

**УЧИТЕЛЪТЪ
ПЕТЪРЪ ДЖНОВЪ**

**МЛАДЕЖКИ
СЪБОРИ**

2 Юлий 1923 год.-14 Юлий 1930 год.

МЛАДЕЖКИ СЪБОРИ

НА
УЧЕНИЦИТЕ ОТЪ ВСЕМИРНОТО
БЪЛО БРАТСТВО,

I - VIII

2 Юлий 1923 год. - 14 Юлий 1930 год.

СОФИЯ.

ПЪРВИ МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ

НА
УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ ВСЕМИРНОТО
БЪЛО БРАТСТВО,

1 - 5 Юлий 1923 год.

СОФИЯ.

Русе, Августъ. 1923 год.

Понеделникъ.

2 юли, 1923 г.

7 ч. с.

ОТКРИВАНЕ ПЪРВИ МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ НА УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО.

Хубавъ слънчевъ денъ; приятно, засмъно утро! Небе чисто, свободно отъ всъкакви облаци. . . .

Младитъ братя и сестри, отъ София и отъ провинцията, събрани, точно на врѣме въ салона, очакватъ откриването на младежкия съборъ.

- “Благославяй, душе моя, Господа!

Прочете се: “Добрата молитва”.

Кратка беседа отъ Учителя върху:

“Разцѣвтяването на човѣшката душа”.

Разцѣвтяване на човѣшката душа.

Отдѣлянето на човѣшката душа отъ Бога съставлява единъ отъ най-великитъ моменти на Битието. Туѣ отдѣляне въ ангелския свѣтъ е извѣстно подъ името “закоряване на живота”, а въ свѣта на хората е едно дихание на Бога. Защото, въ всѣка една вдишка и издишка на Бога, се зараждатъ разумнитъ души. При всѣка издишка се създаватъ свѣтоветъ, а при всѣка вдишка свѣтоветъ се поглъщатъ вътрѣ, душитъ влизатъ въ материалния свѣтъ. И тѣй, при всѣка една Божествена издишка, или при излизането на една душа отъ своя първоизточникъ, тя излиза подъ права линия, като единъ Божественъ лъчъ, влиза въ обширния козмосъ или въ обширната вселена на своята еранда, или на своята прѣдзначена работа, която и е дадена да я завърши.

Сега, вие, които сте събрани тукъ, усѣщате този вътрѣшенъ Божественъ импулсъ, като единъ неопредѣленъ стремежъ. Съврѣменнитъ хора това го наричатъ “младини”. Ама знаете ли какждѣ трѣбва да бжде посоката на младостта? Тази посока вие ще я намѣрите въ

растенията. Съвременните хора сж изгубили посоката на младините. Тъ нѣкой пжтъ вървятъ въ лѣво, нѣкой пжтъ вървятъ въ дѣсно. “Младину”, тѣ не сж нито въ лѣво, нито въ дѣсно. Младину, това е равностойстваща линия. Това е линия, която опрѣдѣля всичките посоки на Битието. Да бжде човѣкъ младъ, то е равносилно на това - да знае пжтя си. Да бжде човѣкъ младъ, това значи да носи въ себе си най-възвишеното, най-благородното. Христосъ е казалъ: “Блажени дѣцата, на такива е царството Божие”. На младите, на непоковарените, на тѣзи които нито въ лѣво сж отишли, нито въ дѣсно.

Сега, у всинца ви трѣбва да има онѣзи благородни чѣрти на онзи царски синъ, нареченъ Хусенфрахъ. Единъ митъ има за него. Той се считалъ за единъ отъ най-гордите синове на царството, непристѣпенъ по своя характеръ, несъобщителенъ. Единъ день той излиза на ловъ и намира въ планината една бѣдна овчарка, на която разбойниците задигнали цѣлото стадо, наранили я, и я оставили наранена. За пръвъ пжтъ въ неговото сърце се пробужда съчувствие. Така изоставена, той прѣвѣрзва ранитѣ и, взима я на коня си, и я завежда въ своя палатъ, прислужва и, докато се изцѣрятъ всичките и рани, и като оздравя, връща я въ планината. Намира разбойниците, взима отъ тѣхъ стадото, и го прѣдава на тази млада овчарка, да се занимава съ своето старо занятие въ планината. Вие ще кажете: “Тази овчарка трѣбваше да остане при царския синъ.” Не, тя трѣбваше да опита една отъ неговите благородни чѣрти, и да се върне въ планината, да гледа стадото си, за да опитатъ и тѣзи овце сжичитѣ качества на царския синъ. Мисля, че и вие, въ свѣта, сте като този царски синъ, и ще намѣрите много овчарки. Азъ наричамъ “овчарки” изоставените човѣшки души, безъ разлика отъ кой полъ сж тѣ. Полътъ, въ този случай, не играе важна роль. Той е само единъ методъ за самоусъвършенствуване. И азъ бихъ желалъ, всички вие, младите, да схванете онази идея, че вие сте живи души, разумни души, които имате да завършите една велика задача въ свѣта. И, ако вие не положите въ вашето съзнание идеята, че сте души, ако вие се поставите, като умове или сърца, или като мъже или жени, или като момци или момичета, вие нищо нѣма да завършите. Тия методи всички сж ги опитвали. Но, ако вие напишете въ вашето съзнание: Ние сме живи и разумни души, мисля, че вие ще внесете нѣщо ново въ живота си, ще му дадете една нова насока. Защото, при сегашното развитие на човѣка, нѣма повисоко състояние отъ състоянието на душата. То е едно състояние, което носи въ себе си всичките условия, всичките възможности на Божествената Любовь. Само въ душата, именно, Богъ може да се

изрази, и да се изяви във своята пълнота. Любовта може само чрез душата да се изрази. Ако вие изразите вашата любов чрез сърцето, вашата любов ще бжде наполовина; ако вие изразите вашата любов чрез ума, вашата любов ще бжде наполовина. А всичките слабости във свѣта седят само във половинките. И знаете ли как самата природа примирява тия половинки? Най-първо, как се образува гръжката във една череша, как се образува нейният цвят отпослъ? Дръжката, това е единицата, нали? Значи, пжътът, който душата е изминала, слбгъ като е излзла от своя първоначален източникъ, и стигнала до края, образува единъ кржгъ. Този кржгъ, чрез диаметра си, се раздѣля на двѣ равни части. Така се образува единъ цвятъ, на който, като гръжка отдолу служи единицата. При прѣкарване на другия диаметъръ, образува се кръста, и цвятътъ, който по-рано е бил във видъ на пжпка, сега се разпуква. Въ него вече се виждат тичинките, които заедно съ цвѣта се отправятъ къмъ центъра на слънцето, или къмъ Любовта. Сега, като махнете гръжката, единицата, оставатъ двѣтъ полушария, които се проектиратъ във своята нова посока. Така се образува числото 3, от което може да съставите единъ трижгълникъ. И тъй, този цвятъ за сега прѣдставя човъшката душа. Ние можемъ да кажемъ, че едва сега човъшката душа е почнала да се разпуква. Досега тя е била във видъ на пжпка, но сега, за пръвъ пжтъ, тази пжпка е започнала да се разпуква. Това разпукване на тази пжпка е заблължително, като единъ отъ най-великите моменти във този козмосъ, нареченъ “разцвѣтяване на човъшката душа”. И всичките възвишени същества във Божествения свѣтъ очакватъ разцвѣтяването на човъшката душа. Чашката, във която ще се прояви тази душа, ще покаже своята красота, своята хубостъ, и Богъ ще вложи вътрѣ въ нея своята свѣтлина и своята Любовъ.

Тъй щото, всички вие се намирате прѣдъ една отъ най-великите епохи във свѣта - разцвѣтяването на човъшката душа. И всички вие трѣбва да знаете, че сте души, и трѣбва да цвѣнете. Като цвѣнете, тогава ще излзе отъ васъ онова благоухание, което ще се разнесе изъ цѣлия свѣтъ. Само по този начинъ ще дойдатъ въ вашитѣ чашки ония малки бубулечици, мушички и пчелички, защото ще има сокове, съ които да се хранятъ. Щомъ се разцвѣти човъшката душа, тогава всички тия ангели, служители на Бога, ще дойдатъ. Тъ, отъ милиони години, отъ незапомнени врѣмена, чакатъ разцвѣтяването на човъшката душа. Божественото у човѣка, да събератъ отъ нея тия сокове. А съ тѣхното цване, тѣ ще внесатъ новата култура, която ние наричаме “култура на Божествената Любов”.

И тъй, искаме да остане у Васъ една сжществена мисълъ: да знаете, че сте една пжпка, въ която вашето съзнание трѣбва да бжде тъй силно съсърботочено, защото това е единъ отъ най-важнитѣ моменти въ живота ви. Нѣма нищо по-велико отъ това, слѣдъ като се разцѣвятъ душитѣ ви, да видите Божествения свѣтъ и възможноститѣ, които лежатъ скрити въ него. Това не е една илюзия, вие ще го опитате. Затова казваме, че всички трѣбва да бждете тъй чисти по сърдце, тъй чисти по стремежъ. Сега и вие, младитѣ, носите грѣховетѣ на старитѣ, но то е отгорѣ само. Грѣхътъ, това е единъ прахъ отгорѣ, на повърхността на човѣшката душа. Помнете едно нѣщо: вие отвѣтрѣ не сте покварени. Да не ви излъже нѣкой, прахъ имате само отвѣнка. Нѣкой може да гоиде, и да ви каже, че вие сте грѣшни, може да ви цитира онзи стихъ, че “въ грѣхъ ме зачна майка ми”, и т. н. Не, човѣшката душа е зачената въ Любовь. Тя е зачената на друго мѣсто. Вие сте души, а не тѣла, помнете това! Вие сте души, заченати нѣкога въ Божествения Духъ, и сега ви се дава възможность да цѣвнете, да се разцѣвите, да принесете плодъ, и плодътъ ви да бжде благоприятенъ прѣдъ лицето на Бога. Искаме тази сжществена идея да залегне у васъ, като една основа. Не залегне ли, смисълътъ на живота нѣма да бжде разбранъ. Каквато философия и да имате, каквато наука и да заучите, вие нѣма да се доберете до онази велика истина, която търсите. Единъ е пжтътъ! Схванете ли така, нѣма да има у васъ различие накждѣ сте, на лѣво ли сте или на дѣсно, нагорѣ ли или надолу. Въ васъ ще има едно единство, ще знаете, че Богъ е навсѣкждѣ. Щомъ схванете тъй мисълъта, тогава нѣма да ви е страхъ, че има адъ. Не, дѣто е душата, тамъ е раятъ. Душата образува рая. Мѣстото, отъ дѣто се оттегли душата, тамъ се образува ада. И тъй, адътъ е мѣсто на бездушие, а раятъ - мѣсто на душитѣ.

Сега, азъ обръщамъ вниманието ви на врѣмето вѣнка, да видите какво говорятъ заради васъ. Деньтъ е много хубавъ, хубаво слънце грѣе, чисто небе, а това е единъ много добъръ признакъ. Този день само вие сте въ състояние да го развалите, никоя друга сила не е въ състояние да го развали. Той е за всички ви, той е день за всѣки едного отъ васъ. Ако вие схващате идеята, че сте души, излѣзли отъ Бога, и искате да му служите, животътъ ви ще бжде такъвъ. Туй слънце ще грѣе вжтрѣ въ вашитѣ умове, въ вашата душа, и душата ви ще види Бога. Този великъ Божественъ Духъ ще живѣе въ васъ, и вие ще бждете силни и крѣпки да извършите всичко, което желаете. Всичко въ вселената ще бжде възможно, но само при едно условие: да знаете, че всички сте души, въ които Богъ живѣе. Само при тази

мисъл, вие ще почувствувате във себе си онази дълбока топлина, онази дълбока връзка, която съществува между всички същества. И тогава, не само земята, но и небето няма да ви бъде чуждо. И по този начин, вашият живот, сега на земята, който съставлява една микроскопическа част от тази цялостност, ще се осмисли само от тази велика идея. Мнозина от вас може би да имате извъншни наследени недъзи, те са само външни, защото всичките болести и недъзи, са по повърхността или на вашите умове или на вашите сърца. При този великият ден, който иде сега във свѣта, вашите недъзи ще изчезнат изведнѣж. Когато вие се разтворите за тази Божествена свѣтлина, и влѣзе тази Божествена топлина, всичките ви минали недъзи, всичко туй ще изчезне, и поменъ няма да остане от него. И тогава вие ще почувствувате във себе си единъ особенъ ароматъ на живота - ще станете тъй силни и мощни, тъй радостни и весели, тъй млади и пъргави, както никога досега не сте били, във никое свое съществуване, във никое свое раждане и прѣраждане. Туй разцѣвяване ще бъде във онзи моментъ, когато ще скжсате всички връзки на робството, съ което душата е била свързана. Щомъ ги разкжсате, тогава Божествениятъ Духъ ще се всели във душата ви, и ще се образува една връзка между васъ и Бога, между човѣка и Бога.

И тъй, азъ искамъ да ви прѣдставя небето, като нѣщо близко, достъпно за васъ, да не мислите, че то е мѣсто на чужбина. Не, то е за васъ. И когато Божествениятъ лжчъ ви озари, тогава, още първата вечеръ, като излѣзете и погледнете небето, всички звѣзди ще ви проговорятъ и ще ви кажатъ по една сладка дума; ще разберете, че и звѣздитъ, и те могатъ да говорятъ. И всички тия думи ще бждатъ тъй съчетани, че ще образуватъ една нова книга на вашия животъ. Вие ще имате тогава всички кодексъ, всичките правила, всичките закони, всичките методи и начини, по които да живѣете. Всичко това ще ви бъде тъй ясно, че когато искате да извършите една работа, всѣка звѣзда, на която погледнете, ще ви се усмихне и ще ви ободри. По този начинъ няма да има нѣщо невъзможно. Тогава всичко ще вършите съ радостъ и веселие.

И азъ желая, сега, вие да се считате, като ученици на Великото Всемирно Бѣло Братство, за което се приготвявате, и изкушенията да не съставляватъ мъжнотия, или нѣщо, което може да ви спъне, а да бждете герои. Разбирате ли какво значи герои? - Безъ страхъ и безъ тъмнина, или съ Любовъ и свѣтлина - туй наричамъ азъ герои.

И тъй, азъ ви пожелавамъ, работата, която имате във туй ваше събрание, да е успѣшна. Вие ще напишете само нѣколко реда, но

гледайте на ги напишете много хубаво. Вие туряте една основа, и гледайте да я турите много добръ. Нека има единство, нека има съгласие, и всичко между васъ да се върши по Любовъ. Разбирате ли? Турете за основа: всичко туй, което мислите, всичко туй, което чувствувате, всичко туй, което произтича отъ волята ви, да произтича отъ онзи великъ принципъ на Любовта, да се диктува отъ нея, и да я чувствувате. И отъ тази Любовъ да се проявяватъ въ васъ великитъ Божествени мисли. Всички да бждете идейни, да имате такава дълбочина, че всъки, при когото се приближавате, да чувствува, че сте носители на нѣщо ново. Всъки да изтъкне нѣщо самотитно, което вашата душа очаква съ единъ свещенъ трепетъ. Пазете този свещенъ трепетъ, нѣма по-хубаво нѣщо отъ него. Когато сърцето ви трепне, когато умътъ ви трепне, не се плашете. Знаете ли какво нѣщо е вѣтърътъ за онзи цѣтътъ, който малко се поклаща отъ него? Туй поклащане е единъ отъ благословенитъ моменти. Нѣкой се плаши отъ такива трепвания, но когато ви потрепери сърцето, когато ви потрепери ума, това сж едни отъ най-красивитъ моменти въ живота ви.

Гледайте да извършите всичко по закона на Любовта. Както ви казахъ вчера, гледайте да дадете единъ примѣръ на старитъ. Ако вие го дадете, вие ще бждете всѣкога млади. Не дадете ли вие този примѣръ, тогава ще дойдатъ други млади, тѣ ще дадатъ примѣръ, пѣкъ вие ще станете стари. Дадете ли този примѣръ, вие ще бждете завсѣкога млади. Азъ желая вие да сте послѣдното поколѣние, да прѣкъснете рода на стария човѣкъ. Нали стариятъ човѣкъ трѣбва да умре?

Той е човѣкътъ на грѣха, на заблуждението, на всички произволи и нещастия, които сега сжществуватъ въ свѣта, а младиятъ, това е онзи новиятъ, роденъ по образъ и подобие Божие. И азъ казвамъ: младиятъ човѣкъ, това е човѣкътъ, който се разцѣвтява по образъ и подобие Божие. Тази идея ви давамъ не само за тука, но, като се върнете по домоветъ си, носете тази велика идея. Нѣма по-велика идея отъ тази! Кажете: “Ние очакваме онзи великъ моментъ, когато нашата душа ще се разцѣпти. Ние ще възприемемъ Божествената свѣтлина и Божествената топлина, ще дадемъ новия плодъ, който ще бжде за изцѣление на всички недѣзи въ съврѣмненното човѣчество.”

Сега, моето желание е, да имате съдѣйствието, благословението на цѣлото Всемирно Бѣло Братство, да имате благословението на Христа, който е глава на това Братство, да имате и Любовта Божия, която е смисълътъ на живота. Всичко туй да залегне въ

Вашата душа, за да бъдете носители на новото учение - реализиране на царството Божие, изпълнение на Волята Божия на земята!

Сега, може да изпънете една пьсенъ, и да започнете вашата работа.

7.45 ч.

- "Сине мой".

8 ч. с.

Ученичество.

(Д. Гарваловъ).

"Богъ изисква отъ всинца ни да се учимъ, и то постоянно. Докато се учимъ, ние можемъ да живѣемъ".

(Любовь, Мъдростъ и Истина").

Темата "Ученичество" не е тема за ученика, а за Учителя, защото той е, който ще каже какъвъ трѣбва да бжде ученикътъ.

Въ думата "ученикъ" се съдържатъ три отношения: едно външно отношение - къмъ формата, едно вътрѣшно отношение - къмъ психиката и едно духовно отношение - къмъ Бога.

Окултниятъ ученикъ се отличава отъ обикновения ученикъ по слѣднитѣ двѣ положения: първото е, че обикновениятъ ученикъ го поправятъ другитѣ, а окултниятъ ученикъ самъ се поправя. Втората разлика се състои въ степенъта на тѣхното съзнание. Затова, Учителитѣ въ Божествената школа говорятъ винаги принципно, безъ да засѣгатъ отдѣлнитѣ личности, а добриятъ ученикъ разбира, и самъ се коригира.

Истинскиятъ ученикъ крайна цѣль нѣма. Нѣма нито начални, нито крайни цѣли. Единствената негова цѣль е: да се учи. Той смѣта, че за знанието граници нѣма, и че въ туй учение се заключава смисъла на неговото развитие и разтежъ, и смисъла на неговия пжтъ въ еволюцията. За ученика не сжществува въпроса: кога, колко и кждѣ трѣбва да учи. Той може да пита своя Учителъ само едно: какъ трѣбва да учи. Въ окултната наука, както и въ обикновената наука, ученицитѣ се дѣлятъ на степени, които се отличаватъ една отъ друга само по методитѣ. По-свършенитѣ методи сж за по-възрастнитѣ ученици.

За да се доберемъ до ученичеството на окултната школа е необходимо искрено, дълбоко и безъ прѣднамѣрено желание да се учимъ. А това условие може да бжде изпълнено само, когато схванемъ, че животътъ ни се заключава въ учене на Великата Божествена

Мъдростъ. Великата Божествена Любовъ, които ще ни приближатъ къмъ Бога.

Думата “ученикъ” иде отъ глагола “уча”, което значи методъ за работа. Обектътъ на този глаголъ може да бжде различенъ, но основното, което се съдържа винаги е желанието да придобиешъ нѣщо, което съвсѣмъ не е материално.

Въ живота се учатъ отношенията, формитъ, а въ окултната школа се учатъ методитъ за трансформиране на тия отношения.

Ученето погразбира знание. А какво значи да знаешъ? - То значи да свѣтишъ - не че свѣтлината е знание, но тя е условие за знанието. Малкото знание е свѣтлинка, която ще те води къмъ по-голямото знание.

Какво значи да знаешъ? Да знаешъ, значи да се поставишъ въ условия. Да знаешъ, значи да създадешъ условия. По отношение на ученицитъ само Учителитъ знаятъ и тѣ могатъ да създадатъ най-благоприятнитъ условия за развитието имъ. Затова, безъ Учителъ не може. Въ живота ли си, въ школа ли си, учителъ ще имашъ. Ученикътъ не може безъ условия. Ако доброволно не дадешъ съдѣйствието си, за да работи Учителя, то животътъ, който е много по-строгъ учителъ, самъ ще създаде пригодни условия за творчеството си.

Нѣкои отъ насъ мислятъ, че знанието ще дойде чръзъ откровение. Не, то иде чръзъ учение и великъ трудъ. И откровение може да има, но то ще дойде, слѣдъ като си много училъ. Всѣко живо същество е ученикъ на Великото Божествено училище.

За окултния ученикъ се изискватъ слѣднитъ условия: чистота, взета въ най-широкъ смисълъ - физическа, умствена и сърдечна. Като едно отъ важнитъ условия за постигане на чистотата е и храната, за което, на всѣки, който иска да бжде окултенъ ученикъ се прѣпоръчва вегетарианството.

Ние не можемъ да бждемъ окултни ученици до тогава, докато не се научимъ да владеемъ нашия умъ и нашитъ чувства.

Относително послушанието, то трѣбва да се отнася до всичко разумно, що се проявява въ природата. “Особенитъ мнѣния” и “разбирания” ще оставимъ на прага на школата. Не направимъ ли това, врѣмето за нашето школуване е изгубено. Такъвъ никога не ще види Истината, защото неговитъ умствени очила, наречени “особено мнѣние”, гледатъ цвѣтно.

Ученикътъ трѣбва да мисли самостоятелно. Учителитъ никога не казватъ Истината съ абсолютна яснота. Най-малко 25% тѣ

оставятъ на ученицитъ да я търсятъ. Учителитъ само посочватъ пжтеката, и казватъ: “Мислете!” Ако ученикътъ почне само да повтаря мислитъ на Учителя, има опасностъ отъ атрофия на разсъдъка, и тогава ще се обърне на автоматъ, безъ нѣкакъвъ творчески импулсъ. А умътъ на ученикъ е гаденъ, за да работи съ него. Учителътъ учи ученика какъ да мисли, а самиятъ процесъ на мисълта принадлежи на ученика. Ученикътъ трѣбва да дава условия за проява на Божествената Любовь, и да научи закона на жертвата. “Само умниятъ може да люби правилно, да се жертвува правилно и да живѣе правилно.” (Учителътъ).

Ученикътъ трѣбва да притежава силна диамантна воля. Развитието на волята трѣбва да става бавно и системно. Учителътъ ни е далъ до сега маса цѣнни методи, за развитието на волята, по-важни отъ които сж слѣднитъ:

1. Издържане на гадено обѣщание и точностъ.

2. Поста.

3. Спането и събуждането, които трѣбва да ставотъ точно на врѣме, споредъ волевото желание на ученика.

Волята на ученика се характеризира, като разумна воля, творческа воля и свободна воля.

Едно цѣнно качество на ума е вѣрата. Затова, вѣрата на ученика трѣбва да има тройко проявление: вѣра въ Бога, вѣра въ себе си, въ своята душа и вѣра въ ближния си. Но въ сжщностъ тия три проявления се свеждатъ къмъ едно - вѣра въ Бога!

Ученикътъ трѣбва да се отличава съ една велика вжтрѣшна тишина, но естествена, а не привидна. Въ душата си да има единъ ненарушимъ миръ, и никой да не е въ състояние да го наруши. Вжтрѣшниятъ миръ на ученика изключва всѣкакви бури и вълнения. Тъ сж присжщи на подготвителния периодъ, а не на ученичеството. Съмнѣнията сж признакъ на невѣжество. Съмнѣнието за ученика е изминалиятъ му пжтъ. Като ученикъ, въпросътъ се свежда не до съмнѣния, а до опити. Въ опититъ вече има спокойствие и мълчание. А въ мждростьта на мълчанието се заключва знанието кога, какво и какъ да се каже. Да си затворишъ устата, това не е мълчание, но когато говоришъ да мълчишъ, и когато мълчишъ да говоришъ, това е изкуството и силата на мълчанието.

За постигане на резултати при опититъ отъ ученика се изисква: самообладание, велико постоянство и търпѣние.

Работата на ученика може да се сведе въ нѣколко най-сжщественни точки:

1. Освобождение отъ старитѣ схващаня и възрѣннѣ.
2. Ускоряване ликвидацията на кармата.
3. Урегулйрване чувствата и енергиитѣ.
4. Събуждане спящитѣ вжтрѣшни сили.
5. Развиване на ума и облагородяване на чувствата.

По отношение на околната срѣда, ученикѣтѣ работи за интелектуалното издигане на човѣчеството, регулиране условията за живота и развитието на всички сжщества.

Въ стремлението на ученика да добие знания, той трѣбва да разбере, че Учителѣтѣ не дава готови знания, а само методи и условия за постигане на тия знания. Ето защо не чудеса сж нужни за ученика, а свѣтлина, голѣма свѣтлина, за да разбере смисѣла на живота.

Самокритиката на ученика не трѣбва да се свежда до себеунижение, нито до себеуважение. Едното е лъжа, и другото е лъжа. Ученикѣтѣ само констатира своитѣ погрѣшки, и ги изправя. Самокритиката, това е важното срѣдство за себеконтролата. Истинският ученикъ живѣе два живота: вжтрѣшенъ и външенъ. Вжтрѣшниятѣ води къмъ лично усвѣршенствуване, а външниятѣ, това е онзи интересъ, който той проявява къмъ всичко, което го заобикаля.

Въ една окултна школа, най-важниятѣ елементѣ, това е хармонията, защото тя е условието, при което единъ Учителъ може да работи. Тази хармония се постига съ слѣднитѣ нѣколко качества на ученика: честностъ доброта, интелигентностъ и благородство. (Учителѣтѣ).

Окултнитѣ знания сж опасни, въ смисѣлъ, че могатѣ да подхранятѣ въ ученика негативни качества за злоупотребувание съ тѣхъ. Затова, ученицитѣ на всѣка една окултна школа сж били подлагани на дълги опити и изпити, прѣди да имъ се повѣри и най-малката тайна.

За ученичеството може да се каже само една дума, а може да се напишатъ и цѣли трактати. Това не е най-сжщественото, защото Ученикъ по поржчка не се става. Ученичеството, това е вжтрѣшенъ процесъ.

Моята цѣлъ бѣше да повдигна въ умоветѣ ви една идея. У насъ има желание да станемъ ученици, и ако има нѣщо хубаво въ това, то е, че притежаваме най-хубавото отъ желанията: да се учимъ. И намъ прѣдстои трудъ, задачи за рѣшаване.

И азъ ще завърша съ думитѣ на нашия Учителъ за най-близката задача, която ще трѣбва вече да рѣшимъ. Ето тия думи: “И тѣй на тия малкото ученици, който сж, казвамъ: Като се върнете дома, турете ржката си на сърдцето си, и се вслушайте дълбоко и кажете

тъй: Тупти ли това сърце, както сърцето на Христа? Толкозъ хиляди години то е туптало за празни работи, почна ли да тупти, както сърцето на Христа? Погръжете дълго ржката си, и дайте единъ положителенъ отговоръ. Послѣ, турете си ржката на главата, и кажете: Този умъ хиляди години е мислилъ празни работи, почна ли вече да мисли, като ума на Христа? Слѣдъ това, погледнете ржцѣтъ си, и кажете: Тия ржцѣ хиляди години сж работили, всичко сж вършили, почнаха ли да вършатъ това, което Христосъ върши, да дѣйствуватъ, както Христосъ е дѣйствувалъ?”

“Ето важниятъ въпросъ” казва нашия Учитель, “който ученицитѣ трѣбва днесъ да разрѣшатъ.”

10 ч. с.

Братско общежитие.

(Г. Рагевъ)

Като жива сѣмка у насъ е посята идеята за братство - едничкъ социаленъ законъ на разумнитѣ човѣшки души, които живѣятъ въ любовта.

Тази сѣмка започва да никне въ насъ, и нейнитѣ прѣвни трепети пробуждатъ въ нашето съзнание идеята за братско общежитие.

Братското общежитие е прѣдверие на братството. При условията, при които се намиратъ днесъ човѣка и земята, то е едничко осществяване на братството, едничка социална форма, въ която то може да разрастне.

Постигнато - то дава:

Освобождаване отъ ония стопански, обществени и нравствени ограничения, които спѣватъ свободния разтежъ на човѣка. Човѣкъ прѣстава да зависи отъ писания човѣшки законъ, и се подчинява на оня вжтрѣшенъ законъ, който е вложенъ въ сърцето му и написанъ въ ума му. Изтрѣзва се отъ робството на изкуственитѣ човѣшки условия, и се поставя въ ония естествени условия, които му дава живата природа. Въ братското общежитие човѣкъ може съзнателно и свободно да изпълнява своя свещенъ дългъ - самъ да си вади хлѣба.

Братското общежитие е мѣстото, кждѣто човѣкъ може будно да прѣмине отъ това стѣпало на съзнание къмъ по-горно. То ще създаде онази мека атмосфера, въ която може да се дочака зазоряването на човѣшката душа, така, както на ранина човѣкъ притихналъ

ожига изгрѣва на слънцето.

За ученика - братското общежитие е вжтрѣшна школа. Като въ алхимична реторта, тукъ ставатъ онѣзи дълбоки прѣвръщения, въ които се раждатъ вжтрѣшни цѣнности - качества на ученика.

Явно е, че братското общежитие е не само външенъ проблемъ, а и вжтрѣшенъ.

Живъ организъмъ е то. Законитъ на човѣшкия организъмъ - най-пълно осъществена комуна - сж и негови закони. Ето защо, нашата задача е само да приложимъ онова, което живата природа е вече осъществила.

Живъ организъмъ е: и както тѣлото има глава и мозъкъ, гробове и сърдце, и стомахъ, като седища на духовния, административния и стопанския животъ, така и братското общежитие има своя глава и мозъкъ, сърдце и гробове и стомахъ, прѣзъ които протича (общия) пълния му животъ.

11 ч. с.

Разисквания върху рефератитъ.

Г. Томалевски. Комунитъ, като нова форма на братски животъ, мимоходомъ разрѣшаватъ въ себе си социалния въпросъ. Въ формулата на производството, капиталътъ се замѣстя съ съзнателно комунизирания братски трудъ. Да се помага за закрѣпването тая нова форма, като необходима за прилагането новото учение.

А. Поповъ. Азъ искамъ да обърна внимание на ученика, като факторъ въ живота. Не е важно прѣзъ какви философски школи ще мине ученика, и какви философски знания ще добие, но важно е, какъвъ трѣбва да бже въ живота. Ученикътъ трѣбва да покаже на свѣта новото, като го прилага на всѣка стѣпка въ живота си.

Н. Каишевъ. Задачата на този съборъ не е да се откъсваме отъ нашитъ стари братя, а само да се откажемъ отъ нѣкои тѣхни стари възгледи.

Друга наша задача е да слѣдваме неотклонно пѣтя на Бѣлитъ Братя.

Опититъ, които ще правимъ върху братскитъ общежития да нѣматъ характеръ на многочислени комуни, а да се сгрупирваме въ малки групи, които да си хармониратъ, защото не е въ количеството, а въ качеството на хората. И трѣбва да знаемъ, че не сме ние, които

ще образуваме комуни, а Учителят ще направи такива.

С. Джуджевъ. Тия комуни трѣбва да иматъ прѣдъ видъ положението на селянина днесъ. Той е много неграмотенъ, има нужда отъ хора, които да му дадатъ знания, и на които той да се опре съ довѣрие. Да се работи върху него, за да създадемъ единъ образецъ селянинъ. За доставяне необходимата духовна храна, трѣбва да се съставятъ специални пѣсни и приказки, чрезъ които да се прокарватъ извѣстни окултни истини.

Г. Марковъ. Човѣкъ въ развитието на своето съзнание минава прѣзъ три състояния: 1. Прѣзъ кометното, когато той прѣдставя една скитаща звѣзда, и се движи отъ система въ система; 2. Когато съзнанието се движи по елипса, въ която има два фокуса; единиятъ прѣдставя неговата личностъ, другиятъ прѣдставя Бога; 3. Когато той влѣзе въ съзнанието на ученичеството, започва да се движи въ кръгъ около единъ центъръ, който е неговиятъ Учителъ.

П. Пампоровъ. Ние сме на парахода въ океана, и той гори. Прѣдстоятъ ни два пжтя: или да хвърлимъ всичкия си товаръ, да скочимъ отъ парахода, и който може да плува, да се спаси, или да останемъ на парахода и да изгоримъ. Врѣме е да се спасяваме! Сега Духътъ иде, и тропя на всѣка душа, а най-вече върху душитъ на младитъ. Нѣма врѣме за отлагане. Трѣбва да пристѣпимъ къмъ работа, къмъ опити!

С. Симеоновъ. Този съборъ е повече за опознаване и изказване мнѣния върху въпроси назрѣли и готови за приложение. Особоно усилено трѣбва да се заработи върху комунитъ.

Г. Тахчиевъ. Отъ насъ се изисква абсолютна чистота, но затова трѣбватъ и абсолютни условия. Комуналниятъ животъ се явява, като най-добро условие за постигане на всичко това, което новото учение ни налага.

П. Георгиевъ. По въпроса за комуналния животъ мога да кажа слѣдното: всѣки, който влѣзе въ комуна, трѣбва да олицетворява любовта въ себе си. Комуната не е срѣдство за осигуряване, и който влиза съ такава цѣль, ще бжде вънъ отъ нея.

3.30 ч. сл. об.

Анархизмътъ и новото учение.

(М. Константиновъ).

Анархизмътъ е едно учение, което носи въ себе си много пламтъкъ и свѣтлина. То е викъ на протестъ срѣщу всичко старо и

гнило въ съврѣмения общественъ строй, срѣщу всичко, което спѣва благородния поривъ на човѣшкия духъ въ неговитѣ стремежи къмъ свобода, творчество и идеализъмъ. И това, което го издига надъ другитѣ социални учения е, че то поставя за основенъ факторъ на еволюцията не “взаимната борба”, а “взаимпомощята”. Тѣхенъ главенъ идеологъ е Петъръ Кропоткинъ.

Анархизмътъ смѣта за най-идеална форма на общежитието - комуната, но, за да се реализира тя, нужно е да се прѣмахнатъ всички спѣващи я условия: гържава, църква, наученъ авторитетъ. А това може да се извърши по пѣтя на революцията. Кропоткинъ казва: “Ние апелираме къмъ унициативата на всѣкиго. Безъ да чакаме унищожението на днешното робство, ние отъ сега питаеме всѣкиго, дали иска да работи съ насъ, да дѣйствиува споредъ собственото си разбиране. Не се мислимъ всезнаоци, и не искаме да направляваме никого. Придобийте унициатива! Навикнете да дѣйствиувате сами.

Новото врѣме иска широта, иска свобода. Новото учение иска братство, любовъ, защото благото на индивида, на цѣль единъ народъ и на цѣлото човѣчество, това е едно и сжицо нѣщо. Затова, когато говоримъ за индивида, трѣбва да разбираме човѣка, като сѣмка; когато говоримъ за обществото, трѣбва да разбираме, че тази сѣмка е почнала да расте; когато говоримъ за единъ народъ, трѣбва да разбираме, че тази сѣмка е почнала да се разраства, а когато говоримъ за човѣчеството въ неговата пълнота, трѣбва да разбираме, че тази сѣмка се е разклонила, разцвѣтнала, и дала своитѣ плодове.

“Четири сж” казва Учителътъ, “формитѣ на любовъта, прѣзъ които минава човѣшката душа въ процеса на своята еволюция. Любовъта като стремежъ, любовъта като чувство, любовъта като сила и любовъта като принципъ”. Досега човѣкъ е живѣлъ въ любовъта като стремежъ, за себе си, а сега трѣбва да се пробуди у него колективното съзнание - любовъта като чувство, да живѣе за брата си, и да е готовъ да се жертвува за него. Да излѣзе отъ старата култура на егоизма, на индивидуалната собственост и благо, и да влѣзе въ колективния животъ.

Новото учение има нужда отъ младенци, свободни човѣци, съ копнежъ въ душата да бждатъ съработници на Бога въ осъществяване великия Промисълъ на живота. Младенци, съ абсолютна вѣра, вѣрата на дѣтето въ своята майка, вѣра въ разумността на природата, младенци, които иматъ любовъ къмъ живота.

Днесъ нѣма човѣкъ, народъ или общество, които да не страдатъ. Затова нѣкои казватъ: “Трѣбва да направимъ външна революция

- прѣвратъ въ общественя строй". Други казватъ: "вжтрѣшна революция трѣбва, за да се създаде съвършения човѣкъ - идеалътъ за бждещето общество. А Учителътъ казва: "Посѣйте едно житно зърно, то ще ви покаже какво трѣбва да правите".

И ние, като житното зърно, трѣбва да растемъ и да се стремимъ къмъ Бога. И ние, като растението ще срѣцнемъ спѣнки и мжчнотици, докато пробиемъ твърдата земя, и слѣдъ това, като изгрѣ слѣнцето, което е емблемъ на колективното съзнание, ще дойде процеса на растенето. А когато завържемъ плодъ ще нахранимъ нашитѣ братя. То е добродѣтелята, то е жертвата.

Това житно зърно е емблемъ на новия животъ, на учението на Всемирното Бѣло Братство, което възвѣстява днесъ нашия Учителъ.

4 ч.

Теософията и Толстой, прѣдвѣстници на новото учение.

(П. Пампоровъ.)

"Злото не се гнѣзди въ ума, а въ сърцето."

"Сине мой, дай си сърцето".

Новото учение, новата свѣтлина си има свои прѣдтечи. Теософията на западъ и Толстой на изтокъ сж прѣдвѣстниците на новото учение. Западнитѣ народи, които се развиватъ по пжтя на ума, слѣдъ като прѣминаха прѣзъ най-грубия материализъмъ, получаватъ първитѣ знания за духовенъ животъ чрѣзъ теософията и окультизма.

Източнитѣ народи, главно славянитѣ, руситѣ се развиватъ по пжтя на сърцето. Тѣ искатъ първо да примирятъ противорѣчията въ живота. Всички руски писатели, а особено Толстой, изразяватъ онзи копнежъ на широката славянска душа - да изцѣри болкитѣ на всички страждущи, да се въдвори царството Божие на земята. Толстой се явява като образецъ на ученикъ отъ Бѣлото Братство. Той имаше велика мисия между руския народъ, пѣкъ и за цѣлото човѣчество. Той стана великъ съ своята проповѣдь. Най-великото въ Толстоия е неговата искреностъ, неговиятъ стремежъ къмъ Истината. Навсѣкждъ и всѣкога той търсеше Истината, и всичко

даваше заради нея. За да засвидетелствува тази Истина, той скъса съ своето минало, съ всички суевѣрия, лъжи и заблуждения, взе ралото, обуцарското шило, облече рубашката, и слъзе при народа да му помага, и да пише за него приказки, които сж бисери въ всемирната литература.

Сжщността въ учението на Толстой може да се изрази въ нѣколко думи: животътъ е стемежъ къмъ благо. Изпърво човѣкътъ мисли, че той е отдѣлно сжщество, и затова живѣе за себе си, търси лично, материално благо. Но послѣ, той вижда, че животътъ на човѣка не е въ тѣлото му, а въ душата, че истинскиятъ животъ почва, когато се пробуди въ него съзнанието, което му казва, че желае благо, но не само за себе си - за своята личностъ, а за себе си - своята душа, която е една въ всичко живо. Любовьта къмъ всичко живо е висшиятъ законъ въ човѣшкия животъ. Тази любовь изисква да се жертвуваме за благо на другитъ. Тази любовь не е любовьта къмъ жената, къмъ сѣмейството, къмъ приятеля, къмъ отечеството. Тя е великата, всеобемната, Божествена Любовь, която включва всички тѣхъ, но изключва всѣко ограничение, всѣко насилие, всѣка користь, всѣко пристрастие. Тя е еднаква за всички, и всѣкога носи свѣтлина, спокойствие. Тя разрѣшава всички противорѣчия, осмисля живота, замѣня взаимната борба между отдѣлнитъ личности, класи и народи, съ взаимна помощ; прѣмахва болеститъ, старостта и смъртта, понеже въ Бога на Любовьта нѣма болестъ, старостъ и смъртъ, а вѣчна младостъ, здраве и вѣченъ животъ.

За да се прояви Любовьта, трѣбва да се освободимъ първо отъ всички лъжливи учения, които скриватъ истината на живота, отъ всички суевѣрия, и да бждемъ абсолютно правдиви, спрѣмо себе си и другитъ. Да върваме само въ Божественото въ насъ. Никакви човѣшки авторитети и посрѣдници между Бога и човѣка!

За да се пробуди любовьта, нужно е: 1. Чистота, 2. Смирение и 3. Самоотричане. Любовьта може да се прояви само въ настоящия моментъ. Само въ настоящето човѣкъ е свободенъ да прави усилия за въздржане отъ постъпки, думи и мисли, противни на любовьта, и да сѣе мисли, чувства и желания, изпълнени съ любовь къмъ всички.

Теософията подготвя западнитъ народи. Толстой подготвя славянството за новото учение, което сега се дава на свѣта отъ Бѣлото Братство, което е съчетание на широката любовь на славянството съ мъдростта и знанията на западнитъ народи.

Чрѣзъ любовь която носи чистота, къмъ знания и мъдростъ, за да се прояви Божията Истина, това е новото учение - съединение

на изтока и запада, хармония между сърцето и ума, Любовъ, Мъдростъ и Истина.

5 ч. в.

Разисквания върху рефератитъ.

К. Константиновъ. Революцията е вжтрѣшенъ процесъ, въ огъня на който, стариятъ свѣтъ вжтрѣ въ насъ, заедно съ всички свои заблуждения и ограничения - изгаря, т. е. изгубва своитѣ отношения къмъ реалния животъ, а вмѣсто него възраства новия свѣтъ на Истината, въ който, единствено, човѣкъ може да бжде свободенъ.

Безъ революцията, съ която доброто начало започва да гради, външното прѣустройство въ обществото е немислимо.

Насилието е стариятъ методъ на заминалата култура. Силата е вжтрѣ, въ степенята на убѣждението, въ идеята, и то го толкова, до колкото тя може да се приложи. Нека насилникътъ знае, че свободата, която иска за себе си, е дълженъ да дава и на другитѣ. Индигетътъ Ганди изрази учението на пасивния (несъпротивляващия се) анархизъмъ, и доказа, че въ силата на убѣждението се крие успѣха на едно дѣло.

Г. Драгановъ. Анархиститъ и толстоиститъ по принципъ сж противъ войната. Нѣкои отъ тѣхъ прилагатъ този принципъ на дѣло. Какво становище трѣбва да вземе окултниятъ ученикъ по въпроса за войната? Теософитъ казватъ, че войната е ликвидиране на обществената карма, но, азъ мисля, че окултниятъ ученикъ трѣбва да бжде свободенъ, всѣки да разрѣши този въпросъ индивидуално, за себе си. Разрѣшението на този въпросъ не може да се подведе подъ извѣстна норма, а трѣбва да остане, всѣки свободно да го разрѣши, самъ за себе си.

М. Константиновъ. Новото учение казва, че капиталътъ е на живата природа, и никой не може да го притежава.

П. Пампоровъ. Ние въ всичко трѣбва да виждаме само положителната страна. Въ толстоиститъ ще виждаме широката душа, въ анархиститъ - хората на волята, а въ окултизма прѣобладаватъ знанията. Всичко това е все подготвление къмъ новото учение. Величието на новото учение е тамъ, че то е пълна хармония между тѣзи три учения. Отъ анархиститъ ще научимъ смѣлостта, отъ толстоиститъ - чистотата, а отъ окултизма - знанията. А ние

ще приложимъ всичко това на опитъ, като си служимъ съ методитъ, дадени отъ Учителя

Б. Боевъ и Г. Тахчиевъ говориха въ сщия духъ, върху нѣкоу положения на анархизма и толстоизма.

Ученикътъ трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогавя струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 68, София 1938 г.)

Ученикътъ трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученикътъ да се спре. Ученикътъ чувствува подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с *благодарност* и *благоговение*.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

Двѣ гуми!

(Учителѣтъ).

Тия въпроси, които искате да разрѣшавате, не сж мжчни. Тѣ сж много лесни за разрѣшаване. Нали, ако не се намажатъ колелата, много мжчно се въртятъ. Сега, много винтове сж рѣждясаи, и вие трѣбва да ги намажете съ масѣлце. И социалнитѣ въпроси, които вие ще разрѣшавате, лесно ще се разрѣшатъ, защото ключоветѣ сж у васъ самитѣ. Ами нѣма какво да увѣщавате богатия човѣкъ да разтвори касата си, да даде имането си. Ключоветѣ сж у васъ, ще завъртите ключоветѣ, и ще отворите касата. Ако царството Божие е въ васъ, то ще намѣрите тия ключове, ще отворите каситѣ, и всички хора ще почнатъ да мислятъ, като васъ. Нищо повече! Сега, на тия богати хора, вѣнъ въ свѣта, имъ трѣбватъ забавления. Не разрушавайте тѣхните илюзии! Богатитѣ хора, тѣ сж гѣца на куклитѣ. И, ако вие бутните тѣхнитѣ кукли, тѣ, като нѣматъ съ какво да се занимаватъ, ще се нахвърлятъ върху васъ. Нека тѣ се занимаватъ съ социалнитѣ работи, а вие ще се занимавате съ вашитѣ работи, докато всичко се приготви, че като се приготви, послѣ ще имъ се даде отъ това готовото. Не мислете, че хората много страдатъ. Не страдатъ много, не се заблуждавайте! Какви сж страданията имъ? Че майката изгубила дѣтето си, то е една илюзия. Та кога е било то нейно дѣте? Чудно ще бжде, ако нѣкой добъръ човѣкъ ми даде единъ скѣпоцѣненъ камѣкъ, и слѣдъ врѣме си го вземе, а мене ми потекатъ четири реда сълзи, че съмъ изгубилъ камѣка! Отъ гдѣ наждѣ е мой? Или, една гуша дошла отъ Бога, въплотила се на земята, и си отишла, защо ще плача, че тя си измѣнила формата? Ами, ако едно сѣме е паднало въ земята и израстнало въ едно великолѣпно дърво, ще плачемъ ли за него? Сега, вие не плачете за старото, не отричайте старото! Нѣма какво да го отричаме, но нѣма защо и да имъ доказваме новото. Този въпросъ, че отричаме стария животъ, ще го оставимъ на вторъ планъ. Ние приемаме новия животъ, нищо повече! Въ новия животъ има всичкото богатство, а всички тия хора около насъ сж все бѣдняци. Ние ще имъ дадемъ отъ нашето богатство, и въпросътъ ще се свърши. Новиятъ животъ носи всичко въ себе си! Той носи условия за чистота, носи условия за умствено развитие, носи и условия за калене на волята. Единъ анархистъ нѣма диамантна воля. Единъ човѣкъ, който се кръцава съ думата анархистъ, не е анархистъ; единъ християнинъ,

който се кръщава съ гумата християнинъ, не е християнинъ; и даже единъ, който се кръщава съ гумата Любовь, той не е позналъ още Любовта. Та, ако не възприемешъ, и ако не проявишъ тази Любовь, какъ ще носишъ новия животъ? Само онзи, който прояви свѣтлината, който свѣтне, само той носи името на свѣтлината. Щомъ не свѣти може ли да се кръсти съ името на свѣтлината? И любовта е Любовь, само като се прояви. Любовта е реална, когато се прояви. Реално е само това, което се проявява. Ние не можемъ да говоримъ за реалното, като за нѣщо минало, като за нѣщо бждеще. Божествената реалностъ е всѣкога реалностъ. А по отношение на нашитъ сегашни разбирания, туй е като единъ наученъ методъ, то е право, но ако не искате да се спѣвате по отношение на вашитъ дълбоки разбирания, ще разбирате дѣйствителността като дѣйствителностъ, ще разбирате нѣщата добръ. Не мислете, че сте баби. Ами че всекиго едного отъ васъ сега мога да го направя герой. Ако вие нагорещите едно жельзо до нѣколко хиляди градуса, съ това жельзо нѣма ли да ви докарамъ до положение да си пробиее пжтъ навсѣкждѣ? Та, казвамъ: вашитъ мозъци трѣбва да ги нагорещимъ, има особени пеци въ природата, и тогава, отъ дѣто минете, ще топите хората. Нищо повече! Нѣма да имъ казвате нищо. Нима, като дойде слънцето казва нѣщо? То като пекне, снѣгътъ трѣбва да се стопи. Свъръменниятъ свѣтъ нѣма да се унищожи, ще се стопи, т. е. новото учение ще разтопи свѣта. Всички хора, които сж направени отъ ледъ, ще се стопятъ, на вода ще станатъ, нищо повече. Извори ще станатъ; пкъкъ отъ тия извори ще потекатъ рѣчкчки; водата отъ рѣчккитъ ще прѣвърнемъ на пара, а парата на електричество, въ смисълъ на Любовь. Шо отъ това че нѣкой е прѣминалъ отъ едно състояние въ друго?

Послѣ, вие искате да образувате комуни, но се страхувате, че нѣма срѣдства. Вие може да образувате комуни, а азъ ще ви прѣдставя единъ начинъ за образуване на сигуренъ фондъ. Колко души сте тукъ? - Около 200 души. Значи, всѣки единъ отъ васъ, не може ли да спести по 300 лв. прѣзъ годината? - Може. Тѣй, 200 души по 300 лв. равно на 60,000 лв. За една година - 60,000 лв., въ 10 години 600,000 лв. Слѣдъ това, всѣки единъ отъ васъ може да убѣди поне още по трима души, и тѣ да дадатъ по 300 лв. тѣй щото, вие ще турите въ себе си мисълта, че комунитъ сжществуватъ въ свѣта, нѣма какво да ги уреждаме. Тѣлото е една комуна, и сжщиятъ образъ на нашето тѣло ще го приложимъ въ обществения свѣтъ. Нѣма другъ образъ за комуна, освѣнъ образа, който сжществува въ тѣлото. По сжщия законъ, по великия Божественъ законъ на Любовта, на по-низко стоящитъ

брата отъ насъ, ние ще дадемъ по-голямъ почитъ, понеже върху тѣхъ ще легне по-голямъ товаръ. Върху краката ни нѣма ли по-голямъ товаръ? Но пъкъ затова, вечерно врѣме ще вземемъ, ще ги поразтриемъ, ще ги помилваме, ще ги измиемъ, и краката усѣщатъ въ това една компенсация, едно морално задоволство. Тѣ казватъ: “Заради Любовта ние извършихме една работа на господаря си, но сме благодарни той да ни поизмие и погали”. И ние, хората, ще носимъ мъчно-тиштѣ съ благодарностъ, както краката. Понеже Господъ ни погали съ своята Любовъ, ние може да прѣнесемъ още хиляди страдания, и ще кажемъ: “Заради Любовта и свѣтлината, която Господъ ни даде, ние ще Му благодаримъ, и ще работимъ заради Него”.

И тѣй, ние ще бждемъ герои въ страданията. Ами че днешнитѣ страдания трѣбва да бждатъ заради васъ една играчка! Въ ума ви тѣ трѣбва да бждатъ като играчка. Разбира се, онзи, който го е страхъ отъ мечката, нѣма да го пратишъ веднага при нея. Ще го накарашъ най-първо да се приближи къмъ нея на петъ крачки, послѣ на четири, на три, на двѣ, и най-послѣ ще го накарашъ да я бутне съ единия си прѣстъ, послѣ да я хване за ушитѣ, да я погладу и най-послѣ да се разговори съ нея. Това сж редъ опити, които ще минете. Ще турите туй, великото въ себе си, и само тогава ще бждете много смѣли. А пъкъ иначе, ползувайте се отъ всичко.

Сега, като свършитѣ събора, може би азъ ще хвърля една малка свѣтлинка, какъ трѣбва да гледате на нѣщата, понеже искате да станете по-смѣли. Има една смѣлостъ въ свѣта, и тя седи въ слѣдующето: виждашъ, че нѣкой човѣкъ се пѣне, не може да развинти нѣкой винтъ. Да му помогнешъ, това е благородно! Единъ човѣкъ се отчаялъ, има дългове, намислилъ да се самоубие. Да му покажешъ истинския пжтъ, по който той ще може да плати своя дългъ, това е благородно! Кажу на този човѣкъ: “Азъ ще ти платя дълговетъ”, и той ще се засмѣе. Ще ги платишъ, защо не? Богатитѣ хора може да платятъ дълговетъ на своитѣ братя. Въ природата има единъ законъ за тази компенсация. И, ако вие вървате въ комунитѣ, ще ги устроите, тѣ ще изникнатъ, като гжби. Но, трѣбва да знаете, първото нѣщо: много сж дебели стѣнитѣ между хората, понеже човѣшкитѣ егоизъмъ, е взелъ върхъ надъ всичко. Дебитѣ стѣни трѣбва да изчезнатъ, да останатъ много тънки прѣгради, за да можемъ свободно да прѣминаваме, и като дойдешъ до твоя съседъ, да нѣма прѣграда. Ще попиташъ: “Мога ли да прѣкрача въ твоеото мѣсто по закона на Любовта?” - Можешъ.

Трѣбва да бждете крайно учтиви. Азъ бихъ желалъ всички вие

да бждете, въ всичкитѣ си разисквания, крайно деликатни. Сега, като ви слушамъ, нѣкъдѣ може да дойдете до стѣлкновеніе. Ние не разрѣшаваме въпроситѣ на свѣта. Въпроситѣ на новия свѣтъ сж разрѣшени, вие ще влѣзете, просто, като работници да реализирате тѣзи планове. Ще ви се дадатъ идеи за реализиране на тия планове, тия идеи ще дойдатъ въ вашитѣ умове, чувствата - въ сърцата ви, енергиитѣ - въ волята. Вие ще влѣзете, като работници, ще бждете носители на новитѣ идеи. Сега, нѣма какво да се плашимъ вътрѣ въ себе си. Ние ще положимъ великия Божественъ законъ на Любовта, и ще знаемъ, че Богъ може да ни каже Истината. Богъ е измѣнилъ своето мнѣние заради насъ. Знаете ли въ какво отношение? Понеже грѣховетѣ на хората сж били прѣдъ Неговото лице, като сѣнка, и Той, като ги е слушалъ, слушалъ, отхвърлилъ грѣховетѣ имъ настрана, погледналъ ги въ лицето, и ги попиталъ: “Какво искате, за какво плачете? Искайте сжщественото, и ще ви се даде”. Слѣдователно, на всинца ще се даде, каквото искате, но нищо излишно. Искайте сжщественото, което трѣбва за вашето развитие, и ще видите, че Господъ друго-яче гледа. Богъ е прѣмахналъ всичкитѣ онѣзи прѣпятствия, които сж ни държали далечъ отъ Него. Ние ще се обърнемъ къмъ Него, ще използваме Неговата свѣтлина, Неговата Мждростъ, Любовъ, и Истина, и ще работимъ съ тѣхъ. Богъ изпраща своитѣ синове, тѣ носятъ плановетѣ. И въ туй отношение, вие може да бждете напълно спокойни. Само гледайте да бждете готови ученици, та, туй, което възприемете да не го изпуснете. Ще внесете този новия елементъ въ живота си. Азъ искамъ, като си заминете по домоветѣ, да бждете всички обновени.

Трѣбва да знаете едно нѣщо: вие мислите, че анархиститѣ работятъ повече отъ васъ? Не. Вие мислите, че толстоиститѣ сж по-чисти отъ васъ? Не. Ние имаме съвсѣмъ друга норма за чистотата на единъ човѣкъ. Да се не заблуждавате съ толстоиститѣ, съ анархиститѣ и пр. Тѣ сж наши братя, нищо повече! Всички тия разни учения и учени, азъ ги уподобявамъ на слѣдующето, ще ви приведа слѣдующия примѣръ: едно врѣме, когато 12-тѣ еврейски плѣмена пжтуваха въ пустинята, всѣко плѣме носѣше една частъ отъ скинията. Когато ги питаха: какво носите? - Скинията. Едни носѣха покрива, други кадилницитѣ, трети темяна, четвърти - попскитѣ одежди, пети - ковчега и т. н., но, щомъ пристигнѣха нѣкъдѣ, всичкитѣ колъна донасяха частитѣ на тази скиния, събираха я, и тамъ се покланяха. Сега, тия Бѣли Братя, като дойдатъ, и като дойде Божествениятъ Духъ на свѣтлината, Богъ ще се изяви чрѣзъ всички. Тия носители на скинията ще кажатъ

на всички: “Донесете частитъ”, и ще съградите тази Божествена скиния. Тъй щото, отъ всички учения, каквито има по свѣта, всѣки ще донесе частта на този новия Храмъ, всѣки ще внесе своя си даръ. Тъй ще гледате на нѣщата, нѣма да давате прѣдимство никому. Всички учения сж на мѣсто. Материалиститъ ще ги туримъ на работа, тѣ носятъ пога, блоковетъ за темелитъ. Ще имъ кажемъ: “Дайте вашитъ блокове, тѣ трѣбватъ за голу, дълбоко въ земята, за основа. Анархиститъ, тѣ ще донесатъ ножове, чукове за дълане. Толстоиститъ носятъ хубави грехи, прѣмѣни за прѣобличане - и тѣ трѣбватъ. Търговцитъ насъбрали хлѣбецъ, житце, брашанце. Ние ще огладнѣемъ, и тѣ ще отворятъ хамбаритъ. Тъй щото, ние ще видимъ, че всички тия богатства, всички тия насъбрани нѣща, всѣко нѣщо, което сжществува, то си има своето мѣсто.

Сега, ще се приготвите за утрѣшния денъ, да бждете богри, ще завъртите новъ ключъ. Втората сутринъ събранието трѣбва да стане по другъ начинъ. Трѣбва да разсжждавате. Не че ще бждемъ безъ инициатива, не, азъ искамъ всички да бждете съ инициатива, затова се събирате, сега младитъ. Не мислите, че старитъ сж въ бездѣйствиe. Не, старитъ сега сж обули нови потури. Знаете ли, и тѣ сж наострили ножоветъ си, и казватъ: “И ние подиръ младитъ!” Готови сж на нови жертви. Мжчно е да се трансформира човѣкъ. Мжчно е, но не е невъзможно. Въ всинца ви виждамъ, че става единъ вжтрѣшенъ процесъ, всинца сте заети съ една велика мисълъ. Вие всинца желаете Любовта, Мждростта, всички искате Истината, нали? Истината кали волята, Мждростта кали ума, а Любовта кали сърдцето. Слѣдователно, вие ще работите съ Истината, и ще бждете готови. Сега, щомъ нѣкой е чистъ, той е толстоистъ. Щомъ е извадилъ ножа, той е анархистъ, отговаря на съпротива съ съпротива. А новото учение ще го уподобя тѣй: новото учение плаца дълговетъ на всичкитъ хора, нищо повече! Пуца всички свои братя отъ затворитъ, разрушава затвори, болници, и на мѣстата имъ съгражда жилища. На всички казва: “Слънцето, всичко е създадено за васъ, всички вие сте братя, всички ще работимъ, всички ще се учимъ, всички ще пѣемъ, всички ще свиримъ, всички ще почиваме”. Това е то новото учение! Ние започваме съ пѣене, съ молитва, а молитвата е най-хубавата работа. Който не може да работи съ молитвата, той не може да работи на земята. Религиознитъ хора пѣкъ ще работятъ за подкрѣпа на религиознитъ чувства. Тъй щото, всичко, което е хубаво въ свѣта, ние ще го вземемъ, и ще влѣземъ, като ученици на новото, безъ насилie. Всички ще турите надписа: Безъ насилie!

Никакво насилие, и ще си отстъпвате взаимно.

Днесъ, азъ ви слушахъ прѣвъ цѣлия день, отъ сутриньта, и си мислѣхъ да не присѣдствувамъ, но казахъ: ще имъ покажа единъ примѣръ, ще ги изслушамъ. И менъ ми бѣше приятно да ви слушамъ. Казвамъ: много хубаво е. Сега, на всинца ви трѣбва приложение! Малкиятъ приходъ, който имате може ли да го заложите? Може, какъ не. Умътъ, който имате, можете ли да го посвѣтите за Любовта? Можете. Сърцето, можете ли да го посвѣтите за Любовта? - Можете. Волята, може ли да я посвѣтите? - Можете. Щомъ всичко посвѣтимъ, ние сме силни. Е ли Любовта въ насъ, ние разполагаме съ най-голямата сила въ свѣта, и никой не може да ни се съпротиви. И знаете ли на какво мязаме тогава съ нея. Въ Америка поставили на едно мѣсто два хубаво намагнетисани топа. Отива единъ богаташъ, хубаво облечень, но обучаата му били поковани, и като приближилъ до топоветъ, тѣ тѣй силно притеглили краката му, че обучаата му се изтрѣзнали отъ краката. Та, Божествената Любовъ така ще привлече богатитъ хора, че ще имъ се отнематъ не само обучаата, но и кеситъ, и всичко. И тогава, за да се освободятъ богатитъ хора, тѣ ще гадатъ всичко. Старитъ възгледу, това сж натрупано богатство. Това богатство трѣбва да остане въ васъ, като една утайка отголу, и да се повдигне нагоръ, къмъ Бога, да се занимавате съ новия свѣтъ, съ новото учение. Туй новото, то е вече възприето, то е изживѣно отъ други, и ние ще го приложимъ по сжщия начинъ, по какъвто тѣ сж го приложили прѣди насъ. Туй, което наричаме ново, за нѣкои е старо, но за насъ, на земята, е ново. Бѣлото Братство отъ хиляди години живѣе въ този животъ. Тѣ сж го прилагали, затова ние ще вземемъ тѣхния животъ, ще го приложимъ съ всичкитъ тѣхни начини и методи, съ всичкитъ тѣхни разбираня.

Искамъ да бждете бодри и весели. Песимизмътъ, който до сега е царѣлъ ние ще го пенсионираме, защото този песимизмъ бѣше у насъ на гости. Отчаянието, и него ще пенсионираме; скърбта и умразата, и тѣхъ, ще пенсионираме. Ще повикаме всички тия сестри, ще имъ гадемъ единъ банкетъ, и ще имъ кажемъ: “Ние сме ви много благодарни. Вие извършихте една велика служба заради насъ, и сега може да живѣете между насъ!” И тогава, въ лицето на една скърбъ и умраза, вие ще видите лицето на една ваша сестра.

Тѣй ще гледате на нѣщата, само когато Божествената Любовъ проникне, обхване и изпълни вашитъ сърдца!

“Изгрѣва вече день тържественъ!”

“Ще се развеселя.”

7 ч. в.

Вторникъ.

7 ч. с.

3 юли.

Окултизмът и наука.

(Б. Боевъ).

Окултниятъ ученикъ трѣбва да изучава днешнитѣ официални науки. Тѣ сж науки прѣдимно за физическия свѣтъ, а паслѣдниятъ не е ли Божественъ, като невидимия свѣтъ? За да разберемъ окултизма, най-добро то и необходимо подготовление е изучаване наукитѣ, отнасящи се до физическия свѣтъ.

Днешната духовна криза е двойна: въ ума и въ сърдцето. Тази криза въ ума е изразена, като борба между науката и религията, а въ сърдцето - като откъсване на човѣка, изгубване връзкитѣ му съ цѣлото. Само окултизмътъ днесъ е въ състояние да хвърли мостъ между науката и религията, и по този начинъ да спомогне за възтържествуването на религиозното животоразбиране.

Окултизмътъ е естествознание. Той прѣдставя продължение на естествознанието въ невидимата областъ. Окултизмътъ не е основанъ нито на слѣпа вѣра, нито на философски спекулации. Методитѣ му сж: опитъ и наблюдение.

Когато човѣшкиятъ умъ стана по-самостоенъ въ епохата на хуманизма, възбуди се интересъ къмъ изучаване на природата. Слѣдъ откритието на Коперника, слѣдъ създаването Кантъ-Лапласовата теория за произхода на слънчевата система, и особено слѣдъ еволюционната теория на Ламарка и Дарвина, още по-ясно се изтъкна, че тѣзи три учения противорѣчатъ на Библията. Съ развитието на психофизиологията се откри голѣма зависимостъ между нервната система и душевния животъ. Слѣдователно, можеше да се прѣдположи, че душевнитѣ способности иматъ корена си въ мозъка. Намѣриха се и други противорѣчия, напр. чудесата на Ветхия и Новия Заветъ, които днешната наука смѣта за нарушение на природнитѣ закони. Но, всички тѣзи противорѣчия сж само привидни. Теорията на Коперника не прѣдставлява никакво противорѣчие. Кждѣ въ религиознитѣ книги е писано, че слънцето се върти около земята? Сжщо и Кантъ-Лапласовата теория не противорѣчи на спиритуалистичния мирогледъ. Даже въ индийскитѣ религиозни книги се говори за манвантаритѣ, които сж прѣраждания на слънчевата система. Окултиститѣ не само сж знаели за произхода на слънчевата система отъ мъглявина, но сж знаели какво е имало и прѣди тая мъглявина. Сжщо е и съ еволю-

ционната теория. И психофизиологията сжщо не може да противоречи. Нервната система е инструментът за проява на известни сили на съзнанието въ физическия святъ.

Разказътъ за сътворението на Адама е абсурденъ само на пръвъ погледъ, но той става твърдъ дълбокъ, като се разгледа отъ окултно гледище. Сжщото е и съ разказитъ на Ноя и Йона.

Ако разгледаме отношението между окултизма и разнитъ науки, ще видимъ, че нма никакво противоречие. Нъщо повече: проблемитъ въ разнитъ науки могатъ да намърятъ своето истинско разръшение само въ окултизма. Напр. днешната биология не може да обясни наследствеността. Има нколко теории за това, но всъка отъ тяхъ противоречи на фактитъ. Само окултизмътъ може да обясни наследването на придобититъ признаци, но не е тукъ мътото да се спирамъ на този въпросъ. Днешната биология чръзъ много факти идва до приемане на етерното тло (опититъ на Харрисънъ, Колиско и др.)

Сега, нъщо за еволюционнитъ фактори. Окултизмътъ дава известно значение на подбора и на взаимопомощта, като фактори на еволюцията, но главно мътото дава на вътрешния факторъ, което се доказва, между другото, напр. съ опититъ на Волфа върху окомото на притона.

Спаредъ най-последнитъ данни на физиката, материята е кондензирана енергия, и това пакъ потвърждава една отдавна известна окултна истина.

Отношението на окултизма къмъ психологията. Нито психоаналитичната теория на Фройдга, нито други психологични теории могатъ да обяснятъ известни психични явления. Нъщо повече: известни области на психологията направо водятъ къмъ окултизма. Напр. хипнотизмътъ, особено въ своитъ дълбоки фази, доказва известни окултни истини: сжществуването на аурата, реалността на ясновидството и пр. Въ тази областъ най-много сж работили Дероша и Дюрвилъ, френски изследователи.

Окултизмътъ хвърля святлина още и върху следнитъ науки: геологията, филологията, етиката, историята, социологията и другитъ науки. Въ всички науки се влива една нова, духовна струя. Сжщото става и съ изкуствата. Всичко това доказва, че приближава епохата на една духовна култура, на едно велико духовно събуждане на човчеството.

Окултни науки.

(К. Кузмановъ).

Подъ окултни науки разбираме слѣднитѣ: астрология, алхимия, кабала, физиогномия, френология, хирософия, графология и магия.

Източници за изучване окултнитѣ науки сж: западно-европейската окултна литература, бесѣдитѣ на Учителя и нашиятъ личенъ опитъ.

Не можемъ да установимъ редъ и планъ задължителенъ за всички, по който да става изучаването на окултнитѣ науки, едно, защото ни липсватъ нужднитѣ за това обширни познания, и второ, защото тия науки засѣгатъ и области, стоящи по-високо отъ ума, съ помощта на който бихме построили подобенъ планъ.

Понеже всички окултни науки изучаватъ единъ и сжищъ животъ, само че отъ разни страни, то, колкото повече се задълбочава човѣкъ въ коя и да е отъ тѣхъ, чувствува нужда отъ допълнение и помощъ на всички останали. Човѣкъ може да започне съ коя и да е окултна наука, и около нея да групира изучаването на всички останали. При добиване на знания, изобщо, човѣкъ трѣбва отъ онова, което е най-близко до самия него, и постепенно отива къмъ по-далечното. Въ областта на окултнитѣ науки се забѣлъзва сжщото. И при тѣхъ, обикновено, човѣкъ започва съ най-близкото, т. е. съ физическото тѣло, гесп. съ физиогномията, френологията и хирософията.

Не трѣбва да забравяте, че окултното знание не се състои само въ четене на книги и запомняне на правила (заблуждение, въ което мнозина изпадатъ при изучаването особено на физиогномията, френологията и хирософията), а въ схващане живата връзка между фактитѣ въ живота. А това зависи не само отъ ума и паметта, но отъ цѣлокупното ни духовно развитие.

Алхимията, до колкото може да прѣдставлява днесъ интересъ за насъ - въ първата си часть (трансформиране на металитѣ) прѣдполага обширни познания по химия, а въ втората си часть (духовната) - доколкото искаме да я свържемъ съ нашето нравствено усвършенствуване, може би да ни даде много образци и импулси. Но, да следваме слѣпо прѣдписанията на алхимицитѣ въ онази символична форма, подъ която сж останали, това нѣма да ни доведе до никакви резултати.

Кабалата въ своята догматична часть прѣдставлява една метафизика твърдѣ особена по своята терминология, но по сжщина много близка до другитѣ окултни дисциплини. Въ практическата си

частъ, кабалата прѣдставлява нѣщо мжчно осъществимо, защото тя прѣдпоставя извѣстно достигнато вече духовно съвършенство. Тѣй както се разбира и пише кабалата днесъ, тя не е нищо друго, освѣнъ физиологически разкопки и аритмитични изчисления, за които мжчно може да се каже каква езотерична стойностъ иматъ. Въ практичната си частъ кабалата се приближава най-вече до магията, а на мѣста гвѣтъ дори се сливатъ. Да се практикува кабалата, гесп. магията, ще рече съзнателно да се направляватъ и използватъ природнитѣ сили. А за да може това да стане безопасно, необходимо е прѣди всичко, пълно безкористие, защото природата е и щедра, но и строго справедлива.

Астрологията твърди, че планетитѣ сж живи, разумни същества. Това, което днесъ, наричаме планети, сж само тѣхнитѣ физически тѣла. Подобно на човѣка, и тѣ иматъ по-тънки и по-обемисти тѣла, чрѣзъ които си влияятъ взаимно. Влиянието на всѣка планета е особено. Сборътъ отъ планетнитѣ, влияния, въ мига на раждането, опрѣдѣля съдбата на човѣка, или, по-право, човѣкъ се ражда при такива планетни условия, които точно съответствуватъ на съдбата, която той самъ въ миналото си е прѣдопрѣдѣлилъ. Споредъ астрологията, въ живота на човѣка има нѣща неизбѣжни (добри и лоши), има нѣща само възможни, а има нѣща, при които има свобода на изборъ.

Притежава ли човѣкъ познания по астрология или не, е до извѣстна степенъ безразлично, защото, и въ единия и въ другия случай, само смиренieto и безкористieto могатъ да дадатъ правилна насока на неговата съжба.

Между новото учение и основнитѣ твърдения на окултнитѣ науки противорѣчие не може да има.

Учителътъ не ни занимава сега съ твърде специални окултни въпроси, за да не отвлича вниманието ни отъ по-наложителнитѣ и по-важни задачи. Той не иска отъ насъ хиромантици, френолози, астролози, и т. н., а прѣди всичко - хора съ чисти сърдца, свѣтли умове, истинoлюбиви души и диамантна воля. Защото, само като постигнемъ това, той ще може безопасно да ни повѣри окултни сили и окултно знание, и то не книжно знание, а знание живо.

10 ч. с.

Новото учение или великата лаборатория на живата природа.

(П. Теодорова).

Истина, истина ви казвамъ: “Ако се не рогу нѣкой изново, не може да види царството Божие”. (Иоана 3:3).

И запита Никодимъ Христа: Какъ е възможно това, може ли подобно нѣщо?

Днесъ идва нова свѣтлина въ свѣта - Новото Учение - и всички свѣрѣмненни учени я посрѣщатъ съ сжщитѣ думи: “Възможно ли е туй? Заблуда голѣма е това!” Но сжщата тази свѣтлина прѣвежда Христовитѣ думи, и казва: “Ако не пожелаешъ съ всѣка фибра на своето, външно и вжтрѣшно естество да минешъ прѣзъ великата лаборатория на живата природа, не ще видишъ Царството Божие, тука на земята, и горѣ на небето”. И сжщиятъ този Никодимъ, човѣкътъ, който изказа съмнѣнието си прѣди 2,000 г., идва днесъ, рови се изъ всички области на науката, вади опаковкитѣ на тѣхното съдържимо, втурва се въ непрѣодолима жажда отвѣнъ навжтрѣ въ тѣхъ; учи, търси методи и срѣдства, иска да влѣзе вжтрѣ, гдѣ миръ и тишина царя, гдѣ знание и мждростъ истинска блѣсти. И спира се днесъ тозъ ученъ на явленията изъ “физиката”, но не задоволяватъ тѣ неговото богато естество. Той вижда въ тѣхъ салъ външнитѣ промѣни, вижда трансформиране на енергиитѣ, но вжтрѣ иска той да влѣзе, тамъ, гдѣто първопричината се крие. И спира погледа си къмъ “химическитѣ прояви”, дано тѣ вжтрѣшната жажда задоволятъ. И знае той, че при тия явления веществото или материята коренно се измѣня. Туй иска да намѣри - начинъ и срѣдства - нечисто въ чисто да прѣвѣрне, неблагородното въ благородно, тъмното въ свѣтлина, безжизненото въ вѣченъ животъ! И спомня си усилията на нѣкогашнитѣ алхимици, но страхъ и срамъ го спиратъ да признае правото имъ днесъ. “Тѣ заблудени сж, хора на миналото.” И не усѣща какъ, но този ученъ като знае условията за химическитѣ прѣвѣрвѣщения, реактивитѣ за тѣхъ, киселини, основи и соли, иска, жѣлае да ги намѣри нѣидѣ другде скрити, въ недрата на природата, да опита върху си тѣхнитѣ резултати. Жѣлае и навлиза, но безпощадна е тазъ “велика лаборатория на природата”. Тя научава, дава, но и много ридания произвежда. Вжтрѣ, гдѣто си нагазиль, въ нея, смѣси нѣма, реактивитѣ сж чисти, идеално

чисти, и затуй прѣфинени елементи и съединения създава. Тукъ, въ нея, ще разберешъ дълбокитѣ закони за прѣвръщане на енергиитѣ.

И всичко съ радостъ изнася днесъ този ученъ върху си, на личенъ опитъ, като провѣрява и гумитѣ изказани отъ великия Лавауазие, баща на химията: “Нищо въ природата не се губи, нито се създава, а само се видоизмѣня”. Затуй “видоизмѣня” той всичко ще понесе. Знае, че свѣтътъ въ развоя си не слиза, а се качва, и отъ тъмното къмъ свѣтлото върви. И навлиза, навлиза все по-надълбоко, като носи всичкия си запасъ отъ знания на “съврѣмения ученъ.” Върви и си разсждава: Що е съврѣмениятъ човѣкъ? - Една незавършена, изнудена отъ собственитѣ си грѣшки, идея, която ту на лѣво, ту на дѣсно надтежнява, споредъ туй, дали сърдце или умъ я управлява. Загубилъ той равновѣйстващата на тия двѣ сили - волята, криви изъ свѣтовния пжтъ, “неравната борба,” както го наричатъ. Но, силниятъ лжчъ на “новото учение” го маме, води го къмъ по-тайнитѣ гннки на тазъ “велика, жива природа”, и прѣдставя му методи и начини нови, върни и непоколебими. И казва му: “Опитаи и сравнявай. Запасътъ си отъ знания върно грѣжъ, и на него се основавай!” Тѣй изпѣква въ ума на съврѣмения ученъ и закона за постояннитѣ отношения на Пру: “Че елементитѣ, когато ще влизатъ въ съединения, и когато ще излизатъ отъ съединения, винаги се намиратъ въ точно опрѣдѣлени, постоянни отношения по тегло и по обемъ. Вझे ли се излишѣкъ отъ едина элементъ, излишното количество не дѣйствува”. Законъ за постоянството! Стабилностъ на всичко въ свѣта!

Тѣй задълбоченъ, въ тоя, и въ редъ други закони изъ областята на цѣлата наука, върви съврѣмениятъ ученъ навжпрѣ, навлиза въ тазъ велика лаборатория, и чува нейниятъ тихъ шепотъ, между елементи и съединения: “Ела, ела, ще се родишъ изново, и ще видишъ Царството Божие!”

О. Славчева. Съ прочувствени и топли гуми поздрави всички братя и сестри, присжтстващи на събора, като пожела успѣхъ въ тази нова и първа работа за насъ.

П. Русевъ. Говори върху комуналния животъ. Спомена, че правилниятъ пжтъ въ нашето развитие е пжтътъ на сърдцето, а не на ума, защото новата култура, която иде сега въ свѣта е “културата на сърдцето.”

4 ч. сл. об.

Свободни училища, основани на окултната педагогика.

(Б. Боевъ)

Какъ гледа окултизмътъ на днешното училище? Днешното училище е една "педагогическа трагедия", както казва Д-ръ Ерихъ Швешъ въ прѣговора си къмъ едно педагогическо съчинение на Д-ръ Щайнеръ. Той казва още, че днешното училище е една трагедия на незнанието и неможенето. Днешното училище е изживѣло своето врѣме. То може да се сравни съ затвора. Въ затворъ сж не само ученицитѣ, но и самитѣ учители. Тѣ сж въ зависимость отъ законитѣ и правилницитѣ, отъ програмитѣ и окръжнитѣ на министерството. Учителитѣ е ограниченъ, той нѣма свободни рѣци да твори. Това ще става, докато училището се намира въ рѣцѣтъ на държавата. И тъй, първото нѣщо, което иска окултизмътъ, то е, да освободи училището отъ опеката на държавата. Тя иска чрѣзъ училището да насажда своитѣ принципи, своя редъ на нѣщата.

Въ новото училище, учителитѣ ще бжде напълно свободенъ, нѣма да висятъ надъ него закони, правила, окръжни, вѣншни прѣписания и др. както казва Д-ръ Щайнеръ, ще му се даде възможностъ да дѣйствува съгласно своитѣ познания върху човѣшката природа. Така е въ Валдорфското свободно училище въ Щутгартъ.

Като казваме "свободно училище", разбираме двѣ нѣща: 1) Свободно отъ опеката на държавата, 2) Зачитане свободата на дѣтската индивидуалностъ. Въ новото училище нѣма да има бѣлѣжки и наказания. Истинската педагогика трѣбва да гради съ положителни, а не съ отрицателни срѣдства. Всѣко наказание, макаръ и най-макото, издига стена между сърцето на ученика и това на учителя, и тогава, всѣко възпитателно въздѣйствиe става невъзможно. Любовта трѣбва да бжде атмосферата, въ която да живѣе цѣлото училище! Тя е главниятъ факторъ въ училището. Отъ днешното училище вѣе студъ. Днесъ има грамадни, дебели стѣни между учителя и ученика, когато между тѣхъ трѣбва да има само приятелски връзки. За лошитѣ резултати отъ днешното училище не трѣбва да се обвинява нито учителя, нито ученика. Виновна е системата.

Понеже днешното училище е невъзможно, трѣбва да създадемъ навсѣкѣждѣ изъ България нови училища, подобни на Валдорфското въ Германия, дѣто се прилагатъ принципитѣ на окултната педагогика.

Но ние не трѣбва да бждемъ слѣпи копирачи на това училище. Може да заемемъ много нѣщо отъ тамъ, но трѣбва да сътворимъ нѣщо ново, съобразно мѣстнитѣ условия.

Само окултната педагогика е въ състояние да даде едно възпитание съобразно дѣтската природа, понеже се основава на ясновидското изслѣждане на дѣтето прѣзъ разнитѣ периоди на развитието му, и затова изхожда отъ дълбокото познаване законитѣ на дѣтското развитие.

5 ч. сл. об.

Общи въпроси.

Н. Каишевъ. “Бждещата размѣнна монета ще бжде приятелството” казва Учителътъ.

Азъ изказвамъ благодарността на всички братя отъ провинцията къмъ софийскитѣ братя, за малката материална помощъ, която ни указаха при пътуването.

Да пристѣпимъ къмъ работа за събиране на тия 300 лв., за да ускоримъ образуването на комунитѣ. Какъвъ ще бжде живота ни въ комунитѣ, затова може да се вземе образецъ отъ живата природа, отъ живота на пчелитѣ въ кошеритѣ. Всѣкждѣ, дѣто има младежка група, да се образува една каса, като дава всѣки по 5 лв. мѣсечно за купуване на единъ кошеръ пчели, за да се наблюдава живота имъ, и да се замѣни употребата на захарта съ медъ.

Желателно е да се издава единъ органъ, въ който да се печататъ нашитѣ изживявания и опитности.

Г. Радевъ. “Свѣтлината е необходима за зрѣнето на плодоветѣ”.

Въ връзка съ това, запитвамъ: Какъ ще можемъ, ние въ провинцията, да влѣземъ по-скоро въ контактъ съ туй, което Учителътъ говори? Какъ ще можемъ да иламе по-скоро Учителевитѣ бѣседни рѣчки, та да се ползуваме и ние отъ тази свѣтлина?

К. Кузмановъ. По въпроса за списанието, което ще се издава, предлагамъ слѣдното: да бжде най-много 2 печатни коли, съ съдържание: въпроси по окултизма, социални въпроси, съобщения по послѣднитѣ научни изслѣждания, да се разработватъ извѣстни мисли отъ бѣседитѣ на Учителя и др.

Г. Драгановъ. Освѣнъ това списание, предлагамъ да има и другъ нѣкакъвъ листъ, който да отговаря на стремежа ни да знаемъ какъ

работи природата, какво изживява душата, изобщо - да има научно-философски характер.

Б. Боевъ. Нуждата отъ сериозна окултна литература ме застава да издавамъ такова списание и въ Панагюрище, но, ако се споразумѣемъ, може работата да се сведе къмъ издаване едно общо списание въ София.

К. Константиновъ. Какъвъ ще бжде вестика, то зависи отъ нуждитъ, които сега виждаме въ събора. Безъ да мислимъ, че много сме добили тукъ, поне получихме единъ импулсъ. Една идея, която възприехме отъ Учителя за вѣстника, между другото е тази да обработваме легендитъ, които Той дава въ бесѣдитъ си.

Защо да издаваме списание, а не отгъленъ листъ, то е, защото нѣмаме възможностъ, срѣдства за този листъ.

Г. Радевъ. Нашето списание трѣбва да бжде въ духа на новото учение, нѣщо оригинално, което да отразява живота на нашето братство, на нашето общество. Само така ще има смисълъ. Въ това списание, като основа, трѣбва да залегнатъ бесѣдитъ на Учителя. То трѣбва да се яви, като единъ органически изразъ на новото въ нашия животъ. Въ това списание трѣбва да се изразява морала на тѣй нареченитъ "неписани закони".

Първото правило.

(Учителятъ).

Всички трѣбва да намѣрите една норма, да имате едно правило за мѣрене на нѣщата. Въ природата има само едно правило. Да кажемъ, че вие ще издадете едно списание, раждате го, питамъ: Туѣ списание ще върви ли по вашитѣ стѣпки, или то ще си трѣгне по своя естествень пѣтъ, по своитѣ стремежи? Напримѣръ, когато една мома или единъ младъ момѣкъ се жени, жени се, за да изрази своя идеалъ, който е божественъ, а какво става? Слѣдъ като се ожени, неговиятъ идеалъ, не само че не е божественъ, но става обикновенъ. Че ако вие раждате нѣщо като васъ, по-добръ е да не го раждате, и трѣбва да се откажете отъ това раждане. Защото, ако ти си една овца и раждашъ агънца, които хората ще колятъ, ще продаватъ, това нищо нѣма да ти принесе. Ти трѣбва да се откажешъ отъ туй раждане. Ще кажешъ: “Отсега нататѣкъ не искамъ да раждамъ така”. Нищо повече! Ако си единъ вѣлкъ, и раждашъ само вѣлчета, които ще ядатъ агънца, ще кажешъ: “Пакъ ще се откажа, нѣма да раждамъ”. Туѣ правило ще го приложите въ вашия умственъ свѣтъ, въ вашия сърдеченъ свѣтъ и въ вашата воля. Защото, трѣбва да знаете, че всѣка една мисль е жива, тя сѣществува, и мжчно може да се освободите отъ вашитѣ мисли, отъ вашитѣ желаня и отъ вашитѣ дѣйствия. Нѣкои окулисти казватъ, че мисльта е кратковрѣменна. Не, ние виждаме въ пространството ваши мисли и желаня, които отъ хиляди години живѣятъ, и мислятъ тѣй, както хората. Мислитѣ желанята това сж живи сѣщества, тѣ населяватъ особенъ свѣтъ. Трѣбва да имате една много правилна философия за живота. Сега напримѣръ, вие сте млади, въ васъ има една малка изкѣлченостъ: вие не говорите искрено, вие не смѣете да изнесете истината, вие се боите да изкажете истината, вслѣдствие на това се запъвате. Е, хубаво, какво ще разрѣшите? Вие разрѣшавате извѣстни божествени въпроси, нали? Да кажемъ, ще разисквате върху творчеството на нѣкой знаменитъ писателъ, като Гьоте, Шекспиръ или Толстой. Въ какво седи творчеството на Гьоте или на Шекспира, или въ какво седи творчеството на Толстой? Или, вие искате да се спрете върху бестѣдитѣ. Въ какво седи сѣщественото въ бестѣдитѣ, знаете ли? Ами че вие ще си създадете извѣстна идея. Законътъ е такъвъ: онзи, който иска да изпѣлни, запримѣръ, закона на женитбата, той трѣбва да се жени съ идея. Ако нѣкой е момѣкъ, и послѣ се ожени, то, като се роди неговия синъ,

синът му да не се жени, той да бжде послѣденъ; и момата, която се жени - нейната дъщеря, да не се жени, да бжде послѣдна. Нищо повече! Ама кой човѣкъ нѣма да се жени? - Онзи, който е съвършенъ. Това е само за съвършенитѣ. “Който се сподобятъ съ възкръснението, нито се женятъ, нито за мжжъ отиватъ”. Женятъ се само несъвършенитѣ хора. Питатъ: “Да се женимъ ли, или да се не женимъ?” Щомъ сте несъвършени, ще се жените, а щомъ сте съвършени, васъ женигба не ви трѣбва. Рѣзко и положително - съвършенитѣ хора нѣматъ нужда отъ женигба! Сега, думата женигба, нѣма да я разбирате въ нейния букваленъ смисълъ. Всѣки, който се жени, трѣбва да има за цѣль синъ му да бжде съвършенъ, слѣдователно, той трѣбва да вложи въ него най-възвишенитѣ свои идеи, и синътъ да бжде изразъ на своя баща. Дъщерята да бжде изразъ на своята майка, на нейния най-съвършенъ идеалъ, божественъ идеалъ. И тогава ще прѣстане стария начинъ на прѣвъпломяване. Въ природата има новъ начинъ, по който душитѣ може да се усъвършенствуватъ. Тѣй че, има и другъ начинъ за усъвършенствуване, не се самозаблуждавайте, не мислите, че само така може. Има грузи по-съвършени методи. Ако тия методи не сж приложени досега за насъ, то погрѣшката е наша, не е на природата, ние сме виновни. Този методъ е готовъ, но понеже ние не сме готови да възприемемъ по-идеаленъ методъ, и не може да го разберемъ, затова хората са останали толкова назадъ. Прѣди двѣ хиляди години Христосъ е училъ така: “Ако не се родите изново отъ духъ и вода, не може да видите царството Божие. Роденото отъ плѣтъ, плѣтъ е, а роденото отъ Духа, духъ е.” Онзи, който има плѣтски баща и плѣтска майка, отъ него духовенъ човѣкъ не може да стане. Ако майката е отъ плѣтъ, бащата не трѣбва да бжде отъ плѣтъ; ако бащата е отъ плѣтъ, майката не трѣбва да бжде отъ плѣтъ. Нищо повече! Вие сте чудни. Може ли да съберете двѣ отрицателни величини, и да дагатъ една положителна? Може ли двѣ празнини да ви дагатъ една положителна реалностъ? Двѣ празнини всѣкога ще дагатъ празнина, тѣ трѣбва да се напълнятъ съ нѣщо.

Сега, азъ мисля, че спасението “Новиятъ животъ” ще умре, понеже баща му и майка му, и двамата не бѣха напълно духовни. Вие казвате: “Да започнемъ нѣщо самобитно”. Ами че кое е самобитно? Самобитно е само това, което не умира, самобитно е само това, което е Божествено. Вложихте ли въ “Новия животъ” реалностъ, вложихте ли нѣщо Божествено? Не, вие вложихте ваши идеи. Кажете ми: кое е новото въ “Новия животъ?” Това не е за упрѣкъ, но, посочете на ония пасажи, които сж нови, които за пръвъ пжтъ се явяватъ, кое

е новото нъщо? Въ Америка има една зададена задача: даватъ 25,000 долара на онзи, който каже една нова мисълъ. Нова идея, разбирамъ такава, която не е казана досега. Тази премия още не е дадена никому. Ако кажете една нова идея, която до сега не е казана, 25,000 долара ви очакватъ. Ами че сега, за да кажете новото учение, новата идея, вие ще трѣбва да прѣлистите литературата, да видитъ дали тия нови идеи не сж казани въ миналото. Когато захванете каквато и да е работа, не трѣбва да имате абсолютно никаква задна цѣль, да сте прями и откровени, всичко да е ясно, като бѣлъ день. Трѣбва да имате само единъ планъ, и никакви задни цѣли! Бѣлитъ Братя, въ туй отношение, сж много строги. Та, сега и васъ, младитѣ, ще изпитаме. Ако вие започнете едно списание, ще ви дадемъ вдъхновение, ще ви дадемъ теми, материалъ, списанието ще върви много добръ. Не само едно списание може да издавате, вие може да издавате двѣ, три, четири списания, но какъ? Въ всинца ви трѣбва да залегне тази велика Божествена идея. Може. Та, казвамъ, споредъ менъ, туй списание, което вие мислите да издавате, може да излиза, но, като се съберемъ на годишното събрание, тамъ ще се рѣшатъ подробноститѣ по издаването. Помнете, че окултниятъ законъ не търпи разединение. Разклонение може да търпи, но разединение не може. Двѣ списания на единъ гънеръ прѣспокойно може да растатъ, но ако ги насадите едно до друго, и двѣте ще станатъ хилави, не ще могатъ. Въ тѣхъ ще има състезание, и нищо нѣма да излѣзе. Единство въ основата, и разклонение въ изпълнението на природния планъ. Сега, вие сте най-малко двѣста души ученици, всѣки единъ ще има по единъ занаятъ, отъ който, за една година ще спести 300 лв. И тѣй, 200 души, по 300лв. правятъ 60,000 лв. Вие ще дадете 60,000 лв., и старитѣ ученици отъ школата, и тѣ сж 200 души по 300 лв., значи и тѣ внасятъ 60,000 лв. За една година ще се събератъ всичко 120,000 лв. Работата е свършена. Но, ще се опретнете да туритѣ нъщо ново, туй, което до сега не е турено. Може ли да го направите? Ще направимъ опитъ. Сега слушайте, тия пари, които сж дадени, това сж единъ кредитъ. На този кредитъ отгоръ може ли да турите нъщо, което да го компенсира? Законътъ е такъвъ: на всѣки кредитъ отгоръ, ще може ли да дадемъ нъщо, което да отговаря? Защото, забѣлѣжете, въ окултната наука, въ Бѣлото Братство, тия пари сж живи, тѣ не сж мъртви пари. Разбирате ли? Тия пари, които насъ ни даватъ, въ тѣхъ сж вложени чувства, любовъ. Можемъ ли да отговоримъ на тази любовъ съ сжщото нъщо? Не мислите, че тия пари сж мъртви. Не, на тѣхъ трѣбва да отговоримъ по сжщия начинъ. Помнете правилото, че Божествениятъ пжтъ е

най-лесният път за ходене. Нѣма по-лесен път, не се лѣжете. Божественният път, по видимому, е мъченъ, но той е най-лесният път. Човѣшкият път се вижда по-лесенъ, но той е най-трудният. И азъ казвамъ: вие, които отъ хиляди години сте прѣтърпѣли най-големитѣ страдания, и сте извървѣли толкова път, това е човѣшкият път, по който сте вървели. Той е много труденъ. Отсега пътятъ ви е нагорѣ, нѣма да имате такива мъчности. Какви ужасни минути сте прѣкарвали въ миналитѣ сѣществуванія на робство! Ако сте изкарвали вече туй робство, и сте видели ужаса му, нима отъ сега нататъкъ, когато сте свободни отъ него, ще се повърнете назадъ? Нѣма какъво да се спѣвате.

Сега, има нѣкои отъ васъ, които сж по-близо до истината, т. е. ще работятъ съ по-малко усилия, а нѣкои съ по-вече. Но всички трѣбва да работите за разработването на вашия умъ. Има извѣстни зародиши, които сж посадени въ васъ, и вие трѣбва да имъ дадете условия да поникнатъ на врѣме тия сѣменца, да израстнатъ, да се развиятъ въ вашитѣ умове, и да цѣвнатъ, да завържатъ и да узрѣятъ въ вашитѣ сърдца. Тия сѣменца сж вложени въ васъ, и върху тѣхъ ще работите. Само по този начинъ умътъ и сърцето може да богатѣятъ. Само така ще опитаеме живитѣ закони на природата. Като четете старитѣ писатели, ще ви дойдатъ нови идеи. Старата дава мѣсто на новитѣ идеи.

Разнитѣ науки спадатъ къмъ разни области. Това ще го знаете. Законътъ е такъвъ. Вие не можете да пѣте хороходна пѣсенъ на умрѣло, и на свадба не можете да свирите погребаленъ маршъ. Има извѣстни науки, които спадатъ къмъ мажорната гама; има науки, които можемъ да класифицираме къмъ минйорната гама, а има науки, които ще класифицираме къмъ хроматичната гама. Вие, обаче, искате да турите всичкитѣ науки или само въ мажорната, или само въ минйорната гама. Споредъ новото класифициране на наукитѣ, математиката, запримѣръ, къмъ коя областъ спада, къмъ мажорната или къмъ минйорната гама? - Къмъ мажорната, само че съвременната мажорна гама е изгубила своята широта. Музикантитѣ сж изгубили основнитѣ тонове на мажорната гама, и тя е останала хороходна. Мажорната гама съдържа просторъ, разширение, идея на удивление, а понеже съвременнитѣ музиканти не могатъ да прѣдадатъ туй удивление, образували сж отъ тази гама малки маршове. Значи, отъ мажорната гама сж останали малки идеи. Въ минйорната гама има дълбочина. Тя е запазила малко своята дълбочина, понеже е била въ скръбъ. Минйорната гама е запазила своята честъ, а мажорната гама е загубила своята

честь. Съвременната наука, като математиката, запримеръ, тя е станала прозвище. Съвременната математика, съвременната геометрия сж дали въ ржцѣтъ на лоши хора най-лошитѣ срѣдства за разрушение. Съвременната математика, тя е една блудна жена. Съвременната химия, тя е друга блудна жена, тя е дала всички задушливи газове, всички отрови, всичкото зло въ свѣта. "А", казватъ, "химията е една хубава наука." Да, тази химия не трѣбва да трови хората, а трѣбва да намѣри начини, какъ да се лѣкуватъ отровитѣ, какъ да ги изваждаме отъ човѣшкитѣ сърдца, отъ човѣшкитѣ умове. Това е наука! А сега, когато нѣкой химикъ намѣри нѣкой задушливъ газъ, всичкитѣ вѣстници, всичкитѣ литератори ще го хвалятъ, че еди-кой си ученъ намѣрилъ еди-какъвъ газъ, че щѣлъ да отрови цѣлъ градъ. Та, каква полза отъ това, че щѣлъ да отрови цѣлъ градъ? Намѣрилъ нѣкой експлозивъ. Хубаво. Та, ние идемъ да туримъ науката на нейното подобаваще мѣсто. Ще кажемъ на науката: "Ти да не блудствуваашъ вече съ толкозъ мжже, ще бждешъ честна жена. Само единъ мжжъ ще имашъ. Ти ще употрѣбишъ своята сила, своето знание, своята мждрость само за Бога, само за човѣчеството, само за доброто." То е наука. Когато съвременнитѣ учени хора откажатъ да се продаватъ за пари, тогава ще се оправи свѣта. Тия, ученитѣ хора, които се продаватъ за пари, развалиха свѣта. Днесъ, много химици, математици, свещеници, може да ги подкупишъ съ пари. Дайте нѣкому отъ тѣхъ единъ, два милиона, и той може да продаетъ своята наука, и може да ви направи, каквото искате изобрѣтение. Е-е, питамъ ви: При такъвъ единъ моралъ, какво общество може да имаме? Сега, васъ, като ученици на Бѣлото Братство, не могатъ ли да ви подкупятъ съ 200-300 хиляди лева? Утрѣ и до васъ ще дойде изкушението. Ще ви дадатъ 100,000 лева на година, и ще ви кажатъ: "Не ви трѣбва да пишете." Ти ще кажешъ: "Малка умора имамъ, искамъ да си почина, слагамъ перото малко, за по-благоприятни врѣмена." Защо? Защото 100-200,000 лв. на перото, това е голѣма тежестъ - не можешъ да пишешъ. А защо нѣкой пжтъ турятъ 200,000 лева на перото? За да пише. Тогава то скача, цѣла нощъ нѣма да спишъ - пишешъ. Казвамъ: трѣбва да се справите съ една социална мжчностия - подкупа съ пари. Вие младитѣ, трѣбва да се пазите отъ този старъ богъ, парата, най-ужасниятъ богъ е той. Той е ужасенъ Мамонъ. Знаете ли каква е главата му? Ако ние искаме да образуваме братство, то е да се освободимъ отъ да се подкупваме съ пари, а съ честенъ трудъ да изкарваме своята прѣхрана. Досега, като сме се опетнили, ще гледаме, за въ бждеще, като живѣемъ по честенъ начинъ, да се не каляме вече.

Тия старитѣ грѣхи сж се окаляли, но новитѣ грѣхи да не окаляме. Старото изведнѣжъ нѣма да си замине. Азъ ще ви кажа защо не може да си замине. Онова дѣте, което е заченато въ употребата на майката, то е свързано съ нея, и ще се подчинява на всичкитѣ закони, които майката налага. Докато е въ употребата на майка си, ще прави всичко, каквото каже майката. Тамъ то не диша, майка му диша заради него. Нѣкой пжтъ може кръвта на майката да не е толкозъ чиста, но то казва: “Съдба, карма.” И то ще бжде тамъ, докато се сформира, но, дойде ли деветия мѣсець, излиза. Тогава му отрѣзватъ пжпа, то е самостоятелно отъ майка си. Та, казвамъ: въ новия животъ, който иде, вие ще спазите този законъ, той е неумолимъ. Ние не можемъ да скжсаме изведнѣжъ съ старото, но всинца трѣбва да бждете готови, та, като дойде момента, когато чуете този гласъ, съ старото всичко изведнѣжъ ще бжде свършено, и изведнѣжъ ще кажете първата дума. Сега, дѣцата, като се родятъ, заплакватъ, понеже не знаятъ първата дума. Вие ще въздъхнете и ще кажете: “Слава Богу, освободихме се отъ това робство, сега сме свободни отъ старото.” Тогава ще се приготвите за новото учение. Новото, това е отрѣзване на този пжпъ. Ще кажете: “Слава Богу, освободихме се.” Знаете ли колко дни ви оставатъ, за да се родите? Десетъ дни ви оставатъ, още да се родите. Отъ всичкитѣ дни на стария животъ ви оставатъ още десетъ деня до рождението.

Всички тия социални въпроси, които днесъ се повдигатъ, това е аларма, за да ви отклонятъ отъ тази велика идея. Вие трѣбва да погледнете сериозно на морала на всѣка наука, и само така ще видимъ, какви прѣстѣпления е извършила математиката, ще видимъ и добритѣ и лошитѣ и страни, ще си дадемъ отчетъ. Ще видимъ добритѣ и лошитѣ страни на геометрията, добритѣ и лошитѣ страни на физиката, добритѣ и лошитѣ страни на химията, на богословието. Ще видимъ и добритѣ и лошитѣ страни на всички науки, и ще си дадемъ отчетъ. Съдба е това въ свѣта! Ти си физикъ, ще дадешъ отчетъ за своята физика. Тѣзи физики, тѣзи химици изпълниха ли тѣ Божествената воля? Съ тази наука, която Богъ е вложилъ, изпълниха ли тѣ своята задача, като учени хора? Всѣка наука има своя отговорностъ. Ще кажете: “Опасна работа е.” Да, опасна работа е. Като дойде Бѣлото Братство, то ще отмѣри всичко справедливо. Всѣки трѣбва да знае, какво нѣщо е право. Ти, каквото пишешъ, трѣбва да вложишъ душата си, да вложишъ своята мисль, своето сърдце, своята воля, да изкажешъ истината. Изкажи тази истина просто, съ душата си, а не да я забулишъ. Напишешъ едно стихотворение за едно изворче, за едно

цвѣте, ти трѣбва да прѣживѣеш живота на този избор, живота на това цвѣте. Не мислете, че тия избори сж безжизнени. Тѣ сж живи, тѣ страдатъ. Тия избори, тия цвѣтя сж живи, въ тѣхъ има такъвъ единъ мораленъ стремежъ, какъвто едѣа ли долавятъ съврѣменнитѣ хора.

Сега, запримѣрь, искаме да докажемъ, защо сжществува материализма? Има си причини. Какъ да го оборимъ? Менъ ми трѣбватъ само петъ минути да оборя единъ материалистъ. Ето какъ ще го оборя. Той гоиде при мене, сегне на стола, тукъ, започне да аргументира, има ли душевенъ животъ или нѣма. Махна съ ржката си, извадя гушата изъ тѣлото му, простра го на легло, извадя неговия двойникъ, питамъ го: Какъ е сега, има ли другъ животъ или не? Още упорства. Махна съ ржка, извадя и астралното му тѣло. Той вижда трима. Още се съмнѣва. Извадя и менталното му тѣло, станатъ четирима. Той се хване за главата, казва: “Азъ вѣрвамъ вече въ Бога.” Туря го тогава въ менталното му тѣло, казвамъ: вѣрвашъ ли? - Вѣрвамъ. Помнишъ ли? - Помня. Туря го въ астралното му тѣло, казвамъ: вѣрвашъ ли? - Вѣрвамъ. Помнишъ ли? - Помня. Туря го въ физическото тѣло. Казвамъ: вѣрвашъ ли? - Вѣрвамъ. Ще помнишъ ли? - Ще помня новото учение, и ще го проповѣдвамъ. Тѣй ще му докажемъ, че сме прави. Всичкиѣ ваши аргументи сж хубави, но не сж сжществени. Има и други доказателства: като отидешъ при 35-тѣ милиона градуси на Божествената Любовъ, ще се върнешъ, и доброволно ще кажешъ: “Събличамъ се отъ всичкиѣ лъжливи мисли и желанія, нѣма нито помѣнь да остане отъ тѣхъ, азъ ще работя, като човѣкъ, желая да изпълна волята Божия.” И тѣй, щомъ срѣщнешъ единъ материалистъ, въ петъ минути ще му докажешъ. Какъ? Твърдѣ лесно. Ама той ще каже: “Ти ме умъртви”. Нѣма нищо, това е първата реторта. Какъ! Въ втората реторта си. Като го прѣкарашъ прѣзъ десетъ реторти, той ще стане човѣкъ младъ, значи освободенъ отъ всички заблуждения, човѣкъ, който е готовъ да носи възвишеното, благородното човѣкътъ, който нѣма да се подкупва съ нищо. Първото нѣщо, като основа въ живота си, ще турите този моралъ: съ нищо да не може да се подкупите. Единственото нѣщо, което може да ви подкупи, да бжде Любовъта, Мждростъта и Истината. Тогава, всички ние ще бждемъ носители на Божественото.

Сега, не искамъ да ви гледамъ тѣй омърлушени, и да казвате: “Дали това е вѣрно, дали това е истина”. Не, вие вѣрвите въ този пжтъ, дѣто нѣма абсолютно никаква лъжа. Една стжпка назадъ може да ви провали. Поколебаете ли се, загубени сте. Тази мисль ще имате

въ ума си, тя ще ви бжде като правило, като максима. Не бързайте, десетъ деня още имате, докато се родите. Нѣма да скжсате съ старото. Азъ ви казвамъ: съ старото нѣма да скжсате, има още десетъ дни. Когато искате да скжсате съ този свѣтъ, ще трѣбва да има единъ бѣлъ братъ при васъ, той ще скжса. Когато вие изисквате, той ще ви покаже какви трѣбва да бждатъ отношенията ви къмъ това старото. Прѣди да гойде той, по никои начинъ нѣма да кжсате. Работете, приготвявайте се, но ще чакате. Затуи трѣбва да бждете трѣзви въ вашата мисль. Много трѣзви ще бждете, безъ страхъ и безъ тъмнина, съ свѣтлина и съ любовь. Туи трѣбва да имате прѣдъ видъ. Ние седимъ прѣдъ свѣтлината на Божествения свѣтъ, и знаемъ кое е погрѣшно, и кое е право. Ние мислимъ, че съврѣмнената наука е честна. Не, тя има много грѣхове. Пѣкъ и окултизмътъ, и той има много грѣхове. Въ окултизма се родиха черниътъ братя, затуи и окултизмътъ има своя опасна страна. Като влзете въ него, ще изучавате тия нѣща, нѣма какво да се плашитъ. Тѣи сега великата истина. Този импулъ, който имате въ вашитъ души, е Божественъ, но, ако не знаемъ какъ да посѣемъ Божественото, може да си поврѣдимъ.

Послѣ, въ изкуството, художницитъ сжщо иматъ много грѣхове. Колко грѣхове иматъ музикантитъ! Едни отъ тия благородни изкуства, като музиката, като художеството, колко грѣхове иматъ! Свещеницитъ, които сж си играли съ мистериитъ, колко лъжи иматъ! Всичко туи ще се разбули, ще се очисти, и ще имаме една Божествена наука, въ която нѣма абсолютно никаква лъжа. Има ли въ една книга вложени и петѣтъ добродѣтели, тогава вие не се бойте. А ние имаме такива книги, въ които душата не е взела участие. Нѣкъждѣ е взело участие само сърдцето и ума, послѣ у други сж взели участие волята и сърдцето, нѣкъждѣ сърдцето не е взело участие. Възвишеното и благородното у човѣка трѣбва да вземе участие! Вие сте млади, искате да пишете. Азъ ви давамъ насока, но трѣбва да вземете правия пжтъ, а този е пжтътъ. Може да пишете всички, може да учите всички, може да свирите, може да рисувате, но това, което правите, да бжде чисто, то е правиятъ пжтъ. Сега, вие трѣбва да намѣрите една форма, въ която ще изразите тия истини. Ние трѣбва да бждемъ като цвѣтията. Като изразимъ най-строгитъ истини, като изобличимъ свѣта, да го туримъ въ такава лека форма, въ такъвъ ароматъ, че тази истина да бжде привлѣкателна, да можемъ да привлѣчемъ съ нея свѣта.

Сега, азъ зная, какво ще ви кажатъ. Ще ви кажатъ, че въ съврѣмнения свѣтъ има и други хора. Кои сж тия хора сега? И други,

хора има! Ами, ако ти си единъ отъ тѣзи хора, тогава? Първото нѣщо, човѣкъ се съмнѣва, нали? Да кажемъ, че ти си единъ музикантъ. Осъмнишъ ли се, ти парализирашъ своята дарба въ себе си. Такъвъ е Божествениятъ законъ. Нѣма желание, нѣма мисль, въ каквото и да е направление, да пожелае или да помисли човѣкъ, и да не стане. Не въ единъ животъ, но въ цѣлата вѣчностъ. Човѣкъ има време и условия, всичко, каквото пожелае, всичко, каквото дойде до сърдцето, до ума му, всичко туй да го постигне. Туй е великата истина. Въ цѣлата вѣчностъ имате всичката възможностъ да опитате всичко, каквото помислете, почувствувате и пожелаете. Има такава перспектива на душата. За тази перспектива може да жертвувате всичко. Не въ единъ животъ, но въ цѣлокупността на цѣлото битие ще ви се дагатъ възможности да опитате всичко. И туй е красивото въ живота, че имаме възможностъ за постигане всичко онова, за което копнѣе душата, ума, сърдцето и волята. Всичко туй единъ день ще може да се реализира. Тогава ще кажемъ: Разбираме сега, че животътъ ни има смисль, има смисль и цѣль има, има и радостъ въ живота ни. Тѣй щото, тази мисль трѣбва да залегне, като основа у насъ. Тя ще ви повдигне, и тогава нѣма да се усѣщате, като странници, но ще усѣщате, че има нѣщо въ вашата душа. И затуй ние работимъ, а не за настоящето, нито за бждещето. Сега, това е противорѣчие, нали? Ние работимъ за Божественото настояще, а не за човѣшкото бждеще. Само по този начинъ душата ще може да се освободи отъ робството, което сега прѣкарва.

“Богъ е любовь”
“Добрата молитва”.

Срѣда.

4 юли.

Екскурзия за цѣль день, за всички млади, братя и сестри, по Витоша.

Четвъртъкъ.

7 ч. с.

5 юли.

Общи въпроси.

Г. Томалевски. Тръбва да се засили и подкръпни просвѣтителното дѣло между насъ. Необходимо е да се нареди въ всѣки градъ четене на реферати и разискване по тяхъ. Това ще даде възможностъ за една правилна и полезна обмѣна на мисли. Освѣнѣ това, тия реферати ще запознаятъ нѣкои братя и сестри, нѣмащи възможностъ отъ другадѣ да черпятъ тия знания, и съ основнитѣ положения на съврѣмнената наука, която има не малко значение и за разбирането на окултизма. Схващането, че науката отгалечава отъ истината е погрѣшно. За она, който искрено мисли, знанието е полезно и необходимо, безъ значение отъ кждѣ идва то. Не по-малко материялъ за работа има и въ бесѣдитѣ, които постоянно слушаеме отъ Учителя.

Нека въ всички градове се започне една по-усилена просвѣтна работа! Добри издържанитѣ реферати, да се печататъ въ новопроектираното списание.

П. Теодорова. Ние сме ученици на едно велико учение, което събужда у насъ непрѣодолимъ стремежъ къмъ широки, необятни знания, които ще ни доведатъ до постигане и прилагане тритѣ основни принципа въ живота: “Любовъ, Мъдростъ и Истина”. Свѣтлината на това ново учение завари всѣкиго отъ насъ на извѣстно стѣпало на развитие. Нѣкого завари на стѣпалото на “основното образование” другиго на “прогимназиалното”, трети на “гимназиалното”, четвърти на излиза отъ свѣтовната наука “университета”. Но, между всинца ни живѣе, една обща, свързваща ни нишка - стремежа за нѣщо повече, за развиване на тия гънки отъ душата, чрѣзъ които да познаемъ себе си, да познаемъ Бога, и да Му отблагодаримъ.

Тогава, какво се налага намъ, като първа и необходима работа? - Да разберемъ, да почувствуваме, че въ този моментъ, когато единъ копнѣе за висша, духовна наука, редомъ съ него седи братъ или сестра, които сж прѣминали салъ първото стѣпало на образователната стѣлба, а еднакво съ него копнѣятъ, жадуватъ за тази висша, духовна наука. И какъ ще смѣешъ спокойно да погледнешъ въ очитѣ на този свой братъ, да сподѣлишъ своята радостъ, че си разбралъ и научилъ нѣщо, когато въ неговитѣ очи се крие лжча на затаено недоволство

или скърбъ, че и той това желае и иска, а възможность нѣма, нѣма кой да му даде по-елементарнитѣ познания, основа на тази по-висша наука.

Ето защо, на всички ония отъ насъ, учители, студенти и ученици, се налага единъ приятенъ дългъ, да си подадемъ ржка за скачване стъпалата на тази стълба. Да образуваме въ всѣки градъ, дѣто има младежки групи, “общееобразователни класове” за всички желающи, въ които постепенно да се минава материала отъ разнитѣ класове. Само така, като отдѣляме безкористно часть отъ врѣмето си за повдигане на своитѣ братя, ние, макаръ и малко, ще задоволимъ тѣхния копнежъ, и ще можемъ да създадемъ здрави връзки помежду си.

П. Пампоровъ, Г. Марковъ и Г. Радевъ говориха въ сщия духъ, да се заработи за обща просвѣтителна работа помежду ни.

4 - 6 ч. сл. об.

Концертъ.

- Прочете се “Добрата молитва.”

Съборътъ се закри, въ присѣствието на Учителя, и на всички млади братя и сестри.

Забѣлжка. Всички реферати и разисквания сж прѣдадени въ резюме.

Печатъ. “РОГЛЕВЪ” - Русе.

ДА ВЪЗЛЮБИШЪ

ВТОРИ МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ

6 - 7 Юлий 1924 година

Да възлюбишъ.

¹Ако говоря съ челоувъчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, ще съмъ мѣдъ що звѣнти или кимвалъ що грънка. (2) И ако имамъ пророчество, и зная всичкитъ тайни и всѣко знание, и ако имамъ всичката вѣра щото и гори да прѣмѣстямъ, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ. (3) И ако раздамъ всичкия си имотъ за прѣхрана на сиромаситъ, и ако прѣдамъ тѣлото си на изгорѣване, а любовъ нѣмамъ, нищо не се ползувамъ. (4) Любовта дълготърпи, благосклонна е; любовта не завижда; любовта не се прѣвъзнося, не се гордѣе, (5) не безобразствува, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, (6) на неправдата се не радва, а сърадва се на истината, (7) всичко прѣтърпѣва, на всичко хваща вѣра, на всичко се надѣе, всичко търпи. (8) Любовта никога не отпада; другитъ обаче, пророчества ли сж, ще се прѣкратятъ; езици ли сж, ще прѣстанатъ; знание ли е, ще изчезне. (9) Защото отчасти знаемъ, и отчасти пророкуваме; (10) но когато дойде съвършеното, тогазъ това което е отчасти ще се прѣкрати. (11) Когато бѣхъ младенецъ, като младенецъ говорѣхъ, като младенецъ мждрувахъ, като младенецъ размшлявахъ; но откакъ станахъ мжжъ, напуснахъ което е младенческо. (12) Защото сега видимъ мрачкаво като прѣзъ огледало, а тога ще гледаме лице съ лице; сега познавамъ отчасти, а тога ще позная както съмъ и познатъ. (13) А сега оставатъ тѣзи три тѣ, вѣра, надежда, любовъ; но най-голяма отъ тѣхъ е любовта.

Въ свѣта сжществува единъ законъ, неизвѣстенъ на съврѣмненото човѣчество по своята сжщина. Този великъ, разуменъ законъ е неизвѣстенъ, понеже човѣшката гуша и човѣшкиятъ духъ не сж дошли на такава степенъ на развитие да схващатъ неговата висота. Той е прѣдаденъ съ гвѣтѣ велики заповѣди отъ Евангелието, за които Христосъ казва, че върху тѣхъ е построенъ цѣлиятъ свѣтъ. Тѣ сж: “Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си гуша и съ всичката си сила. Да възлюбишъ ближния си като себе си!”

За да разберемъ смисъла на тѣзи гвѣ велики заповѣди, не е достатѣчно само да ги четемъ; тѣ се нуждаятъ, отъ една страна, отъ обяснение на тѣхния вжтрѣшенъ смисълъ, а отъ друга - отъ приложение. За да разберемъ, какво се крие въ житното зърно, или въ семката на какъвъ и да е плодъ, не е достатѣчно само да ги видимъ,

¹ I Посл. къ Коринтяномъ 13 гл.

но трѣбва да ги посадимъ въ земята, да израстатъ, да дадатъ плодъ, и плодътъ имъ да се опита. Безъ тѣзи въжтрѣшни процеси четенето на стиховетъ отъ Евангелието, както и гледането на семената, не водятъ къмъ никакво знание. Тѣ прѣдставятъ само факти, лишени отъ въжтрѣшно обяснение и свѣтлина. Отношенията и връзките между тия факти сж неизвѣстни. А всѣки фактъ, на който връзките оставатъ неизяснени, внася съмнѣние въ човѣка. Тѣзи факти сж непрѣвѣрени, но могатъ да се прѣвѣрятъ. Докато се прѣвѣрятъ, тѣ минаватъ за непрѣвѣрени истини.

Значи, за да се прѣвѣри нѣщо, трѣбва да се обърнемъ къмъ ония методи, които сж съобразни съ законитъ, вложени въ разумната природа. Не прилага ли тия методи, човѣкъ всѣкога ще се съмнява въ близкитъ си, въ себе си, даже и въ Бога. Въ този случай съмнѣнието е неизбѣжно. Докато се натѣква на факти, между които никаква връзка не сжществува, човѣкъ всѣкога ще се съмнява. Защо се съмнява, и той не знае. Онзи, който се съмнява, може да се уподоби на камѣкъ, който се тѣркаля наголу, по наклонъ. Камѣкътъ може да се тѣркаля по наклонна площъ, но не може да се качва нагоре. Обаче, гранатата, която излиза отъ едно орждие, може да се качва нагоре, до опрѣдѣлена височина. Стигне ли тази височина, тя слиза долу, дето се прѣска. Въ това положение тя вече не може да се качи нагоре. Камѣкътъ, гранатата могатъ да слизатъ и да се качватъ не по своя воля; обаче, човѣкъ може по своя воля да се качва и да слиза. Въ несъзнателнитъ и въ механическитъ процеси нѣма връзка между отдѣлнитъ факти, но въ съзнателнитъ тази връзка между фактитъ въ своя животъ и се учи отъ тѣхъ. Кажe ли, че трѣбва да възлюби Господа и ближния си, човѣкъ съзнателно се качва нагоре и се ползува отъ новитъ условия, на които се натѣква. Това е истина, която трѣбва да се разбере въ своята пълнота. Щомъ се разбере въ своята пълнота, тя внася нови елементи въ живота - разширяване и свобода.

“Да възлюбишъ Господа!” Защо трѣбва да възлюбишъ Господа? Защото Той е Баща на всички хора. Всички хора сж излѣзли отъ Бога, въпрѣки това, между тѣхъ сжществуваатъ дисхармонични отношения. Какъ е възможно, разумни сжщества, излѣзли отъ Великото Битие на Бога, да иматъ разногласия помежду си? Какъ ще си обясните тази аномалия? Философитъ я обясняватъ различно. Азъ пѣкъ ще я констатирамъ само, безъ да я обяснявамъ, защото всѣко обясняване на нѣщата подразбира и тѣхното отричане. Трѣбва ли да обяснявате факта, че като отрѣжете ржката отъ тѣлото, тя започва да гние и

Да възлюбишъ.

¹Ако говоря съ чловѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, ще съмъ мѣдъ що звѣнти или кимвалъ що грѣнка. (2) И ако имамъ пророчество, и зная всичкитѣ тайни и всѣко знание, и ако имамъ всичката вѣра щото и гори да прѣмѣстямъ, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ. (3) И ако раздамъ всичкия си имотъ за прѣхрана на сиромаситѣ, и ако прѣдамъ тѣлото си на изгорѣване, а любовъ нѣмамъ, нищо не се ползувамъ. (4) Любовъта дълготѣрпи, благосклонна е; любовъта не завижда; любовъта не се прѣвзнося, не се гордѣе, (5) не безобразствува, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, (6) на неправдата се не радва, а сърадва се на истината, (7) всичко прѣтѣрпива, на всичко хваща вѣра, на всичко се надѣе, всичко тѣрпи. (8) Любовъта никога не отпада; другитѣ обаче, пророчества ли сж, ще се прѣкратятъ; езици ли сж, ще прѣстанатъ; знание ли е, ще изчезне. (9) Защото отчасти знаемъ, и отчасти пророкуваме; (10) но кога то гоиде съвршеното, тогазъ това което е отчасти ще се прѣкрати. (11) Когато бѣхъ младенецъ, като младенецъ говорѣхъ, като младенецъ мждрувахъ, като младенецъ размишлявахъ; но откакъ станахъ мжжъ, напуснахъ което е младенческо. (12) Защото сега видимъ мракаво като прѣзъ огледало, а тога ще гледаме лице съ лице; сега познавамъ отчасти, а тога ще позная както съмъ и познатъ. (13) А сега оставатъ тѣзи три тѣ, вѣра, надежда, любовъ; но най-голяма отъ тѣхъ е любовъта.

Въ свѣта сжествува единъ законъ, неизвѣстенъ на съвршеното човѣчество по своята сжщина. Този великъ, разуменъ законъ е неизвѣстенъ, понеже човѣшката душа и човѣшкиятъ духъ не сж дошли на такава степенъ на развитие да схващатъ неговата висота. Той е прѣдаденъ съ дѣтѣ велики заповѣди отъ Евангелието, за които Христосъ казва, че върху тѣхъ е построенъ цѣлиятъ свѣтъ. Тѣ сж: “Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичката си сила. Да възлюбишъ ближния си като себе си!”

За да разберемъ смисъла на тѣзи дѣ велики заповѣди, не е достатѣчно само да ги четемъ; тѣ се нуждаятъ, отъ една страна, отъ обяснение на тѣхния вжтрѣшенъ смисълъ, а отъ друга - отъ приложение. За да разберемъ, какво се крие въ житното зърно, или въ семката на какъвъ и да е плодъ, не е достатѣчно само да ги видимъ,

¹ I Посл. къ Коринтяномъ 13 гл.

но трѣбва да ги посадимъ въ земята, да израстатъ, да дадатъ плодъ, и плодътъ имъ да се опита. Безъ тѣзи вътрѣшни процеси четенето на стиховетъ отъ Евангелието, както и гледането на семената, не водятъ къмъ никакво знание. Тѣ прѣдставятъ само факти, лишени отъ вътрѣшно обяснение и свѣтлина. Отношенията и връзките между тия факти сж неизвѣстни. А всѣки фактъ, на който връзките оставатъ неизяснени, внася съмнѣние въ човѣка. Тѣзи факти сж непрѣвѣрени, но могатъ да се провѣрятъ. Докато се провѣрятъ, тѣ минаватъ за непрѣвѣрени истини.

Значи, за да се провѣри нѣщо, трѣбва да се обърнемъ къмъ ония методи, които сж съобразни съ законитѣ, вложени въ разумната природа. Не прилага ли тия методи, човѣкъ всѣкога ще се съмнява въ близките си, въ себе си, даже и въ Бога. Въ този случай съмнѣнието е неизбѣжно. Докато се натѣква на факти, между които никаква връзка не сжществува, човѣкъ всѣкога ще се съмнява. Защо се съмнява, и той не знае. Онзи, който се съмнява, може да се уподоби на камѣкъ, който се тѣркаля на долу, по наклонъ. Камѣкътъ може да се тѣркаля по наклонна площъ, но не може да се качва нагоре. Обаче, гранатата, която излиза отъ едно оржудие, може да се качва нагоре, до опрѣдѣлена височина. Стигне ли тази височина, тя слиза долу, дето се прѣска. Въ това положение тя вече не може да се качи нагоре. Камѣкътъ, гранатата могатъ да слизатъ и да се качватъ не по своя воля; обаче, човѣкъ може по своя воля да се качва и да слиза. Въ несъзнателнитѣ и въ механическите процеси нѣма връзка между отгълнитѣ факти, но въ съзнателнитѣ тази връзка сжществува. Като съзнателно сжщество, човѣкъ намира връзката между фактитѣ въ своя животъ и се учи отъ тѣхъ. Каже ли, че трѣбва да възлюби Господа и ближния си, човѣкъ съзнателно се качва нагоре и се ползува отъ новитѣ условия, на които се натѣква. Това е истина, която трѣбва да се разбере въ своята пълнота. Щомъ се разбере въ своята пълнота, тя внася нови елементи въ живота - разширяване и свобода.

“Да възлюбишъ Господа!” Защо трѣбва да възлюбишъ Господа? Защото Той е Баща на всички хора. Всички хора сж излѣзли отъ Бога, въпрѣки това, между тѣхъ сжществуваатъ дисхармонични отношения. Какъ е възможно, разумни сжщества, излѣзли отъ Великото Битие на Бога, да иматъ разногласия помежду си? Какъ ще си обясните тази аномалия? Философитѣ я обясняватъ различно. Азъ пѣкъ ще я констатирамъ само, безъ да я обяснявамъ, защото всѣко обясняване на нѣщата погрязбира и тѣхното отричане. Трѣбва ли да обяснявате факта, че като отрѣжете ржката отъ тѣлото, тя започва да гние и

да мирише неприятно? Защо тази ржка започва да гние? Защото е изгубила връзката си със Цялото. На това основание, казвам, че грехът не е нищо друго, освен процес на гниене, който показва, че човек се е отделил от Цялото, т. е. от Бога. Какво трябва да прави човек, за да се освободи от греха? Той трябва да се върне при Бога със молба отново да го постави на мястото, откъдето се е отделил. Върне ли се на мястото, откъдето се е отделил, със това заедно се прекъсва и гниенето. Ето защо, ржката, като удр от Цялия организъм, трябва да стои на мястото, дъто първоначално е поставена. Семето също така трябва да стои на онова място, дъто се крият условията за неговото развитие. Кое е това място? Почвата. Падне ли въ почвата, семето намира благоприятни условия за живот и развитие.

“Да възлюбиш Господа!” Това значи: да възлюбиш голмото въ малкото. Да възлюбиш ближния си, това значи, да възлюбиш малкото въ голмото. - Защо човек обиква голмия орех? - За малкит орехчета, които той ще роди. Като яде тия орехчета, човек придобива нещо. Тъ предават нещо на неговия организъм. Като яде малкит орехчета, човек обиква и голмия орех, защото от него излиза благото, което се крие въ неговит плодове. Като знае това, човек разбира, че малкото не може да се прояви без голмото и естествено отправя погледа си към него. На научен език казано: ще обикнеш малкото въ голмото и голмото въ малкото, за да престане гниенето, дисхармонията, разногласието и смъртта въ живота, а да се прояви възвишеното, благородното и красивото, към което всък човек се стреми. Тъ щото, искате ли да регулирате живота си, възлюбете великото въ малкото и малкото въ великото. Приложи ли този закон, човек може да възстанови изгубената хармония въ живота си. Следователно, само любовта е въ състояние да внесе хармония въ живота.

Съвременнит хора говорят за любовта, без да различават проявит и въ трит свѣта: физическия, духовния и Божественния. Като се натъкнете на физически прояви на любовта, проявена на физическия свѣт, виждате, че тя е преходна, временна, преривна. Между проявит на любовта въ физическия свѣт и проявит на стомаха, съ които се занимават економистит, има нещо общо. Днесъ всъчки учени разглеждат економическия въпросъ за хлба. Всъки вика: Хлбъ искаме! И въ Господнята молитва е казано: “Хлбъ нашъ насъщни, дай ни го намъ днесъ.” Обаче докато мисли само за стомаха си, човек разбира една трета от любовта. Любовта на

физическия святъ се отличава съ свойството да отгѣля частитѣ отъ цѣлото. Кой момъкъ, или коя мома, като се влюбятъ, не отгѣлятъ възлюблената или възлюбления си отъ своя домъ, отъ родителитѣ и близкитѣ имъ? Момъкътъ казва, че много обича възлюблената си и желае да я вземе при себе си. И момата казва сжщото. Че родителитѣ имъ скърбятъ при тази раздѣла, тѣ не искатъ да знаятъ. Момъкътъ и момата мислятъ, че като се отгѣлятъ отъ родителитѣ си, отъ близкитѣ си, проявяватъ велика любовъ единъ къмъ другъ. Стремелжътъ имъ е правиленъ, но начинътъ, по който постъпватъ, е кривъ. Красиво е, когато момъкътъ и момата се обичатъ, но не е правилно желанието имъ да се отгѣлятъ отъ близкитѣ си и да живѣятъ само единъ за другъ. Въ края на краищата родителитѣ се примиряватъ съ раздѣлата, но намиратъ, че има нѣщо неправилно въ тази любовъ. Наистина, не се минава много врѣме, дѣщерята започва да посещава родителитѣ си все по-често и да се оплаква отъ своя възлюбленъ. Защо е недоволна тя? Защото започва вече да разбира, че тази любовъ не задоволява душата и.

Втората проява на любовта е въ духовния святъ. Тази любовъ наричаме духовна. Мѣстото на духовната любовъ въ човѣка е въ гърдитѣ. Когато тази любовъ се проявява правилно, човѣкъ изпитва извѣстно разширяване въ гърдитѣ. Не се ли проявява правилно, човѣкъ изпитва мжка, стѣснение въ гърдитѣ. Безъ нѣкаква видима причина, той усѣща тежестъ, стѣгане, мжка въ гърдитѣ. Тази мжка се дължи на дисхармонията въ чувствата на човѣка. Ако си даде отчетъ за мжката, човѣкъ ще види, че причината се крие въ съмнѣнието. Той се съмнява въ онзи, когото обича. Изобщо, човѣкъ се съмнява въ хора, които обича. Не обича ли нѣкого, той не се съмнява въ него. Съмнѣнието се поражда между хора, които се обичатъ. Това показва, че тѣ се надѣвали да получатъ нѣщо единъ отъ другъ. Отнематъ ли възлюбления ви, вие веднага започвате да се съмнявате, да не би той да се подиграе съ чувствата ви. Съмнѣнието е признакъ на нѣкаква дисхармония въ чувствата на човѣка. Срѣщате единъ познатъ и започвате да сподѣляте съ него своитѣ свещени мисли, своето вѣруку, своитѣ възгледи за Бога. Докато говорите, той ви слуша и дава видъ, че разбира а ценя възгледитѣ ви. Щомъ се изкажете, той започва да ви се смѣе, да ви нарича глупакъ, простакъ, че можете да вървате въ такива работи. Като се раздѣлите, вие изпитвате голѣма тжга, като че сте продали за безценица светитѣ си чувства. Вие съжалявате, че сте билъ искренъ, да сподѣлите съ своя приятелъ най-сѣкровениитѣ си чувства. Това положение е подобно на открадването на любимата

ви дъщеря отъ нейния възлюбленъ. Той взима дъщеря ви, задържа я само за себе си и ви оставя да скърбите за нея, като за една отъ вашитъ велики и свещени идеи.

Третата проява на любовта е въ Божествения свѣтъ. Мѣсто-то на тази любовъ е въ главата на човѣка. Който се е домогналъ до тази любовъ, той дава на всички изобилно и не се отдѣля отъ хората. Проявите ли Божествената Любовъ къмъ нѣкого, не само че не се отдѣляте отъ него, но ставате удъ отъ неговия организъмъ. Вие се присъединявате къмъ него, съ готовностъ да му служвате въ всички случаи на мъчнотии и страдания. Вие преживявате заедно съ него и радоститѣ, и скърбитѣ му. Божествената любовъ осмисля живота на всички хора. Тя създава истински връзки между хората, т. е. трайни, вѣчни връзки. Божествената любовъ внася радостъ и веселие, свобода и просторъ въ човѣшката душа. За да дойде до нея, човѣкъ трѣбва да мине прѣвъ първитѣ две фази на любовта, като първи стъпала на живота.

Първото проявление на любовта на физическия свѣтъ може да се уподоби на движението на кръвта по артериитѣ. Чистата артериална кръвъ се разнася по цѣлото тѣло и го храни. Всѣка клетка приема частъ отъ чистата артериална кръвъ и по закона на обмѣната и предава нѣщо отъ себе си. Това нарушава чистотата на артериалната кръвъ, вслѣдствие, на което тя става нечиста. Нечистата или венозна кръвъ се връща отново въ сърцето, да се пречисти. Така пречистена, кръвта пакъ се разнася по тѣлото, да прѣдаде отъ своя животъ, т. е. отъ своята енергия, на всѣка жива клетка. Въ процеса на кръвообръщението ние виждаме двата велики закона: проява на любовта отъ великото къмъ малкото и отъ малкото къмъ великото. Любовта, която иде отъ великия Изворъ на живота, е чиста, здрава, пълна съ енергия. Щомъ се докосне до малкото, т. е. до клеткитѣ, тя се опетнява и се връща назадъ, да се пречисти. Ако венозната кръвъ не се върне въ сърцето, т. е. въ своя първоизточникъ на живота, не може да се пречисти. Чиста трѣбва да бѣде човѣшката кръвъ. Чистъ трѣбва да бѣде човѣкъ. Затова е казано въ Писанието, че само чиститѣ по сърце ще видятъ Бога. Само тѣ могатъ да се приближатъ къмъ първоизточника на живота, да се пречистятъ и обновятъ.

Мнозина се запитватъ, може ли човѣкъ да живѣе на земята и да не се опетни, да не изгуби чистотата си. Наистина, човѣкъ се натѣква на известни мисли и чувства, на известни преживявания, които нарушаватъ чистотата на неговото сърце, но той трѣбва

да знае, по какъв начин да се чисти. Първо той трябва да намбри причината на тия мисли и чувства, да знае, отде идатъ, и следъ това да отиде при великия Изворъ на живота, тамъ да се измие. Както се е оцапал човѣкъ, така има възможность да се очисти. Това се отнася до ония хора, на които съзнанието е пробудено, които сж близо до царството Божие. На тѣзи души, именно, Богъ иска да се открие. Тѣ сж изпълнили двата закона - любовъ на малкото къмъ великото и на великото къмъ малкото. Сега влизатъ вече въ третия законъ - познаване на Бога. Като познае Бога, човѣкъ се домогва до онзи животъ, който може да го направи свободенъ.

Казано е въ Писанието: “Богъ е Любовъ”. Какъ познаваме това? Чрѣзъ живота, който ни е даденъ. Първото нѣщо, чрѣзъ което Богъ изявилъ любовта си, е животътъ. Ние виждаме, че животъ е даденъ и на малкитъ, и на голѣмитъ сжщества. Значи, Богъ проявява любовта си чрѣзъ живота и на малкитъ, и на голѣмитъ сжщества. Една отъ отличителнитъ чрѣти на великото е тази, че то се проявява и въ най-малкитъ и слаби форми, чрѣзъ което изявява своята любовъ. Като знаете това, бждете благодарни и на малкото, което ви се дава. Единъ день малкото ще се разрасте, ще обхване въ себе си и голѣмото. Видите ли, че, въ сравнение съ други сжщества, животътъ ви е малкъ, благодарете и за него. И най-малкиятъ животъ произтича отъ Онзи, Който люби всички живи сжщества, безъ изключение. Не се съмнявайте въ Любовта на Великия. И въ най-тъмнитъ, бурни и страшни ноци на живота си грѣжете въ ума си мисълта, че Богъ ви люби. И въ най-свѣтлитъ, тихи и красиви дни на живота си грѣжете въ ума си мисълта, че Богъ ви люби. Божията Любовъ е свещена канара, върху която е поставенъ живота на всички сжщества. Върху тази канара, именно, можете да градите своето бждеще. Изгубите ли упованието си въ тази канара, животътъ ви ще се разруши и обезсмисли.

Всички пророци на миналото, всички апостоли, всички учени, философи, всички добри хора сж минали прѣзъ тази опитность. Докато сж били свързани съ Бога, животътъ имъ ималъ смисълъ. Щомъ прекъснали връзката си съ Бога, животътъ имъ се обезсмислялъ. Лесно е днесъ да цитирате, че еди-кой си пророкъ или апостолъ казалъ това или онова. Лесно се цитиратъ и Христовитъ думи, но трябва да знаете, че за да изнесатъ великитъ истини на живота, тия хора сж минали прѣзъ голѣми изпитания. Христосъ казва: “Азъ говоря това, на което Отецъ ме е научилъ”. Ако разберете Божиитъ закони, и вие можете да говорите като Христа. Ако разберете Божиитъ закони

въ тѣхната дълбочина, вие ще разрешите важните и сжществени въпроси, които ви измжчватъ. Това значи, да разбере човѣкъ Божията Любовъ, изявена чрезъ живота. Този животъ се гради върху любовта - храна за душата, и мъдростта - потикъ за човѣшкия духъ.

Христосъ казва: “Истината ще ви направи свободни”. Кога? Когато човѣкъ благодари за живота, за любовта и мъдростта, които му сж дадени. Казано е, че доволниятъ отъ малкото е доволенъ и отъ голѣмото. Който е доволенъ отъ малкото и благодари за него, той се е домогналъ вече до великата истина на живота, която го прави свободенъ въ всички негови прояви. Да придобие човѣкъ великата истина на живота, това значи, да разбира свѣта, не както ученикъ и философитъ го прѣдставятъ, но както Богъ го е създалъ. Щомъ разбира свѣта, цѣлата природа, човѣкъ разбира и себе си. Той знае, какво е вложилъ Богъ въ него и какво трѣбва да прави. И обратно: когато разбере и познае себе си, човѣкъ познава цѣлата вселена. Той познава свойствата и състава на материята и знае, че всички тѣла сж направени отъ различна материя. Двѣ тѣла, еднакви по видъ и по форма, се различаватъ по материя. Двѣ звезди, двѣ слънца, видимо еднакви се различаватъ коренно, по материя. Съ това се обяснява голѣмото различие, което сжществува между хората, между планетитъ, както и между всички тѣла, изобщо.

Срѣщате, запримеръ, двама братя, родени отъ една майка и единъ баща, но единиятъ всѣкога говори истината, а другиятъ обича да полъзва; единиятъ постоянно внася въ кжщи по нѣщо, а другиятъ постоянно изнася. Споредъ насъ, различието между тия характери се дължи на различните свойства на материята, отъ която сж направени. Материята на първия отъ тѣхъ е устойчива, поради силитъ на доброто, с което той е свързанъ. Материята на втория е неустойчива, благодарение на силитъ на злото, с което той е свързанъ. Силитъ на доброто, съединяватъ частицитъ на материята въ едно цѣло, вслѣдствие на което я правятъ устойчива. Силитъ на злото разединяватъ частицитъ на материята, вслѣдствие на което я правятъ неустойчива. Неустойчивата материя е причина за пертурбациитъ въ свѣта. Явленията въ неустойчивата материя се движатъ между живота и смъртта. Тамъ всичко се стреми къмъ животъ, а върпѣки това свършва съ смъртъ. Слѣдъ всичко това нѣкои учени казватъ, че смъртта е методъ за пречистване. Ние, обаче знаемъ отъ Писанието, че Богъ е казалъ на първия човѣкъ: “Въ който день престжпншъ моя законъ, ще умрешъ”. Съ други думи казано: Въ който день се отдѣли отъ Бога, човѣкъ е осжденъ на страдания и нещастия,

на смърть. Значи, смъртьта е резултатъ на непослушание и на неизпълнение на волята Божия, а не е методъ на пречистване.

Нѣкой казва: Бѣлъ день не видѣхъ въ живота си. Много естествено. Щомъ се отгѣлишъ отъ Бога, отъ цѣлото, бѣлитѣ дни отъ живота ти ще изчезнатъ и ще дойдатъ черни дни. Бѣлитѣ дни сж въ Бога. Вънъ отъ Бога всички дни сж черни. Може ли момата да бжде щастлива далечъ отъ своя възлюбленъ? Не може. Докато възлюблениятъ и възлюблената ви сж живи, вие ще бждете щастливи. Заминатъ ли възлюбленитѣ ви на онзи свѣтъ, заедно съ тѣхъ и щастие то ви напуша. Любовьта е единъ отъ великитѣ закони на живота. Вънъ отъ любовьта никакво щастие не сжществува. Когато двама души се обичатъ, въ единия действува закона на малкото, а въ другия - закона на голѣмото. Тѣзи два закона се преплитатъ взаимно и между тѣхъ се явява животътъ. Единствената сила, която повдига човѣка, е връзката му съ Бога. Затова на всички хора препоръчваме любовь къмъ Бога безъ никакво съмнѣние и колебание. Слѣдователно, каквито изпитания да ви дойдатъ, не губете вѣра въ Бога. Приемайте всичко съ смирение. Намѣрите ли се прѣдъ нѣкое голѣмо нещастие, не казвайте, че Богъ ви е забравилъ. Понѣкога и Богъ може да забрави човѣка, но само ако той го забрави. Който забравя Бога и бѣга отъ слънцето, и него Богъ забравя. Ако човѣкъ се скрие въ центъра на земята, далечъ отъ слънцето, ще се оплаква, че слънцето не го обича. Ако излѣзе на повърхността на земята, слънцето пакъ ще го обикне. Отъ човѣка зависи да го обича или не слънцето. Слѣдователно, каквито сж отношенията на човѣка къмъ любовьта, такива сж отношенията и на любовьта къмъ човѣка.

Страшно е положението на човѣкъ, който се е отгѣлилъ отъ Бога. Една госпожа разправяше, какво нервно състояние преживѣвала. Супринъ чувствувала, че расте неумовѣрно много. Отъ моментъ на моментъ се увеличавала, ставала голѣма като планина и се страхувала да не се прѣсне. Слѣдъ обѣдъ започвала да се смалява все повече и повече. Вечеръ ставала толкова малка, че се страхувала да не се изгуби. Ходила при нѣколко лѣкари, но не могла да намѣри цѣръ на своето състояние. Като я изслушахъ, казахъ и, че причината за това и състояние се дължи на отгѣлянето и отъ Бога. За да възстанови нормалното състояние на организма си, тя трѣбва да се свърже съ любовьта, съ първоизточника на живота. Докато живѣе съ Бога, човѣкъ постепенно се увеличава, става все по-голѣмъ. Щомъ връзката му съ любовьта се прекъсне, той се намалява и рискува да изчезне въ пространството. Частицитѣ на материята му се отгѣлятъ една

отъ друга и започватъ да се разлагатъ. За да възстанови първото си състояние, тя трѣбва да измѣни посоката на своята мисълъ, на своитѣ чувства и постѣпки. Това се постига чрѣзъ съзнателна работа върху ума, сърцето и волята. Въ 13 гл. отъ Посланието къмъ Коринтянитѣ, апостолъ Павелъ казва: “Любовъта е дълготърпелива, не завижда, не се колебае”. Значи, който иска да бѣде силенъ, не трѣбва да се съмнява въ Бога. Изгуби ли вѣрата си въ Бога, човѣкъ става слабъ, немощень и нещастень. За да се свърже съ Бога, човѣкъ трѣбва да се върне къмъ своя първичень животъ на чистота и вѣра.

Сега ще предамъ накратко единъ разказъ за единъ отъ светиитѣ на древността, нѣкой си Апио, който живѣлъ нѣкъдѣ въ Африка. На този светия била дадена задача да примири всички животни, които живѣли въ мѣстността, дѣто и той живѣлъ. Той прекаралъ цѣли 20 години въ тази мѣстность и постоянно се моѣлъ на Бога да го научи да разбира езика на животнитѣ. Апио съзнавалъ, че за да изпълни задачата си добре, непремѣнно трѣбва да разбира езика на животнитѣ. Единъ денъ той се разхождалъ въ гората и чулъ силенъ ревъ на лъвъ. Въ този моментъ между дърветата излѣзълъ единъ лъвъ, съ дигната нагоре лапа, и се отправилъ срещу светията. Като го видѣлъ Апио се взрѣлъ въ лапата му и забелязалъ единъ голѣмъ трѣнь, дълбоко забитъ въ нея. Той рѣшилъ да извади трѣна, но преди да направи това, започналъ да се разговаря съ лъва: Ще извадя трѣна отъ лапата ти, но съ условие, че нѣма да нападашъ говедата и да ги ядешъ. Ела да живѣешъ при мене, азъ ще се грижа за тебе, като за свой братъ. Лъвътъ се съгласилъ на прѣдложението на светията, който веднага пристѣпилъ къмъ операцията. Извадилъ трѣна отъ лапата и повелъ лъва къмъ дома си. Лъвътъ заживѣлъ братски съ човѣка и станалъ неговъ ученикъ. Слѣдъ извѣстно врѣме лъвътъ срѣщналъ една крава въ гората и казалъ: Ела съ мене при моя господаръ, ще живѣешъ при него и ще се учишъ на ново знание. Той ми извади трѣнь отъ лапата, и отъ благодарность, азъ живѣя съ него, въ братски отношения. Ти ще му давашъ млѣкото, а той ще те храни. Не се минало много врѣме, около Апио се събрало голѣмо общество отъ животни, които заживѣли помежду си въ миръ и съгласие, по братски. По този начинъ Апио изпълнилъ възложената му задача.

Като ученици, вие трѣбва да прилагате любовъта си и къмъ силния, и къмъ слабия. Когато влѣзе трѣнь въ крака на силния, и той става слабъ. Човѣкъ е силенъ дотогава, докато любовъта живѣе въ душата му. Въ който моментъ любовъта го напусне, той става слабъ. Единственото нѣщо, което осмисля човѣшкия животъ, е любовъта.

Ние не говоримъ за обикновената човѣшка любовъ, но за онази любовъ, която внася идеали въ човѣшката душа, която застава сърдцето да чувствува правилно, ума да мисли право и волята - да дѣйствива разумно. Казано е: "Богъ е любовъ". За тази любовъ говоримъ ние. Апостолъ Павелъ казва: "Отчасти знаемъ, отчасти пророкуваме. Когато гоиде Духътъ на Истината, това, което отчасти знаемъ, ще се прекрати". На друго мѣсто той казва: "Когато бѣхъ младенецъ, като младенецъ мждрувахъ". Това се отнася до разбиране и прилагане на любовта. Хората и до днесъ разбиратъ и прилагатъ любовта като младенци.

Като се говори за любовта, мнозина казватъ: Възможно ли е при сегашнитѣ условия на живота да се прилага любовта, или да се води чистъ и светъ животъ? Тѣ задаватъ този въпросъ, защото намиратъ, че е невъзможно да прилагатъ любовта и чистотата въ живота си. Тѣ сж прави само въ едно отношение. Невъзможно е малкото, шестмесечно дѣте, останало безъ майка, да бжде чисто. Това дѣте, останало безъ майка и безъ близки, е осждено на смъртъ. То ще умре отъ собствената си нечистота. Обаче, порасне ли при грижитѣ на майка си и на баца си, дѣтето укрепва и става годно за добъръ и чистъ животъ. За такива хора не е извинение, че не могатъ да водятъ добъръ животъ. За такива хора не е оправдано, че не могатъ да приложатъ любовта въ живота си. Божията Любовъ е приложима навсѣкжде и на всѣко врѣме. Мислите ли, че орачътъ, който оре нивата си съ любовъ, ще има по-малко плодъ отъ другитѣ ниви? Не само че нивата му ще даде плодъ, но плодътъ и ще бжде благословенъ. Мислите ли, че рѣшенията, които сждията издава съ любовъ, сж по-слаби отъ тия, които не сж издадени съ любовъ? Неговитѣ рѣшения сж по-силни отъ рѣшенията, издадени безъ любовъ. Професорътъ, който работи върху научнитѣ си трудове съ любовъ, стои по-високо въ умствено отношение отъ всички учени и философи, които не работятъ съ любовъ. Любовта е стимулъ, който кара хората да мислятъ, чувствуватъ и дѣйствиватъ правилно. Безъ любовъ никакъвъ животъ не сществува. Каквото и да прави, човѣкъ трѣбва да го прави съ любовъ. Много нѣща върши човѣкъ безъ любовъ, но Богъ трѣпи всичко. Той чака врѣмето, когато малкото дѣте ще порасне, ще стане голѣмо и ще започне да работи съзнателно и съ любовъ. Прѣди да постигне това, дѣтето се забавлява съ играчкитѣ си.

Преди години ми зададоха слѣдния въпросъ: Какъ се обясняватъ и оправдаватъ неправдитѣ, които сществуваатъ въ съврѣмения свѣтъ? Споредъ мене, свѣтътъ, който Богъ е създалъ, е разуменъ и

хармониченъ. Всички сщщества, които живѣятъ въ този свѣтъ, прилагатъ Божията Любовь и Божията Правда. Обаче, земята, на която хората живѣятъ, е болница. Който е слѣзълъ на земята, той е дошълъ да се лѣкува. Иска, или не, той ще се натѣкне на излитъ и ножоветъ на лѣкаритъ. Въ бждеше, когато хората се излѣкуватъ, ще влѣзатъ въ Божествения свѣтъ и ще видятъ, че той е създаденъ друкое, а не както тѣ сж го разбирали. Тѣ ще разбератъ, че правилата за земята не сж и за небето, защото земята е болница, въ която се лѣкуватъ болни хора. Въ Писанието е казано: "Цѣлиятъ свѣтъ лежи въ лукаваго, т. е. въ грѣха". И Давидъ е казалъ: "Въ грѣхъ ме зачена майка ми". Обаче, това ни най-малко не дава право на хората да мислятъ, че какъвто е животътъ на земята, такъвъ е на всички планети. Съврѣменнитъ хора се намиратъ въ болезнено състояние, отъ което единъ день ще се освободятъ. Засега тѣ сж болни.

Като казвамъ, че земята е болница, а хората - пациенти на тази болница, нѣкои сж недоволни отъ това и се чудятъ, защо имъ говоря така. Много просто. Който разбира това, което говоря, ще се ползува отъ думитъ ми. Който не разбира, ще остане само съ запитването си. Трѣбва ли да питате, защо изгрѣва слънцето? Слънцето изгрѣва и залѣзва, изпраща свѣтлина и топлина на земята. Това е неговата задача. Който разбира, защо грѣе слънцето, ще се ползува отъ енергията му. Който не разбира, той ще остане съ неразбирането си. - Кой опрѣделя посоката на движението на слънцето? Кой му дава право да се движи въ една или въ друга посока? На този въпросъ слънцето отговаря: Азъ изпълнявамъ единъ великъ законъ, който ми повелѣва да се движа въ една или друга посока, да изгрѣвамъ и залѣзвамъ. Съврѣменнитъ хора се движатъ въ четири посоки: на изтокъ, на западъ, на северъ и на югъ. Тѣкмо намисли човѣкъ да направи едно добро дѣло, т. е. да изгрѣе на изтокъ, изведнѣжъ дойде нѣкакъвъ вѣтъръ до ухото му и му пошепне: Кждѣ си трѣзналъ да правишъ добро? Не е врѣме сега за добрини. Отложи доброто за другъ пжтъ. Този човѣкъ се подава на влианието на вятѣра и казва: Я, да се върна назадъ. Не е врѣме сега за добрини. Щомъ каже така, слънцето се скрива отъ неговия хоризонтъ, и той остава въ тъмнина, въ залѣзъ на слънцето, въ запада на живота.

Въ това отношение съврѣменнитъ хора приличатъ на Настрадаинъ Ходжа. Единъ день той си направилъ една хубава пещъ и я обърналъ съ устата на изтокъ. Въ това врѣме го срѣзналъ единъ познатъ и му казалъ: Настрадаинъ Ходжа, защо си поставилъ устата на пещта къмъ изтокъ? - Накждѣ трѣбваше да я поставя? - Къмъ

югъ. - Добръ, ще я поправя. Той поставилъ устата на пещьта на югъ и мислилъ, че всички хора ще бждатъ доволни отъ поправката. Обаче, въ скоро време другъ познатъ му казалъ: Настрадинъ Ходжа, защо не обърнешъ пещьта си съ устата къмъ северъ? - Ще я обърна и къмъ северъ, казалъ Настрадинъ Ходжа. И това не задоволило хората. Трети познатъ му казалъ да обърне пещьта на западъ. И това направилъ Настрадинъ Ходжа. Като видялъ, че тѣзи поправки му струватъ пари и пакъ не задоволилъ хората, той направилъ слѣдното: Турилъ пещьта си на една кола, та кой каквото му каже, да го направи. На която страна пожелаятъ хората да обърне пещьта си, да го направи. Така той задоволилъ всички хора.

Казвамъ: Устата на неразумната пещъ е отправена въ различни посоки, споредъ желанието и разбирането на хората. Обаче, устата на разумната пещъ е отправена само къмъ една посока. Тя не се подава на различни мнения. Въ бждеще, когато хората изпълняватъ волята Божия съзнателно и съ любовъ, нѣма да има нужда отъ никакви пещи. Днесъ жената мисли съ часове, какво да сготви на мжжа си, да го задоволи. Женската птица мисли ли, какво да готви на възлюбления си? Тя му казва: Хайде да отидемъ на нѣкое дръвче, да видимъ, какво е приготвило слънцето за насъ. Тѣ кацатъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ, отъ плодъ на плодъ, докато задоволятъ глада си. Женската птица не пита мжжката, отгѣ ще донесе ядене; нито мжжката пита женската, какво ще готви днесъ. Съврѣменнитѣ хора на първо мѣсто се запитватъ: Какво ще купимъ днесъ за готвене и какво ще се готви? За сега най-важниятъ въпросъ е яденето. Това е една фаза въ човѣшкото развитие. Въ бждеще хората ще се интересуватъ отъ други въпроси. На първо мѣсто ще стои любовьта. Щомъ обичашъ единъ човѣкъ, непременно ще му сготвишъ. Щомъ той те обича, сжщо така ще ти сготви. При любовьта този въпросъ се урежда лесно. Като обича хората Богъ имъ е приготвилъ храна: плодове, зърна, семена. Тѣ нѣма за какво да се грижатъ. Единствената мисль, която трѣбва да занимава човѣка, е какъ по-добре да изпълни волята Божия.

Сегашнитѣ хора се оплакватъ отъ живота. Казватъ, че мжно се живѣе, че нѣма какво да се яде. Казвамъ: Нали хлѣбъ и сирене има? Плодове и зеленчуци нали има? Ще кажете, че не може безъ месо. Какъвъ по-вкусенъ обѣдъ отъ този: да вземете парче хлѣбъ, два-три домата и една краставичка. Алтно време такъвъ обѣдъ е приятенъ, разхлажда човѣка. Лекъ е животътъ, когато човѣкъ гаде ходъ на Божията Любовъ въ себе си. Тя осмисля живота, защото обхваща ума, сърдцето и волята на човѣка. Тогава той мисли, чувствува и постъпва

по особенъ начинъ. Той е доволенъ на всичко, което Богъ му е далъ.

“Да възлюбихъ Господа! Да възлюбихъ и ближния си!” Това значи да възлюбихъ великото въ малкото и малкото въ великото. Който разбере и приложи този законъ, той се разширява вътрѣшно и става доволенъ отъ всичко. Не разбере ли този законъ, човѣкъ живѣе въ вѣчно недоволство, т.е. въ закона на промѣнитѣ. Ако иска да излѣзе отъ закона на промѣнитѣ, човѣкъ трѣбва да възлюби Господа въ душата си. Който прилага закона на любовта, малко говори, а много върши. Каквото намисли или почувствува, той го превръща въ дѣло. Въ духовния животъ мислитѣ, чувствата и постъпкитѣ се превръщатъ въ дѣла. Каквото намислишъ да правишъ, добро или лошо, щомъ си въ духовния или въ Божественния свѣтъ, то непременно ще стане. Затова се казва, че духовниятъ човѣкъ трѣбва да води чистъ и свѣтъ животъ. Ако не обичашъ нѣкого, не търси случай да изкажешъ умразата си, но му дай всичко, отъ което той се нуждае, и се отдалечи. Постъпишъ ли така, той никога нѣма да те забрави. Ако нѣкой е недоволенъ отъ нѣщо, дай му това, което може да го задоволи. Давай съ любовъ и не се безпокой. Любовта прѣвръща горчивото и киселото въ сладко, отрицателното въ положително. Затова казватъ, че любовта върши чудеса.

Единъ религиозенъ човѣкъ опишълъ при свещеника да се изповѣда: Отче, не зная, какво да правя, какъ да си въздѣйствивамъ. Отъ извѣстно врѣме нѣщо въ мене постоянно иска да пие вино. Каквата работа и да имамъ, нѣщо въ мене настоятелно казва: Винце, винце искамъ! Свещеникътъ билъ разуменъ човѣкъ, познавалъ психологията на човѣка, затова му казалъ: Щомъ ти се пие винце, пийни малко. Ще кажете, че е опасно да пие човѣкъ вино, да не стане пияница. Нѣма нищо опасно въ това, защото още въ този моментъ въ него ще се явятъ много противодѣйстващи сили. Въ него ще се явятъ различни желаня, и той ще започне да мисли. Който мисли, той не може да стане пияница. Щомъ пие вино, човѣкъ може да пие и вода; като пие вода, той може да пие и вино. Между водата и виното има извѣстна връзка. Виното е станало отъ сладката вода на гроздето. Казва се, че Христосъ прѣвѣрналъ водата въ вино. Това не се разбира буквално. Въ прѣвръщането на водата въ вино има извѣстенъ мистицизъмъ, който трѣбва да се разбира. Виното, което Христосъ направилъ, е било особено. Такова вино струва да се пие. Важно е, че днесъ не може да се намѣри човѣкъ, който да превърне водата въ вино, както е направилъ Христосъ прѣду двѣ хиляди години.

Като ученици, вие трѣбва да приемете разумната любовъ въ

себе си, да постъпвате разумно. Кой какво казал за васъ, това не е важно. Благодарете за всичко, което ви се дава. Това, което въ гаденъ моментъ ви се дава, е най-добро за васъ. Вие не знаете, какво е предвидилъ Богъ за васъ, не знаете, каква е Неговата крайна цѣль. Цѣлиятъ свѣтъ да се нахвърли върху тебе, не измѣняй на Бога. Ти знаешъ, че всички живѣемъ и се движимъ въ Бога. Ако вървашъ въ това, знай, че каквото и да ти се случи, всичко е допуснато отъ Бога. Защо е допуснато? За нѣщо добро, което днесъ не виждашъ, но утрѣ ще видишъ. Слѣдователно, дали мжжътъ или жената ще бждатъ груби съ тебе, не се обезсърчавай - за добро е. Такава е волята Божия. Въ това се крие нѣкакво благо, което единъ денъ ще разберешъ. Като слушашъ зрубитъ думи на мжжа или на жена си, кажи: Колко сж хубави тия думи! Има нѣщо съдържателно и ценно въ тѣхъ, което трѣбва да извадя и проуча. Тѣ криятъ нѣкакво богатство въ себе си.

Въ древността единъ адептъ носѣлъ съ себе си единъ скъпоцененъ камѣкъ. За да не го открадне нѣкой, адептътъ завилъ камѣка въ една нечиста, миризлива материя. Който минавалъ покрай него и усѣщалъ неприятната миризма, веднага се отдалечавалъ, отивалъ настрана. Така адептътъ запазилъ скъпоценния си камѣкъ. Никой не подозиралъ, че въ нечистата, миризлива материя се крие скъпоцененъ камѣкъ.

Слѣдователно, знайте, че въ всѣка обидна дума, която отвѣнъ мирише неприятно, се крие нѣщо скъпоценно. Кажете ли ви нѣкой една обидна дума, не се настройвайте единъ срещу другъ, но вземете тази дума въ ржцетъ си, развийте я, измийте я добръ и извадете скъпоценното отъ нея. Като знаете, че човѣкъ живѣе и умира заради Бога, гледайте и на семейнитъ отношения като на такива, въ които Богъ се проявява. Считайте, че каквото и да ви се случи въ живота, добро или зло, то става по волята Божия. Друго разрѣшение на противоречията нѣма. Искате ли да видите, какъ работи законътъ на любовта въ живота, подчинявайте се доброволно на волята Божия.

И тѣй, като ученици, работете върху третия законъ: познаване на Бога въ всички прояви на живота. Каквото и да ви се случи, кажете: Такава е волята Божия. Като благодарите за всичко, което ви се случва въ живота, вие ще познаете Бога въ великото и въ малкото. Това значи, да познаете Бога въ Неговата сжщина. Дойдете ли до това положение всички ще влѣзете въ новия животъ, дѣто отношенията на хората почиватъ на любовта.

Желая ви да се възцари любовта въ умоветъ, въ сърцата, въ

душитъ и въ духа ви.

Желая ви да приложите любовта, мъдростта и истината въ всички прояви на своя животъ.

1. Бесѣда отъ Учителитъ, държана на 6 юлий, 1924 год. - София.

Правилно разбиране на природнитъ дѣйствия.

Какво обяснение ще дадете за пеленитъ, въ които майкитъ убиватъ дѣцата си? Защо майкитъ убиватъ дѣцата си въ пелени? Съзнателно или несъзнателно, тѣ подражаватъ на природата. Нѣма сжщество, което природата да не е увила въ пелени. Съ това тя го прѣдпазва отъ външнитъ неблагоприятни условия. Като наблюдавате пеленитъ, съ които майкитъ убиватъ дѣцата си, виждате, че прѣзъ различнитъ годишни врѣмена тѣ биватъ различни: зимно врѣме пеленитъ сж най-дебели, есенъ - по-тънки, прѣзъ пролѣтъта - още по-тънки, а прѣзъ лѣтото - най-тънки. Значи, всѣко врѣме налага свои изисквания, които сж общи за всички сжщества. Общитъ условия и изисквания, които се налагатъ на хората, зависятъ отъ законитъ на природата. Оттукъ вадимъ заключение, че животътъ на всички живи сжщества се опрѣдѣля отъ великитъ закони на разумната природа. Тѣ сж общи за всички сжщества безъ изключение. Който разбира тия закони и имъ се подчинява, той се развива правилно и безъ катастрофи. Който ги разбира, но не иска да имъ се подчинява, той самъ се излага на ненужни страдания. Ще дойде день, когато, иска или не иска, човѣкъ ще бѣде заставенъ да се подчини на природнитъ закони. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който, като не се е подчинявалъ на тия закони, да не е счупилъ главата си.

Като говоримъ за разумното подчиняване на природнитъ закони, ние имаме прѣдъ видъ съзнателното отнасяне на човѣка къмъ тия закони. Не е въпросъ да страда човѣкъ изкуствено, а да изработи

дълбочина въ душата си. Казватъ за нѣкого, че е дълбокъ човѣкъ. За насъ е важно, какъ е станалъ дълбокъ. Има два начина за придобиване на дълбочина: чръзъ съзнателна и разумна работа на човѣка върху себе си и чръзъ голѣмо външно налѣгане и напрежение върху него. За прѣпочитане е човѣкъ да придобие дълбочина на душата си по първия, а не по втория начинъ.

И тъй, когато човѣшката воля се противопостави на Божествената, въ живота на човѣка ставатъ голѣми катастрофи и пертурбации. Когато се срѣщнатъ двѣ воли съ различни сили и скорости, тѣ се сблъскватъ и произвеждатъ огъване, което образува двѣ възвишения и една вдълбнатина. Колкото противодѣйстващитѣ сили сж по-голѣми, толкова и огъването е по-голѣмо. Като знаете това, бждете внимателни, не се противопоставяйте на Божествената воля. Тя е сила, която може да помете всичко, каквото срѣщне на пътя си.

Мнозина изучаватъ духовния животъ и като се намѣрятъ прѣдъ извѣстно затруднение, мислятъ, че съ молитва могатъ да постигнатъ всичко. Всичко разумно се постига съ молитва, но не и неразумното. Можете ли съ молитва да спрете слънцето? Не можете. Ще цитирате стихове отъ Библията, дѣто се казва, че Исусъ Навинъ спрѣлъ движението на слънцето. Това не се разбира буквално. Като четете Библията, както и свѣщенитѣ книги, вие трѣбва да разбирате дълбокия смисълъ, който е вложенъ въ тѣхъ. За тази цѣль трѣбва да разбирате езика на Свещенитѣ книги. Съ такъвъ езикъ си служи и природата. Природата е пълна съ символи. Който иска да се разговаря съ нея, трѣбва да разбира езика и, т. е. символитѣ, които тя влага въ своята речъ. Всичко въ природата е разумно. Когато възлага на човѣка нѣкаква работа, тя му дава свобода да си послужи, съ какъвто методъ той намира за добръ. Обаче, дойде ли до прилагането на това дѣло, тя признава само единъ начинъ. Затова казваме: Много сж пжтищата за приготвяне на една работа, обаче, единъ е методътъ за нейното прилагане. Съ други думи казано: Природата дава възможностъ на човѣка да се прояви по различни начини, чръзъ което изпитва неговата интелигентностъ, неговитѣ добродетели и волята му. Въ изпълнение на нѣщата, което е предметъ на Божествения свѣтъ, има само единъ начинъ.

Да допуснемъ, че прѣдъ васъ се разкриватъ два пжтя, които водятъ къмъ планински връхъ, високъ три хиляди метра. Единиятъ пжтъ е широкъ, но, за да се стигне до върха по този пжтъ, трѣбва да се обикаля много. Другиятъ пжтъ е тѣсенъ и много стрѣменъ. Нѣкоу

хора ще тръгнатъ по широкия пжтъ, а други по тѣсния. Но тѣзи, които вървятъ по широкия пжтъ, сж хора съ разложено сърдце, които обичатъ леснитѣ работи. Дойдатъ ли до мжчнотиитѣ въ живота, тѣ съзнателно ги избѣгватъ. Обаче, една категория хора ще избере тѣсния и стрѣмень пжтъ къмъ планината, понеже обичатъ да преодоляватъ мжчнотиитѣ. На тѣхъ тѣ гледатъ като на задачи за упражнение на ума, на сърдцето и на волята.

Тѣй щото, искате ли да познаете характера на гаденъ човѣкъ, вижте, по какъвъ пжтъ върви той и какъ рѣшава задачитѣ си. Достатъчно е да влѣзете въ едно село, за да се произнесете, съ какви възможности разполагатъ селянитѣ отъ това село. Ако тѣ съятъ изключително овесъ, рѣжъ и ечемикъ, вие казвате, че възможноститѣ имъ сж ограничени. Щомъ не могатъ да съятъ жито, тѣ сж лишени отъ условията, при които житото расте. Влѣзете ли въ единъ домъ, по цвѣтията, които домакинята отглежда, можете да се произнесете за нейния характеръ. Всѣка външна проява на човѣка опредѣля неговия характеръ. Добръ е човѣкъ да отглежда цвѣтя, но трѣбва да се знае, че всѣко цвѣте е изразъ на извѣстна интелигентностъ. Отъ цвѣтията, които човѣкъ отглежда, сждимъ за степенята на неговото развитие. Човѣкъ не съзнава, защо обича нѣкои цвѣтя повече отъ други. Макаръ и да не съзнава това. Обичята му къмъ едни цвѣтя повече, отколкото къмъ други, показва, какви способности и сили се криятъ въ него.

Като изучавате земледѣлието, виждате, че различнитѣ почви се използватъ за различни култури. Черноземътъ, запримеръ, дава добро жито. Нѣкои хора сж подобни на черноземъ. Тѣ сж богати материалисти, но разумни. Освенъ черноземъ, има червена, глинеста почва, и пѣсчлива почва, върху които растатъ различни култури. Отъ всички почви най-богата е черноземътъ, на която расте житото. Колкото и да е хранително житото, хората се стремятъ къмъ разнообразна храна, затова тѣ често употребяватъ и рѣженъ хлѣбъ. Всѣка зърнена храна, всѣки плодъ сждържа въ себе си специфични елементи, отъ които човѣшкиятъ организъмъ се нуждае. Тази е причината, поради която човѣкъ отглежда различни зърнени храни, зеленчуци и плодове.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате външната страна на нѣщата и оттамъ постепенно да влизате навжтрѣ. Виждате нѣкой човѣкъ външно грубъ, суровъ, а вжтрѣшно деликатенъ, нѣженъ. Вие се чудите, защо е толкова грубъ външно. Много естествено. Този човѣкъ живѣе при неблагоприятни условия. Колкото по-дебела и корава е обвивката на нѣкой плодъ, толкова при по-неблагоприятни условия

расте той. Колкото по-дебела е обвивката на човъшкия мозък, толкова по-мъчно човъкът възприема нещата. Както да обяснявате на този човъкът някой философски въпрос, той мъчно ще го разбере. Защо? Дебела е обвивката на неговия мозък. Той се намира още във зимата на своя живот. Дебели снягове покриват земята му. Тръбва да чакате пролетта, да дойде топлото слънце, да разтопи сняговете, които го обвиват. Щом се разтопи ледената обвивка на земята му, той почва лесно да разбира. Не е лесно човъкът да разбере философията на живота. Не е лесно да разбере природата, която го обикаля. За да разбере голмото, човъкът тръбва да разбере малкото, да познае себе си, да познае проявител на своята душа.

Въ познаването на човъшката душа се крие смисълът на живота. Докато дойде до това познание, човъкът минава през голми мъчности, препятствия и противоречия, но всичко това не тръбва да го обезсърчава. Той тръбва да знае, че това което днес му противодъйствува, един ден ще му съдействува за добро. И обратно: това, което днес му съдействува за добро, един ден ще му противодъйствува. Това е законът. Кои не е опитал този закон? Днес имате един добър приятел, който ви съдействува за постигане на вашите добри желания. Той ви съдействува във доброто, защото върви във възходещ път, към Бога. Един ден, когато линиите на неговото движение вземат обратна посока, във низходещо направление, без да иска, той започва да ви противодъйствува. Ако не разбирате този закон, вие се очудвате, какво е станало, защо приятелът ви се оплъчва против вас, защо идат мъчности във живота ви. Колкото да размишлявате, вие сами не можете да си отговорите. Противоречията и мъчнотиите, на които се натъквате, не произлизат от вас. Те се крият във самия козмос, във условията на Битието. Заради вас нито козмосът, нито природата ще изменят своите сили. От вас се изисква разумност, да се справяте лесно с мъчнотиите и с зло в света. Христос не казва да се борите с зло, да го победите, но препоръчва да не се противите на зло. Не мислете, че вие сте най-умните, най-силните и най-добрите хора в света, които могат да се справят с мъчнотиите си изведнъж. Най-мощният, най-разумният и най-добрият в света е Бог. Искате ли да бъдете подобни на Бога, свържете се с Него. Докато стоите далеч от Него и не Го признавате, вие никога няма да решите задачата на своя живот. Вие ще се блъскате от една мъчнотия във друга, докато свършено капитулирате.

Като изнасям този въпрос, аз имам пред вид да ви

освободя отъ кривитъ разбирация. Ученикътъ трѣбва да мисли право. Ако говори за физическия свѣтъ, той трѣбва да го познава добре. Ако говори за духовния или Божествения свѣтъ, сжщо трѣбва да ги познава добре. Не е ученикъ онзи, който живѣе съ заблуждения. Нѣкой прави различни движения, вдига ржцетъ си нагоре, сваяя ги надолу, разтвара ги настрана и казва, че Духътъ го кара да прави тѣзи упражнения. Той трѣбва да знае, кой духъ го застава да прави движения съ ржцетъ и защо ги прави. Преди да изпълните заповѣдитъ на духоветъ въ себе си, трѣбва да знаете, кактѣвъ смисълъ иматъ тия движения. Ще каже нѣкой, че тия движения сж дадени специално за него. И това е възможно, но той трѣбва да знае, че специалнитъ работи се даватъ рѣдко. Много цигулари има въ свѣта, но само единъ е Паганини, който могълъ да свири едновременно на четиритъ струни. Това, което Паганини е могълъ да направи съ цигулката, други не сж постигнали още. Техниката, която Паганини ималъ, била специална.

Свърѣменнитъ хора, сж музиканти, но отъ различна величина. И тѣ изучаватъ най-великото музикално произведение - живота. Всички хора се стремятъ къмъ добъръ животъ, но малцина го живѣятъ. Срѣщате едного, виждате, че е веселъ. Защо? Пари има, задоволилъ е нуждитъ си. На другия день срѣщате сжщия човѣкъ, но вече недоволенъ, тжженъ. Защо е недоволенъ? Нѣма вжглища, нѣма топли дрехи. Вие изваждате отъ кесията си една сума, давате му да задоволи нуждитъ си, и той става веселъ. Коя е причината за смѣната на състоянието му? Ще кажете, че скърбта на този човѣкъ се е превърнала въ радостъ, защото Богъ го е посетилъ. Това не е право тълкувание. Защо не приемете, че и въ първия случай Богъ го е посетилъ? Богъ посещава човѣка и чрѣзъ страданията, и чрѣзъ радоститъ. Ако се радвате на пълната кесия, вие трѣбва да се радвате и на набралия цирей. Ако се радвате на пробития и изтисканъ цирей, трѣбва да се радвате и на празната кесия. Право е човѣкъ да се радва, когато циреятъ се пукне, но добръ е да не страда, когато кесията му е празна. Нечистата материя въ цирея може да причини голѣми пакости на човѣка, но мислите ли, че пълната кесия съ пари не може сжщо да му причини извѣстни пакости? За да се справи съ мжчношиитъ и страданията въ живота си, човѣкъ трѣбва да ги понася, както понася радоститъ. Понеже се движи между полюси, между контрасти, човѣкъ трѣбва да заеме срѣдното положение и оттамъ да регулира нѣщата. Това значи, да си изработи такава философия, съ която да разрѣшава противоречията и мжчношиитъ си.

Мнозина искатъ да бждатъ дебели, да иматъ запасъ отъ

материя. Защо? Тъ мислятъ, че като сж пълни, ще бждатъ здрави. Щомъ сж здрави, ще бждатъ щастливи. Тъ не подозиратъ, че колкото повече излишна материя иматъ, толкова по-голъми страдания ще иматъ. Не е въпросъ човѣкъ да си създава изкуствено мъжнотии и страдания. Изкуственитъ страдания ожесточаватъ човѣка, а естественитъ го облагородяватъ и осмислятъ живота му. Въ тѣхъ човѣкъ познава Божиитъ пжтища. Казвате: Не може ли да се живѣе безъ страдания? Не може. Доказано е, че колкото повече разумни страдания има човѣкъ, толкова повече знания и по-голъма мъдростъ придобива, толкова повече се освобождава отъ ограниченитъ условия на живота. Казано е въ Писанието: “Блажени страдащитъ”. За кои страдащи се говори въ този стихъ? За ония, които иматъ разумни страдания. Разумнитъ страдания облагородяватъ човѣшкото сърдце, повдигатъ духа на човѣка, внасятъ разширение въ душата му. Ако поетътъ има разумни, естествени страдания, той може да напише таково стихотворение, което да повдигне цѣлото човѣчество. Обаче, ако страданията му сж неразумни, той се ожесточава и, вмѣсто да се повдига, озлобява се. Озлоби ли се, каквото и да напише, той ще внесе своята жлъчъ въ душитъ на читателитъ си. Като знаете това, не избѣгвайте разумнитъ страдания, които Богъ ви праща, но бждете внимателни, сами да не си създавате ненужни страдания.

За да се ползвате отъ разумнитъ страдания и да не си създавате ненужни изпитания, спазвайте слѣднитъ правила въ живота си: Не увеличавайте радоститъ и страданията на никого. Не отнемайте радоститъ и страданията на никого. Това сж двѣ правила, които трѣбва да пазите, както къмъ себе си, така и къмъ другитъ хора. Като гойдете до приложение на първото правило, кажете си: Достатъчно е страданието, което е дадено на човѣка за деня, поне азъ да не го увеличавамъ. Достатъчно е и радостта, която му е дадена. Нека той я използва, както трѣбва, повече не му е нужна. Дойдете ли до второто правило, кажете си: Този човѣкъ страда. Ако Богъ му е изпратилъ това страдание, азъ нѣмамъ право да го отнемамъ. Той има сила да се справи съ него и да го използва за свое добро. Що се отнася до радостта му, пакъ нѣмамъ право да я отнемамъ. Ама радостта му била причинена отъ нѣкакво заблуждение. И така да е, пакъ нѣмамъ право да я отнемамъ. За прѣдпочитане е човѣкъ да живѣе съ извѣстно заблуждение, което му причинява малка радостъ, отколкото да му се отнеме тази радостъ и да остане душата му празна. Другъ е въпросътъ, ако, при освобождаване на човѣка отъ извѣстно заблуждение, ти можешъ да внесешъ нѣщо ново, по-велико,

съ което да запълниш гушата му. Не можеш ли да внесеш въ гушата на човъка по-голяма радост отъ тази, която той има, ти правиш прѣстѣпление.

Като ученици, вие се готвите за работници на Божията нива. За да дойдете до това положение, вие трѣбва да излѣзете отъ болницата. Като излѣзете отъ болницата съвършено здрави, вие имате възможност да помагате на ближнитѣ си, да ги лѣкувате. Да лѣкувате единъ боленъ, това не значи, че трѣбва да му разказвате своитѣ опитности. Вашитѣ опитности сж само за васъ. Пжтьтъ, по който вие сте минали, се различава коренно отъ пжтия на другитѣ хора. Искате ли и другитѣ хора да вървятъ по вашия пжтъ, освенъ че нищо нѣма да придобиятъ, тѣ могатъ да се спънатъ. Искате ли да предадете нѣкоя ваша опитностъ, ще изнесете най-малкото отъ това, което сте преживѣли. Ако пъкъ е нужно да я предадете изцѣло, предайте я точно, както сте я преживѣли, безъ никакви прѣувеличения. Когато попадне подъ влияние на щестлавието си, безъ да иска, човѣкъ прѣувеличава своитѣ опитности и казва: Азъ видѣхъ ангель. - Какъвъ бѣше? - Не мога да кажа, но нѣщо свѣтло блѣсна прѣдъ очитѣ ми. - Голѣма ли бѣше тази свѣтлина? - Като точка. Значи, отъ една свѣтла точка той създаде цѣлъ ангель. Може ли свѣщъта, която нѣкой човѣкъ носи, да каже, че прѣдставя самия човѣкъ? Силата на свѣтлината, която човѣкъ прѣска на пжтия, по който върви, показва степенъта на неговата интеллигентностъ. Човѣкъ не е нищо въ свѣтлината на своя умъ, нито въ топлината на своето сърдце, нито въ силата на своя организъмъ. Човѣкъ е скритъ другаде. Кждѣ е той, мжчно можете да отговорите на този въпросъ.

Слѣдователно, проявитѣ на човѣка не опрѣдѣлятъ още неговата сжщина. Тѣ не осигуряватъ неговото сжществуване. Можете ли да кажете, че житото въ хамбара осигурява живота на човѣка? Колкото и да се осигурява, съ това той не може да продължи живота си. Забелязано е, че колкото повече се осигурява човѣкъ, толкова повече се приближава къмъ края на своя животъ. Смъртъта засѣга еднакво и осигурения и неосигурения. Смъртъта засѣга еднакво молеция се, както и онзи, който не се моли. Но все пакъ има извѣстна разлика. Който се моли и уповава на Бога, умира спокоенъ, съ усмивка на уста, съ свѣтлина и съзнание въ себе си, че отива на по-добро мѣсто, отколкото е билъ досега. Той се намира въ положението на мома, която се жени за своя възлюбленъ. Тя напуца дома на майка си и на баща си, оставя ги да скърбятъ за нея, но знае, че отива на добро мѣсто, отъ което и тя, и тѣ ще бждатъ доволни. Който не се моли и

не уповава на Бога, умира като затворникът, постоянно пазенъ отъ стражари. Кое отъ двѣтѣ положения е за прѣдпочитане: да умрете като булка, която е постигнала целта си и осмислила своя животъ, или като затворникътъ, лишень отъ свобода и свѣтлина?

И тъй, искате ли да живѣете и да умрете въ свѣтлина, изучавайте Божиитѣ закони, които не само азъ казвамъ, но и великитѣ хора на миналото и настоящето не прѣставатъ да проповѣдватъ за тѣхъ на човѣчеството. Като изучавате Божиитѣ закони и пжтища, изучавайте и вашия животъ, както и живота на своитѣ ближни. По този начинъ ще видите, какъ се проявява Богъ въ живота на всички хора.

Когато казваме, че човѣкъ трѣбва да се движи по права линия, това не значи, че той не е свободенъ да направи нѣкакво отклоняване надѣсно или налѣво. Отклоняването не означава още отдалечаване на човѣка отъ Бога. Това сж методи, по които човѣкъ постъпва. Човѣкъ е свободенъ да постъпва по различни начини. Както и да постъпва, важно е да има положителни резултати. Свѣтскитѣ хора подържатъ правилото, като се срѣщатъ, да се усмихватъ. Това е единъ начинъ на отношение. Слѣдва ли, обаче, когато хората се срѣщатъ, всѣкога да се усмихватъ? Прѣдставете си, че двама души се срѣщатъ въ тъмна, мрачна нощ. Могатъ ли тѣ да се усмихнатъ единъ на другъ? Ако се срѣщнатъ прѣзъ деня, а вѣнъ е много прашно, могатъ ли да се усмихнатъ? Значи, човѣкъ може да се усмихва при благоприятни условия.

Ние разглеждаме въпроса за отношенията на хората, съ цѣль да направимъ живота имъ приятенъ. Запримѣръ, всички хора, особено женитѣ, готвятъ, но не сж доволни отъ своето готвене. Защо? Тѣ сж усвѣршенствували кулинарното изкуство, въпрѣки това сж недоволни. Недоволството имъ се дължи на факта, че гостбитѣ имъ лесно се вкусватъ. Както и да ги запазватъ, тѣ издържатъ най-много четири-петъ деня, когато гостбитѣ, които природата готви, издържатъ петъ-шестъ месеца. Каквото е различието между човѣшкитѣ и природни гостби, такова е различието и между човѣшкитѣ мисли и чувства и тия, които идатъ отъ Божествения духъ. Първитѣ сж врѣмenni, лишени отъ животъ, а вторитѣ - вѣчни и пълни съ животъ и енергия. Колкото повече човѣкъ се приближава къмъ Божественитѣ мисли, толкова животътъ му става по-приятенъ, толкова повече човѣкъ се облагородява и повдига.

Слѣдователно, когато се движи по права линия, човѣкъ има възможность да се отклонява въ четири посоки: надѣсно, налѣво,

нагоре и надолу. Да се отклони човѣкъ надѣсно, това значи, като върви въ правия пѣтъ, да разрѣши гаденъ въпросъ съ ума си; да се отклони надѣво, това значи, да разрѣши гаденъ въпросъ съ сърдцето си; да се отклони нагоре, това значи, да разрѣши въпроса съ своя висшъ умъ, съ разума си; и най-послъ, да се отклони надолу, това значи, да разрѣши въпроса отъ гледището на материалния животъ, въ който се намиратъ коренитѣ на злото. Значи, съ помощта на разумната дейность на ума и на сърдцето, човѣкъ слиза въ материалния свѣтъ да изучава злото като сила и принципъ въ свѣта. Това може да постигне човѣкъ само тогава, когато е далъ пѣтъ на идейното, на Божественото начало въ себе си.

Кога отваря човѣкъ сърдцето и ума си за Божественото? Когато живѣе споредъ великитѣ закони на Битието. Тогава човѣкъ е подобенъ на изворъ, който дава на всички. Когато Божественото съзнание въ човѣка се пробуди, той има какво да дава отъ себе си. Той е радостенъ и доволенъ. Обаче, докато разрѣшава въпроситѣ си отъ гледището на ума и на сърдцето си, човѣкъ живѣе въ свѣта на радоститѣ и скърбитѣ, т. е. въ материалния животъ. Започне ли да рѣшава въпроситѣ си отъ гледището на разумния или Божественъ свѣтъ, човѣкъ се качва горе, въ главата си, и тамъ се проявява. Отъ главата си, т. е. отъ клонетѣ на живота, човѣкъ слиза въ материалния животъ, въ коренитѣ на злото. Щомъ е далъ пѣтъ на Божественото въ себе си, той лесно се справя съ злото. Въ материалния свѣтъ умътъ и сърдцето работятъ едновременно. Запримѣръ, ако човѣкъ трѣгне съ лѣвия кракъ напредъ, веднага слѣдъ това дѣсната ржка излиза напредъ. Значи, сърдцето се проявява чрѣзъ лѣвия кракъ, а умътъ - чрѣзъ дѣсната ржка. И обратно: ако дѣсниятъ кракъ излѣзе напредъ, съ него заедно излиза лѣвата ржка. Това сж два метода, съ които човѣкъ работи въ материалния свѣтъ. Ако приложи двата метода и нѣма резултати, човѣкъ прибѣзва до третия методъ - приложение на висшия умъ. Той се отправя къмъ главата си, т. е. къмъ Божествения свѣтъ. Който не прилага тия методи, той огъва прѣститѣ на ржцетѣ си, стиска главата си и се обезсърдчава. Нѣма защо да стискате главата си. Тя не е диня, да опитвате, зрѣла ли е, или не. Погледнете къмъ ржцетѣ и краката си, повдигнете главата си нагоре, изправете се добръ и кажете: Свѣтътъ е създаденъ разумно. Слѣдователно, и азъ трѣбва да бжда разуменъ, да рѣша правилно въпроситѣ на своя животъ. Като гледате разумно на живота, вие се свързвате съ възвишенитѣ сщщества, които ви идатъ на помощъ.

Днесъ много хора умиратъ преждевременно, защото не се

движатъ. Човѣкъ трѣбва да прави движения, да движи всички мускули, всички стави на своя организъмъ. Сжщеврѣменно той трѣбва да мисли върху нервната си система, която управлява всички органи на тѣлото му. Като спира вниманието си върху всички стави, върху всички удове на своя организъмъ, човѣкъ се свързва съ Божественото начало въ свѣта, което започва да работи върху него. По този начинъ, именно, Богъ въздѣйствиува върху разумнитъ хора. Работете съзнателно върху силитъ на своя умъ и на своето сърдце, да се свържете отъ една страна съ природата - майка на цѣлото човѣчество, а отъ друга - съ Божествения духъ - баща на човѣчеството. Това значи, да придобиете такива опитности, каквито сж имали великитъ хора. Работете върху себе си спокойно, безъ напрежение, но не се подавайте на леността.

Сега ще ви дамъ едно правило, което трѣбва да спазвате. То се отнася до съня и почивката. Лѣгайте си рано, да се насните добръ и въ четири часа сутринтъта ставайте. Не се обръщайте на една и на друга страна въ леглото, но веднага ставайте. Слѣдъ това измийте лицето си бързо, облѣчете се, прекарайте 10-15 минути въ размислене върху разумния животъ и започнете работата си. Ще кажете, че искате да поспите повѣче, да си починете. Почивката не се придобива чрѣзъ сънъ. Другъ начинъ има, по който човѣкъ може да си почине. Приложете това правило извѣстно време, да видите, какви резултати ще имате. Щомъ го приложите, вие дохождате до съзнателна връзка съ силитъ на разумната природа, които укрепватъ организма. Така човѣкъ ще кали волята си и ще постигне своитъ желаня. Волята е свързана съ духа на човѣка. Силната воля подразбира силенъ духъ. Има ли силенъ духъ, човѣкъ е въ състояние да се справи съ всички болезнени състояния въ себе си, да изправи своитъ погрѣшки.

Като ученици, вие трѣбва да работите съзнателно върху себе си, да извадете красиво, ствѣршено лице. Лицето е свидетелството на човѣка. По него познавате, какво носи човѣкъ въ себе си, какво е изработилъ въ миналото и какво му прѣдстои да изработи. По лицата на хората вие можете да четете, да разберете, какво носятъ тѣ въ себе си. Като разбирате хората, вие ще ги познавате и нѣма да се лъжете въ това, което тѣ прѣдставятъ. Невежиятъ човѣкъ се обезсърчава, отчайва се и страда повече отъ учения. Защо? Защото не разбира хората, не знае законитъ, които управляватъ живота. Той се разочарова на всѣка стѣпка. Учениятъ вижда нѣщата, както сж въ дѣйствителностъ, и не ги идеализира.

И тѣй, стремете се къмъ разумнитъ прояви, къмъ съзнателния животъ, въ който нѣма голѣми противодѣйствия. Когато противо-

дѣйствиата сж голѣми, и страданията сж голѣми. Като знаете това, избѣгвайте противодѣйствиата, които създаватъ излишни страдания. Като ученици, вие трѣбва да избѣгвате ненужнитѣ страдания и ненужнитѣ радости. Защо трѣбва да се радвате на печалбата отъ лотария, прѣди да сте провѣрили, кой билетъ печели? Ама нѣкой ви казалъ, че вашиятъ билетъ печели. Провѣрете номера на билета си и тогава се радвайте. Радвайте ли се прѣдварително, после ще скърбите. Сжщото се отнася и до скърбѣта. Прѣди да разберете, какъ е станала една работа, не се подавайте на скърбѣта. Гледайте на живота разумно, съ самообладание, да внесете нова вълна, новъ импулсъ въ себе си.

Задачата на всѣки човѣкъ, като ученикъ на Великата школа на живота, е да даде пжть на Божественото начало въ себе си, което осмисля живота.

Т. м.

2. Бесѣда отъ Учителѣтъ,
държана на 6 юлий 1924 г. - София

Любовь и мисъл

Свѣтътъ е създаденъ въ седемъ дни. Първиятъ денъ отговаря на небулята. Човѣкъ пъкъ е създаденъ въ шестия денъ, който отговаря на петъкъ - денъ на Венера, денъ на любовта. Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да благодари за своето създаване, но сжщеврѣменно и да го оправдае. Човѣкъ е създаденъ въ деня на любовта, но не може да обхване Великата Божия Любовь. Той е възприелъ само частъ отъ нея въ душата си, за да изпълни светото прѣдзначение, за което е дошелъ на земята. Въ какво сѣди светото прѣдзначение на човѣка? Въ придобиване на разумната любовъ и свѣтлата мисълъ. Кои сж отличителнитѣ качества на разумната любовъ и свѣтлата мисълъ? Разумната любовъ обединява нѣщата. Въ нея нѣма никакво разединяване. Свѣтлата мисълъ изключва всѣкакво вкисване, гниене, ферментирание на нѣщата.

Какъ познаваме, кой човѣкъ живѣе въ разумната любовъ, въ шестия денъ на Битието? Който живѣе въ шестия денъ, въ деня на любовта, забравя своитѣ лични интереси и се стреми къмъ едно: да приложи закона на любовта въ своя животъ. Той познава проявитѣ на разумната любовъ, придобива нови, възвишени възгледи, които осмислятъ живота му. Той има правилни отношения къмъ Бога, къмъ хората и къмъ своята душа. Този човѣкъ наричаме човѣкъ на шестата раса - новиятъ човѣкъ. Два елемента отличаватъ новия човѣкъ отъ стария: разумната любовъ и свѣтлата мисълъ. Той малко говори, много работи. Обикновениятъ човѣкъ повѣче говори, по-малко работи, вслѣдствие на което работитѣ му не вървятъ добре.

Казано е въ Писанието: "Който много говори, много грѣши". Наистина, като се вслушвате въ говора на хората, виждате, че много думи не сж поставени на мѣсто, вслѣдствие на което внасятъ нѣщо дисхармонично въ живота. Освѣнъ това, нѣкои думи сж груби, отрицателни и пораждатъ недоразумения между хората. Ето защо, добръ е човѣкъ малко да говори. Като говори малко, и грубиятъ човѣкъ минава за благороденъ. Една българска поговорка казва: "Говоренето е сребро, а мълчанието - злато". Като знаете това, вие трѣбва да работите надъ себе си, да се пробуди Божественото съзнание въ васъ. Щомъ Божественото съзнание се пробуди, човѣкъ се хармонизира напълно. Той носи Божия образъ въ себе си. За такъвъ човѣкъ се казва, че е създаденъ по образъ и подобие Божие. Докато човѣшкото, или нисшето съзнание работи въ васъ, вие сте неразположени, недоволни, груби, гледате мрачно на живота. Пробуди ли се Божественото

съзнание въ васъ, вие ставате весели, разположени, доволни отъ живота, готови на всѣкакви услуги и жертви за Бога. Малко нѣщо се иска отъ човѣка: да обърне мисълта си къмъ Бога, къмъ Великото начало въ свѣта. Каквато работа и да прѣдприеме, човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ придобиване на разумната любовъ и свѣтлата мисълъ. Безъ тѣзи елементи, каквото знание, каквато сила и да има, той не може да ги използва разумно.

Съветвамъ ви прѣзъ тази година да гадете възможностъ на Бога да работи въ васъ, да уреди външния и вътрѣшния ви животъ. Страдайте ли или се радвате, оставете всичко на Бога. Той е въ състояние да регулира енергиитѣ ви, да уреди вашитѣ работи. Да прѣдоставите всичко на Бога, това значи, да хармонизирате силитѣ на своя организъмъ, да опрѣдѣлите отношенията си къмъ Цѣлото и къмъ неговитѣ части. Ако не гадете ходъ на Божественото съзнание въ себе си, никаква хармония не можете да въдворите въ живота си. Каквито проповѣди да ви се гържатъ, каквато философия и наука да изучавате, щомъ Божественото съзнание не е пробудено въ васъ, вие ще се намирате въ положението на богатъ човѣкъ, който има на разположение всичко, но стомахътъ му е разваленъ и не може да се ползува отъ благата на своя животъ. Който е галъ ходъ на Божественото начало въ себе си, той е богатъ и здравъ човѣкъ. Богатиятъ и здравъ човѣкъ се ползува отъ всички блага на живота: отъ свѣтлината, отъ въздуха, отъ водата, отъ храната. Голѣмо е влиянието на чистия въздухъ върху човѣка. Като знаете това, дайте възможностъ на въздуха да прониква въ гробоветѣ ви, да внесе разширение въ дихателната ви система.

И тѣй, помнете: човѣкъ е създаденъ въ шестия день, въ деня на любовта, заради което е нареченъ дѣте на любовта. Като дѣте на любовта, той трѣбва да оправдае грижитѣ, които майка му е положила и всѣки моментъ полага за неговото повдигане и развитие. Какъ ще оправдаете грижитѣ на своята майка? Какъ ще благодарите на любовта, която ви е създала? Какъ ще докажете, че сте чада на Бога на любовта? Като изпълните Неговата воля. Волята на Бога е да живѣете помежду си въ любовъ.

3. Бесѣда отъ Учителитѣ,
гържана на 6 юлий 1924 г. - София.

Топлината на живота

Съвременните хора говорят за мъчение, труд и работа и мислят, че ги разбират. Това са три състояния, през които минава човешкият дух. Това са три велики науки, до които всеки човек трябва да се домогне. Мъчението започва от физическия или материалния свят и се дължи на инертността на материята. Като не разбира свойствата на материята, запример, сцелението, жестотата и, човек се натъква на мъчителни и противоположни. Достатъчно е един неорганизиран, инертен атом да падне върху човешкия ум, за да произведе голяма пертурбация. Това показва, че страданията на човека се предизвикват от микроскопически причини. Докато материята е инертна, човек неизбежно ще бъде изложен на мъчение. Като се мъчи, той постоянно се движи и по този начин размърдва материята, прави я активна.

Когато дойдем до труда, материята се проявява в едно високо състояние - нейната разумност. Като се труди, човек произвежда топлина. Дето има топлина, там се явява живот. Топлината разрежда малко материята, прави я по-рядка. Работата произвежда светлина, която разрежда материята още повече. Съответно, като минава през мъчение, труд и работа, човешкият дух произвежда движение, топлина и светлина.

И тъй, човек не може да разбере живота, ако не познава законите на движението, на топлината и на светлината. Движението е свързано с физическия свят, топлината - с астралния, т. е. с вѣта на чувствата, а светлината - с умствения, т. е. с вѣта на мислите. Когато изучава чувствата, човек дохожда до условията на числото две, до съединяване и разединяване на материята. Ако не може да съединява и разединява материята, човек нищо не може да постигне. Да съединявате и разединявате материята, това значи да кжсате и хвърляте, да свързвате и развързвате нещата. Който не знае да кжса и хвърля, да плаща и разплаща, той трябва да търпи.

Първата задача на човека е да изучава законите на топлината. Кажете ли някой, че сърцето му е студено, трябва да прави гимнастика, да раздвижи всички удове на организма си, да се усили кръвообращението. Щом кръвообращението се усили, и топлината се увеличава. Щом се увеличи топлината, и състоянието на човек се подобрява.

Като ученици, вие трябва да работите с малките величини. Само по този начин можете да реализирате своите идеали. Някои мислят, че за реализиране на техните идеали са нужни големи рабо-

ми. Не, съ колкото по-малко величини работи човѣкъ, толкова по-големи постижения ще има. Като работи съ малките величини, човѣкъ постепенно се натѣква на своите погрѣшки и задѣлжения, които започва редовно да изплаща. Ако не може да плаща на физическия свѣтъ, човѣкъ ще плаща въ духовния свѣтъ. Ако и тамъ не може да плаща, ще започне да се моли, да му се отговори по нѣкакъвъ начинъ, какъво да прави, за да изплати дълговете си. Като се моли, той ще срѣщне нѣкой беденъ, страдащъ човѣкъ, на когото ще помогне. Това, че е могълъ да облекчи положението на страдащия човѣкъ, ще му причини голема радостъ. Казвате: Колко време трѣбва човѣкъ да се моли? Молитвата може да трае отъ една минута до 24 часа. Докато се моли, човѣкъ трѣбва да бѣде напълно съсредоточенъ, нищо да не чува и да не вижда около себе си. За нѣкои е невъзможно да се молятъ 24 часа, но за нѣкои е възможно. Който не може да се моли дълго време, ще се моли нѣколко минути, но пакъ ще бѣде съсредоточенъ. Молитвата подразбира състояние на пълно концентриране на мисълта.

За да познаете живота въ неговите проявления, ще започнете първо отъ движението, послѣ ще отидете къмъ топлината и най-послѣ къмъ свѣтлината. Не изучите ли проявите на движението, на топлината и на свѣтлината, вие не можете да разберете живота. За да изучава живота, човѣкъ трѣбва да бѣде доволенъ. Доволството дава потикъ, импулъс за работа. Недоволството прѣчи на човѣка да работи, да учи. Той е вътронепказателъ: днесъ мисли едно, утре - друго. Човѣкъ трѣбва да има високъ идеалъ, да издържа на убежденията си. За това се иска характеръ. Безъ характеръ той не може да постигне идеалитъ си, нито да издържи на своите убеждения. Който има свещенъ идеалъ, той е съсредоточенъ, вслѣдствие на което може да се избави отъ мжчнотиите и злините въ живота. Когато изгуби идеала си, човѣкъ изпада въ униние и обезсърдяване.

Какъ може човѣкъ да се насърдчи? Като се обезсърдятъ, нѣкои търсятъ хора да ги насърдяватъ, да имъ помагатъ. Колкото и да ви насърдяватъ хората, това е външна помощъ. Ако днесъ ви насърдятъ, на другия денъ пакъ ще се обезсърдите. Слѣдователно, истинското насърдяване иде отъ Бога. И въ началото на живота, и въ края, човѣкъ намира насърчение само при Бога. Какъ се изявява Богъ? Чрѣзъ хората. Въ това отношение хората сж удове на Божествения организъмъ. Всѣки човѣкъ е важенъ до толкова, до колкото е свързанъ съ Божествения организъмъ. Щомъ напусне мѣстото си, той губи своето значение. Всѣка нишка отъ платното е ценна

домолкова, доколкото върши своята служба. Напусне ли платното, и копринена да е, тя няма значение, всеки може да я тъпче. Значи, докато е свързанъ съ Божествения организъмъ, човѣкъ има цена. Откъсне ли се отъ Великия организъмъ на живота, той губи цената си и самъ се осъжда на смъртъ.

Като ученици на живота, вие трѣбва да се изучавате. Да се изучава човѣкъ, това значи, да изучава своитѣ отрицателни и положителни прояви. Ако се натѣкнете на гнѣва, на съмнѣнието, на подозрението, на лицемѣрието, не се страхувайте, не ги отбѣзвайте. Като не иска да признае отрицателното въ себе си, човѣкъ затваря очитѣ си прѣдъ него и се самозлъзва, че го няма въ себе си. Това е заблуждение. Човѣкъ трѣбва да гледа съ отворени очи и на отрицателнитѣ си прояви, както и на положителнитѣ. Щомъ се разгнѣви, той трѣбва да застане прѣдъ гнѣва като ученъ естествоизпитателъ и да започне да го изучава: отгдѣ е дошълъ, защо го е посетилъ, какъвъ е произходътъ му, какви и кои сж родителитѣ му и т. н. Като се домогне до тия данни, ще го застава да плаща. Щомъ е ялъ и пилъ съ господаритѣ на свѣта, той трѣбва да плаща. Така трѣбва да постѣпва ученикътъ съ всички отрицателни прояви въ себе си, за да дойде до онова дълбоко вътрѣшно познаване, за което видниятъ грѣцки философъ е казалъ нѣкога: "Познай себе си!"

Мнозина бѣгатъ отъ погрѣшкитѣ си, отъ своитѣ отрицателни прояви, безъ да взиматъ въ внимание положението, че колкото повѣче бѣгатъ, толкова повече се натѣкватъ на тѣхъ. Натѣкнете ли се на нѣкоя погрѣшка, не бѣгайте, но гледайте на нея положително, като на проява, отъ която ще се учите. Това не значи, да бжде човѣкъ безразличенъ къмъ погрѣшкитѣ си, но трѣбва да се отнася съзнателно къмъ тѣхъ. Докато се усвѣршенствува, човѣкъ неизбѣжно ще грѣши. Не сж страшни погрѣшкитѣ; страшно е, ако човѣкъ не ги изправя. Като ги изправя, той се учи, придобива знания и опитности. Една отъ причинитѣ за погрѣшкитѣ на хората е отсъствието на топлина въ тѣхнитѣ чувства. По това, именно, хората се дѣлятъ на добри и лоши. За да бжде добъръ, човѣкъ трѣбва да има извѣстно количество топлина въ себе си. На какво се дължи тази топлина? На чувствата. Нѣма ли нужната топлина, той не е добъръ. Както силата на богатия човѣкъ зависи отъ количеството на златото въ неговата каса, така и добротата се опрѣдѣля отъ количеството на топлината, която чувствата му произвеждатъ. Който може да използва топлината на сърдцето си за облагородяване на своитѣ чувства, той минава за сърдеченъ човѣкъ. Съ други думи казано: колкото по-големо количе-

ство калории отъ топлината на сърцето си можете да използвате, толкова по-голямо е благословието, което ви се дава.

И тъй, искате ли да бъдете здрави, а чувствата ви нормални, вие тръбва да изучавате законитъ на топлината. Ако не познава законитъ на топлината и не ги прилага, човѣкъ самъ ще се осакати. Каквито проповѣди да слуша, какъвто моралъ да му се проповѣдва, ако нѣма това знание, човѣкъ ще бжде кимвалъ що дрънка. Христосъ казва: "Азъ съмъ виделината на свѣта". Слѣдователно, който може да прѣвръща топлината въ свѣтлина, той може да каже като Христа: "Азъ съмъ виделина". Така може да каже всѣки ученикъ на Божествената школа. Кога? Когато може да прѣвръща топлината въ свѣтлина. Нѣмате ли това знание, нищо не можете да направите. Ще кажете, че имате знания. Много отъ знанията на съврѣменнитъ хора сж посрѣдствени, но и резултатитъ на тия знания сж посрѣдствени. Необикновенитъ резултати изискватъ необикновени знания. Съврѣменното човѣчество се нуждае отъ нови знания въ областта на възпитанието, на науката, на техниката, както и на общественя животъ.

Съврѣменнитъ хора говорятъ за раждането на дѣцата, за тѣхното възпитание, безъ да разбиратъ дълбокия, вътрѣшенъ смисълъ на въпроса. Лесно е да се говори, че дѣтето прекарва деветъ месеца въ утробата на майка си, че възприема много отъ нейнитъ качества и т. н. Кои е раждалъ дѣте, както тръбва, да знае, какво означава раждането? По този въпросъ не тръбва да се говори. Той е свещенъ въпросъ, върху него не се говори. Лесно е да каже земеделецътъ, че е посадилъ семена въ земята, и слѣдъ извѣстно врѣме тѣ израсли. Важно е, какво прави земята за израстването на тия семена. Ще кажете, че земята е майка на семената. Отъ своя страна, земята казва: Азъ не приехъ доброволно тия семена въ себе си, отвѣнъ ми ги натрапиха. Къдѣ седи истината по този въпросъ? Като разсждавате върху въпроса за раждането на дѣтето и покълването на семената, ще дойдете до заключението, че нито жената може да се нарече майка на дѣцата си, нито земята - майка на семената, които покълватъ отъ нея.

Слѣдователно, единъ отъ важнитъ въпроси, до които човѣкъ тръбва да дойде, е слѣдниятъ: Може ли човѣкъ да се роди самъ? Само-раждането е велика наука. Когато човѣкъ самъ се роди, тогава ще разбере, какво нѣщо е раждането; тогава ще разбере смисъла на живота. Очаквате ли други да ви раждатъ, вашата работа нѣма да върви добръ. Очаквате ли на майка си и на баща си, тѣ да ви родятъ, вие ще

бждете въ положението на дърво, което всъки може да отсече. За какво ще употребите едно отсечено дърво? Отсеченото дърво се употребява за дъски, за греди, които влизат въ строежа на човшките кжщи. Тъй щото, докато самъ не се роди, човъкъ не може да говори за раждането. Докато не се слѣе съ Битието, човъкъ не може да говори за любовта. Общението между двѣ души, между двама млади, не е още любовъ. Любовта погразбира прѣминаване на великата, разумна енергия на Битието отъ едно състояние въ друго. Физическата близостъ между двама души не е Божественъ актъ, но търговска сдѣлка. Въ търговската сдѣлка, наречена отъ хората любовъ, ставатъ голѣми промѣни, въ които мнозина падатъ и ставатъ, разочароватъ се и отново се очароватъ. Свърѣменнитѣ хора, млади и стари, трѣбва да измѣнятъ своитѣ възгледи и разбираня за любовта. Дойдатъ ли до истинското понятие за любовта, умътъ и сърдцето имъ трѣбва да се изпълнятъ съ свещенъ трепетъ къмъ всичко живо.

Сега, като се говори за любовта, хората я свързватъ съ самоотричането. Наистина, Христосъ казва: "Който иска да бжде мой ученикъ, той трѣбва да се откаже отъ себе си, отъ баща си и майка си, отъ живота си и да ме послѣдва." Значи, ученикътъ, който люби Учителя си, трѣбва да се самопожертвува. Ако е жененъ, той трѣбва да напусне жена си и дѣцата си; ако не е жененъ, ще напусне майка си и баща си и т. н. Въ очитѣ на разумнитѣ хора това самоотричане минава за безумие. Оттукъ излиза, че великитѣ работи се вършатъ отъ безумни, извѣяни хора. А обикновенитѣ работи се вършатъ отъ обикновени, трезви хора. Какъвъ по-великъ актъ познавате отъ самопожертванетоъ като вжтрѣшенъ процесъ въ човѣка?

Като говоримъ за любовта, като великъ козмически процесъ, имаме прѣдъ видъ онази любовъ, която ражда живота. Само новородениятъ, само онзи, който самъ се е родилъ, разбира тази любовъ. Новораждането е процесъ на новата култура. Значи, само новородилитѣ се хора, само хората на шестата раса ще разбиратъ и прилагатъ любовта. Хората на шестата раса сж хора на свободата, на безсмъртието. Тѣ сж носители на Божественото въ свѣта, въ което нѣма измѣна, нито промѣна.

И тъй, стремете се къмъ онази любовъ, която носи истинско знание, истинска свобода на човѣка. Докато гоиде до тази любовъ, човъкъ ще говори за знание, а ще проявява невежество; ще говори за воля, а ще проявява безволие; ще говори за свобода, а ще проявява насилие. Който прилага насилието, той мисли, че нѣщата ставатъ

по механически начинъ. Въ механическитѣ дѣйствія нѣма развитие, а проявитѣ на любовѣта погразбиратѣ развитие. Дѣто любовѣта при-сжстествува, тамъ има растене и развитие. Да забиешъ единъ гвоздеи, това е механически процесъ, въ който нѣма никакво развитие. Съ забиване на гвоздеи нищо не се постига.

Често хората се оплакватъ отъ неуспѣхи въ живота си. Защо понѣкога не успяватъ въ работитѣ си? Една отъ причинитѣ за неуспѣха имъ се дължи на съмнѣнието, което ги обхваща. Тѣ ту вѣрватъ въ нѣщо, ту се съмняватъ. Каквото и да правятъ, тѣ не могатъ да се освободятъ отъ съмнѣнието. Съмнѣнието показва, именно, че тѣ сж живи. Живиятъ човѣкъ може да се съмнява, а не умрѣлиятъ. Като се съмнява, човѣкъ губи, като вѣрва, той печели. Обаче, колкото сж необходими печалбитѣ, толкова и загубитѣ. Животътъ се изяввява въ контрасти. Чрѣзъ съмнѣнието човѣкъ се домогва до истината. Нѣкои се съмнява въ постжпкитѣ на своя приятелъ. Като мине извѣстно врѣме, той започва да го разбира и се освобождава отъ съмнѣнието. Така се съмняватъ хората и въ Бога, но въ края на краищата, или започватъ да вѣрватъ въ Него, или съвършено се провалятъ. Не се съмнявайте въ Бога! Ако съмнѣнието дойде независимо отъ васъ, мислете, учете се, докато се домогнете до истината.

Основната мисль, която трѣбва да държите въ ума си, е слѣдната: Изучавайте законитѣ на топлината. Безъ топлина животътъ не може да се прояви. Свободни сте и да не изучавате тия закони, но ще носите послѣдствията на непослушанието. Каквото направите сами, това ще ви ползува. За това е казано: Каквото правите съ другитѣ, това ще правятъ и съ васъ. Ако обичате, ще ви обичатъ; ако бждете добри, честни и справедливи къмъ другитѣ, и тѣ ще се проявятъ къмъ васъ по сжщия начинъ.

Като млади, прилагайте горнитѣ правила, за да постигнете желаніята на своята душа. Обичайте, за да гадете възможность на Бога да се прояввява чрѣзъ васъ. Отличителнитѣ качества на ученика сж: да обича и да има готовность къмъ възприемане на новото. Това го прави вѣчно младъ. Кажете ли нѣкои, че е старъ, това показва, че е на кривъ пжтъ. Старъ е само мждрецътъ, който самъ разрѣшава въпроситѣ си. Кой отъ васъ разрѣшава въпроситѣ си самъ?

Желая ви да бждете вѣчно млади, да възприемате и прилагаите великата истина въ живота и да сте готови на всички жертви за нея.

4. Бесѣда отъ Учителътъ,
държана на 7 юлий 1924 г. - София.

Новото възпитание

Мжчно се дава банкетъ на сити хора.

Мжчно се говори на уморени хора.

Мжчно се говори на хората за новъ начинъ на възпитание.

Каквото и да имъ се каже, не хваща мѣсто. Защо? Защото не сж изплатили дълговетъ си. Не давайте пари на заемъ на човѣкъ, който не е изплатилъ старитъ си дългове. Не давайте съветъ на болния, какъ да оре нивата си, докато още е на легло. Като оздравѣе и напусне леглото си, той самъ ще намѣри начинъ, какъ да изоре нивата си.

За да успѣвате въ живота си, носете въ ума си слѣдната мисль: Природата обича простотата и чистотата. Колкото по-прости, т. е. по-естествени и чисти сте въ отношенията си, толкова по-близо сте до нея. Подъ думата “простота” ние разбираме естествени, искрени отношения, които изключватъ всички ненужни прибавки къмъ нѣщата. Истината не се нуждае отъ никакви украшения, отъ никакви прѣпорѣжки. Тя говори сама за себе си. Единственитъ, на които позволява да говорятъ за нея, сж Божията Любовь и Божията Мждрость. Значи, само любовта и мждростта могатъ да говорятъ за истината. Никой другъ нѣма право да се произнася за нея. Даже правдата нѣма право да говори за истината. Ще каже нѣкой, че има право да говори за истината. Само онзи може да говори за истината, на когото любовта и мждростта сж проговорили вече. Ако любовта и мждростта не сж проговорили на човѣка, той нѣма право да се произнася за истината.

Свърѣменнитъ хора говорятъ за възпитанието на младитъ и търсятъ нови методи, съ които да си служатъ. Въ български езикъ думата “възпитание” е съставена отъ предлога “възъ” и глагола “питая” - храня. Значи, да възпитавашъ човѣка, това подразбира, да го хранишъ. На грѣцки езикъ думата “възпитание” означава ржководене на дѣца, т. е. да водишъ хорото. Кои човѣкъ не може да води хоро? И слѣдъ това ще кажете, че всѣки човѣкъ може да възпитава. Да водишъ хоро и да възпитавашъ човѣка, не е едно и сжщо нѣщо. Играта указва възпитателно влияние върху дѣтето. Кои човѣкъ може да се възпитава? Здравиятъ, младиятъ човѣкъ се поддава на възпитание. Каквото и да прави, той все ще вземе участие въ играта. Заблуджение е отъ страна на религиознитъ и духовни хора да мислятъ, че не трѣбва да играятъ. Духовниятъ животъ не изключва играта. Прѣстане ли да играе, да се дѣвижи, човѣкъ заспива. Като заспи, той

Изобщо, природата възпитава своите дъца съ години, като прилага към тях различни методи, по-сурови и по-меки. Тя си служи съ по-сурови методи, когато иска да смекчи характера им, да сломи тяхната упоритост. Не се възпитава лесно човъкът. Задачата на природата не е да унищожи човъка, да го стрие на прах, но да го възпитава. Нъкой човъкът и да го стриеш на прах, пакъ си запазва грубото, горчиво и люто естество. Пиперътът и на прахъ да го стриеш, пакъ пиперъ си остава. По-лошъ става, но не и по-добъръ. Ако го хвърлишъ въ очитъ на хората, голъма пакостъ причинява. Като се натъквате на нъкои лоши характери, на мъже или на жени, казвате: Ялъ ли си попарата на жена? Ялъ ли си попарата на мъжъ? Зависи, на каква жена, или на какъвъ мъжъ сте попаднали. Всички мъже и жени не сж еднакви. Страшно е да попаднете въ ржцетъ на човъкът, въ когото Божественото съзнание още не е пробудено.

Сега азъ говоря за голъмитъ дъца, за мъжетъ и за женитъ. Обаче, каквито сж голъмитъ дъца, такива сж и малкитъ. Мъжътът, като по-силенъ отъ жената, мисли, че има право да си служи съ закона на пржката и я прилага на общо основание. Тя мълчи, не роптае, не се противопоставя. - Защо? - Слаба е. Вечерята, когато мъжътът заспи, тя връзва ржцетъ и краката му съ вжже, набива го добръ и му казва: Разбирашъ ли сега и ти този законъ? Втори пжтъ ще ми давашъ ли такъвъ урокъ? Ако ти не бѣше ме билъ, и азъ нѣмаше да те бия. Ти ме научи на този законъ. За това е казано въ Писанието: "Съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се отмѣри". Нѣма по-великъ методъ за възпитанието на дѣтето и на възрастния отъ закона на любовта.

Като ученици, вие трѣбва да приложите закона на любовта и съ него да работите. Мнозина казватъ, че хората могатъ да се изправятъ съ съвети, съ проповѣди. Днесъ много се говори и проповѣдва на хората, но въпрѣки това не се изправятъ. Когато първитъ човѣци въ рая проявиха своето непослушание Богъ ги изпжди въ свѣта да копятъ, да оратъ и да съятъ, но тѣ пакъ не се изправиха. Като видѣ, че и съ изпжждане свѣтътъ не се възпита, Богъ приложи единъ отъ най-силнитъ методи за възпитанието му, а именно - законътъ на любовта. Нѣма сила въ свѣта, която може да противодѣйствува на любовта. И най-упорититъ духове отстъпватъ прѣдъ любовта. Значи, слѣдъ като всички методи за възпитанието на човъка се указали слаби и безрезультатни, Богъ приложилъ любовта като най-моцень методъ. Коя любовъ е приложилъ Богъ? Той е приложилъ онази любовъ, която прави човъка малъкъ, доволенъ отъ всичко, което му е дадено, отстъпчивъ и готовъ всѣки моментъ да изправя погрѣшкитъ си. Този

човѣкъ може да бжде и прѣвъ, и последенъ. Той не търси човѣшкото право, нито човѣшка слава. Щомъ люби, той носи въ себе си и славата, и величието. Тѣй щото, искате ли да бждете истински педагози, приложете любовта като единъ отъ новитѣ и мощни методи при възпитанието.

Съврѣменнитѣ учени и педагози прилагатъ различни методи за възпитание на младото поколѣние, но въ края на краищата не получаватъ голѣми резултати. - Защо? - Има нѣщо, което куца въ тѣхнитѣ методи. Като не успяватъ, тѣ бързатъ да се оправдаятъ съ условията. Въ това отношение тѣ изпадатъ въ положението на десеттъ животни, които взели участие въ конкурсъ за надбѣзване, но, като не успѣли, обвинили условията.

Ще прѣдамъ накратко съдържанието на тази басня. Двама царе избрали по десетъ животни отъ царството си - охлювъ, ракъ, заякъ, лисица, вълкъ, мечка, лъвъ, тигъръ, орелъ и маймуна, които да се конкуриратъ въ бързина. За тази цѣль билъ опрѣдѣленъ денъ и часъ, когато животнитѣ ще се явятъ прѣдъ специална комисия, която ще даде първа прѣмия на онова животно, което стигне първо. Животнитѣ на едното царство се различавали отъ животнитѣ на второто царство по бързина, но, въпрѣки това, нито едно отъ тѣхъ не могло да стигне на врѣме на опрѣдѣленото мѣсто, въ опрѣдѣления денъ и часъ. Всѣко животно се оправдало за неуспѣха си по своему. Запримѣръ, охлювътъ казалъ: Азъ съмъ много бързъ, но въ влажно врѣме. Дайте ми влага, да видите, колко бързо се движа.

Този примѣръ се взима като символъ за всички съврѣменни методи, които се прилагатъ при възпитание на младото поколѣние. Единъ отъ методитѣ е методътъ на охлюва, другъ - на рака, трети - на лисицата, на тигѣра, на мечката и т.н. Охлювътъ казва: Има врѣме за всичко, нѣма защо да се бърза. Ракътъ пъкъ казва: Нѣма защо да се върви напредъ, и назадъ може да се върви. Каквито методи да прилагате за възпитанието на младежта, резултатитѣ сж слаби. Тѣ не могатъ да въздѣйствуватъ върху естественитъ неджзи на дѣцата. Причинитѣ на тия неджзи се криятъ въ мозъка на човѣка. Слѣдователно, да въздѣйствувате върху дѣтето, това значи, да познавате човѣшката глава въ подробности. Съврѣменнитѣ хора не познаватъ още истината. Тѣ се стремятъ къмъ нея, но не могатъ още да я придобиятъ. Съврѣменниятъ човѣкъ не може да си служи съ истината. Защо? По естествената причина, че органътъ за възприемане и прѣдаване на истината въ него не е развитъ.

Слѣдователно, докато човѣкъ не възстанови първичното,

здравословно състояние на своите органи, той не може да си служи с тях. Най-ценното нещо за човека е неговият мозък. Всички центрове на мозъка трябва да бъдат в нормално състояние. Ако мозъчните центрове на детето не са в нормално състояние, задачата на възпитателя се свежда, именно, към това, да прилага такива методи, чрез които да възстанови нормалното състояние на тия органи. Когато възпитава детето си, майката трябва да си служи и с мекъ, и с строгъ говоръ. Отъ време на време тя трябва да създава мъжноти на детето, чрез които да го застави да мисли. Кolkото и да е слаба мисълта на човека, тя развива мозъчните центрове. Обаче, отъ любовъ къмъ дъцата си, майките ги ограждатъ отъ мъжноти и страдания. Тъ искатъ дъцата имъ да бъдат здрави, силни, безгрижни, обаче, природата не търпи това. Тя има грижа не само за хората, но и за животните. Запримеръ, за да пръдпази животните отъ опасностите на живота, тя е вложила страха въ тяхъ като пръдпазителна мърка.

Страхътъ е вложенъ и въ човека. Докато съвѣстътъ въ човека не е развита, страхътъ е необходимъ за него. Той го пръдпазва отъ претъжления. Като не знаятъ това, майките се стремятъ да освободятъ дъцата си отъ страха. Ако детето на нѣкоя майка е страхливо, тя го води при баби и лѣкари, да го лѣкуватъ. Обаче, ако съвѣстътъ на това дете не е развита, щомъ се освободи отъ страха, то започва да върши претъжления. За да не стане претъжликъ, не го освобождавайте отъ страха преждевременно. Казано е въ Писанието: “Страхътъ отъ Господа е начало на мъдростта”.

И тъй, страхътъ е основа, върху която лѣжи възпитанието на дъцата. Страхътъ пръдпазва детето отъ погрѣшки и претъжления. Човекъ пръживява не само свои състояния, но и чужди. Въ единъ день само човекъ може да мине прѣзъ състоянията на стотици и хиляди хора. Иначе не може да се обясни, какъ въ единъ мекъ, миролюбивъ човекъ се явява желание да бие, да наказва близките си. Това не е негово състояние. Този човекъ се е подалъ на течението, по което се движатъ воинствените хора. Понѣкога нѣкой лошъ, грубъ човекъ се проявява като добрите хора. Тази проява не е негова. Той е влязълъ въ течението на добрите хора и се проявява като тяхъ. Ето защо, всѣки трябва да знае, кои състояния са неговии и кои чужди. Възможно ли е добриятъ човекъ въ единъ день да стане лошъ и лошиятъ въ единъ день да стане добъръ? Срѣщате единъ добъръ човекъ, като ангелъ, но слѣдъ нѣколко часа го виждате погрозилъ, съ помраченъ погледъ. Къдѣ отиде ангелската му доброта? Може ли диамантътъ

да стане вжгленъ? И при най-лошите състояния добриятъ човѣкъ си остава добъръ. Ще кажете, че и добриятъ човѣкъ грѣши. Това е другъ въпросъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не грѣши. Въ развитието на човѣка погрѣшките прѣдставятъ излишъци, които служатъ за наторяване. Каже ли нѣкой за себе си, че никога не грѣши, ние го наричаме “загъненъ човѣкъ”. Това дѣте, което върши и погрѣшки, и добри дѣла, е по-благонадеждно отъ онова, което не върши нито добро, нито зло. Послѣдното наричаме “психически загънено”. Отъ него нищо не може да се очаква.

Тъй щото, погрѣшките на хората сж резултатъ на неасимилирана енергия. Това не значи, че човѣкъ трѣбва да грѣши. Обаче, колкото и да се пази отъ погрѣшки, като работи, човѣкъ неизбѣжно ще грѣши. Като грѣши, той трѣбва да изправя погрѣшките си и да се учи отъ тѣхъ. Коя домакиня, като готви, не цапа тенджеритѣ и тиганитѣ? Невъзможно е домакинята да готви, и сждоветѣ и да оставатъ чисти. Ако сждоветѣ и сж чисти, това показва, че тя не е готвила. Какво трѣбва да правите съ нечиститѣ си сждове? Ще ги измиете добръ съ топла вода и сапунъ. Като ги измиете, ще видете, какво е тѣхното естество.

Като ученици, вие трѣбва да бждете благоразумни, да не се самоосъждате. Ако хората ви сждятъ, вие трѣбва да се вслушвате въ тѣхната сжба. Обезсърдчавайте се, безъ да се обезсърдчавате. Гнѣвете се, безъ да се гнѣвите. Изобщо, дойдете ли до отрицателното, проявявайте го привидно, като на театъръ, безъ да влагате себе си, сърдцето си въ него. Дойдете ли до доброто, проявявайте го отъ все сърдце. Цѣлото ви сжщество трѣбва да взема участие въ правене на добро. Каквото добро и да направите, никога не мислете, че много сте направили. Нѣкой вдигналъ 50 клгр. тежестъ. Трѣбва ли да се чудите на това? Дѣдо му вдигналъ сто килограма. Бждете доволни и на 50-тѣ килограма. Ще дойде день, когато ще вдигате повече отъ сто килограма. Човѣкъ трѣбва да бжде смиренъ, да благодари и за най-малкото добро, което въ гаденъ случай може да направи. Ще кажете, че ако въ проявитѣ си човѣкъ не е великъ, душата му поне е велика. Наистина, велика е човѣшката душа, но тя не се е проявила още. Днесъ тя приготвя условия за своето проявление. Сегашниятъ човѣкъ не е готовъ да прояви душата си. Докато човѣкъ не гадне пжтъ на Божественото начало въ себе си, душата не може да се прояви. Тя чака своето врѣме, както пжпката чака слънчевитѣ лжчи, да се разцвѣти.

Сега, като говоримъ за новото възпитание, имаме прѣдъ видъ

новитѣ методи. Единѣ отъ новитѣ методи за възпитанието на дѣцата е да ги възпитаваме на сънъ. Направете опитѣ, да извикаете при себе си ученицитѣ си, когато спятъ. Ако въ сънното си състояние тѣ могатъ да се свържатъ съ съзнанието на своя учитель, отъ тѣхъ може да се очаква нѣщо добро. За ония ученици, които не могатъ да се свържатъ съ съзнанието на учителя си, казваме, че нѣматъ будно съзнание. Така всѣки учитель може да прѣвѣри будността на съзнанието на ученицитѣ си, за да знае, какъ трѣбва да постѣпва съ тѣхъ. Само ония ученици могатъ да възприематъ учението на своитѣ учители, на които съзнанието е будно вечеръ, въ врѣме на сънъ. Не е ли будно съзнанието имъ вечеръ, отъ тѣхъ нищо не може да се очаква. Този методъ е приложимъ не само при възпитанието, но и при други случаи. Запримѣрь, ако искате да узнаете, можете ли да работите успѣшно съ своя приятель, извикайте го на сънъ при васъ. Ако се отзове на поканата ви, работитѣ ви ще вървятъ добръ; ако не се отзове, между васъ нѣма разумна връзка.

И тѣй, за да възпитаваме дѣтето си, или своя ученикъ, между вашето съзнание и неговото трѣбва да има три допирни точки: на физическия, на духовния и на Божествения свѣтъ. Ако съзнанието на дѣтето не е будно на физическия свѣтъ, отъ него нищо не може да стане. Това дѣте зависи отъ условията: ако условията сж добри, и дѣтето е добро; ако условията сж лоши, и дѣтето е лошо. Човѣкъ трѣбва да се издигне надъ условията, да стане тѣхенъ господарь. Само човѣкътъ на любовта може да бжде господарь на условията.

Слѣдователно, искате ли да възпитаваме нѣкого, приложете любовта като великъ факторъ, като велика сила въ свѣта. Да възпитаваши нѣкого, това значи, да го любиши съ всичкото си сърце и душа. Въ вашето лице той трѣбва да вижда човѣкъ, на когото да се гвѣри напълно, за да приеме и приложи всичкитѣ му съвети.

Слѣдъ свършване на събора, на всички ни прѣдстои една екскурзия до връхъ Мусала, да подишаеме чистъ въздухъ, да се обновимъ и да благодаримъ на Бога за всичко, което ни е далъ досега. Като се върнемъ отъ Мусала, всички да започнемъ нова, интензивна работа. Новата работа погразбиа приложение на любовта. Работете съ любовъ, за да имате резултати.

Като ученици, съветвамъ ви да бждете върни на великия законъ на любовта, т. е. на Бога, Който ви е призовалъ на работа. Не оставайте да се вмѣкне нѣкой като клинъ между вашата душа и Бога. Вървайте, че вашитѣ добри желаня ще се изпълнятъ.

Т. м.

5. Бесѣда отъ Учителѣтъ,
държана на 7 Юлій 1924 г. - София.

ТРЕТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ.

НА УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ
ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО,

5 - 8 Юлій 1925 год.

София.

И обхождаше Исусъ всички Галилея.

“И обхождаше Исусъ всички
Галилея, та поучаваше въ съборищата
имъ и проповѣдваше благовѣстието на
Царството!”

Въ разумния свѣтъ има единъ великъ законъ, който опрѣдѣля отношенията на всички разумни същества. Този великъ законъ въ науката наричатъ развитие, еволюция. Еволюцията подразбира движение, а движението е първия потокъ на живота въ извѣстна посока. Втората стъпка, това е самиятъ животъ, който показва, че животътъ използва това разумно движение. И глупавиятъ се движи, и разумниятъ се движи, само че разумниятъ има цѣль. Тѣй щото, когато умътъ е насоченъ въ извѣстна разумна посока, това показва, че той има за цѣль постигане на нѣкакво свое разумно желание. Често и въ съврѣмнената окултна наука употребяватъ думата “желание” въ двойко значение. Ние говоримъ за желанието въ принципаленъ смисълъ. Ние не говоримъ за илюзии. Илюзии, това сж проекции, сѣнки на нѣщата. За сѣнкитъ нѣма да говоримъ. Въ сѣнкитъ нѣма реалности. Тукъ може да се спра да обясна разликата между сѣнка и реалностъ. Ако ви прѣдложи една круша отъ мраморъ, или отъ олово или отъ желѣзо, или отъ воскъ, какво ще ви ползува тази круша? Ако ви прѣдложи единъ хубавъ самунъ отъ воскъ, или отъ гипсъ, или отъ хубава прѣстъ, какво ще ви ползува този хубавъ самунъ? - Нищо. Слѣдователно, това сж илюзии, това сж залъгалки за малкитъ, за глупавитъ гѣца. И когато азъ видя, че нѣкое малко момиче се занимава съ своитъ кукли, считамъ, че то е едно отъ малкитъ глупави гѣца. То е единъ отъ онѣзи глупави ангели, който, като не разбира работитъ на небето, Господъ го пратилъ на земята да се учи, да се занимава съ играчкитъ. Не мислете, че е лошо да се занимава човѣкъ съ сѣнкитъ. Нѣма нищо лошо въ това, но сѣнкитъ изразяватъ живота на страданията. Каквото и да вложишъ въ вашата кукла отъ воскъ, тя е безъ душа, безъ сърдце, безъ мисълъ, безъ мозѣкъ; тя не може да даде никакъвъ отгласъ на това, което вие мислите, на това, което вие искате. Слѣдователно, тя ще бѣде ехо на самия васъ, а това е най-тягостното нѣщо въ свѣта.

Подъ думата “красивъ свѣтъ” разбирамъ свѣта и на единството, и на множеството. Подъ думата “множество” разбирамъ,

¹ Ев. Матея 4:23

когато цѣлото множество живѣе въ закона на съгласието. Сега, да опрѣдѣля думата съгласие. Подъ съгласие, азъ не разбирамъ съгласуване между двама души на почва на нѣкакъвъ интересъ, на нѣкаква търговска сдѣлка, или нѣкаква търговска операция, защото това съгласуване е врѣменно, а разумното съгласуване е една брънка въ живота. То е свързване. И тази бръмка върви прѣзъ цѣлата еволюция на човѣка. Слѣдователно, всѣка една разумна постѣпка, въ каквато насока и да е, било въ материялната свѣтъ, било въ духовния свѣтъ, или въ Божественния свѣтъ, това сж скачени халчици, скачени верижки за подигане на човѣшката душа. Какво означава думата подигане? Да кажемъ, че се качите нѣкъдѣ горѣ, но седнете тамъ. Това не е подигане. Подигане на човѣшкото съзнание е състояние, когато човѣкъ схваща правилно закона на Любовта. Първиятъ признакъ на великия законъ на Любовта е жертвата. Човѣкъ, който не е научилъ закона на жертвата, не може да познае закона на Любовта. Подъ думата “жертва” азъ не погразбирамъ тази жертва, която хората правятъ сега. Може да пожертвувашъ едно агне, но това не е жертва. Може да изядешъ нѣкого, това не е жертва. Въ жертвата се съдържа слѣдното качество: този, който жертвува, всѣкога живъ остава, и колкото повече го ядатъ, толкова повече се размножава. Този, който се жертвува, расте. Казва нѣкой: изядоха ме. Не, това вече не е жертва. Жертвата погразбира дълбоко познаване закона на Любовта. Вслѣдствие кривото разбиране закона на жертвата, свърѣменнитѣ религиозни хора, като сж изопачили този свещенъ езикъ на небето, нѣматъ ония идеи, които даватъ онзи висшъ потикъ на душата да се развива правилно. Защото всѣка лъжлива мисль, всѣко лъжливо чувство се отразява върху човѣшката душа.

Казватъ, че Христосъ ходилъ въ Галилея. Какво прѣдставлява въ сщностъ Галилея? - Галилея не е нѣкоя голѣма област, напротивъ една малка област е. Галилея е символъ на разумното въ човѣка. Слѣдователно, когато ние искаме да кажемъ, че нѣкой човѣкъ е разуменъ, казваме, че той живѣе въ Галилея. Затова Христосъ се нарича Галилеянинъ - разуменъ човѣкъ. Всѣки разуменъ човѣкъ живѣе въ тази област. Слѣдователно, въ природата има една разумна област. За да може човѣкъ да влѣзе въ тази област, неговото съзнание трѣбва да се подигне.

“И обхождаше Исусъ всичката Галилея, та поучаваше въ съборищата имъ и проповѣдваше благовѣстието на Царството”. На кое царство? - На Божието царство. По какво се отличава Царството Божие отъ всички други царства? То се отличава по това, че

прѣзъ всички вѣкове въ него има една непрѣривностъ; въ него нѣма прѣсѣкулки. Земнитѣ царства се качватъ и пагатъ, гържавнитѣ имъ мѣже изчезватъ. Въ Царството Божие всички поданици, които Го съставляватъ, не умиратъ. Това е една привилегия за тѣхъ. Да бждешъ поданикъ на Царството Божие, отъ Божествено гледище, не е нѣщо мѣчно, не е нѣщо непостижимо, затова то съставлява идеалъ за всички. Тѣй че, всички ваши копнежъ, които имате за наука, за изкуство, за музика, за скулптура, всички краснорѣчиви оратори, всичко това, въ сравнение съ този идеалъ, сж залъгалки за дѣцата, въ които нѣма нищо сериозно. Туй е единъ признакъ, по който се отличаватъ поданицитѣ на Царството Божие и тия на земнитѣ царства. Щомъ човѣкъ тукъ мисли за изкуство, като отиде въ Царството Божие, ще намѣри друго изкуство. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: щомъ е тѣй, ако между това изкуство и оноа на Царството Божие нѣма никаква връзка, тогава да не правимъ нищо тука. Не е така. По добръ да вършишъ нѣщо, отколкото да спимъ постоянно. Има хора, които постоянно седятъ и мечтаятъ, като онѣзи моми и момци, които въртятъ палцитѣ си и мислятъ само какъ ще се оженятъ, въ какви палати ще живѣятъ, какъ ще се наредятъ и т. н. Въртенето на палцитѣ нѣкога е имало смисълъ, но днесъ е изгубило този си смисълъ. Нѣкои въртятъ очитѣ си. Защо си въртятъ очитѣ? - За да видятъ нѣкого, да видятъ нѣщо. Идете въ нѣкоя обсерватория, и тамъ ще видите какъ астрономътъ върти очитѣ си прѣдъ своята трѣба, прѣдъ своя телескопъ. За 24 часа все ще намѣри нѣщо въ своя телескопъ. Какво ще намѣри? - Или нѣкоя комета, или нѣкоя звѣзда, или нѣкое слънце съ своитѣ спътници. Значи, всѣки отъ васъ е въ своята обсерватория, все търси нѣщо. Вѣщиятъ, умниятъ астрономъ ще избере свѣтлата нощъ за своитѣ наблюдения; онзи глупавиятъ ще избере тъмната, мъглива нощъ. Нѣкой се върти натукъ-натамъ, търси нѣщо. Какво търсишъ? - Търся нѣщо, но не мога да го намѣря. Че какъ ще го намѣришъ? Ти го търсишъ въ тази мрачна, тъмна нощъ. Не е свѣтло, за да намѣришъ, каквото търсишъ.

Та казвамъ: стремежитѣ на единъ разуменъ човѣкъ трѣбва да бждатъ строго опрѣдѣлени. Сега мнозина културни хора очакватъ новата култура да дойде по единъ опрѣдѣленъ начинъ. Свѣтътъ очаква единъ денъ цѣлото общество да се подигне. Религиознитѣ хора очакватъ да дойде Духътъ, Богъ да се прояви по единъ или по другъ начинъ. Но врѣмето за проявлението на Бога не съвпада съ механическото врѣме. Часовницитѣ на небето, и часовницитѣ на земята сж гвѣ различни величини. Когато на земята е день, на небето има

съвсѣмъ друго състояние. Когато хората на земята сж весели, ядатъ и пиятъ, на небето ни най-малко не мислятъ, че тия хора сж културни. Небето трѣбва да плаща за хората на земята, които ядатъ и пиятъ. Тѣ ядатъ и пиятъ за смѣтка на небето. Какво означава яденето и пиенето? - Яденето и пиенето въ свѣта е прѣдаване на духовната енергия, която се възприема отъ храната. Човѣкъ трѣбва да се храни съ такава храна, отъ която да може да придобива духовна сила, необходима за неговото развитие. Яденето трѣбва да бжде постояннень процесъ, а не както тукъ на земята - прѣривень - ядешъ и послѣ пакъ огладнѣешъ. Всички противорѣчия въ живота произлизатъ именно отъ въпроситѣ: кога ще ядемъ и какво ще ядемъ. И какъ се разрѣшаватъ въпроситѣ най-послѣ? - Нахранимъ се, пакъ огладнѣемъ; отново ядемъ, наситимъ се, пакъ огладнѣемъ и т. н. Въ физическо отношение нѣщата се съвпадатъ съ тази прѣривность. Въ духовно отношение, обаче, има една непрѣривность. Въ физическия свѣтъ, нѣкой пжтъ мислимъ, че работимъ съ Бога, а нѣкой пжтъ мислимъ, че не работимъ съ Бога, виждаме, че сме изгубили Духа. Това сж положения, нествѣмѣстими съ самия животъ. Човѣкъ не може да изгуби живота си; човѣкъ не може да изгуби духа си; човѣкъ не може да се отклони отъ пжтя си, който Богъ му е прѣдначерталъ. Слѣдователно, каквото и да вършимъ въ нашия животъ, ако този ни животъ нѣма смисълъ за самитѣ насъ, има смисълъ поне за другитѣ. Куклата сама не може да знае защо е създадена, но дѣтето, което играе съ нея, знае защо е създадена тази кукла. Дѣтето казва: тази кукла е създадена за мене, да развивамъ своитѣ чувства съ нея. Тѣй че, ако ние не разбираме смисѣла на нашия животъ, има други, по-разумни сжщества отъ насъ, които разбиратъ защо сме създадени.

Въ нашия животъ има двѣ направления: отъ една страна ние сме обектъ на ангелитѣ, които развиватъ своя животъ, а отъ друга страна ние сме обектъ за самитѣ насъ. Каква е цѣльта на този обектъ? Вие имате живота, имате и храната си. Мнозина отъ васъ иматъ всичко, каквото живота може да имъ даде, а при това пакъ не сж доволни. Защо не сте доволни? Значи има нѣщо, което ви липсва. Човѣкъ не е добилъ сжщественото, което му трѣбва. Нѣкои хора може да сж вкусили само отъ това сжщественото, но вкусването е единъ прѣривень актъ въ живота. Нѣкой казва: прѣдчувствувамъ нѣщо, прѣдвкусвамъ нѣщо. Да, но вкусването е посока, къмъ която ние се гвжимъ. Писанието казва: "Опитайте ме и вижте, че съмъ благъ". Защо трѣбва да вкусимъ? - За да видимъ Божията благодать. Обаче, ако ние се спремъ върху гумата вкусване, ще извадимъ едно съвсѣмъ

механическо заключение за живота; ще видимъ, че животътъ може да се вкуси, както вкуваме една круша, или една ябълка. Нѣкой пжтъ можемъ да вкусимъ и отъ единъ невидимъ плодъ. Напримѣръ, нѣкой щастливъ човѣкъ напише едно съчинение, или направи нѣкоя хубава кжца и си казва: слѣдъ като умра, 100 или 200 години слѣдъ смъртъта ми, какъ ли ще се произнесатъ хората, като гледатъ кжщата ми? Какво ще кажатъ за мене? И този човѣкъ се радва прѣдварително, прѣдвкува отъ удоволствието, че ще харесатъ кжщата му. Човѣкъ може да си фантазира за кжщитѣ, които е направилъ и оставилъ на своитѣ близки, но всички тѣ не сж нищо друго, освѣнъ единъ паметникъ. Питамъ: единъ паметникъ може ли да увѣковѣчи човѣка? Всички слънчеви системи, които сега сжществуватъ на земята, не сж нищо друго, освѣнъ паметници. Нашата земя е сжщо единъ паметникъ. На какво? - На човѣшкото падение. Слънцето е паметникъ на човѣшкото въздигане и изкупление. Сириусъ, тази по-далечна звѣзда, е паметникъ на човѣшкото равниие, на човѣшката култура. Всички тия системи си иматъ своето прѣдзначение. Въ тѣхъ живѣятъ напрѣднали сжщества, по-напрѣднали въ своята възраст отъ насъ, понеже сж избѣзли много по-рано отъ Бога. Тѣхната мждростъ е толкова велика, че културата на съврѣменнитѣ хора, въ сравнение, напримѣръ съ културата на Сириуса, е още въ своитѣ пелени. Съврѣменнитѣ хора прѣдъ сжществата на Сириуса не сж даже и като дѣца. Единъ день, когато нашата слънчева система завърши своето развитие, своята еволюция, ще мине прѣзъ пжтя на Сириуса. Всички сжщества не сж отъ една и сжща категория. За да разберете тази вжтрѣшна връзка, която сжществува между всички небесни тѣла, трѣбва да сте въ едно по-напрѣднано съзнание. Три вида слънчеви системи има споредъ мене. Една отъ слънчевитѣ системи изразява материялния свѣтъ - най-грубитѣ желаня, които сжществуватъ въ всички сжщества. Другитѣ слънчеви системи сж направени отъ по-фина духовна материя и спадатъ къмъ духовния, ангелския свѣтъ. Слѣдъ врѣме, когато вашитѣ духовни очи започнатъ да се развиватъ, вие ще виждате всички свѣтове. За сега нашитѣ астрономи виждатъ само материялнитѣ свѣтове. Нѣкои астрономи прозиратъ, че въ пространството, нѣкъдѣ далечъ, сжществуватъ други планети, но тѣ едва ги виждатъ съ своитѣ телескопи. Третитѣ слънчеви системи, това сж Божественитѣ свѣтове, които сж създадени отъ най-висша, най-фина Божествена материя. Човѣкъ ще мине прѣзъ всички тия слънчеви системи. Слѣдователно, ние сме въ прѣдверието на този великъ козмически свѣтъ. Нашата земя е на границитѣ на козмоса. Цѣлата наша слънчева

система се намира на това място. Тъй щото, единъ денъ, когато вашето съзнание се подигне, и вие минете отъ една слънчева система въ друга, съ по-висша култура отъ сегашната, ще имате съвсѣмъ други понятия за нѣщата.

Сега се заражда другъ въпросъ: когато влѣзете въ другия свѣтъ, ще се познавате ли? - Ще се познавате разбира се. Въ този свѣтъ хората познаватъ ли се? - Именно въ този свѣтъ хората не се познаватъ. Познанието се добива само чрезъ закона на Любовта. Само ако обичашъ, може да познаешъ. Безъ обичъ, безъ любовъ не можешъ да познаешъ никого. Обичьта, Любовта е, която може да хвърли свѣтлина и топлина въ една душа да се разтвори, за да я познаешъ. Богъ ни познава по закона на Любовта. Да не мислитъ, че Богъ ни познава механически. Не, ние сме излѣзли отъ Бога, и Той ни се радва, понеже имаме сжщия образъ като Неговия. За да познавашъ нѣкого, трѣбва да има образъ. На едно място апостолъ Павелъ казва: "На мъжки съмъ, докато се роди образа на Христа въ мене". Значи, всѣки човѣкъ трѣбва да има Христовия образъ. А какъ се познаватъ хората днесъ, като нѣматъ този образъ? Безъ този образъ тѣ не могатъ да се познаватъ. За сега всѣки човѣкъ прѣдставя единъ образъ, едно съдържание, но безъ цѣнностъ; една мисль, но безмислена; една форма, но неоформена. Разумниятъ човѣкъ е вече оформенъ. Когато дойде въ него онзи свещенъ трепетъ на сърцето, страхътъ изчезва. Едно отъ качества на разумния човѣкъ е, че той нѣма страхъ. Страхътъ е изключенъ отъ него. Той не мисли какво ще стане съ него, какво ще кажатъ хората за него. Въ него има благоразумие. Въ благоразумния човѣкъ има една характерна черта, той знае, че Богъ никога не се измѣня, днесъ да е единъ, утрѣ - другъ. Любовта, която Богъ изпраща къмъ всички сжщества, излѣзли отъ Него, е еднаква и непрѣривна. Като казвамъ, че Любовта на Бога е еднаква, разбирамъ еднаква не по количество, а по качество. Ако седна на обѣдъ да ямъ и една муха кацне на паницата ми, какво подразбирамъ отъ това? Азъ ямъ и мухата яде въ това врѣме. И тя вкусва отъ яденето, възхищава се и казва: "Отлично е това ядене?" Пъкъ и азъ съмъ доволенъ. Питамъ: колко мухи могатъ да се наядатъ заедно съ мене отъ паницата ми? Мухата казва: "Туй ядене е заради менъ". И азъ казвамъ: туй ядене е заради менъ. Мухата обикаля около паницата, кацне нейдѣ по лицето ми, на яденето, но азъ махна съ ржката си и я прогоня. Послѣ тя пакъ кацне, азъ пакъ махна съ ржка да я прогоня. Тя е умна, казва ми: "Ако махашъ толкова много съ ржката си, и ти нѣма да се наядешъ", и азъ нѣма да се наямъ. Остави ме на мира, че и азъ, и ти да се наядемъ".

Сега, каква е философията, която трѣбва да извадимъ отъ този примѣръ? Ако дойде нѣкой човѣкъ около моето ядене, и азъ правя опити да го отблъскамъ, това значи, че се занимавамъ съ дребни работи. Не се занимавайте съ дребни работи въ живота си. Не си махайте ржката! Гледамъ, като дойде нѣкой въ това събрание, вие казвате: защо е дошелъ този, той нищо не разбира? Не се занимавайте съ този въпросъ! Казвате: ами онзи защо е влѣзълъ въ музикалното училище? Не се занимавайте съ този въпросъ! Ами този защо почналъ да пише? Писателъ нѣма да става! Не се занимавайте съ този въпросъ! Остави тѣзи нѣща, не махай съ ржката си! Нека тази мушичка се наяде! Това е благородство на душата. Пъкъ ако искашъ да не те смущаватъ мухитѣ, тогава не ги пуцай въ кжщата си! Да се занимавашъ съ дребни работи въ живота си, това е една велика опасностъ. Тази опасностъ не е въ сила да ни поврѣди, но тя, по причина на неразбиране основния законъ на живота, усилва нашитѣ страдания и ги прѣвръща въ мъчения. Богъ, Който е създалъ свѣта, създалъ го е за своитѣ дѣца и Му е приятно, като гледа всички тия хора, всички тия мушички, че сжществуваатъ. Богъ се радва на всичко. Той не гледа на нѣщата тѣй, както ние гледаме. Ние може да прѣзираме нѣкой волъ, може да прѣзираме нѣкой конь, да казваме: е, този конь, този волъ! За Бога, обаче, тази душа, която е затворена въ форма на конь, на волъ, има смисълъ, има съдържание. Богъ гледа на бждещето. Ако вие разгледате развитието на човѣка отъ първоначалния моментъ до послѣдната му стадия като човѣкъ, и прослѣдите всичкитѣ 400,000 форми, прѣзъ които е миналъ, нѣма да намѣрите никакъвъ признакъ отъ сегашната му човѣшка форма. Ако се спрете именно на първия моментъ отъ неговото развитие и го сравните съ послѣдната му форма, когато се е опрѣдѣлилъ като човѣкъ, нѣма да намѣритѣ нищо, което да напомня сегашното му състояние. Отъ тази първоначална форма, докато се дойде до сегашното развитие на човѣка, сж се минали милиарди години, а този милиарденъ животъ сега се е съкратилъ на деветъ мѣсеца. За въ бждеще този деветъ-мѣсеченъ периодъ може да се съкрати въ още по-малко врѣме, може да дойде само до една минута. Значи, за въ бждеще човѣкъ може да мине всичката своя еволюция не въ деветъ мѣсеца, а само въ една минута. Тѣй че цѣлото му развитие ще бжде съ интензивностъ равна на една минута. Вие ще кажете: какъвъ ще бжде този животъ въ една минута? Тази минута е Божествена. Знаете ли отъ колко хиляди вѣкове се състои такава една минута? Въ Божествения часовникъ хиляди наши години съставляватъ само една такава Божествена минута въ живота. Интенсивна

е тя!

“И обхождаше Исусъ Галилея”. Галилея значи разуменъ животъ. Защо обхождаше Исусъ Галилея? - Исусъ обхождаше Галилея, за да види всички несъобразности въ живота и да ги изправи. Христосъ е дошълъ на земята, да види, защо хората страдатъ и защо умиратъ. Всички съврѣмenni хора все роптаятъ. Всички търсятъ свободата, а при това не сж свободни. Всички хора иматъ училища, а при това не сж културни. Защо? Защото истинската Божествена култура изключва всѣко насилие. Цѣлата земя е пълна съ насилие. И между животнитѣ, и между растенията, и между хората, навсѣкждѣ сжществуватъ насилие. Това не е правилно, това е борба между тѣхъ, борба за сжществуване. Само между неразумнитѣ хора сжществува насилие, само тѣ воюватъ помежду си. Слѣдователно, онзи истински Божественъ животъ подразбира разумность, а разумностьта изключва всѣко насилие. Съврѣмennитѣ философи казватъ, че човѣкъ докато не се усъмни, не могълъ да разсжждава, не могълъ да философствува. Други пъкъ казватъ, че човѣкъ, за да добие вдъхновение и умътъ му да почне да работи, непременно трѣбвало да изпуши една цигара. Наоколо му трѣбвало да се дигне малко димъ, и тогава умътъ му да започне да се проявява. Трети пъкъ казватъ, че докато човѣкъ не изпие една чаша винце, не могълъ да добие вдъхновение да пише. И тогава, за потвърждение на мисльта си привеждатъ капацитети, които, като изпивали едно, двѣ или повече кила вино, могли да напишатъ нѣкой хубавъ романъ или нѣкое фолософско съчинение. Азъ пъкъ зная тукъ, въ България, казваха за единъ професоръ, че слѣдъ като изпивалъ най-малко около три килограма бира, написвалъ нѣщо цѣнно изъ науката. И наистина, той оставилъ много цѣнни изслѣдвания за настѣкомитѣ. Не, това сж лъжливи положения. Азъ зная за настѣкомитѣ много повече, отколкото кой да е професоръ естественикъ, безъ да съмъ пилъ най-малко даже. Като гледамъ усилията на съврѣмennитѣ естественици, поусмихвамъ се малко и казвамъ: има и други начини, достъпни за изучаване на живата природа. Това не е самохвалство, но казвамъ, че има и други установени пжтшица за изучаване на природата, не отъ мене, разбира се, но отъ Бога. И слѣдователно, ние, разумнитѣ хора, трѣбва да вървимъ по този именно пжтъ установенъ отъ Бога. Нашитѣ начини за изслѣждане на живата природа сж изкуствени. Значи, не е мѣткѣнѣтъ който кара хората да мислятъ. Не е виното, което кара хората да мислятъ. Азъ не съмъ противъ виното, обаче ферментитѣ, които прѣдизвикватъ ферментацията на гроздовия сокъ, оставатъ въ виното извѣстни отрови.

Тъзи отрови повръждат човъка. Тия отрови се съдържат не само въ бъчвитъ, но и въ мислитъ на човъка. Всъка човъшка мисълъ може да ферментира и да образува вино. Не мислете, че само бъчвитъ сж пълни съ винце. Въ невидимия свѣтъ сжщо има хиляди бъчви, отъ соковете на които вие искате да пиете. Въ умстения свѣтъ, въ сърдечния свѣтъ има много бъчви, отъ соковете на които сжщо искате да пиете. Има вино на любовта, вино на младитъ, отъ което всички сте пили. Като пиете отъ него, гизнете знамето нагоръ, извадите ножа и казвате: герой съмъ азъ! Всички казватъ: герой е този човъкъ, пише той, поетъ е станалъ! Обаче за колко врѣме? Слѣдъ 2-3 години туй вино изчезва отъ човъка, вдъхновението му се изпарява, той набеде глава надоу, започва да размишлява, философъ става. Нѣкои казватъ: както и да е, но приятни сж тия нѣща. Кои нѣща сж приятни? Азъ правя слѣдното сравнение: ако ви дамъ единъ гуамантъ, който тежи 10 килограма и ви кажа да го качите на врата си, какво благо ще придобиеете отъ този гуамантъ? Той е голъмъ, като нѣкоя диня, и тежи при това. Ще кажете: е, ще го продамъ. Добръ, но не е за продаване той. Какво ще правите, ще го носите ли? За прѣдпочитане е да имате единъ гуамантъ голъмъ като лъшникъ, или най-много като орѣхъ. Ако питате мене, азъ бихъ прѣдпочелъ единъ гуамантъ голъмъ като орѣхъ или като лъшникъ, защото ще мога да го погледвамъ, да му се порадамъ. А този голъмиятъ, като диня, какъ ще го нося на врата си? Голъмиятъ гуамантъ е за боговетъ, за голъмитъ герои. Човъкъ, който може да носи такъвъ гуамантъ, трѣбва да има ръстъ най-малко 100 километра височина и 25 километра ширина въ гърдитъ си. Такъвъ великанъ трѣбва да бжде той! Какво мислите, какви сж боговете? Въ свѣта има такива голми богове, че като рекатъ да седнатъ нѣкъдъ, земята не може да ги побере. Какво мислите тогава? Ще кажете: това е приказка изъ 1001 нощъ. Казвамъ: това е приказка изъ 2001 нощъ.

“И обхождаше Исусъ Галилея” - разумния животъ.

Това, което ви говоря, сж вметнати изречения, вметнати думи. Тия думи изразяватъ нѣкои наши желаня, които сж толкова голми, че сж несъвмѣстими съ възможноститъ, които този животъ ни прѣдставя. Нѣкой момъкъ иска нѣкоя хубава мома. Казвамъ: тази мома е като онзи голмия гуамантъ, тежи 10 килограма, какъ ще я носишъ на врата си? Малка, малка ти трѣбва, като нѣкой орѣхъ. Нѣкоя мома иска нѣкой хубавъ момъкъ. Казвамъ: голъмъ, голъмъ е той за тебе, трѣбва ти нѣкой малъкъ, като орѣхъ, или като лъшникъ. Тя казва: не, безъ него не мога да живѣя. Казвамъ: отъ него ще умрѣшъ.

Умирамъ отъ него, умирамъ безъ него. Защо ще умрѣешъ за него? Животътъ не седи въ физическитѣ блага. Като обикнешъ една душа, тя нѣма да има никаква тежестъ въ себе си. Душата, обаче, може да бжде тежка колкото земята; една душа може да бжде тежка колкото слънцето; една душа може да бжде тежка колкото цѣлата слънчева система; пъкъ една душа може да тежи и колкото цѣлия козмосъ. Това е допустимо. Защо? Защото душата прѣдставлява интензивността на силитѣ, които дѣйствуватъ въ нея. Това значи, че въ човѣшката душа има сили, които сж въ състояние да движатъ цѣлия козмосъ. Когато казваме, че човѣкъ може да завърти земята, погръбнаме, че душата е която върти земята. Ако взема да ви доказвамъ какъ се движи земята, какъ се върти, това ще прѣдизвика цѣлъ катаклизъмъ въ съврѣмнената наука. Учениитѣ хора казватъ, че земята се върти, но какъ се е звѣртлила, тѣ не знаятъ това нѣщо. Не е лошо, че не знаятъ.

“И обхождаше Исусъ Галилея”. Галилея, това е нашиятъ разуменъ животъ. Ние сме галилеяни, сега навлизаме въ този разуменъ животъ. За онѣзи разумни, съзнателни души, които се стремятъ къмъ Бога, които искатъ да знаятъ какви трѣбба да бждатъ отношенията имъ къмъ Бога, е дошълъ вече Христосъ. Не е въпросътъ за заблуждението на миналитѣ вѣкове. Не се спирайте върху въпроса, какъ трѣбба да се служи на Бога. Съ Любовъ трѣбба да се служи на Бога! Ами какво нѣщо е Любовта? - Любовта е сила, която дава живота. Какво нѣщо е животътъ? - Животътъ създава съзнателното движение. Какво нѣщо е съзнателното движение? - Съзнателното движение дава съзнателни чувства. Какво нѣщо е съзнателното чувство? - Съзнателното чувство дава съзнателна мисль. Това сж положения, които мога да обобща логически. Обаче съврѣмнената логика казва, че ако една отъ прѣдсилкитѣ на логическото заключение не е върна, цѣлото заключение не е върно. Азъ пъкъ казвамъ: прѣдсилката може да е върна, може и самото заключение да е върно, но мисльта може да не е върна. Има много заключения, които сж върни за земята, но не сж върни за самата Истина. Нашата логика не е логика на небето. Тогава казваме така: България е държава. Въ нея живѣе единъ народъ, който трѣбба да сществува. За да сществува този народъ, трѣбватъ му срѣдства. Тѣзи срѣдства Богъ му е ги е далъ, слѣдователно той има право, по който и да е начинъ, отъ кждѣто и да е, да си ги вземе. Че България е държава, така е. Че трѣбба да живѣе, така е. Но нейнитѣ държавници научили ли сж законитѣ, правото на небето? Тѣзи държавници, които до сега управляваха България, питали ли сж Бога, какъ да управляватъ?

Тѣзи свещеници, тѣзи проповѣдници, които проповѣдватъ Словото Божие навсѣкѣжѣ питали ли сж Бога, какъ да проповѣдватъ? Тѣзи ученици, които учатъ новото учение, питали ли сж Бога, какъ трѣбва да го изучаватъ и какъ трѣбва да го проповѣдватъ, да го прилагатъ въ живота си? Нѣкой казва: азъ съмъ питалъ. Ама какъ, само единъ пжтъ? Чудна работа! Не само веднѣжъ трѣбва да питате. Вие, като влѣзете въ университета, само веднѣжъ ли питате професоритъ за уроцитъ си? Само единъ пжтъ ли сте чули лекция? Казватъ нѣкои: срамота е да се молимъ на Бога, срамота е да вѣрваме. Не, не е така. Благородното въ човѣка е неговата мждростъ. Благородното въ човѣка е неговата интелигентностъ. Благородното въ човѣка е неговата вѣрностъ. Благородното въ човѣка сж неговитъ добри постжпки, неговото добро сърдце, а не едно да мислимъ, а друго да вѣршимъ. Не, вжтрѣшнитъ ни и вѣншни отношения, къмъ когото и да е, трѣбва да бждатъ правилни, абсолютно чисти. Често, като кацне една муха на паницата ми, азъ разсжждавамъ, разговорямъ се съ нея, питамъ я: какъ си? Нѣкои казватъ: какъ, може ли човѣкъ да се разговаря съ мухитъ? - Може. Въ кржга на тѣхното развитие, тѣ сж много интелигентни. Нѣкоя муха кацне на паницата ми и казва: “Ще бждешъ тѣй добъръ да ми позволишъ да си хапна малко отъ яденето ти, азъ не съмъ много отъ лакомитъ, ще видишъ, съ колко малко се задоволявамъ. Пусни ме само на края на паничката ти, да си вкуся малко. Нали знаешъ, че всички блага сж все Божиу?” Казвамъ: има право тази муха. Защо да не си хапне? Какво има отъ това? И по нѣкой пжтъ, кога дойдатъ много мухи на паницата ми, азъ не ямъ, отстжпвамъ си яденето на тѣхъ. Защо правя това? - Имамъ свои съображения. Тѣзи мухи послѣ се произнасятъ за мене: “Този господинъ е много добъръ човѣкъ, ние имаме особено мнѣние за него. Той ни гадѣ хубаво угощение.” И защо иматъ такова хубаво мнѣние за мене? Защото съмъ отстжпнилъ яденето си. Слѣдъ това, тѣзи мухи, за да изкажатъ благодарността си къмъ мене, кацватъ по носа ми, по лицето ми, благодарятъ ми. Чудни сж хората по нѣкой пжтъ, когато ми говорятъ за моралъ! Ами че тези мухи не водятъ чистъ животъ! Защо? - Защото наоколо имъ има само нечистота. Азъ казвамъ на мухитъ: много добръ, вие избѣршихте една отлична длѣжностъ въ този свѣтъ! Сега нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, каква длѣжностъ вѣршатъ мухитъ въ свѣта. Естественицитъ иматъ думата за това нѣщо.

“И обхождаше Исусъ Галилея”. То значи, че Исусъ обхожда нашия животъ, разглежда какви сж нашитъ мисли и чувства. Исусъ

живѣе въ нашия животъ, но не въ нашето тѣло. Човѣкъ може да живѣе въ тѣлото си, и извънъ тѣлото си. Какъ разбирате тази мисълъ? Както човѣкъ може да живѣе въ кжщата си и извънъ кжщата си, така може да живѣе въ тѣлото си и извънъ тѣлото си. Човѣшката душа има това свойство, че може да се смалява, може и да се разширява, да става голѣма колкото слънцето, колкото цѣлата слънчева система. Това зависи отъ мисълъта на човѣка. Казвамъ: по закона на внушението вие може да си внушите да станете не физически голѣми, а духовно силни. Ако концентрирамъ силно мисълъта си, азъ ще мога да дигна своята луна въ въздуха. Нѣкои казватъ: азъ имамъ силна мисълъ, всичко мога да направя съ нея. Питамъ: можете ли съ силата на мисълъта си да дигнете тази луна? - Не мога. Тогава не се самозаблуждавай. Е, други нѣща мога да вдигна. Какви? - Сламки. Че кой не може да дигне сламката? Въ какво сега нашата философия? Можешъ ли, като духнешъ върху единъ човѣкъ да го дигнешъ въ въздуха? Не казвамъ да го дигнешъ съ нѣкоя бомба, но така да го подигнешъ, че този човѣкъ прѣзъ цѣлия съ животъ да ти е благодаренъ, че си го дигналъ въ въздуха. Това е разумната мисълъ, която сжществува въ свѣта, и която всичко може да направи. Ние не трѣбва да си губимъ цѣнното врѣме за глупави работи. За какво трѣбва да го употребимъ? - За сжществени нѣща.

Сега да опрѣдѣля, кое е сжщественото нещo у насъ. Музикантътъ трѣбва да опрѣдѣли, кое е сжщественото въ неговата музика. Художникътъ трѣбва да опрѣдѣли, кое е сжщественото въ неговото художество. Свещеникътъ, учителътъ, майката, бащата трѣбва да опрѣдѣлятъ, кои сж сжществени нѣща въ тѣхния животъ. Въ всѣки човѣкъ има нѣколко сжществени мисли. Тѣ сж мѣродавнитѣ, основнитѣ мисли. Тия мисли сж всичко три, а всички останали се групиратъ около тия три основни мисли, споредъ великия законъ на живота. Само че отъ прѣди 2,000 години и до сега съврѣмненното християнство още не е направило една положителна връзка между Бога и себе си. Частична връзка има въ църквата, но положителна връзка между Бога и всѣки едно отъ васъ още нѣма. Онѣзи, които сж направили тази връзка, не живѣятъ въ църквата, тѣ оставатъ още невидими, незнайни за обществото. Тѣ сами още не смѣятъ да излѣзатъ, да се изявятъ прѣдъ обществото, защото ще бждатъ опозорени. Даже и тази проповѣдь, тази бесѣда, която днесъ ви държа, ще се подложи на критика. Ще кажатъ: не е така, както казвате, науката е доказала това по другъ начинъ. Хубаво, какво е доказала вашата наука? Колко пжти увеличава вашия микроскопъ? - Най-много 3,000 пжти. Добрѣ, азъ пѣкъ имамъ единъ микроскопъ, съ който се увеличава нѣколко милиарда пжти, и

съ този микроскопъ може да се видятъ много невидими работи. Той увеличава толкова пжти, че могатъ да се видятъ и най-отдалеченитъ слънца. Това сж твърдения за мене, но и всички вие може да опитате тия нъца. Кога? - Когато развиете въ себе си тия дарби, които Богъ е вложилъ въ вашата гуша. Но затова нъцо отъ васъ се изисква разумностъ. Въ тази разумностъ трѣбва да изчезне всѣко съмнѣние. Разумнитъ нъца сж строго опрѣдѣлени. Вземете, запримеръ, съврѣмнатата математика. Вие изреждате числата 1, 2, 3 и т. н., дохождате до 9 и казвате, че 9 е по-голъмо отъ единицата. Туряте послѣ при единицата числото 9. Тогава ставатъ 19. Питамъ сега: кое е по-голъмо, единицата или 9-тѣ? - Единицата. Защо единицата е по-голъма? - Тя изразява степенъ, градация. Значи единицата е първостепенно число. Слѣдъ единицата туряме, напримеръ 5, 6 и т. н., но колкото повече тѣзи числа се отдалечаватъ отъ единицата, толкова повече се намаляватъ. Защо? Защото тѣ сж части на едно цѣло. Живи сж тия числа. Слѣдователно, въ абсолютната, истинска наука, всѣко число е живо. Всѣко число, което сжествува въ своята абсолютна стойностъ, прѣдставлява едно разумно сжщество. То не може да се измѣня въ своята форма. Послѣ ние имаме други, механически числа, съ които работимъ, тѣй нареченитъ проекционни числа. Какво прѣдставляватъ тия числа? Ако работите съ тази механическата математика, какво ще разрѣшите? Какво ще разрѣшите, ако знаете колко кости има въ моето тѣло? Какво отъ това, ако знаете, колко мускули, колко клѣтки има въ тѣлото ми? Това не е наука. Но ако дойдете до онази абсолютна наука, тогава тия числа ще иматъ за васъ значение. Защо? Защото азъ съмъ въ тия числа. Тѣзи числа и азъ сме едно и сжщо нъщо. Като кажа единица, азъ вече разбирамъ едно разумно сжщество. Всѣко число си има свое име и затова, като извикаме единицата или двойката по тѣхнитъ имена, тѣ веднага ще се отзоватъ, и като дойдатъ, ще се разберемъ. Какво означава двойката? - Двѣ половини отъ единицата. Какво означава тройката? - Три части отъ единицата. Какво означава четворката? - Четири части отъ единицата. Какво разрѣшаватъ половинкитъ? Какво разрѣшаватъ частитъ отъ единицата? - Нищо не разрѣшаватъ. Половинкитъ частитъ показватъ, че трѣбва да се сглобятъ въ едно цѣло и да изразяватъ това цѣло. Въ тази жива математика числата нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ, нито се дѣлятъ. Тѣ не се събиратъ, а при това въ тѣхъ има събиране. Тѣ не се изваждатъ, а при това въ тѣхъ има изваждане. Тѣ не се умножаватъ, а при това въ тѣхъ има умножение. Тѣ не се дѣлятъ, а при това въ

тѣхъ има дѣление. Това сж разумитѣ събирания, изваждания, умножения и дѣления. И споредъ този великъ законъ, когато извадишъ едно число по Божественъ начинъ, ти усѣдвашъ радостъ въ себе си. Когато единъ праведникъ бръкне въ джоба си и извади нѣщо, той изпитва такава радостъ, каквато изпитва онзи светия, който пожертвувалъ своя скъпоцѣненъ камѣкъ, дагень му отъ Учителя, да го пази, за живота на единъ човѣкъ. Дохожда при него една бѣдна вдовица и му казва: продаватъ сина ми робъ. Той е верующъ, но нѣмамъ срѣдства да го откупя. Какво да се прави? Светията погледналъ камѣка и си помислилъ: кого да пожертвува, камѣка или сина на вдовицата? Въ това врѣме чува единъ вжтрѣшенъ гласъ, който му казва: “Дай този камѣкъ”! Светията пакъ си помисля: дали не ми говори нѣкой дяволъ? Гласътъ отново му казва: “Дай този камѣкъ на вдовицата, той е заради нея, тя ще го пази”. Той бръква въ пазвата си, изважда камѣка, подава го на бѣдната вдовица, като и казва: “Вземи този камѣкъ, той е заради тебе, азъ 20 години го държа”. И ако при васъ дойде нѣкой вашъ бѣденъ братъ, който страда, дайте му този камѣкъ, нека го продаде, да откупи сина си. Но вие всѣкога трѣбва да провѣрявате, кой ви говори. Вие всѣки пжтъ може да знаете, дали ви говоря Истината или не, дали моята бестѣга е права или не. Всѣки музикантъ, всѣки виртуозъ може да знае, дали свири право, или не. Музикалното ухо не лъже никога. Човѣшкото сърдце не лъже никога. Човѣшкиятъ умъ не лъже никога. Човѣшката душа не лъже никога. Човѣшкиятъ духъ не лъже никога. Това сж общи положения, разбирате ли? Вие казвате: нашиятъ умъ е развѣй прахъ. Не е така. Умътъ, който Богъ ни е далъ, е Божественъ, разбирате ли? Извѣяни сме ние, които не разбираме, които не знаемъ, какъ да го нагласяваме. Казвате: сърдцето ни е развалено. Не е така. Има едно сърдце, което не е развалено. Ако това сърдце е развалено, би ли казалъ Богъ: “Сине мой, дай ми сърдцето си”! Защо е на Бога едно развалено, едно миризливо сърдце? Значи, човѣшкото сърдце е единъ скъпоцѣненъ камѣкъ отъ първа степенъ. Ами че ако азъ дойда и поускамъ сърдцето ви, защо да не ми го дадете? Вие ще бждете въ положението на този светия, при когото дошла бѣдната вдовица и му казала: дай ми сърдцето си, да откупя сина си! Ако тази вдовица поиска сърдцето ви, защо да не и го дадете? Ако единъ твоя бѣденъ братъ ти каже: дай ми сърдцето си! - Защо не му го дадешъ? Ами че този твоя братъ е единъ човѣкъ, когото никой не обича, всички се сипятъ върху него, хулятъ го, никой не му е казалъ до сега една сладка дума. Дай му сърдцето си и му кажи: “Братко, въ тебе има нѣщо хубаво, нѣщо добро, ти си една отлична

душа! И азъ съмъ готовъ, или готова, да извърша за тебе всичко онова, което Богъ иска. Не разбирайте нѣщата по човѣшки, буквално, а по духъ, защото буквата убива, а духътъ дава животъ.

“И обхождаше Исусъ Галилея, та благовъстуваше Царството Божие.”

Сега вие казвате: какво е приложението на този стихъ? Той е билъ Христосъ, Той е билъ Исусъ, затова е могълъ да стори това нѣщо. Ами че ако Исусъ е дошълъ на земята, и ако Богъ ни свързва съ Него, значи Богъ съизволява къмъ насъ. Това е една привилегия за насъ. Богъ ни се изявява чрѣзъ цѣлата вселена, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрѣзъ слънцето, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрѣзъ плодоветъ, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрѣзъ водата, но ние не Го разбираме. Най-послѣ Той изпраща единъ простъ посланикъ на земята и му казва: “Иди, кажи на тѣзи дѣца, защо грѣе слънцето, защо земята се върти, защо плодоветъ зрѣятъ, защо рѣкитъ текатъ. Иди покаже на тѣзи души, че моята Любовь не е човѣшка любовъ, че моята Любовь не се измѣня; че азъ, прѣди и слѣдъ вѣковетъ, си оставамъ единъ и сжщъ. Грѣховетъ на хората не ме измѣнятъ. Ако тѣхнитъ грѣхове сж толкова тежки, колкото и цѣлата земя, или колкото цѣлата вселена, азъ ще ги гизна съ малкия си прѣстъ въ въздуха. Заради тѣхнитъ грѣхове азъ нѣма да ги намразя”. Това е характеръ въ Бога! А сега нѣкой казва: Богъ не ме обича. И Христосъ казва на едно мѣсто въ Писанието: “Ще отидатъ въ вѣчния огънь”. Какво означава вѣчния огънь? - Вѣчниятъ огънь е наука, училище, дѣто Господъ праща хората да се учатъ. Но Писанието на друго мѣсто казва: “Нѣма да отнема милостыта си отъ тѣхъ. И въ вѣчния огънь да ги прата, нѣма да отмарна отъ тѣхъ Любовьта си”. Ако адътъ е наистина толкова страшенъ, защо Богъ изпрати Христа тамъ? Страшенъ е адътъ, но Христосъ не изгорѣ. Христосъ отиде въ ада и казваше: “Братя, излѣзте отъ тука!” И мнозина излѣзоха съ Него заедно.

“И обхождаше Исусъ Галилея”. Сега, има много мисли, които ви смущаватъ. Много отъ васъ сж млади, нѣкои отъ васъ сж стари, а други сж на прѣклонна възраст, но нѣма нищо отъ това. Най-красивиятъ животъ иде сега. Нѣкоя жена казва: ами че азъ до сега не можахъ да се разбера съ мжжа си. Твоятъ мжжъ сега иде! Ти отъ сега нататъкъ ще се оженишъ, както трѣбва. Този мжжъ, който иде сега, е много красивъ. Нѣкой казва: азъ до сега не съмъ намѣрилъ Учителя си. Учителътъ иде сега. Ами вие до сега не сте имали никакви братя и сестри. Братята и сестритъ ви отъ сега ще дойдатъ. Дѣ сж вашитъ

братя. Идете въ тукашнитѣ хали, ще видите, че вашитѣ братя сж закачени на куки, надолу съ главитѣ висятѣ. Казвате: а, тѣй било, закачени сж за краката нашитѣ братя! Да, продаватѣ ги вашитѣ братя тамѣ на кило. Не само въ халитѣ, но и по улицитѣ и то, не само въ София, но и по цѣлия свѣтъ - навсѣкждѣ продаватѣ вашитѣ братя. По цѣлия свѣтъ бѣсилки правятѣ, за да ги бѣсятѣ. Въ затвори ги затварятѣ. Казватѣ: такава е волята Божия! Лъжа е това! Никаква воля Божия не е това! Това което сега сжществува, е изопачена култура. Богѣ, онази велика Любовь на жертвата, казва: “Вие ще имате помежду си разумна Любовь”! Не трѣбва да се ожесточавате помежду си, но като пуснете нѣкой братѣ отъ затвора, ще му кажете: слушай, братко, ти ще обичашъ враговетѣ си и ще имашъ доблестѣта да научишъ, че и по другъ начинъ можешъ да воювашъ. Стани господарь на твоитѣ мисли, стани господарь на твоитѣ чувства, стани господарь на онова благородното, което Господь ти е далъ! Тѣй трѣбва да гледате на нѣщата! Вие казвате: да се нагодимъ спорѣдъ сегашното общество. Да се нагаждате спорѣдъ сегашното общество. Тогава именно нѣма да се разбирате. Да се нагаждате спорѣдъ онова Божественото общество, спорѣдъ великитѣ Божествени закони, това разбирамъ. Любовьта ни трѣбва да бжде като Божията Любовь. Богѣ казва: “Вашитѣ грѣхове нѣма да измѣнятѣ моето естество, нѣма да измѣнятѣ мнѣнието ми за васѣ”. Ние казваме: каквото и да става въ сегашното общество, то нѣма да измѣни нашитѣ убѣждения. Вие казвате: какъ тѣрпи Богѣ тия нѣща. Казваме: както Богѣ тѣрпи всичко това, така и ние ще тѣрпимъ. Нима Богѣ нѣма сила да спрѣ тия нѣща? Богѣ е турилъ всички сили въ дѣйствиѣ, ще спре тия неща. Азѣ нѣма да обяснявамъ, защо Богѣ тѣрпи всичко. Богѣ е приготвилъ една голѣма реторта за българския народѣ. И васѣ ще турятѣ тамѣ. Слѣдъ като излѣзете отъ тази реторта, ще минете прѣзъ още деветъ реторти, и като излѣзете отъ послѣдната, десетата реторта, други българяи ще бждете. Прѣзъ тия реторти ще минатѣ всички държавници, всички свещеници, всички майки и бащи. Излѣзете ли отъ тамѣ, никакви бѣсилки нѣма да има вече въ България. Туѣ нѣщо ще опитатѣ всички българяи, ще видятѣ, дали моитѣ думи сж вѣрни или не. Това нѣщо може да бжде слѣдъ 10 години, слѣдъ 100, слѣдъ 1,000, слѣдъ 2,000 години; не, 1,000 години нѣма да се минатѣ и всичко това ще се провѣри. Най-много 1,000 години давамъ срокѣ, за да се провѣрятѣ моитѣ думи. Отъ гнешнитѣ саби нищо нѣма да остане. Тѣ ще се прѣвѣрнатѣ на орала и съ тѣхъ ще оратѣ земята. За въ бждеще само съ земята ще се воюва. Отъ затворитѣ нѣма да остане нищо. Тукѣ-

тамъ ще остане нѣкой паметникъ отъ тѣхъ, и хората ще ходятъ да гледатъ, както днесъ обикалятъ музеитъ да гледатъ старинитъ. И отъ сѣдилищата ще останатъ по нѣкои такива паметници. Ще гледатъ сѣдитъ, какви сж били по-раншинитъ сѣдилища. И отъ съврѣменнитъ бѣсилки пакъ ще останатъ нѣкои такива паметници, които хората ще ходятъ да гледатъ и ще казватъ: много културни сж били нѣкогашнитъ хора! Всичко това ще бѣде като на прѣдставление.

“И обхождаше Исусъ Галилея и казваше на разумнитъ хора: Живѣйте, както Богъ изисква. Любете враговетъ си!” Сега казватъ: “Какъ, врага си да любя? Куршумъ ще му тегля!” Ами че кога ти стана врагъ? Кога овцата стана врагъ на вълка? Какво зло му е направила, че я яде? Вълкътъ подписва една присѣда на овцата и казва: “Тази овца е осждена да умре”. Защо? - За да живѣя азъ. Какво зло му е направила? - Никакво. Защо тогава я яде? Защото вълкътъ иска да живѣе по-добрѣ. Извадете тогава своето заключение! Вие ще кажете: прѣди 2,000 години, когато дойде Христосъ и говори на тия хора, тѣ бѣха прости, затова не можа да живѣе между тѣхъ. Да, ами като говори на насъ, културнитъ хора, колко Го разбрахме? Азъ ще ви накарамъ да ми докажете, въ какво седи съврѣменната култура, въ какво седи истинската наука. За да се провѣри степенята на развитието на съврѣменната наука, ще направимъ слѣдния опитъ. Ще изпратимъ при тия учени хора една майка, която е изгубила своето дѣте, или нѣкой ученикъ, който е загубилъ своята майка, или нѣкой народъ, който е загубилъ своитъ видни хора и ще имъ кажемъ: нали имате култура, нали имате знания, възкресете тази дѣщеря, тази майка или тѣзи видни хора, за които жалятъ! - Ама не можемъ. Защо? Дѣ сж вашитъ знания? - Ами че тия хора отидоха при Бога! Не, лесно се отървате вие. Ако тия хора бѣха отишли при Бога, тѣ щѣха да се научатъ на умъ и разумъ, но не сж отишли при Бога, тѣ живѣятъ още тукъ на земята. Тѣхното положение азъ уподобявамъ на онзи синъ, който иска да замине за странство, но майка му го много обича, плаче, не го пуца. Бащата настоява да замине синътъ и най-послѣ рѣшаватъ да замине. Името на този синъ е Христо. Окичатъ го съ венци, даватъ му въ ржцѣтъ букети, трѣгватъ за гарата. Взяма си сбогомъ съ майка си, съ баща си, съ всички, които го изпращатъ, и треньтъ потегля. Майката се силно разтревожва, едва я отгѣлятъ отъ гарата; бащата я завежда дома полумъртва, припаднала въ несвѣсть, залива я съ вода и я докарва въ съзнание. Синътъ, обаче, стигналъ не стигналъ на първата станция, връща се дома си. Майката, дошла въ съзнание вече, оглежда се, вижда сина си въ кжщи. Пригрѣща го, радва се, че се е вър-

наль. Синко, върна ли се отъ странство? Не, не е ходилъ никждѣ, мой е тукъ при васъ. Това не е култура! Ние сме отъ тѣзи хора, които заминаваме само на 4 километра разстояние къмъ небето и скоро пакъ се връщаме назадъ. И слѣдъ всичко това казватъ за нѣкого, че отишълъ при Господа. Не, азъ не съмъ видѣлъ още нито единъ човѣкъ, който да е отишълъ при Господа. Колко български гържавници обикалятъ все изъ България, а вие мислите, че сж отишли при Бога. Тѣ си живѣятъ тукъ измежду васъ, и политика си развиватъ. Нѣкои отъ тѣхъ не можешъ да ги убѣдишъ, че сж умрѣли. Тия хора ще ги видишъ, че още спорятъ, дали има задробенъ животъ, или не. Срещна нѣкой свещеникъ отъ онзи свѣтъ, питамъ го: има ли задробенъ животъ, или нѣма? - А, нѣма. Срещна нѣкой писателъ въ невидимия миръ, като духъ сега, питамъ го: не заблѣзвашъ ли, че въ сегашния ти животъ има нѣкаква несъобразностъ? - Да, заблѣзвамъ нѣщо особено: денемъ срѣщамъ познатитъ си, поздравлявамъ ги, снемамъ имъ шапка, но тѣ не искатъ да ми отговорятъ. Цѣли диванета сж! Вечерно врѣме ги срѣщамъ, поздравляваме се, разговаряме се. Казвамъ му: приятелю, не е така. Ти се намиращъ въ другъ свѣтъ, не си между живитъ хора на земята.

Ще кажете, че окултната наука изяснява нѣщата тѣй или иначе. Може, но азъ обяснявамъ нѣщата тѣй, както ги виждамъ сега, а не както ги описва нѣкоя философия. Свѣтътъ е пълень съ ненапрѣднали души, които трѣбба да се освѣтлятъ. И ние, които живѣемъ тукъ на земята, трѣбба да имаме толкова свѣтла мисль, че да освѣтимъ всички тия души и да имъ дадемъ потикъ да се развиватъ. Въ тия религиозни събрания, които ставатъ тукъ, около всѣки единъ отъ васъ има много ненапрѣднали души, които искатъ да се освѣтлятъ, да се подигнатъ. Нѣкой пжтъ се усѣцате скърбни, песимистично настроени. Това сж души, които обикалятъ около васъ и искатъ да имъ помогнете. Тѣ хлопатъ на вашитъ врати и казватъ: помогнете ни! Крайна бѣднотия има около насъ! Вие казвате: не знамъ какво ми стана, много ми е тжжно. - Това сж вашитъ дѣди и прадѣди, които ви искатъ помощъ.

Исусъ, ходѣше изъ Галилея, за да покаже на хората, че тѣхнитъ убѣждения сж криви. Проповѣдваше имъ, че има единъ Богъ, около Когото трѣбба да се обединятъ всички. Вие ще ми проповѣдвате, че молитвата е безполезна. Не, молете се и къмъ Бога се обърнете! Гледате нѣкой писателъ пише, но вие не виждате, че около него обикалятъ до 100-ина ненапрѣднали, некултурни души отъ невидимия свѣтъ, и всѣка отъ тѣхъ се изрежда а му казва: пиши, пиши това нѣщо! Напише

той едно изречение, дойде друга нѣкоя душа, казва му: напиши това! Дойде трета, четвърта, изредятъ се всички и най-послъ той привърши съчинението си. И всички хора казватъ: излѣзе едно хубаво философско съчинение, за просвѣта на българския народъ! Да, съчинение на 100 глупави души, които не знаятъ своя пжть къмъ Бога и пишатъ. Не, има и други, светящи души! Въ момента, когато сте въ мракъ, когато сте нападнати отъ нѣкои ненапрѣднали души, ще дойде една отъ тия свѣтли души и ще ви каже: Богъ е Любовь, Богъ е Мждростъ, Богъ е Истина - ще ви внуши една нова мисълъ, една нова идея и вие ще се подигнете. Тия свѣтли души казватъ: погледни нагорѣ! Ние ще бждемъ съ тебъ! Това сж помощници, ангели хранители на човѣчеството. Въ всѣко отношение, въ всѣко направление тия напрѣднали души ви заобикалятъ. Благодарение на това, че сме заобиколени съ такива души, нашиятъ животъ може да сжществува. Затова всички трѣбва да бждемъ съ чисти сърдца, съ свѣтли умове, за да могатъ душитѣ, умоветѣ и сърдцата ни да станатъ олтарь на тия свѣтли души, на тия напрѣднали наши братя, за да работятъ съ насъ заедно.

Сега Христосъ е тукъ на земята, въ църквата е Той, но не въ тази официална църква. Между душитѣ на хората е Той. Не само Той, но и всички ония напрѣднали души, които сж пострадали за това учение, работятъ заедно съ Него. Всички ще имате положителна вѣра, да опитате това учение, да видите, че Богъ е Любовь, която внася онази истинска топлина и разширява съзнанието. Богъ е Мждростъ, която внася онази истинска свѣтлина и тласка човѣчеството къмъ знание. Науката се дължи на Божествения Духъ. Любовьта пѣкъ е силата, която постоянно коригира. Ако не бѣше тая Божия Любовь, отъ хората нищо не би останало. При това, Богъ е Истина, която дава истинската свобода. Нѣма сила, която може да Му се противопостави. Всичко друго единъ день ще се стопи. Какво ще остане тогава? - Ще остане онази чиста, кристална вода, въ която ще може да се живѣе. Всички утайки ще паднатъ на дъното, а ще остане онази хубава, фина материя, въ която ще живѣемъ.

Днесъ прѣдъ васъ седи великиятъ въпросъ - да познаете Бога. Азъ не казвамъ, че не познавате Бога. Познавате Го, молили сте се на Бога, но да познавашъ слънцето въ мѣсець декември и да го познавашъ въ мѣсець май, това сж двѣ различни положения на слънцето. Да познавашъ Бога като Любовь е едно нѣщо, и да познавашъ Бога въ онази студенина на зимата е друго нѣщо. Слѣдователно, Любовьта трѣбва да събуди душитѣ ни.

Азъ бихъ желалъ между васъ да се образува една вжтрѣшна

връзка на Любовъ, да има взаимно уважение и почитане помежду ви, да зачитате вашитѣ добри чувства. Азъ забѣлѣвамъ въ новото движение тукъ въ България една лоша черта, тя е, че нѣма зачитане. Окултно движение, а започва да се раздѣля на особени мнѣния. Нѣма нищо отъ това, но важното е, че въ Любовта нѣма дѣлене. Нѣма човѣкъ въ България, който да проповѣдва Любовта по-добре отъ мене. Нѣма човѣкъ въ България, който да свети повече отъ мене. Мислите ли, че има нѣкой другъ, това е заблуждение. Азъ мога да светя като Христа, не по-вече отъ Христа. Азъ мога да светя като Бога, не по-вече отъ Бога. И като казвамъ, че светя като Христа, азъ се радвамъ, защото това е Божията свѣтлина. Не казвамъ, че тази свѣтлина е моя. Не, Божия свѣтлина е тя! Азъ светя като Бога. Защо! Защото Богъ е вътрѣ въ мене. И вие можете да светите като Бога. Ако Богъ е въ всинца ни, ние ще се обичаме. Какъ ще се обичаме? - Ще има помежду ни взаимно уважение и почитане. Нима азъ мога да ви заблуждавамъ? Нима азъ трѣбва да ви използвамъ и слѣдъ това да кажа: тия глупавитѣ нищо не разбиратъ. Не, азъ казвамъ: понеже вие не можете да използвате тази свѣтлина и топлина, затова ще туря малко облаци надъ васъ, та да я използвате съобразно вашитѣ сили. Единъ денъ ще можете да използвате всичката свѣтлина. За сега всинца трѣбва да се стремите къмъ абсолютна свобода! Не подразбирамъ слободията, но абсолютна свобода. Азъ съмъ за нея. Всѣки отъ васъ ще бжде разуменъ да се жертвува за Истината; всѣки ще бжде разуменъ да се жертвува за Мъдростъта; всѣки ще бжде разуменъ да се жертвува за Любовта. и ще бждемъ готови сега, още днесъ, всички да изнесемъ великото дѣло, да проповѣдваме за този великъ, живъ Господъ, Който е направилъ вселената заради насъ и отъ благодарностъ да покажемъ, че както Той се жертвува за насъ, така и ние сме готови да се жертвуваме заради Него. И Този великъ Господъ, Този Учитель ще дойде за всѣки едного отъ насъ.

Та казвамъ: този Христосъ, Този Божественъ Духъ е навсѣкъждѣ. За менъ не е важенъ въпросътъ, къмъ коя категория ще принадлежите. За менъ формитѣ на религиитѣ не означаватъ нищо. Не че тѣ сж нищо, но не сж тѣ, които разрешаватъ въпроса за Царството Божие. Православието не може да разреши въпроса за Царството Божие. Не е протестантизмътъ, който ще разреши въпроса за Царството Божие. Не е католицизмътъ, който ще разреши въпроса за Царството Божие. Това сж форми, които само приготвяватъ човѣчеството. Единственото нѣщо, което може да разреши този въпросъ, това е Божиятъ Духъ. Само този великъ Божественъ Духъ

ще обнови свѣта, и този Духъ дѣйствива сега въ васъ. Тогава, нека не си правимъ илюзии. Нека отворимъ сърдцата си за тази свѣтлина, която иде отгорѣ, защото чрѣзъ нея Богъ дѣйствива въ насъ. Нека създадемъ една нова форма и да покажемъ на свърѣмното общество, че ние седимъ по-горѣ отъ него и по умъ, и по сърдце, и то не само привидно, а фактически. Азъ мога да раздамъ всичкото си имане, но това още не е жертва. Жертвата е единъ вжтрѣшенъ актъ. Да се пожертвуваме вжтрѣшно, това значи ние да отворимъ душата си за цѣлия свѣтъ. Разумността е нѣщо вжтрѣшно. Само между двѣ души, които се обичатъ, може да се възстанови онази връзка на Любовь. Не казвамъ, че трѣбва да прѣзирате другитѣ хора, но казвамъ, че трѣбва да обходите всички Галилея, да обходите всички разумни души. Затова именно сте дошли въ свѣта. Да не мислите, че сте дошли само да се родите и умрѣте, да ви погребатъ, да ви турятъ единъ надписъ отгорѣ, или пѣкъ да напишете нѣкоя книга за човѣчеството. Не, най-великото нѣщо за всѣки едного отъ васъ въ живота ви е да изпълните волята Божия. Тѣй, както Христосъ е отишълъ въ Галилея да изпълни волята Божия, така и вие трѣбва да носите тая свѣтлина. Онѣзи отъ васъ, които сж разумни, могатъ да изпълнятъ волята Божия, а онѣзи, които считатъ, че не сж разумни, могатъ да кажатъ, че не сж въ състояние да изпълнятъ волята Божия. За тѣхъ въпросътъ сега малко по-другояче.

И тѣй, трѣбва да схванемъ, че мощното въ свѣта, това е Богъ, а Богъ е Любовь, която не се мѣни. Богъ всѣкога мисли заради насъ. Пакъ ще ви потвърдя, че въ Бога има такова силно, непрѣривно желание ние да израснемъ, да се развиваме, да имаме непрѣодолимъ стремежъ за знания, и то, не привидни знания, но такива, чрѣзъ които да разбираме живота. Въ Бога има непрѣривно желание да сме свободни и тогава да дѣйствиваме. Дѣто и да отида азъ, трѣбва да имамъ тази истинска свобода въ себе си, че да я прѣдамъ и на другитѣ. Тогава, дѣто отида азъ, и Богъ да бжде съ мене. Човѣкъ, който отива да проповѣдва нѣщо, а Богъ не е съ него, това не е проповѣждане. Тази проповѣдь нищо не струва. Ако азъ служа на Бога, а Богъ не е съ мене, това не е никакво служене. Значи, ние трѣбва да бждемъ навсѣкъждъ съ Бога. Дѣто отидемъ, Духътъ Божий трѣбва да бжде съ насъ, и ние трѣбва да бждемъ съ Духа. Само тогава думитѣ ми ще иматъ смисълъ и сега думитѣ, които азъ ви говоря, иматъ смисълъ.

Та повтарямъ: нашитѣ грѣхове, нашитѣ заблуждения не сж въ сила да измѣнятъ Любовта на Бога къмъ насъ. Той е готовъ мигновено да заличи грѣховетѣ ни, стига да има такова желане и въ самитѣ

насъ. Щомъ има въ насъ това желание, Богъ всѣкога ги заличава. Въ това може да бждете увѣрени. Но ако вие грѣшите съзнателно, това не е хубаво. Защо? Защото Богъ ще заличи грѣховетѣ ви, но вие пакъ ще страдате. Щомъ вие знаете, че Богъ е добъръ, любящъ, но съзнателно злоупотрѣбите съ тази Любовь, вие ще страдате. У васъ трѣбва да има туй съзнание, да не злоупотрѣбявате съ Божественитѣ блага, да не злоупотрѣбявате съ Любовьта Божия. Не трѣбва да изпитвате Бога! Всѣко насилие върху кое и да е щичество, е насилване на Бога, изнасилване на Божия Духъ. Благородно е човѣкъ да не насилва Духа Божий у когото и да е! У насъ трѣбва да има това благородство! Само така ще можемъ да гадемъ потикъ на новата култура. Ако съединимъ умоветѣ си, волята си и разширимъ съзнанието си, тогава всички ще бждемъ близки, безъ да сме близки. Ако не направимъ това, тогава ще бждемъ далече единъ отъ другъ, макаръ и по форма да сме близки. Защо? Защото само волевитѣ разумни мисли, желания и дѣйствия обединяватъ хората. И така, именно, ние ще бждемъ една мощна сила да извършимъ волята Божия още сега. И при това, този е най-важниятъ моментъ въ нашия животъ. По-важенъ моментъ отъ сегашния може да има, но бждещето се опрѣдѣля отъ сегашното, отъ него зависи. Каквато насока вземете въ сегашния си животъ, тя ще опрѣдѣли бждещето ви.

Прѣди 2,000 години Христосъ обхождаше Галилея. Защо? - Да ви намѣри и да ви говори. Той ви говори и тогава. Знаете ли какво ви говори? Ще си припомните сега. На всинца ви, които сте тукъ ви е говорилъ Христосъ. Всички вие сте Галилеяни. Прѣди 2,000 години Христосъ ви е срещналъ и ви е говорилъ. Вие сте забравили, какво ви е говорилъ, но ще си спомните. Нѣкой може да каже: дали ще си спомня? - Стига да искате. Има нѣща, които хората много лесно си припомнятъ. Кои? Нѣща, които иматъ да взиматъ, лесно си ги припомнятъ, а нѣща, които иматъ да даватъ, лесно ги забравятъ. Запримѣръ, хората лесно забравятъ своитѣ дългове. Но ако нѣкой обещае да ви даде 100,000 лева, ще забравите ли? Ако нѣкой има да дава 100,000 лева, скоро ги забравя.

Сега, азъ искамъ да си спомните за онова красивото, което Христосъ ви е говорилъ, а не за вашитѣ дългове. Дълговетѣ ви, това е за Бога, а вие обърнете онзи листъ, дѣто имате да взимате. Христосъ прѣди 2,000 години ви е говорилъ слѣдното: "Ще настанатъ по-благоприятни условия за въ бждеще, и това, което ви казвамъ днесъ, посѣйте го, то ще израстне и ще даде своитѣ плодове. Тогава моитѣ думи ще се изяснятъ, ще станатъ по-ясни, по-разбрани."

И обхождаше Исусъ всички Галилея, изцѣляваше всички болести, изцѣляваше всички бѣснуети, изцѣляваше всички тѣжги, скѣрби и страдания. Да се прѣмахнатъ всички тѣжги, скѣрби и страдания, които измѣчватъ човѣшката душа, това е мощното въ свѣта! И нека останатъ само тия мъгли, само тия облаци по небето, които сж необходими за нашето растене. Всички други бурени и сътресения трѣбва да се прѣмахнатъ. Затова иде днесъ Христосъ на земята! Затова Богъ праща великия, мощния си Духъ, да подигне съзнателнитъ души! Не сте само вие, на които Христосъ е говорилъ. Христосъ е говорилъ още на хиляди души. И сега Той ги посѣщава и имъ казва: "Врѣме е вече!" Вие казвате: дошло ли е врѣмето? - Дошло е вече. Нѣма врѣме да се чака. Врѣмето за възкресение е дошло! И да видимъ, кой отъ васъ ще възкрѣсне прѣвъ. Отъ сега вече очаквайте, да видимъ, кой ще възкрѣсне прѣвъ. Да видимъ днесъ кой ще възкрѣсне; умрѣ кой ще възкрѣсне. Очаквайте възкресението тѣй, както бубите очакватъ излизането отъ пашула. Казвате: ама гали ще излъземъ такива, каквито сме сега? Не, съвсѣмъ други ще бждете. И апостолъ Павелъ казва: "Не живѣя вече азъ, но Христосъ живѣе въ мене."

"И обхождаше Исусъ всички Галилея и благовѣстуваше Царството Божие." И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да проповѣдва Царството Божие! Всички спорове между васъ да прѣстанатъ! Не е въпросътъ за църквитъ, не е въпросътъ за народноститъ - въпросътъ е за Царството Божие. Има ли Царство Божие, всички вие, и всички църкви, ще се благословятъ. Нѣма ли Царство Божие, всички въпроси ще пропаднатъ.

Сега, като се върнете дома си, у васъ, внесете Царството Божие въ душитъ си! Спомнете си бесѣдата, която Христосъ ви е говорилъ прѣди 2,000 години. Помислете върху нея день, два, три, и каквото си припомните, ще ви зарадва, ще осмисли живота ви, и вие така ще се подигнете, че ще благодарите на свѣтлината на този день.

Нека днешниятъ день остави върху насъ своето благословение на Божията Любовь, Божията Мждростъ и Божията Истина!

Бесѣда, държана отъ Учителитъ
на 5 юли, 1925 г. въ гр. София.

Вжтрѣшна връзка.

Ще направя нѣколко встѣпнителни бѣлѣжки.

Всѣка постѣпка, всѣки животъ трѣбва да е основанъ на нѣщо, трѣбва да има основа, или друго-яче казано, трѣбва да има своя връзка. Въ цѣлия органически свѣтъ, въ всички сжщества има една тенденция, единъ стремежъ да се групиратъ, да образуватъ една вжтрѣшна връзка. Така се създадоха малкитѣ единици - домоветѣ; така се създадоха съврѣменнитѣ общества, народитѣ; така се създаде и цѣлото човѣчество. Значи, идеята, която е вложена въ този вжтрѣшенъ стремежъ, е връзката. Сега вие имате всички тия връзки, само една връзка ви липсва, съзнателната връзка съ невидимия свѣтъ. Тази връзка нѣмате. Вие говоритѣ, че сжществуватъ ангели, но нито единъ отъ васъ не е ималъ разговоръ съ ангелитѣ. Може и да сте имали, но не сте съзнавали това. Може би, нѣкой ангелъ ви е говорилъ, безъ да сте съзнавали, че ангелъ ви говори. Значи, съзнанието ви още не е будно. Тѣй щото, когато казвамъ, че трѣбва да имате вжтрѣшна връзка съ невидимия свѣтъ, азъ разбирамъ "пробуждане на съзнанието". Когато, обаче, вашето съзнание се пробуди, има една опасностъ - появяване на страха. Всѣки човѣкъ, който нѣма будно съзнание, се плаши, страхува се. Когато човѣкъ започне да строи една голѣма кжца и вижда, че срѣдствата нѣма да му стигнатъ, той се уплашва. А когато започне нѣкоя малка работа, за която срѣдствата му сж достатѣчни, той не се плаши, радва се. Ето защо, вие трѣбва да започвате работа въ кржга на вашитѣ възможности. Когато говоримъ за бждещи проспекти, или за стремежитѣ на човѣшката душа, виждаме, че тия нѣща сж толкова велики, че човѣкъ съвсемъ се изгубва въ тѣхъ. Въ тѣхъ се прозиратъ великитѣ замисли на Бога. Въ туй състояние, въ което се намирате днесъ, най-важното нѣщо за васъ е да образувате една вжтрѣшна връзка съ невидимия свѣтъ.

Ще ви напиша думата ЛЮБОВЬ. Какво разбирате отъ нея? Онѣзи хора, които сж създали рѣчта, писмѣността сж имали прѣдъ видъ и значението на всѣка дума. Двѣтѣ линии, които образуватъ буквата Л, показватъ, че у човѣка има двѣ сжщества. Едното изразява стремежа на човѣшката душа, а другото, - стремежа на човѣшкия духъ. На кждѣ? - Къмъ Бога. При този стремежъ Любовта трѣбва да бжде разумна. Ако разложимъ буквата Ю, ще получимъ отъ нея слѣднитѣ елементи Г и Ю. Първата линия е отражение, сѣнка. Кждѣ е прѣдметътъ, който хвърля тази сѣнка? Двѣтѣ линии въ буквата Ю

сж успоредни. Втората проекция иде отъ друго нѣкое тѣло. Значи, онова тѣло, което хвърля тази проекция, има друго разположение. Въ буквата О сжщо се забѣлзватъ двѣ успоредни линии. Буквата О означава главата, ума на човѣка, който се движи. Значи, съ нищото, т. е. съ нулата се означава ума, понеже умътъ не е нѣщо материално. Умътъ се развива разумно по двѣ успоредни линии. Само разумнитѣ хора се движатъ успоредно. Щомъ се движатъ успоредно, никакви стѣлкновения не могатъ да ставатъ помежду тѣхъ. Значи, духътъ и душата трѣбва да се стремятъ успоредно къмъ Бога, безъ какви и да е стѣлкновения. Всѣко стѣлкновение на ума и сърцето показва, че човѣкъ не е на правия пѣтъ. Запримѣрь, нѣкой се бори, дали има Господъ, или нѣма. Това вече е стѣлкновение въ човѣка. Какво има да се съмнѣвамъ, дали сжществува Господъ, или не? Нѣкой казва: дали моята постѣпка е права, или крива? Защо ще се съмнѣвамъ? Така само глупавитѣ хора могатъ да мислятъ. Въ дадения случай, азъ мога да зная, дали моята постѣпка е права, или не. Запримѣрь, кажа нѣкому една груба дума, а слѣдъ това искамъ да зная, дали е груба, или не. Какъ ще провѣря? Ето какъ. Ще кажа нѣкому: моля ти се, кажи сжщата дума на менъ, за да я опитамъ! Каже ли ми я, ще зная вече, каква е тази дума, и какъвъ ефектъ произвежда. Другъ случай: ударя нѣкому една плѣсница и размишлявамъ, право ли постѣпихъ или не. Ще кажа нѣкому: удари ми една плѣсница! Щомъ той ми удари плѣсницата, и азъ съмъ недоволенъ, значи, плѣсницата не е на мѣсто. Слѣдователно, постѣпката ми въ двата случая е лоша. Но ако една плѣсница намѣсти челюстѣта ти, питамъ: тази плѣсница на мѣсто ли е? - На мѣсто е, разбира се. Тѣй че, всѣка дума, всѣко дѣйствиe трѣбва да бждатъ на своето мѣсто. Празнитѣ думи не принасятъ никаква полза.

Буквата Б показва, че разумниятъ животъ е почналь да се развива. Второто О показва единъ умъ, който седи по-високо отъ индивидуалния. Всѣки единъ отъ васъ е обгърнатъ съ единъ по-високъ умъ, той е Божествениятъ. Запримѣрь: вие рѣшавате да направите нѣщо, но въ васъ се започва една борба. Вие казвате: тѣй ще направя, иначе ще направя. Веднага въ васъ се явява едно противодѣйствиe, вие започвате да се съмнѣвате, да се борите, дали ще успѣете, или не. Най-послъ, Божествениятъ умъ, който ви обгръща, опрѣдѣля посоката на вашето движение. Вземете, запримѣрь, една рѣка. Какъ може да се движи тя? - Само по една посока - по своя наклонъ. Въздухътъ какъ може да се движи? - Въ четири посоки. Тамъ разширението е на всички страни. Слѣдователно, колкото енергийтъ сж по-фини, толкова и движението е по-свободно.

Когато ние дойдемъ до любовта, тази любовъ трѣбва да бжде разумна. Бждещиятъ животъ трѣбва да се сложи върху нея. Всички вие трѣбва да имате опрѣдѣлени възгледи за нѣщата, а не само вървания. Можете да кажете нѣкому, че го обичате. Не, когато кажемъ, че обичаме нѣкого, ние ограничаваме Любовта.

Вие сте се събрали тукъ не да вършите вашата воля, а волята Божия. До сега вие сте служили само на себе си, на домоветъ си, на народа си. Ако сте се събрали да повтаряте тия стари работи, по-добрѣ вземете раницитъ си и се върнете по домоветъ - не си губете врѣмето. Да кърпите старитъ си грехи, нѣмаме нужда отъ това. Но ако искате да внесете нѣщо съвършено ново въ живота си, да живѣте за Бога, това вече има смисълъ. Новиятъ потокъ, който трѣбва да имате, това е вжтрѣшниятъ Божественъ животъ, вжтрѣшната връзка. Каква трѣбва да бжде вжтрѣшната връзка? - Разумна. Ще турите едно правило въ живота си: всѣка добра мисълъ, която се зароди въ когото и да е, не и противодѣйствувайте. Да кажемъ, че рѣшите да имате единъ братски обѣдъ, или една вечеря, направете я. Ама отвѣнъ нѣмало условия. - Направете я! Ама какво ще кажатъ хората? - Направете вечерята! Нѣмало достатъчно хлѣбъ. - Колкото има. Не е въ хлѣба, не е въ яденето, всичко е въ срѣщата, въ общението на душитъ. Това е една малка вжтрѣшна връзка. Нѣкой пъкъ иска да пѣте. Съберете се, попѣйте си! Животътъ не е въ пѣнето. То е само една малка вжтрѣшна връзка. Нѣкой иска да се разговаряте. Съберете се, разговаряйте се! Разговарянето е сжщо една връзка.

Вие сега се събирате тукъ, да обмѣните мисли. Животътъ нѣма да се оправя отъ вашитъ мисли, но за васъ е важно това, което ще приложите въ живота си. На какво разчитате, като се събирате? Пари нѣмате, властъ нѣмате, не сте силни. Тогава какво можете да направите? С какво мислите да оправите свѣта? - Съ малкото добро, което излиза отъ Бога. Не е достатъчно само да говорите за Любовта, но трѣбва да почувствуваме, че Богъ е Любовъ, че Богъ е живъ. Въ Него живѣемъ и се движимъ, въ Негово име се събираме, съ Него можемъ да се разговаряме, и Неговата воля трѣбва да изпълняваме, защото само Той туря редъ и порядъкъ навсѣкждѣ. Сега азъ съмъ между васъ. Защо? - Това е волята Божия. Богъ е, Който върши всичко. Когато една работа се върши за Бога, или въ името на Бога, тя придобива цѣна. Нѣма по-велика идея отъ идеята за Бога! И когато рѣшимъ да вършимъ Неговата воля, когато рѣшимъ да служимъ на Бога, всички сжщества, тукъ на земята и горѣ на небето, ще ни съдѣйствуватъ. Всички сжщества се групирватъ въ идеята да вършатъ

Божията воля. Следователно, вие трябва да направите една връзка. Сегашната ви връзка с невидимия свят не може още да издържа изпитието на живота.

Азъ съжалявамъ, че нѣкой пжтъ трѣбва да правя човѣшки сравнения за Любовта. Запримѣрь, нѣкой пжтъ ние употрѣбяваме израза: влюбил се единъ момѣкъ въ нѣкоя мома. Това не е любовъ. Другъ пжтъ казваме: тия двама приятели се обичатъ. Отношенията между тия двамата приятели, и то още не е любовъ. Само тогава двѣ души се обичатъ, познаватъ, когато сж родени отъ Бога, когато съ излѣзли отъ Него. Ние трѣбва да познаваме проявленията на Бога въ всѣка душа по особенъ начинъ. Хубавото седи именно въ туй, че всички не сме излѣзли отъ Бога изведнѣжъ и по единъ и сжщъ начинъ. Следователно, всѣка душа носи една особена красота, едно особено проявление на Бога въ себе си, което въ другитѣ души го нѣма. Ако въ вашата душа имаше туй, което има и въ моята душа, или ако въ моята душа нѣмаше нѣщо особено, ние нѣмаше да се търсимъ. Ако не бѣше това разнообразие въ душитѣ, нѣмаше да ви говоря, нѣмаше да се запитвамъ, дали ме разбирате. Мога ли да кажа, че нѣмамъ нужда отъ храна, отъ въздухъ, отъ слънце? - Не мога. Значи, всѣка душа търси другитѣ души. Богъ е разпрѣдѣлилъ своитѣ блага между всички тѣй, че като се търсимъ взаимно, това правимъ съ цѣль да придобиемъ туй, което нѣмаме въ себе си. И тѣй, обмѣна става постоянно между душитѣ. И вие ще придобиете отъ мене туй, което нѣмате. Вие ще кажете: ние ще придобиемъ всичкото знание отъ Учителя и послѣ нѣма да имаме нужда отъ Него. Не е така. Вие като гоидете на моето стѣпало и придобиете тѣзи знания, които имамъ, азъ ще бжда на друго, по-горно стѣпало. Вие никога нѣма да ме стигнете, защото, ако вие растете, и азъ раста. Развитието е вѣчно! Азъ говоря за Божественото у човѣка. То седи въ разнообразието, а разнообразието въ човѣшката душа съставлява красотата на живота. Не мислете, че като се запознаете съ единъ човѣкъ, вече го познавате. Въ всѣка душа има нѣщо особено, въ всѣка душа има много красиви работи. Вие още не познавате нито вашето богатство, нито богатството, което иматъ другитѣ души.

Нѣкой пжтъ искате да бждете идеалисти. Какво нѣщо е идеализмътъ? Идеализмътъ, тѣй както се изразява, е една хубава греха, една отлична мушама, която не пропуска влагата, но въ тази мушама нѣма животъ. Идея, значи образъ на единъ вжтрѣшенъ животъ. Идеализмътъ трѣбва да бжде само една връзка, която да ни доведе въ контактъ съ Любовта, а Любовта трѣбва да ни доведе

въ връзка съ Мъдростъта; Мъдростъта трѣбва да ни доведе въ връзка съ Истината; Истината трѣбва да ни доведе въ връзка съ Правдата; Правдата трѣбва да ни доведе въ връзка съ Добродѣтелята, съ Милосърдието и т. н. Всички тия добродѣтели сж така скачени една за друга, че придобиването на една отъ тѣхъ, води къмъ придобиване и на останалитѣ.

Сега, вие сте се събрали заедно, и това наричате “съборъ” Разумнитѣ нѣща не се събиратъ, но не изключватъ събирането. Разумнитѣ хора не се умножаватъ, но не изключватъ умножението. Тѣ не се и дѣлятъ, но не изключватъ дѣленieto. Запримѣрь, кое можемъ да дѣлимъ? Кое можемъ да вадимъ? Разумниятъ човѣкъ дава отъ своята любовъ и на другитѣ. Трѣбва да гадешъ! Защо? Ако не гадешъ, ще се пукнешъ, а като се пукнешъ, отъ тебе ще изтече излишното. Това е законъ въ природата. Всѣка пѣпка най-първо е користолобива, тя мяза на едно запушено шишенце. Доиде нѣкой при нея, казва и: дай! - Не давамъ. Но, като дойде слънчевата енергия и я облѣе изобилно, листата и се разтварятъ, и тя дава. Послѣ листата и оканватъ, и плодътъ завързва. И плодътъ въ първо врѣме е користолобивъ, казва: нѣма да дамъ! Но природата и за него има методи, какъ да го прѣобрази. Разкъсва външната му корица, месестата частъ изгнива и сѣмката му пада върху почвата. Христосъ казва: “Богатството трѣбва да се пожертвува.” То значи: месцето около костилката трѣбва да се даде, за да се извади костилката и посе въ почвата. Костилката, сѣмката е връзката между Бога и плода. Следователно, щомъ образуваме връзка съ Бога, и нашето растене започва. Въ какво седи това растене? - Всѣка сутринъ като ставаме, ние ще виждаме лицето на Бога тихо и спокойно и ще бждемъ доволни; каквато работа започваме, ще ни върви добръ; каквито спѣнки и да срѣщаме въ живота си, тѣ винаги ще се разрѣшаватъ разумно.

И тѣй, какво мислите да направите въ тази ваша срѣща? Ще ви трѣбватъ нѣкакви методи за работа. Какви ще бждатъ тия методи? Какъ трѣбва да разбирате новото учение, науката, изкуството, музиката? Науката е срѣдство, музиката е срѣдство, рѣчъта на човѣка е срѣдство, богатството е срѣдство. Изобщо, всички нѣща, които имаме въ свѣта, сж срѣдства, които ще ни доведатъ въ съприкосновение, за да работимъ за Бога.

Сега, казвамъ на васъ младитѣ, да се пазите, докато любовта ви не е покварена, защото, щомъ се поквари, вие ще бждете въ невѣдѣние. Азъ употрѣбявамъ думата “младъ” въ добѣръ смисълъ - младъ въ Любовта. Ще ви дамъ едно малко обяснение. Вие казвате, че човѣкъ

трѣбва да живѣе. Да, но какъ трѣбва да живѣе? Прѣдставете си, че имате редица красиви шишета, но все празни. Казвамъ: вие трѣбва да напълните вашитѣ шишета. Казвате: защо да пълнимъ тия празни шишета? Ще ви трѣбватъ, защото за въ бждеще условията на живота ще се измѣнятъ. Бждещето ви ще зависи отъ тия пълни шишета. Всѣка мисль у човѣка е една форма, която трѣбва да се напълни съ съдържание на Любовта. Слѣдователно, цѣната ви ще зависи отъ това, колко отъ тия шишета сте напълнили съ съдържание на Божественитѣ блага. Ако вашето сърдце, ако вашиятъ умъ не сж пълни съ Божественитѣ блага, какво струватъ? Въ какво седи цѣната на нѣкой богатъ човѣкъ? - Касата му е пълна. Въ какво седи цѣната на единъ разуменъ човѣкъ? - Въ неговата разумность. Разумниятъ човѣкъ, както и богатиятъ човѣкъ, сж пълни каси. Сърдцето на добрия човѣкъ е пълно съ добрини. Ние не прѣпоръчваме празнитѣ шишета. Ние искаме да бждете богати, пълни шишета. Когато говоримъ за богатство, разбираме, че човѣкъ трѣбва да бжде богатъ съ добродѣтели. Когато говоримъ за сиромашия, погръбцираме, че трѣбва да бждете сиромаси въ негативенъ смисль: сиромаси въ лжжа, въ страхъ, въ завистъ, въ злоба, въ умраза, въ доносничество, въ изопачаване на Истината, въ интриги, въ безвѣрие, въ глупости, да нѣмате нито майка, нито баща. Изобщо, въ всичко негативно да бждете крайно сиромаси. Щомъ обаче, дойдете до положителнитѣ нѣща, тамъ трѣбва да бждете крайно богати, не само милионери, но билионери, милиардери, колкото се може повече богатство да имате.

Вие трѣбва да изучавате живота въ неговия положителенъ смисль. Азъ искамъ всички да бждете умни, добри, богати въ доброто, и богати въ Любовта. Въ туй общество, именно, трѣбва да създадемъ единъ моделъ. Ако и ние сме като другитѣ хора, тогава нѣма по какво да се отличаваме отъ тѣхъ, а ние трѣбва да се различаваме. Ние нѣма да се дѣлимъ отъ хората, но трѣбва да се различаваме. По какво? - По степенята на свѣтлината на нашия умъ. Ние трѣбва да се различаваме и по силата на нашия умъ. Нашиятъ мисли трѣбва да бждатъ творчески. Ние трѣбва да се различаваме още и по какво? - По любовта на нашето сърдце. Въ огъня на нашето сърдце всичко трѣбва да се топи. И най-мжчнотопимитѣ метали, злато и платина, трѣбва да се топятъ въ огъня на нашата любовъ. Въ този огънь трѣбва да се топи и злобата, и умразата, и невѣрието. Ние нѣма да се разправяме съ това, съ което съврѣмениятъ свѣтъ се занимава, защото ние влизаме въ единъ новъ свѣтъ, свѣтътъ на опита. Вие се съмнѣвате въ този новъ свѣтъ. Азъ отъ 20 години насамъ правя опити,

изследвания, за да намърят единъ положителенъ методъ, който да изразява абсолютната Истина. Ще направятъ единъ опитъ и съ васъ. Ще взема нѣкой отъ васъ и ще го пратятъ въ другия свѣтъ, въ свѣта на Любовта, дѣто нѣщата сж реални. Той, като се върне отъ тамъ, ще разправи съзнателно всичко, каквото е видѣлъ и чулъ. Всички ще се събератъ наоколо му и ще слушатъ. Ако не върватъ, ще пратимъ втори. И той като се върне, ще разправи всичко, каквото е видѣлъ. Ако и на него не върватъ, ще изпратимъ трети, четвърти, пети. . . Като изпратимъ десетъ души, и тѣ разказватъ едни и сжици нѣща, тогава нѣма какво да се съмнѣвате, ще приемете думитъ имъ за върни и истинни. Сега вие бързате, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: дано стане това нѣщо още тази година! То ще бжде въ годината, която Господъ е опрѣдѣлялъ. Коя е тази година, не се знае. Господъ има своя година, опрѣдѣлена за тази работа. За сега, отъ невидимия свѣтъ, нѣма още благоприятни условия за този опитъ.

Та вие се събирате за работа. Ще внесете Любовта въ душитъ си. Искамъ вие, младитъ, да гадете образецъ. Сега старитъ ще кажатъ: е, хубаво е човѣкъ да бжде младъ! Казвамъ: всѣки отъ васъ може да стане младъ. Какъ? - Като се съблъче отъ грѣха си, а всѣки може да се съблъче отъ грѣха. Отъ него зависи. Всички можемъ да се учимъ въ този новъ животъ, и всѣки може да се подмлади.

И тѣй, първото нѣщо: всички ще турите като основа на живота си разумната Любовь. Ще разисквате помежду си разумно. Ако се зародятъ нѣкои недоразумѣния, ще ги разрѣшите по братски, а не материално, всѣки да настоява на своето.

Всѣки гуамантъ, или какъвъ и да е скжпоцѣненъ камѣкъ, се опрѣдѣля по своята величина и по чистотата въ състава си. Всѣка мисль, се опрѣдѣля отъ степенята на съзнанието у човѣка, съ което той я проявява. Трѣбва да бждете тѣй будни, че като разсжждавате, никога не прѣнебрѣжайте другитъ, да мислите, че тѣ не знаятъ нищо, а вие само знаете. Мислите ли така, вие оскърбявате тѣхния ангель. Нѣкои човѣкъ може да не знае, но неговиятъ ангель знае, той не е невѣжа. Слѣдователно, ти ще си кажешъ: ангельтъ, който ржководи този човѣкъ, е уменъ. На самия човѣкъ пѣкъ ще кажешъ: братко, ние трѣбва солидарно да извършимъ волята Божия. А вие казвате: азъ върша волята Божия, а той не я върши.

Друго важно нѣщо е: да бждемъ благоугодни на Бога! Когато говорятъ нѣщо, азъ всѣкога имамъ прѣдъ видъ слѣдното: мисльта ми да е върна прѣдъ Бога! Не мислете, че азъ не чувствавамъ влиянията на хората, но си казвамъ: че хората мислятъ за менъ криво, това не е

важно. За менъ е важенъ авторитетътъ на Господа, какво ще каже Господъ за мене. Не мислете, че азъ не корегирамъ гумитъ си. Когато кажа нѣкждѣ нѣщо повече или по-малко, азъ веднага се корегирамъ. Въ менъ е законъ, като говоря на васъ, едноврѣменно говоря и на себе си и корегирамъ всѣка своя погрѣшка. И вие трѣбва да говорите така. Послѣ, дѣто имате погрѣшка ще я корегирате. Всичко хубаво, което има въ свѣта, ще възприемете. Всичко хубаво въ другитѣ души сжщо ще възприемете. Трѣбва да възприемете хубавитѣ нѣща, които Богъ е вложилъ, дѣто и да ги срещнете. Защо да не ги възприемемъ? Има красиви нѣща въ насъ, има красиви нѣща и въ душитѣ на другитѣ. Само така ще има туй любовно, братско отношение къмъ всички. Само така ще подигнете душитѣ си. Любовь на самопожертвуване трѣбва да има между васъ, а не честолюбие. Тази Любовь вие още не сте проявили.

Нѣкой казва: Учителътъ казва тѣй. Не казвамъ азъ, но това е Божиятъ законъ, който всички трѣбва да изпълнимъ. Богъ е наредилъ нѣщата така, и така трѣбва да бжде - нищо повече! Едно мнѣние има въ свѣта, на което всички трѣбва да се подчиняваме. То е Божието мнѣние. Понеже Богъ така казва, така трѣбва да бжде! Ето защо, всички ще се стремимъ да бжде тѣй, както Богъ е опрѣдѣлилъ първоначално. Всичко, което Богъ е наредилъ, е красиво, велико! Тукъ, именно, ще проявимъ своята свобода и своята интелигентностъ. Тукъ, именно, ще добиемъ своята красота и всичко необходимо за нашитѣ души.

Та казвамъ: вие ще постигнете споредъ тая велика мисль, да сте прави прѣдъ Бога, и слѣдъ като разисквате въпроситѣ въ видѣлността на Любовта, ще имате плодъ.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ.

К. Паскалевъ.

Основни въпроси на ученичеството.

Основниятъ въпросъ, който се поставя на разглеждане въ тази годишната ни братска срѣща, е въпросътъ за окултния ученикъ. Ние всички сме ученици на една школа, и тоя е единъ отъ първитѣ въпроси, който се изпрѣчва прѣдъ насъ. Наистина, въ съзнанието на всѣки едного отъ насъ лежи по единъ образъ на идеалния ученикъ, който ние се стремимъ да реализираме въ себе си, но за да стане този образъ по-

реален, по-близък до живота, необходимо е неговите черти да станат по-определени, по-ярки. Оня младеж, който постъпва във един университет, за да слъбва, например естествените науки, във неговото съзнание е ясно поставена идеята, че той желае да се запознае с природата - да изучи законите които регулират развоя на живота, формите, които той взема и т. н. Водим от това желание, той постъпва във университета, за да му даде необходимите условия да направи това. Явява се въпросът: каква идея стои във съзнанието на онзи ученик, който постъпва във една школа? Какво желае той от нея? Какъв е неговият идеал? Дали той желае тази школа да му даде необходимите методи, за да издигне себе си - да се освободи от своите недъзи, да добие добродетели и пр., или желае да получи повече познания, за да разшири своя мироглед? Или търси да се свърже с Бога? Или най-после търси нещо друго? Ето един въпрос, за който заслужава да се мисли, който трябва да се изясни във съзнанието на ученика.

Сега нека се спрем върху понятието ученик. Самата дума ясно показва, че това е човек, който учи. Обаче съдържанието, което днес се влага във това понятие, не е напълно идентично с онова на окултния ученик. Днес обикновено, под "ученик" се разбира човек, който изучава нещо, което сж извън него. Окултният ученик върви по друг път - той започва от себе си, от своя вътрешен мир и върви навън. Но какво собствено намира във себе си? От една страна цял един свят на неговото минало - тук влизат ред отрицателни качества, ред недъзи, които сж се трупали във него от редица съществувания. От друга страна се издига нещо светло, възвишено. Това е неговият идеал, новото, което се е родило във него, и към което той се стреми. Ученикът стои между тия два свята. Той чувства във себе си един непродолим стремеж да се доближи до това възвишеното. От друга страна той чувства, че нещо здраво го прикръпя към старото, като че ли многобройни нишки го свързват със него, и при всеки опит да ги скъса, вижда, че те сж нещо живо, органическо и късането им е болезнено, причинява страдания. Тук, именно, възниква първият конфликт, за разрешаването на който е необходимо голяма морална сила и себепожертвуване.

Друг въпрос, който възниква във връзка с понятието "окултен ученик" е именно въпросът: къде ученикът учи, къде е неговата школа? Местото, където той прилага на опит своите познания, е неговият собствен живот. Животът му е, така да се каже, неговата лаборатория. Един неуспех, една неблагоприятна случка,

едно радостно чувство и т. н. - ето прѣдмети, които той проучава. Ученикътъ навсѣкждѣ учи - и въ благоприятни и въ неблагоприятни условия, и въ щастие и въ нещастие. По такъвъ начинъ животътъ на ученика добива новъ смисълъ, съвършено незнаенъ до тогава отъ него. Той става приятенъ не защото мъжнотиитѣ изчезватъ - напротивъ, тѣ още повече се увеличаватъ, но защото той започва да гледа на тѣхъ по другъ начинъ. Една мъжнотия за единъ обикновенъ човекъ е едно бreme, противъ което той напрѣстанно роптае, когато за ученика е единъ прѣдметъ за проучаване. Разбира се, че това състояние не се постига така лесно, както лесно се описва.

Нека се спремъ сега за малко върху така нареченитѣ първи стѣпки на ученичеството. Трѣбва да признаемъ, че въ началото тия стѣпки сж твърдѣ трудни и неувърени. Ученикътъ навлиза въ една срѣда напълно неизвѣстна нему, срѣда крайно дисхармонична. Психическото му състояние започва да се движи въ двѣ крайно проти-воположни посоки. Въ извѣстни моменти той се чувствува силенъ, мощенъ - готовъ да побѣди цѣлия свѣтъ; въ други - крайно слабъ и немошенъ. Въ едни моменти той чувствува себе си готовъ да обича всички съществува, да обгърне цѣлия свѣтъ; въ други - всичко му става ненавистно. По нѣкога той е подтиснатъ отъ силни страдания, съмнѣния и пр.; другъ пътъ - една необяснима вѣра и радостъ го обхващатъ.

Отначало ученикътъ стои смутенъ, безсиленъ да излѣзе отъ това неблагоприятно състояние. Той само страда, безъ да може да намѣри изходъ. Но той не е изоставенъ самъ. Въ тия трудни моменти има нѣщо, което бди надъ него, което всѣкога е готово да му посочи правия пътъ и което никога не го изоставя, дори и тогава, когато всички сж го изоставили. Само че то е така тихо, така нѣжно, щото не винаги ученикътъ може да долови неговото желание и да го изпълни. Това тихото именно е, което гради въ живота на ученика, и той трѣбва да се вслушва въ него, то да бжде неговото рѣководно начало.

За да може растенето на единъ окултенъ ученикъ да става правилно, необходими сж редъ качества. Прѣди всичко нему е необходима една абсолютна вътрѣшна искреностъ. Това значи да констатира въ себе си нѣщата така, както си сж, безъ да ги надцѣнява. Това е първото условие, да може да изправи себе си. По-нататъкъ сж необходими и много други качества. Той трѣбва да притежава голѣма морална сила и готовностъ за жертва, да надделѣе въ себе си нисшето. Нему е необходимо едно абсолютно послушание къмъ Висшето, което говори вътрѣ въ него и т. н. На всички тия качества нѣма да се спираме. Ще кажа нѣколко думи само за едно, което считамъ за най-

важно. Има моменти във живота на ученика, във които той чувства себе си самъ, като че ли изоставенъ отъ всички същества. Това сж моменти на една страшна самота, отъ която никое качество не е въ състояние да го освободи, освѣнъ едно: абсолютна и безпрѣдѣлна вѣра и упование въ Великото, Абсолютното; вѣра твърда и несъкрушима отъ нищо; вѣра, която да бжде за ученика една малка свѣтлинка, която, въ тази тъмна и бурна нощъ на неговия животъ, да му сочи пътя къмъ оная свещена земя, дѣто той ще може да реализира своя идеалъ - да намѣри Бога.

О. Славчева.

Мисли за ученика.

Ученикътъ, въ своитѣ постъпки и дѣла, трѣбва да върви по стъпките на свръхчовѣка. Той самъ себе си ограничава, самъ себе си управлява и самъ себе си сжди.

Ученикътъ на Великата Божествена школа не е вече дѣте бозайниче, което да възприема готова храна и да расте въ люлката при майка си. - Той вече е мжжъ - човѣкъ - отговоренъ предъ Бога за всичко. Той е оная фиданка, отъ която сж махнати вече всичкитѣ подпорки и трѣбва самъ, съ своя жизненъ устой, да се противопостави на всички виелицы и бури, които непрѣменно ще се извиятъ надъ главата му.

Да, той е оставенъ самъ. Самъ съ себе си, съ онова Божественото, което е недѣлимо отъ него. Могатъ да му отнематъ всичко, но когато Божественото се прояви у него, той се справя съ всички мжчнотии.

Законитѣ на Бога вече сж написани въ сърцето му и тежко му, ако се отклоня.

Ако той не изпълни Божественитѣ слова, които се мълвятъ въ неговата душа, то тѣ замлъкватъ едно по едно и, тогава въ човѣка се възцарява онова страшно мълчание, което се казва смъртъ!

Моисей изведе отъ Египетъ множество народъ. . . Но колко отъ тѣхъ пристигнаха въ Ханаанъ? - Всичко онова, което не устоя на свещенитѣ си къмъ Бога задължения, изчезна като димъ отъ трѣва, а всичко, което пристъпваше съ сигурни стъпки къмъ Високия Идеалъ на Вѣчното добро - отиде, влѣзе въ красивата и плодородна земя, въ която, слѣдъ толкова мжчения и страдания, достойното плѣме влѣзе,

за да се весели съ пѣсни и свирни.

Братя и сестри, въ Бога е и нашата участъ!

Ние живѣемъ въ 20 вѣкъ, но носимъ прѣдопрѣдѣлението на тия наши израилеви праотци. Това е една реалностъ. И тогава е имало ученици, които сж стояли прѣдъ свои вжтрѣшни дилеми; и тогава сж плакали; и тогава Учителътъ е помагалъ и на най-слабото проявление на волята и сж настѣпвали истински празници, когато нѣкой Шела е прославялъ Бога.

Вървишь въ тая пустиня на живота. Надъ тебъ блѣстятъ лжчишь на слънцето . . . Нѣма сѣнка, дѣ да се подслонишь. Сложи ржцѣтъ на главата си, и Богъ твоя, Който е въ тебе - ще ти направи сѣнка.

Ако си жаденъ, тогава пий отъ росата, която е върху малката трѣва, догдето стигнешъ на върха и тамъ пиешъ отъ голѣмия Изворъ.

Утоли глада си съ нѣколко житни зрънца, които сж малки, но съдържатъ цѣненъ животъ въ себе си, и ти нѣма да гладувашъ съ тѣхъ, макаръ и самъ да си - на край свѣта.

И когато нагледъ всички те оставятъ, тебъ, който си вече мжжъ и ученикъ, и тогава дори живиятъ Богъ е съ тебе. И когато ти запъвашъ грѣбъ да вдигнешъ отново товара си и да продължишь отново свещения пжтъ на добротото, тогава Богъ, ще се прояви въ тебе, ще разшири силата ти и ще ти помогне да носишь и да прѣодолявашъ спѣнки.

Товага ще бждешъ настигнатъ отъ други, които сжщо изнемогватъ, но ти ще имъ кажешъ, че когато си призвалъ Господа, дошла ти е силата; тогава и тѣ ще направятъ сжщото, и вие ще трѣгните мнозинство, защото проявениятъ Богъ е мнозинство въ малцината, а непроявениятъ малцинство у мнозината.

Товага самитъ природни стихии ще ви съдѣйствуватъ и ще се яви не звѣзда, а изгрѣващето слънце на надеждата.

Работа, работа и пакъ работа!

Ето истинското прѣдзначение на човѣшкия умъ; ето храната му, безъ която той измѣня своята насока и губи своята сила.

Чрѣзъ постоянство всичко добро се постига. И постепенно въ ученика се изработва оная животрептяща сила, която го прави да лѣкува своитъ братя.

Всѣки единъ отъ насъ има въ себе си онова философското камъче, съ което може да измѣня неблагоприятнитъ условия въ благоприятни. Това камъче се казва: честностъ, любовъ, смѣлостъ. На него сж отпечатани словеса Божи, и то трѣбва да се намѣри, да

се открие и използва неговата магическа сила; то е многоцѣнниятъ бисеръ, който свѣти въ душата и я прави мѣдра, силна и обична.

Трѣбва духовно сближение между насъ, но какъ? Единственото нѣщо, съ което можемъ да се приближимъ единъ къмъ другъ, е връзката ни съ Бога. Само тамъ е нашето единство, само тамъ е нашето братство. На това поле ние можемъ да си говоримъ разумно, тамъ атмосферата е чиста, тамъ човѣкъ прилича като да е изкаченъ на единъ високъ планински връхъ, където душите сж пропити отъ свѣтлина, а мислитѣ - отъ чистота.

Ние всички имаме еднакви вътрѣшни условия за работа. Подобно землевладелецъ, който е раздал по еднакво парче земя на своите работници и ги е оставилъ свободни, да я разработватъ, както имъ е угодно и да се ползватъ отъ този плодъ, който ще се роди въ градината имъ. И ето, въ ржѣтѣ на градинаря е, какъ да разработи почвата, гдѣ и какъ да я разпрѣдѣли, че да даде повече и по-разнообразна култура. Зависи отъ изкуството на градинаря - така и отъ съзнанието и умѣнieto на ученика зависи, какъ ще подреди той своята градина - та чрѣзъ работата да дойде още по-голяма свѣтлина въ ума и видѣлина въ сърцето, да види ясно, хубаво онзи Божественъ свѣтъ, населенъ съ висши, разумни същества, които ще го приематъ, като свой съработникъ и братъ.

Нито минута почивка, нито минута застой! Сега можемъ да кажемъ, че врѣмето е злато.

Всѣки пропилянъ мигъ е изгубенъ, и послѣ, съ удвоени сили трѣбва да се възстанови опрѣдѣлената ни работа.

Който работи полека, но постоянно, той ще има по-изобилни и по-доброкачествени плодове, съ които не може да се сравнятъ набързо придобититѣ блага на този, който отъ съревнуване иска да надмине съседа си.

Прѣди всичко търпѣние и вѣра въ благородната работа. Богъ е съ насъ!

К. Вл. Кузмановъ.

Окултното ученичество въ нашето врѣме¹.

Думата ученикъ се употребява обикновено въ троякъ смисълъ. Ученикъ е дѣтето или младежътъ, който посѣщава нѣкое училище.

Ученикъ е всѣки човѣкъ, въ моя смисълъ, че всѣки, както казва общопознатата поговорка, се учи, докато е живъ.

¹ Съкратено изложение отъ реферата

И най-сетне, ученикът може да бжде човъкът на някоя окултна школа, или Учител (въ окултния смисъл на тази дума).

Първите два вида ученичество сж нещо твърдо естествено и пожитно за днешния обикновен мислител. Третиият вид обаче, се явява като нещо по-особено, по-трудно разбираемо и за мнозина дори съвсем ново, макар че окултни Учители и ученици е имало пръвз всичките врмена. Това противорчиво, наглед, явление си има исторически причини и се обяснява обширно въ окултната литература.

Окултното ученичество изобщо е един голъм въпрос, който при сегашното състояние на нашите схващания едва ли може да разгледаме въ неговата пълнота. Защото тук се кръстосват стоици въпроси, научни и философски, малки и голми - като се започне съ близките, до тоя за началото и смисла на битието и се свърши съ мъничките въпросчета от личния живот на вско по отдано. - Хората, които ние от обикновено гледище считаме за гении, водители на човчеството въ историята, стоящи на недосегаема висота - сж били само напреднали окултни ученици. И обратното - и въ миналото, и днес може би - много напреднали окултни ученици и Учители, живят незаблъзано, като най-обикновени хора, и вършат винаги творческа работа за духовния напредък на човчеството. От друга страна, от окултната история знаем, че е имало случаи, когато напреднали ученици, до степенята на агенти, въ края на своята еволюция, за една малка погршка, сж бивали дезградирани и повръщани съ вкове назад.

Горното показва едно - че окултното учение е нещо твърдо сериозно и се държи въ пределите на вкове и сфери, които излизат далеч от границите на нашето обикновено схващане за времето, пространството и развитието на човъкът въобще.

От това широко окултно гледище, да можеш въ даден живот да разбереш окултен ученик ли си, на кого и въ коя степен от своето развитие се намиращ, за да направиш нещо малко наглед, но най-необходимото и най-разумното при днешните условия - и това крие въ себе си голма красота и величие.

Ние всички знаем и от книгите, и от своя личен опит, че въ окултното ученичество действително има нещо необикновено, нещо особено, което най-вече се отнася до нашия вътрешен подем и растеж.

Въ мистичните и окултни школи на изтока, необикновеното въ окултното ученичество има и типични външни форми и изрази:

отдалечаване от хората, задълбочаване въ себе си, постъ, молитва, търсене Учителя прѣз планини и пустини, церемонии при приемане ученика - това сж все външни характерни черти за ученичеството на изтока. И западнитѣ изслѣдователи, проучвайки външнитѣ форми на източнитѣ религии и школи (до вжтрѣшната имъ сжщина и смисълъ тѣ рѣдко стигатъ) - ги намиратъ за твърдѣ странни и невъзможни за човѣка на запада, поне при съврѣменнитѣ условия, при които той е поставенъ. И подъ влияние на това западноевропейско схващане се намира и нашето обществено мнѣние, което често е настроено критически къмъ подобни на нашитѣ разбирания.

А окултни школи сж възможни не само подъ моя имъ видъ, както ги знаемъ въ древна и днешна Индия, и изтока изобщо, а и по други начини. Защото основнитѣ закони на живота по сжщество сж едни, но по форма могатъ да се видоизмѣнятъ, споредъ расовитѣ, национални, битови и природни особености и условия - стига да има мждри и опитни ръководители.

Живо потвърждение на това е нашата окултна школа. Като се изхожда отъ дълбокото познаване законитѣ на природата и човѣшката душа - въ нея ни се посочватъ най-подходящитѣ за нашитѣ условия форми на приложение. За това и характерното за външнитѣ отношения у насъ не сж церемонитѣ и външното подчинение, (както е, може би, свойствено за изтока) а свободното и непринудено отдаване почти единъ на другъ - нѣщо по-естествено за насъ.

Природата и животътъ сж щедри, но и строги и справедливи спрѣмо ония, които нарушаватъ или спазватъ тѣхнитѣ закони. Изключение за никого не се прави. И нашиятъ успехъ, като окултни ученици, се обуславя отъ това, до колко ние познаваме и съблюдаваме тия закони.

Понеже сме облѣчени още въ плътъ и кръвъ и живѣемъ до голѣма степенъ прѣдимно на физическото поле, както и другитѣ хора, ние имаме да се справяме въ нашия животъ съ всички економически, социални, научни, философски, морални и др. въпроси, които озадачаватъ и занимаватъ цѣлото мисляще човѣчество.

Върху тѣхъ Учителътъ се е изказвалъ твърдѣ обширно въ своитѣ бесѣди и лекции, и всѣки, който се интересува, може да се отнесе направо до тѣхъ.

Ще поменемъ на кратко само нѣколко отъ тия въпроси.

Економическиятъ въпросъ зесѣга прѣко или косвено всички, затова и почти всички иматъ опрѣдѣлено становище по него. Едни сж материалисти, други идеалисти, трети застъпватъ нѣкакви

сръдни гледища, повече или по-малко егоистични или алтруистични и т. н. У насъ личниятъ економически въпросъ се обуславя отъ вѣрата (не религиозно вѣрване, а дълбоката вѣра, тъй както я разбира новото учение). Учителътъ казва: “Погледнете птициътъ небесни. . .” или “Богъ е далъ отъ всичко за всеки прѣзобилно. . .” или “Никоѣ, който изпълнява волята Божия, не може да умре отъ гладъ. . .” и т. н. А кой би могълъ да ни научи да вѣрваме, освѣнъ ние самитъ?

По отношението на колективния економически въпросъ, у насъ постепенно се създаватъ условия за едно ново и оригинално разрѣшеніе, което не се сръща, може би, у никое отъ съществуващитъ до сега економически теории, съ изключение до нѣкъдѣ на така наречената синархия.

Изобщо, отъ чисто окултно гледище е еднакво трудно да се прѣодолятъ извѣстни материялни несгоди, както и разумно да се справи човѣкъ съ извѣстно натрупано материялно богатство.

Но и въ единия, и въ другия случай, материалнитъ условия нѣматъ рѣшающе значение за нашия растежъ като ученици.

Върху въпроса за държавата днесъ се пише и говори твърдѣ много отъ разни страни. Ние можемъ да приложимъ нашето учение, безъ да влѣземъ въ външенъ конфликтъ съ държавата, и безъ същеврѣменно да имаме нужда отъ нейната помощъ. Нашето учение се отличава отъ всички съществуващи идеалистични учения по своя вжтрѣшенъ характеръ. Нашата първа задача, като ученици, е да изправимъ нашитъ лични недостатѣци. А това се постига не чрѣзъ търсене причинитъ отвънъ, а чрѣзъ интензивна вжтрѣшна работа. Правилниятъ вжтрѣшенъ духовенъ животъ никога нѣма да почувствува нужда да се изрази навънъ чрѣзъ протести, демонстрации и резолюции - нѣща, отъ които днешната държава най-много се страхува. Ние сме пасивни отвънъ, а активни отвжтрѣ. При едно таково разбиране, ние не сме опасни за държавата, нито тя за насъ.

У насъ често се повдига въпроса за науката, или, както се изразяватъ нѣкои - кои сж “учени” и кои “прости”.

Учителътъ много пжти се е изказвалъ за съврѣмнената наука, и нагледъ често госта противорѣчиво. Веднѣжъ той казва: “Днешната наука е уводъ въ окултната. Колкото повече знаете отъ нея, толкова по-добрѣ”. Другъ пжтъ обратно, той иронизира ученитъ и казва, че съ днешната наука въ Царството Божие не се влиза. Какво показва това? - Че колкото по-добрѣ познаваме днешната официална наука, толкова по-добрѣ ще се ориентираме въ обществото и външния свѣтъ. Но вънъ отъ тая ориентировка, отъ чисто окултно гледище,

официалната наука нищо повече не може да ни даде. Знанието на днешната наука е външно и може да ни направи най-много учени. А намъ учени не ни трѣбватъ. Ние вече ги имаме.

Учителътъ ни прѣподава едно по-висше и сжщеврѣменно по-практично знание. Той изхожда отъ познанието на единъ невидимъ за сега за насъ, но реаленъ и разуменъ свѣтъ, който регулира цѣлия ни животъ, и въ контактъ съ който можемъ да влѣземъ не съ срѣдствата на днешната наука, а само съ вжтрѣшните методи, които се прѣподаютъ въ окултната школа, и които сж достъпни еднакво за всички.

И “учени”, и “прости” ние сме прѣди всичко, както и Учителътъ казва, души, които еволюиратъ, и при днешните условия еднакво имаме нужда едни отъ други.

Когато става дума за моралъ, по липса на нови и подходящи думи, Учителътъ употребява старитѣ религиозни и етични термини - Богъ, душа, добро, зло, грѣхъ и затова нашето учение не прѣдставлява нагледъ като че ли нѣщо ново за повърхностния изслѣдователъ. Ако се вникне, обаче, по-внимателно задъ тия прости и обикновени думи, тѣй както ги употребява Учителътъ, ще се види, че въ тѣхъ се крие съдържанието на единъ новъ и дълбоко-религиозенъ моралъ - особено по отношение на традиционния християнски моралъ на външно и фалшиво благочестие.

Една отъ характерните черти на новия моралъ е искреността и прямотата. Примѣри имаме много.

Окултизмътъ, особено заучениятъ отъ книгитѣ, може да създаде условия за много съзнателни или несъзнателни илюзии и заблуждения. Тѣ сж понѣкога доста поучителни. Но въ края на краищата, нищо скрито-покрито не остава, по силата на строгия законъ на Правдата.

Нашиятъ моралъ се подлага често на критика отъ така нареченото обществено мнѣние. Ние всички познаваме днешното общество, неговитѣ разбираня и неговитѣ добри и лоши страни. Въ обществото има умни, учени и интелигентни хора, и въобще много и много работи, които трѣбва да ни служатъ за примѣръ. Но малцина сж въ обществото ония, които сж си поставили за задача да реализиратъ безкористно нѣкоя отъ малкитѣ “незнайни” добродѣтели и съ нея да вършатъ добро само прѣдъ лицето на Оня, Който присжствува въ всички моменти на всички мѣста и съ малкитѣ нѣща и добрини крѣпи цѣлата вселена.

А стремежъ къмъ това у насъ има, и той е не по-малко важенъ и не по-малко цѣненъ, отъ която и да било друга обществена работа.

И затова погръшното обществено мнѣние не трѣбва да ни смуцава.

Върху поменатитѣ по-горѣ бѣгло въпроси се е писало и пише, говорило и говори твърдѣ много и отъ учени, и отъ философи, и отъ моралисти. Но отъ чисто окултно гледище, и отъ това, което е казалъ до сега Учителитѣ, едно е ясно - че за невидимия свѣтъ тия въпроси сж разрешени или най-малко не сжществуватъ подъ тоя имъ видъ, както съществуватъ за насъ хората. Па и тѣхното правилно разрешение ще се постигне не чрѣзъ дълги разисквания и умувания, а чрѣзъ едно разумно приближаване къмъ невидимия свѣтъ, който е около насъ и вътрѣ въ насъ. А методитѣ за това ни сж вече посочени.

Ние всички сме се движили и въ други обществени и идейни срѣди, и както знаете, всички постоянно сме констатирвали и констатирваме едно: че у насъ, ако и всичко да е просто и обикновено нагледъ, и дори съ недостатъци понѣкога, има и нѣщо особено, нѣщо хубаво, което никждѣ другадѣ не се срѣща. Какво е то - мжчно може да се опрѣдѣли - но всички го чувствуваме. Когато сме заедно, то не ни прави впечатление, но когато се отдалечимъ единъ отъ другъ и попаднемъ въ чужда срѣда, тогава започваме да го схващаме и цѣнимъ по-добрѣ. Единъ братъ, който е пжтувалъ и въ Австрия, и въ Германия, и въ Франция - разправяше, че е посѣтилъ много отъ съществуващитѣ за сега окултни общества въ западна Европа и видѣлъ много красиви и хубави работи навсѣкждѣ - но все пакъ никждѣ не почувствувалъ и не изпиталъ това, което може да се почувствува и изпита между насъ.

Горното показва едно - че ние имаме условия за духовно развитие - на каквито малцина се рагватъ. И кой може да ни попрѣчи да ги изпользуваме, освѣнъ самитѣ ние?

Днесъ на всѣкиго отъ насъ, и на всички заедно, се дава възможностъ да изпълнимъ една малка нагледъ, но величава мисия. При това разложение и хаосъ въ духовния животъ на днешнитѣ хора, които търсятъ и чакатъ нѣщо, безъ сами за знаятъ отъ кждѣ, всѣки отъ насъ, отъ първия до послѣдния може да направи много.

Тукъ скоро единъ писателъ чете отъ името на теософското общество въ Военния клубъ три лекции - "Мистика и безвѣрие", "Блѣнъ ли е сврѣхчовѣкътъ" и "Копнежътъ на народитѣ". Слушатели имаше много. Тамъ се казаха работи нови, но за другитѣ, не и за насъ. Въпроситѣ за мистиката, вѣрата, сврѣхчовѣка ние отдавна ги знаемъ, но сме прѣстанали да ги теоритизираме, защото за насъ тѣ се прѣвръщатъ вече въ жива дѣйствителностъ, въ живо дѣло.

К О Н Ц Е Р Т Ъ .

Вторникъ.

7 юли, 6 ч. с.

Двадесетъ правила отъ Учителѣтъ къмъ ученика.

1. Пжтьтъ на ученика е пжть на зазоряване. Той е пжть на вѣчната свѣтлина, носителка на Любовта.

2. Ученикътъ трѣбва да има винаги една права стойка на тѣлото си, която гържи будно неговото съзнание и дава разположение на духа му за работа.

3. Ученикътъ има винаги възможность да прави добро. Доброто е цѣль въ неговия животъ.

4. Ученикътъ ще бжде поставенъ прѣдъ изкушението, за да се изпитатъ убѣжденията му.

5. Ученикътъ бива поставяенъ на силни прѣживявания, за да се кали въ издрѣжливостъ и будность на съзнанието. Животъ безъ прѣживявания е животъ на спящи души.

6. Ученикътъ не трѣбва да се смущава отъ формитъ, а да гледа духа на нѣщата.

7. Ученикътъ се моли самъ. Той трѣбва да е сърсрѣдоченъ въ молитвата си и да прѣживява думитъ и.

8. На ученика е необходимо малко съзерцание, за да може да се справи съ себе си.

9. На ученика е потрѣбно малко уединение, за да уякне въжтрѣшно.

10. Нѣма по-хубаво нѣщо за ученика отъ чистотата! Ученикътъ като любя, трѣбва да придобива чистота. Любовта е сила, която се развива само при чистотата.

11. Когато бждешъ свързанъ съ Бога, нѣма да има съблазнь за тебе.

12. Ученикътъ на окултната школа не бива да допуца никакво съмнѣние въ Божествения Промисълъ. Той знае, че пжтьтъ, въ който е влѣзълъ, е правъ.

13. Съмнѣнието е една задача за ученика, която той трѣбва да разрѣши правилно.

14. По закона на Любовта, щомъ повървашъ, всичко е свѣтло за тебе. По това ще познаешъ, че си въ полето на Любовта - тамъ съмнѣние нѣма. Усъмнишъ ли се, това показва, че Любовта я нѣма. Въ Любовта нѣма съмнение.

15. Първиятъ изпитъ, на който ученикътъ се поставя самъ, е съмнѣнието. Затуй той самъ трѣбва да прѣкара нощта на съмнѣнието, и самъ да го побѣди.

16. Ученикътъ трѣбва да мине прѣзъ съмнѣнието. То е една областъ, която той трѣбва да мине и да прѣмине до край. Тамъ той ще се намѣри въ една северо-полярна нощъ - шестъ мѣсеца нощъ, но той трѣбва да разбира закона. Той трѣбва да я прѣкара, за да излѣзе пакъ на свѣтлия день и да се крѣпи прѣзъ всичкото врѣме. Слѣдъ като прѣмине този периодъ на мракъ, на вжтрѣшно затѣмнение, ще дойде прозрѣнието, ще дойде свѣтлия день, ще дойде Посвѣщението.

17. Ученикътъ трѣбва да вижда доброто навсѣкждѣ и у всѣкиго. Вижда ли той все прѣстѣпления, пороци и недостатѣци, това е проказа въ неговото сърдце. Ужасно е да носишъ дявола въ сърдцето си!

18. Докато ученикътъ намира свѣтлина въ свѣта, нищо не може да му се говори за Бога. Трѣбва да се яви отвѣнъ тъмнина, за да стане въ душата свѣтло. Само при вжтрѣшната свѣтлина се ражда Любовта къмъ Великото. Ученикътъ не трѣбва да се спира на свѣтлината въ свѣта, а да гледа свѣтлината въ душата си и нея да пази.

19. Ученикътъ не може да има приятелство и съ свѣта, и съ Бога. Ако ученикътъ люби Бога, свѣтътъ ще потѣмнѣе за него, ще се скрие, ще изчезне, а той ще се намѣри въ единъ другъ свѣтъ на свѣтлина, миръ и радостъ, и тамъ ще чуе Учителя си.

20. Приятенъ е пжтътъ на ученика въ всичкитѣ му мжчнощи, защото е пжтъ на възлизане!

Методътъ на свѣтлината.

Въ природата има много методи за говорене, но главнитѣ сж два: единиятъ е методътъ на тихия гъждъ, който пада тихо, безъ гърмотевици; другиятъ е метода на силния гъждъ, който иде съ гърмотевици. Тогава всички палятъ свѣщи и се молятъ. Първиятъ методъ е Божественъ, вториятъ е човѣшки. Гърмотевицитѣ не сж опасни.

Тъ иматъ едно отлично прѣдзначеніе - прѣчистватъ въздуха. Дъждъ съ гърмотевици е по-добъръ, отколкото безъ гърмотевици. Отъ тия дъждове съ гърмотевици, нѣкои сж придружени и съ бури, та обруватъ всичко. Тихитъ дъждове сж обикновено безъ бури. Но тѣй, както е въ природата, всичко е хубаво. Дъждоветъ, които съ придружени съ бури, всичко обруватъ, но и всички нечистотии очистватъ. Тѣй щото, тия два метода работятъ и вжтрѣ въ васъ. Тѣ прѣдставляватъ вжтрѣшенъ, а не външенъ процесъ. Тѣ сж работа на душата. Нѣкой пжтъ въ душата настава тихата, хладна нощъ - нощта на тихия дъждъ; нѣкой пжтъ дохожда онази бурна, студена нощъ - нощта на дъжда съ гърмотевици и бури. При дъжда съ бури покривитъ на къщитъ се разкриватъ, керемидитъ имъ се разпрѣсватъ, кепенцитъ на прозорцитъ се отварятъ. Всичко това е за хубаво!

Тукъ въ България, ученицитъ изобщо, понеже сж събрани измежду всички народи, сж отъ високо произхождение: тѣ сж царе, князе, графове, лордове - искатъ Господъ да изпрати за тѣхъ специални ангели. Често, като говоря, нѣкои казватъ: общо ли говори, или лично? Казвамъ: общо и лично, това е единъ и сжщъ методъ. Едно нѣщо имайте прѣдъ видъ: за всѣки едного лично, както и за всички общо, ще дойдатъ разни изпитания, но не се спѣвайте отъ тѣхъ. Трѣбва да знаете закона, че колкото повече изпитания имате, толкова повече благословения ще имате. Помнете: колкото повече страдания, мъчнотии и противорѣчия срещнете въ живота си, толкова повече имате и благоволеніето на небото. Турете това нѣщо въ живота си като общо правило! Колкото се отнася до хубавото, доброто, оставете го настрана. То е общо за всички. Когато дойде хубавото, всички го носятъ лесно. Най-силнитъ ученици се познаватъ при голѣмитъ бури. Хубавитъ кораби се познаватъ при голѣмитъ бури въ океанитъ и моретата.

Сега, нѣма защо да доказвате, кой е вашиятъ Учитель, какъвъ е вашиятъ Учитель. Не доказвайте това! Туй е една сложна задача съ десетъ неизвѣстни, а за сега, вие едва ли рѣшавате задача съ три неизвѣстни. Какво разбирате подъ думата “учитель?” - Човѣкъ, който учи. На какво учи? Вие ще научите едно отъ правилата на Учителя. То е слѣдующето: Учителътъ подържа правилата, методитъ на свѣтлината. Свѣтлината само благородни, само чисти мѣста ли посѣщава въ свѣта? Кажете ми! Вие нѣкой пжтъ казвате: знасти ли кой съмъ азъ? Тамъ, на това ли мѣсто трѣбва да бжда пратенъ? Питамъ: Господъ, Който праца своята свѣтлина отъ небото, тя само въ царски ли палати влиза, само въ клѣткитъ ли отива? - Не, навсѣ-

кждѣ. Тя прониква въ най-мръснитѣ мѣста, като ги освѣтлява, подига и прѣчиства. Оцапани, нечисти сж ржѣтѣ на живата свѣтлина! Питамъ: ако свѣтлината, която седи толкова високо въ Божествения свѣтъ слиза и си цапа ржѣтѣ съ грѣховетѣ на хората, колко повече животѣ хора на земята трѣбва да сторятъ това? Вие, ученицитѣ, по нѣкой пжтъ казвате: да си изцапамъ ржѣтѣ, да влѣза въ това мѣсто! Ами че, когато влизате въ нѣкой клозетъ, не носите ли свѣщъта си тамъ? Свѣтлината влиза навсѣкждѣ. Тази свѣщъ не казва: защо ме носишъ тукъ? Тѣй ще разбирате дълбокия смисълъ въ метода на свѣтлината. Тази Божествена свѣтлина, именно, прониква въ насъ, въ най-тайнитѣ, въ най-скрититѣ мѣста, за да ни очисти. Туѣ е великото смирение! Отъ свѣтлината трѣбва да се учите на смирение. Казвамъ: ако нѣмате смирението на свѣтлината, нищо не може да стане отъ васъ.

Едно ново правило ще имате прѣдъ видъ: ще пазите правилата на свѣтлината, ще имате смирението на свѣтлината, готовността на свѣтлината да отивате, да прониквате навсѣкждѣ, дѣто тя отива. Свѣтлината прѣминава прѣзъ всичко и навсѣкждѣ, но не остава тамъ. Помнете: че нито една частица отъ свѣтлината не остава, дѣто е влѣзла. Тя остава, запримѣръ, въ клозета само за една тристахилядна частъ отъ секундата, и слѣдъ това си заминава. Само за толкова малко врѣме може да остане тя въ едно нечисто мѣсто. Тѣй че, срещнете ли една нечиста мисълъ, не я дръжете въ ума си дълго врѣме! Лошитѣ мисли задържайте само за една тристахилядна частъ отъ секундата и послѣ ги изпратете навънъ. Ако вие бихте имали този методъ на свѣтлината, всичкитѣ спорове бихте разрѣшавали много лесно. Триста хиляди несгоди можеха да ви дойдатъ, и всичкитѣ тия несгоди бихте могли да разрѣшите само въ една секунда. Какъ? - Съ метода на свѣтлината.

Та, прѣзъ тази Божествена година, въ която сега сме родени, въ първия день на тази година, той е доста дълъгъ день, прилагайте метода на свѣтлината! Дојде ли нѣкое противорѣчие, кажете си: азъ ще бжда като свѣтлината! Когато свѣтлината влѣзе въ човѣшкитѣ очи, тя се радва, понеже има ума на едно разумно същество. Свѣтлината не е еднакво посрещната навсѣкждѣ. Когато свѣтлината влѣзе въ очитѣ на единъ вълкъ, какво говори тя тамъ? - Мине и си замине. Въ нѣкоя глистя, когато влѣзе, пакъ минава и заминава. Тамъ не е така добръ посрѣщната, както когато влѣзе въ човѣшкото око. Какъ мислитѣ, какво ще бжде сърдцето на свѣтлината? Колко е велико това сърдце! Свѣтлината казва: слѣдъ врѣме азъ пакъ ще мина, пакъ

ще постъпя това място. Тя непрътивно обикаля свѣта. Когато Христосъ е казалъ: “Азъ съмъ свѣтлината на свѣта”, Той е подразбиралъ, че тази свѣтлина трѣбва да проникне въ най-тъмнитѣ, въ най-затѣнненитѣ мѣста, за да внесе разумното. Щомъ дойде разумното, тогава ще се прояви Любовьта.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ.

Дванадесетъ положения - съпоставяния върху разбиранията и живота на ученика.

1. Ученикътъ трѣбва да разбира добръ това, което ще направи и да гледа да е съобразно съ великитѣ принципи на живата Природа.

- Колко е отпадно, когато ученикътъ въ своето невѣжество постъпни тѣй, както малкитѣ дѣца, безъ прѣдварително да обмисля, какво да направи, и дали трѣбва да го направи.

2. Ученикътъ не трѣбва да вижда какво става наоколо му. Той за всичко трѣбва да е слѣпъ.

- Колко е хубаво, когато ученикътъ вижда всичко, което се върши около него и се ползува отъ всичко това за своето развитие!

- Колко е благородно, когато ученикътъ мълчи!

3. Ученикътъ трѣбва винаги да мълчи, когато е прѣдъ Учителя си.

- Колко е сърдечно, когато ученикътъ разкрива душата си прѣдъ Учителя си!

4. Ученикътъ трѣбва да прави винаги това, което Учителътъ му казва.

- Колко е лазурно, ако ученикътъ изпълни волята на Учителя си, безъ Учителътъ да му е казалъ това!

5. Учителътъ самъ извиква ученицитѣ си.

- Колко е Божествено, когато ученикътъ самъ отиде при Учителя си!

6. При Учителя ще бжде само най-добриятъ ученикъ.

- Колко е покѣртително, когато съзнавашъ, че си лошъ и си при Учителя си!

7. Ученикътъ трѣбва да има винаги разположение въ сърцето си и отзивчивостъ въ душата си къмъ Учителя си.

- Колко е искрено, когато ученикътъ изживява прѣдъ Учителя

си вжтръшнитѣ си борби!

8. Ученикътъ трѣбва да е много скроменъ и смиренъ.

- Колко е силно, когато ученикътъ постъпва смѣло!

9. Ученикътъ никога не трѣбва да иска отъ Учителя си. Учителятъ му знае кога и какво е необходимо да се даде на ученика.

- Колко е радостно, когато ученикътъ поиска нѣщо отъ Учителя си! А колко е благословено, когато Учителятъ отъ само себе си даде нѣщо на ученика си.

10. Ученикътъ трѣбва за всичко да благодари и винаги да е радостенъ.

- Колко е трогателно, когато ученикътъ скърби и плаче за несполукиятъ си!

11. Ученикътъ трѣбва да е винаги при Учителя си.

- Колко е хармонично, когато далечъ отъ Учителя, ученикътъ мисли за Учителя си.

12. Ученикътъ трѣбва винаги да мисли за Бога.

- Колко е богоугодно, когато ученикътъ и въ най-малкиятъ нѣща въ живота си вижда Бога въ своето Величие и Слава.

Велико е, когато ученикътъ слуша Учителя си!

Трептяще, е когато ученикътъ е радостенъ, че служи на Бога!

Съзнателно е, когато ученикътъ благодари и хвали Бога всѣкога и за всичко!

Общи въпроси.

3 ч. сл. Обѣдъ.

Постави се на дневенъ редъ разискване сѣрху списанието.

Г. Томалевски говори вѣрху духа, въ който е било списвано “Ж. Зърно”, причинитѣ, които сж наложили подържането на моя духъ. Засегна накратко въпроса и за финансовото положение на списанието.

Помолени бидоха братята и сестритѣ отъ провинцията и София да изкажатъ своето мнение и това на братята и сестритѣ, които прѣдставятъ това списание, като изтъкнатъ положителнитѣ и отрицателнитѣ страни въ досегашната му програма, като заедно съ това дадатъ едно общо очертане на насоката, къмъ която то би трѣбвало да се насочва занаяпрѣдъ.

Почти отъ всички краища на България говориха прѣдставители и всестранно се произнесоха. Въ резултатъ се прие, че списанието принципно има добра насока, която е желателно да се спази. Мо-

гатъ да се внесатъ извѣстни корекци само въ реда, по който се излага материята, като, при това се засегнатъ и нѣкои по-назрѣли въпроси, като напр. изъ областъта на педагогията и пр.

Подигнатъ биде отъ бр. Хр. Христовъ отъ Арбанаси въпроса за образуване на “просветенъ фондъ”. “Този въпросъ, обаче, биде оставенъ да се рѣши въ срѣдата на “изгрѣвъ”.

5. ч. слѣдъ обѣдъ.

К О Н Ц Е Р Т Ъ .

Срѣда, 8 юли.

На “изгрѣвъ” 8 ч. с.

Поде се въпроса за “просветенъ фондъ”. Мнозина говориха въ единъ и сжищъ духъ. Прие се единодушно тази идея, съ реализирането на която обѣщаваме да се снабди братството съ едно мощно орждие за разпространяването на нашитъ свѣтли идеи всрѣдъ мрака на народнитъ маси, които, въ една или друга форма, по единъ или другъ начинъ, съ готовностъ биха ги приели. Думата бѣше за работнитъ народни маси.

Причинитъ за основаването на фонда сж слѣднитъ: липса на освѣтление въ обществото по въпроситъ отъ “нашето учение”, както въ столицата така и въ провинцията. Това още повече се отнася до ония, които сж далечъ въ провинцията, и слѣдователно нѣматъ възможность да слушатъ бесѣди, или да влизатъ въ непосредствени разговори съ Учителя.

Цѣлитъ му: слѣдъ като се закрѣпи достатѣчно, да подпомага за издаването на брошури, книги и пр., цѣлеше прѣскането на новата свѣтлина, разбира се, споредъ цѣлта, носяща съотвѣтния популаренъ духъ. При едно благоприятно стечение на обстоятелствата, засилване на нашата печатница и поставянето и въ основата на просвѣтното дѣло.

Срѣдствата си фондътъ първоначално ще почерпи отъ доброволнитъ вноски на всички братя и сестри.

Като вторъ източникъ е печатницата.

Избра се централенъ касиеръ въ София, комуто ще се внасятъ сумитъ всѣки 3 мѣсеца: чрѣзъ мѣстнитъ касиери отъ провинцията, и

направо отъ братята и сестритѣ отъ София.

За правилното използване сръдствата на фонда се избра просвѣтна комисия, състояща се отъ трима братя и три сестри.

Изпѣ се пѣсеньта “Богъ е Любовь”.

Мото: Доброта, Истина, Красота, това е Любовта!

Съборътъ се закри въ присъствието на Учителя и на всички братя и сестри.

ЧЕТВЪРТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ.

На ученицитѣ отъ Всемирното Бѣло Братство,
7 - 10 Юлий 1926 год., София

Издание на просвѣтния комитетъ.
София.

Срѣда. 7 Юли, 5 ч. с.

Вжтрѣшни и вѣншни Врѣзки.

Размишление.

На едно мѣсто въ Евангелието Христосъ казва: "Жетвата е голѣма, работници - малко. Молете се на господаря на жетвата, да изпрати повече работници!" Ще ви направя нѣколко пояснения върху дълбокия вжтрѣшенъ смисълъ на нѣщата въ живота. Нѣщата ставатъ разбираеми или понятни, само когато се изяснятъ разумно.

Днесъ ще говоря за вжтрѣшни и вѣншни врѣзки съ живота, и за вжтрѣшни и вѣншни врѣзки съ Бога. Какво наричаме врѣзка? Безъ врѣзка животътъ сжществува, но не може да се прояви. Безъ врѣзка знанието сжществува, но не може да се прояви. Безъ врѣзка Истината сжществува, но не може да се прояви. Има нѣща проявени, има нѣща и непроявени. Проявено и непроявено, това сж двѣ различни понятия.

Сега ще поясня думата "проявление". Какво нѣщо е проявлението? За да си обясните това, ще започна отъ онѣзи нѣща, които сж сжществени. Вземете житното зърно, което е въ хамбаря. То сжществува, но не е проявено. Вземете ябълчната сѣмка, която седи въ нѣкоя кутия въ кжщи непосадена. Тази сѣмка може да седи съ хиляди години въ това състояние, като запазва формата си, но остава непроявена. Непроявенитъ нѣща не измѣнятъ своята форма, тѣ оставатъ винаги въ едно и сжщо състояние. Обаче, въ момента, въ който вие поставите едно житно зърно или една ябълчна сѣмка въ съприкосновение съ почвата или срѣдата, благоприятна за тѣхното развитие, т. е. съ битието или реалността, съ общия великъ, безграниченъ животъ, или съ други думи казано, съ Божествения животъ, тази сѣмка или това житно зърно измѣня своята форма и влиза въ нова фаза - фазата на проявяване. Туй е започване на живота. Щомъ имъ създадемъ условия, растенето, развитието започва. Сжщото е и съ човѣшката душа. Човѣшката душа съ хиляди години седи непроявена. Въ сегашното състояние, въ което се намирате, често вие усѣщате едно безразличие - искате да се проявите, но не можете. До кога е това? - Докато нѣкоя дойде да ви помогне. Ако нѣкоя не ви извади отъ вашето заспало състояние въ хамбаря или отъ кутията, вие не може да се проявите. Трѣбва да дойде нѣкоя да ви извади. По отношение на реалния животъ, човѣкъ е такава сѣмка, очаква да му се помогне. Значи, врѣзката съ живота седи въ това, сѣмето да се посади въ поч-

вата. Тогава, при това посаждане има два процеса. Единият процесъ седи въ това, че коренитѣ на тази сѣмка се стремятъ къмъ центъра на земята, а при другия процесъ клонищата се стремятъ нагорѣ къмъ слънцето - къмъ Бога. Богъ е и горѣ, и долу. Подъ думата “надолу”, всѣкога подразбираме по-гжста материя, по-нисше състояние на битието или на Божествената съкровищница, а подъ думата “нагорѣ”, разбираме онази по-ефирна, по-ръдка материя, онѣзи по-възвишени сили, които работятъ въ по-широкъ, въ по-обемистъ свѣтъ.

И тъй, тази сѣмка трѣбва да расте, за да се развива. Туѣ развитие съотвѣтствува на вътрѣшното съзнание, защото растене има само у Бога. Външнитѣ процеси пъкъ, които виждаме въ природата, като цвѣтене на цвѣтята, разрушение на скалитѣ, течение на водитѣ, изгрѣване на слънцето, появяване на планетитѣ и на звѣздитѣ, раждането на хората - всичко това въ духовния свѣтъ прѣдставлява проявление на Божествения Духъ. Отвѣнъ имате едно проявление, а отвѣтъръ - друго проявление. Нѣкой пътъ казваме, че плодетѣ се раждатъ горѣ по дърветата. Така е, но има случаи, когато нѣкои плодове се развиватъ по клонищата на дърветата, а нѣкои плодове се намиратъ въ коренитѣ на растенията. Отъ туѣ становище, когато нѣкой пътъ въ човѣка се зародятъ голѣми страдания, това показва, че неговитѣ плодове зрѣятъ въ коренитѣ. Затова, когато плодетѣ зрѣятъ въ коренитѣ, хората ще иматъ страдания. Щомъ страдашъ, ти си картофъ, чукундуръ, гулия и т. н. Значи, щомъ хората страдатъ, плодетѣ имъ зрѣятъ въ коренитѣ голу, въ гжстата материя, поради което трѣбва да имъ се пращатъ сокове отгорѣ. При радостта е обратното, плодътъ е въ цвѣта, въ клонищата. Слѣдователно, при страданията имаме единъ видъ плодове, а при радоститѣ - другъ видъ плодове.

Сега, нѣма да ви обяснявамъ, защо еднитѣ плодове сж въ коренитѣ, а другитѣ въ клонищата. Нѣкои казватъ: “Коренитѣ на знанието сж горчиви, а плодетѣ - сладки”. Азъ не зная, какъ е възможно, отъ горчиви корени да излѣзатъ сладки плодове! Азъ не разбирамъ, каква мъдростъ е искалъ да вложи въ поговорката този, който я създалъ. Споредъ тази поговорка, “коренитѣ на знанието сж горчиви, а плодетѣ сладки”, трѣбва да подразбираме, че майката може да бжде мечка, бащата - вѣлкъ, а дѣтето - ангелъ. Това сж несъвмѣстими нѣща. Споредъ мене, този мъдрецъ е искалъ да каже, че коренитѣ на знанието сж пълни съ страдания, а плодетѣ на знанието сж пълни съ радости. Тази поговорка изразява двѣ състояния. При голѣмитѣ страдания човѣкъ прави голѣми усилия, за да вземе надмощие надъ гжстата мате-

рия, да излъже на повърхността. При изучаване законитъ на тази гжста материя, ние влизаме въ страданията, т. е. слизаме долу. Страданието всъкога показва слизане. Ще ви прѣдставя една картина за това слизане. Човѣкъ слиза отъ нѣкой високъ планински върхъ нѣколко километра дълбоко въ земята, но трѣбва отново да се качи на този планински върхъ, високъ нѣколко километра. Слизането е лесно, но като започне отново да се качва, знаете ли колко е мудро? Знаете ли колко пжти ще се изпоти, докато се качи? Ще си каже: що ми трѣбваше да слизамъ? Защо ми трѣбва да живѣя? Прѣдставете си, че този върхъ, на който трѣбва да се качите, е високъ колкото върхътъ Евересъ на Хималаитъ, какво ще правите? - У васъ ще се роди идеята: трѣбва да имаме крилъ! Крилътъ прѣдставляватъ човѣшкия умъ. Ако имате умъ, вие можете да се качите и на Хималаитъ, и на небето, но ако нѣмате умъ, т. е. ако нѣмате крилъ, трѣбва да се качите пѣшъ, по крака, а качването по крака подразбира, че ще имате мжчнотию въ живота.

Христосъ казва: “Жетвата е много, а работници малко”. Какви работници? - Разумни работници нѣма. Свѣтътъ е пълень съ работници. Въ България има съ хиляди работници, а другадъ има съ милиони работници. Ако разгледаме положението на тѣзи работници, ще имаме сжщата поговорка: “Коренитъ на знанието сж горчиви, а плодетъ - сладки”. Но подъ думата “работници” Христосъ въ гадения случай разбира онѣзи разумни работници, които съ вѣкове сж учили онова истинско знание, какъ трѣва да се работи за Бога. Да бжде човѣкъ работникъ въ Царството Божие, това е най- голѣмата привилегия, която той може да има. Въ всѣко сжществуване да бждешъ работникъ на дѣлото Божие, по-велико нѣщо отъ това нѣма. Следователно, всички трѣбва да се стремите да разбирате живота. До тогава, докато вие се тревожите, докато вие искате само радости, не можете да разберете дълбокия смисълъ на живота. Защо всѣки избѣгва страданията? Защо да не желаете страданията еднакво, както и радоститъ? Ами че прѣдставете си, по-голѣмата частъ отъ съврѣменното богатство не се ли дължи на кожата на животнитъ? Има търговци, които продаватъ само лисичи кожи; има търговци, които продаватъ само овчи кожи, волски кожи, свински кожи и т. н. Питамъ: туй богатство, придобито отъ кожата на всѣко животно, не прѣдставлява ли неговото страдание? Ами колко врѣме е работило това животно за тази кожа? Вие одерете тази кожа, погледнете я доволно и казвате на обуцаря: я ми скрой едни обуца! Мислили ли сте, колко страдания сж причинени, докато вие се обуете съ тия обу-

ща? При това, като носите тия обуца, и вие сте недоволни. Защо? Защото и самото животно е било недоволно. Вие носите извѣстна греха, направена отъ памукъ или отъ ленъ. Този памукъ или този ленъ е умрѣлъ, т. е. вие сте отнели живота му по сжщия начинъ, както и на животното, затова и той е недоволенъ. Казвате: така трѣбва да бжде, тъй е наредилъ Господъ. Не, не е наредено така отъ Бога. Има другъ начинъ, по който вие може да се ползвате отъ тия нѣща. Вие питали ли сте лена, памука и вълната, дали сж готови да се пожертвуватъ за васъ? - Не сте ги питали, затова и тѣ сж недоволни. Като облѣчете грехи отъ тия материци, вие сте недоволни, и тѣ сж недоволни и тогава казвате: "Коренитъ на знанието сж горчиви, а плодоветъ - сладки". Щомъ вашитѣ грехи сж недоволни, вие можете ли да бждете доволни? Вашиятъ животъ, или животътъ на когото и да е, не може да бжде хармониченъ, докато нѣма връзка съ Бога. Всички, които страдатъ, нѣматъ връзка съ Бога. Всички страдания показватъ, че ние сме вършили работи, безъ да сме питали Господа. Ние сме правили връзки, безъ да ни е позволено да ги направимъ.

Слѣдователно, казва Христосъ: "Всѣко дърво, което не е насадилъ Отецъ ми, ще се изкорени." И ако ние не разбираме законитѣ, туй дърво ще се изхаби. Ако започнешъ една работа не на опрѣдѣленото за нея врѣме, споредъ законитѣ на Бога, тази работа ще пропадне. Ако ти родишъ синъ или дѣщеря, или свършишъ училището не на врѣме, ти ще пропаднешъ, нищо нѣма да свършишъ. Сега не е работа само да се родимъ, не е работа само да се посѣемъ, не е въпросътъ само да започнемъ едно дѣло, но ние трѣбва да знаемъ, какъ да свършимъ това дѣло и на врѣме да го свършимъ. Трѣбва да имаме връзка! Коя е първата връзка? - Това е Любовта. Коя е първата проява на Любовта? - Животътъ. Коя е първата проява на живота? - Движението, разширението на съзнанието. Животъ, въ който има разширение на съзнанието, се познава по това, че ти схващашъ, че живѣешъ, че имашъ отношения къмъ нѣкого. Животътъ погразбига връзка къмъ нѣкого. Дѣтето съзнава, че има отношение къмъ майката; майката съзнава, че има отношение къмъ всички живи същества. Ученикътъ съзнава, че има отношение къмъ Учителя си. Въ туй положение, въ което се намираме, ние се изправяме прѣдъ една научна идея, научна въ този смисълъ, че тя ни опрѣдѣля, какво трѣбва да имаме връзка съ Бога. Щомъ се свържешъ съ Бога, въ тебе ще се прояви новъ животъ, ти ще почувствувашъ разширение и свобода въ съзнанието. Послѣ, въ твоя животъ ще се прояви свѣтлина. Слѣдъ свѣтлината въ тебе ще се прояви знание, импулсъ да учишъ - да изучавашъ Исти-

ната. Онзи човѣкъ, който се е съединилъ съ Бога, е въ сила да извърши всичко започнато, прѣпятствия за него нѣма.

Вие искате да извършите нѣщо въ България. Какво можете вие да извършите въ България? Ако имате пари, какво можете да направите съ паритѣ? Ако имате сила, какво можете да направите съ силата? Силата, това е човѣшкиятъ умъ. Безъ умъ сила въ свѣта не може да има, не може да се прояви. Нѣкои отъ васъ искате да бждете богати. Но богатъ трѣбва да бжде само разумниятъ, само силниятъ човѣкъ. Какво ще се ползува малкото гѣте, ако вземе въ ржката си единъ чукъ, който тежи 10 килограма? Ако вие вземете единъ чукъ, веднага ще започнете работа съ него. Или пъкъ, ако нѣкое гѣте вземе Крали-Марковата сабя, прѣнаше я прѣзъ пояса си и пуска да стане воинъ, какво ще го ползува това? Чукътъ въ ржката на малкото гѣте е нещастие. Сабята въ ржката на малкото гѣте е нещастие, смъртъ носи за него. Слѣдователно, за глупавитѣ, за слабитѣ хора паритѣ сж опасни. Заради тѣхъ ще ги убиятъ, ще ги удушатъ, ще станатъ нещастни. Прѣди да пуска човѣкъ отъ Бога богатство, сила, той трѣбва да пуска мъдростъ, трѣбва да пуска любовъ. У човѣка първо трѣбва да дойде Любовта - това е силата за него. Това е запазване на онова велико съзнание, положително да знаемъ, защо идемъ въ свѣта и какво искаме. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да знае, защо иде на свѣта. Азъ не говоря за външния свѣтъ или за онзи свѣтъ, който седе още въ хамбаря - има хора, които още гълги години ще седятъ въ хамбаря. Азъ виждамъ нѣкои отъ васъ сте турени вече въ чувалъ, носятъ ви на нивата да ви посятъ; нѣкои отъ васъ виждамъ, че сж хвърлени вече на нивата, заровени сте; нѣкои пъкъ едва сте покълнали; други сте поизраснали; нѣкои сте завързали, но плодътъ още не е узрѣлъ. Има гълго врѣме да чакате, докато дойде плодътъ. Ще кажете: ние се обрънахме къмъ Бога. Обръщането къмъ Бога е още само процесъ на растене. Има доста врѣме още да чакате, докато дойде плодътъ на сънанието. Защото, само плодътъ е, който привлича Божественото. Писанието казва: "Плодътъ на Духа е Любовта". Въ този случай, подъ думата Духъ, се разбира разумното, а плодътъ на разумното, това е Любовта. Всѣкога разумниятъ животъ има за плодъ Любовта. Дѣто има разумностъ, Мъдростъ, Истина, тамъ Любовта ще се прояви като разумна проява, а не както вие разбирате сега Любовта.

Сега трѣбва да направите външни и вътрѣшни връзки съ Бога. Вие за Бога трѣбва да имате опредѣлена прѣдстава. Първата връзка, това е съ вѣрата, отъ тамъ ще започнете. Не можете да имате

връзка съ Бога, докато нѣмате вѣра. Съ обикновената вѣра ставатъ обикновени връзки. Не, абсолютна вѣра трѣбва да имате! Нѣма да питате гѣ е Господъ. Питашъ ли гѣ е Господъ, никога нѣма да Го намеришъ. Никога не питай, гѣ е Господъ! Не Го търси нито въ небето, нито въ себе си, въ ума или въ сърдцето си, нито между ангелитѣ. Търсишъ ли Бога нѣкъдѣ, никога не може да Го намѣришъ. Писанието казва: “Въ Бога живѣемъ, сжществуваме и се движимъ”. Накъдѣ ще търси рибата водата? Накъдѣ ще търсятъ очитѣ свѣтлината? Свѣтлината е навсѣкъдѣ.

Сега ще седне нѣкой да ми обяснява, какво нѣщо е свѣтлината. Казватъ, че свѣтлината била вибрации. Азъ правя такива вибрации, движа се отъ едно мѣсто на друго, мърдамъ се. Но туй, което се мърда, което се движи, азъ ли съмъ? Свѣтлината като се търкала съ своята колесница, хората я опрѣдѣлятъ като едно сжщество и казватъ: свѣтлината е движение. Свѣтлината се движи, но не е движение. Тя свѣти, но не е свѣтлина. Когато показвамъ нѣкому пжтя, азъ въ този пжтъ ли съмъ? Това сж отношения, азъ не съмъ въ този пжтъ. Значи, въ съзнанието има връзка. Подъ думата “свѣтлина”, ние разбираме вжтрѣшна връзка. Щомъ между двамъ души се образува правилна, Божествена връзка, явява се свѣтлина. Това показва, че ти си подписалъ договоръ. Щомъ се яви свѣтлина въ съзнанието ти, туй е признакъ, че онова, което си написалъ, е вѣрно; щомъ не е вѣрно, явява се тъмнина. Тъмнината показва, че нѣщата, които си направилъ, не сж прави.

Сжщиятъ законъ е и при говоренето. Кажешъ ли нѣщо нѣкому и почувствувашъ радостъ и въ ума, и въ сърдцето си, това, което си казалъ, е вѣрно. Почувствувашъ ли скърбъ, това, което си казалъ, не е вѣрно. Има нѣща вѣрни и невѣрни. Ако нѣщо е вѣрно въ ума, а невѣрно въ сърдцето, ти нѣма да почувствувашъ пълна радостъ. Защо? - На това, което си казалъ, му липсва нѣщо. Нѣкой пжтъ пѣкъ въ ума ти е тжжно, а въ сърдцето - радостно. На туй, което си казалъ, и въ този случай, липсва нѣщо. Щомъ онова, което си казалъ е пълна Истина, Божествена Истина, ти ще почувствувашъ радостъ и въ ума, и въ сърдцето. Слѣдователно, който нѣма радостъ и въ ума, и въ сърдцето, той нѣма пълна връзка съ Бога. Подъ връзка съ Бога подразбирамъ, че връзката трѣбва да се прави постоянно, всѣки день, всѣка минута, всѣки часъ, извънъ вѣрмето и пространството. Цѣлиятъ ни животъ трѣбва да бжде едно постоянно усилие да правимъ връзка съ Бога, да бждемъ въ постоянно съприкосновение съ Божествената Любовь, съ Божествената Мждрость, съ Божествената Истина, съ Божест-

вения Духъ, съ Божественото съзнание. Това сж живи сили. Въ това съприкосновение ще почувствуваме онова блаженство, щастие, сила, подмладяване, което искаме.

Та въ този смисълъ, всички, които искате да работите въ сегашнитъ врѣмена на живота, този е пътътъ. Връзка трѣбва да имате - и външна, и вътрѣшна. Не подразбирамъ да правите връзки единъ съ другъ. Не, вие ще правите връзки съ Бога, а Богъ ще прави връзки между васъ. Когато Богъ свърже двама отъ васъ, тогава само ще имате връзка; не ви ли свърже Богъ, нищо не става отъ васъ. Ние имаме толкова много примѣри за това! Онѣзи англичани, които ходятъ по Алпитъ, често се завързватъ по 20 души заедно съ вжже, за да не паднатъ въ нѣкоя пропастъ, но случва се, че като потегли първиятъ, вързани и невързани, отиватъ въ пропастъта заедно съ водача си. Единственото правило за всички ви е слѣдната велика Истина: да направите външна и вътрѣшна връзка съ Бога. Направите ли тази връзка, тогава ще очаквате Богъ да направи връзка съ другитъ. Защо? Защото като направимъ връзка съ Бога, само тогава можемъ да очакваме Богъ да се прояви. Богъ като се прояви, ще направи истински връзки и ще измѣни окръжаващата срѣда. Нужно е ние да посѣемъ съмето въ земята, да направимъ една връзка и тогава да чакаме Богъ да направи друга връзка. Каква? - Ще изпрати слънцето отгоръ и ще му каже: "Изпрати на това зърно свѣтлина, въздухъ!" И слънцето ще изпрати своята свѣтлина. Слѣдъ това ще каже на грѣда: "Ще изпратишъ на това зърно малко влага!" И най-послѣ ще каже на човѣка: "Ще идешъ да усилишъ връзката, която азъ направихъ." Какъ? - Ще отидешъ да разкопашъ почвата около това съменце, за да може да расте. Нашиятъ неуспехъ на земята се заключава именно въ това, че ние сами правимъ всички връзки. Казвате: да се съединимъ, да направимъ връзка, да станемъ силни! Колко силни сме станали досега? Запримѣрь, какъ правятъ връзка мжжътъ и жената? Тѣ се вънчяетъ, сами си правятъ връзка. Жената казва: обичамъ този човѣкъ, готова съмъ да умра за него! Колко отъ васъ сте направили такава връзка, че да не се развали? Дойде смъртъта, вземе мжжа ти. Каква връзка е тази, при която може да се взима мжжътъ или жената? Казвате: такава била волята Божия! Това е забавление, това е лъжа въ свѣта! Азъ спечеля пари, дойде нѣкой, задигне ги. Казвамъ: спечелихъ пари. Какви пари съмъ спечелилъ? Каква връзка съмъ образувалъ? Значи, всичкитъ връзки, които ние сме направили, въ края на краищата, ще се унищожатъ. И тогава, споредъ езика на Писанието, въ насъ ще остане само онова, което Богъ е насадилъ. Ако разбираме живота по

този начинъ, между насъ нѣма да има никакъвъ споръ. Може да спорите нѣкой пжтъ, кой е правъ, и кой кривъ. Правъ е този човѣкъ, който има външна и вжтрѣшна връзка съ Бога. Правъ човѣкъ азъ наричамъ човѣкътъ, който обича всички хора, безъ да очаква нѣщо отъ тѣхъ. Само човѣкътъ, който дава е правъ. Казватъ за нѣкого: любовта на този човѣкъ е користолобова. Питамъ: може ли да се размжти, може ли да се опетни единъ изворъ, който постоянно извира и праща своята вода навънъ? Кое се опетнява? - Опетнява се щернята, опетнява се кладенеца, въ който влиза вода, а не извира отвжтрѣ. Но онзи, който дава постоянно, той не може да се опетни. Слѣдователно, ако вие очаквате само да ви се дава, ще се опетните. Всички трѣбва да замязате на извори, отъ които Божественото да извира отвжтрѣ.

И тѣй, Божествена връзка е когато човѣкъ има тази широка любовъ именно, та като обича, да не очаква да му дадатъ нѣщо въ замѣна. Щомъ очаква, той не е никакъвъ изворъ, той е щерня. Отъ такъвъ човѣкъ, като извадишъ единъ котелъ вода, той очаква да му турятъ другъ котелъ вода. Човѣкъ трѣбва да има знание и мждростъ. Какво знание? Азъ не разбирамъ такова знание, което си придобилъ само отъ четене на тази или онази книга, но знание, което излиза отвжтрѣ. Нѣкой прочете една книга и казва: дойде знанието у мене. Не, не е дошло още знанието у тебе. Сега нѣма да се спирамъ да обяснявамъ тия нѣща подробно, но казвамъ: има една вжтрѣшна връзка, има единъ вжтрѣшенъ процесъ, има едно вжтрѣшно знание у човѣка и то се дава само на разумнитѣ, само на онѣзи високо-подигнати души. Азъ наблюдавамъ, колкото съмъ говорилъ до сега, отъ никого нищо ново не съмъ чулъ. Постоянно слушамъ да се прѣповтаря това, което съмъ говорилъ. Нѣма по-голъмо нещастие отъ това, човѣкъ да слуша своитѣ думи. Азъ говоря или пѣя и моята рѣчь или пѣсень се отпечатва като на фонографъ. Изпѣлъ съмъ значи, една пѣсень, като нѣкой великъ пѣвецъ. Отида слѣдъ това при нѣкой приятель, и той ми казва: имамъ една нова пѣсень. Коя е тя? Той нагласи грамофона - чувамъ, моята пѣсень се пѣе. Отида на друго мѣсто, казвамъ ми: чакай да ти изсвиримъ една нова пѣсень! - Пакъ моята пѣсень. Отида на трето мѣсто - все моята пѣсень ми пѣятъ. Казвамъ: каква нова пѣсень? Доста тѣзи фонографи! Най-скучното нѣщо е човѣкъ да слуша себе си, да го прѣповтарятъ и да бжде едно ехо. Онова, което е излѣзло отъ насъ, да върви въ вѣчността, а ние да чуваме само Божественото. За насъ има смисълъ да възприемаме, когато Богъ ни говори, да чуваме Неговиятъ гласъ и да не бждемъ ехо. Когато азъ говоря, Богъ да ме слуша. Когато азъ ви говоря, не говоря на васъ, на Господа говоря. Казвамъ: Господи,

хубавъ е Твоятъ свѣтъ! Като вждамъ тѣзи животни, тѣзи цвѣтя, тѣзи хора, които Си направилъ, азъ се радвамъ въ себе си. По този начинъ азъ се изказвамъ, какво мисля въ себе си за Бога. И тогава Той започва да ми говори. Като слушамъ Неговото слово, Неговата Истина, Неговиятъ гласъ, това е възкресение на душата. Между човѣка и Бога трѣбва да има истинска обмѣна! Туѣ наричамъ истинска радостъ: да зная да говоря на Бога, и Той да ми говори. Мога ли азъ да говоря на Бога, може ли и Той да ми говори, имамъ външна и вжтрѣшна връзка съ Бога. Не Му ли говоришъ, не ти ли говори, ти си като онѣзи ученици, които отиватъ на училище съ неприготовенъ урокъ и казватъ: учителю, не си зная урока. Или пъкъ отидешъ при учителя си и знаешъ да повтаряшъ урока, който той ти е прѣподавалъ. Мислите ли, че учителътъ ще остане доволенъ да повтаряшъ това, което той веднѣжъ е казалъ? Благодаренъ ли ще бжде учителътъ, ако сто души ученици му повторятъ сжщия урокъ по Законъ-Божи, напримѣръ, който той прѣподавалъ вече. Азъ мисля, че за въ бждеще учителитъ нѣма да употрѣбаватъ сегашната система, нѣма да изпитватъ ученицитъ върху туй, което тѣ сж прѣподали. Учителътъ ще имъ каже: кажете ми онова новото, което научихте отъ прѣподадения урокъ! Искамъ да ми кажете нѣщо ново отъ себе си.

Сега, азъ внасямъ тази мисль въ васъ, не за да я повтаряте, но всѣки единъ отъ васъ, както прѣзъ днешния день, така и за въ бждеще, да държи тази мисль въ ума си, - да направи връзка съ Бога. Азъ не правя въпросъ, дали имате, или нѣмате такава връзка, но искамъ да ви обясня, какво трѣбва да се подразбира подъ думитъ “връзка съ Бога”. Вжтрѣшната връзка съ Бога, това е говорѣтъ на Бога къмъ менъ; външна връзка, това е говорѣтъ на моята душа къмъ Бога. Когато кажемъ вжтрѣшна връзка, подразбираме, че Богъ ни говори, а когато кажемъ външна връзка, подразбираме, че ние говоримъ на Бога. Когато страдамъ, азъ говоря на Бога; когато се радвамъ, Богъ ми говори. Да говоря на Бога, това не значи да седна прѣдъ Него и да повтарямъ молитвата “Отче нашъ”. Това не е молитва. Не, ще седна прѣдъ Него смирено и ще Му кажа: Господи, Боже мой, петъ пари нѣмамъ, нито знание имамъ, нито сила имамъ, моята сила е толкова малка, почти гѣтинска, та ме е страхъ гори отъ една мечка. Ти ме научи, кажи ми, какъ да се справя съ мъжнотиитъ въ живота! Искамъ да прѣмина прѣзъ гората, страхъ ме е отъ мечкитъ, страхъ ме е сжщо да ме не ухапи нѣкоя голѣма змия. Кажи ми, какъ да прѣгазя онази голѣма рѣка. Научи ме, Господи, страхъ ме е да се не удавя! Тѣѣ говори на Господа! Тогава Господъ ще ти покаже, отъ какво има нужда тази

мечка и ще те научи, какво трѣбва да кажеш на мечката. Какво трѣбва да кажеш на змията, какво трѣбва да кажеш на рѣката. Той казва: "Ти ще отидеш при мечката и ще и кажеш само една дума и тя ще ти отвори пжть. Ще отидеш при змията, ще и кажеш само една дума, и тя ще ти отвори пжть. Ще отидеш при рѣката, ще и кажеш само една дума, и тя ще ти отвори пжть." Ти като тръгнеш, пакъ треперишь, но кажеш на мечката една дума, и тя се позасмѣе, отвори ти пжть. Дойдеш при змията, кажеш и една дума, и тя ти отвори пжть. Дойдеш при рѣката, кажеш и една дума, седнеш надъ водата и хопъ, на другия брѣгъ си вече! Слѣдъ това казваш: каквото Господъ ми е казалъ, всичко това е Истина. Като се върнешъ вече съ туй съзнание, имашъ ли страхъ отъ мечки? Казвашъ: зная една дума, на която мечката се подчинява, зная една дума, на която змията се подчинява, зная една дума, на която рѣката се подчинява. Казвамъ: по-добрѣ да знаешъ една такава дума, отколкото хиляди обикновени думи. По-добрѣ да имашъ само единъ картофъ, който да посадишь въ земята, отколкото да имашъ хиляди картофи, изгнили въ нѣкоя изба.

Та ще имате външни и вътрѣшни връзки! Нѣкой отъ васъ ще каже: едно врѣме имахъ много любовъ, много вѣра. Оставете вашето "едно врѣме!" Важно е сега, въ този моментъ, какви връзки имате къмъ Бога. Вие говорите ли на Господа? Господъ говори ли ви? Ще мълчите, нѣма да ми давате никакъвъ отговоръ. Ако Господъ ви говори, азъ се радвамъ. Питамъ ви още: вие говорите ли на Господа? Ако Му говорите, пакъ се радвамъ, защото има истинска обмѣна въ отношенията между Бога и васъ. Трѣбва да ни говори Господъ, и ние трѣбва да Му говоримъ. Това има дълбокъ, истински смисълъ. Започнете ли по този начинъ, тогава ще дойде Богъ, ще ни покаже истинските отношения, външните връзки, и само така ще се опознаемъ. Вие още не се познавате единъ другъ. Това да не ви обижда, защото да се познавате, значи да се обичате единъ другъ тъй, както себе си, не повече отъ себе си. Може да направите такъвъ опитъ. Ако дойде при васъ нѣкой, когото обичате, вие можете да му отстѣпите яденето си, вашата храна и при това да изпитате радостъ. Това може да направите за вашата гъщеря, или за вашия синъ, или за вашия възлюбенъ приятель, но ако дойде при васъ нѣкой външенъ човѣкъ, когото вие не познавате, ще се поколебаете, дали да му услужите и ще кажете: не съмъ разположенъ да ви приема. Това е опорочение на великия Божи законъ на Любовта. Законитъ въ Божественя свѣтъ седятъ другояче. Щомъ въ моята душа се зароди желание да отстѣпя моята

паница нѣкому, понеже тази паница е неотстъпваема, веднага отъ невидимия свѣтъ, отъ невидима рѣка ще се сложи друга паница прѣдъ мене. Такъвъ е законътъ! Ако въ душата на твоя братъ се зароди сжщото желание, ще дойде трета паница. Ако въ тебе се зароди желание да гадешъ на брата си твоего, и въ неговото сърце ще се роди сжщото желание, сжщата мисль. Ти ще гадешъ и ще кажешъ: заради тебе, Господи, азъ съмъ готовъ да направя всичко.

Сега ви говоря за вжтрѣшнитѣ връзки. Нѣкой казва: заради тебе азъ съмъ готовъ да направя всичко, но той не говори Истината. Най-първо като дойде нѣкой при мене, казва ми: Учителю, азъ искамъ да ми направите една услуга, искамъ да ми поговорите малко. Азъ се спирамъ, обръщамъ се къмъ Бога и питамъ: Господи, разположенъ ли си да му говоришъ! Господъ ми казва, че е много занятъ. Казвамъ: братко, не мога да ти говоря сега. Защо? Ако кажа, че Господъ не иска да му говори, той ще се докачи, затова му казвамъ, че нѣмамъ врѣме да му говоря, нѣмамъ нищо въ себе си. Значи, най-първо Господъ трѣбва да ти говори. И, слѣдъ като Господъ ти е говорилъ, и ти си говорилъ на Господа, тогава азъ ще ти говоря. Казва нѣкой: говори ми! Ще ти говоря, но кога? - Само когато ти започнешъ да говоришъ на Господа. Само по този начинъ ще се разбираме. И млади и стари, грѣжете тѣзи мисли въ ума си!

Нѣкои приятели казватъ: ние сме вече отъ десетъ години въ новото учение, знаемъ много нѣщо. Да, азъ виждамъ стари приятели, които иматъ връзка съ Господа; пъкъ виждамъ и млади, които иматъ връзка съ Господа. Но виждамъ и стари, които нѣматъ връзка съ Господа; виждамъ и млади, които нѣматъ връзка съ Господа. На младитѣ и на старитѣ, които нѣматъ връзка съ Господа, казвамъ да направятъ тази връзка. Тогава и наука, и поезия, и сила, и мощъ, и безсмъртни, всичко зависи отъ тази връзка. Нѣмате ли тази връзка, може да обиколите цѣлия свѣтъ, може да сте най-видниятъ учитель, може да отидете въ небето и да се върнете сто пжти, то се отнася само до външната страна на живота - всичко това е безполезно, безсмислено. То е като едно пжтуване на кинематографъ. Ще отидете на небето, ангелитѣ ще ви подържатъ тамъ 4-5 деня и ще ви изпратятъ пакъ назадъ, както изпращатъ царе отъ една държава въ друга. Единъ царъ не могатъ да го задържатъ като гостъ много врѣме въ нѣкоя държава, защото имъ коштува много скжпо. Когато германскитѣ императоръ ходи въ Цариградъ, турцитѣ си казаха: "Дано не дойде втори пжтъ!" - Тѣй много имъ коштувалъ.

Имате ли сжщинска връзка съ Бога, вие вече имате отноше-

ния, можете да влезете въ връзка съ онзи великъ организъм на Козмоса. Тогава животът ви ще се осмисли, и вие ще станете граждани на Царството Божие. Тогава вече ще имате отношения на синове и дъщери към Бога и ще можете да ръшавате другояче въпроситъ си, а не както сега.

Сега казвате: този съборъ е на младитъ. Съборътъ на младитъ и съборътъ на старитъ е единъ и сжщъ. Когато младитъ се събиратъ на съборъ, нека образуватъ външна и вътрѣшна връзка съ Господа! Когато старитъ се събиратъ на съборъ, нека образуватъ външна и вътрѣшна връзка съ Господа! Когато и младитъ и старитъ се събиратъ на съборъ, нека образуватъ сжщитъ връзки! Тогава отъ всички ще се образува единъ общъ организъмъ. Вие казвате: ние сме свързани. Не, вие сте свързани, но не сте свързани. Вие сте свързани физически, но сте свързани разумно, съзнателно. Знаете ли какво нѣщо е да срещнешъ една душа, която те разбира, която те обича? Тя е толкова внимателна, деликатна спрѣмо тебъ, угощава те, безъ да и мине мисълта, че трѣбва да си вървишъ. Онзи, който те обича, угощава те и си казва: дано поседи повече! А тия, които не те обичатъ, казватъ: хайде да го угостимъ, че по-скоро да си отиде! Да гадешъ нѣкому нѣщо, да го угостишъ и при това да искашъ да седи още, това разбирамъ връзка. Като дойде при тебе онзи, който има истинска връзка, ще внесе въ съзнанието ти разширение и ти ще се зарадвашъ. Какво каза Лаванъ на Якова? - Откакъ дойде въ моя домъ, Богъ ме благослови. Значи Яковъ донесе благословение въ дома на Лавана. Когато Божественото дойде у насъ, то винаги донася благословение за душата и разширение на съзнанието.

Сега не се спирайте да питате, дали имате връзка, или не. Направете връзката! Азъ не казвамъ, че нѣмате, но направете връзката си съ Бога по-силна! Нѣкой казва: азъ имамъ връзка. Казвамъ: това е първиятъ конецъ. Отъ день на день я усилвайте! Вториятъ день казвамъ: направи връзка съ Бога! - Имамъ. Тури вториятъ конецъ. На третия день тури третиятъ конецъ. Послѣ тури четвърти, пети, шести, седми, осми, девети, прѣзъ всичкитъ вѣкове все ще туряшъ отъ тия конци. Ще кажешъ: много дебела ще стане тази връзка. Не се плаши! Нѣкой пжтъ ще ви говоря за многото конци на съзнанието. Това е законътъ на еволюцията на човѣшката душа. Колкото повече отъ тѣзи конци имашъ, толкова по-добре. Отъ тѣзи конци ще се изтъче великата дреха на съзнанието. Отъ тѣзи конци ще се изплете Божествената връзка за духа.

Тѣй седи великиятъ въпросъ за вътрѣшнитъ и външни връзки

съ Бога, или съ други думи, отъ тѣзи връзки ще се опрѣдѣлятъ отношенията на Бога къмъ насъ и нашитѣ отношения къмъ Бога. Ако направите връзка съ Бога, ще бждете силни и мощни. Щомъ имате външни и вътрѣшни връзки съ Бога, и Богъ ще направи външни и вътрѣшни връзки помежду ни. Тогава и ние ще направимъ единъ вътрѣшенъ колективитетъ, ще образуваме единъ общъ вътрѣшенъ организъмъ и ще се разбираме, ще изпращаме своитѣ мисли телепатически. Само по този начинъ небето ще има къмъ насъ правилни отношения, отгдето ще ни посѣщаватъ по-напрѣдналитѣ наши братя. Азъ съмъ казвалъ: отъ небето ще ни посѣщаватъ ангелитѣ, тѣ сж напрѣдналитѣ наши братя. И тѣ се интересуватъ отъ тѣзи вътрѣшни връзки.

Васъ, младитѣ, ако ви нарека братя, знаете ли какво означава думата “братъ”? Съ буквата Б е започнало създаването на свѣта. Б-то означава създаване. Казвате: братъ и сестра. Какъ се казва сестра въ другитѣ езици, напримѣръ въ френски, въ латински езикъ? - На френски езикъ се казва “Sœur”, започва съ буквата S. Тази буква означава закона на вѣчносттата. Слѣдователно, когато говоримъ за братъ и за сестра, всѣкога погразбираме два Божествени процеса на новъ животъ. Братъ и сестра сж процеси на единъ новъ животъ, който трѣбва да започне. Братъ и сестра, това е началото и краятъ на сегашния животъ. Братъ и сестра означаватъ границитѣ на новия животъ, въ който трѣбва да влѣземъ. Рѣката е рѣка, ако има брѣгове, ако има граници. Нѣма ли граници, не е никаква рѣка. Ако морето нѣма граници, не е море. Ако животътъ нѣма дѣлѣ граници, не е животъ. Всѣко нѣщо трѣбва да има разумни граници. Братъ и сестра, това сж разумни граници на единъ великъ, новъ животъ. Когато кажете братъ и сестра, трѣбва да погразбирате границитѣ на разумния животъ. Душата ти трѣбва да трепне, когато кажешъ братъ или сестра. Като ви казвамъ братъ и сестра, какво погразбирате? Досега знаехте ли туй опрѣдѣление? Думата братъ има смисълъ. Вие казвате, че нѣкой ви е братъ, пкъ се сбивате, скарвате се съ този братъ. Братътъ, който прѣдставлява граници на твоя животъ, съ него никога не можешъ да се скарашъ. Съ онази сестра, която прѣдставлява граници на твоя животъ, която опрѣдѣля направлението на твоето движение, никога не можешъ да се скарашъ. Слѣдователно, ако ти си братъ нѣкому, ти ще бждешъ граница, ще опрѣдѣляшъ направлението на неговия животъ. Схванете ли така въпроса, ще имате Божието благословение. Тогава нѣма да бждете играчка на ония тъмни сили, на ония изостанали души и духове, които влизатъ навсѣкждѣ. Тѣ като влѣзатъ нѣкждѣ, разправятъ се за разни дреболии, внасятъ съмнѣния, подо-

зрѣния между хората. Азъ никога не мога да се съмнѣвамъ въ единъ свой братъ или въ една своя сестра. Нѣкой братъ и сестра влѣзатъ въ една шатра, веднага тия духове на съмнѣние идватъ и казватъ: "Какво ли правятъ тия тамъ?" - Вижъ какво правятъ! Какво може да се прави въ свѣтлината? Въ свѣтлината може ли да се върши прѣстѣпление? Питамъ: онзи изворъ, който извира и дава, минава прѣзъ разни мѣстности и ги пои, върши ли прѣстѣпление? Ако този изворъ мине и разрови коренитѣ на нѣкое голѣмо дърво, направилъ ли е съ това нѣкакво прѣстѣпление? Изворътъ казва на туй дърво: "Ти си голѣмо вече, ти си завършило своята еволюция, но умъ нѣмашъ, прѣвѣрни се на нѣкоя малка бубулечица и влѣзъ въ водата!" Турцитѣ казватъ: "Дѣлъгъ Ахмедъ, глупавъ Ахмедъ." Водата казва на дървото: "Ти си умно, нѣма защо да се стремишь да стигнешъ до небето, затова, докато голѣмата буря не е дошла, докато и брадвата още не е дошла, прѣвѣрни се на едно малко животно и влѣзъ въ водата! Смири се, за да имашъ Божието благословение!" Смирението подразбира смаляване, прѣминаване отъ едно състояние въ друго. Когато Христосъ казва да се отречемъ, Той подразбира да се отречемъ отъ обикновения животъ, отъ всички негови прѣходни форми, отъ всички негови илюзии и да влѣземъ въ новия животъ. Като даваме нѣщо, добиваме нѣщо.

Отъ всичко, което сега ви казвамъ, онова, което може да ви принесе най-голѣмата радостъ, е да направите връзка съ Бога. Вие ще слушате какво Господъ ви говори и слѣдъ като Той ви говори, вие ще Му говорите. И нѣма да повтаряте това, което Той ви е говорилъ, но ще Му кажете вашата опитностъ, ще му кажете какво сте направили при условията, при които живѣете. Нѣма да Му набеждате, какво мислятъ ученитъ по създаването на свѣта, че той е създаденъ по закона на еволюцията, че едн-кой си богословъ какво мисли по този въпросъ и т. н. Не занимавайте Господа съ тѣзи глупави работи, защо Господъ направилъ свѣта. Не учете Господа вие! Той знае защо е направилъ свѣта. Вие започвате да учите Господа, да Му разправяте, защо направилъ свѣтътъ. Ти кажи на Господа така: Господи, мене ме е страхъ отъ мечка. Дошли сж гладни години, Господи, покажи ми начинъ, по който честно и почтено да си изкарамъ прѣхраната, да си направя обуца. Азъ съмъ готовъ на всичко онова, което ти благоволявашъ по отношение на мене. Искамъ да изпълня Твоята воля абсолютно, тѣй, както Ти искашь, за да почувствувамъ, че си доволенъ отъ моята работа! Господъ внимава, дали ние сме доволни отъ това, което ни говори. Пъкъ и ние, когато Му говоримъ, искаме да знаемъ, дали Той е доволенъ отъ насъ. Щомъ Богъ е недоволенъ отъ насъ,

казва: “Има погрѣшки въ твоята работа, ще ги изправиш!” Ние трѣбва да живѣемъ чистъ и святъ животъ и да не озорчаваме Божественя Духъ. Единственото нѣщо, което внася въ насъ радостъ и веселие, това е Господъ. Затова, като създадемъ вътрѣшна и външна връзка съ Бога, ще придобиемъ тази радостъ и това веселие.

Сега вие младитѣ трѣбва да имате вътрѣшна връзка съ Бога! Тогава ще бждете силни и радостни и ще опитате Божествената Истина, не за въ бждеще, не и слѣдъ хиляди години, но още днесъ. Пропуснете ли днешния день, другитѣ години никога нѣма да дойдатъ. Днешниятъ день подразбира съвокупность на всички условия, които Богъ ни е далъ. Всичкитѣ години сж събрани сега. Ако сега посадимъ това сѣме, идущата година ще го видимъ въ една нова фаза на покълване; слѣдната година ще го видимъ израсло, цѣвнало и най-послѣ вързало плодъ. Ние се стремимъ къмъ този вътрѣшенъ плодъ.

И тѣй, мисля, че сега всичко ви е ясно. Искамъ да нѣма спорове между васъ. Ученикъ е онзи, който има връзка съ Бога, и съ когото Богъ има връзка. Туй е дълбоко убѣждение. Нѣкой ме пита: азъ ученикъ ли съмъ? - Ако имашъ вътрѣшна връзка съ Бога, и ако Богъ има връзка съ тебе, ти си ученикъ. Приближавашъ ли се само, ти си върлюющъ. Върлющиятъ образува своята връзка. Ако те носятъ отъ хамбаръ въ хамбаръ, ти си оглашенъ. Ако си натоваренъ въ колата и те носятъ за посаждане, ти си върлюющъ, а ако си посаденъ вече, ти си ученикъ. Това сж три важни положения. Това е великата Истина, която опрѣдѣля външнитѣ и вътрѣшнитѣ връзки. Никаква друга философия не може да бжде постигната, докато нѣма това вътрѣшно съзнание. Тогава ще дойде законътъ на вътрѣшното смирение. Подъ “смирение” азъ разбирамъ едно разположение на човѣшката душа, да разбира и схваща великитѣ истини, които сж вложени въ самия животъ.

Въ тази свѣтлина, бестѣитѣ, които съмъ ви държалъ, ще станатъ по-ясни. Писанието, Евангелието сжщо тѣй ще ви станатъ по-ясни. Тогава животътъ на всички святи хора, които сж живѣли прѣди хиляди години, ще се осмисли. Трѣбва да знаете, че всички тѣзи братя, които сж живѣли въ миналото, живѣятъ и сега, тѣ иматъ връзка съ Бога и работятъ отъ Негово име. Може да кажете: дали е живъ еди-кой си светецъ? Всички светии живѣятъ и сега. Апостоль Павелъ е живѣлъ нѣкога, но и сега живѣе. Та и всички ние сме живѣли въ миналото, но то не е важно, важното е, че сега живѣемъ. Между апостоль Павла, между апостоль Петра и между всички пророци и апостоли сжществува вътрѣшна връзка, понеже казва Христосъ: “Отецъ ми живѣе въ мене, и азъ живѣя въ Отца си.” Това е сжщата

връзка. Ами че всътка вечерь Христосъ ижживѣваше по нѣколко часа да говори на Господа и Господь да Му говори. Вие по колко часа сте въ разговоръ съ Господа? Вие не четете молитвѣтъ, които ви сж дадени. Вие като прочетете Господнята молитва, казвате: “Нагласенъ съмъ вече.” Съ това не казвамъ да не четете молитвата “Отче нашъ”, не ви правя упрѣкъ, но казвамъ: трѣбва да имате истинска вжтрѣшна връзка!

Сега, пожелавамъ ви тази срѣца да стане по единъ естественъ пжтъ. Нѣкои отъ младитѣ ще говорятъ, послѣ ще има и музика. Бжде-те всички свободни, за да се образува тази вжтрѣшна връзка. Ако образувате вжтрѣшната връзка, може да отидемъ до Мусала. Безъ връзка ние не искаме да ходимъ. Хора, които нѣматъ връзка съ Бога, какво ще търсятъ на Мусала? Ако имате връзка, врѣмето ще бжде хубаво; ако нѣмате връзка, дѣждъ ще ни кваси на общо основание, пѣкъ и вѣтъръ ще ни духа. Щомъ имате връзка, Господь ще отвори небето, ще каже: “Приемете тия гости добръ!” Щомъ нѣмате връзка, ангелитѣ ще ни поливатъ отгоръ и ще кажатъ: “Какво търсите на туй високо мѣсто?” Днесъ ще опрѣдлимъ, ще се изкачимъ ли на Мусала, или не. Духовно ще ме разбирате. Ако можемъ духовно да се изкачимъ на Мусала, може да отидемъ. Но трѣбва да знаете, че каквото е отвънъ, такова е състоянието и отвжтрѣ.

Ще ви попитамъ сега: искате ли да отидемъ на Мусала? Съ връзка или безъ връзка? Хубаво, щомъ искате съ връзка, тогава ще отидемъ. Туй е по свобода на духа. Турите ли тази връзка, всичко ще се оправя - другъ пжтъ нѣма. Този е истинскиятъ пжтъ, по който вървятъ всички души отъ цѣлото небе, всички ангели, всички добри хора, отдѣто и да сж, каквото и да е тѣхното положение. Казвамъ ви една проста, но велика Истина.

Питамъ Господа: да ви говоря ли още? Господь се е приготвилъ да ви говори. Щомъ Господь се е приготвилъ да ви говори, слушайте Го! Слѣдъ като ви говори Господь, тогава и вие ще му говорите, но прѣмо, сжщественото, онова новото, което е въ душата ви. Кажете на Господа най-сжщественото, онова, което разрѣшава въпроса за свѣта, за вѣчния животъ. Говорете Му да ви избави отъ смъртъта, да ви избави отъ онази мечка, която се е вмъкнала въ душата ви! Говорете на Господа да ви избави отъ съмнѣнието! Говорете на Господа да ви избави отъ невѣрието! Говорете на Господа да ви избави отъ гнѣва, отъ подозрѣнието, отъ тази стипчавостъ, която имате. Всички не сте готови. Като се очистите отъ всички тѣзи бубулечици на вашето вжтрѣшно естество, като ви избави Богъ отъ

тѣхъ, тогава ще прогледате свободно наврѣдъ. Тѣ изпоядоха листата на вашето дърво - фигуративно ви говоря. Като се освободите отъ всички тѣзи бубулечици, отъ тази филоксера въ коренитѣ ви, тогава ще цѣвнете. Като ви избави Господъ, ще бждете съвършено чисти, безъ никакви бубулечици въ коренитѣ, въ листата и въ клонищата. Листата ви ще бждатъ зелени, цвѣтътъ - росенъ, свѣжъ, плодътъ ще бжде безъ червеи, ще увисне и ще узрѣ подъ Божествената свѣтлина, та като дойдатъ вашитѣ приятели, вашитѣ напръгнали братя, да има какво да вкусятъ отъ васъ.

И тѣй, сега ще ви дамъ да си запишете едно мото. Това сж думи на Господа къмъ васъ: “Моята Любовь носи животъ и знание за васъ”. Днешната Любовь на Господа носи животъ и знание за васъ. Подъ “животъ”, разбирамъ вѣчния животъ - животътъ на безсмъртието. И подъ “знание”, разбирамъ това знание, което носи сила за васъ. Само Божественото знание носи сила. Въ обикновеното знание нѣма сила. Тогава, какво ще отговорите на Господа? Ще Му кажете: “Господи, въ пжтя на Твоята Любовь, въ пжтя на Твоята Мждрость, въ пжтя на Твоята Истина ние ще Ти служимъ прѣзъ всичкитѣ дни на нашия животъ.”

Идеалътъ на ученика.

Природата обича само ония, които иматъ високъ идеалъ.

Смъртта е нещастие то на хората безъ идеалъ, а възкресението е излизането съ високъ идеалъ изъ дълбокитъ изби на материалния свѣтъ. (Високия Идеалъ)

Душата на всѣки едного съдържа Божественото въ потенция. Проявяването на тази Божественостъ, чрѣзъ подчиняване на вътрѣшната и външна природа, е цѣльта на живота. Постигнете го чрѣзъ работа, чрѣзъ молитва, чрѣзъ психическо подчинение, чрѣзъ философия само чрѣзъ единъ, чрѣзъ нѣколко, или чрѣзъ всички тия методи, и бждете свободни! S. V.

Безъ идеалъ, животътъ, поне въ този видъ, въ който ние го познаваме, като проявяващъ се въ извѣстни форми, е невъзможенъ. Защо? Защото всѣка форма, независимо отъ какво естество е тя, прѣдставлява отъ себе си постигната цѣль - идеалъ, къмъ който се е стремело едно по-малко, или повече будно съзнание.

Безъ идеалъ еволюция е невъможна. Идеалътъ е основниятъ потикъ за проява на живота, затова животъ безъ идеалъ е невъзможенъ. Ако си прѣдставимъ единъ максималенъ песимизъмъ, който да изключва всѣка вѣра въ възможноститъ за постигане на нѣщо, ние ще имаме резултатъ, равносиленъ на смъртъ.

Еволюцията прѣдставлява само стремежъ на будно съзнание къмъ реализиране на постоянно смѣняващи се идеали - цѣли. Това сж факти. Тѣй мислятъ всички.

Явно е, сщществата - хора, или си създаватъ идеали, или тѣ имъ биватъ налагани отъ природата (защото тя има срѣдства за създаване идеали, дори и у най-пасивния, като засѣга мислитъ и чувствата му, или като дѣйствува чрѣзъ инстинкта). Въ този именно пунктъ се отличава ученикътъ отъ неученика, въ тѣсенъ смисълъ казано.

Въ широкъ смисълъ взето, всички сщщества сж ученици на единъ учителъ - скритиятъ безкрайно разуменъ животъ.

Идеалитъ на не ученика сж наложени отъ външнитъ условия, които въздѣйствуватъ на неговитъ инстинкти и чувства. Тѣзи идеали непрѣстанно се мѣнятъ, а често си противорѣчатъ, поради което обстоятелство животътъ на този човѣкъ прави впечатление на неориентиранъ, хаотиченъ.

Идеалътъ на ученика е единъ и вѣченъ. Той самъ по себе си никога не уголъбява величината си; остава винаги задъ границитъ на

лично го домогване. Той расте по сила не вънъ, а вътрѣ. Гоненъ непрѣстанно вънъ, въ външнитѣ обекти, той се реализира равномѣрно въ всичкитѣ си посоки, но вътрѣ. Всяка създадена форма се стреми да го реализира поне отъ части, но въпрѣки това, никоя създадена или създаваща се форма, каквато и да била тя, не го съдържа въ себе си. Той е тѣй обширенъ, че може да се съзре прѣзъ всичко съществуващо, задъ всичко съществуващо, но не и въ всичко съществуващо. Той може да се съзре и задъ цѣлата природа. Идеалътъ на ученика е идеалъ на природата. Природата постоянно го съзерцава, постоянно се стреми въ нѣкое отгѣлно свое творение, или чрѣзъ всичкитѣ купно, да голови и прѣдаде неговия образъ. Образитѣ се мѣнятъ. Слѣдователно, и природата като човѣкъ - ученикъ, само съзерцава върховния идеалъ, а той остава все извънъ границитѣ на нейнитѣ постижения.

Тѣй изнесенъ този Идеалъ е едва ли не недѣйствителенъ, затома обикновено е прѣнебрегнатъ. Нѣма по-дѣйствителенъ идеалъ отъ него.

Този идеалъ е поставенъ отъ началото на битието и ще свѣти надъ небосклонитѣ на всички същества и на цѣлата природа до скончанието на вѣковетѣ. Ще се въплощава въ разни форми, били тѣ физически или умствени, ще кърми велики идеи. Но всички тѣзи, зараждайки се по силата на неговата творческа воля, ще изчезнатъ съ врѣмето, а той ще надживѣе и врѣмето и вѣчността дори.

Къмъ него се стреми всичко живо, абсолютно всичко, защото къмъ него води единствения пжтъ, по който тече великия животъ.

Ученикътъ тѣй схваща идеала, тѣй живѣе съ него.

Само при едно таково положение можемъ да кажемъ, че ученикътъ и идеалътъ сж едно, но не по сжщина, а въ непрѣривния процесъ на реализиране на идеала въ ученика прѣзъ вѣчността.

Какъ ще бждатъ разрѣшени ония въпроси, които се слагатъ за разрѣшение прѣдъ стѣпките на ученика и които иматъ капитално значение въ неговия пжтъ? Тия въпроси сж много, ще взема два-три.

- 1. Дѣйностъ или бездѣйствие. Дѣйността, дѣвижието, смѣната на постигнатото съ непостигнатото, по-свършено обуславятъ еволюцията. Несполучливитѣ опити въ живота каляватъ воля, характеръ и мисль и създаватъ условия за по-сполучливъ опитъ. Но дѣйността създава плодове, които обвързватъ дѣца. Отъ това се раждатъ всички страдания. Какъ ще се примирятъ тия два положения? Само вѣщия, прозирацията прѣзъ всичко, но невѣплотениятъ въ нищо Идеалъ може да примири тия два полуса. Той ще отнеме жилото на дѣйността съ огледъ на резултатитѣ и ще я прѣвърне въ дѣйностъ -

непрѣривно вѣчно реализирано на вѣчността въ всѣки настоящъ мигъ.

Подъ такава свѣтлина практическитѣ въпроси и задачи ставатъ пакъ практически, но отъ единъ по-вжтрѣшенъ характеръ.

За ученика сжществата изобцо и хората въ частностъ сж едно нѣщо, а именно частично реализиранъ и непрѣкъснато реализиращъ се вѣченъ идеалъ. Какъ би се чувствувалъ ученика въ обществото? Какъ би се поставилъ тамъ? - Много ясно става отъ горѣказаното.

Тѣй разрѣшава ученикътъ всички въпроси. А за него собствено сжествува само единъ въпросъ: "дали всѣки мигъ той реализира въ себе си поне една безкрайно малка частъ отъ вѣчния идеалъ?"

Идеалътъ на ученика е вѣченъ.

Той никога се не мѣни по сжщина.

Прѣслѣдванъ вѣнъ, той непрѣстанно се реализира вжтрѣ.

Той непрѣстанно се въплощава въ мислови и физически форми, непрѣстанно заражда и кърми велики идеи. Но всичкитѣ тѣ, появили се по силата на творческата му воля, изчезватъ въ всепоглѣщащата пастъ на врѣмето, а той ще надживѣе врѣмето и вѣчността дори.

Къмъ него се стреми всичко живо, защото къмъ него води единствениятъ пжтъ, по който тече великия животъ.

9 ч. с.

К. Паскалевъ.

Идеалътъ на окултния ученикъ.

Животътъ на единъ окултенъ ученикъ може да бжде разгледанъ отъ двѣ страни: външна и вжтрѣшна. Ученикътъ, както и всѣки човѣкъ, живѣе въ едно общество. Той има извѣстни връзки съ членоветѣ на това общество, и при различнитѣ условия на своя животъ се проявява по единъ или другъ начинъ. Всички тия отношения, постжпки, дѣйствия и т. н. съставятъ външната страна на неговия животъ. Този животъ е явенъ, той може да бжде описанъ отъ всѣкого. Въ това отношение въ окултната литература има изнесени много разкази за окултни ученици въ различнитѣ епохи, съ цѣлъ да се даде единъ образецъ за подражане. Такива срѣщаме и въ Библията.

Но въ живота на окултния ученикъ има и една вжтрѣшна страна, която никой не познава, за която никой не е писалъ. Нея позна-

ва само той. Това е неговият вътрешен живот, това сж всички ония вътрешни прѣживвания, чувства, мисли, идеи, и т. н., които той прѣминава прѣз периода на ученичеството. Тая страна остава за винаги скрита за чуждия погледъ. Въ моя моментъ менъ ме интересува именно тая страна, тъй като това е областта, въ която ученикътъ твори, въ която съгражда новото въ себе си. И всѣка негова постъпка не е нищо друго, освѣнъ единъ резултатъ на това, което е съградилъ тамъ.

Като окултни ученици, въ съзнанието на всѣки едного отъ насъ се пораждатъ редъ въпроси отъ различенъ характеръ: религиозенъ, наученъ, практиченъ и т. н. Всички тѣ дирятъ своето разрѣшение. Обаче, има единъ въпросъ, който често остава на заденъ планъ, но разрѣшението на който обуславя разрѣшението на останалитѣ, а именно: какъвъ е идеалътъ на окултния ученикъ? Къмъ какво се той стреми?

Разбира се, че всѣки човѣкъ си има свои идеали, които го вдъхновяватъ, даватъ му импулъсъ за работа въ живота. Ако оставимъ за моментъ окултния ученикъ и разгледаме обикновенния ученикъ, ще видимъ, че въ неговото съзнание стои единъ ясно очертанъ идеалъ - да изучи науката въ различнитѣ и отрасли, да се запознае съ законитѣ на природата и т. н. Явява се въпросътъ: какъвъ конкретно очертанъ идеалъ стои въ съзнанието на окултния ученикъ? Да допуснемъ, че желае да изучи природата съ нейнитѣ закони. Но подобенъ идеалъ иматъ и стврѣмнитѣ учени: естественици, химици и пр. Тогава, кое е специфичното за окултния ученикъ? Когато той изучава природата, по какво се отличава отъ единъ ученъ? Да кажемъ, че изучава окултнитѣ закони. Но тукъ думата "окултенъ" не е сполучлива. Тя нѣма едно опрѣдѣлено съдържание. Какво значи окултенъ? - Скритъ, таенъ, неизвѣстенъ. Но и за единъ ученъ, който не познава единъ законъ и желае да го открие, тоя законъ е скритъ, таенъ, окултенъ.

Да разгледаме другъ идеалъ: да се освободи отъ своитѣ недостатъци, погрѣшки. Но състоянието на недостатъци е едно болезнено състояние въ живота на ученика и то е врѣменно, както е врѣменна и една болестъ. Дѣйствително, за болния човѣкъ здравето става идеалъ, но оздравѣ ли - тоя идеалъ изчезва. Никой здравъ човѣкъ не си поставя за идеалъ здравето.

Или пъкъ желае да добие извѣстни способности. Но способността за единъ ученикъ е само едно условие за постигане на повисоки идеали, тя не може да бжде негова крайна цѣль.

Или желае да заработи между хората и създаде едно идеално

общество. Но идеалното общество е само една благоприятна срѣда за неговото развитие, но не крайния идеалъ.

Ако погледнемъ на въпроса отъ чисто практично гледище, трѣбва да признаемъ, че въ първия фази въ своето развитие, ученикътъ навлиза въ единъ свѣтъ крайно неустойчивъ, свѣтъ на постоянни промѣни. Въ неговото съзнание започватъ да изпъкватъ редица идеали. Въ нѣкои минути той започва да мисли, че му трѣбватъ една голѣма мисия: да се издигне, да заработи и повдигне цѣлото човѣчество и пр. Въ други случаи се заражда обратния идеалъ: той замечтава за единъ тихъ и спокоенъ животъ - животъ на постоянно размишление и съзерцание. Въ нѣкои случаи той изпада въ едно крайно религиозно настроение: започва да гледа и на най-гребната случка въ своя животъ, като едно откровение на невидимия миръ. Има, разбира се, и противоположни моменти, въ които идеалътъ на ученика слиза на земята - той започва да се съмнѣва, явява се безвѣрие, разочарование и т. н. Така постоянно се редятъ все нови и нови идеали, единъ отъ другъ по-хубави, но все непостоянни, промѣнливи.

Ученикътъ не трѣбва да се спира на врѣмения идеалъ. Той трѣбва да потърси вѣчния идеалъ - моя, който се реализира прѣзъ цѣла вѣчностъ. А кой е той? - Ученикътъ трѣбва прѣди всичко да потърси Бога. Да потърси Оня, Който прѣзъ всички вѣкове на неговия животъ е бдѣлъ надъ неговитѣ сждбини, Който въ най-труднитѣ минути на отчаяние и страдание го е подкрѣпялъ, вдѣхвалъ му е вѣра и упование, Който въ всички минути на тъмнина му е освѣтявалъ пътя, Който винаги го е напѣтвалъ къмъ добро, свѣтлина, истина. Само Нему ученикътъ може напълно да уповае, че ни при единъ моментъ, при каквито и да е условия на живота, не ще измѣни своитѣ отношения къмъ него.

Това е идеалътъ, който е стоялъ като нѣщо най-свещено въ всички велики души, който ги е вдѣхновявалъ прѣзъ цѣлия имъ животъ, каралъ ги е да понесатъ съ едно безгранично търпѣние всички страдания на живота и когато ставало нужда, да се жертвуватъ за него.

Веднага, обаче, възниква въпроса: какъ може човѣкъ да се свърже съ Бога? - На пръвъ погледъ, най-напрѣдъ би трѣбвало да Го опознае и слѣдъ това да се свърже съ Него. Това наистина е логично, но не е правдоподобно. Може ли ограниченото, чийто възможности за познание сж толкова бѣдни, да познае Безграничното, Абсолютното? Безспорно, че не. Единствениятъ методъ - това е Любовта къмъ Бога. Само тя единствена е въ състояние да го свърже съ Него. Съврѣмениятъ човѣкъ, обаче, въ своето развитие е достигналъ до

такава степен, че той е изгубил всъщност за Него, а е останало само едно понятие. И кога се каже Любовъ къмъ Бога, тия думи прозвучаватъ безъ едно опредѣлено съдържание. Обаче окултниците ученикъ трѣбва да надживѣе това състояние, т. е. да навлезе въ една нова област, която съставя мистичната страна на ученичеството. Тая област не подлежи на описание, тя само се живѣе. Само ония ученици, които сж навлезали въ нея, знаятъ, че да обща човѣкъ Бога, това значи да се свърже съ единъ вѣченъ и неизчерпаемъ източникъ на животъ, свѣтлина, на всичко най-възвишено и най-благородно. Всички тѣ знаятъ, че любовта къмъ Бога за тѣхъ е тѣй необходима, както е необходимо дишането за тѣхния организъмъ. И както безъ въздухъ биха се задушили, така и безъ нея биха се задушили всрѣдъ ония крайно неблагоприятни условия, въ които обикновено сж поставени да се развиватъ.

Въ това отношение, ако прослѣдимъ живота на всички окултни ученици, ще видимъ, че пробниятъ камъкъ, съ който се е познавала тѣхната сила, е когато сж били поставени въ състояние да видятъ разрушени всичкитѣ си обикновени идеали, всичко онова, което имъ е давало нѣкаква подкрѣпа и е оставала само връзката съ Бога. Ако сж могли да я запазятъ - тѣ сж издържали своя изпитъ; ако ли не - пропадали сж. Живи примѣри въ това отношение ние виждаме въ Стария Заветъ въ лицето на Йова, Давида, Данаила и т. н.

Въ окултната литература има изтъкнатъ единъ законъ, който опредѣля отношението на всички сжщества въ битието. Споредъ него, всѣко сжщество се намира въ отношение на пасивностъ (възприемчивостъ) спрѣмо по-възвишенитѣ отъ него, а въ отношение на активностъ спрѣмо по-нисшитѣ. Отъ тоя законъ може да се направи една аналогия по отношение дѣйността на ученика. Връзката му съ Бога и по-напрѣднатитѣ сжщества съставя пасивната страна на неговата дѣйностъ. Тукъ думата пасивенъ употрѣбавамъ въ смисълъ възприемателенъ. Любовта къмъ Бога дава на ученика всички условия, за да се прояви, но самото проявление е вече негово лично дѣло. Тукъ е именно полето, въ което той се явява като творецъ. И въ това отношение той трѣбва да влезе въ контактъ съ два свѣта: единиятъ - неговиятъ собственъ вътрѣшенъ свѣтъ, другиятъ - външниятъ свѣтъ. Тукъ трѣбва да признаемъ, че колкото Любовта къмъ Бога го свързва съ единъ свършенъ свѣтъ на вѣчна хармония, миръ и блаженство, толкова неговото творчество го свързва съ два свѣта крайно дисхармонични, пълни съ противорѣчия и противоположества.

Да разгледаме, например, вътрешния святъ. При известни условия ученикътъ пожелава да свърши едно дѣло. Веднага се появяватъ двѣ противорѣчиви мисли. Нѣщо го съвѣтва да постъпн по единъ начинъ, друго го съвѣтва да постъпн тъкмо по противоположния. Кого да послуша? Кои е добриятъ гласъ? Ето единъ отъ важнитъ въпроси, съ които още въ началото се сблъсква. Отъ друга страна, той попада подъ силното дѣйствиe на закона за смѣнитъ на настроенето. Въ известень моментъ чувствува себе си мощень, изпълненъ съ творчески енергии, струва му се, че е въ състояние да прѣстрои цѣлия святъ. Въ другъ случай настъпва тъкмо противоположното състояние: чувствува себе си слабъ, немощень. При това, всѣко прѣминаване отъ едно състояние въ друго е съпроводено съ голѣми страдания.

Както е дисхармоничень вътрешния святъ, така е дисхармоничень и външния. Ученикътъ е поставень да се развива при крайно материалистична срѣда, изпълнена само съ противорѣчия. Той вижда, че навсѣкждѣ цари една жестока борба за съществуване, въ която силниятъ изнасилва слабия и живѣе за негова смѣтка. Постоянно въ своя животъ той срѣца само крайно егоистични хора. Въ обществото вижда отъ една страна хора, крайно обрѣменени, потънали въ нещастия, а отъ друга - хора прѣтоварени въ излишества. Веднага въ неговото съзнание възниква идеята за нарушение Правдата въ свѣта, и той се залавя да я възстанови. Но скоро се убѣждава, че за това е необходимо не само желание, но и методи, които той не притежава.

Отъ друга страна, въ отношенията си съ хората, постоянно се натѣква на много други противорѣчия. Той знае, че всички хора сж братя помежду си, и че къмъ всички трѣбва да се отнася съ еднаква обичъ. Но въ дѣйствителность, по нѣкога срѣца хора, къмъ които безъ никакъвъ поводъ чувствува едно отблъскване, една антипатия. Какъ да примири това противорѣчие?

Отъ всичко това се вижда, че въ първитъ фази на своето развитие, ученикътъ се натѣква на редъ противорѣчия, както вътрѣ въ себе си, така и извънъ себе си. Прѣдъ него се изправя една много сериозна задача, разрѣшението на която се изкупва съ цѣната на много страдания. И ние виждаме, тамъ дѣто нѣкои ученици отъ миналото заговарятъ по моя въпросъ, отъ тѣхнитъ думи лѣха една голѣма болка, една голѣма скърбъ.

Това е тѣсниятъ пжтъ, за който говорятъ всички свещени книги, за който споменава и Христосъ - пжтъ труденъ, мжчителень, но той трѣбва да се измени. Така е наредила Природата. Разбира се,

че за изминаването му сж необходими редъ качества: прѣди всичко едно будно съзнание, едно абсолютно безкористие, смѣлость и т. н.

Мнозина, кошто четатъ окултната литература, често срѣщатъ описания за разни изпити на ученици изъ миналото, и въ тѣхъ се заражда идеята да чакатъ сжщо такива специални условия, за да се проявятъ и тѣ. Това е така, но такива специални условия сж една рѣдкостъ. За да се появятъ, необходими сж извѣстни изработени вече качества - плодъ на личнитѣ усилия на ученика. Нека напр. разгледаме живота на единъ ученикъ изъ дълбоката гревностъ - Йовъ. Той живѣе единъ добъръ, богоугоденъ животъ, но за да мине въ една повисока фаза на развитие, трѣбва да бжде подложенъ на единъ изпитъ. Както навсѣкждѣ, така и тукъ, подлага се на изпитание неговата вѣра въ Бога. Почва изпитътъ: отнематъ му се богатства, синове, дѣщери, здрабе и остава безъ всѣкаква подкрѣпа, отдѣто и да било, остава му само едно - вѣрата въ Бога. Но въпрѣки всичко това устоява. Веднага тукъ възниква въпроса: възможно ли е една такава вѣра да бжде едно случайно явление въ Йовъ? Възможно ли е до тогава да е водилъ единъ обикновенъ, гребнавъ животъ и изведнѣжъ да прояви една такава силна вѣра? - Безспорно не. За да се създаде въ човѣка една такава вѣра, необходими сж дълги усилия, много работа.

Единъ тъкмо противоположенъ типъ въ по-нови врѣмена прѣдставлява Фаустъ. Между тия два типа азъ виждамъ една аналогия. Йовъ вѣрви по пасивния пжтъ - пжтътъ на вѣра и прѣданостъ къмъ Бога. Фаустъ вѣрви по активния пжтъ - пжтътъ на личното творчество. И двамата биватъ подложени на изпитъ. Изпитътъ на Йова вѣрви по низходящъ пжтъ - отъ него се отнема, а на Фаустъ - по възходящъ - дава му се. Първиятъ - побѣждава, вториятъ пропада. Защо пропада Фаустъ? Въ него липсва живата вѣра въ Бога, а вмѣсто нея съмнѣнието е започнало да засѣнява неговия умъ.

Но да се върнемъ къмъ идеала на окултния ученикъ. При неговото реализиране, почти въ всички ученици се забѣлъзва едно голѣмо нетърпѣние, едно желание, колкото е възможно по-скоро да се реализира. И всѣко забавяне е свързано съ тревоги и безпокойства. Това е едно неправилно схващане на въпроса. За реализирането на тоя идеалъ, ученикътъ не е единственъ факторъ. Тукъ работи и природата, а ние знаемъ, че тя твори много бавно.

Ето защо, въ реализирането на своя идеалъ, ученикътъ трѣбва да вложи една голѣма ширина. Да работи съ едно абсолютно безкористие и прѣданостъ. Да вѣрви непрѣстанно по тоя свещенъ пжтъ,

и той ще го заведе при неговия Идеал - при Бога.

10 ч. с.

Хр. Койчевъ.

Будностъ.

Нашиятъ съборъ е единъ тихъ заливъ, където могатъ за малко да спратъ и отгърнатъ корабитъ, заръжани по разни посоки въ океана на живота. Или по-право, той е гостоприменъ домъ, всрѣдъ обширенъ лѣсъ, където пжтникътъ спира, за да отпочине, да смѣни мисль и където неволно всички ставатъ близки единъ на другъ.

Прѣзъ цѣлата година ние сме живѣли съ красиви желанія, съ благородни стремежи, съ искрени разбирания, и ние трѣбва да дадемъ пълненъ изразъ на всичко това. Още смѣлостъ, още увѣреностъ въ себе си ни липсва, за да изявимъ онова, което ни движи, сплотява, ржководи.

Изразътъ, това е едно изкуство, той е едно вълшебство, което знаятъ само тия, които владѣятъ идеитъ съ всичкитъ имъ възможности на съчетание и познаватъ множеството на формитъ. Той най-послѣ е резултатъ отъ дълго изучаване при едни - несъзнателно свързване съ сжщноститъ на нѣщата, при други - съзнателно. Твърдъ съзерцателенъ, твърдъ внедренъ въ себе си трѣбва да бжде човѣкъ, за да разбира този чаръ. И тайната на всичко онова, което привлича човѣшкя умъ, човѣшкото сърце, е онова несъзнателно или полусъзнателно показване въжтрѣшната сжщина на нѣщата.

Виртуозността на музиканта открива една тайна, една сжщностъ на човѣшката душа! Сжщо тѣй лиричниятъ даръ на поета, или гениалността и мждростта на човѣка, който изразява Истината.

Единъ отъ най-гольмитъ съврѣмenni виртуози, слѣдъ като се проявилъ като твърдъ способенъ и общаващъ музикантъ, отива при единъ учитель, за да придобие при него пълното разбиране и ствършенство. И колко билъ той разочарованъ, когато трѣбвало отъ сутринъ до вечеръ непрѣкъснато да свири най-елементарни упражнения, давани на начинаещи ученици! Въ края на първия мѣсець той се считалъ напълно за пропадналъ, а мислил се вече и за настоящи идиотъ. И що? - На първия концертъ слѣдъ своето обучение, той добилъ всичката извѣстностъ и слава, която вече никой не му отрѣкълъ. Нѣщо съвсѣмъ малко е липсвало въ неговата музика, което той по такъвъ необикновенъ начинъ придобилъ - то било изразътъ.

Може би на насъ именно, прѣдстои тази опитностъ: идеитъ,

които ни вълнуватъ, сж ясни за насъ; ние имаме убѣждение, но гълга и упорита работа е нужна, за да оживѣятъ и дагатъ изразъ.

Въ сегашния, тѣй усложненъ животъ, нашитѣ разбирания, нашитѣ методи, нашитѣ сили отиватъ въ противовѣсъ на общото течение на мисльта, на методитѣ на заобикалящето ни общество. Тѣкмо за туй ние можемъ да различимъ, да съпоставимъ и да видимъ най-послъ, че външното благополучие никакъ не отговаря на вътрѣшното такова, че външната начетеностъ не означава още духовностъ или дълбочина на ума, нито пѣкъ общественото положение дава право да се заключи за проявени дарби и добродѣтели.

Затова, когато нѣщата и отношенията въ живота сж тѣй разновидни и противорѣчиви, ученикътъ трѣбва да има една скала, о която да се разбиватъ несъобразноститѣ.

Потрѣбенъ е единъ методъ, провѣренъ и абсолютенъ. Тайната на едно ученичество е тайна на единъ такъвъ методъ.

Въ свѣта сж дадени различни методи, обаче опората, стимултъ на всички безъ изключение е една - това е будността. За всички ученици будността е начало, задача, цѣль, а впоследствие, тя става пжтъ. Будността е дѣте на врѣмето. Може би тя е най-красивото качество на Сатурна. Будността борава съ най-малкиятъ математични величини; въ една милиардна частъ отъ секундата се рѣшава сждбата на цѣль човѣшки животъ, на цѣль народъ, на цѣла раса, а и на цѣлото човѣчество.

Затова будни, всѣки при свѣтилника си! (Единъ девизъ, повтарянъ отъ хиляди години).

На Изтокъ, чували сме, че има школи, които, чрѣзъ магичността на думитѣ и силата на желанието прѣпоржчватъ на своитѣ ученици постижението на задачитѣ и идеалитѣ си. Ако една цѣль, едно духовно томление се оживи, като една вътрѣшна нужда, то тя възпламенена би освѣтила пжтътъ къмъ себе си.

И тѣй, ако въ скърбта и въ радостта, въ отчаяние, както и въ благополучие, желаемъ, търсимъ и изговаряме будността, тя ще ни покаже методъ къмъ себе си.

Така ще притежаваме тайната на ученичеството.

Тѣй ще изразимъ живота въ Любовта.

Тѣй ще изразимъ пжтя въ Мждростта.

Тѣй ще се внедримъ въ Истината, която е Красота.

Да изразимъ Будността!

5 ч. с. четвъртък, 8 юли.

Учителът.

Особеното мѣсто.

Размишление

За идване Царството Божие на земята.

Ще направя само нѣколко бѣлѣжки за уяснение на една важна мисъл.

Всички онѣзи, които пристѣпватъ къмъ изучаване на духовния животъ, както и къмъ изучаване на Божествения животъ, всѣкога срѣщатъ една мжчнотия. Защо е така? Защото Божествениятъ свѣтъ е грандиозенъ, великъ. Тамъ човѣкъ, като се сравни съ окръжаващата го срѣда, започва да се чувствува нищоженъ, малъкъ и на първо врѣме се обезсърдвава. Има хора, които, слѣдъ като сж се подвизавали цѣли 20 години въ този животъ, най-послѣ казватъ: тази работа нѣма да я бжде, отъ мене нищо нѣма да стане, ами я да се върна назадъ! - Обезсърдчаватъ се. Обезсърдчаването е физическа слабостъ.

Човѣкъ едновременно живѣе въ три свѣта. Съ двата отъ тяхъ е по-добрѣ запознатъ, а именно съ физическия и духовния, а съ Божествения свѣтъ е малко запознатъ, понеже съзнанието му сега далечъ отъ този свѣтъ. И тритѣ свѣта, обаче, прѣдставляватъ едно цѣло. Вие никога не трѣбва да обяснявате, какво нѣщо е Божественото. Божественото е сжизната на нѣщата. Щомъ човѣкъ влѣзе въ областта на Божественото, подъ Неговото влияние вече той усѣща едно успокояване, едно задоволство, едно разширение на душата. Колкото и да е уморенъ човѣкъ въ съзнанието си, щомъ стѣпи въ Божествения свѣтъ, усѣща такова едно успокояване, каквото усѣща страждущиятъ човѣкъ, като влѣзе въ нѣкой спасителенъ домъ.

Сега, нѣкои отъ васъ трѣбва да се заематъ да изучатъ качествата на духовния животъ. Той е разуменъ животъ. Вие не можете да влѣзете отъ физическия свѣтъ направо въ Божествения свѣтъ, първо ще минете прѣзъ духовния, понеже въ развитието си, човѣкъ естествено минава отъ едно състояние въ друго. При това, въ Божествения животъ, взетъ въ своята цѣлокупность, всѣки човѣкъ има свое опрѣдѣлено мѣсто и опрѣдѣлено прѣдназначение. Щомъ дойдете на земята, вие имате вече опрѣдѣлено мѣсто, имате специална работа. Всѣки отъ васъ е изпратенъ на земята да извърши една специфична работа. Да допуснемъ, че у васъ се зароди желание да станете прѣвъ министъръ въ България. Това желание, да станете прѣвъ министъръ въ България, не е вашата специфична работа, вашата специфична

дължност. Знаете ли тогава във какво положение ще се намърсите? - Вие ще влезете във съткновение със себе си и върху вас ще дойдат редът нещастия, падания, ставания, докато най-после съзнаете, че не е тръбвало да ставате пръв министър. Въ края на кращата ще се убедите, че вие не сте родени да ставате министър, а за вас, във духовния свят, във цялото битие има определяна една специфична работа, която тръбва да свършите. Свършите ли вашата специфична работа, както тръбва, тя ще ви подигне пръв очите на ония разумни същества във невидимия свят, не само до положение на пръв министър, но и до положение на цар. Всеки е цар във своята област и за своята работа. Христос казва: "Какво се ползува човекът, ако цълият свят спечели, но изгуби душата си?" И наистина, ако човек изгуби душата си, изгубва великото във живота си, изгубва благоприятните условия за своето развитие. Защото, при сегашното състояние, при което се намираме, ние имаме предвид цялостността на човешкото благо. Не е въпросът само, какъв аз днес живея. Важно е общото благо, което е благо и на всеки едного индивидуално. Например, какво е положението на мравята по отношение към нас? Завидно ли е? Каквото е отношението на мравята към нас, такава е нашето отношение към цялостността на Божествения свят - ние сме сжщо такива малки бубулечици.

Онова, което ще ви даде стабилност е да знаете, че вие имате една специфична работа, която тръбва да свършите и да не казвате: аз не съм потрѣбен никому. Вѣрно е, че ти не си потрѣбен никому, но във какъв смисъл се разбират тия думи? Ако отидеш във Англия, кому си потрѣбен? Ако отидеш във Лондонъ например, кой ще те посрещне, кой ще ти каже "добър дошъл"? Ако отидеш тамъ съ своя български костюмъ и съ своя калпакъ, англичанитѣ ще се спратъ да те погледатъ малко, послѣ ще си заминатъ и ще кажатъ "Българъ!" Колко души англичани ще те поканятъ въ къщата си? - Ще спишъ на улицитѣ, а нѣкой пътъ може да намѣришъ и участъцитѣ. Кому си потрѣбен? Но щомъ сме дошли във свѣта, ние сме потрѣбни на Бога. Богъ за насъ всекога се интересува, понеже Той ни е далъ специфична работа. Господъ всека сутринъ поглежда къмъ всеки едного и казва: "Еди-кой си във България има да извърши такава и такава работа, чакай да видя дали я върши!" Казвате: ами какъ знае Господъ всичко това? - Оставете тази философия! Господъ всичко знае. Той във единъ мигъ поглежда навсѣкъдѣ, вижда, дали сте на мѣстото си, вършите ли работата си и ви изпраща благословение, да започнете работата си. Мнозина отъ васъ сте напуснали своето прѣдзначение,

опишли сте да ставате слуги тамъ, дѣто Господь не ви е пратишь.

И въ страданията, въ туй отношение, има едно противорѣчие. Всички страдания въ този животъ не сж нищо друго, освѣнъ едно постоянно стѣлкновение съ Божествения планъ. Ние като се отказваме да служимъ на Бога, страдаме. *Страдашъ, защото не служишъ на Бога.* Влѣзъ въ съгласие съ плана, който Богъ е наредилъ за тебе, и ти ще почувствувашъ голѣма радостъ. Небето ще се отвори за тебе, и ангелитъ ще ти заговорятъ, всички разумни сжщества ще ти заговорятъ. Но дойде ти друга нѣкаква идея, искашъ да я приложишъ, и веднага въ ума ти настава тъмнина, животътъ ти се обезсмисля, въ душата ти се ражда недоволство. Защо? - Отдѣлилъ си се отъ Божествения планъ. Казвашъ: имамъ добри желаня, защо идватъ всички тия страдания? - Имашъ добри желаня, но не вървишъ въ правия пжтъ. Твоео желание не е въ съгласие съ Божествения планъ за душата ти. - Какво да правя тогава? - Спри се въ себе си, помолу се на Господа да ти каже, да те научи, кое е твоео специфично мѣсто, коя е твоята специфична работа. Може да е наука, може да е изкуство, може да е музика. Казвашъ: азъ да стана музикантъ, да ходя да свирия на едно, на друго мѣсто! - Не искамъ. Азъ искамъ да бжда богатъ, да се возя съ автомобилъ. Господь казва: "Нѣма да се возишъ съ автомобилъ!" Ти не Го послушашъ, качишъ се на автомобилъ, но изъ пжтя автомобилътъ нѣщо се поврѣди, прѣкатури се, и ти падашъ, счупвашъ си главата. Качвашъ се втори пжтъ. Друга нѣкаква поврѣда става, и пакъ се прѣкатуривашъ. Господь ти казва: "Ще вземешъ цигулката и ще идешъ въ едн-кое си кафене да свиришъ! Цѣлиятъ день ще свиришъ. Ако свиришъ, ще се благословишъ, главата ти ще бжде здрава; ако не свиришъ, ще бждешъ съ пукната глава".

Ако вие схващате нѣщата правилно, страдания нѣма да имате. Питамъ ви: ако всички искате да бждете величия, да станете първи министри, ще има ли мѣста за всинца ви въ този свѣтъ? Може ли при сегашния животъ всички да бждете богати, да имате приходъ отъ стотина хиляди лева мѣсечно? - Не може. Нѣкой ще има приходъ едва 200-300 лева мѣсечно, а нѣкой ще има хиляди, но важното е, че по единъ или другъ начинъ, всѣки има условие да живѣе на земята.

Важното за всинца ви е да дойдете до положението да образувате връзка съ Бога. Тогава вече вие ще съзнаете, че имате една специфична работа, дадена ви отъ Бога. Въ тази работа е вашето достойнство. Подчинишъ ли се на тази работа, ти си важенъ и нуженъ за Господа. Ангелитъ, като те погледнатъ, ще намѣрятъ, че си важенъ, и кой какъ мине покрай тебе, ще ти остави една хубава мисль. Щомъ

нѣкой ангелъ те намѣри въ автомобилъ, той носи една тояжка съ себе си, ще те удари и шапката ти ще хвъркне, ще изкочишъ изъ авто-мобила. Нѣма играчки въ свѣта! Невидимиятъ свѣтъ никога не обича да дава играчки на хората, когато тѣ сж поставени на една важна работа. Запримѣръ, вие ставате тази сутринъ, недоволни сте и казвате: ходихъ едѣ-къдѣ си, не ме приеха добръ, не се отнесоха братски спрѣмо мене. Разсжждавашъ си така. Най-първо ти не си пратенъ на земята да те приематъ добръ, да те почитатъ и уважаватъ хората. Питай: тази сутринъ като стана, ти изпълни ли своята длъжностъ? За тази сутринъ, напримѣръ, бѣше опрѣдѣлено да прочетете прета глава отъ Евангелието на Иоана и молитвата "хвалата". Кољцина отъ васъ изпълнихте това? Вие сте чели много други молитви, та може случайно да сте попазнали и на тази молитва. Не бивайте недово-лни, но обърнете се къмъ Господа и кажете: "Господи, благодаримъ Ти за всичкитъ благости, които Си ни далъ прѣзъ всичкитъ вѣкове. Господи, благослови ни да свършимъ работата си успѣшно"! Като погледнете на живота си, пълненъ съ толкозъ добрини, трѣбва да се зарадвате.

Та недоволството е за сега вашиятъ съпжтникъ. Казвате: азъ не съмъ тѣй добръ, тѣй уменъ, като едѣ-кого си. Тамъ е красивото, че не си като него. Ние никога не трѣбва да си мязаме. Трѣбва да бждемъ подобни, но не трѣбва да си мязаме. Вземете запримѣръ, два паяка, ще видите, че дори и между тѣхъ има различие. Напримѣръ, краката имъ не сж еднакво устроени. Нѣкой отъ тѣхъ е сангвиникъ, весель, а другъ нѣкой е флегматикъ. Послѣ, всички паяци не изтѣкаватъ еднакво мрѣжитъ си: нишкитъ на еднѣ отъ тѣхъ сж тѣнки, а на другъ - дебели. И хората се различаватъ помежду си. Напримѣръ, всички ние мислимъ, но не мислимъ еднакво. Въ чувствата, въ дѣйствиата си сжщо тѣй се различаваме. Нѣкои отъ васъ като четатъ молитвита, бързатъ, защото иматъ нѣкоя много важна работа. Други пъкъ питатъ: колко часа трѣбва да употребяваме за молитва? - Цѣль день. Движишъ се, работишъ, готвишъ, спишъ - всѣкога се моли! Човѣкъ, който не знае да се моли като спи, той не се моли. И въ другия свѣтъ като отивашъ, трѣбва да се молишъ! Чрѣзъ молитвата само ти ще научишъ Божествения езикъ на нѣщата. Щомъ научишъ Божествения езикъ, ние ще се разговаряме. Тежко ти е нещо на душата, ще се обърнешъ къмъ Господа, Той ще хвърли свѣтлина въ ума ти и ще ти олекне.

Вие казвате: да има нѣкой да ни обича! Има кой да ви обича. Ще направите връзка съ Господа, ще чуете Неговиятъ гласъ и по

този начинъ ще имате сила прѣзъ цѣлия день. Умътъ ви ще бжде бодъръ, свѣжъ и каквато работа да започнете, ще я свършите на врѣме. При сегашната стадия на развитие, всѣки отъ васъ трѣбва да четете. Има една опасностъ за васъ, тя е, че ставате мързеливи, не четете, или ако четете, бързате. Вие трѣбва да имате едно дълбоко схващане за живота. Умътъ ви трѣбва да се обогатява съ знания; като се обогати, трѣбва да се облагороди; като се облагороди, трѣбва да се дисциплинира, да придобие самообладание. И умътъ, и сърцето, и волята постепенно трѣбва да се облагородяватъ, да добиете правилна обхода. Знаете ли на какво мязате, когато нѣкой се яви съ недоволено сърце прѣдъ Господа? Знаете ли какъ звучи тогава вашиятъ гласъ? А Господъ обича да говоримъ много хармонично, съ най-приятенъ, съ най-хубавъ езикъ. Когато се приближаваме при Бога, трѣбва да употребяваме най-хубавитѣ думи, затуй малко ще говоримъ, но ще намѣримъ най-хубавия езикъ. Може да кажемъ само 2-3 думи, но ще ги произнесемъ тѣй хубаво, тѣй сладко, че Господъ като ни чуе, да каже: “Утрѣ като дойда, да те намѣря пакъ въ това разположение на духа”. Когато отивате при Бога съ недоволено сърце, вие не признаете хубави думи и Господъ казва: “Не пуцайте този втори пжтъ!”. И тогава ще почувствувашъ, като че небето се е затворило - сърцето ти се свива болно. Защо ти е мжчно? - Господъ не те приема и казва: “Нѣма да говоришъ сега!”

Важното нѣщо за васъ е да знаете, че езикътъ на Господа, при всички случаи когато говори, е толкова хубавъ, толкова красивъ! Господъ като види, че направилъ най-големия грѣхъ, дойде при тебе и ти казва: “Това нѣщо, което направи, не е хубаво. То ще ти причини такава голяма врѣда, такава голямо страдание, гледай да не го повтаряшъ, азъ ще го забравя”. Както Господъ ни говори, така иска и ние да Му говоримъ. Но дълги години ще се минатъ, докато научите Божествения езикъ, докато придобиете единъ отзивчивъ умъ, едно отзивчиво сърце и една благородна воля, за да изпълните Неговата воля.

Та казвамъ: Богъ ви е пратилъ на земята, призвалъ ви е на една специфична работа, за която ви е далъ толкова дарби, толкова сили. Ето защо, още въ този животъ вие трѣбва да направите нѣщо. Нѣкой отъ васъ чакатъ, като отидатъ въ другия свѣтъ, тогава да се проявятъ. Прѣдставете си, че нѣкой отъ васъ умратъ 20 години порано, отколкото имъ е опрѣдѣлено. Знаете ли тогава какво ще правите тамъ? - Ще ви дадатъ работа, за която трѣбва да сте готови. Допуснете, че нѣкъждъ въ България има нѣкой отчаянъ човѣкъ, който

не иска да живѣе, иска да се хвърли въ нѣкоя рѣка, или да се хвърли отъ нѣкоя скала, или да се отрови, да се самоубие и т. н. Господь ще ви повика и ще ви каже: “Една твоя сестра или единъ твой братъ иска да се удави. Иди при нея като таенъ работникъ и започни да и внушавашъ, че не е хубаво да се самоубива, че трѣбва да живѣе и т. н.” Тя ще ти каже: “Махни се отъ тукъ!” Ти ще продължавашъ да и говоришъ, трѣбва да я убѣдишъ! Ако можешъ да я убѣдишъ да не се хвърля въ рѣката, спечелил си, но ако не можешъ, Господь ще тури нейнитѣ грѣхове на гърба ти. Знаете ли какво нѣщо е това? Понеже ти нѣмашъ тѣло, нѣма да грѣшишъ въ другия свѣтъ, но ще носишъ тяжестъта, грѣховетѣ на този човѣкъ, като те считатъ отговоренъ за неговия животъ. Ако го обърнешъ къмъ Бога, грѣховетѣ ти ще се простятъ, но ако не успѣешъ и той сгрѣши, ти ще носишъ грѣховетѣ му. Та затова, въ всички случаи вие трѣбва да бждете готови за работа, която ще ви се опрѣдѣли, било тукъ на земята, било въ другия свѣтъ. Всѣки день ще ви праца Господь да спасявате нѣкоя душа, но не такава, която е обърната къмъ Господа, а нѣкоя отчаяна. И слѣдъ като прѣкарате цѣли 20 години такъвъ животъ, нѣма да искате втори пжтъ да се хвърляте въ кладенецъ, да се самоубивате или сомоотравяте. Другъ нѣкой пѣкъ иска да убива сина си или дѣщеря си; трети иска да направи нѣкое голѣмо прѣстѣпление и т. н. Ще ви прати Господь да убѣдите този човѣкъ да не извършва това нѣщо. Туй ще бжде задачата ви въ другия свѣтъ. Готови ли сте за нея?

Та казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да знае, че е пратинъ на земята да учи себе си. Знайте, че Господь живѣе въ васъ, затова, всѣка сутринъ като ставате, започнете да изхвърляте вашето недоволство! Като станете сутринъ, кажете: Господи, ще разработвамъ въ себе си благо, което си ми далъ.

И тѣй, нека тази мисль седи въ ума ви, да знаете, че всеки има свое специфично мѣсто и своя специфична работа. Ще провѣрите, ще опитате това нѣщо. Господь казва: “Опитайте ме и вижте, че азъ съмъ благъ!” Ако днесъ, напримѣръ, отпаднете духомъ, ако умѣтъ ви е слабъ, ако сърцето ви е слабо, ако и волята ви е слаба, обърнете се къмъ Бога, приближете се при Него и вие ще укрепнете духомъ. Културата, която имате, трѣбва да пулсира на великата идея - да направите една хубава, здрава връзка съ Бога. Три връзки трѣбва да направите, и ако ги направите, всичко друго ще можете. Писанието казва: “Молете се единъ за другъ”! Но ние не можемъ да се молимъ за човѣкъ, който нѣма връзка съ Бога. Докато ржката ми е свързана съ тѣлото, то се грижи за нея; не е ли свързана съ тѣлото, не се грижи.

Когато се свържемъ съ Бога, Богъ се грижи за насъ.

Значи, всѣки отъ васъ има свое специфично мѣсто, което никоѣ не може да го вземе. Ако напуснете това мѣсто, остава една празнина. Твоитѣ братя ще чувствуватъ тази празнина и ще ти кажатъ: "Ти остави едно много важно мѣсто, съ което си направи една много голѣма пакостъ". Затуй, нака се приближимъ вжтрѣшно къмъ Бога, за да изпълнимъ своето прѣдзначеніе, което Той ни е далъ. Това е най-хубавото въ живота.

16 ч. с.

Идеалътъ на ученика.

1. Останала сама, загубила всичко, изгнана отъ всички, тя не е най-нещастна. Това е пжтьтъ ти, гуша, къмъ Бога!

Една Искрица има у тебе. Ти живѣешъ, защото Тя е вжтрѣ, вжтрѣ въ тебе. Ти съзнавашъ себе си като гуша, а Нея, тази малка Искрица наричашъ Богъ, и добивашъ всичко.

Сега тя мълчи, защото сърдцето и е изпълнено. Ти любишъ само Бога - ти живѣешъ.

2. Тя слѣзе отъ планината, дѣто първиятъ Небесенъ лжчъ я огрѣ, дѣто тя остави своитѣ нещастия и дѣто тя намѣри Бога. Тукъ срѣщашъ Човѣкътъ, който носи Високиятъ Идеалъ. Съзнавашъ себе си като ученикъ, а Човѣкътъ, който носи Великата свѣтлина на живота, наричашъ свой Учитель и трѣгвашъ подирѣ Му.

Ти живѣешъ, ти се учишъ, защото имашъ Бога въ душата си, имашъ учителъ на пжтя си. Сега тя благодари, защото умътъ и се изпълня.

Това е пжтьтъ ти, ученико, къмъ Вѣчното!

3. Събуди се отъ сънъ, ти, който и да си. Отвори сърдцето си и намѣри тази малка Искрица, която ти дава живота. Люби Бога безспиръ и ти ще срещнешъ Учителя си, който ще те води въ пжтя на познанието и въ пжтя на Истината.

Така ще намѣришъ Бога - тамъ е домътъ ти. Ще срещнешъ Учителя си - тамъ е пжтьтъ ти. Ще носишъ винаги туй съзнание свѣтло и будно въ себе си. Това си ти - ученикътъ на живота.

Съзнай себе си като гуша, съзнай себе си като ученикъ, съзнай себе си като частъ отъ общото битие! Това е най-висшето благо, което може да носи една гуша, говори Духътъ. Къмъ Бога, къмъ

7 ч. с.

Д. Кутевъ

“Нашитѣ обществени задачи”

Разисквания върху реферата.

По втори рефератъ:

“СЖЩНОСТЪ И ЗАДАЧИ НА НОВОТО
УЧИЛИЩЕ И УЧИТЕЛЪ” говориха:

Б. Боевъ.

Общение на дѣтето съ живата природа.

Както въ всички области на живота новото учение носи нѣщо ново, така то носи ново и въ областъта на възпитанието. Ще говоря само за единъ конкретенъ въпросъ отъ тая областъ, именно за общението на дѣтето съ живата природа.

Прѣзъ втория възпитателенъ периодъ (отъ 7-14 г. възрастъ) свързането съ силитѣ на живата природа, трѣбва да стане изходна точка на цѣлото обучение. За това има слѣднитѣ основания:

1. При възпитанието на дѣтето трѣбва да се излиза отъ физичното. То е по-достъпно за него. И слѣдъ това, отъ физичното можемъ да се издигнемъ до по-висшитѣ истини.

2. Вториятъ периодъ се характеризира съ прѣдимното развитие на етерното тѣло, което съдържа строителнитѣ, жизненитѣ сили на организма. То организира физичното тѣло. За да е въ съгласие възпитанието прѣзъ този периодъ съ дѣтската природа, дѣтето трѣбва да се занимава само съ това, въ което има движение, животъ. Ето защо, прѣзъ този периодъ то трѣбва да има работа съ цвѣта, трѣви, дървета, извори и пр.

3. Този начинъ на обучение е въ съгласие съ законитѣ на общочовѣшкото развитие. Биогенетичниятъ законъ гласи: “Индивидуалното развитие е съкратено повторение на видовото”. Отъ окультизма се знае, че човѣкъ въ миналото е ималъ по-близки връзки съ цѣлата природа. За него растението е било нѣщо повече отъ това,

което то прѣдставлява за днешния човѣкъ. Той е билъ въ общение съ по-дълбокитѣ сили, които работятъ въ цвѣтията, дърветата, планинитѣ, изворитѣ, минералитѣ и пр. По-послѣ, съ потѣването на човѣшкото съзнание въ материята, той е изгубилъ тази способностъ.

4. Днесъ у човѣка се събуждатъ нови сили, спящи до сѣга. И чрѣзъ тѣхното събуждане той ще влезе въ по-близкъ контактъ съ живата природа. Ето защо този начинъ на обучение е въ съгласие и съ посоката, по която върви човѣчеството въ своето развитие.

5. Работата всрѣдъ природата укрѣпява физически и духовно. Учениктѣтѣ вмѣсто да живѣе въ прашни стаи, неподвиженъ, ще бжде на чистъ въздухъ и слънце, ще упражнява своитѣ съмишлява, мускули, бѣлъ гробъ и пр.

Що е “жива природа”? За материалиста природата е единъ слѣлъ механизъмъ, но за окултиста тя е жива. Това не е само единъ поетически образъ, но една дѣйствителностъ. Окултистѣтѣ подъ “жива природа” разбира съвокупността отъ разумнитѣ същества, които стоятъ задъ видимата природа. Послѣдната е само изразъ на тѣхната дѣйностъ. Така човѣкъ може да се свърже съ духовнитѣ сили, които работятъ въ природата. Даже *просто съзерцание на едно цвѣте* не внася ли въ душата свѣтлина, висши идеи, хармония?

6. Чрѣзъ този начинъ на обучение ще се развие и естетичния вкусъ на дѣтето, понеже то ще живѣе постоянно въ единъ миръ на красота, хармония, разумностъ, които проникватъ цѣлата природа. А всичко това може да събуди велики идеи и чувства въ човѣшката душа.

Дѣтето нѣма само да наблюдава природата, но и ще работи. Работата му именно всрѣдъ нея ще бжде изходна точка на цѣлото обучение. И тая дѣйностъ отъ начало ще бжде срѣдна между игра и работа и постепенно ще прѣминава къмъ работа. Тя може да бжде разнообразна: 1. Чистене на пштищата отъ клѣчки, камъчета и пр. 2. Чистене на извори. 3. Садене на цвѣтия, зеленчуци, плодни дръвчета, правене на лѣхи и пр. И тукъ то ще проявява творчество: въ избора на цвѣтията, въ тѣхното съчетание, въ фигуритѣ, образувани отъ тѣхъ, въ формата на лѣхитѣ и пр. Тая дѣйностъ ще развие волята му, творческитѣ му сили, а живитѣ сили на природата пѣкъ ще се прѣливатъ въ него.

Отъ друга страна, всѣки видъ дѣйностъ всрѣдъ живата природа, като чистене извори, садене цвѣтия, и др., прѣведени на другъ езикъ, сж символи на извѣстни духовни процеси. Всѣки видъ такава дѣйностъ ще се прѣвежда отъ дѣтето. Въ това отношение, всички

тѣзи дѣйности могатъ да иматъ важенъ възпитателенъ характеръ. Единъ примѣръ: както дѣтето чисти пѣтя въ гората отъ камъчета, клѣчки и пр., така у него ще се яви стремежъ да чисти своитѣ мисли и чувства. Така всѣки видъ дѣйностъ всрѣдъ живата природа ще събужда съотвѣтнитѣ стремежи и импулси въ душата му.

И ако този начинъ на възпитание се въведе въ училищата, какво би станало съ България за нѣколко години само? Като знаемъ, че въ България има повече отъ 700,000 ученици, можемъ да си прѣдставимъ, въ колко скоро врѣме голитѣ склонове и върхове ще бждатъ покрити съ овощни дръвчета, и при това, всичко благородно у дѣцата ще бжде събудено.

Окултизмътъ е за трудовото училище, но на горѣпосоченитѣ основи. Днесъ отъ мнозина криво се разбира трудовиятъ принципъ. Напр. Кершенцайнеръ говори повече за занаятчийски (ржченъ) трудъ. Той, разбира се, стреми се да запази общообразователния характеръ на училището, колкото може, но за изходна точка взима ржчния трудъ въ работилницата. А Дюи, покрай ржчния трудъ, дава голѣмо мѣсто и на индустриалния (машинния) трудъ. Изобщо, трудовиятъ принципъ: - "Обучение чрѣзъ дѣйностъ" е добъръ, но приложението му не е въ съгласие съ дѣтската природа. Даже нѣкои искатъ да направятъ дѣтето "малъкъ индустриалецъ". Съ машини, изобщо съ мъртви прѣдмети, дѣтето не трѣбва да работи или да се занимава до 14-тата си година.

Физичниятъ трудъ трѣбва да бжде по 1-2 часа на день. А другото врѣме ще се употрѣби за обработка на придобитото, прѣживѣното. Обучението по разнитѣ прѣдмети може да става, като се изхожда отъ полската работа.

Това е очевидно, прѣди всичко за естествознанието. Дѣтето ще може да го изучава паралелно съ своята работа. И колко дълбоко ще вникне то въ всички факти, понеже това ще бжде въ връзка съ дѣйността му! Сжщо така красиво ще могатъ да се свържатъ смѣтането и геометрията съ работата му всрѣдъ природата. То ще брои лѣхитѣ, дръвчетата въ редоветѣ, вѣнечнитѣ листа въ цвѣта, зърната въ царевичния кочанъ и пр. Чрѣзъ тѣзи наблюдения то ще вниква въ извѣстни страни на природата. Ще изучава формата на листата, на цвѣтоветѣ, на лѣхитѣ и пр. По този начинъ ще се запознае съ всевъзможни фигури. Това има и друго значение: красивитѣ форми, които то е наблюдавало въ природата, или е добило чрѣзъ собствено творчество, ще будятъ у него извѣстни духовни сили. Окултизмътъ изтъква вжтрѣшната връзка между извѣстни фигури и извѣстни сили на

душата. Сжщо така и за география, история, езицитъ, музика и пр., работата му всрѣдъ природата може да стане изходна точка. Напр. музиката: въ пѣснитъ ще се говори за слънчевия лжчъ, за извора, за цвѣтията, за трѣвицата и пр., и всичко това слѣдъ туй може да се смѣта като дълбока алегория, явления изъ вжтрѣшния животъ, като алегория за висши духовни истини и закони. Отъ друга страна, всички тѣзи картини, като се свѣржатъ съ музика, ще бждатъ прѣживѣни по-дълбоко.

И гимнастическитъ упражнения могатъ да се свѣржатъ съ работата всрѣдъ природата и да послужатъ като срѣдство за влизане въ контактъ съ силитъ на живата природа. Сжщото се отнася и за рисуването. Трѣбва да се иматъ прѣдъ видъ висшитъ разумни сили, които работятъ въ природата. Изхождайки отъ формитъ на природата, дѣтето може да твори нови форми: тукъ има безкрайно поле на творчество.

Има нѣкои опитни училища, въ които е приложенъ земледѣлския трудъ, но днесъ се чуватъ гласове на разочарование отъ тѣхъ. Защо? Защото въ тѣхъ е липсвалъ духовниятъ елементъ. Не е достатъчно дѣтето само да работи всрѣдъ природата, но този елементъ трѣбва да прониква цѣлата му работа.

Неговата работа не трѣбва да е механична. Духовниятъ елементъ ще внесе идея въ работата му:

1. Прѣди всичко трѣбва да чувствува любовъ къмъ цвѣтията, дърветата, трѣвитъ и пр. То ще ги счита за живи сжщества, у които намира отзвукъ любовята му къмъ тѣхъ. Малкото дѣте чувствува цѣлата природа одушевена, но послѣ фалшивото възпитание я прѣвръща въ мъртва за него. Чрѣзъ подходящо отнасяне къмъ природата, дѣтето ще знае, че и най-малката трѣвица, дърво, цвѣте, мушичка, брѣмбаръ и пр., иматъ съзнание, разумность, както и то, само че на друга степенъ въ развитието си. И тогазъ дѣтето ще има ствѣснѣ друго отношение къмъ природата. Тогазъ то нѣма да иска вече на връщане отъ екскурзия да кжса цвѣтията за букети. Това има и важно възпитателно значение. То ще се отрази и върху отношенията му къмъ хората. По-горѣ се каза, че става прѣливане на животъ отъ живата природа въ насъ. Само когато чувствуваме разумността, която прониква цѣлата природа и имаме правилни отношения къмъ разумнитъ сили, които работятъ въ нея, можемъ да се свѣржемъ съ тѣхъ.

2. Другъ случай отъ проникване духовния елементъ въ дѣйността на ученика е слѣдниятъ: всички явления въ природата ще се

разглеждатъ като символи, алегории, притчи, загатвания за закони отъ вжтрѣшния животъ. Този символизъмъ ще внесе поезия, художественъ элементъ въ дѣтския животъ, понеже символизъмътъ винаги е важенъ източникъ на красота. Този символизъмъ ще събуди художественитъ дарби у дѣтето. Отъ друга страна, той ще прѣдстави на дѣтето въ достъпни форми висши духовни истини и закони, които направо то не би могло да усвои, понеже логичното мислене у него не е достатъчно развито. Слънчевиятъ изгрѣвъ, поникването на житното зърно, извирането на водата, посѣването и поливането на едно цвѣте или дръвче, всичко това въ живата природа може да се вземе като символъ. Тогазъ, колко разбираеми ставатъ великитъ истини за дѣтето! И въ каква красива форма облѣчени то ще ги изучава!

3. Има и другъ случай за проникване на духовния элементъ въ дѣтската дѣйностъ. Дѣтето ще съзнава, че работи, за да причини радостъ на другитъ. Неговата работа при подходящо възпитание ще прѣдставя служене на другитъ. И това ще става по вжтрѣшенъ импулсъ, а не чрѣзъ направяване отвънъ. Въ “служене” дѣтето може да се възпита още отъ малко: още отъ 3-4 годишно, то може да храни птички, да спасява мравки и пр.. Така то постепенно ще се учи, че служенето на другитъ е източникъ на висша радостъ. Така то постепенно ще дойде до разбиране, че най-висшето осмисляне на човѣшкия животъ, е когато той прѣдставлява служене на Бога. И тогазъ, всѣка работа, проникната отъ такова съзнание, става свещенодѣйствие.

Въ връзка съ работата си всрѣдъ живата природа, дѣтето ще изучи постепенно и методитъ на природосъобразния животъ: разумно ползуване отъ слънцето, отъ планинитъ, отъ изворитъ, отъ рѣкитъ; послѣ, то ще изучи постепенно разумнитъ методи на хранене, дишане, спане, докато най-послѣ дойде до методитъ за разумното нареждане на живота въ хармония съ по-дълбокитъ духовни закони на живата природа.

При правилно отношение къмъ природата, загдъ всички нейни явления, ще виждаме разумни сили, ще чувствуваме единството си съ всички същества и ще бждемъ свързани съ тѣхъ съ връзкитъ на Любовта.

Същностъ и задача на новото училище и учителъ.

Съврѣменното училище мисли, че душата на дѣтето е табула раза (бѣла книга), на която училището може всичко да пише. Споредъ това то реди своитѣ програми и методи на прѣподаване и сериозно мисли, че учи и възпитава своитѣ ученици. Но работата не отива гладко, защото нито душата на дѣтето е табула-раза, нито пъкъ всѣко знание е за всички дѣца. И така има много конфликти. Често пжти извѣстенъ брой ученици отъ класа или отдѣлението съврѣшено не се интересуватъ отъ прѣподадения урокъ (независимо отъ подлога). А и онѣзи ученици, които ужъ се интересуватъ, само паметно заучаватъ уроцитѣ - голѣма частъ отъ прѣподаденото имъ остава чуждо. За това то често излетѣва и става нужда за повторение, прѣповторение и зубрене.

И, понеже съврѣменното училище учи, не каквото дѣцата интересува, не и онова, за което сж готови да възприематъ, но онова, което извѣстна програма прѣдписва, азъ бихъ нарекълъ това учение, донѣкждѣ, насилническо. Дѣцата не обичатъ съврѣменното учение. Тѣ съ радостъ започватъ 1-во отдѣление, но бързо се разочароватъ.

Новото училище трѣбва да се сложи върху базата, че дѣтето иде на земята като въ една специална лаборатория, за да прѣвърти знанията, които носи въ себе си потенциално. Тогаба едно тукашно училище ще бжде като едно справочно бюро, винаги готово съ разполагаемитѣ свѣдѣния, класифицирани и подредени по възходяща степенъ на всѣки клонъ отъ науката.

Методитѣ на новото училище, съобразно прѣдзначението на училището, трѣбва да бждатъ обяснителни.

Ученицитѣ ще питатъ за онова, което не знаятъ, а учителътъ ще обяснява. Учителътъ нѣма да говори прѣдварително лекцията си, нито пъкъ ще има слаби ученици. Всѣки ученикъ ще знае всичко, каквото го интересува. (Да не се забравя, че азъ говоря за едно по-далечно бждеще.)

Обучението ще става всрѣдъ природата, а за прѣдметъ на урока ще се взима всичко видѣно и чуто, всѣко събитие, всѣко явление, всѣка случка, всѣки прѣдметъ.

Учителътъ на едно отдѣление, или класъ, трѣбва да има силна връзка съ духовния свѣтъ, за да може да добива бързо и точно всички свѣдѣния по въпроситѣ, които ще обяснява.

А директорът на училището непременно трябва да е френологъ или ясновидецъ, за да разпръдъля дѣцата въ паралелки по степенята на индивидуалното имъ развитие.

П. К. Пенковъ.

За свободата на учителитъ.

Говори се за свободата на учителя. Свободата е нѣщо, което трябва да се спечели отъ учителя, тя не може да се дава. Не можете да дадете свобода на дѣте между взривове, защото е опасно, то не знае тѣхното естество. Не може да е свободенъ учитель, който работи по теркове. Не сж законитъ и правилницитъ главната прѣчка на учителевата свобода, а - неговото невѣжество.

Болшинството отъ насъ не познаваме човѣшката душа и въ частностъ дѣтската такава, не притежаваме качества, които ще будимъ въ дѣтската душа. А общоизвестна истина е, че не можемъ да дадемъ това, което нѣмаме.

Дѣтето отъ малко да насочваме да се опира въ живота на три опорни точки - храна, почивка и трудъ. Всѣки намира мѣстото си на софрата, намира и това на почивката, трябва да намѣри и това на труда. Както физическото тѣло, за да стои устойчиво, трябва на три точки най-малко да се опре, така е и човѣшкия животъ съ тия три опорни точки - храна, почивка и трудъ. Който пропусне една отъ тия три опорни точки, пада.

Днесъ дѣцата сме натоварили съ голѣмъ книженъ баластъ - денъ и нощъ четене, учене на паметъ. По този начинъ се откъсватъ отъ живота и приучаватъ да живѣятъ на бащинъ и майчинъ грѣбъ, а "грѣвото се прѣвива, докато е младо". Потрѣбно е да се намали книжното учение, за да се дава възможностъ дѣцата да участвуватъ въ живота и съ труда си въ дома, училището и обществото.

Учителитъ всѣкога да е въ връзка съ главата на живота - живата природа, за да изтича прѣсната отъ ума му, душата му, сърцето му, цѣлостния му животъ. По този начинъ той ще способствува на дѣтето да се разцѣпти човѣкътъ въ него.

Педагогически правила.

В. И. Ч. Б. В. Б!

Размишление.

Да възстановимъ нашитѣ вътрѣшни връзки съ Истината.

Има единъ законъ въ свѣта, който гласи: всичко не се изказва и не може да се изкаже. Всичко не се опрѣдѣля и не може да се опрѣдѣли. Всичко не се вижда и не може да се види. Невъзможно е това да стане въ дагень случай. За да може да се постигне всичко това, изискватъ се малко по-будни умове. Да кажемъ, че имаме въ пространството математическата точка А, която се явява като силовъ центъръ. Питамъ: тази точка отгѣ изникна въ пространството? Вие не знаете това, но фактъ е, че точката А се проявява и дѣйствиува. Прѣдставете си, че тази точка е нѣкой изворъ, който извира нѣкъдѣ изъ земята. Вие ще си зададете въпроса: отгѣ иде тази точка, какъ се проявява тя? Сама ли е въ пространството? Сега ще вземете да философствувате. Оставете вашата философия, оставете това, което вие знаете, защото вашата философия е такъвъ единъ аршинъ, съ който природата не мѣри. Вашитѣ философски възгледи не важатъ за природата и за природнитѣ явления. Тѣ важатъ само за васъ. Но природата има други мѣрки, други начини, други методи. Какви? - Разумни. Тя си служи съ разумни мѣрки, начини и методи. Какъ се е появила точката А? Тази точка може да се яви като мисль въ вашия умъ и да ви занимава. Отгѣ е дошла, какъ се е появила и отъ кое мѣсто? - Не знаете. Казватъ: имамъ една мисль въ главата си. На кое мѣсто въ главата ви е тази мисль? - Не знаете, не можете да опрѣдѣлите. Дотогава, докато не можете да опрѣдѣлите мѣстото на тази точка, или на тази мисль, или на тази идея, тя е прѣходна, върху нея не можете да градите. Тя е самарътъ на живота ви. Точката А подградира, че сществува друга една точка - В. Щомъ започнешъ да мислишъ, това показва, че другъ нѣкой прѣди тебе е мислилъ. Щомъ дадена мисль сществува още, това показва, че нѣкой прѣди тебе е мислилъ и твоята мисль е отражение на неговата. Никоя мисль не излиза самостоятно. Ти не си нѣкой гениаленъ човѣкъ, който може да роди мисльта. Тази мисль възниква отъ другъ умъ, а въ твоя умъ тя се явява само като отражение.

Азъ искамъ сега да ви наведемъ на основния законъ въ педагогията. Какво значи, споредъ педагогията да отхранишъ единъ човѣкъ? Педагогътъ ще отговори: да отхранишъ единъ човѣкъ, значи да му давашъ достатъчно храна - нищо повече. Този човѣкъ, слѣдъ като

приеме храната си, организъмът му е вече във състояние самъ да опрѣдѣли, накждѣ да отправи храната, ти нѣма какво да се бъркаш въ вжтрѣшнитѣ процеси. По сжщия начинъ учителътъ е единъ готвачъ, който е длъженъ да има само около десетина-двадесетъ тенджеру, за да приготви храна за дѣцата си. Той запитва дѣцата си: “Какво искате да обѣдвате днесъ”? Тѣ му казватъ, какво искатъ. Той имъ сготвя, сипва на всѣко дѣте въ паницата му и по-нататѣкъ не се бърка, оставя дѣцата сами да се хранятъ. Това е педагогия!

Ще ви запитамъ: какви педагози иматъ рибитѣ? Какви педагози иматъ вълцитѣ? Какви педагози иматъ овцетѣ? Какви педагози иматъ щъркелитѣ? Какви педагози иматъ орлитѣ, гължбитѣ, кокошкитѣ? Какви педагози иматъ растенията? Гледашъ, цѣла гора отъ безброй дървета, заели грамадно пространство, развиватъ се, растатъ сами нагорѣ. Питамъ: кой педагогъ научи тия дървета, какъ да растатъ нагорѣ съ върховетъ си и какъ да се посѣватъ? Ние като се бъркаме въ работата на природата, изопачаваме живота си. Тѣкмо започнемъ да се развиваме споредъ методитѣ на природата и току-вижъ, дойде педагогътъ и започне да дѣйствиува споредъ своитѣ правила и методи. Посадишъ едно растение, остави го, не го бъркай. Дойде човѣкътъ, иска да покаже своето изкуство. Той взема една присадка отъ ябълка, или отъ дюля, иска да я присади върху една круша. Излѣзе едно “бамбашка” дърво. Такова дърво сжществува ли въ природата? Такива дървета сжществуваатъ, но по отдѣлно, всѣко за себе си, а не върху едно и сжщо дърво. Ако върху едно и сжщо дърво има ябълки и круши, това се дължи на изкуството на човѣка, на педагога. Половината отъ това дърво ще ражда круши, а другата половина - ябълки. Обаче плодътъ на туй дърво ще бжде ли едновременно круша и ябълка? Плодътъ на крушата като падне на земята и се посади, ще роди круши, на ябълката - ябълки. Тѣ ще си дойдатъ до старото положение.

И тѣй, днешното възпитание, което педагозитѣ прилагатъ, е присаждане, и слѣдъ като човѣкъ умрѣ, ни поменъ не остава отъ тази педагогика. Даже слѣдъ всѣки тежѣкъ изпитъ, който прѣкарваме въ живота си, нашитѣ възгледи, по нѣкой пжтъ, прѣтърпѣватъ коренни прѣобразования. И тогава вие казвате: азъ не мисля вече, както порано. Казвамъ: дѣ отидоха неговитѣ по-раншни възгледи и мисли? Да кажемъ, нѣкой мисли, че демокрацията ще оправи свѣта. Обаче, хване го нѣкоя тежка болестъ, или съ грузи думи, хване го една философска, една органическа, физическа треска и слѣдъ туй става монархистъ. Казва: демокрацията не може да оправи свѣта, монархизмътъ ще го

оправи. Значи, точката А е демокрацията, точката В е монархизмът. После пък става обратното. След това се явяват други проекции на точки, става пръвръщане на силите - нашите възгледи се пръвръщат. Днес можеш да бждеш демократ, утре - монархист, и обратно. Днес можеш да върваш в педагогиката, утре да кажеш: никаква педагогика не съществува. Не, това не значи, че педагогиката не съществува в света. Нещата в света, в живата природа сж организирани, нма какво ти да ги възпитаваш. Ти трбба само да подпомагаш.

Според моите възгледи, или според възгледите на природата, всеки човек се ражда организиран вътр в себе си. Може ли един идеал, според всичко изкуство на педагогиката да пробрази един вълк? Френолозите сж доказали, че някои хора, кокото и да ги възпитаваш, каквато религия и да им проповдваш, както и да им говориш за Бога, щом ги оставите прд някоя каса, отварят касата и я обират, имат слабост към парите. В този случай, всички тия възгледи, които си им присадили, че има Бог, че има закон на възмездие - падат. Те не могат да се самовладат. Дъ отиде тхната педагогика?

В какво седи първото правило на педагогиката? Първото правило на педагогиката е следното: бащата трбба да обича сина си, и майката трбба да обича дщеря си. Второто правило на педагогиката: синът трбба да обича баща си, и дщерята трбба да обича майка си. Това е смъна на енергии. Син, който обича баща си, може да обича и майка си. Такъв е законът. Има синове, които сж много привързани към бащите си, само за тях говорят. От гледището на педагогията, ако майката иска да привлече сина си на своя страна, трбба да разбира законите на природата за пръвръщането на силите. Син, който обича баща си, може да обича и майка си. Как дйствува законът за пръвръщането на силите? Ако синът обича баща си идейно, майката, за да привлече сина си към своя страна, и тя трбба да обича мъжа си. Не го ли обича, всичките и усилия сж напразни. Тогава, освън че нма да го привлече, но в сина ще се зароди отвръщение към майката. Значи, начинът за пръвръщане на силите е следният: ако синът почувствува, че майката обича бащата, както той го обича, ще обича и майка си. И обратното е върно. Ако дщерята обича майка си, а бащата ревнува, каквито усилия и да прави той, както и да я угажда, каквото и да я купува, освън че нма да я привлече, но ще я отчужди от себе си. Какво се изисква от него, щом иска да привлече дщеря си? - Той трбба да обича жена си тъй, както

гъщерята я обича. Обича ли я така, гъщерята може да гаде отъ своитѣ чувства и на бащата.

Сега, вие казвате, че ще възпитаваме. Какъ ще възпитаваме едно дѣте? Най-първо ще видите, дали туй дѣте ви обича. Послѣ ще наблюдавате, кого обича това дѣте. Нѣкой пжтъ учителитѣ си правятъ илюзии, че дѣцата имъ ги обичатъ. Нѣкой пжтъ любовта на дѣцата е користолюбива. Тѣ носятъ на учителитѣ си цвѣтя, подаръци, но това още не е истинска любовъ. Учителитѣ трѣбва да знаятъ, че едно дѣте, колкото малко и да е, може да бжде една напрѣд-нала душа. Много дѣца сж по-умни отъ учителитѣ си. Много дѣца разбиратъ закона на внушението, закона за трансформиране на енергиитѣ по-добръ отъ бащата и майката. Запримѣр, често срѣщаме генерали на бойното поле или другадѣ нѣкждѣ при изпълнение на своята длъжностъ, строги, неотстъпчиви, нищо не може да ги помѣсти отъ тѣхната позиция или отъ тѣхното рѣшение, никой не може да имъ повлияе. Но гледашъ единъ отъ тия генерали, щомъ дойде при него дѣтето му, погладу баща си по главата, по челото, цѣлуе го, изведнѣжъ бащата омекне, отстъпва. Каквото каже това малко дѣте, бащата слуша - сърцето му се отваря. Значи, дѣтето разбира добръ закона за трансформиране на енергиитѣ и го прилага. То трансформира ония набрали се енергии въ сърцето на бащата, и той е готовъ да изпълни неговото желание.

Та казвамъ: споредъ мене, вие не можете да приложите никаква педагогика въ свѣта, ако нѣмате любовъ къмъ Бога, ако не обичате Бога. Това е основниятъ законъ. Вие ще излѣзете съ вашитѣ възгледи и ще кажете: казано е въ Писанието, че Бога никой никога не е видѣлъ. Значи, този Богъ е нѣкаква безименна точка. Той е непроявениятъ Богъ. Той не иска да знае нищо за васъ. Но проявениятъ Богъ, Когото вие познавате, има връзка съ непроявения. И ако вие не обичате и не познавате непроявения Богъ, а обичате и познавате проявения Богъ, то чръзъ Него ще се свържете съ непроявения. Тогава и непроявениятъ ще ви познава. Сега, ще ви прѣдставя едно математическо противорѣчие. Проявениятъ Богъ живѣе само въ едного, а непроявениятъ живѣе въ всички. Какъ ще разберете това нѣщо? - То е една велика математическа задача. Проявениятъ Богъ живѣе само въ едного, само на едно мѣсто. Той не е на много мѣста. Непроявениятъ е на много мѣста. Слѣдователно, когато кажете, че Богъ живѣе въ насъ и ние живѣемъ и се движимъ въ Него, това е начинъ за трансформиране на енергиитѣ. Когато кажемъ, че всички трѣбва да обичаме Бога, това показва, че всички Го познаваме. Ако вие ми кажете, че не познавате

Бога, не говорите Истината. Но щомъ вие кажете: знаете ли, че Богъ живѣе въ мене? - Това вече е проявлението на Бога въ васъ. Той се проявява.

Та когато казвате, че Бога никои никога не е видѣлъ, това е търговски изразъ, една търговска сдѣлка. Защо казвате така? - Имамъ да взимамъ пари отъ васъ. Извамъ да си ги взема, но вие ми казвате: нито ви познавамъ, нито петъ пари въ джоба си имамъ. Да, ако кажете, че ме познавате, трѣбва да ми дадете паритъ, които ми дължите. Туй е вашето съображение, поради което не говорите Истината. Азъ имамъ възни у дома си и ви казвамъ: ела у дома, азъ ще ви прѣтегля на възнитъ и ще ви докажа, дали имате пари, или не. Прѣтегля ви безъ грехитъ, зная колко тежатъ тѣ, отбѣлъжа си всичко това и виждамъ най-послъ, че оставатъ още 10 грама. Това е теглото на паритъ въ васъ, т. е. на златото, което имате въ себе си. Казвамъ ви тогава: вие имате 10 грама злато въ себе си, извадете го навънъ!

Сега ще разгледаме другото положение, въ което хората често изпадатъ. Тѣ казватъ, че свѣтътъ е неуреденъ. Това е тѣхното субективно схващане. Тѣ мязатъ на Настрединъ-ходжа, който казвалъ, че когато умрѣ жена му, половината свѣтътъ ще се свърши, а когато умрѣ той цѣлиятъ свѣтътъ ще се свърши. Това е вжтрѣшно, субективно схващане. Спечелишъ малко пари, направилъ си кѣща, свѣтътъ малко се е оправилъ. Изгубилъ кѣщата си, изгубилъ здравето си, уволнятъ те отъ служба, казвашъ: свѣтътъ се е развалилъ. Дѣйствително, твоятъ субективенъ свѣтътъ се е разстроилъ. Но тия промѣни, които може да станатъ въ твоя субективенъ свѣтътъ, външниятъ свѣтътъ даже не ги е почувствувалъ.

Ние изпадаме въ заблуждение, като искаме да възпитаваме хората. Не трѣбва да възпитаваме хората, а трѣбва да бждемъ съработници на Бога! Понеже Богъ е най-стриятъ отъ всички, Той е ималъ време да изучи всички педагогически методи. Ако искаме да изучимъ и приложимъ нѣкакъвъ педагогически методъ, трѣбва да отидемъ при Бога. Той държи всички педагогически методи въ своята архива. Най-стариятъ педагогъ е Господъ, при Него идете! Той има всички методи, ще ви каже, какъвъ методъ е прилагалъ за всѣка епоха. И за новата епоха има опрѣдѣленъ методъ. Той ще ви каже: ето, този е педагогическиятъ методъ за новата епоха.

Сега ще ви приведа друга мисль. Искамъ напримѣръ, да се разговарямъ съ една птица, или пъкъ искамъ да се разговарямъ съ една риба. Това сж гвѣ разумни сжщества. Едното разумно сжщество живѣе въ водата, другото - въ въздуха. Какво трѣбва да направя, когато

искаме да се разговаряме с рибата? Тя не може да дойде при мене, аз трябва да слеза при нея, във водата трябва да отида. За да отида във водата, трябва да сменя дрехите си и да стана като нея, сълюспи. Затова, аз ще си туря люспи като нейните и ще говоря на нейния език. След това искам да говоря с птицата. Какво трябва да направя? - Трябва да стана птица, да ми израснат крил, и да литна във въздуха, да хвърча като нея. По този начин и всеки човек трябва да се изучава специфично. Учителят има една от най-трудните задачи - да възпитава хората. Ако той има 30 деца във отглеждането или класа си, това са 30 света, цели 30 микрокосмоси. Знаете ли защо е мъчно да се възпитават хората? Ще ви кажа. Във всяко дете има сто милиона слънчеви системи. Умножете сега 30 по сто милиона! Колко правят? - Три милиарда. Това е една граматна енергия, с която вие трябва разумно да се справяте. Аз говоря за разумната енергия, която е скрита във душата на всяко дете, на всеки човек. Някои мислят, че децата са глупави. Не, детето още като го учиш, знае, разбира, говориш ли му истината, или не. Децата като излизат от училището, казват: нашите учители не изведо тази работа добре, т. е. не говори истината. И няма да се мине дълго време, ти ще го накарат да лъже, ти ще го опитат. Най-после ще кажат: както мислехме, точно тъй излезе, учителят ни не говори Истината.

Днес някои от учителите се заблуждават, мислят, че децата не разбират много неща и казват за тях: деца са ти! Няма по-прозорливи същества от децата. Децата виждат и пръв стъпките, тъй ги познавам аз. Впрочем, аз не съм учил деца, и това, което говоря, то са мои математически изводи. Откъде ги вадя? - От общите закони. Аз съм работил и работя с големите деца, те са били опитвал. Но и малките и големите деца са все деца. Това са само отношения, това са само различни съменца.

Всички човек, всички индивид можем да си представим като една точка, напр. точка А. Тази точка като расте, разширява своя обем, при което разширение тя увеличава и своята дейтелност. Това обаче не са нови енергии, това са енергии, които и по-рано са съществували, само че сега са по-интензивни, имат по-голям кръг на дейност. Някой казва: аз сега съм по-възрастен, повече разбирам и повече неща мога да направя. Така е, но трябва да знаете, че туй, което сте носили във детинство, носите и сега, само че по-разширено, по-разработено. Тъй че вие и сега, във това си положение, няма да се спрете. И за възрастните ще продължавате да се развивате, защото имате ред други сили вътре в себе си, които чакат своето проявление.

За сега сте голѣми дѣца, а за въ бждеще ще станете стари, ще минавате за възрастни хора. Да кажемъ, че живѣете хиляди години. Каква ще бжде опитността, която ще придобиете за това врѣме? - Най-напрѣдъ ще се разширявате, послѣ ще настане едно вдѣтняване, слѣдъ това пакъ разширение и т. н. Какво значи вдѣтняване? - То е процесъ на прѣсяване. Дѣцата се спиратъ само върху нѣща, които сж необходими за тѣхъ, тѣ не се занимаватъ съ ненужни работи.

Сега, азъ нѣма да се спирамъ върху думата “педагогика”. Тя е външно нѣщо. Нека се занимаватъ съ нея тия, които иматъ доста-тъчно свободно врѣме. Трѣбва да имате прѣдвидъ слѣдното правило: не можешъ да приложишъ успѣшно единъ методъ върху другитъ, ако не си го приложилъ върху себе си. Говоришъ на едно дѣте за послушание, за подчинение, но ако ти самъ не слушашъ, ако ти самъ не се подчинявашъ, не можешъ да имашъ никакъвъ резултатъ. Говоришъ на едно дѣте за трѣзва мисль, а ти самъ нѣмашъ трѣзва мисль. Ако ти развивашъ една тема, а самъ не я разбирашъ, какъ ще я прѣдгедешъ? Говоришъ за Истината, а самъ не разбирашъ, какво нѣщо е Истината. Напримѣръ, нѣкой чель нѣкаква книга по астрология и гоиде при мене да ми разправя, че Юпитеръ билъ такъвъ, че Сатурнъ билъ такъвъ, но виждамъ, че той не разбира нищо отъ тази материя. Астрологията е отвлѣчена наука. Нѣма нито единъ астрологъ, който да разбира, какво нѣщо е астрологията въ нейния дълбокъ смисль. Астрологията не е нищо друго, освѣнъ физиология на душата. Когато говоримъ нѣщо по астрология, ние не разбираме влиянието на разнитъ звѣзди и планети върху човѣшкото тѣло, но подрабираме влиянието имъ върху човѣшката душа. Тя е цѣль козмосъ, съвокупность отъ необятни сили, които дѣйствуватъ и очакватъ своя моментъ за проявление. Единъ день човѣшката душа, като гоиде въ своитъ условия, може да се прояви като единъ ангелъ. Всѣки отъ васъ може да стане ангелъ. Кога? - Като ви се дадатъ условия. На една буба сж нужни 40 деня, за да се прѣвърне въ пеперуда. Тази пеперуда, въ сравнение съ първото си положение става ангелъ. Бубата трѣбва да стане човѣкъ, човѣкътъ - ангелъ.

Сега, изчислете, тия 40 деня, на колко години ще се равняватъ за човѣка, докато той стане ангелъ. Единъ день е равенъ на 1,000 години. Значи, човѣкътъ, за да се прѣвърне въ ангелъ, за да добие извѣстно съвършенство, нужни му сж 40,000 години. Но трѣбва да знаете, че това голѣмо число години, това сж само разумни точки, прѣзъ които трѣбва да минавате въ духовния свѣтъ всѣки день. День е само за този, у когото съзнанието извѣршва нѣщо. Ако съзнанието

Ви е будно, имате денъ; ако съзнанието ви не е будно, никакъвъ денъ нѣма за васъ, тъмнина е въ духовния свѣтъ. Слѣдователно, щомъ съзнанието ти въ този свѣтъ не е будно, усѣщашъ нощъ; щомъ е будно съзнанието ти, усѣщашъ денъ. Ония хора пъкъ, у които съзнанието е непрѣривно будно, иматъ постоянно денъ. Вие можете да приложите този законъ на земята. Ако искате да прогресирате, непрѣменно трѣбва да имате въ съзнанието си поне единъ непрѣривенъ денъ. Значи, при каквито мъчнощи и да се намирате, при каквито спънки и условия да ви поставятъ, вашето съзнание трѣбва да е винаги будно. Вие ще кажете: условията сж тежки, не можемъ всѣкога да бждемъ будни. Оставете това нѣщо! Когато говоримъ за условията, азъ ще ви обясня, какво нѣщо сж тѣ. Условията на живота сж продуктъ на нашия духъ. Ние сами създаваме условията. Ние сме господари на тѣхъ, но сме забравили това нѣщо, и условията днесъ сж ни станали господари.

Да ви изясня мисълта си съ единъ примѣръ. Прѣдставете си, че 200 души грядатъ единъ съврѣмененъ модеренъ параходъ съ турбини, но пропуснали нѣщо при изчисленията, вслѣдствие на което параходътъ се завършилъ съ единъ малкъ, незабѣлъзанъ дефектъ. Качватъ се на този параходъ и трѣгватъ съ него по Великия океанъ. Дойдатъ до нѣкое мѣсто, турбинитѣ не работятъ. Турятъ вжглища, но не достига нѣщо, изчисленията излизатъ криви. Казватъ: условията сж такива. Питамъ: коя е причината, че тия хора въ парахода се намиратъ въ туй трудно положение? Природата ли създаде тѣзи затруднения, или тѣ сами си ги създадоха? - Тѣ сами си ги създадоха. Слѣдователно, сегашниятъ ни животъ, сегашнитѣ обстоятелства, въ които живѣемъ, не сж творба на Бога. Азъ не говоря за душата, за Божественото въ човѣка, а за проявитѣ на човѣшкия умъ и човѣшкото сърце. Параходътъ, въ който сме влѣзли, е наше произведение, слѣдователно и условията на живота сж отъ насъ създадени. Наредбата на нѣщата, законитѣ, които създадоха учителитѣ, всичко това сме ние. А сега, като не разбираме законитѣ, казвате: да, но трѣбва да знаете, че Господъ създаде този параходъ. Не, вие създадохте този параходъ. Защото, ако кажете, че Господъ го е създалъ и пропусналъ нѣщо въ него, а при това подържате, че Богъ е всѣмъждъръ, значи излиза, че и на Бога липсва нѣщо. Какво е тогава вашето мнѣние за Бога? Това, че нѣкъдѣ въ природата се срѣщатъ нѣкакви изключения, говори за нѣкакво отклонение отъ разумнитѣ закони на природата. Дѣто има отклонения отъ природнитѣ закони, тамъ Богъ не е работилъ. Когато говоримъ за Бога, погразбираме ония отношения на душата, въ които нѣма абсолютно никаква погрѣшка. Когато азъ мисля правилно, когато

мисълта ми е Божествена, не правя погрѣшки. Тогава въ мене нѣма никаква алчностъ за пари, за богатство, за сила, за ядене и пиене. Когато казвамъ, че нѣмамъ нужда отъ тия нѣща, погразбирамъ, че имамъ всичко на разположение. Не мислете, че духовниятъ човѣкъ нѣма нужда отъ храна и не трѣбва да се храни. Въ него процесътъ на храненето ще бѣде непрѣривенъ. Азъ разбирамъ яденето въ широкъ смисълъ на думата.

Вие сега сте въ точка А, която прѣдставлява физическия животъ, но когато влѣзете въ точка В, т. е. въ духовния животъ, тогава яденето въ васъ ще бѣде единъ непрѣривенъ процесъ. Това е дълбока мисълъ, която не може да бѣде напълно възприета и добрѣ разбрана отъ вашитѣ умове, защото днесъ органитѣ на човѣшкия мозъкъ не сж въ състояние да я възприематъ. Защо? - Понеже всѣка Божествена мисълъ като дойде въ физическия свѣтъ, изисква реализиране, а вие се страхувате. Страхувате се, защото нѣмате материалъ за реализирането и, и се уплашвате. Запримѣрь, идеитѣ - да се самопожертвувате, да живѣемъ единъ за другъ, да се обичаме, да се възпитаваме - това сж все Божествени идеи, които оставатъ неразрѣшени. Да възпитавашъ човѣка, това значи да започнешъ отъ себе си. Разбира се, тази опитностъ, която иматъ учителитѣ, е полезна, тя е извлѣчена отъ природата. Туи което е върно въ възпитанието, което учителитѣ сж придобили като резултатъ на своитѣ опити, прилагайте и вие, служете си съ него. Днесъ има много системи за обучение. Запримѣрь, по колко часа на день трѣбва да се занимаватъ дѣцата въ училището? Съ кой прѣдметъ трѣбва да започнатъ? Човѣкъ трѣбва да започне съ обективния умъ, съ наблюдението. Послѣ, при втората фаза въ развитието си, човѣкъ трѣбва да работи съ субективния си умъ. И най-послѣ, отъ тѣзи два метода той трѣбва да извлѣче третия - разумния методъ, който ще го доведе до изводитѣ на Божественото, т. е. до философския методъ.

Значи, най-първо трѣбва да се започне съ материалнитѣ, съ видимитѣ работи, всичко трѣбва да бѣде обективно. Когато казвамъ, че трѣбва да се чистятъ изворитѣ, това е символъ. Азъ нѣма сега да ви обясня този символъ. Понеже дѣцата сж материалисти, разсжждаватъ обективно, въ тѣхъ не е развитъ още субективния умъ, затова вие ще заведете дѣтето при нѣкой изворъ и ще му кажете: "Хубавъ ли е този изворъ"? - Хубавъ е. "Водата му чиста ли е?" - Чиста е. "Ти радвашъ ли се на този изворъ, като гледашъ водата, какъ приятно, хубаво блика?" - Радвамъ се. "Хубаво, тогава очисти този изворъ!" Дѣтето очиства извора отъ камъчета, клончета, листа и гр. Слѣдъ

това вие ще му кажете: “Виждаш ли, и твоето сърце трѣбва да е тъй чисто!” Ще започнеш да разправяш на дѣтето, че въ сърцето му не трѣбва да има никакви камъчета, никакви листа, клончета, които гниятъ - изобщо никакви външни тѣла. И то трѣбва да очисти своя изворъ - сърцето. Това е единъ методъ за възпитание. Слѣдъ туй, ще гадешъ на това дѣте едно сѣменце и ще му кажешъ: “Посѣй това сѣме въ земята!” То ще го посѣе. “Полѣй го сега!” Полива го. Слѣдъ това ще му гадешъ една ябълка или една круша да си хапне и ще започнешъ да му разказвашъ, какъ въ послѣдствие отъ тази сѣмка ще се развие сжщо такъвъ плодъ. Ще ходишъ често съ дѣтето заедно да наглеждашъ, какъ расте и се развива дръвчето и по аналогия на неговото развитие, ще правишъ изводи за нѣкои процеси, които ставатъ въ душата на дѣтето.

Най-първо учителятъ трѣбва да накара дѣтето да мисли, и слѣдъ туй трѣбва да започне възпитанието. При възпитанието учителятъ трѣбва да се постави на сжщото равнище, на което сж и дѣцата. Той не трѣбва да казва на дѣцата: хайде да отидемъ на разходка, дѣца! Не, той трѣбва да влѣзе при дѣцата и да каже: дѣца, азъ искамъ да отида на разходка. Вие искате ли да отидемъ на разходка? Той като каже, че иска да отиде на разходка, тогава и дѣцата ще пожелаятъ. Тѣ обичатъ свобода въ дѣйствиията си, а не заповѣди. При това, учителятъ трѣбва да спазва извѣстна дистанция въ отношенията си къмъ дѣцата. Ако той е истински педагогъ, нѣма да гали нѣкое дѣте прѣдъ другитѣ. Това ще внесе дисхармония между дѣцата. Учителятъ трѣбва да се пази да не взема отъ дѣцата никакво цѣтѣ, никаква круша, никаква слива, изобщо никакъвъ обективенъ прѣдметъ. Той трѣбва да каже на дѣтето: ако ти ме обичашъ, ще ме заведеши въ вашата градина и отъ дървото, което ти си посадило и отгледало, ще ми прѣдложишъ единъ плодъ. Ще кажешъ: Учителю, този плодъ съмъ опрѣдѣлил за тебе. Тогава учителятъ ще каже: “Много ти благодаря, азъ самъ ще си откъсна този плодъ”. Рече ли туй дѣте да ти даде въ ржката този плодъ, това ще внесе съблазнь. Ако азъ имамъ градина и възпитавамъ едно дѣте, ще му кажа: ето, този плодъ е за тебе. Качи се на дървото да си го откъснешъ самъ! Това дѣте като се качи на дървото, въ него ще има вече една идея, ще се зароди самостоятелност. Този е новиятъ духъ на възпитанието, свободенъ отъ всѣкакви прѣдубѣждения. Другояче, въ ученицитѣ ще се зароди мисълта, че учителятъ обича едни дѣца повече, а други по-малко. По този начинъ именно въ дѣтето ще има импулъс. Този е Божественъ методъ.

По сжция законъ ние трѣбва да викаме Бога. Богъ никога не иска да Му дадемъ нѣщо въ рѣчка. Той все дава, но когато ти Му дадешъ нѣщо, трѣбва да Го повикашъ прѣдъ дървото на твоя животъ, на твоеото сърдце и да му кажешъ: Господи, азъ съмъ прѣдзначилъ този плодъ отъ толкозъ вѣкове само за Тебе, откъсни си го! Като го откъсне Господъ отъ дървото ти, ще почувствуващъ една голѣма радостъ. Туй е смисълътъ на живота.

Нѣкой казва: какъ да познаемъ Бога? - Като живѣемъ чистъ и святъ животъ. Тия гуми, обаче, сж неразбрани. Знаете ли какво значи да живѣешъ чистъ и святъ животъ? Нѣма какво да ви казвамъ, всички знаете, но не искате да го живѣете, или не искате да се проявите. Вие може да сте прави, може би условията, при които живѣете, да сж такива - то е другъ въпросъ. Отъ чисто морално гледище може да имате свои съображения, разбирамъ и това. Вие не можете да се проявите въ вашия свѣтъ тѣй, както желаете, за което си има причини. Азъ виждамъ причинитѣ. Вашитѣ грехи сж кални, гъждъ постоянно ви вали. Азъ нѣма да ви питамъ, защо сте се окаляли така. Казвамъ: много добръ постъпвате. Виждамъ другъ нѣкой, облѣченъ много хубаво, съ сухи грехи, казвамъ му: много добре постъпвате, въ вашия свѣтъ гъждъ не вали, калъ нѣма. Събератъ се двамата и се разговарятъ. Единиятъ казва: защо не си облѣченъ въ нови грехи? Другиятъ казва: какво си се облѣкълъ цѣлъ въ ново? Какво си се надулъ като нѣкой пуякъ? И двамата не разбиратъ отъ езика си. Така е за всички хора. Нашитѣ свѣтове, въ които живѣемъ, сж разумни. Въ туй отношение, всѣки човѣкъ прѣдставлява особенъ свѣтъ.

Често азъ ви наблюдавамъ като спорите. Всички разбирате, всички сте много умни. Нѣма какво да ви зальзвамъ, много сте умни. Защо сте умни? - Понеже Господъ ви е родилъ. По нѣкой пѣтъ вие правите прѣдставление. Запримѣрь, нѣкой отъ васъ е виденъ професоръ въ университета, но играе на сцената ролята на нѣкой клоунъ. Играе той тази роль, криви се, прѣвива се прѣдъ публиката. Казвате: този професоръ тамъ какво се криви, съ всичкия си умъ ли е? "Какво да прави човѣкътъ? Такава му е ролята!" Авторътъ написалъ тази смѣшна роля, и той се мжчи да влѣзе въ нея, да я прѣдстави добръ, да схване мисълта на автора. Не, не трѣбва да казвате, че тази роль е смѣшна. Споредъ насъ, тя не е смѣшна. Нѣкои мислятъ, че само у тѣхъ има съзнание за срамъ. Знаете ли, че и паунътъ се срамува когато опадатъ перата отъ опашката му? Минава, заминава, обръща главата си настрана, не иска да го вижда никой. Но когато перата му сж на мѣсто, той като те види, разпери се, гордо върви. Тѣй, вижте го,

когато му израснатъ перата, какъ излиза! Върви, поглежда навсѣкждѣ, казва: "Азъ съмъ героятъ на дения!"

Съврѣменнитѣ хора трѣбва да обрѣщатъ голѣмо внимание при възпитанието на дѣцата върху тѣхнитѣ желанія - тѣхъ да направляватъ и канализиратъ, понеже дѣцата иматъ повече желанія, отколкото трѣбва. Въ това има една опасностъ за дѣцата, а именно: често ние поощряваме нѣкои дѣца повече, отколкото сж вложенитѣ дарби и способности въ организма имъ. Послѣ, нѣкой пжтъ вие казвате: не ме оставиха да се изкажа напълно, трѣбва да се доизкажа. Въ това нѣщо и съврѣменнитѣ учители бъркатъ. Тѣ мислятъ, че добриятъ учителъ седи въ това, да развие напълно, всестранно своята мисълъ. Какво ще остане тогава за дѣтето? Нали и неговиятъ умъ трѣбва да работи? Не, нещастие е, ако рече човѣкъ да се доизкаже напълно. Изворътъ, който тече, никога не може напълно да изтече. Не се доизказвайте! Рагвайте се, че педагогиката не е установена наука. Тя е една гъвкава наука, която съ хиляди години расте. Тя е дѣвствена наука.

Нѣкои казватъ: не може да се върва на педагогиката, тя не е установена наука. Установенитѣ науки, това сж баби. Математиката била установена наука. Математиката е върна наука, но не е установена. То значи, че туй, което прилага въ дадения случай е върно. Като казвате, че математиката е установена наука, питамъ ви: какво разбиратъ съврѣменнитѣ математици отъ онова живо приложение на математиката въ живота си на земята? Айнщайнъ като развива своята теория, навлиза въ нова областъ на математиката. Както виждате, има области въ математиката, които едга сега се засѣгатъ. Какъ ще изясните единъ умственъ процесъ математически? Какъ ще изясните единъ сърдеченъ процесъ математически? Тия процеси могатъ да се изяснятъ математически, понеже всѣка душа се опрѣдѣля съ извѣстенъ родъ енергия. Трѣбва да знаете, напирмѣръ, какви елементи влизатъ при всѣка една любовъ. Слѣдователно, математически може да се изчисли при една приятелска любовъ, какви елементи влизатъ. Качествата на приятелската любовъ може да се разложатъ и отъ нея ще се получатъ около десетина елемента. Ако река да ви говоря за тия елементи, трѣбва дълго врѣме да ви разправамъ, какви сж тия елементи и какви елементи съдържа изобщо всѣка любовъ. Любовта, който видъ и да е, не е само единъ елементъ, тя е сборъ на сили, сборъ на елементи. Значи, въ химическо отношение, тя е сложно тѣло или съединение. За да любишъ нѣкого, ти трѣбва съ вѣкове да събирашъ тази енергия. Идва нѣкой при мене и ми казва: азъ любя много. Азъ започвамъ да изчислявамъ неговата любовъ и виждамъ, че

тя ще изтрае едва една година. За толкоз въ време той има енергия. Слѣдъ година въ него нѣма да остане ни поменъ отъ тази любовь. Защо? - Толкова енергия има той, нѣма повече.

Любовта за да се прояви, изисква енергия. За всѣко нѣщо се искатъ условия. Напримѣръ: търговията става съ пари; яденето става съ храна. Ядене има, докато има какво да се яде; нѣма ли ядене, какво ще ядешъ? Слѣдователно, любовта е единъ сложенъ процесъ. Най-първо казвате: да има кого да обичамъ! У васъ най-първо се заражда едно желание, единъ импулсъ да обичате. Такива желания сж събрани на едно мѣсто, може би съ милиони, докато най-послѣ тѣ се олицетворяватъ въ твоя приятель, напримѣръ. Ти вложишъ въ него своето чувство и казвашъ: азъ се радвамъ, че мога да обичамъ, че си намѣрихъ единъ приятель. Това е изразъ на Божественото у васъ. Но когато кажете, че обичате всички, това означава друго нѣщо вече, азъ разбирамъ закона. Не искамъ да ви осмѣя, но казвамъ, че проявениятъ Богъ се проявява въ едного, а непроявениятъ - въ всички. За насъ, въ гадения случай, реални сж само тѣзи нѣща, които иматъ отношение къмъ абсолютното битие. За проявено то битие е важно само туй, което занимава съзнанието, защото около туй съзнание се събиратъ всички наши чувства, идеи, убѣждения, движения, всички общества и т. н.

Затуй, всѣки отъ васъ трѣбва да бжде педагогъ! Тукъ има богатъ материалъ за педагогиката. Ще се ползвате отъ свѣтската педагогика, ще разучвате даннитѣ, фактитѣ, които тя дава, ще ги прѣработвате, а сжщеврѣменно ще внасяте и нѣщо ново въ нея. Не мислете тѣсно, не бивайте тѣсногржди! И въ свѣтскитѣ хора Богъ живѣе. И въ насъ Богъ живѣе. Сега вие се гѣлите и казвате: ние сме духовни, а тѣ не сж духовни. Отъ гледището на непроявения Богъ, всичко въ свѣта е духовно. Ако нѣщата нѣмаха мѣсто въ живота, въ природата, тогава нищо нѣмаше да сжществува. Туй, което се проявява въ гаденъ случай, отъ него има нужда природата.

Отъ това гледище, както и да се проявите, не считайте, че това е една слабостъ. То не е слабостъ, нито е погрѣшка. Ако въ васъ се появи енергия на гнѣвъ, не считайте, че този гнѣвъ не е на мѣсто. На мѣсто е. Яви се въ васъ нѣкакво желание. Не считайте, че туй желание не е на мѣсто. На мѣсто е то, но дайте правилна насока на това ваше желание. Ако оставите вашето желание да се прояви свободно, то ще си намѣри пжтъ, вие не му туряйте гемъ. Оставете туй желание да си върви като рѣка въ това Божествено, безкрайно направление на Божествения свѣтъ. Не се подпушвайте! Често вие

се подпушвате, като казвате: ние не разбираме този въпрос. То е подпушване. Азъ и другъ пжтъ съмъ обяснявалъ това. Ако имате свѣтлина, въпроситѣ ще се разбиратъ; ако нѣмате свѣтлина, не могатъ да се разбиратъ. Щомъ кажете, че не разбирате гаденъ въпросъ, азъ зная вече, че въ съзнанието ви нѣма свѣтлина. Казвамъ: ключътъ п⁶ е затворенъ, завъртете този ключъ! Вие завъртите ключа. Питамъ ви слѣдъ това: разбрахте ли този въпросъ? - Разбрахъ го. Другъ казва: азъ не вѣрвамъ въ Бога, не разбирамъ този въпросъ. Казвамъ: ключътъ п⁷ е затворенъ, завърти го! Завъртишъ ключа, казвашъ: разбирамъ сега. Не разбирашъ какъвто и да е въпросъ. Защо? - Липсва ти свѣтлина. Завърти ключа! Дойде ли свѣтлина, всички хора вѣрватъ въ Бога, всички хора могатъ да обичатъ, всички хора могатъ да се проявятъ. Така и всѣки отъ васъ може да стане човѣкъ, но то е само въпросъ на време и съзнание. Азъ съмъ ви казвалъ въ една отъ лекциитѣ, че въ вѣчността се криятъ всичкитѣ възможности.

Да се върнемъ къмъ сегашния ви животъ. Щомъ се намѣрите въ противорѣчие съ себе си, това показва, че вие отричате нѣщо, нѣкакъвъ фактъ. Невѣрието, запримѣрь, е резултатъ на отричането. Нѣкои хора отричатъ Бога и вслѣдствие на това се явява невѣрие. Невѣрието противорѣчи на факти, които съществуваатъ въ свѣта. Слѣдователно, всички онѣзи, които не вѣрватъ, усѣщатъ, че сж въ стѣлкновение съ нѣщо, тласка ги нѣщо. Какво ги тласка? - Този фактъ именно, който тѣ отричатъ. Тѣ сж въ противорѣчие съ проявеното А. Този фактъ постоянно ги тласка къмъ земята, къмъ нейнитѣ влияния. Затова, всички хора, които не вѣрватъ, въ пълната смисълъ на думата, се разстройватъ, ставатъ нервни, докато най-послѣ или трѣбва да приематъ този фактъ, или той самъ ще ги пробие, ще излѣзе навънъ. Щомъ ви пробие, ще започнете новъ животъ. Затова, туй което иска въ васъ да се прояви, не му се противопоставяйте, не му се противете, не се борете съ него! Христосъ казва: "Не противи се злomu"! Веднѣжъ установено нѣщо въ живата природа, дайте му мѣсто, не се борете съ него! Казва се въ Писанието "Не давайте мѣсто на гнѣва, мое е отмѣщението, азъ ще уредя всички работи!" Думата "отмѣщение" подразбира да отмѣстишъ нѣщо, да го разрѣшишъ и да го оставишъ по този начинъ настрана.

Сега, вие може да разисквате още върху онѣзи въпроси, по които сте разисквали до сега. Казвате: ние не се доизказахме. Нѣкои казватъ: да говоримъ още! Ако речете да говорите върху педагогиката, може да говорите и хиляда години, и пакъ нѣма да се изкажете. На васъ трѣбватъ дѣца отъ разни възрасти, съ които да работите и

отъ тѣхъ да вадите своитѣ изводи. Ако се явите слѣдъ 100 години каква педагогика ще поставите за дѣцата!

Та казвамъ: първото основно правило за учителитѣ е да се установи връзка между учителитѣ и ученицитѣ. Какви сж отношенията между самитѣ ученици? Ако въ едно отдѣление има 30 дѣца, обичатъ ли се едно друго? Ако тѣзи дѣца се разпрѣдѣлятъ на групички дѣт по дѣт, само тия, които се обичатъ, може да се изчисли, каква е обичьта на едно дѣте къмъ друго. Слѣдователно, ако искате да укажете нѣкакво влияние върху дѣцата, или ако искате да привлѣчете дѣцата къмъ себе си, вие трѣбва да обичате тѣзи дѣца, или тѣзи хора, които тѣ обичатъ. Не може да те обича едно дѣте, ако ти не обичашъ майка му, баща му, неговитѣ братя и сестри и други хора, които то обича. Обичашъ ли ги, то ще има довѣрие въ тебе. Ако ти се отнесеешъ съ прѣнебрѣжение къмъ тѣхъ, това дѣте не може да те обича. Задачата на учителя е много трудна. Той ще има работа не само съ дѣтето, но и съ баща му, и съ майка му, и съ братията и сестритѣ му, и съ неговитѣ приятели - цѣло общество има туй дѣте. Учителътъ трѣбва да разбира неговата вжтрѣшна психология.

Сега и вие сте дѣца, и вие се възпитавате. По нѣкой пжтъ гледамъ кой съ кого се обича. Всѣки отъ васъ търси нѣкой да го обича. Като се срещнатъ двама, които се обичатъ, иматъ какво да си говорятъ. Ако не се обичатъ и учени да сж, нѣма какво да си говорятъ, нѣма въодушевление въ работата имъ. Помнете слѣдното: всички трѣбва да изучавате закона за трансформиране на енергиитѣ. Нѣкой пжтъ, слѣдъ като сте слушали да говори нѣкой дълго врѣме, въ мозъка ви настава една умора. Причината на това е, че вашитѣ чувства сж взели надмощие. Когато чувствата отслабнатъ, умътъ става много остъръ и човѣкъ нѣма вече търпѣние, иска изведнѣжъ да разрѣши всички въпроси. Това е друга крайностъ. Въ туй отношение човѣкъ трѣбва да въздържа ума си, да въздържа своитѣ прояви, защото, колкото и да бърза, той не ще може изведнѣжъ да разрѣши всички въпроси. Ако азъ кажа нѣщо, свѣтътъ нѣма да се оправя отъ тази моя дума, понеже той си върви по опрѣдѣленъ пжтъ. Туй, което става отвънъ, е едно нѣщо, а това, което става въ козмическия, въ Божественія свѣтъ е друго нѣщо - тамъ нѣщата вървятъ по единъ строго опрѣдѣленъ пжтъ, тѣ ставатъ много разумно. Ако ние съзнаемъ този фактъ, трѣбва да дойдемъ до онова истинско вжтрѣшно възпитание, иначе всѣко друго възпитание ще стане гресирание. Възпитанието подразбира съзнание. И когато говоримъ за възпитание безъ съзнание, то е гресировка. Ти можешъ да гресиращъ една маймуна, но като я

пуснешъ въ гората, пакъ си е маймуна. Въ Америка има хора, които възпитаватъ бълхи: нареждатъ ги въ взводове, въ полкове, каратъ ги да маршируватъ, заставятъ ги да влизатъ въ войни, но щомъ ги пуснатъ на свобода, изгубватъ всичко това, което сж придобили. Докато се намиратъ подъ калпака, е едно нѣщо, като ги пуснатъ на свобода - е друго нѣщо. Туй е механическо възпитание. При съзнателното възпитание придобитиѣ резултати не се губятъ; при механическото - всичко се губи. При механическото възпитание всичко е кратковрѣменно, а при духовното, въ което съзнанието взима участие, процеситѣ минаватъ и задъ смъртъта, или съ други думи казано, тѣ продължаватъ да сществуваатъ и задъ промѣнитѣ. Затуй, педагогиката, възпитанието, като наука, не е нужна само за учителитѣ, а за всички хора изобщо.

Азъ взимамъ думата “възпитание” въ най-широкъ смисълъ. Всинца ние се възпитаваме. Азъ виждамъ, че материалътъ, който ви е даденъ въ школата, не е проученъ. Врѣме се изисква, за да се проучи, да се провѣри този материалъ на опитъ. Ако не се провѣри, какъ може да се върва? Щомъ не искате да вървате, трѣбва провѣрка. Какво сте придобили съ малкото опити, които сте направили? За сега сте придобили малко, но за въ бждеще ще придобиете повече. Трѣбва една вжтрѣшна провѣрка.

И тѣй, първото важно нѣщо при възпитанието: учителътъ трѣбва да обича своитѣ ученици! Едного поне трѣбва да обича. Като обича едного, ще има възможность да обича и останалитѣ. Ако ти можешъ да запалишъ само едно дървче съ своята клечка, всичкитѣ останали дървета ще се запалятъ. Но ако не можешъ да запалишъ нито едно дърво, и другитѣ не ще можешъ да запалишъ. Обичашъ ли едного, всички може да обичашъ; не обичашъ ли поне едного, и останалитѣ не можешъ да обичашъ. Нѣкой казва: азъ нѣмамъ приятели. Ако имашъ поне единъ приятель, ти ще можешъ да имашъ и много приятели; но ако нѣмашъ нито единъ приятель, ще бждешъ единъ нещастенъ човѣкъ. Единниятъ, Абсолютниятъ Господъ трѣбва да се прояви въ едного. И всѣки трѣбва да се прояви въ нѣкого; всѣки трѣбва да обича. Туй, което обичашъ, то е реалното. Този прѣдметъ, който може да те стимулира, трѣбва да е въ състояние да събуди всичката ти любовъ. Дѣте, което може да събуди любовъ въ майката, седи по-горѣ отъ майка си. И майка, която може да събуди любовъ въ дѣтето си, седи по-горѣ отъ него. Учителъ, който може да събуди любовъ въ дѣцата си, седи по-горѣ отъ тѣхъ. И дѣца, които могатъ да събудятъ любовъ въ учителя си, седятъ по-горѣ отъ него. Това не говоря за

унижение, това сж факти. Когато нѣкой човѣкъ може да възбуди любовъ въ насъ, това показва, споредъ законитѣ на природата, че той седи на една по-висока степенъ на развитие отъ насъ, и ние трѣбва да се радваме, че ни се даватъ условия да създадемъ нѣщо по-хубаво въ себе си. Вие ще кажете: азъ не искамъ да зная нищо за неговата любовъ. Ти произнасяшъ своята смъртна присжда. Човѣкъ, който казва, че не може да обича, той е произнесълъ своята смъртна присжда и него очаква смъртъ. И човѣкъ, който обича, сжщо тѣй произнася присжда, но на животъ. Него животъ го очаква.

Слѣдователно, вие можете всѣки моментъ да произнесете въ вашето съзнание присжда или за смъртъ, или за животъ. Това сж факти, които всѣки день разтърсватъ съзнанието на всѣки едного. Колко вечери вие не сте спали! Викате единъ лѣкаръ, викате другъ лѣкаръ, правятъ ви една инжекция, че втора, че трета, но нѣщо отъжтрѣ ви лѣкува. Викатъ ме на едно мѣсто да лѣкувамъ една жена, около 35 годишна, неврастеничка била. Тази жена страда отъ това, че нѣма кого да обича. Казвамъ и: слушай, обикни нѣкого и азъ ще ти помогна. Лошо ли е това? - Азъ постъпвамъ педагогически. Казвамъ и: азъ мога да те излѣкувамъ изведнѣжъ, но при едно условие: понеже ти до сега не си обичала никого, то ако не намѣришъ кого да обичашъ, осждена си на смъртъ, въ три мѣсеца ще свършишъ. Ако до три мѣсеца намѣришъ лице, което да обичашъ, азъ съмъ на разположение, ще те лѣкувамъ и отъ твоята болестъ нищо нѣма да остане. Тя казва: моля ви се, помогнете ми, ще обикна нѣкого. И наистина, тя обикна, даде ходъ на своитѣ чувства и оздравѣ.

Всѣки човѣкъ трѣбва да обича поне едно лице. Това е единъ великъ Божественъ законъ. Ние, по нѣкой пжтъ, считаме, че обичаща, любовта не сж важни нѣща. Не, съ голѣмо почитание трѣбва да обичате. Въ това седи животътъ. Когато обичашъ, не трѣбва да съзнавашъ това. Само тогава ще има връзка между Бога и тебе. Щомъ обичате, ще се образува връзка, не между васъ и този, когото обичате, но между Бога и васъ. Така се проектира този законъ. Любовта се проявява въ съзнанието. Ти ще обичашъ, безъ обаче да съзнавашъ това. Щомъ обичашъ Бога на земята, въ когото и да е, въ твоя умъ ще изпжкне мисълта, че обичашъ и непроявения Богъ. Само така ти ще имашъ единъ възвишенъ идеалъ. Този прѣдметъ, който обичашъ, те довежда въ съприкосновение съ Бога. Ти ще благодаришъ и ще кажешъ: Господи, благодаря Ти за това, което си ми далъ; благодаря Ти за тази точка, на която мога да се опра, за да Те позная.

Туи нѣщо всички можете да повѣрите. Правете опити! Онѣзи

отъ васъ, които искатъ да бждатъ учители на себе си, както и онѣзи отъ васъ, които искатъ да бждатъ учители на другитъ, въ каквото и да е направление, трѣбва да положите своя методъ върху този законъ. Вие имате достатъчно знания, достатъчно сили, работете само! Като работите, и отъ земята ще дойдатъ да ви помогнатъ, и отъ небето ще дойдатъ да ви помогнатъ. И Господъ ще ви помогне, и вие ще си помогнете. Така ще имате добри резултати. Затова, ще се стараете сега да бждете върни на себе си. Всѣки да работи спорѣдъ своето естество, споредъ мѣстото, дѣто е достигналъ, да се не прѣсия, да не прави прѣкомѣрни усилия; да не прави голѣми крачки - малки, но послѣдователни.

Сега, азъ не засѣгамъ педагогиката, като васъ. Това, което ви говоря, сж основни принципи, върху които можете да разисквате. Ще кажете: много нѣща ни останаха тъмни. Азъ се радвамъ за тия нѣща, които оставатъ тъмни, понеже върху тѣхъ ще работите. Ще дойде день, когато тия нѣща ще ви станатъ свѣтли, ясни. По това ще позная, че сте работили.

Слѣдъ бесѣдата на Учителътъ.

Практически въпроси:

1. По фонда и неговото устройство и функции разискванията се отложиха за общия съборъ.

По печатницата и нуждата отъ нея говориха бр. Сл. Камбуровъ, Д-ръ Кадиевъ, Ст. Касабовъ, Томовъ и пр. Като въпросъ отъ общо-братски характеръ, остана да се рѣши окончателно на общия съборъ.

3. За “Житно Зърно” Ал. Стрезовъ даде кратъкъ отчетъ (и апелира за редовностъ въ изплащане абонамента).

3 ч. сл. об.

Концертъ.

Оркестъръ.
Декламации.
Хоръ.

Съборът завърши при доста хубаво време с тридневна екскурзия до Мусала.

Съдържание.

1. Вътрешни и външни връзки - Учителятъ.
2. Идеалът на ученика - К. Тулешковъ.
3. Идеалът на окултния ученикъ - К. Паскалевъ.
4. Будностъ - Хр. Койчевъ.
5. Особеното мѣсто - Учителятъ.
6. Идеалът на ученика.
7. Общение на дѣтето съ живата природа - Б. Боевъ.
8. Сжщностъ и задача на новото училище и учитель - Ст. Русевъ.
9. За свободата на учителитъ - П. К. Пенковъ.
10. Педагогически правила - Учителятъ.
11. Практически въпроси.

ПЕТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ.

На ученицитѣ отъ Всемирното Бѣло Братство,
14 - 17 Августъ 1927 год., София.

Издание на просвѣтния комитетъ.
София.

Мислещиятъ човѣкъ.

“Богъ царува на небето.

Богъ царува въ живота.

Да бжде името Му благословено!”

Размишление.

Ще прочета първитъ 15 стиха отъ 5 гл. на Иоана.

Подиръ това бѣше празникъ Юдейски, и възлѣзе Исусъ въ Ерусалимъ. (2) А въ Ерусалимъ близу до овчата порта има кжпалня която по Еврейски се нарича Витесда, и има петь притвора. (3) Въ тѣхъ лежахъ голѣмо множество болни, слѣпи, хроми, сухи, кошто чакаха движенето на водата. (4) [Защото отъ врѣме на врѣме слѣзваше ангелъ въ кжпалнята и размжщаше водата; и тѣй, който влазяше първъ слѣдъ размжщането на водата здравъ биваше отъ каквато болестъ и да бѣше болень.] (5) И тамъ имаше нѣкой си човѣкъ болень отъ тридесеть и осемъ години. (6) Него видѣ Исусъ че лежи; и понеже знаеше че отъ много врѣме вече боледува, казва му: Искашъ ли да оздравѣеш? (7) Отговори му болниятъ: Господине, нѣмамъ човѣкъ да ме тури въ кжпалнята когато се размжти водата; и когато азъ дохождамъ, другъ прѣди мене слѣзва. (8) Казва му Исусъ: Стани, дигни одѣра си, и ходи. (9) И тозъ часъ човѣкътъ оздравѣ, и задигна одѣра си и ходѣше; а този день бѣше сѣбота. (10) И казваха Юдеитѣ на изцѣления: Сѣбота е; не ти е простено да дигнешъ одѣра си. (11) Отговори имъ: Онзи който ме изцѣли, той ми рече: Дигни одѣра си и ходи. (12) Попитаха го: Кой е човѣкътъ що ти рече: Дигни одѣра си и ходи? (13) А изцѣлениятъ не знаеше кой е; защото Исусъ се уклони, понеже имаше народъ много на това мѣсто. (14) Подиръ това намѣрва го Исусъ въ храма, и рече му: Ето, сега стана ти здравъ: не сѣгрѣшавай вече, да ти не стане нѣщо по-зло. (15) Отиде прочее човѣкътъ и обади на Юдеитѣ че Исусъ е който го изцѣли.

Темата, върху която ще ви говоря тази сутринъ, бихъ озаглавилъ “Мислещиятъ човѣкъ.”

Да бждеш мислещъ човѣкъ, това е най-великото, което може да се добие. Да мислишъ, това е наука. Въ Писанието се казва: “И ще ви науча”. Сега нѣкои разбиратъ, че Господъ ще ни научи, а ние нѣма да се учимъ. Не, ние сами ще учимъ. Въ училището има процесъ на мислене. Безъ мислене не може да има учение. Щомъ има нѣкой да те учи, ще учишъ. И въобще, всички хора турятъ граница на училището: четири години въ отдѣленията, седемъ или осемъ години въ гимназията и че-

тири години въ университета. Слѣдъ това, казватъ: свърши се всичко-то учение, което можемъ да придобиемъ.

Какъвъ е смисълътъ на сегашния животъ? Когато ние говоримъ за живота, подразбираме съзнанието, защото само мислещиятъ човѣкъ има съзнание. Когато говоримъ за човѣшката мисль, ние разбираме най-малко четири направления, четири условия, четири елемента. Отъ ваше гледище, или отъ гледището на нѣкои хора специално, ще запитате: какво се разбира подъ думата “условия”? - Земята, запримѣрь, е условие; водата е условие, въздухътъ е условие и огньтъ е условие. Въ всѣко условие се криятъ извѣстни възможности. За какво? - За човѣшката мисль. Подъ думата “мисль” ние разбираме онзи вжтрѣшенъ стремежъ, онази вжтрѣшна разумна връзка, която сжществува между Първичната причина и човѣка. Азъ съмъ ви говорилъ и другъ пжтъ върху този въпросъ. Христосъ казва: “Това е животъ вѣченъ, да познаятъ Тебе Единнаго Истиннаго Бога”. Подъ думата “вѣченъ животъ”, Христосъ е разбиралъ пробуждането на мислещия човѣкъ. И като четете Стария или Новия Заветъ, ще видите, че това, което отличава човѣка отъ животните, е учението. Учението произтича отъ Божествената Мждростъ.

Сега вие ще елиминирате всичко онова, което сте придобили отъ книгитѣ. То е на втора ржка. Ще елиминирате и онова, което дагенъ човѣкъ или хората могатъ да ви кажатъ. И то е второстепенно нѣщо. И най-послъ, вие може да елиминирате и онова, което чувствувате. Чувствуването още не е знание. То е ужитване къмъ знанието. Ти чувствувашъ, че имашъ извѣстенъ идеалъ, но това е само далеченъ стремежъ; това не е наука, не е учение. Човѣкъ, за да има пълно развитие, трѣбва да схваща идеитъ или първичнитѣ форми, съ които мисльта започва. Човѣкъ не трѣбва да има само прѣдстава за идеитъ, но трѣбва да бжде въ вжтрѣшна, непрѣривна връзка съ Първичното начало въ свѣта, съ - Бога. Туй трѣбва да знаете всички! Щомъ се прѣкъсне връзката, настава тъмнина. Щомъ настане тъмнина, всѣки процесъ спира. Трѣбва да знаете, че и въ природата има прѣкъсване на процеситѣ. И най-възвишенитѣ сжщества изпитватъ туй прѣкъсване. Това е, което наричатъ “падение”. Падението не е нищо друго, освѣнъ прѣкъсване на дагенъ процесъ. Щомъ се прѣкъсне процеса, въ душата на човѣка настава тъмнина. И тогава неговото небе потъмнѣва, не се вижда вече никакъвъ мѣсець, никакво слънце, никакви звѣзди. Питамъ тогава: какъ ще опрѣдлите своята посока? Това състояние е реална опитностъ, или реална философия въ живота. И у мнозина отъ васъ често небето потъмнѣва. Такова потъмнѣване става и съ

дѣйствителното небе. И най-възвишенитѣ хора - светиитѣ, мждреци-тѣ сж имали такава опитност. Въ всички мислеци сжщества става извѣстно прѣкжсване на мисълта.

Азъ нѣма да обяснявамъ, защо става това прѣкжсване. То е фактъ, който става навсѣкждѣ въ природата. Питамъ: щомъ се прѣкжсне човѣшката мисълъ, какво трѣбва да се прави? Запитайте единъ електротехникъ, какво прави, като се прѣкжсне тока въ нѣкоя кжща, и свѣтлината изгасне? - Той ще поправи поврѣдата, но сжще-врѣменно, за да я поправи, трѣбва да има една малка свѣтлинка, една малка лампичка, съ която да отиде до мѣстото, дѣто е станало прѣкжсването на тока. Онзи, който не разбира, дѣ се крие причината, ще каже, че домакинътъ не е билъ прѣдвидливъ. Не се знае, дали домаки-нътъ не е билъ прѣдвидливъ. Той може да е уредилъ много добрѣ своята работа, но поврѣдата е станала на самата инсталация. Та най-първо, ще констатираме факта, дѣ е станала погрѣшката. Може да е липс-валъ нѣкой отъ елементитѣ на инсталацията, а може да липсва и едно отъ условията въ инсталацията. Слѣдователно, вие трѣбва да наваксате тази липса, да намѣрите дѣ се крие причината на тази поврѣда. Има редъ прѣкжсвания, причинитѣ на които не седятъ у насъ. И млади, и стари, най-първо ще се справите съ вжтрѣшнитѣ и външни-тѣ условия на човѣшката мисълъ.

Нѣкои отъ васъ търсятъ само радости въ живота. Нѣкои отъ васъ търсятъ само лесния пжтъ. Ще знаете, че въ свѣта има много блага. Всѣкому се даватъ блага, но човѣкъ трѣбва да ги заслужи. Блага-та се даватъ само на разумнитѣ хора, при това даромъ. Имайте прѣдъ видъ това! На неразумнитѣ, на грѣшнитѣ, на прѣстѣпницитѣ Богъ не дава абсолютно нищо. Тѣ сж осждени на смъртъ. Таквъ е законътъ. Тѣ сами се осждатъ. По човѣшки говоримъ, че Богъ ги осжда, но не е така. Тѣ сами се осждатъ. Ще кажете защо е така? Вземете слѣд-ния простъ фактъ отъ сегашния животъ. Да кажемъ, че вие имате единъ лобещъ, добъръ баща, който ви купува всичко, трепери надъ васъ, но вашиятъ стомахъ е разваленъ. Баща ви е донесълъ най-хубавата храна, а майка ви е сготвила най-добрѣ, но щомъ ядете, въ стомаха ви става едно прѣвиване. Кой е виновенъ за това? Баща ви ли, който е донесълъ хубавата храна, или майка ви, която е сготвила вкусното ядене? - Вашиятъ стомахъ е виновенъ. Вие, обаче, казвате, че причината е въ майка ви, или въ баща ви. Не, причината не е нито въ майка ви, която сготвила, нито въ баща ви, който донесълъ храна-та, но въ вашия стомахъ - вжтрѣшната му инсталация е развалена. Нѣкой казва: азъ развалихъ стомаха'си. Вие не можете да развалите

стомаха си. Ето защо, когато у човъка става едно възтръшно прѣкжване, лошото е тамъ, че не знае, какъ да поправи погрѣшката си, вслѣдствие на което се ражда понѣкога едно възтръшно размѣтане.

Първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да се научи да мисли! Мисълта е единение съ Първичната причина. Богъ мисли, и ние трѣбва да започнемъ да мислимъ. Какъ? - Както Той мисли. Богъ казва: “Моитѣ мисли не сж като вашитѣ”. Нѣкой казва: азъ мисля. Тогава азъ запитвамъ: ти мислишъ ли както Богъ мисли? - Не зная. Това показва, че вие нѣмате единица мѣрка, чрезъ която да опрѣдѣляте нѣщата. Запитайте, обаче, кой и да е инженеръ, коя е единицата мѣрка, върху която обуславя своята наука, и той ще ви отговори. Попитайте онзи, който работи върху правописа, и той ще ви каже, че има извѣстни правила, извѣстна граматика, съ която борави. Запитайте онзи, който говори, и той ще ви каже, че познава условията, при които става говоренето.

Да се повърнемъ сега къмъ Евангелието. Въ прочетенитѣ стихове се казва, че въ кжпалнята имало петь притвора, прѣзъ които хората влизали. Между тия петь притвора и чувствата на човѣка има едно съвпадение. И човѣкъ има петь притвора, отгѣто могатъ да гойдатъ всички прѣкжвания. Напримѣръ, прѣкжване на мисълта може да гойде отъ зрѣнието, може да гойде отъ слушането, може да гойде отъ говоренето, може да гойде отъ обонянието и най-послѣ може да гойде отъ самото чувствуване на човѣка. Азъ говоря за възтръшния процесъ на човѣшкото съзнание, което е връзка между всички разумни сжщества. За да бждемъ въ свѣта, за да можемъ да мислимъ, за да бжде мисълта ни права, ние трѣбва да бждемъ въ пълна връзка съ Бога и съ всички разумни сжщества, които сж завършили своето развитие, т. е. подразбирамъ тия сжщества, които сж започнали да мислятъ право.

Азъ наричамъ “човѣкъ на правата мисъл” онзи, който не се спѣва отъ никакви прѣпятствия въ живота. Прѣпятствията могатъ да бждатъ физически, духовни, умствени и причинни. Значи, четири вида прѣпятствия могатъ да спѣнатъ човѣшката мисъл. Нѣкой пжтъ ние туряме причинитѣ за това спѣване въ физическия свѣтъ - възможно е да е така; нѣкой пжтъ туряме причинитѣ въ духовния свѣтъ - и това е възможно; нѣкога туряме причинитѣ въ умствения свѣтъ, а най-послѣ търсимъ причинитѣ въ причинния свѣтъ. Всѣко прѣкжване на мисълта подразбира нова инсталация, ново направление. И ако човѣкъ не знае, накѣдъ води това ново направление, може да се спѣне. Ето защо, когато човѣкъ минава отъ едно състояние на съзнанието въ друго, възтрѣ въ него настава помрачение. Онѣзи, които не сж запоз-

нати съ дълбочинитѣ на живота, както и тия, които не сж запознати съ процеситѣ на човѣшката мисълъ, считатъ това прѣкъсване за нещастие. Защо? Защото при това прѣкъсване на мисълъта се изгубва външната свѣтлина, и човѣкъ остава само съ своята вътрѣшна свѣтлина. По това той ще познае, доколко голѣма е неговата вътрѣшна свѣтлина. Мждрецитѣ, като изгубятъ условията на своята външна свѣтлина, веднага запалватъ вътрѣшната си свѣтлина. Когато се прѣкъсне електричеството въ вашия домъ, нали и вие правите сжщото нѣщо? - Изваждате изъ кулеритѣ си всички стари газени лампи, или нѣкоя свѣщъ и ги запалвате. За тѣхъ вие прѣдварително сте казвали: тѣ сж отживѣли врѣмето си, не струватъ. Да, но щомъ се прѣкъсне тока, инсталацията ви, вие почвате да ги търсите. Запалвате ги и си служите съ тѣхъ, докато дойде новата инсталация. Та всѣкога, при прѣкъсване на една инсталация, става потъмняване. Азъ говоря за физическитѣ условия, тѣй както сж при сегашния животъ. Не мислете, че такива прѣкъсвания ставатъ и при единъ съвършенъ животъ. Не, прѣкъсвания има само при сегашнитѣ условия на живота.

И тѣй, човѣкъ започва най-първо съ земята, съ твърдата почва. Изучаването на твърдата почва дава стабилностъ и устойчивостъ на човѣшкия характеръ. На какво можемъ да уподобимъ твърдата почва? - На мисълъта. Мисълъта дава устойчивостъ на човѣшкия характеръ. Тя гради неговитѣ условия. Мисълъта прѣдставлява основа, върху която ти самъ, като зидаръ, ще градишъ своето здание. Значи, трѣбва да имашъ здрава основа, права мисълъ, т. е. твърда почва. Слѣдователно, земята е едно отъ условията за живота. Ако влѣзете въ Божествения свѣтъ пѣкъ, тамъ кое съответствува на земята? Направете сравнение. Щомъ земята е едно отъ условията на живота, тя прѣдставлява твърдата почва. Нали ти можешъ да туришъ основитѣ на своето здание само върху една канара? Ами въ духовния свѣтъ кое прѣдставлява основа? Мислете и върху тази идея, безъ нѣкакво прѣкъсване. За менъ не е задача да ви разрѣша тия въпроси. Да се разрѣшатъ въпроситѣ на свѣта на готово, е тѣй лесно, както да се яде на готово. Но и гостилничаритѣ не пуца никого въ гостилницата си, докато не е сготвилъ напълно. До това врѣме той държи вратата на гостилницата си затворена: започва да рѣже лукъ, налива масло въ всички тенджерци, на брой 10-15-20 и всички прѣщатъ. Гостилничаритѣ готви, и който похлопа прѣзъ това врѣме на вратата, той му казва: "Не може да се влѣзе сега въ гостилницата". Защо? Защото моитѣ тенджерци още цѣратъ. Щомъ се сготви яденето, той отваря

вратата и казва: “Заповѣдайте!” Но за да влѣзешъ въ гостилницата, има и друго условие - трѣбва да имашъ нѣщо въ кесията си. Гостилничарътъ обича само онѣзи, които иматъ пълни джобове. Тия, на които джобоветъ сж празни, той не приема, казва имъ: “Вие ще дойдете послѣдни. Ако остане нѣщо, то е за васъ”. Затова на първитъ, които дойдатъ, джобоветъ трѣбва да бждатъ пълни. Съ какво? - Съ звонкови. На другитъ нищо не взима, но отъ първитъ злато взима. Съ злато трѣбва да бждатъ пълни джобоветъ имъ!

Този законъ е вѣренъ и въ природата. Щомъ влѣзешъ въ гостилницата на природата, не можешъ празенъ да влѣзешъ. Вие ще кажете: ами по благодатъ не може ли? Вие разбирате ли, какво нѣщо е благодатъта? Благодатъ, значи да си съ пълненъ джобъ. Благодатъта е за разумнитъ хора. Щомъ природата види такъвъ човѣкъ, казва: “Заповѣдай!” - И слѣдъ това ще му опрѣдѣли най-хубавата маса. Защо така? Защото тази звонкова монета, която ти ще дадешъ въ гостилницата, е направена отъ самата природа. Ако влѣзешъ въ кое и да е заведение и покажешъ монетата, която гържавата е отпечатила, то ще те почита. Ако, обаче, ти самъ направишъ тази монета, веднага ще намѣришъ затвора. Ние трѣбва да проектираме нѣщата. Онова, което Богъ е създалъ, седи въ твоя джобъ. Ще разбирате правилно. Това сж форми, подобия. Въ природата не сжществуватъ такива джобове. Това сж начини, методи за обяснение на нѣкоя мисль. Знание е това, което ти винаги и навсѣкждѣ носишъ съ себе си, но трѣбва да познавашъ начина, какъ да го носишъ. Значи, влѣзешъ ли въ свѣта, ти ще носишъ ума си съ себе си - първото голѣмо богатство, което Господъ ти е далъ. Съ умъ, съ мисль навсѣкждѣ ще те приематъ като добръ дошълъ. Безъ умъ, безъ мисль никждѣ не можешъ да отидешъ. Ще те приематъ, но ти ще бждешъ послѣдниятъ. Ако искашъ да влѣзешъ нѣкждѣ безъ умъ, безъ мисль, това ще бжде нѣкоя болница, или нѣкое учреждение.

Та казвамъ на младитъ: вие започвате една работа, събирате се на съборъ. Азъ не искамъ да опрѣдѣлямъ вашата програма, да опрѣдѣлямъ, какво трѣбва да мислите и какъ трѣбва да стане вашиятъ съборъ, но казвамъ, че събирането ви се обуславя отъ четири причини: отъ земята, отъ водата, отъ въздуха и отъ огъня. Мисль е само онова, което може да създаде растежъ. Какво разбирате вие подъ думата “растене”? Вие седѣли ли сте прѣдъ нѣкой великъ скулпторъ, когато той вае върху камънитъ? Мислите ли, че всѣки ударъ на чука не е една интензивна мисль? Мислите ли, че той удря дѣто не иска? Когато той вае камъка, неговата мисль е така силна, че прѣдвари-

телно опрѣдѣля всѣка рѣзка, върху която чука ще падне. Всѣки ударъ е придруженъ съ извѣстна мисль. Скулпторътъ знае гдѣ удря. Вземете цигуларътъ, който изпълнява едно класическо парче. Мислите ли, че той може да свири както иска? - Не, той свири нота по нота. Той слѣди всички знаци и движението на лжка съ окомото си. Всички промѣни, които могатъ да станатъ при неговото свирене, зависятъ отъ ония знаци, които великиятъ майсторъ, създателътъ на тази музика е турилъ. Казвамъ: великъ изпълнителъ е този цигуларъ, който може хубаво да слѣди всички ноти и знаци. Слѣдователно, ако ти искашъ да мислишъ, на врѣме трѣбва да мислишъ и по всички правила. Прѣдъ тебе седи едно парче, което Богъ е турилъ за изпълнение прѣди милиарди години. Не казвамъ, че ти си първиятъ, който ще го свиришъ. Туй парче се свири отъ мнозина, то е дадено отгавна и на други, когато тѣ сж завършвали своето развитие. Туй парче може да бжде дадено гнешъ и на тебе. Какъ ще го изсвиришъ? - Туй парче може да се изсвири по различни начини. Мисль е това! Туй е най-красивата музика въ свѣта. Нѣма по-красива музика отъ мисльта. Нѣкой ще каже: суха мисль! Мисльта не може да бжде суха. Защо? - Защото въ мисльта има растене, а растенето не може да бжде сухо. Растенето не може да бжде твърдо. Растенето не може да бжде въздухообразно, нито пѣкъ може да бжде огнено. Обаче, растенето се проявява при условията на земята, водата, въздуха и топлината. Безъ твърда почва нищо не може да расте. Самото растене нѣма никаква твърдостъ въ себе си. Растенето или мисльта не мяза на водата, но тя не може да се прояви безъ вода. Водата е необходимо условие за нея.

Мисльта, която е скрита въ тия думи, е слѣдната: на човѣка първо трѣбва твърда почва. Тя съставлява една опорна точка въ физическия свѣтъ; отъ тази точка започва едно ново обръщане, едно ново направление. Ето защо, човѣкъ трѣбва най-първо да опрѣдѣли този центъръ и да види, какви сж възможноститѣ, които се криятъ въ него. Каква е първата възможность? - Разширение. Разширението символизира човѣшкото сърдце. Само сърдцето дава разширение на нѣщата. Щомъ се разширишъ, ти ще имашъ само една плоскостъ - живота си на земята. Какво ще добиешъ, ако твоитѣ идеи се разширятъ толкова, че могатъ да обхванатъ цѣлия козмосъ? Въ даденъ случай разширението опрѣдѣля посоката на твоитѣ движения. Ако се разширишъ повече, отколкото трѣбва, ти не ще можешъ да се движишъ.

Та ще знаете, че първото условие за човѣшката мисль е земята, твърдата почва. Второто условие, вториятъ елементъ за

човшката мисъл е водата, която дава разширение. Тя е носителка на живота. Ти трѣбва да разбираш, какво може да извърши водата заради тебе. Нѣмаш ли разширение въ живота си, ти ще прибегнешъ къмъ второто условие - водата.

Третото условие за мисълта е въздухътъ. Въздухътъ дава движение. Четвъртото условие за мисълта е огньътъ, топлината. Тя ражда свѣтлината и дава посока на движението. Слѣдователно, за да имашъ мисълъ, най-първо трѣбва да имашъ единъ центъръ, отгдето да започне мисълта. Този центъръ е твърдата почва. Послѣ, въ твоята мисълъ трѣбва да има разширение; слѣдъ това трѣбва да имашъ движение и най-послѣ твоеето движение трѣбва да има опредѣлена посока. Като говоримъ за земята, за водата, за въздуха и за огъня, ще приведемъ тѣзи думи въ тѣхното първично значение. Като казвамъ първично значение, не разбирамъ това, което днесъ ти имашъ. Напримеръ, днесъ съ водата умаложяваме жаждата си, но не е достатъчно само да я умаложимъ врѣменно, а да намѣримъ онази жива вода, отъ която като пиемъ веднѣжъ, повече да не ожадняваме. Съ умаложване на жаждата врѣменно не се разрѣшава въпросътъ. Човѣкъ трѣбва да мисли. Въ мисълта всѣкога влиза единъ опредѣленъ центъръ, послѣ разширение, движение и осмисляне или посока. Ти първо ще чувствувашъ нѣщата, а послѣ иде реализирането имъ. Щомъ искашъ да ги реализирашъ, това показва, че въ мисълта ти има движение. Знаешъ ли вече посоката, това е мислене. Само при наличността на тия четири елемента ще се роди първиятъ Божественъ елементъ. Какво трѣбва да реализирашъ? Какво се разбира подъ думата осмисляне? - Ще се родятъ условията за правата мисълъ. Защо ни е дадена мисълта? - За да се образува първата връзка между човѣка и Първичната причина. Това наричаме вече “заявяване, осмисляне на живота”. Нѣма по-хубаво, по-красиво, по-велико нѣщо въ свѣта отъ тази първа връзка, която ще може да образува въ тебъ вжтрѣшна свѣтлина. Само така животътъ ти ще се осмисли, и ти ще можешъ да извършишъ всичко.

Слѣдователно, чрезъ мисълта ние ще започнемъ да изучаваме Божествения езикъ, или, както го наричамъ, “езика на природата”. Научимъ ли този езикъ, ще знаемъ, какъ да свършваме всѣка работа, която започваме на земята. Не казвамъ, че абсолютно не знаемъ да вършимъ работитъ си, но ги вършимъ неправилно. Турцитъ казватъ: “Вечерната работа е посмѣшище на деня”. Това значи работене въ тъмнина, работене безъ мисълъ. Нѣкои казватъ, че могатъ да работятъ и безъ мисълъ. Не зная, какъ ще могатъ да работятъ безъ мисълъ. Работа, направена безъ мисълъ, е вечерна работа. Като дойде

деньтъ, т. е. сжщинската мисълъ, вечерната работа ще бжде посмъ-
шище на деня. Трѣбва да знаете, че красивото въ живота е мисълъта.
Прѣкъжвания въ мисълъта ще ставатъ много често, но не се плашете.
Това е вжтрѣшна смѣна! Кога ставатъ тия прѣкъжвания? - Когато
вие прѣкрѣстосате орбитата на нѣкое сжщество. Кое е причината
за тия прѣкъжвания? - Прѣкъжвания въ живота не ставатъ само
поради грѣха, или отъ лошото разположение на човѣка. Прѣкъжване
може да стане и когато нѣкое разумно сжщество прѣмине вашата
орбита. Онзи който не разбира закона, много ще се смути.

Ще ви приведа единъ примѣръ. Да допуснемъ, че вие пжтувате
прѣзъ Европа и носите съ себе си два много цѣнни куфара. Куфаритѣ
ви сж много добрѣ пломбирани, всичко е хубаво наредено, но като
дойдете до границата, спиратъ ви на митницата, взиматъ ви куфари-
тѣ и ги отнасятъ вжтрѣ за прѣгледъ. У васъ настава едно смущение.
Защо? - Не знаете законитѣ на митничарството. Ще кажете: отидоха
куфаритѣ ми! Не, това е едно малко прѣкъжване въ мисълъта. Митни-
чаритѣ ще взематъ куфаритѣ ви, ще ги прѣгледатъ и ако нѣма нищо
опасно, ще ги затворятъ отново и пакъ ще ви ги върнатъ, безъ да се
изгуби нѣщо. Разправяше ми единъ младъ българинъ слѣдния случай.
Връща се той отъ странство, дѣто прѣкаралъ цѣли четири години.
Оттамъ купилъ двѣ хубави копринени блузи, подарѣкъ на майка си и
сестра си. Обаче, изъ пжтя единъ познатъ му казва: “Слушай, за да се
освободишъ отъ мито, облѣчи блузитѣ на себе си и тѣй ще минешъ
границата, безъ да платишъ стотинка за тѣхъ”. И азъ, казва този
младъ българинъ, като никога, облѣчамъ тия блузи. Като влизамъ въ
България, на митницата прѣглеждатъ куфаритѣ ми и почватъ да ме
питатъ, да не съмъ скрилъ нѣщо въ себе си. Разгрѣщатъ грехата ми, и
блузитѣ се показватъ. Питатъ ме: “Какво търсятъ тия блузи у
тебъ?” Взеха ми блузитѣ и отгорѣ на това ме глобиха двѣ хиляди
лева. Тѣй платихъ първата глоба за лѣжата. Питамъ го азъ: колко
щѣха да ти взематъ за мито? - До 700 лева най-много. Казвамъ му
тогава: плати си това, което природата е опрѣдѣлила. Ако туришъ
блузитѣ на себе си, ще платишъ 2,000 лева глоба и блузитѣ ще отидатъ.
И сега азъ виждамъ много стари и млади да постжпватъ по този
начинъ, но въ заключение и блузитѣ имъ ще отидатъ и 2,000 лева глоба
ще платятъ. Това е лесниятъ пжтъ. Този младъ човѣкъ казва: “Това е
първата глоба, която платихъ въ живота си. Втори пжтъ не облѣчамъ
блузи”. Този примѣръ е много хубавъ.

Казвамъ: сега ние сме влѣзли въ този великъ Божественъ
свѣтъ, да се научимъ да мислимъ право. Колко е красиво, когато срещ-

нешъ единъ човѣкъ, който мисли! Азъ взимамъ думата мисълъ въ нейното идеално разбиране. Нѣкои казватъ: ама ти не трѣбва да имашъ суха мисълъ. Сухата мисълъ не е мисълъ, това е карикатура. Подъ “мисълъ” азъ разбирамъ тази, основата, центърътъ на която е Любовта. Такава мисълъ, сама по себе си, има разширение, приложение и правдивостъ. Тази мисълъ съдържа Истината въ себе си. Тя не може да съдържа цялата Истина, но съдържа само една малка частица отъ нея. Тя съдържа още и една малка частица отъ Мъдростъта и най-послъ съдържа въ себе си една малка частица отъ великата Божия благодетелство, отъ великата Божия доброта. Ще каже нѣкой: малко е всичко това. Не, достатъчно е, ако можете да разберете това малко нѣщо отъ Любовта, това малко нѣщо отъ Мъдростъта, и това малко нѣщо отъ Истината. Азъ не говоря за абсолютната Истина. Щомъ разберешъ малко нѣщо отъ Истината, ти ще разберешъ и голѣмото отъ Истината. Самата Истина не е нито въ малкото, нито въ многото. Тя е извънъ всички нѣща, извънъ всички физически сили. Тъ сж само условия, символи, съ които ние искаме да схванемъ известни наши идеи. Въ какво седи самата Истина?

Ще ви прѣдставя слѣдното положение. Като влѣзете въ небето, въ Божествения свѣтъ, ще срещнете единъ ангелъ, който е прѣдставителъ само на Любовта. По какво ще го познаете? Послъ ще срещнете другъ ангелъ само на Мъдростъта, трети - само на Истината, четвърти - само на Правдата и пети - само на Добродетельта. Всички тия ангели сж свѣтли, красиви и величествени. По какво ще ги разпознаете тогава? Тъ извършватъ отдѣлни служби. Нѣкой ще каже: ангелътъ на Правдата е много строгъ. Не, ни най-малко не е строгъ. Той е правдивъ. Неговото лице е толкова красиво, че като го погледнешъ, веднага ще го обикнешъ. Ангелитъ на Любовта, на Мъдростъта, на Истината, на Правдата и на Добродетельта ни най-малко не се различаватъ едни отъ други. Тъ всички сж еднакво красиви и еднакво величествени. Ни единъ отъ тѣхъ не седи по-високо отъ другитъ. Какъ ще ги познаете, кой на какво е? Не разрѣшавайте въпроса по старому! Казвате: да ни обичатъ! Това е една стара формула. Послъ казвате: насъ не ни обичатъ. Възможно е, то е споредъ вашето разбиране. Ако разбирате, че като не ви даватъ пари, не ви обичатъ, прави сте. Но това е ваше мнѣние. Азъ работя при единъ несправедливъ господарь, който не ми дава пари и го считамъ за лошъ човѣкъ, мисля, че не ме обича. Паритъ сж само изражение на човѣшката интелигентностъ и разумностъ, но тѣ не съдържатъ самата разумностъ въ себе си. Съ пари всичко може, но само разумниятъ човѣкъ

може да употреби паритъ, както трѣбва. Дайте пари въ ржцѣтъ на единъ неразуменъ човѣкъ и вижте, какво може да направи. Та, като казвате, че не ви обичатъ, вие не се изразявате правилно. Щомъ ти си въ свѣта, Богъ те обича. Богъ ви обича, но Той ще се прояви тѣй, както Той иска. Ти нѣма какво да туряшъ граници на Неговата Любовь и да се съмнѣвашъ въ Бога. Ако хората постъпватъ, тѣй или иначе, това опрѣдѣля отношенията имъ. Всѣки човѣкъ въ свѣта има една велика задача.

И тѣй, за да бждемъ справедливи, трѣбва да имаме прѣдъ видъ живота на всички сжщества, малки и голѣми, и да имъ отдаваме право всички да живѣятъ. Азъ като гледамъ нѣкоя мравя да върви, отварямъ и пжтъ. Ще кажете: Учителътъ дошълъ да ни говори за мравитъ. Не, азъ виждамъ, че тази мравя има своя задача за изпълнение. Тя казва: "Господине, ти си уменъ човѣкъ, не ми прѣпятствувай въ пжтя. И азъ имамъ една задача за разрѣшение." Азъ мога да и тура хиляди прѣпятствия и да осуемя задачата и, но какво ще придобия отъ това? Тя си отива нѣкъдѣ по работа, затова азъ ще и отворя пжтъ да върви. Божественото въ менъ казва: Богъ, Който опрѣдѣля посоката на моя животъ, опрѣдѣля пжтя и на тази мравя. Азъ взмамъ мравята въ правилния смисълъ на думата; не разбирамъ мравята, която влиза въ нашия хамбаръ да краде, но тази, която отива да работи. Мравята, съ своята енергичность е за похвала, тя е много смѣла и интеллигентна. Знаете ли, какъ мислятъ мравитъ? Въ тѣхъ има редъ и порядкъ, какъвто и между хората нѣма. Тѣ се подчиняватъ едни на други, слушатъ се. Като се даде команда отъ началника имъ да отидатъ нѣкъдѣ, веднага отиватъ и свършватъ работата. Всички мрави мислятъ тѣй, както комендантътъ имъ мисли. Тѣ мислятъ самостоятелно и разумно, голѣми глави иматъ. Ние казваме: тия мрави! Въ това отношение азъ бихъ желалъ хората да бждатъ като мравитъ. И Писанието казва: "О, лѣннице, иди и се научи отъ мравитъ!" На какво? - На трудолюбие. Какво е трудолюбието? - То е мисълъ. Значи, научи се да мислишъ. Тази мравя мисли цѣль день. Вие не сте се спирали да наблюдавате въ какво седи тѣхната интеллигентность. Когато мравитъ правятъ своя мравунякъ, тѣ го съграждатъ така, че водата не може да прониква мравуняка и да намокря стаитъ имъ. Тѣ иматъ цѣла инсталация за прокарване на водата, безъ да се намокри жилището имъ. Ние, съврѣменнитъ учени хора, още нѣмаме такива приспособления. Ние не разбираме още свойствата на водата тѣй, както мравитъ ги знаятъ. Нашитъ зимници се навасватъ, мухлясватъ, изгниватъ, а жилищата на мравитъ сж всѣкога сухи. При това,

тѣхнитѣ стаи сж сухи, безѣ да се циментиратѣ. Сега, прѣведете тази мисль вѣ себе си, да разберете, какво е съотношението между васѣ и мравитѣ.

Сега азѣ говоря на младитѣ. Желанието ми е да видите, има ли влага вѣ вашия умственѣ килерѣ. Нѣмате ли мисль, идете при мравитѣ и при пчелитѣ. Отѣ мравитѣ ще научите едно нѣщо, отѣ пчелитѣ - друго. Казватѣ за нѣкого: този човѣкъ не е сладкѣтѣ, нѣма благостѣ, нѣма сладчина вѣ живота си. Ако искаме да научимѣ, какѣтѣ трѣбва да бждемѣ благу, трѣбва да отидемѣ при пчелитѣ, тѣ сж пѣлни сѣ благостѣ. Не мислете, обаче, че и благата пчела, която знае какѣ да събира прашеца и отѣ него да прави медѣ, не е понѣкога опасна. И тя има жило. Тамѣ е хубостѣта. Дѣто има сладко, има и жило. Сега вие ще извадите крайното заключение. Ние трѣбва да разбираме, какво означава жилото на пчелата. И вѣ жилото има смисль. Когато Богѣ е турилѣ жилото у пчелата, то има извѣстно прѣдзначение. Тя може да не го употрѣбва на мѣсто, то е другѣтѣ въпросѣ. Ние нѣма да се спираме върху това, какѣтѣ трѣбва да го употрѣбва. Това е вториченѣтѣ въпросѣ. По-рано жилото е имало съвсѣмѣ друго прѣдзначение. Днесѣ пчелата разполага сѣ него, както намѣри за добрѣ. Когато Господѣ даде перото вѣ ржката на писателя или на поета, и той го захвърли недоволенѣтѣ, или го употрѣби за други цѣли, питамѣ: перото ли е виновно за това? - Той самѣтѣ е виновенѣтѣ.

Вие, младитѣ, трѣбва да изучавате четиритѣ условия на живота и на мисльта: земята, водата, въздухѣтѣ и огньѣтѣ. Какво може да ви даде земята, твѣрдостѣта за вашия характерѣ? Ако не сте твѣрдѣ, ако не сте постояненѣтѣ, ще изучавате твѣрдата материя. Нѣмате ли разширение, ще изучавате водата. Нѣмате ли движение и не знаете, какѣ да се движите, ще изучавате въздуха. И най-послѣ, малка ли ви е топлината, ще изучавате огньѣ. Вие изучавате горенето и казвате, че то е особена енергия. Това може да е вѣрно, но ние взимаме горенето като форма, като условие. Подѣ горение се подразбира съвсѣмѣ особенѣтѣ процесѣ вѣ природата, който се отнася до човѣшката мисль. Докато мисльта нѣма условията на земята, докато нѣма условията на водата, докато нѣма условията на въздуха, и най-послѣ, докато нѣма условията на огньѣ, тя не може да бжде мисль. Или казано вѣ духовенѣтѣ смисль: ако вѣ мисльта нѣма Любовьѣ, тя не може да се развива. Любовьѣта е първиятѣтѣ потикѣ - твѣрдата почва на човѣшката мисль. И ако мисльта нѣма още онази вжтрѣшна свѣтлина на Мждростѣта и на Истината, както и останалитѣ два елемента, Правдата и Добродѣтелѣта, тя не може да се прояви.

Азъ искамъ младитѣ да извадятъ богатствата, които сж скрити въ тѣхнитѣ души и да ги обработятъ по най-правиленъ начинъ. Вие трѣбва да турите правата мисль като основа за образуване на вашия характеръ, да не се колебае, днесъ да мислите едно, утрѣ друго. Въ правата мисль не може да има никакво колебание. Строежъ, наслояване е това! Човѣкъ съ своята мисль строи камъче по камъче. Всѣко камъче трѣбва да се тури на своето мѣсто. Щомъ съградимъ своето здание до тамъ, догдето е позволено, тогава вашиятъ Учитель ще се яви, ще погледне работата ви и ще опрѣдѣли вашата по-нататъшна дѣйностъ. Всѣка вечеръ става такъвъ единъ прѣгледъ.

Сега, на васъ младитѣ ще кажа да спазвате слѣдния законъ: на всѣки седемъ минути шестътъ сж ваши, а едната, седмата е Божествена. На всѣки седемъ часа шестътъ сж ваши, а седмата е на Бога. На всѣки седемъ деня шестътъ сж за васъ, а седмиятъ е на Бога. На всѣки седемъ седмици шестътъ сж ваши, а седмата е за Бога. На всѣки седемъ години шестътъ сж за васъ, седмата е на Бога. Така е при сегашнитѣ условия на живота. Всички нещастия, които сега ни сполетяватъ, сесятъ въ това, че като дойде седмата минута вие не я давате на Бога, употребявате и нея за себе си. Постоянно мислите за своитѣ нещастия, за своитѣ несполуки, за болеститѣ, за хиляди други нѣща, безъ да се спирате да видите, коя е причината за всичко това. Потърсите ли причината, ще видите тогава, отгдѣ започватъ вашитѣ нещастия: отъ минутитѣ ли, отъ часоветѣ ли, отъ днитѣ ли, отъ седмицитѣ ли, отъ мѣсецитѣ ли, или отъ годинитѣ. За вѣковетѣ нѣма да говоримъ, тѣхъ ще оставимъ настрана, защото малцина живѣятъ повече отъ 120 години. Първо ще търсите причинитѣ на своето нещастие отъ годинитѣ. Сега и азъ се спирамъ на врѣмето. Въ колко часа започнахъ да ви говоря? (- Въ 6 часа безъ 20 минути). Тогава колко минути има откакъ ви говоря? (- Всичко 50 минути). Колко Божествени минути има прѣзъ това врѣме? (- Седемъ минути). За какво ще ги използвате? - Щомъ дойде една Божествена минута, ще кажа: азъ трѣбва да бжда въ съгласие съ Бога и съ всички разумни същества. И за себе си ще помисля тѣй: моята мисль ще бжде като Божията мисль. Ако азъ разсжждавамъ, ще кажа: азъ мисля тѣй, както Богъ мисли. Вие ще кажете: ами твоитѣ отношения къмъ менъ какви ще бждатъ? Вие не разбирате закона. Отношенията на всички трѣбва да бждатъ като отношенията на Бога. Ако азъ не мисля, както Богъ мисли, моята мисль не е права. Тогава и отношенията ми къмъ когото и да е, ще бждатъ неестествени, анормални. Щомъ азъ мисля, както Господъ мисли, ще имамъ такова разположение, като

че Богъ дѣйствува въ менъ. Не съмъ азъ, който мисля, но въ менъ ще се прояви хубавото, приятното чувство на Бога. Не че азъ съмъ проявилъ своята любовъ, но радвамъ се, че проявявамъ Божията Любовъ. По този начинъ Богъ работи въ менъ, и азъ се уча отъ Него. Азъ се радвамъ, слушамъ Го. Той говори, азъ мисля. Той говори, азъ седея, пиша и внимавамъ. Азъ правя разлика между говоренето на Господа и говоренето на различните разумни същества. Нѣма по-хубаво говорене отъ това на Бога! При Неговото говорене всички въпроси въ свѣта лесно се разрѣшаватъ. Когато Господъ говори, ти ще забравишъ и себе си, и всички, ще освободишъ сърцето си отъ всичко отрицателно. Ти ще замязашъ на единъ бистъръ, любвеобиленъ изворъ, и всѣки който пие отъ него, ще се радва на това, което тече.

Та казвамъ: първата причина за нещастията въ свѣта е отсѣгнатието на правата мисълъ, както и прѣкъсването връзката съ Бога. И за въ бждеще да не казвате, че едно врѣме сте били обърнати къмъ Бога. Не е въпросътъ за едно врѣме, но сега трѣбва да се обърнете къмъ Бога. Връзка съ Бога трѣбва да става постоянно! Слѣдъ всѣки шестъ минути, седмата е на Бога. Тукъ ще има едно малко прѣкъсване на твоего съзнание. Умътъ ти, съзнанието ти, ще потъмнѣятъ, ти нѣма да разрѣшишъ въпроситъ и ще се намѣришъ въ чудо. Колко пжти за тази една минута хората се спиратъ съ години да разрѣшаватъ въпроса, дали да простятъ нѣкому, или не. Нѣкой казва: обиденъ съмъ. Азъ видѣхъ този човѣкъ, едн-какво си мисли за менъ. - Нищо не си видѣлъ. Вижда само умниятъ човѣкъ, който мисли като Бога. Мисли като Бога и всичко прѣдъ тебе ще бжде отворено, всичко ще разбирашъ. Ще разберешъ, защо Богъ е наредилъ така живота. Мислишъ ли по човѣшки, отчасти ще разбирашъ нѣщата и тогава всѣкога ще има едно вжтрѣшно неразбиране между млади и стари. Синътъ не разбира баща си. Защо? - Той не е разбралъ седмата минута, седмия частъ, седмия денъ, седмата седмица, седмия мѣсець и седмата година. Искамъ правилно да схванете моята мисълъ. У васъ има възможность да разбирате; у васъ има и всички добри желания. Азъ не искамъ да ви критикувамъ, но искамъ да ви покажа какъвъ е законътъ. Като става туй прѣкъсване, вие ще се намѣрите въ затруднение.

Прѣдставете си, че вие сте единъ добъръ човѣкъ. Дойде при васъ нѣкой разбойникъ и ви мушне съ ножа си, но не ви убива. Какво ще му кажете? Ще си кажете: слава Богу, че останахъ живъ! Вие не знаете, кой е този разбойникъ, не го познавате, но му прощавате. Ако, обаче, единъ вашъ приятелъ ви мушне съ ножа си, вие не можете

да му простите. Защо не прощавате на своя приятел, а на разбойника прощавате? - Не знаете. Казвамъ ви: азъ засъгамъ този въпросъ, разрѣшете го! Той е единъ отъ практическите въпроси за младитѣ. Вие започвате да разрѣшавате този въпросъ, но като дойде седмата минута, спъвате се. Всѣки ще се изкаже, какъвъ проектъ има, и цѣлото събрание ще се раздѣли на двѣ мнѣния. Започватъ да спорятъ, и Божи-ята минута отива напразно. Не, щомъ дойде седмата минута, всички противорѣчия ще оставите настрана. Прѣзъ тази минута ще разрѣшавате въпроса за важната връзка, да имате съединителна връзка съ Първата причина, и всичко ще се нареди. Вие казвате: нѣма време за това нѣщо. Не, Богъ е създалъ времето заради насъ; Богъ е създалъ всички условия заради насъ. И проявениятъ животъ на земята е създаденъ пакъ заради насъ, заради умнитѣ хора. И тогава, онова, което радва Божия Духъ е да мислимъ, както Богъ мисли. И азъ ви казвамъ: да мислимъ, както Богъ мисли. Сега вие ще си турите редъ ограничения. Никакви ограничения! Вие ще кажете: знаемъ ние тази мисълъ! Не, тази преходна мисълъ азъ наричамъ "аспрална каша". Въ всѣки случай ти трѣбва да мислишъ, както Богъ мисли. Какво прави Богъ, като се обръщашъ къмъ Него? Ти отивашъ при това най-велико същество и започвашъ да го беспокоишъ за единъ хлѣбъ, за десетъ лева. И Той, при своята велика работа, трѣбва да се спре за тебе. Ти се докачашъ нѣкоя пжтъ, че Той не те е послушалъ, не ти обърналъ внимание. Не, още прѣди да дойдешъ при Бога, Той те вижда и казва "Дайте му хлѣбъ"! - И хлѣбътъ е готовъ. Богъ дава всички нѣща на време. Въ Божествения свѣтъ нищо не закъснѣва. И ако нѣкои работи въ нашия животъ закъснѣватъ, то е по причина на неразбиране великия Божи законъ.

И тѣй, ако вие искате да бждете хора на новото, да ви обичатъ, трѣбва да мислите право. Мислите ли право, всички ще ви обичатъ. Не мислите ли право, никой не ще ви обича. Съврѣменнитѣ хора се гордѣятъ съ своята мисълъ. Това не е мисълъ. Правата мисълъ е тази, която може да уреди живота. Ако вашиятъ животъ не е уреденъ, каква е тази мисълъ? Самокритика се изисква отъ васъ, а не самоосжждане. Ако искате да ви обичатъ и да обичате, трѣбва да имате велика мисълъ! Трѣбва да мислите право! Като срещна на пжтя си единъ великъ цигуларъ да свири, нѣма ли да се спра да го слушамъ? - Ще се спра, разбира се. Ще си кажа: пагна ми се случай да слушамъ този великъ виртуозъ! Но ако срещна на пжтя си единъ цигуларъ да скърца съ своята пукната цигулка, ще се спра ли да го слушамъ? - Не, нѣма да се спра при него нито половинъ минута.

Каква е задачата сега на васъ младитѣ въ това събрание? Вие сте се събрали да се учите да мислите. И върху въпроситѣ, върху темитѣ, по които ще говорите, трѣбва да се ръководите отъ правата мисълъ. Не искамъ да се обезсърчавате, но да имате онзи великъ стремежъ да мислите, както Богъ мисли. Хиляди години човѣкъ ще се учи на тази велика наука - да мисли. Да мислишъ право, това е най-красивото засега! Правата мисълъ иде сега въ свѣта. Тя ще влѣзе въ овчата купель и ще размѣти водата и. Учителитѣ трѣбва да дойде при водата - при втория елементъ. Ние напуснахме твърдата материя и дойдохме до жидката материя - до водата, до втората фаза на живота. Ето защо, всички трѣбва да изучавате водата и качествама и, влиянието, което упражнява върху вашата психическа мисълъ, върху вашитѣ желаня, върху вашия организъмъ, изобщо върху съзнанието ви.

Сега пожелавамъ на васъ младитѣ работата ви да бжде пълна и любвеобилна, да има за основа Любовта, за ограда Мъдростта и за свѣтило Истината. Три нѣща ви трѣбватъ: Любовъ, Мъдростъ и Истина. Имате ли тия три нѣща въ живота си и въ мисълта си, вървамъ, че ще успѣете. Азъ имамъ най-хубавото, най-доброто желание и най-великия стремежъ да свържа всинца ви съ Бога. Това е най-хубавото, което искамъ да ви дамъ. Азъ не искамъ да ви уча, какъ да се обичате единъ другъ. На това могатъ да ви научатъ и други. Азъ искамъ да ви посоча пѣтъ, начинъ, какъ да направите връзка съ Първата Причина на нѣщата въ Божествения свѣтъ. На всѣки седемъ минути, на всѣки седемъ часа, на всѣки седемъ деня, на всѣки седемъ седмици, на всѣки седемъ мѣсеци и на всѣки седемъ години да има непрѣривна връзка, която да ви прави радостни, весели и светещи - непрѣкъснато да излиза свѣтлина отъ васъ. И всѣки, който ви срѣщне, да се радва. Това пѣкъ, че въ живота ви има мъжнотици, да ви не плаши. Азъ наричамъ мъжнотиитѣ задачи на живота, които вие сами трѣбва да разрѣшите. Отъ мъжнотиитѣ трѣбва да се учите. Мнозина отъ васъ сте сериозни задачи заради мене. Нѣкога по цѣли часове разрѣшавамъ такава една задача и си казвамъ: госта трудна, госта сложна е тази задача. Красиво нѣщо прѣдставляватъ задачитѣ. Щомъ разрѣша една трудна задача, азъ се радвамъ, виждамъ скрития смисълъ въ нея. Нѣкой казва: той знае всичко. Това е прѣположение. Не може да се знае всичко. Ти можешъ да знаешъ всичко само слѣдъ като си рѣшилъ задачата съ всичкитѣ и подробности. Прѣди да си я рѣшилъ, ти можешъ да изпитвашъ различни мъжнотици и затруднения, но слѣдъ като узрѣлиятъ плодъ излѣзе добръ отъ посѣтата сѣмка и слѣдъ като

го вкусишъ, ще се роди въ тебе една свещена мисълъ, която е истинската връзка съ Бога. Само тогава ти си разбръшилъ и разбралъ добръ задачата си; само тогава можешъ да мислишъ като Бога.

Какво мислъше Богъ, като създаде първия човѣкъ? - Не знаемъ. И защо го създаде? - И това не знаемъ. Не е лошо, че не знаемъ - трудна задача е това. То не показва невѣжество. Какъвъ е смисълътъ на човѣшкия животъ? - И това е една задача. Казвамъ: това е една велика, важна задача. Врѣме се изисква, докато я рѣша. Още хиляди години ми трѣбватъ да работя върху нея. Ще ви запитамъ: какво мислите да правите въ живота си? - И това е една сложна задача. Нея сега разрѣшавамъ. Можете ли да ми кажете кого обичате? - Да обичашъ, това е най-сложната задача. Щомъ започнешъ да обичашъ хората, ще се родятъ хиляди противорѣчия. Докато яйцата въ кошника не сж се излюпили, всичко е тихо. Всички тия яйца гледатъ къмъ тебе съ благо око и съ всички можешъ да минешъ въ миръ и съгласие. Излюпятъ ли се, всички гледатъ къмъ тебе вече съ жадно око, всички искатъ храна. И като зацъртятъ всички тия пилци около тебе, всѣко те слѣди, обикаля - храна не си му далъ. Какво трѣбва да направишъ? - Ще отворишъ хамбара си и ще ги нахранишъ - нищо повече! Излюпишъ ли яйцата, хамбарътъ ти трѣбва да бжде пъленъ съ жито. Господъ ще ти даде жито, а ти ще вземешъ крината и ще я напълнишъ. Ще излъзешъ слѣдъ това всрѣдъ широкия дворъ и ще хвърляшъ налъво-надѣсно. Като се наядатъ пилцитѣ, ще приберешъ крината си. Нѣкой пжтъ въ селата женитѣ излизатъ по два, по три пжти на день съ пълна крина да хвърлятъ на тия пилци. Прѣведете сега тази мисълъ въ живота си, да видите, колко е красива!

Сега азъ искамъ да виждамъ младитѣ да излизатъ всѣка сутринъ съ пълна крина и да хвърлятъ на пилцитѣ, както земледѣлецътъ сѣе житото на своята нива. Той като посѣе житото, завлачи го и послѣ поглежда земята, усмихва се и казва: "Господи, благослови съмето, което посѣхъ!" Слѣдъ нѣколко мѣсеца това жито узрѣва, и радостта на земледѣльца е голѣма. На младитѣ пожелавамъ права мисълъ! Много отъ вашитѣ яйца сж излюпени. Нахранете ги! Противорѣчия ще имате, но вървете напрѣдъ! Нѣкои ме питатъ, какво да правятъ. Казвамъ: изнесете пълна крина съ жито и хвърляйте на пилцитѣ! Тѣ не сж лоши, не мислятъ зло, но казватъ: "Дай ни хлѣбецъ, дай ни храница!" Иди ги нахрани! И вие правите сжщото нѣщо въ вашия животъ, както пилцитѣ правятъ по отношение на васъ. Вие постоянно се молите на Бога, казвате: "Нахрани ни Господи, дай ни хлѣбъ!" Главната мисълъ, която се прокарва въ Господнята молитва, е "хлѣбъ

нашъ насъщниъ"... Вие се молитъ:

"Отче нашъ. Който си на небесата.

Да се свети името Твое.

Да бжде волята Твоя.

Както на небото, така и на земята.

Хлббъ нашъ насъщни,

Дай ни го намъ днесъ"...

Безъ този хлббъ, ние нито името Му ще осветимъ, нито нбщо можемъ да разберемъ. Добиемъ ли този хлббецъ, ние името Му ще осветимъ и силни ще бждемъ. Ще мислимъ и ще работимъ, както нашиятъ Небесенъ Баща работи и подобни на Него ще бждемъ. Това е красивото въ живота. По сжщия начинъ и Богъ всбка сутринъ иде при насъ съ пълна крина: "Кжти-кжти!" - И хвърля навредъ своето благословено сбе. Ядемъ ли отъ това сбе, ние ще бждемъ Негови послушни дбца. Колко е хубаво синътъ да мяза на Баща си! Като гоиде Бащата, синътъ става на крака, той го почита и уважава, защото носи Неговата мисълъ въ себе си. Какво по-хубаво отъ това, да бждемъ подобни на Бога, да носимъ Неговата мисълъ въ душата си и да можемъ веднага да разрбшаваме въпроситъ, както Господъ ги разрбшава? Нека се научимъ отъ Господа на дълготърпниие. Колко време сме спали като неизлопени яйца подъ квачката! Колко време Той е чакалъ, докато съзнанието ни се пробуди! Той не бърза. Много отъ нашитъ идеи и стремежи не сж разбрани, не сж реализирани, но ние трббва да имаме търпнието на Бога. Единъ денъ всичко ще се оформи и реализира. Кое ще се реализира? - Богъ да живбе у насъ. Не мислете, че Богъ и днесъ не живбе у васъ. Той живбе у васъ, но не въ всичката си пълнота, затова вие не сте увбрени. Божественото постепенно се буди и развива у васъ. Богъ може да живбе въ нашето подсъзнание, въ нашето съзнание, въ нашето самосъзнание и въ нашето свърхсъзнание. Когато Богъ започне да живбе въ вашето свърхсъзнание, тогава ще почувствувате живата връзка между Него и васъ. Сега вие не сте напълно увбрени, дали Богъ живбе въ васъ, или не; вие не сте още и напълно увбрени, дали имате връзка съ Него, или не - постоянно се съмбввате. Вслбствие на това и връзката ви съ Бога постоянно се прбкжсва.

Та казвамъ: всички ще излзете навънъ съ пълни крини! На какво мяза младъ човбкъ съ празна крина? Азъ не бихъ желалъ да видя нито единъ младъ човбкъ съ празна крина. Да видя младъ човбкъ съ празна крина, разбирамъ, но кога? - Като е нахранилъ пилцитъ и оттамъ да се връща. Тогава азъ ще се радвамъ, че крината му е празна. Това показва, че той е свършилъ работата си. Но ако го видя да излиза

отъ дома си съ празна крина, разбирамъ, че той е взелъ празната крина на нѣкоя другъ, който е нахранилъ пилцитъ си. Всѣки трѣбва да излиза отъ дома си съ пълна крина и да се връща съ празна крина! Това е правилниятъ животъ, това е естествениятъ редъ на нѣщата. Да излиза човѣкъ съ празна крина отъ дома си и да се връща съ пълна крина, това е безсмислие въ живота. Ето защо, азъ искамъ да ви видя въ естественото положение на живота. Младъ ли си - съ пълна крина! Тогава ще ви кажа: вие сте на правия пѣтъ. Идете на Божествената нива, нахранете пилцитъ и ще получите Божието благословение. Постъпвайте ли така, всички въпроси ще се разрѣшатъ добръ.

Това е учението, което се е проповѣдвало отъ начало и досега, споредъ което и за въ бждеще ще се разрѣшаватъ всички въпроси. Като разбирате нѣщата така, животътъ ви ще се осмисли въ всичката своя пълнота. И всѣки човѣкъ самъ за себе си ще разрѣши своята важна задача - задачата на своя животъ - какво трѣбва да прави. Щомъ всички хора разрѣшатъ правилно своята задача, тогава животътъ самъ по себе си се осмисля. Той прѣдставлява сборъ отъ разумни същества, иерархии, съединени въ едно цѣло. И всички тия същества иматъ своя опрѣдѣлена служба. Слѣдователно, когато ние разрѣшаваме своитъ въпроси, когато завършимъ своето развитие на земята, ще имаме опрѣдѣлено мѣсто, опрѣдѣлена служба. Сега ние тукъ сме дѣца, безъ служба, но единъ денъ всѣки ще земе пригответното за него мѣсто и опрѣдѣлената за него служба. Кой е опрѣдѣлилъ това мѣсто и тѣзи служби? - Богъ. Ученикътъ като излѣзе отъ университета, нали чака карьера? Така и всѣки младъ, който е дошълъ на земята, има опрѣдѣлено мѣсто, но за да го получи, отъ него се изисква учение, отъ него се иска мислене. Защо се иска учение? - Понеже Богъ ни учи. Защо се иска мисль? - Понеже мисльта е връзка между Бога и насъ. Не казвамъ, че мисльта е връзка между Бога и човѣшката душа, понеже понятието за душата е пакъ частично схващане. Ние отдѣляме душата отъ себе си. Подъ "човѣкъ" въ своето цѣлокупно проявление, ние разбираме не само неговата душа, но и неговото сърце и тѣло, неговиятъ умъ и духъ. Съберете ли всички тия нѣща заедно, ще имате цѣлия човѣкъ. Въ тази идея се съдържа цѣлия човѣкъ. Самъ духътъ не е човѣкътъ, и умътъ самъ не е човѣкътъ. Тѣло, умъ, сърце, душа и духъ - всички заедно прѣдставляватъ цѣлокупния човѣкъ, въ който Богъ се проявява и който е връзка съ Божията мисль. Това е мислещиятъ, разумниятъ човѣкъ, който е дошълъ на земята да изпълни великата задача на живота.

И вие, като ученици, които сте призвани на работа, съберете

се и приложете тази връзка. Въпроситъ, когото ще поставите на разискване, разгледайте съ вътрѣшна горещина. Азъ мисля, че този съборъ ще бжде единъ отъ плодоноснитъ. Той ще опрѣдѣли отношени-ята ви за въ бждеще. Той е единъ отъ важнитъ събори - седмиятъ съборъ въ духовно отношение. По брой кой е сегашниятъ съборъ? (- Пети). Значи, вие сте закъснѣли малко, съ двѣ години. Въ този съборъ ще опрѣдѣлите отношенията си съ Бога ще направите връзка съ Първичната причина на живота и ще гледате мисълта ви да бжде права. Опрѣдѣлите ли отношенията си съ Бога, за идния съборъ всичкитъ ви останали отношения ще бждатъ прави. Затова не губете времето си въ спорове. Изслушвайте се внимателно всички, бждете крайно снисходителни единъ къмъ другъ. Щомъ се намѣрите въ затруднение, молете се. Да се моли човѣкъ на Бога, това е най-хуба-вата мисълъ. Молитвата е призоваване Бога на помощъ, да ни научи да мислимъ право. Имате ли трудна задача, която трѣбва да разрѣшите, викайте Бога да ви научи. Това е молитвата. Щомъ Господъ гоиде, свѣтлина ще блесне въ умоветъ ви. Тогава и най-мжчнитъ въпроси се разрѣшаватъ лесно. Тогава всички наслоявания у васъ ще изчезнатъ, ще настане миръ и веселие за душитъ ви и всичко, което ви е спѣвало, веднага ще се отстрани - у васъ ще настане пълно равновѣсие.

Азъ говоря сега на младитъ. Като казвамъ “млади”, азъ счи-тамъ всички ви за млади, но подъ млади на физическия свѣтъ разбирамъ ония, които взиматъ инициатива. Все нѣкои трѣбва да бждатъ глава, да вървятъ напредъ, а другитъ да останатъ въ тилъ. Азъ говоря на онѣзи, които отиватъ на фронта. Правата мисълъ азъ наричамъ “боевъ фронтъ”. Тамъ е неприятельтъ, тамъ сж картечницитъ, тамъ сж гранатитъ. Герои, смѣли и рѣшителни хора се изискватъ!

Писанието казва: “хиляди гранати ще падатъ отлѣво и отдѣс-но ти, но неприятельтъ при тебе нѣма да се приближи. Бомба при тебе нѣма да падне и нѣма да експлодира”. Ако ти си свѣрзанъ съ Божията мисълъ, ще отидешъ на фронта, но здравъ и читавъ ще се върнешъ.

Ние, Учението и животът.

Когато Богъ говори, Неговия гласъ всѣки познава.

Учителътъ.

Човѣкъ е вжже, вързано между животното и свърхчовѣка; онова, що е велико у човѣка, то е, че той е мостъ, а не цѣль. Това, което е за обичане у човѣка, то е, че той е прѣходъ.

Азъ обичамъ ония, които не дирятъ чакъ отвъдъ звѣздитъ причини да загинатъ и да станатъ жертва, но ония, които се жертвуватъ за земята, за да стане донѣкога земята за свърхчовѣка.

Ницше.

Основанията на всичко въ свѣта лежатъ върху "Тайното Учение"; докато избранитъ се посвѣщаватъ на изучаване "Учението", свѣтътъ е въ равновѣсие и неговитъ стѣлбове оставатъ непоклатими.

"Z"

Животътъ е процесъ на прѣвърщане сѣмето въ плодъ.

"Ние, Учението и животътъ" - това сж тритѣ главни стѣлба, върху които се гради битието, като започнемъ отъ подминералнитѣ сфери и достигнемъ до сферитѣ, които се губятъ въ ослѣпителното сияние на Божественостъта. Това сж три абсолютно необходими елемента за проявяването на каквото и да било, дори и най-малкото движение. Тѣ сж въ абсолютно тѣсна връзка помежду си, прѣливатъ се тѣй, прѣплитатъ се тѣй, че наистина не могатъ да се раздѣлятъ едно отъ друго, нито пъкъ да се проявятъ едно безъ друго, а то е, защото и тритѣ иматъ едно общо велико начало.

Тѣ сж три всепроникващи елемента, безгънни, прѣобширни, но въпрѣки това, а може би, и именно затова, тѣ ни сж най-малко познати. За тѣхъ сж мислили, за тѣхъ сж говорили отъ дълбока древностъ и до днесъ, но тѣхната сжщина, заседнала въ самата мисълъ на търсещитѣ я, остава винаги незасегната. Погледътъ по нея, мисълъта и волята се плъзгатъ като по гладка стоманена повърхностъ; всѣки истински погледъ, всѣка права мисълъ и всѣка воля сж по принципъ нейни.

Първиятъ пунктъ, на който можемъ да се спремъ, е онова, което ни е най-близко, което е нашата сжщина. За него всѣка сжществуваща единица може да каже "азъ", а всички изобщо взети "ние". Какъ ще погледнемъ на това "ние"? Дали подъ него ще разбираме насъ, събранитѣ тукъ въ името на извѣстнитѣ общи за насъ идеи? Дали подъ "ние" ще разбираме ония, които сж едно съ насъ по идеи, независимо отъ мѣстото, независимо отъ това дори, дали се познава-

ме. Дали подгъ това ще разбираме човъка, човъчеството, или ще разбираме онова, което макаръ и проектирано въ безброй посоки, въплотено въ безброй форми, остава по сжщина едно - съзнанието, единично съ Божественото? Въ зависимостъ отъ това и моя въпросъ може да се разгледа отъ много страни и въ много форми, като се взиматъ прѣдъ видъ и взаимоотношенията между единицитѣ въ това “ние”. Мисля, че всѣка граница, която би се поставила между двама души, взимайки се въ съображение тѣхнитѣ насоки въ живота, или тѣхното въжтрѣшно или външно състояние, е относително естествена и може да се прѣвъзмогне отъ едно по-будно съзнание. Подгъ “ние” азъ разбирамъ всички ония живи единици, които промѣнятъ мѣстото си въ, тѣй да се изразя, “духовното пространство”, които, оставайки по сжщина неизмѣнни, реализиратъ пжтя въ себе си, като постоянно прѣвъзможватъ днешното и постигатъ утрѣшното. Ние сме поставени въ най-различни условия, както въжтрѣшни, тѣй и външни, затова и начинитѣ на дѣйностъ сж при всѣки едного различни, а отъ това зависи и отношението помежду ни. Едно се иска отъ насъ, и ние го даваме, често въпрѣки волята си, това е дѣйността. Има два вида дѣйностъ: една, при която цѣлокупната ни въжтрѣшна природа диктува, а дѣйствията ставатъ като по инерция, машинално, по необходимостъ. Тамъ воля нѣма, съзнанието почти отсжтствува, чувството за удобство и покой прѣобладава. Това всички знаемъ.

Вториятъ видъ дѣйностъ е свързана съ прѣодоляване всѣки послѣдователенъ мигъ по една микроскопическа прѣчка. Това е дѣйностъ на непрѣривно минимално напрѣжение. При него диктува съзнанието, което е антипода на инертността. Това се изисква отъ насъ. Великитѣ идеали сж абсолютно необходими, тѣ се постигатъ въ вѣковетѣ. Всѣки великъ идеалъ е сборъ отъ малки идеали, както всѣка стжлба отъ стжпала. Да не пропускаме малкото, помрачени отъ копнежъ по великото, защото въ природата скокове се не правятъ.

Ние не можемъ избегна жалонитѣ, съ които творческата природа ни води. Тѣ сж втѣкани въ насъ, ние сме вковани въ тѣхъ. Другъ пжтъ освѣнъ тѣхъ нѣма; отдѣлянето отъ тѣхъ се нарича гибель, а даже и постигналия гибельта, пакъ по моста отъ тия закони ще постигне по необходимостъ идеала на творческата природа. Тѣзи закони сж Учението. Тѣ сж онова Учение, което е едно: въплощавайки се въ много форми, влива се въ всѣко сжщество; оцвѣтявайки се въ разни цвѣтове, озарява всѣко съзнание.

Нѣма ново учение, нѣма старо учение. Учението, което ние признаваме, което е истинско, е едно; него всѣки, въпрѣки желанието

си, познава и често, въпрѣки волята си, слѣдва. Великиятъ идеи иматъ единъ центъръ и за да озарятъ ума на всѣки човѣкъ, тѣ не се нуждаятъ отъ посредникъ. Рѣководи се дѣйността на човѣка, но не и потока отъ идеи. Има два вида отношение къмъ Учението, а именно: съзнателно и несъзнателно. Хората не се рѣководятъ отъ еднакво велики принципи въ живота. Рѣководните принципи, относително зависятъ отъ съзнанието на индивидитъ. Когато пжтя се налага, самъ регулира движението на съзнанието, като всѣки мигъ създава сътресения въ него, поради промѣната на посоките. Учението се налага по необходимостъ, то е нѣщо външно, което се стреми да извика къмъ дѣйностъ вътрѣшния животъ. Това ние виждаме на всѣка стѣпка около насъ, а можемъ, ако пожелаемъ, да го прослѣдимъ и въ самитъ насъ. Това не може да бѣде за насъ идеалъ. Ние трѣбва да можемъ да гледаме и да виждаме. Трѣбва да виждаме поне слѣдващата си стѣпка и тя напълно да зависи отъ нашата воля и разумъ. Ние трѣбва да живѣемъ въ сравнително по-голяма свѣтлина, като никога не губимъ желанието да корегуираме свѣтлината на нашия свѣтилникъ съ оная свѣтлина, която всички можемъ да доловимъ дълбоко въ себе си, за която имаме безпогрѣшно понятие, и която тѣй често и тѣй живо се изнася прѣдъ очитъ ни отъ нашия Учитель.

Малко повече воля, малко повече активностъ!

Казватъ, че животътъ е едната половина на онава, което е, безъ обаче останалото да е неговъ антиподъ и да го отрича. Цѣль ли е животътъ или срѣдство? Това може да бѣде съвсѣмъ очевидно. Нищо отъ онава, което е не може да бѣде извънъ живота. Животътъ е най-изобилното, всепроникващото благо. Той не е отреченъ никому никога. Той се проявява въ много форми. Заражда, възраства, разрушава форми въ всички свѣтове, въ които тѣ сществуваатъ. Отъ това е ясно, че той не може да бѣде цѣль, а е благо, което най-внимателно трѣбва да се пази и най-рационално да се използва.

Имайки Учението за пжть, чрѣзъ основната срѣда на битието-живота “ние” непрѣстанно, по силата на неизмѣнни закони се стремимъ къмъ далеченъ идеалъ. Този идеалъ е подобенъ на хоризонта: винаги е близко, но никой не е миналъ подъ него, защото постоянно се отпечаата. Въ този свѣтъ всичко се мѣни, защото трѣбва да се мѣни, за да може постоянно въ новъ видъ да се изявява онава, къмъ което ние се стремимъ.

Това сж, може би, много общи фрази. Но кое може да бѣде важно за насъ? Това е фактътъ, че ние, Учението и животътъ сме,

сжществуваме, обвързани сме здраво и по силата на непрѣклонна воля слѣдваме опрѣдѣлна не отъ насъ цѣль. Изборъ не можемъ да правимъ. Да се отклоняваме можемъ, за наша смѣтка. Младежи винаги сжществуваатъ. Младостъта е порта, прѣзъ която всичко изгрѣва, обсипано съ импулси за животъ и творчество. Прѣзъ тази врата минава всичко, достига зенита на своя небосводъ и залѣзва, за да изгрѣ наново нѣкога. Само младостъта не остарѣва, тя е постояненъ изгрѣвъ. И ние минахме прѣзъ тази порта, обсипани съ импулси за животъ, пламтещи отъ желание за творчество. Ще минемъ ли и ние по стария пжтъ, за да достигнемъ точката, въ която всичко залѣзва и то безъ да реализираме нѣщо отъ онова, по което сме тѣй-силно копнѣли?

Млади братя по импулсъ, идеи и творчески пламъкъ, да създадемъ условия и да откриемъ сами пжтищата за реализиране на свѣтлитѣ ни идеали, посочени отъ Учителя.

М. Тодорова

Ние, Учението и животътъ.

Както ви е извѣстно, темата, върху която сме се събрали да обмѣнимъ мисли прѣзъ този съборъ е : “Ние, Учението и животътъ.”

Прѣди да започнемъ да правимъ каквито и да е разисквания, трѣбва да установимъ, какво се разбира подъ всѣка дума отъ поставеното заглавие.

Учительтъ прѣди малко изказа мисълъта, че този съборъ прѣдставява седмата минута, въ която трѣбва да опрѣдѣлимъ посоката на нашитѣ мисли, т. е., когато мислимъ, да сме въ връзка съ Първата причина.

Ако схванемъ темата правилно, разискванията ни ще бждатъ смислени и заключенията, до които дойдемъ, ще иматъ резултатъ.

Подъ “ние” не се разбиратъ хората, които сж оковани въ веригитѣ на робството, които сж играчка на природнитѣ стихии и въ които шумътъ на неразумнитѣ сили е толкова голѣмъ, че не сж въ състояние да чуятъ собствения си гласъ.

Подъ “ние” се разбиратъ човѣцитѣ на свободата, чието съзнание е пробудено, които винаги и надъ всичко слушатъ само тихия и възвишенъ гласъ на Божественото въ себе си. За Него тѣ сж готови всичко да пожертвуватъ: да прѣминатъ прѣзъ дълбоки долини и да изкачатъ високи планински върхове. Тѣзи хора трѣбва да си подадатъ

ржка. За какво? - За да учатъ, за учението.

Кое учение? - Не учението, което носи свѣтска слава, което създава учени и професори и което подтиква хората къмъ трупане на богатство и всѣкакви земни блага. Не учението, което раздѣля хората на учени и прости, на силни и слаби, на богати и бѣдни. Не учението, което внася крштика, раздори, омраза, което натѣква хората на противорѣчия, нанася имъ хиляди страдания и ги води къмъ смъртъ, но учението на свѣтлината, онова учение, което е общо за всички, което като слънце раздава на всички своитѣ блага, на което еднакво сж способни да се учатъ учени и прости, силни и слаби, бѣдни и богати. Онова учение, което примирява всички противорѣчия и подгъ свѣтлината на което хората съ радостъ си подаватъ ржка и влизатъ въ живота.

Кой животъ? - Не този стария, изпълненъ съ ревностъ, завистъ, съмнѣния и подозрѣния животъ, който хората досега сж живѣли. Не този животъ, който е охлузилъ човѣшкитѣ сърдца и ги е покрилъ съ рани, но новиятъ животъ на Любовта и братството, изпълненъ съ вжтрѣшна свѣтлина, вжтрѣшна чистота, вжтрѣшна радостъ - безкористниятъ животъ, който подтиква хората къмъ самопожертвование, къмъ взаимно уважение, къмъ добра и деликатна обхода. Съ една дума, животъ, който изхожда отъ Бога.

Така като разберемъ тѣзи думи, ще можемъ да разискваме върху тѣхъ, безъ да се натѣкнемъ на противорѣчия; ще можемъ да чертаемъ планове, да се въодушевяваме отъ идеи. И нашитѣ начинания, каквито и да сж тѣ, малки или голѣми, ще се увѣнчаятъ съ успѣхъ.

Разберемъ ли тѣзи думи по стария начинъ, тѣй както досега човѣчеството ги е разбирано, ще пожънемъ неговитѣ печални резултати, на които сме свидѣтели днесъ, и дѣлото, за което Учителътъ ни е призовалъ да работимъ, ще пропадне.

Обаче, разберемъ ли ги по новия начинъ, както Учителътъ ни учи, ще успѣемъ въ всичко и ще образуваме единъ силенъ организъмъ, една колективна единица, тѣй жива, тѣй хармонична, тѣй свѣтла, както сж слънчевитѣ системи въ безграничното пространство на небесния миръ.

Д. ГАРВАЛОВЪ - Чете госта обширенъ рефератъ, въ който изтъкна нѣкои лични и общи дефекти, които е необходимо да се корегиратъ, като очерта и реалния идеаленъ образъ на всѣки ученикъ.

Л. ЛУЛЧЕВЪ. За да говоримъ за насъ - трѣбва да знаемъ положително това, което въ дѣйствителностъ сме. Школата не започва

отъ сега. И тя и ние сме сжществували.

Разнороднитѣ, дори противорѣчиби възгледи въ нашето братство сж само едно доказателство за онази здрава духовна връзка, която сжществува и ни обединява въпрѣки всичко. Растенето и разширението на братството сочи отъ само себе си реалнитѣ съотношения на силитѣ, които сж вложени въ него. Дефинирането на капиталнитѣ въпроси за Бога, Кармата и пр. сж велики цѣли на човѣшката мисль. Разнообразието тукъ е онова, което дава красотата, когато въ него може да се съзрѣ въжтрѣшното единство.

Въздѣйствието на нашето братство върху обществото е много по-гольмо, отколкото се прѣполага, само че не върви по обикновенитѣ пѣтица. Ето сега и чешмата е една жива катедра, на която има постоянно проповѣдници.

Механическото влизане и излизане на нѣкой братъ отъ братството не разрешава въпроса за неговото собствено дѣйствително положение или за сждбата на видимо физическо братство. Христость бѣ приживѣ изоставенъ отъ ученицитѣ си, а слѣдъ смъртьта му милиони вървятъ слѣдъ Него. Тѣй че въпросъ е, дали само физическата личностъ на Учителя е която ни свързва и групира сега.

Нѣщата, които сега ставатъ сж врѣменни фази и състояния и тѣ си иматъ свое обяснение - но не могатъ да се смѣтатъ като изходенъ пунктъ, който разрешава въпроситѣ.

Сестритѣ сж правили и правятъ жертви за дѣлото, такива съ каквито ние, братята, едва ли може да се похвалимъ и заради които ние трѣбва да извинимъ нѣкои тѣхни ексцентричности.

Има знание и учение. Окултна наука, окултно знание е само това, което се живѣе. Това, което прилагаме въ гаденъ моментъ, то е нашето окултно знание. Ние сме подъ мждро ржководство и всичко си има свой смисль, само че не винаги ние го схващаме. Но когато се възлюбимъ единъ другъ, много неразсждности ще прѣстанатъ да сжществуваатъ.

Правата мисль.

“Богъ царува на небето.

Богъ царува въ живота.

Да бжде името Му благословено!”

Ще прочета първитъ 10 стиха отъ 10-та глава на Иоана.

Истина, истина ви казвамъ: Който не влѣзва прѣзъ вратата въ кошарата на овцитъ, но прѣлазя отъ дгузгадъ, той е крадецъ и разбойникъ. (2) А който влѣзва прѣзъ вратата пастуръ е на овцитъ. (3) Нему вратарьтъ отворя; и овцитъ слушатъ гласа му; и своитъ овци по име зове, и ги извожда. (4) И когато изкара овцитъ си вѣнъ ходи прѣдъ тѣхъ; и овцитъ идатъ слѣдъ него, защото знаятъ гласа му. (5) А слѣдъ чужденецъ не щатъ оти, но ще побѣгнатъ отъ него: защото гласа на чужденцитъ не знаятъ. (6) Тази притча имъ рече Исусъ; но тѣ не разумѣха що бѣ това което имъ говорѣше.

(7) Тогазъ пакъ имъ рече Исусъ: Истина, истина ви казвамъ че азъ съмъ вратата на овцитъ. (8) Всички кошто сж дошли прѣди мене крадци сж и разбойници; но овцитъ ги не послушаха. (9) Азъ съмъ вратата: прѣзъ мене ако влѣзе нѣкой спасенъ ще бжде, и ще влѣзе и ще излѣзе, и паша ще намѣри. (10) Крадецътъ не иде освѣнъ да открадне, да заколи, и да погуби: азъ дойдохъ за да иматъ животъ, и да го иматъ прѣизобиано.

Човѣшката мисль вѣрви по строго опрѣдѣленъ законъ. Въ свѣрѣмнената наука думата “законъ” се употрѣбява въ смисълъ на установени положения. Подъ думата “законъ” се разбира нѣщо почти механическо. Въ Божествения свѣтъ законътъ е изводъ. Тамъ нѣщата ставатъ само по единъ начинъ. Този начинъ ние наричаме Божественъ. Въ него нѣма никакви изключения. Въ физическия свѣтъ, обаче, нѣщата могатъ да ставатъ по много начини. Вземете въ художеството, напримѣръ. Ако искате да нарисувате какъвъ и да е прѣдметъ, ще можете да го нарисувате отъ разни мѣста, отъ разни положения, но както и да е поставенъ този прѣдметъ, въ него трѣбва да има само една идея. Идеята, именно, е Божественото. Тя се разбира само по единъ начинъ.

Ще ви дамъ и друго едно обяснение. Ако отворите коя и да е свѣрѣмнена книга, написана на единъ отъ модернитъ езици, или пѣкъ вземете една стара книга, написана на нѣкой отъ старитъ езици, ще имате три начина за четене: първо ще започнете да четете отлѣво къмъ дѣсно, споредъ правилата на бѣлата раса, или арийската раса. Щомъ дойдете до семититъ, ще започнете да четете отдѣсно къмъ

лъво. Дойдете ли най-послъ до нѣкои отъ старитѣ народи, четенето започва отгорѣ наголу. Нѣкои може да запитатъ, защо днесъ се чете именно отлъво кѣмъ дѣсно? На основание на сжщия законъ нѣкои хора работятъ съ лѣвата рѣжа, а други - съ дѣсната. Та казвамъ: законътъ прѣдставлява разуменъ изводъ отъ нѣщата. Тѣ могатъ да се направятъ или да се съпоставятъ само по единъ идеенъ начинъ. Съвършенството на човѣка седи въ това, човѣкъ да достигне до една идея, която да не търпи никаква корекция, и да я постави на своето мѣсто. Това е правата мисълъ.

Сега хората питатъ, какво нѣщо е правото. Казватъ, че правото е относително. Абсолютно право е онова, което има пълень изразъ, а относително право е онова, което не е намѣрило своя абсолютенъ изразъ. Когато се взима нѣкой музикаленъ тонъ тѣй, както си е, той включва въ себе си всички необходими вибрации. Този тонъ е пълень. Но ако се вземе единъ непълень тонъ, неговата чистота ще бжде накрѣнена, той не е чистъ тонъ. Нѣкои пѣвци не могатъ да пѣятъ, както трѣбва, защото липсва нѣщо въ тона имъ. Малко пѣвци има въ свѣта, които могатъ да пѣятъ хубаво. Почти всички иматъ по единъ малкъ дефектъ. Онѣзи хора, които сж свикнали да слушатъ оперно пѣние, мислятъ, че е много красиво. Не, въ оперното пѣние нѣма онази дълбока, възвишена музика. Ако прѣдъ единъ хипнотизиранъ човѣкъ грѣнкатъ тенекия и му кажатъ, че това е музика, той може да схваща въ грѣнкането нѣкаква музика, но така ли е въ сжщностъ? Вамъ се вижда чудно това нѣщо, но трѣбва да знаете, че животътъ е пълень съ такива примѣри. Слухътъ на човѣка може да се изопачи тѣй, както може да се изопачи и човѣшката мисълъ. Наблюдавайте състоянието на ония съврѣмenni пияници, които пиятъ и тракатъ съ чашитѣ на масата. Какво чуватъ тѣ въ това тракане? - Музика. "Тракъ-тракъ" - удрятъ се чашитѣ и се изпразватъ една слѣдъ друга. За тѣхъ това е нѣщо подобно на Бетховеновата музика. Тѣ мислятъ, че излизатъ тонове. Единъ, двама, трима, четирима, петима и повече души тракатъ съ чашитѣ. И въ туй тракане тѣ чуватъ нѣкаква музика. Питамъ сега: каква музика може да има въ тракането на десетъ чаши? Ако двама пияници пиятъ и слѣдъ това чашитѣ се изпразватъ, какво печелятъ? Кой пияница досега е станалъ музикантъ? Колкото пияниците сж могли да станатъ музиканти, толкова и онѣзи, които сж изопачили своята мисълъ, могатъ да постигнатъ нѣщо. Изводитѣ ще бждатъ сжщитѣ.

Човѣкъ трѣбва да се домогне до онзи великъ законъ, който опрѣдѣля човѣшката мисълъ. За мисълъта ще имате само едно

понятие. Докато допущате дъв възможности въ ума си, не можете да мислите правилно. Вие можете да допущате въ ума си не само дъв, но и много възможности, обаче, трѣбва да знаете, че въ мисълта има само единъ начинъ, по който може да се изрази идеята. Съврѣменнитѣ мислителни опрѣдѣлятъ, какво нѣщо е жената, и какво нѣщо е мъжътъ. Наистина, има естествени качества, които характеризиратъ мъжа и жената, но какъ ще опрѣдѣлите, какво прѣдставляватъ тѣ по сщество? Въ български езикъ думата човѣкъ изразява понятието “мжжъ”. Мжжъ е само онзи, който носи свѣтлина. Щомъ кажемъ свѣщъ, погразбираме вече една идея. Свѣщъ е само това, което издава свѣтлина и може да гори. И мъжътъ се отличава по свѣтлината си. Нѣма ли свѣтлина, не е мъжъ. Той трѣбва да мисли. Въ всѣка мисъл трѣбва да има свѣтлина. И всѣка мисъл, въ която нѣма свѣтлина, не е мисъл. Отъ това гледище ние опрѣдѣляме и какво нѣщо е жената. Всѣка жена, въ мисълта на която нѣма топлина, не е жена.

Въ съврѣменната наука се казва, че има студена свѣтлина. Вѣрно е това, но свѣтлината не може да бжде студена, понеже туй, което носи радостъ въ себе си, има и свѣтлина, и топлина. Слѣдователно, въ това отношение животътъ започва съ топлината. Мисълта започва съ свѣтлината. Тукъ имаме два велики закона, които дѣйствуватъ едновременно въ живота. Законътъ на свѣтлината не е законъ на топлината. И законътъ на топлината не е законъ на свѣтлината. Затова, когато говоримъ за топлината, трѣбва да разбираме само единъ законъ. Топлината може да се изрази само по единъ начинъ. Всѣка топлина, която не изгаря, нито гори, а стопля, е правилна топлина. Всѣка топлина, която изгаря, не е топлина. Сщцията законъ се отнася и до свѣтлината. Всѣка свѣтлина, която дава знание за човѣка, е свѣтлина. Всѣко знание, което не възгордѣва човѣка, е знание. Всѣко знание, което възгордѣва човѣка е болезнено състояние. Всички хора, които се гордѣятъ, че знаятъ нѣщо, това сж психически болни хора. Всѣки човѣкъ пѣкъ, у когото нѣма гордостъ, се намира въ здравословно състояние. Какво прѣдставлява гордостта? - Тя е шлестъ върхъ, на който едва ли може да стои една муха. Питамъ: колко души могатъ да стоятъ на този шлестъ върхъ и да се разговарятъ приятелски? - На този върхъ постоянно ще има споръ, кой кждѣ да седне. Днесъ единъ ще се качи, утрѣ другъ ще се качи, ще има едно постоянно брожение, една вѣчна борба. Гордостта всѣкога има за цѣль високия върхъ. Тия разсжждения сж необходими за всѣки ученикъ.

Сега ще кажете: човѣкъ не може ли да живѣе безъ да учи? - Може да живѣе и безъ да учи, но ще мяза на говедо. Който не се учи е

четвероного животно. Щомъ искате да бждете човѣкъ, можете да вървите по два пжтя: или по пжтя на топлината, или по пжтя на свѣтлината. Това сж двата пжтя, по които човѣкътъ на земята трѣбва да мине. Всички казватъ: сърцето на човѣка трѣбва да бжде топло. Да, но трѣбва да топли, но не и да изгаря. Умътъ на човѣка трѣбва да свети, но не и да ослѣпява. Нѣкои казватъ: силната свѣтлина ослѣпява човѣка. Вѣрно е, но трѣбва добръ да схванете мисълта. За коя свѣтлина се разбира това? - За физическата, за материалната свѣтлина. Нѣкои казватъ, че Божествената свѣтлина ослѣпявала. Не, това е лъжливо положение. Азъ не зная, какъ хората сж дошли до този изводъ. Други казватъ: Божествената свѣтлина е недостъпна. Тази свѣтлина е недостъпна само за невѣжия, понеже не знае пжтя къмъ свѣтлината. Всѣки, който е дошълъ до Божествената свѣтлина, знае, че тя е достъпна. Това пѣкъ, че Божествената свѣтлина ослѣпявала човѣка, е измислица на черното братство. Това е толкова вѣрно, колкото когато нѣкой каже, че човѣкъ не се дави въ голѣмата вода. Да, тамъ, гѣто човѣкъ се дави, рибата не се дави. Този изводъ правъ ли е? Рибитъ давятъ ли се въ водата? Слѣдователно, когато нѣкой прави изводъ, че човѣкъ може да се удави въ водата, това не е абсолютна мисъл, това не е права мисъл. Туѣ е тѣѣ нареченото релативно, относително знание за нѣщата. Другитъ нѣща още се блъникатъ. Какво нѣщо е блъникането? Вземете едно празно шише и турете въ него половинъ килограмъ хубавъ пѣсъкъ. Когато шишето е въ покой, всичкитъ частици на пѣсѣка сж наредени по единъ опрѣдѣленъ редъ. Взимамъ слѣдъ това шишето, разклащамъ го. Питамъ: можете ли да опрѣдѣлите гѣ е отишла всѣка пѣсѣчна частица? Кой законъ опрѣдѣля кждѣ отива всѣка една частица? Частицитъ постоянно се измѣстватъ. Каква наука може да има въ блъникането на пѣсѣка? Ако състоянието на нашата мисъл е прилично на блъникането на пѣсѣка въ едно шише, мислите ли, че това е философска мисъл? Мислитъ ли, че това е права мисъл? - Не. За да извадите нѣкаква мисъл отъ това блъникане, вие трѣбва да турите пѣсѣка въ едно органическо общество, гѣто всѣко пѣсѣчно зрънце да дойде на своето мѣсто, като жива клетка, която да расте и да се развива по единъ систематиченъ начинъ. Мисълта на съврѣменната бѣла раса, това сж пѣсѣчните зрънца въ шишето, които постоянно се мѣстятъ, постоянно се блъникатъ. И гѣщата могатъ да мислятъ така. И тѣ, като взематъ шишето, тѣѣ могатъ да размѣстватъ пѣсѣчинкитъ, че да минатъ за виртуози. Турете прѣдъ нѣкое гѣте една хубава ламерна, то ще завърти грѣжката и и ще засвири. Дайте на нѣкое гѣте единъ грамофонъ,

и то ще свири на него. Има единъ старъ българинъ, просякъ, който стана цълъ виртуозъ въ най-скоро време. Какъ? - По-рано свиреше на цигулка, просеше по улицитъ, но като не можа да обърне вниманието на минувачитъ, купи си единъ грамофонъ, съ нѣколко хубави парчета отъ Бетховена, отъ Моцарта, тури грамофона въ една кошница и тѣй проси по улицата - свири на минувачитъ. Но това не е негова мисль. Да разполагашъ съ чужда наука, това не е учение. Българинътъ казва: "С чужда пита поменъ не става". Какво подразбира чуждата мисль? Чуждата мисль всѣкога остава чужда. Тя е неправилна мисль. Когато кажемъ, че нѣкоя мисль е правилна, подразбираме, че тя е достояние на всички разумни хора. Щомъ всички разумни хора могатъ да възприематъ една мисль, тя е Божествена. Не могатъ ли всички да възприематъ една мисль, тя не е правилна, не е права мисль.

И тѣй, Христосъ казва: "Истина, истина ви казвамъ, който не влиза прѣзъ вратата на кошарата, той е крадецъ и разбойникъ". Оттукъ ние изваждаме сжщия законъ: "Истина, истина ви казвамъ, всѣки, който не мисли правилно, той е крадецъ и разбойникъ". Защо? Защото всички прѣстѣпления въ свѣта започватъ отъ кривитъ мисли, отъ кривитъ положения. Първо: ние трѣбва да изопачимъ ума на човѣка, за да можемъ да изопачимъ неговото сърдце. Второ: ние трѣбва да изопачимъ сърдцето на човѣка, за да изопачимъ неговия характеръ, неговитъ дѣйствиа. Слѣдователно, щомъ се явятъ дѣй изопачавания, ражда се едно прѣстѣпление. Всѣко прѣстѣпление се прави отъ баща и отъ майка. Изопачаването на ума е дѣло на бащата, изопачаването на сърдцето е дѣло на майката, а всѣки изопаченъ волевъ актъ е дѣтето. Щомъ допуснемъ една неправилна мисль въ ума си, тази мисль непрѣменно ще съответствува на едно желание, което ще бжде подобно на мисльта, защото подобното съ подобно се търси. Вълкъ за овца не се жени, нито овенъ се жени за вълчица. Жаба за риба не се жени, нито риба за жаба, макаръ и дѣтѣт да живѣятъ въ водата.

Сега отъ всичко това, вие вземете само туй, което може да схванете. Развратниятъ животъ е изопаченъ животъ. Въ този животъ се изопачава свещената човѣшка мисль. Понѣкога вие мислите, че разбирате живота, а при това сте нещастни. Това не е разбирано. То е само надзъртане въ гнѣнкитъ на живота. Нѣкой казва: азъ разбирамъ, защо страдамъ. Не, ти не разбирашъ, защо страдашъ. Ако разбирашъ защо страдашъ и отъ какво страдашъ, ще се излѣкувашъ. Да кажемъ, че като вървите по пжтя, падаме на една или на друга

страна. Казвате: азъ се прѣпъгнахъ. Защо паднахте? - Не знаете причината. Ако при всѣко падане и спѣване вие можете да намѣрите съответствуващата причина, досега щѣхте да изправите живота си. Спѣването въ живота не е физически актъ, то е умственъ актъ. Всички спѣвания започватъ отъ ума. Напримѣръ, вие се спѣвате отъ мислитъ: дали трѣбва да правите добро, или не; трѣбва ли да правите зло; много ли или малко трѣбва да ядете; да кажете ли Истината тѣй, както си е, или да кажете малко, само частъ отъ нея? Вие казвате: не може да се каже цѣлата Истина. Тѣй е, цѣлата Истина не може да се каже, но какво подразбирате подъ думитъ “цѣлата Истина”? Това е права мисълъ.

Човѣкъ не може да изпие всичката бистра вода, която тече по лицето на земята. Ти можешъ да накарашъ нѣкой човѣкъ да изпие само една чаша вода, но не всичката. Никъждѣ въ свѣта не е казано, да се говори цѣлата Истина. Истината не може да бѣде цѣла. Щомъ туришъ прѣдъ нея думата цѣла, това подразбира единъ физически актъ. То вече не е Истина. Казвамъ: пълната Истина. Истината не може да бѣде пълна. Тя не е шише, което може да се напълни. Истината не може да бѣде нито цѣла, нито пълна. Слѣдователно, вие туряте на Истината опрѣдѣления, качества, които тя не съдържа въ себе си. Само човѣкътъ на правата мисълъ има Истината въ себе си. Казвате: правата Истина. Истината не може да бѣде права. Вие можете да говорите въ обикновения животъ, “права Истина, цѣла Истина, пълна Истина,” но ако разбирате Истината, ще я разберете безъ да е пълна, безъ да е цѣла, безъ да е права. Ако започнете да мислите така, всички ще заспите. Кога заспиватъ хората? Ще оставимъ въпроса за спането настрана. То е явление, което трѣбва да се обясни научно и правилно. Нѣма да се спирамъ върху спането и почивката.

Казватъ: духовниятъ човѣкъ трѣбва да одухотвори физическия прояви на живота. Да се стремишъ да одухотворишъ материалното, то е все едно да одухотворявашъ сѣнки. Една сѣнка може да бѣде малка, може да бѣде и голѣма. Обаче, каква наука има въ сѣнкитъ? Сѣнката може ли да бѣде органическа? Защо сж сѣнкитъ въ свѣта? Често говорите иносказателно: да има сѣнчица! Значи, въ този смисълъ, сѣнката е приютъ, прибѣжище. Въ врѣме на голѣма опасностъ, все трѣбва да има нѣкаква сѣнка. Туй се разбира подъ думата “сѣнка” въ прѣносенъ смисълъ. Какво прѣдставлява сѣнката? - Отражение на нѣщата. По сжщия начинъ и идеитъ иматъ свое отражение. Туй е правилно обяснение за сѣнката. Щомъ сѣнката е отражение, то всѣко отражение може да се увеличи, може и да се смали. Понѣкога ние

говоримъ и за Любовъта, че се увеличава и намалява. Въ дѣйствителностъ Любовъта, сама по себе си, не се увеличава, но тя се увеличава тѣй, както водата въ една рѣка се увеличава. Самата вода не се увеличава, но се увеличава количеството на движуици се частици. Количеството на движуици се водни частици може да се увеличи, но количеството на водата абсолютно не може да се увеличи. Количеството на водата въ природата е точно опрѣдѣлено. Водата взета като изразъ на живота, нито се увеличава, нито се намалява. Но тѣй, както сме поставени въ сегашния органически животъ, отъ гледището на относителната наука, животътъ може да се увеличава. Подъ “увеличение на живота”, ние трѣбва да разбираме “прииждане на животъ”. Прииждането на живота показва, че нашата мисль е правилна. Докато има прииждане на живота, мисльта е права. Вие всѣкога знаете, дали вашата мисль е права, или крива. Всѣки отъ васъ знае, дали това, което върши е право, или не. Той знае, че това или оново негово дѣйствие не е право, но се извинява. Понѣкога той съзнава, че постѣпката му не е права, но въ дадения случай не може да я поправи. Запримѣръ, има гениални пѣвци, които пѣятъ много хубаво, но случи се, нѣкой отъ тѣхъ отива вечерно врѣме съ компания тукъ - тамъ, ние студена вода, простудява гърлото си и послѣ не може да го контролира, не може да пѣе. Той знае, какъ трѣбва да изпълни дадено парче, но не може да контролира своето гърло, не може да влада своя ларинксъ. Защо? - Той пилъ винце, пилъ ракиица, ялъ сладоледъ и други подобни.

Та когато казвате, че не можете да мислите правилно, азъ разбирамъ, че сте ходили въ нѣкое кабарѣ, или въ кръчма, или въ нѣкое публично мѣсто и тамъ сте злоупотрѣбили съ вашия умъ. Природата казва: “Това, което правишъ, не е правилно. Биенето на съвѣстъта не е нищо друго, освѣнъ изобличаване отъ великия законъ, който казва, че мисльта ви въ дагень случай не е правилна, т. е. не е въ съгласие съ него. Вслѣдствие на това, човѣкъ усѣща извѣстно мжчение, за което се моли на Бога и казва: Господи, прости ми! Господъ прощава само на тия хора, които се учатъ да мислятъ правилно, за да създадатъ въ себе си характеръ. Докато не се създаде у васъ характеръ, не може да бждете учени хора, не може да бждете видни хора, не може да бждете талантливи хора. Нѣмате ли абсолютно правилна мисль, нищо не може да стане отъ васъ. Ако мислите, че има другъ пжтъ, по който можете да придобиете знание и да постигнете нѣщо, вие ще успѣете въ всичко това толкова, колкото една гарга може да изпѣе едно отъ творенията на Бетховена, или колкото една жаба може да стане

светица. Жабата може ли да стане светица? Ще гоїде нѣкої да ми доказва, че споредъ закона на еволюцията, жабата щѣла да стане светица. Никога жабата не може да стане светица. Да говоримъ правилно! Частъта може ли да бжде като цѣлото? Като частъ, тя може да бжде цѣла, но не може да замѣсти цѣлото.

Ще ви прѣдставя тази мисль по-ясно. Може ли да поставимъ земята на мѣстото на слънцето и по този начинъ да освѣтлява цѣлата слънчева система, както това прави слънцето? - Не, тя може да бжде само едно малко свѣтило. Слѣгователно, всички непълни прояви на мисълта съставляватъ части, положения на правата мисль. Докато една права мисль гоїде до своето мѣстоназначение, ще мине извѣстенъ пжть и ще направи редъ комбинации. Всичкитѣ нейни фази ние наричаме стремежу къмъ проява на правата мисль. Като гоїде една мисль на своето мѣсто, въ своя пълень изразъ, тя вече е права мисль. Ето защо, всички ония частични схващания, частични положения на правата мисль ние наричаме философски твърдения. Докато гоїдете до правата мисль, вие единъ день ще бждете философъ, втори день ще бждете първокласенъ глупецъ. Кої човѣкъ наричаме философъ? - Онзи, който има права мисль. Всѣки човѣкъ може да бжде или глупецъ, или философъ. Казвате: малко сж умнитѣ хора. Не, не сж малко. Тѣ сж точно толкова, колкото трѣбва. Всѣки човѣкъ, който се стреми къмъ правата мисль, той нѣкога ще бжде мждрецъ. Не е мждрецъ онзи, който има само външно благообразие: бѣла брада, дебели вѣжди, очи спокойни, но всичко виждатъ и разбиратъ. Очитѣ на онзи, който не мисли правилно, сж подвижни, навсѣкждѣ мърдатъ. Сжщото нѣщо е и въ живота: онзи човѣкъ, който знае своето мѣсто, върви спокойно къмъ посоката, къмъ цѣльта си. Онзи пѣкъ, който не знае мѣстото си, ще погледне на една мѣсто, на второ, на трето, на четвърто, на пето и т. н.

Сега мнозина отъ васъ питатъ: какъ ще се поправятъ моитѣ работи? Азъ съмъ закъсалъ малко, не мога да уча, не мога да се моля. Казвамъ: научи се да мислишъ правилно! С това азъ разбирамъ закона, споредъ който Богъ казва: "Когато ме потърсите съ всичкото си сърце, ще ме намѣрите". Когато внесете въ себе си правилната мисль, като ставате сутринъ, трѣбва да мязате на единъ добръ опънатъ тжпанъ.

Ето обяснението, което ще ви дамъ за този тжпанъ. Като си легнете вечерно врѣме, отгорѣ на тжпана има събранъ прахъ отъ деня. За да се освободите отъ този прахъ, трѣбва да повикате барабанчика да тупне съ прѣчицата си върху тжпана и да го изчисти. Кої е

този барабанчик? - Това е правата мисъл. Щомъ станешъ сутринъ, като ударишъ на тжпана единъ, два, три пжти всичкиятъ прахъ всичкитѣ лъжливи положения въ живота, всички неразположения, всички криви образи ще изчезнатъ. Затова казвамъ: удари тжпана! Казвате: ами гали тжпантъ е опънатъ добръ, по всички правила? Азъ говоря за живитѣ тжпани, които ставатъ за музика. И прѣзъ всичкитѣ вѣкове тжпантъ е билъ най-стариятъ инструментъ. Той е баща на всички инструменти. Първоначално музиката е започнала съ тжпана. Окултниятъ ученикъ трѣбва да има хубавъ тжпанъ, скритъ отъ всички погледи, а не, кой какъ гоиде, да го показва. И когато той не може да разрѣши нѣкой въпросъ, да вземе прѣчицата и да удари тжпана. Тжпантъ ще издаде извѣстенъ тонъ, който ще ви помогне въ разрѣшението на въпроса. Не искамъ да окарикатурите тази мисъл. Това е окултенъ законъ.

Ученицитѣ на окултната наука иматъ извѣстни методи, чрѣзъ които могатъ да си въздѣйствуватъ и да въздѣйствуватъ. Като ви говоря за тжпана, това ви се вижда смѣшно. Нѣма нищо смѣшно въ това. Излезе нѣкой ораторъ да говори, турятъ му една чаша вода. Защо? - Гърлото му засъхва. Какво трѣбва да прави той? - Той трѣбва да удари тжпана, да глътне три пжти вода. Тжпантъ показва, че мисълта е започнала да работи. Водата като прѣмине прѣзъ гърлото, промива го. Много пжти, като засъхне гърлото на нѣкои оратори, тѣ загубватъ своята мисъл. Засъхването на гърлото показва, че мисълта е прѣсъхнала. Човѣкъ, който мисли право, вода не пие. Докато пиемъ вода при говоренето, това показва, че нашата мисъл не е права. Да не извадите сега извода, че за да бжде мисълта ви права, не трѣбва да пиете вода. Христосъ казва: "Когато се научишъ да мислишъ правилно, живата вода ще потече". Тогава пиенето на вода нѣма да бжде механически процесъ, да се приема само външно. Когато мисълта ви стане правилна, тя ще донесе живата вода, отъ която трѣбва да пиемъ. Това е законъ, това е символъ. Когато се говори за символитѣ, тѣ иматъ единъ вжтрѣшенъ смисъл, който трѣбва да проучаваме. Когато казвате, че нѣма да пиете вода, азъ подразбирамъ, че само умрѣлитѣ не пиятъ вода. Но като се научимъ да мислимъ правилно, живата вода ще гоиде отвжтрѣ, и животътъ ще се изрази въ своята пълнота. Ето защо, всички трѣбва да живѣемъ духовно.

Какво разбираме подъ духовенъ животъ? Ще ви дамъ слѣдния примѣръ: двама души живѣятъ заедно, обичатъ се и се разбиратъ. Единиятъ отъ тѣхъ се сърди на другаря си, че той не обича само него, а обича и други хора. Тази обуда, това сърдене има интересенъ психоло-

гически произходъ. Азъ разглеждамъ тия отношения по сжщество, принципно. Често и бащата е недоволенъ отъ майката, че тя обича повече сина, отколкото него. Дъщерята е недоволна отъ майка си, че майката обича повече брата. Синътъ е недоволенъ отъ бащата, че той обича повече дъщеря си, отколкото него. Отъ какво произтичатъ тия недоволства? - Това показва, че тия отношения още не сж духовни. Ако бащата може да обича дъщерята, той може да обича и сина. Синътъ трѣбва да се радва, че бащата като обича сестрата, ще обича и него. Сжщото е и за сестрата. Но щомъ синътъ е недоволенъ отъ това, че бащата обича повече сестрата, опасността сега е друга, а именно: ако дъщерята е глупава, тя непрѣменно ще застави бащата да и прѣдпише голѣмата кжща. Следователно, въ тия отношения, именно, се заражда едно вжтрѣшно състезание. Понѣкога и вие, ученицитъ, не се обичате. Защо? - Ще ви кажа Истината. Ако нѣкой отъ ученицитъ е по-способенъ, другитъ не го обичатъ, страхъ ги е да не ги засѣнчи. Какво нѣщо е засѣнчването? - То значи, че хубавата кжща ще се прѣдпише на него, или пъкъ, той ще заеме хубавата служба, той ще стане пръвъ министъръ въ България, а другитъ ще станатъ писари. Защо трѣбва да се плашите? Ако си нѣкой гениаленъ скулпторъ, ще изкарашъ своята статуя прѣдъ свѣта и ще видишъ, че ще се намѣрятъ разумни сжщества, които да я оцѣнятъ. И ангелитъ, които се занимаватъ съ скулптура, изпрацатъ своитъ произведения на оцѣнка въ свѣта. Кои сж тѣхнитъ произведения? - Растенията - цвѣтията и дърветата. Ето защо, когато птичкитъ кацватъ върху нѣкое дърво, тѣ даватъ мнѣнието си за този скулпторъ. Ние казваме: чүруликатъ си тия птички! Не, тѣ скачатъ отъ клонче на клонче и даватъ своето мнѣние.

Сега, ние сме дошли въ свѣта, да дадемъ своето мнѣние за онова, което Богъ е направилъ. За да дадешъ мнѣнието си, трѣбва да имашъ правилно схващане на нѣщата. Всѣка сутринъ, като ставаши, трѣбва да разбирашъ, защо днесъ изгрѣ слънцето. И азъ ви питамъ: защо днесъ изгрѣ слънцето? За кого изгрѣва слънцето? Ще кажете: слънцето изгрѣва за всички. Да, слънцето изгрѣва за всички, но изгрѣва и специално за нѣкого. Когато азъ говоря за високия идеалъ, за първия лжчъ, разбирамъ моя изгрѣвъ, който се схваща само отъ този, който има права мисль. Когато започнешъ да мислишъ правилно, ще видишъ този изгрѣвъ. Не можешъ да видишъ изгрѣва отъ нѣкоя долина; не можешъ да го видишъ и отъ назжбенитъ върхове. Ти можешъ да видишъ пълния изгрѣвъ само отъ най-високия връхъ, дѣто нѣма никакво засѣнчване. Когато видишъ този изгрѣвъ, нѣма да имашъ илюзията,

че слънцето върви отъ изтокъ къмъ западъ, но ще го видишъ по периферията на единъ кръгъ. Нѣкои мислятъ, че слънцето изгръва отгоръ и отива долу, погъ земята. Това е пжтътъ на видимото слънце, но то е илюзия.

Този законъ е вѣренъ и по отношение на вашата мисълъ. Вие трѣбва да знаете, въ каква посока се движи правилната мисълъ. Щомъ дойдете до правата мисълъ, до този великъ законъ, ще усѣтите мощъ, самоувѣреностъ въ живота. Като казвамъ, че трѣбва да бждете самоувѣрени, подразбирамъ да бждете твърди. Твърдиятъ човѣкъ не упорствува, но въ него има едно вжтрѣшно постоянство - никой не може да измѣни неговитѣ убѣждения. При това, неговитѣ постжпки сж много хармонични, никой не може да го застава да прояви най-малкото прѣстжпление въ мисълъта си. Понѣкога могатъ да дойдатъ неправилни мисли въ човѣка, но не трѣбва да се допуцатъ въ съзнанието, въ твоята свята святихъ. Не туряй нито една изопачена мисълъ въ твоеото Божествено съзнание! Отвѣнъ могатъ да дойдатъ хиляди такива мисли, но ти не си отговоренъ за тѣхъ. Често съмъ прѣвеждалъ слѣдното положение: ти можешъ да оставишъ птичкитѣ да се въртятъ около главата ти, но никога не ги оставяй да направятъ гнѣздата си върху твоята глава. Оставишъ ли ги, ти вършишъ прѣстжпление по отношение себе си. Лошитѣ мисли могатъ да се въртятъ около главата ти, но никога не ги оставяй да правятъ гнѣздата си въ ума ти, въ съзнанието ти и да мислишъ, че животътъ ти трѣбва да бжде такъвъ.

Вие искате да ви обичатъ. Онзи, който ви обича, трѣбва да вижда нѣщо идеално въ васъ. Защо хората се разлюбватъ? Щомъ този, който ви обича, забѣлѣжи, че нѣкоя ваша мисълъ е неправилна, любовта му постепенно намалява. Вслѣдствие на това, отношенията на хората ставатъ неправилни, като пѣсѣчнитѣ частици въ шшето. При първото бѣликане любовта изчезва; при второто - хората не могатъ повече да се срещнатъ. Правата мисълъ е необходима при истинското приятелство, при истинската любовъ. Туѣ трѣбва да знаете! Нѣкой жтъ казватъ: никой не ме обича. Това е лѣжлива мисълъ. Щомъ имашъ правата мисълъ, всѣки ще те обича. Азъ турямъ правата мисълъ като подкваса на всички наши прояви. Кждѣ турятъ подквасата? - Въ добръ сварено мѣкко. Слѣдователно, щомъ имаме правата мисълъ, ще туримъ тази подкваса въ мѣккото и ще имаме хубаво подквасено мѣкко. И тогава, отъ това гледище, идеята ви за Бога ще бжде слѣдната: Богъ е образецъ на правата мисълъ. Това е мърка. Заговоримъ ли за Него, всичко върви на добръ. Вие може да кажете, че

Богъ е абсолютенъ, че Той е извънъ врѣмето и пространството. Това сж философски обяснения за Бога. Правата мисълъ владѣе пространството; правата мисълъ владѣе врѣмето; правата мисълъ владѣе всичко. Тя е господарь на всички прояви въ живота, на всички способности. Талантъ, гениалностъ, святостъ, всичко се управлява отъ правата мисълъ. - Тя е абсолютно мощна, тя всичко твори, всичко създава. Вънъ отъ нея всички нѣща сж като пѣсчинки въ шихето, а въ нея се съдържа цѣлия Козмосъ, хармонично развитъ.

Сега ви показвамъ правия пѣтъ чрѣзъ мисълъта. Искате да бждете художници. Какво ви трѣбва? - Имайте правата мисълъ. Искате да бждете музикантъ. Искате да бждете гениаленъ. Какво ви трѣбва? - Да имате правата мисълъ. Когато говоримъ за музиката, трѣбва да имате права мисълъ. Какво е писалъ Бетховенъ, Бахъ и другитъ, тѣ още не сж авторитети за онази висша Божествена музика. Тѣ прѣдставляватъ засега форми на музиката. Истинската музика трѣбва да бжде идеалъ, стремежъ и за тѣхъ. Щомъ се спремъ до Бетховена, ние сме Бетховеновци. Щомъ се спремъ до Баха, ние сме Баховци. Щомъ се спремъ до Шопена, ние сме Шопеновци. Не отричамъ тази музика, но казвамъ, че тия музиканти не сж имали въ себе си правата мисълъ, която създава правата музика. Ще ви питамъ: какво нѣщо е музиката? Щомъ дойдете до правата мисълъ ще видите, какво нѣщо е тонъ. Ние говоримъ за музиката на ангелитъ, но си ги прѣдставяваме съ китари, съ цигулки, съ зурли, тжпани. Това е човѣшкото свирене. Какво ще прѣдставлява единъ такъвъ оркестъръ? Понеже тжпантъ е образецъ на музиката, той трѣбва да участвува въ оркестъра. Тжпантъ е зърно, затова ще го посѣнешъ въ земята. Тия зрънца като израснатъ, ще започнатъ да даватъ своитъ плодове. Тогава ще разберешъ, какво нѣщо е тжпанъ. Той изразява единъ вжтрѣшенъ процесъ. Вие не може да имате истински тжпанъ, докато не мислите правилно. Кое е характерното въ тжпана? - Неговата кржгообразна форма. Като се разбере неговата форма, ще дойдете до правилнитъ тонове въ правата мисълъ. Онѣзи отъ васъ, които сте дошли до единъ кръстопѣтъ, както и цѣлото човѣчество, за да излъзете отъ това положение, трѣбва да имате права мисълъ. За Бога говоримъ, искаме да бждемъ спасени, искаме да бждемъ добри, но не можемъ да постигнемъ това безъ правата мисълъ; не можемъ да бждемъ учени безъ правата мисълъ; не можемъ да познаемъ Бога безъ правата мисълъ.

Сега, у васъ се раждатъ противорѣчиви мисли, казвате: какво ще направимъ съ сегашния си животъ? Вие много обичате сегашния

си животъ, треперите за него. Какво ще правите съ него? Ще ви кажа. Но разбирайте ме правилно. Единъ младъ момъкъ билъ много талантливъ, но бѣднъ. Ходилъ съ скжсани дрехи, съ скжсани обуца, съ пробита шапка. Единъ богатъ човѣкъ обиква този талантливъ момъкъ и му купува хубави дрехи, обуца, шапка. Какво ще направи младиятъ момъкъ съ старитъ си грѣхи? Практическиятъ животъ лесно разрѣшава този въпросъ. Той съблича старитъ му дрехи, измива го, и туря новитъ. Да облѣчеш новитъ дрехи, погразбитъ да промѣнишъ не само външнитъ форми, но и вътрѣшнитъ. Дрехитъ иматъ за цѣль да запазятъ най-първо топлината на тѣлото. Питамъ: при новитъ дрехи човѣкъ ще изгуби ли топлината си? Защо човѣкъ не обича съгранитъ дрехи? Защото топлината излиза отъ всѣка дупка. Въ това отношение, всѣка неправилна мисль е една скжсана дреха. Топлината на живота излиза изъ дупкитъ. Имашъ ли правата мисль, тя е новата дреха, която запазва топлината.

Христосъ казва: “Истина, истина ви казвамъ, който не влиза прѣзь вратата на кошарата, той е крадецъ и разбойникъ”. Азъ ви казвамъ: ако вие не влѣзете прѣзь вратата на правата мисль, всички сте крадци и разбойници. Обаче, който влѣзе прѣзь вратата на кошарата, той е пастуръ на овцетъ. Това е правилното схващане на този стихъ. Влизате ли прѣзь вратата на правата мисль, вие сте пастури на овцитъ, и овцитъ ви познаватъ. Тогава ще заживѣете възвишенъ и благороденъ животъ. Това пѣкъ, каква е обстановка на живота, нѣма значение. Вие лесно ще се справите съ голѣмитъ трудности на живота, ще ги прѣнасяте леко и приятно, както онзи опитенъ плувецъ, който знае да плува. Бори ли се той съ вълнитъ? - Не, той леко и хубаво плува. Така и вие, нѣма да се борите, нѣма да се спѣвате въ вълнитъ на живота, нѣма да се давите. Сега азъ се приближавамъ къмъ едно механическо положение на живота, не само за да ви насьргча, но да ви дамъ едно силно оржжие, съ което да боравите въ живота си. Правата мисль е най-силното оржжие, съ което вие може да воювате. По-силно оржжие отъ правата мисль нѣма. Нѣкой казва: човѣкъ може да съгрѣши. Не, човѣкъ, който има права мисль, никога не грѣши. Вие може да измѣните вашето положение, може да се качвате и да слизате, но това още не опрѣдѣля вашето положение. Цѣльта, която имате въ ума си, опрѣдѣля вашия животъ. Въ новото учение е важна правата мисль. Моето учение е правата мисль, която е абсолютна, безъ никакви погрѣшки. Имате ли правата мисль, съ нея ще турите здрава основа въ живота си. Тогава и отношенията ви ще бждатъ нормални, между васъ ще се установятъ отношения на взаимно почитане и

Богъ е абсолютенъ, че Той е извънъ врѣмето и пространството. Това сж философски обяснения за Бога. Правата мисль владѣе пространството; правата мисль владѣе врѣмето; правата мисль владѣе всичко. Тя е господарь на всички прояви въ живота, на всички способности. Талантъ, гениалностъ, святостъ, всичко се управлява отъ правата мисль. - Тя е абсолютно мощна, тя всичко твори, всичко създава. Вънъ отъ нея всички нѣща сж като пѣсчинкитѣ въ ишето, а въ нея се съдържа цѣлия Козмосъ, хармонично развитъ.

Сега ви показвамъ правия пжтъ чрѣзъ мисльта. Искате да бждете художници. Какво ви трѣбва? - Имайте правата мисль. Искате да бждете музикантъ. Искате да бждете гениаленъ. Какво ви трѣбва? - Да имате правата мисль. Когато говоримъ за музиката, трѣбва да имате права мисль. Какво е писалъ Бетховенъ, Бахъ и другитѣ, тѣ още не сж авторитети за онази висша Божествена музика. Тѣ прѣдставляватъ засега форми на музиката. Истинската музика трѣбва да бжде идеалъ, стремежъ и за тѣхъ. Щомъ се спремъ до Бетховена, ние сме Бетховеновци. Щомъ се спремъ до Баха, ние сме Баховци. Щомъ се спремъ до Шопена, ние сме Шопеновци. Не отричамъ тази музика, но казвамъ, че тия музиканти не сж имали въ себе си правата мисль, която създава правата музика. Ще ви питамъ: какво нѣщо е музиката? Щомъ дойдете до правата мисль ще видите, какво нѣщо е тонъ. Ние говоримъ за музиката на ангелитѣ, но си ги прѣдставляваме съ китари, съ цигулки, съ зурли, тжпани. Това е човѣшкото свирене. Какво ще прѣдставлява единъ такъвъ оркестъръ? Понеже тжпантъ е образецъ на музиката, той трѣбва да участвува въ оркестъра. Тжпантъ е зърно, затова ще го посѣешъ въ земята. Тия зрънца като израснатъ, ще започнатъ да даватъ своитѣ плодове. Тогава ще разберешъ, какво нѣщо е тжпанъ. Той изразява единъ вжпрѣшенъ процесъ. Вие не може да имате истински тжпанъ, докато не мислите правилно. Кое е характерното въ тжпана? - Неговата кржгообразна форма. Като се разбере неговата форма, ще дойдете до правилнитѣ тонове въ правата мисль. Онѣзи отъ васъ, които сте дошли до единъ кръстопжтъ, както и цѣлото човѣчество, за да излъзете отъ това положение, трѣбва да имате права мисль. За Бога говоримъ, искаме да бждемъ спасени, искаме да бждемъ добри, но не можемъ да постигнемъ това безъ правата мисль; не можемъ да бждемъ учени безъ правата мисль; не можемъ да познаемъ Бога безъ правата мисль.

Сега, у васъ се раждатъ противорѣчиви мисли, казвате: какво ще направимъ съ сегашния си животъ? Вие много обичате сегашния

си животъ, треперите за него. Какво ще правите съ него? Ще ви кажа. Но разбирайте ме правилно. Единъ младъ момъкъ билъ много талантливъ, но бѣденъ. Ходилъ съ скжсани грехи, съ скжсани обуца, съ пробита шапка. Единъ богатъ човѣкъ обиква този талантливъ момъкъ и му купува хубави грехи, обуца, шапка. Какво ще направи младиятъ момъкъ съ старитѣ си грѣхи? Практическиятъ животъ лесно разрѣшава този въпросъ. Той съблича старитѣ му грехи, измива го, и туря новитѣ. Да облѣчешъ новитѣ грехи, подразбирамъ да промѣнишъ не само външнитѣ форми, но и вжтрѣшнитѣ. Дрехитѣ иматъ за цѣль да запазятъ най-първо топлината на тѣлото. Питамъ: при новитѣ грехи човѣкъ ще изгуби ли топлината си? Защо човѣкъ не обича съдранитѣ грехи? Защото топлината излиза отъ всѣка дупка. Въ това отношение, всѣка неправилна мисль е една скжсана греха. Топлината на живота излиза изъ дункитѣ. Имашъ ли правата мисль, тя е новата греха, която запазва топлината.

Христосъ казва: "Истина, истина ви казвамъ, който не влиза прѣзъ вратата на кошарата, той е крадецъ и разбойникъ". Азъ ви казвамъ: ако вие не влѣзете прѣзъ вратата на правата мисль, всички сте крадци и разбойници. Обаче, който влѣзе прѣзъ вратата на кошарата, той е пастиръ на овцетѣ. Това е правилното схващане на този стихъ. Влизате ли прѣзъ вратата на правата мисль, вие сте пастири на овцитѣ, и овцитѣ ви познаватъ. Тогава ще заживѣете възвишенъ и благороденъ животъ. Това пѣкъ, каква е обстановката на живота, нѣма значение. Вие лесно ще се справите съ голѣмитѣ трудности на живота, ще ги прѣнасяте леко и приятно, както онзи опитенъ плувецъ, който знае да плува. Бори ли се той съ вълнитѣ? - Не, той леко и хубаво плува. Така и вие, нѣма да се борите, нѣма да се спѣвате въ вълнитѣ на живота, нѣма да се давите. Сега азъ се приближавамъ къмъ едно механическо положение на живота, не само за да ви настрѣча, но да ви дамъ едно силно оржжие, съ което да боравите въ живота си. Правата мисль е най-силното оржжие, съ което вие може да воювате. По-силно оржжие отъ правата мисль нѣма. Нѣкой казва: човѣкъ може да съгрѣши. Не, човѣкъ, който има права мисль, никога не грѣши. Вие може да измѣните вашето положение, може да се качвате и да слизате, но това още не опрѣдѣля вашето положение. Цѣльта, която имате въ ума си, опрѣдѣля вашия животъ. Въ новото учение е важна правата мисль. Моето учение е правата мисль, която е абсолютна, безъ никакви погрѣшки. Имате ли правата мисль, съ нея ще турите здрава основа въ живота си. Тогава и отношенията ви ще бждатъ нормални, между васъ ще се установятъ отношения на взаимно почитане и

уважение.

Всичка искате да ви обичатъ. Не е само това, но човѣкъ въ себе си има скритата мисълъ да бжде едно малко божество. Забѣляжете, че и у най-малкитѣ дѣца, на 5-6 мѣсеца, има такова желание. То заповѣдва, дава разпореждания на майка си. Казва и: "Ти ще станешъ отъ леглото си, ще се облѣчешъ, ще направишъ това-онова". И майката се намира въ чудо. Младата мома, докато не е женена, казва: какво ще се занимавамъ съ малкитѣ дѣца? Да, но ако тази мома има правата мисълъ въ себе си, тя никога нѣма да се свѣрже по единъ неестественъ начинъ. Човѣкътъ на правата мисълъ обича, любя, има общения съ живи същества, но въпроса за женитба, въ този обикновенъ смисълъ на думата, не съществува за него. Съврѣмнената женитба е изразъ на материалната култура. Женитбата днесъ е единъ търговски договоръ, отживѣлъ своето врѣме. За свѣта тя е полезна, но хората, които иматъ правата мисълъ, могатъ да влизатъ въ общения, да живѣятъ въ името на Бога. Питамъ: каква ще бжде любовта въ новото учение? Сегашната любовъ е биене на тѣпанъ, а бждещата Любовъ ще бжде свирене на Бетховенова музика, на най-хубавитѣ му класически творби, напримѣръ, деветата симфония. Сегашната любовъ мяза на човѣкъ, облѣченъ въ скжсани грехи. Бждещата любовъ мяза на човѣкъ, облѣченъ съ нови, хубави грехи. Бждещето учение ще бжде свободно отъ всѣкаквъ страхъ, отъ всѣкакво безпокойствие, отъ всички страдания. У човѣка ще настане едно вътрѣшно спокойствие.

Вие казвате: днесъ ние не сме такива, каквито бѣхме едно врѣме. Не, и сега вие сте точно такива, каквито бѣхте едно врѣме. Нѣкога бѣхте неизлюпени яйца, а сега сте излюпени яйца, проявявате вашето естество. Едно положение е върно: човѣкъ всѣкога се проявява такъвъ, какъвто е. Той иска да бжде добъръ - добъръ е. Иска да бжде лошъ - лошъ е. Въ съврѣмнения животъ има голѣмо влияние закона на наследствеността. Той не е Божественъ законъ. Той е законъ на кармата. Кармата опрѣдѣля първото отклонение, което човѣкъ е направилъ по отношение на правата мисълъ. Сега ние страдаме отъ кармическия законъ. Слѣдователно, като се повърнемъ къмъ правата мисълъ, ние ще имаме, казано въ християнски смисълъ, Божията благодатъ. Що е благодатта? - Дихарма или поврѣщане къмъ първото естествено състояние на правата мисълъ. Да имашъ правата мисълъ, значи да имашъ благодатта на Бога, да си подъ Неговитѣ крила. Щомъ имашъ неговото благоволение, ще имашъ благоволенieto и на всички разумни хора, които мислятъ. Сега, като ме слушате, ще се намѣрите въ едно стѣлкновение и ще кажете: разбирамъ, какво е

правата мисъл. Вие сте се изплашили. Азъ не ви давамъ цѣлъ човаль съ жито, давамъ ви само едно житно зрънце да го турите въ джоба си, като ви кажа по кое време да го посетите. Следъ като го посетите, вие ще имате възможността да станете богатъ човѣкъ. Ще посетите житното зръно споредъ правилата, безъ да се грижите, какво ще стане съ него. Посѣйте това зръно! То разбира законитъ, които го управляватъ, вие нѣма защо да се грижите за него. Та поставете правата мисъл въ ума си, и тя ще се прояви. Вие мислите, че е трудно да имате правата мисъл. Казвате: какъ ще се справимъ съ стария животъ? Нѣма какво да се справяте съ стария животъ. Новиятъ животъ, който иде, самъ ще се справи съ стария животъ. Нѣма какво да се чудите. Всѣки старъ листъ на дървото ще се прѣмахне отъ новия. Новото ще замѣсти старото. Старитъ листа ще изгниятъ, ще се всмукнатъ отъ коренитъ и отново ще се прѣвърнатъ въ своето първично състояние. Казвамъ: освободете се отъ вжтрѣшнитъ заблуждения! Колкото години още и да живѣете, ако сте безъ правата мисъл, нещастни само ще бждете, но не и щастливи; разочарования ще имате, но не и очарования. И сега, дойде нѣкой при васъ и гледа само разрушения. Тѣлото се руши, очитъ се рушатъ, ушитъ се рушатъ, всичко се руши. Казвате: какво ще занесемъ съ себе си на небето? Когато Христосъ казва: “Събирайте богатства за небето”, Той подразбира да носимъ въ себе си правата мисъл. Отъ това гледище, правата мисъл ще ви даде сила да прѣодолявате всички мжчноти въ живота. Нѣкой отъ васъ иска да лѣкува другитъ хора. Не, никой никого не може да лѣкува, ако нѣма правата мисъл. Вие не можете да говорите, ако нѣмате правата мисъл. Да говоришъ, азъ разбирамъ да нѣма никаква излишна дума въ говореното. Въ многото говорене грѣхътъ е неизбѣженъ. Нѣкои отъ васъ никакъ не говорятъ. Други много говорятъ. Трети пъкъ криво говорятъ, а малцина право говорятъ и право мислятъ. Всѣки трѣбва да започне да говори правилно, да внесе правата мисъл въ ума си. Въ това отношение, всички ще имате за образецъ правата мисъл. Всички ще имате за образецъ Бога. Човѣкъ е създаденъ по образъ и подобие Божие.

Следователно, когато се научите да мислите правилно, ще видите този образъ. Той ще внесе голѣма радостъ въ душитъ ви. Писанието казва: “Когато ме потърсите съ всичкото си сърдце, ще ме намѣрите”. Само съ правата мисъл ще намѣримъ Бога и ще придобиемъ своето спасение. Съврѣменнитъ хора, както и тия отъ миналитъ вѣкове, се плашатъ и плашили отъ правата мисъл. Тѣ мислятъ, че като дойдатъ до правата мисъл, ще трѣбва да напуснатъ живота.

Не, нѣма да напуснатъ живота, но ще го прѣобразятъ. Ако си овчарь, и живѣешъ въ проста колиба, цомъ имашъ правата мисль, ще си направишъ по-хубава. Овцитъ си ще хранишъ по-добре, ще имъ гадешъ по-гольма свобода. Нѣма да ги колишъ, а само млѣкото имъ ще взимашъ. Ако пѣкъ си градинарь, ще си направишъ най-хубавата градина, съ най-хубави круши, сливи и други плодове, съ най-хубави извори. Музикантъ ли си, ще имашъ най-хубавия инструментъ, ще свиришъ най-добрѣ. Художникъ ли си, ще рисувашъ най-добрѣ. Тогава ти ще разбирашъ смисъла на звѣздитъ, ще имашъ хубави, свѣтли посѣщения отъ сжщества на други слънчеви системи и ще се разговоряшъ съ тѣхъ. Животътъ ти ще се осмисли. Казватъ нѣкои, че това сж заблуждения. Не, ако е въпросъ за заблуждения, именно при сегашното положение, въ което живѣемъ, се намираме и прѣдъ най-гольми заблуждения. По-гольми заблуждения въ свѣта отъ сегашнитъ никога не сж съществували. Ние сме като оня актьоръ, който прѣдставлява на сцената царя. Той туря царската корона, намѣта царската мантия, ходи, разхожда се налѣво-надѣсно съ своя скиптьръ, и като погледне къмъ публиката, казва: “Царь съмъ азъ, да знаете!” Да, той е сѣнката на царя. Като слѣзе отъ сцената, публиката казва: “Този актьоръ изигра добрѣ своята роля”. Той мисли, че е царь, обаче, той е царь само въ грамата. При сегашното положение ние сме актьори на сцената, но трѣбва да слѣземъ отъ сцената, не играемъ правилно ролята си.

Сега вие ще се намѣрите прѣдъ друго противорѣчие и ще кажете: отъ толкова години като живѣемъ, не можахме ли да намѣримъ правата мисль? Правата мисль прѣдставлява сборъ отъ живи сжщества, на които трѣбва да се даде пжть, изходъ, тѣй както, ако водата на едно езеро не изтича, ще застои и ще се развали. Обаче, ти си разуменъ човѣкъ и като придобиешъ правата мисль, ще гадешъ изходъ на водата въ това езеро. Тя ще започне да се движи и да полива твоята градина. Докато нѣмаме правата мисль, нашата градина ще бжде суха. Когато гоиде правата мисль въ тебъ, тя ще отвори крана на твоеото езеро, и водата му ще протече прѣзъ твоята градина. Тогава пжтьтъ ти ще бжде покритъ съ цвѣтя и плодни гървета. Това наричатъ усмихване на щастиеото. Щастиеото може да гоиде само по единъ начинъ - по пжтя на правата мисль. То бѣга отъ насъ, защото знае, че сме хора невѣжи и нѣма да го оцѣнимъ. То е най-красивата мома, която казва: “Азъ ви познавамъ, вие ще ме оцапате, затова бѣгамъ отъ васъ”. Като намѣримъ правата мисль, щастиеото нѣма да бѣга вече отъ насъ. То ще се обърне съ лицето си къмъ насъ и ще трѣгне подирѣ ни. Дрѣжете тази идея въ себе си!

Христосъ казва: "Всѣки, който не минава прѣзъ вратата на кошарата, крадецъ е и разбойникъ е". Всѣки, който нѣма правата мисль, крадецъ е и разбойникъ е. Всѣки, който има правата мисль, влиза прѣзъ вратата на кошарата. Тогава всички условия, всички блага на живота ще те познаятъ и ще дойдатъ при тебъ. Днесъ благата бѣгатъ отъ насъ. Правата мисль е ключътъ на щастието. Ще работите за придобиване на правата мисль. Азъ искамъ всички да бждете герои. Герой е човѣкътъ, който може да бжде мжченикъ. Това не значи, че той самъ трѣбва да прѣдизвиква мжченията, но да бждемъ готови да минемъ прѣзъ най-големитъ мжчнотици, за да добие правата мисль. Надали другъ нѣкой пжтъ ще имате по-благоприятни условия отъ сегашнитъ, за да намѣрите правата мисль. Много пжти сте се занимавали съ този въпросъ, но не сте го разрѣшили. Всички хора, които сж завършили своята еволюция, или които сж добили смисла въ живота, сж минали все по този пжтъ. Азъ ви говоря за правата мисль по този начинъ, защото вие сте физически хора. Духовното говорене е неразбрано; свѣтското говорене е разбрано. Свѣтскитъ хора се разбиратъ. Казватъ: да се разберемъ! Нѣма да се разберете. Казвате: да идемъ на разходка! Сега вече се разбирате. Казвате: да мислимъ право! - Не знаемъ, какво нѣщо е правото мислене, трѣбва да прочетемъ нѣкой философъ. Може да се прочетатъ всички свърѣменни философи, но тѣ сж засегнали правата мисль отъ различни гледища, затова и помежду си сж въ стѣклоуение. Тѣ сж говорили за врѣмето и пространството, за отношенията, за мѣрките, обаче, винаги иматъ различни понятия. Никой философъ до днесъ не е далъ една разумна максима. Всѣки философъ, който не приема Бога като една абсолютна единица, не може да мисли право. Слѣдователно, Богъ е абсолютенъ. Той е единицата, максимата, съ която трѣбва да мѣримъ всичко. Той е началото, Той е конецътъ. Безъ Бога не може да дойде благо въ живота. Любовта въ живота не може да дойде безъ Бога. Богатството въ живота не може да дойде безъ Бога. Здравето въ живота не може да дойде безъ Бога. Супремашята иде безъ Бога. Грѣхътъ иде безъ Бога. Всички блага въ свѣта идватъ чрѣзъ Бога. Любовь, Истина, Мждрость, Кротость, Въздържание, Търпѣние, Прилежание - всички тѣзи добродѣтели идватъ само чрѣзъ Бога. Ти никога не можешъ да усвоишъ, каква и да е добродѣтель, ако нѣмашъ въ ума си Бога.

Нѣкои отъ васъ сте вече въ положение да разберете идеята за правата мисль и ще я приложите въ малкъ размѣръ. Споредъ менъ, пробийте най-малката дупчица съ една игла, и вашиятъ идеалъ

ще се постигне. Не пробиеете ли такава дупчица, отъ васъ нищо не може да стане. Нѣкой казва: азъ ще пробия най-гольма дупка. Това не е философия. По-добрь пробийте най-малката дупка и оставете врѣмето да образува по-гольмата дупка. Вие отворете водомбра, за да мине пѣрвата капка, а тя по-нататѣкъ сама ще си отвори пжтъ. Вие оставете за правата мисль най-малката дупчица, и тя сама ще си пробие най-хубавия пжтъ за живота. Правата мисль е нѣщо живо, тя сама е животъ. Влѣзе ли при васъ, започва вече да твори. Най-добриятъ слуга, най-вѣрниятъ приятель е правата мисль. Тя е животъ, любовь, здраве, смисль.

И тѣй, вие сега ще се стараете да постигнете това положение. Вие имате една изопачена мисль, казвате: нима ние не сме влѣзли още въ духовния животъ? Азъ не се интересувамъ отъ това. Азъ искамъ сега да влѣзете по новия начинъ. Азъ ще ви вкарамъ вжтрѣ. Какъ сте влѣзли? Може да сте влѣзли прѣзъ плета - това не е влизане, то не ме интересува. Вие ще влѣзете съ менъ, азъ ще ви покажа, какъ трѣбва да се влѣзе. Казвате: досега не сме ли влѣзли? Вие сте до кошарата, но вжтрѣ въ кошарата не сте още влѣзли. Казвате: толкова години вече, какъ вѣрваме въ Христа! Азъ не искамъ да ви обезсърчавамъ, но това е дълбокото вжтрѣшно разбирање на великия законъ. Правата мисль трѣбва да влѣзе прѣзъ вратата, като приятель. Тя трѣбва да седне на стола и да се разговаряте съ нея разумно.

Започнете разискванята си съ правата мисль. Нѣкои искатъ да знаятъ, какви сж разбирањята имъ за нѣщата. Тѣй, както ви гледамъ, вие имате стари разбирања. Вие говорите, но то е биене на тжпанъ. Нѣкой се докачи, не е съгласенъ съ мнението на другитъ за Бога. Не, за Бога трѣбва да имате само едно разбирање. Какво нѣщо е Богъ? Азъ наричамъ вашето разбирање за Бога, ограничено разбирање. Циганитъ, запримѣрь, нѣматъ никакъвъ Господъ, никаква религия, никаква наука. Тѣ сж изпждени, пропагнали ученици отъ окултната школа. Ние не се занимаваме съ циганитъ, тѣхъ ще оставимъ настрана. Азъ взимамъ гумата циганинъ като прозвище на пропагналъ, на лѣнивъ, на лѣжливъ човѣкъ. Той гледа на хората на кафе, на карти, хвѣрля бобъ - виждалъ разни образи. - Никакъвъ образъ нѣма. Да гледашъ на кафе, това не е наука. Да врачувашъ на бобъ, това не е наука. Ще ви приведа единъ примѣрь за единъ персийски ходжа, когото жена му прозвела гледачъ. Казва му тя: "Стани гледачъ, за да се оправятъ работитъ въ живота ни"! Той и казва: "Не разбирамъ отъ това изкуство". Най-послъ, тя го убѣдила да стане гледачъ. Пѣрвиятъ день той успѣлъ въ прѣдсказанията си. На втория день дохожда единъ

човѣкъ при него, носи лисица въ едни гащи и го пита: “я ми кажи, какво нося въ гащитѣ?” Името на ходжата било Чаширъ. На турски чаширъ значи гащи. Ходжата седи, мисли и си казва: “Веднѣжъ Чаширъ, т. е. лисица на пазарь, втори пѣтъ Чаширъ на пазарь, докато го хванатъ”. Човѣкътъ, като го слушалъ, казалъ си: “Ето, позна, че нося лисица”. И така прочуль се той за гледачъ. По едно врѣме крадци влизатъ въ двореца на шаха и ограбватъ всичкитѣ му богатства. Викатъ ходжата и му казватъ да открие крадцитѣ. Той казва на жена си: “Отиде ми главата! Ти ми създаде най-голъмата бѣда въ свѣта. Дѣ ще намѣря тия крадци.” Той поускалъ отъ шаха 30 деня срокъ, докато намѣри крадцитѣ, а въ това врѣме да си оплаче сждбата. Взима съ себе си 30 зърна отъ царевица и отива въ една гора. Съда подъ едно дърво и слѣдъ като залѣзла слънцето, отгѣлилъ едно отъ царевичнитѣ зърна и си казалъ: “Ето първиятъ день мина”. Крадцитѣ, понеже знаели, че той е добъръ гледачъ, изпратили единъ отъ тѣхъ да слуша, какво ще говори. Като чуль, че ходжата си казалъ “единъ мина”, помислилъ си: “позна ме, че азъ съмъ единъ отъ крадцитѣ”. Вториятъ день ходжата пакъ отгѣлилъ другото зърно и си казалъ: “Ето, и вториятъ мина!” Чуль го вториятъ крадецъ и си казалъ: “И мене позна!” И така ходжата си отгѣлялъ всѣки день по едно зърно и броялъ изминалитѣ се дни, а крадцитѣ мислили, че тѣхъ брои. Затова, отиватъ при него и му казватъ: “Молимъ ти се, ще ти дадемъ всичкото богатство, само да не ни издадешъ!” Тѣй се прочуль той за виденъ гледачъ. Това не е гледане, това е едно приятно съвпадение на нѣщата. Азъ не искамъ да бждете като този гледачъ. Това е само едно приятно забавление. Правата мисль, обаче, е Божествена, положителна наука, която ще внесе новото въ душитѣ ви.

И тѣй, казвамъ на младитѣ: този е седмиятъ съборъ. Тази година ще се опрѣдѣли насоката въ живота ви. Всички искате да турите една Божествена основа, върху която ще градите. Турите ли такава основа въ живота си, само тогава ще може да работимъ, само тогава ще можемъ да се разбираме.

Новото учение и съвременните задачи на живота.

Всѣко движение има значение доколкото, доколкото то отговаря на нуждите на живота и доколкото е въ хармония съ посоката на еволюцията. По това се мѣри и жизнеспособността на едно движение. Докато е въ хармония съ законите на еволюцията, то притежава жизнеспособност, крие въ себе си онази вътрѣшна сила, която побѣждава всички прѣпятствия.

Днесъ, слѣдъ материалистичната култура, се събуждатъ по-високите духовни сили въ човѣка. Затуй Метерлинкъ говори за “пробуждането на душата.” Това е именно причината за духовната вълна, която забѣлъзваме днесъ навсѣкждѣ. Значи, тя не е случайно явление. Слѣдователно, новата култура, която иде, си има дълбоките причини въ законите, по които се развива човѣчеството.

Поради това, духовното разбиране на живота днесъ е толкова нужно, колкото въздухътъ, който дишаме.

Това, което несъзнателно търсятъ, за което несъзнателно копнятъ днесъ всички, въ сжщностъ то е Новото учение.

Коя е причината за днешния хаосъ? Защо днешната култура е пълна съ страдания, катастрофи, разрушения? Защото днесъ владѣе фалшиво разбиране на живота.

Учителътъ каза въ днешната беседа: “Всички прѣстѣпления започватъ отъ кривите положения, кривите мисли.” “Ти казвашъ че разбирашъ живота, а при това си нещастенъ. Това не е разбиране на живота. Ако ти разбираше отъ какво страдашъ, щѣше да се излѣкувашъ.”

Само правата мисълъ, т. е. мисълъ безъ абсолютно никаква погрѣшка, може да ни даде онази мощъ да прѣустроимъ разумно живота.

Какъ може едно фалшиво разбиране на живота да донесе нѣщо добро, красиво, хармонично?

Ето защо, това отъ което днесъ човѣчеството най-много се нуждае, то е правата мисълъ. Правилно разбиране на живота. За да се дойде до нея, природата трѣбва да се изучи по форма, съдържание и смисълъ.

Какво ще каже, напр., изучаването на растението по форма, съдържание и смисълъ? Можемъ да изучимъ въ растението това, което е достъпно за външно наблюдение: корень, стѣбло, листа, цвѣтове

и пр. Това е изучаване на формата. Можемъ да изучимъ електричеството, магнетизма и по-висшиятъ енергии на растението. Това е изучаване на съдържанието. Можемъ да изучимъ психичното, което лежи задъ формата и работи върху нея. Това е изучаване на смисъла.

Какви широки перспективи се отварятъ за медицината, ако се изучатъ проблемитъ и отъ това тройно гледище! Сжщо и за астрологията и за всички други науки.

Трѣбва да се изучи новото, което се внася въ всички области на науката, философията, изкуството и въ всички други области на живота чрѣзъ новото учение. Какво обширно поле за работа - теоретическа и практическа! Всички проблеми на естествознанието, астрономията, математиката, езикознанието, психологията, историята, музиката, живописята, науката за хранене, спане, гимнастиката, духовниятъ растежъ, обществениятъ животъ и пр., трѣбва да се разглеждатъ отъ това тройно гледище.

Чрѣзъ правата мисълъ ще стане възможно прѣминаванетоъ въ една по-висока култура.

Д-ръ Ст. Кагиевъ.

Ние, учението и животътъ.

Понятието “ние” има широкъ и тѣсенъ смисълъ. Въ широкия смисълъ на думата, това сж ония съзнати души, които сж почувствували Божествената искра въ себе си, които сж различили възвишената сжщина, зовеща ги къмъ Доброта, Благородство, къмъ Бога, минавайки прѣзъ трудния пътъ на безвъзвратната жертва на низшето. Това сж души, които живѣятъ извънъ врѣмето и пространството, които сж били и ще бждатъ “солта на земята”, “видѣлината на свѣта”, факленосцитъ, които безшумно сж освѣтлявали пътя на човѣчеството.

Понятието “ние”, въ тѣсенъ смисълъ на думата, изразява послѣдователитъ на г-нъ Джновъ, т. е. ученицитъ на окултното учение въ България прѣзъ наше врѣме, споредъ методитъ на сжщия.

Окултизмътъ е ималъ всѣкога учители, които въ разнитъ врѣмена, съ огледъ на народитъ и епохитъ, сж го прѣподавали, като сж си служили съ различни методи на работа. На “ние”, въ тѣсния смисълъ на думата, прѣдстои да изиграе велика роля, специално въ славянската раса. И нѣма сила на свѣта, която може да спре неговия

пжть.

Всичкитъ нествършенства на сегашното Братство сж само обикновенитъ неджзи на всъка идея, която добива форма. Формата нъма какво да ни смущава. И въ тая насока, въпрѣки всичко, намъ ни трѣбва само оптимизъмъ.

Да не си правимъ илюзия, че ние и учението сме едно и сжщо нъщо. То ще прѣмине надъ главитъ ни, принадлежайки на вѣковетъ, и за насъ ще остане това малкото, което сме могли да използваме отъ него.

Животътъ около насъ ни чака. На менъ се струва, че нъма личностъ и срѣда, която да не се ползува отъ учението. Защото всички човѣци сж души, които дирятъ свѣтлина и всѣкога трепватъ, когато се налучка правия пжть, за да имъ се покаже тя.

Ст. Неновъ.

Едно кратко изяснение за понятието “ние”.

Отъ безбройнитъ сжществуващи “ние”, има едно “ние”, което се е поселило въ нашитъ души като единъ великъ идеалъ. То изразява: ние, които живѣемъ въ любовта; ние, които имаме знанието; ние, които знаемъ да мислимъ правилно, които живѣемъ въ вѣченъ день на радостъ и никога не захождаме въ силата на младостта си; ние, които носимъ благодатта на Христа и славимъ името Божие на земята. Христовиятъ ученикъ приема това “ние” въ душата си, като свой идеалъ, и изоставя всички други ние, които сжществуваатъ. И тъй, това ние застава по отношение на ученика като неговъ идеалъ. Второто отношение на ученика е къмъ науката, т. е. къмъ това, съ което живѣятъ тѣзи “ние”. Ученикътъ трѣбва да приеме, да усвои тази наука. И слѣдъ като влѣзе въ реда на това “ние” и приеме неговата наука, иде третото положение, или отношението му къмъ живота. Той става единъ работникъ на новия животъ въ по-долнитъ степени на съзнанието за животъ.

Съборътъ свърши съ концертъ.

ЗАКОНЪ ЗА ЕДИНСТВО И ОБЩНОСТЪ

Лекции на специалния класъ
отъ
Учительтъ

ШЕСТИ
МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ.

8 - 10 Юлий 1928 год.

СОФИЯ

Роденъ отъ Бога.

Ще говоря само върху три думи отъ свещената книга: "Роденъ отъ Бога".

Често съврѣменнитѣ философи третираатъ въпроса: какъвъ е смисъла на живота? Азъ нѣма да говоря подробно върху този въпросъ, но казвамъ: когато човѣкъ е роденъ, животътъ вече има смисълъ. Питамъ: можете ли да опрѣдѣлите дължината на една рѣка, която още не е започнала да тече? Можете ли да опрѣдѣлите свѣтлината на слънцето, което още не е изгрѣло? Тогава, какъ ще опрѣдѣлите, какъвъ е смисълътъ на живота, ако хората не сж още родени? Слѣдователно, животътъ не може да има нѣкакъвъ смисълъ за човѣка, който още не е роденъ.

Нѣкой пита: може ли да излѣзе нѣщо отъ мене? - Ако не си роденъ, нищо не може да излѣзе. Чудни сте! Какъ може да излѣзе нѣщо отъ това, което не е родено? Какъ може да излѣзе нѣщо отъ земя, на която нищо не си сълъ? Щомъ нищо не си сълъ, нищо не може да излѣзе. Ако си сълъ жито, ще излѣзе жито; ако си сълъ царица, ще излѣзе царица. Изобщо, каквото си сълъ, това ще излѣзе. Да разисквашъ върху това, какво може да роди една нива, на която нищо не си сълъ, това е празно философствуване. Това азъ наричамъ "философия на празнитѣ думи".

Мнозина отъ съврѣменнитѣ хора питатъ: какъ можемъ да се спасимъ? - Ако не си роденъ, не можешъ да се спасишъ; ако си роденъ, можешъ да се спасишъ. Който не е роденъ, той не е грѣшилъ, и нѣма какво да се спасява. Нѣкой казва: какъ ще позная Бога? - Ако си роденъ, ще Го познаешъ; ако не си роденъ, нѣма какво да Го познавашъ. Намѣрите ли се прѣдъ извѣстно противорѣчие въ живота си, разсждавайте философски: роденъ ли съмъ азъ, или не съмъ роденъ. То значи: посѣтъ ли съмъ на нивата, или не съмъ посѣтъ. - Ама азъ трѣбва да мисля. - Ако не си роденъ, нищо не можешъ да мислишъ, главата ти нищо не може да роди. Роденъ ли си, ще мислишъ и ще чувствувашъ - главата ти ще ражда и сърдцето ти ще ражда - всичко въ тебъ ще ражда. То значи: родениятъ ще сѣе и плодъ ще ражда.

Сега, за мене не е важно, дали ще разберете това, което ви говоря, или не. Азъ говоря за тѣзи, които сж родени и зная положително, че тѣ ще ме разбератъ. У васъ ще се зароди мисълта, дали сте родени или не. Това е задача, разрѣшението на която се отнася лично

до всеки едного. Нѣкой може да запита: азъ роденъ ли съмъ или не? Който задава такъвъ въпросъ, ще мяза на онзи българинъ Стоянь, на когото откраднали магарето. Единъ денъ той тръгналъ за града да продава магарето си, но по пжтия се уморилъ и легналъ подъ едно дърво да си почине. За да не открадне нѣкой магарето му, той го завързалъ съ юлара за ржката си и спокойно заспалъ. Въ това врѣме покрай него минали нѣколко дѣца, и като го видѣли, че спи, внимателно развързали магарето, като оставили само юлара въ ржцѣтъ му, и избѣгали. Като се събудилъ, Стоянь видѣлъ въ ржката си само юлара, а магарето го нѣмало. Той поразтъркалъ очитѣ си, да види, дали не се лъже, и си казалъ: “Стоянь ли съмъ азъ, или не съмъ? Ако съмъ Стоянь, магарето отиде; ако не съмъ Стоянь, спечелихъ единъ юларъ.” Защо Стоянь се запитва, дали е той, или не е? Значи, той е изгубилъ нѣщо сжщественно и казва: “Ако азъ съмъ Стоянь, изгубихъ магарето и съжалявамъ за него; ако пъкъ не съмъ Стоянь, спечелихъ единъ юларъ.” Той съзнава, че е изгубилъ нѣщо важно, но все пакъ си дава малка утѣха и казва: “Поне единъ юларъ спечелихъ”.

Често и ние, съврѣменнитѣ хора, като изгубимъ нѣщо сжщественно въ живота - магарето си - се утѣшаваме поне съ юлара. Като влѣзе въ живота и изгуби магарето си, човѣкъ съзнава, че по-рано животътъ му е билъ по-лекъ съ магарето. Изгуби ли магарето си, той казва: тежъкъ е животътъ ми! Защо е тежъкъ животътъ ми? - Изгубихъ магарето. Послѣ казва: животътъ ми олекна. Защо? - Намѣрихъ магарето си.

“Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави.”

Това учение е основата на живота, начало на една велика философия. Думата “роденъ отъ Бога, раждане” не подразбира еднократенъ процесъ, но вѣченъ, непрѣривенъ процесъ: ежедневно, ежечасно, ежеминутно ще се раждашъ. Да мисли човѣкъ, че само единъ пжтъ се ражда, това не е нѣкаква дълбока философия, това е чисто материалистическо схващане. Отъ Божествено гледище “раждането” е вѣченъ процесъ. Вчера може да си билъ роденъ, а днесъ да не си роденъ и обратно: вчера може да не си билъ роденъ, а днесъ да си роденъ. И едното е възможно, и другото е възможно. Казвате: въ тази мисль има противорѣчие. - Ние не се занимаваме съ противорѣчията въ живота, оставяме ги сами да се разрѣшаватъ. Има една философия, която казва: не губете врѣмето си съ разрѣшаване на противорѣчията въ живота. Защо? - Понеже хората на земята не разполагатъ съ достатѣчно врѣме. Вие сте се родили въ епоха, въ която нѣмате на разположение много врѣме, затова живѣете почти извънъ врѣмето.

Въ физическия свѣтъ пространство имате достатъчно, но врѣме нѣмате.

Днесъ хората съзнаватъ този фактъ, и затова всички бързатъ, като казватъ, врѣме нѣмаме! Прѣдложете на кого и да е да прочете нѣкоя хубава книга, той ще ви каже: врѣме нѣмамъ! Накарайте нѣкоя домакиня да направи нѣщо извънъ своята работа, и тя ще каже: врѣме нѣмамъ! Всички хора се оплакватъ, че нѣматъ врѣме. Всѣки моментъ отъ врѣмето е заетъ съ опрѣдѣлена работа.

Думата “раждане” може да се разгледа въ тѣсенъ и широкъ смисълъ. Азъ я разглеждамъ въ широкъ смисълъ, за да не се спънете, защото въ тѣснотата се крие злато. Когато човѣкъ се спъва, това показва, че той живѣе въ тѣсния смисълъ на нѣщата. Злато живѣе въ тѣсния смисълъ на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата, на добродѣтелята и т. н. Злато търси мѣсто въ тѣснорждството, но гоиде ли до широчината, до широкорждството, то казва: това мѣсто не е за мене, тукъ не мога да живѣя, изгубвамъ се. И дѣйствително, всѣко нѣщо трѣбва да има свое първоначално мѣсто, т. е. свое начало. Ако нѣщата започнатъ отъ своя първоначаленъ пунктъ, тѣ ще получатъ и своя естественъ подемъ. При това положение ще може да очакваме качествата на раждането.

Често хората запитватъ, на какво се дължатъ противорѣчията въ живота. За да се обяснятъ противорѣчията въ живота, ще ви прѣведе единъ малкъ разказъ, който се отнася до старитѣ врѣмена. Въ разказа се говори за нѣкой си графъ Карнаци - чудакъ човѣкъ въ своитѣ разбираня и проявления. Той билъ затворенъ, саможивъ човѣкъ, така далечъ отъ хората и тѣхнитѣ болки и страдания, че самъ не помнилъ да е направилъ нѣкому най-малкото добро. Богатъ човѣкъ билъ графъ Карнаци, живѣлъ близо до морето, дѣто ималъ обичай да излиза често на разходка. Всички хора, които го познавали, имали лошо мнѣние за нѣго, като жестокъ, суровъ човѣкъ - никому благъ погледъ, никому дума не казвалъ, на никой просекъ милостиня не давалъ.

Наблизо до кжщата на графа живѣлъ бѣденъ, скроменъ човѣкъ, но голѣмъ философъ, нареченъ Севадинъ. И той билъ голѣмъ чудакъ: бѣдно облѣченъ, безъ шапка и безъ обуца, отъ никого нищо не приемалъ, живѣлъ съ каквото ималъ. Никога не търсилъ удобства въ живота си, задоволявалъ се съ най-малкото, което ималъ. Занимавалъ се, обаче, съ философия и наука - единственото удоволствие въ неговия животъ. Прѣкарвалъ днитѣ на своя животъ като философъ-стоикъ. Единъ день Севадинъ се заинтересувалъ отъ живота на графъ Карнаци, започналъ внимателно да го изучава съ сериозното и искрено желание да му

помогне по нѣкакъвъ начинъ да измѣни малко своя характеръ. Редъ години той проучавалъ живота на Карнация, наблюдавалъ го въ неговитѣ редовни разходки покрай морето. Веднѣжъ му дохожда на умъ една свѣтла идея, да отвори тази душа и си казва: “Ще направя единъ опитъ, да видя, какъвъ резултатъ иматъ моитѣ теории”.

Опитътъ му се състоялъ въ слѣдното: отивалъ всѣка сутринъ на морето, прѣди да е дошълъ още Карнаци, и тамъ, върху пѣска на морския брѣгъ, написвалъ по едно изречение на нѣкой отъ великитѣ философи, мждреци или Учители, които сж живѣли отъ началото на свѣта, до послѣдно врѣме. Написвалъ изречението и се скривалъ нѣкъдѣ, отгдето могълъ да наблюдава, какво ще направи Карнаци, като дойде покрай морето. Идва Карнаци, разхожда се, наблюдава морето, и извѣднѣжъ забѣлзва нѣщо изписано върху пѣска. Чете, намира, че това изречение е хубаво, дълбока философия има въ него и си казва: “Чудно нѣщо! Кой ще е написалъ тукъ това изречение? Жалко, вълнитѣ на морето ще дойдатъ до брѣга, ще залѣятъ пѣска и ще заличатъ изречението”. Замисля се и си заминава. На втория день дохожда, вижда друго изречение написано. На третия день - трето изречение и т. н. Замисля се вече сериозно, какъ да запази тия изречения, едно отъ друго по-хубави и смислени. Севадинъ отъ далечъ наблюдавалъ, какъвъ ефектъ произвежда тази замислена отъ него работа. Карнаци не могълъ да си обясни, кой ще е този човѣкъ, който пише тия хубави изречения на морския брѣгъ. По едно врѣме си казалъ: “Да не би това да е нѣкаква илюзия на моя умъ, да се заблуждавамъ нѣкакъ?” Продължавалъ да прави всѣки день своитѣ разходки и всѣкога намиралъ по едно хубаво изречение, което слѣдъ малко морскитѣ вълни заливали. “Важни сж тия мисли, не трѣбва да се изоставятъ така на морскитѣ вълни, да бждатъ заличени.”, си казва той. Брѣква въ джоба си да извади моливъ и намира такъвъ. Не много далечъ отъ него седи Севадинъ и наблюдава. Като го забѣлзва Карнаци, веднага го извиква и го запитува: “Ти безъ работа ли си? - Да. - Бѣденъ човѣкъ ли си? - Да бѣденъ съмъ. - Знаешъ ли да пишешъ? - Зная. - Вземи тогава тѣзи листъ и моливъ и трѣгни слѣдъ мене, ще ти кажа, какво ще правишъ.

Сега вече трѣзватъ двамата заедно: Карнаци напрѣдъ, Севадинъ слѣдъ него. Карнаци спира прѣдъ първото изречение, започва да чете и казва на Севадина: “Пиши, каквото чувашъ”. Севадинъ пише. Отиватъ на друго мѣсто. Карнаци чете второто изречение, а Севадинъ пише. Отиватъ на трето, на четвърто мѣсто. Севадинъ прѣписва всичкитѣ написани изречения. Казва му Карнаци: “Ти си простъ човѣкъ, не разбирашъ тия изречения, но нищо отъ това. Умрѣ пакъ

ще дойдеш на сжщото мѣсто. Всичко, което съм ти продукувал до сега, както и това, което ще ти диктувамъ за въ бждеще, ще прѣпишеш на чисто и така ще ми го донесеш”. День слѣдъ день отивалъ Севадинъ на морския брѣгъ и прѣписвалъ своитѣ изречения.

И тѣй, по този начинъ, между графъ Карнаци и Севадинъ се създаде една вжтрѣшна връзка. По едно врѣме Карнаци чете едно отъ написанитѣ изречения: “Пий отъ самоизцѣдения сокъ на лозовата пржчка!” Слѣдъ това прочита второ изречение: “Пий отъ живата вода, която тече”. И най-послѣ прочита трето изречение: “Направи най-малкото добро, което никога до сега не си направилъ”. Той се замислилъ дълбоко върху тия три изречения и казалъ на Севадина: “Този човѣкъ, който пише всѣки день тия изречения по морския брѣгъ, трѣбва да е нѣкой великъ философъ. Обаче, не е достатѣчно само да прѣписваме тия велики изречения, но трѣбва да ги приложимъ въ живота си, да видимъ тѣхния резултатъ. Ще приложя третото изречение, да направя най-малкото добро. Кое считаешъ ти за най-малкото добро?” - “Помисли малко!” Казва му Севадинъ. - Добрѣ, ще помисля. Отива Карнаци дома си и влиза въ своята стая, на която прозорцитѣ били затворени съ години. Като влѣзълъ вжтрѣ, замислялъ се и си казалъ: “Сега не мога да направя друго най-малко добро, освѣнъ това, да отворя кепенцитѣ на прозорцитѣ въ моята стая, които не сж отваряни, откакъ сж умрѣли майка ми и баща ми”. Отваря кепенцитѣ на прозорцитѣ, и веднага вижда обстановката на цѣлата стая.

На другия день Карнаци и Севадинъ пакъ отиватъ на морския брѣгъ и четатъ написано ново изречение: “Прочети най-прашасалата книга въ твоята стая! При това, чети я тѣй, както е, съ праха заедно, безъ да го изтърсвашъ!” Карнаци си казва: имамъ една такава книга, навѣрно отъ никого непипана и неотваряна отъ редъ поколѣния. Влиза въ стаята си, намира тази книга и безъ да я чисти отъ праха, започва да я чете. Да четешъ една книга, както е прашасала, да не чистишъ праха и, това е философия! Чистишъ ли праха и и послѣ я четешъ, прахътъ ще влѣзе въ бѣлитѣ дробове и ще повлияе върху ума ти. Не махай праха отъ книгитѣ. Чети ги съ него заедно. Прахътъ, който е поленалъ по книгитѣ на хората, има свое съдържание. Това не може да се доказва, но може да се опита. Ако нѣкой цигуларъ постави внимателно на цигулката една хартия, посипана съ прашецъ, и полека тегли лжка върху струнитѣ, отъ праха ще се образуватъ извѣстни линии, по които ще се познае, какви сж били тоноветѣ. Ще кажете: за насъ е непонятно, какъ така прахътъ върху книгитѣ да има свой смисълъ и съдържание. Казвамъ: неразбранитѣ нѣща въ живота иматъ свой вжтрѣ-

шенъ смисълъ.

Карнаци отвърва прашасалата книга, и тя се указала Библията, която не била четена отъ прѣди четири поколѣния. Той отвърва книгата и попада на слѣдното изречение: “Богъ е Любовьъ.”

Замисля се върху тия думи и си казва: “Вѣрно е, че Богъ е Любовьъ, но Той оставя своитѣ дѣца да се напрашатъ така, както тази книга, затворена отъ четири поколѣния насамъ.” Не е ли малко противорѣчиво, като казваме, че Богъ е Любовьъ, а при това сжществува въ най-гольмитѣ страдания въ свѣта? Не е ли малко противорѣчиво, като казваме, че Богъ е Любовьъ, а при това смъртъта сжществува въ свѣта? Не е ли малко противорѣчиво, като казваме, че Богъ е Любовьъ, а при това злото сжществува на земята?

Азъ приведохъ този примѣръ, за да ви изясня чръзъ него положението, въ което вие се намирате. Севадинъ, това сте вие. Карнаци, това сж условията, обществото, въ което живѣете. Мнозина казватъ: нѣма работа за насъ. Казвамъ: вземете примѣръ отъ Севадина. Той не беше богатъ човѣкъ, но намери изходенъ пѣтъ, да спечели сърдцето на Карнаци и да се сприятелиятъ. Слѣдователно, намѣрите ли се прѣдъ нѣкое противорѣчие въ живота си, трѣбва правано да го разрѣшите. То е вашиятъ Карнаци, съ когото вашиятъ Севадинъ трѣбва да се земе, да изучи характера му, да спечели сърдцето му и най-послѣ да се сприятели. Вашиятъ Севадинъ всѣки день трѣбва да пише по едно ново изречение на морския брѣгъ, безъ да се страхува, че вълнитѣ ще заличатъ усилията му. Ако едно отъ тия сѣменца попадне въ ума или сърдцето на Карнация, цѣльта, къмъ която се стремѣлъ Севадинъ, е постигната.

Каква е била цѣльта да Севадина, нѣма да обяснявамъ; важното е, че той ималъ близка и далечна цѣль въ живота си, къмъ която се стремѣлъ. Азъ не говоря за цѣльта на онѣзи, които не сж родени отъ Бога, но за цѣльта на роденитѣ отъ Бога. За послѣднитѣ Писанието казва: “Роденитѣ отъ Бога грѣхъ не правятъ”. Това не подразбира, че по врѣме и пространство тѣ не правятъ грѣхъ, но родениятъ отъ Бога, за всѣки гаденъ моментъ, когато съзнава това, при каквито изкушения и да изпадне, грѣхъ не може да направи. Отъ философско гледище този въпросъ е ясенъ. Богатиятъ не може да краде. Питаме: защо богатиятъ не може да краде? - Защото той е задоволенъ, може да има всичко, каквото пожелае.

Ще кажете: въ какво седи тази невъзможность? Допуснете, че вие носите на гърба си единъ чувалъ, пѣленъ съ скжпоцѣнни камъни и цѣль сте въ потъ отъ тежестъта на този товаръ. Питамъ: ако

намърите по пжтя още единъ такъвъ чуваль, пълень съ скжпоцънности, ще го вземете ли на гърба си? - Не, ще оставите този чуваль за другъ пжть, той сега не може да ви съблзнява. Въ този моментъ вие сте богатъ, задоволенъ човѣкъ. Когато се явяватъ противорѣчията въ живота ви, това показва, че вие не можете да се справите съ положението, защото едни хора носятъ пълни чували на гърба си, а други носятъ празни чували. Всѣки човѣкъ, който носи на гърба си празень чуваль, има изкушения. Всички изкушения, скърби и страдания въ живота произтичатъ отъ празните чували. Човѣкъ, който носи на гърба си чуваль, пълень съ скжпоценности, е цѣлъ въ потъ, пѣшка, страда отъ тежестъта на чувала, но той има планове, мечти, мисли, прѣдприема едно, друго - разчита на нѣщо. Човѣкъ, който носи празень чуваль на гърба си, обръща се натукъ-натамъ, навсѣкъждѣ вижда безсмыслие и пустота, и казва: празень е животътъ, нѣма смисълъ въ него.

Казвамъ: нека този, който носи празния чуваль на гърба си, хване пжтя не Севадина и отиде на морския брѣгъ да пише велики мисли. Онзи пѣкъ, който носи пълния чуваль на гърба си, е графъ Карнаци. Нека той прѣписва изреченията отъ морския брѣгъ и ги прилага въ живота си. Не постжпвате ли така, всѣкога ще се намърите прѣдъ противорѣчия въ живота си. Обаче, не се опитвайте сами да разрѣшавате противорѣчията!

Тази сутринъ азъ говоря на младитѣ ученици. Млади наричамъ тия, които сега започватъ рабата си, а стари - тия, които отдавна работятъ. Това не подразбира, че старитѣ сж завършили своята работа, но работятъ вече. Като се говори, че едни сж млади, а други стари, това е по отношение времето на тѣхната работа. Нѣкой ученикъ може да е постжпилъ въ училището прѣди нѣколко години, но не учи, не работи. Това показва, че той е още младъ, не съзнава, какво трѣбва да прави. Другъ може да е постжпилъ само прѣди една година, но той учи, работи. Този ученикъ е старъ, съзнава задълженията си и учи. Често младитѣ ученици сж по-способни отъ старитѣ, а нѣкога старитѣ ученици сж по-способни отъ младитѣ. Способни ученици има и между младитѣ, и между старитѣ. Не разбирайте понятията "младъ и старъ" въ тѣхния букваленъ смисълъ. Способень ученикъ е този, който идва въ училището съ готови дарби и таланти въ себе си, а училището му дава само условие за тѣхното развитие. Благороднитѣ чувства сжщо така не се създаватъ нито въ училището, нито въ обществото, но училището и обществото сж само фактори, условия за тѣхното развитие. Слѣдователно, човѣкъ иде отнѣкъждѣ съ готови

заложби въ себе си, които той развива и разработва въ живота. Отгд иде човѣкъ въ свѣта, този въпросъ ще оставимъ настрана, защото, ако говоримъ за другия свѣтъ, мнозина ще кажатъ, че той не е реаленъ. Дѣйствително, всѣки свѣтъ, който не може да даде отпечатѣкъ на физическия свѣтъ, се счита нереаленъ. Обаче, има свѣтове, които могатъ да се отпечатватъ на физическия свѣтъ. Сжщото нѣщо е и съ идеитѣ. Има идеи, които могатъ да се отпечатватъ въ нашия умъ, а има идеи, които не могатъ да се отпечатватъ въ нашия умъ.

Роденъ отъ Бога! - Това е началото на истинския, разумния животъ въ човѣка. Нѣкой казва: за да бжде човѣкъ роденъ отъ Бога, трѣбва да е високо ученъ! Ученикътъ трѣбва да започне съ тази велика проблема на живота си - да бжде роденъ отъ Бога. Правиленъ ли е процесътъ на физическото раждане? Колко мѣсеца продължава периодътъ на бременността за човѣка? - Деветъ мѣсеца. Прѣзъ този периодъ зародишътъ минава прѣзъ 400,000 форми въ употребата на майката, докато се създаде като човѣкъ. Освѣнъ 400,000 форми зародишътъ прѣзъ тия деветъ мѣсеца минава и редъ други форми, за които сега нѣма да говоря. Прѣзъ цѣлото врѣме на бременността вие можете да изчислите, по колко отъ тия форми се падатъ на минута, на часъ, на день. Когато кажемъ, че нѣкой е роденъ отъ Бога, ние подразбираме пакъ процеси подобни на зачеването и раждането, както това става и въ физическия свѣтъ на земята. Родениятъ отъ Бога постепенно ще минава отъ слава въ слава, отъ знание въ знание, отъ любовъ въ любовъ, отъ правда въ правда, отъ истина въ истина и т. н. Когато нѣкой казва, че има широки схващания за живота, азъ разбирамъ, че той се намира въ процеса на ново зачеване и отива къмъ новораждането, защото само въ този процесъ има постепенно разширяване.

Ще ви приведа още единъ разказъ, безъ да споменавамъ имена на лицата, за които се говори въ разказа. Ще ви рѣдамъ разказа въ проста форма, както дѣцата разправятъ приказки. Една царска дъщеря, благородна, добра мома, се разболѣла зѣ и била почти на умирање. Тя се обърнала къмъ Бога съ гореща молба да продължи живота и, да поживѣе още на земята. Богъ чулъ нейната молба и рѣшилъ да продължи живота и съ 20 години. За тази цѣль Той изпраща отъ небето единъ ангелъ съ писмо, въ което съобщава на царската дъщеря, че животътъ и се продължава съ 20 години. Тя прочела писмото, зарадвала се и погледнала къмъ Божия посланикъ. Въ този моментъ се влюбила въ него. Сега вече тя се намѣрила прѣдъ една дилема, която не могла да разрѣши. Да отиде съ ангела на небето - не може, Богъ продължилъ живота и съ още 20 години. Освѣнъ това, мжно ще и

бжде за майка и, за баща и - искало и се да поживѣе на земята. Да остане ангелътъ при нея - и това не може. Той дошълъ на земята съ мисия: да прѣдаде писмото на царската дъщеря и да се върне горѣ. Какво да прави? Ако знаеше съдържанието на писмото прѣди да го отвори, тя би пожелала да отиде съ ангела заедно на небето. Ами сега? Ако рече да напусне земята и отиде съ ангела, тя ще прѣстѣпни Божия законъ. Богъ и продължава живота съ 20 години. Ако ангелътъ остане на земята при нея, той прѣстѣпва Божия законъ, не е изпълнилъ мисията си, както трѣбва. Какво да се прави? - Вие ще разрешите тази задача.

Този разказъ изобразява сегашния ви животъ съ всички противорѣчия, които се срѣщатъ въ него. Сега животътъ на всинца ви е продълженъ съ 20 години. Какво ще правите? Любовта дойде, донесе ви писмо отъ Господа, но ще си замине. Съ нея не можете да отидете. Бѣше време, когато можахте да отидете съ нея, но тогава се отказате. Сега, младитъ ученици, нека мислятъ, а старитъ нека разгадватъ. Младитъ ученици да оратъ, а старитъ да съят! Младитъ да жънатъ, а старитъ да вършеятъ! Младитъ да копаятъ лозето, а старитъ да бератъ гроздето! Младитъ да готвятъ, а старитъ да ядатъ! Младитъ да печелятъ, а старитъ да харчатъ! Това сж положениа въ живота. Това е философия, която всѣки ще разбира, както може. Разбирайте я широко, споредъ новитъ схващания, споредъ великия Божественъ законъ, който работи въ свѣта. За нѣкои свѣтътъ е загадка, а за други той е въпросъ на разрешение. За нѣкои свѣтътъ е мжчение, а за други той е свѣтлина. Свѣтътъ вклучва различни условия, при които всѣки човѣкъ се намира. Заклоченията, изводитъ на този или онзи човѣкъ въ свѣта, че той е добъръ или лошъ, сж субективни. "Отчасти знаемъ, отчасти мждруваме", казва Павелъ.

Нѣкой казва: тежъкъ е животътъ ми! Азъ подразбирамъ, че неговиятъ животъ е тежъкъ, но не и животътъ на другитъ хора, нито животътъ на ангелитъ. Животътъ на ангелитъ е щастливъ, смисленъ. Когато нѣкой каже, че животътъ е брѣме, или че животътъ е борба, неговиятъ животъ е брѣме, неговиятъ животъ е борба. Никой не може да говори за трудноститъ на цѣлокупния животъ. Когато нѣкой каже, че животътъ е щастливъ, това подразбира неговия животъ, но не и живота на другитъ хора и сжщества. Това, което въ даденъ случай е вѣрно за едного, не е вѣрно за всички. Ако нѣкой човѣкъ се намира при сжититъ условия, при които се намирамъ и азъ, и двамата ще имаме една и сжца отитностъ. И тогава, ако азъ съмъ нещастенъ, и той ще бжде нещастенъ; ако азъ съмъ щастливъ, и той ще бжде

щастливъ. Като казвамъ, че и двамата ще имаме сжщата опитностъ, не подразбирамъ абсолютно идентична, но приблизително еднаква. Нъщата постоянно се мѣнятъ по време и пространство. Двама души могатъ да иматъ една и сжща опитностъ, но все пакъ ще има нѣкакви малки различия въ опитността на двамата.

Роденъ отъ Бога! Размишлявайте всички върху тази мисълъ. Помислете малко и върху двата малки разказа. Тѣ изясняватъ нѣкои положения отъ вашия животъ. Казва се въ Писанието: “Богъ е Любовь! Любовта ражда живота.” Значи сжщевременно Богъ е животътъ, въ който се пишатъ хубавитѣ нъща, но идватъ вълнитѣ на морския брѣгъ и заличаватъ написаното. Вълнитѣ, това е бурниятъ животъ, който заличава всичко. Ако вие, като графъ Карнаци, нѣмате обичай да пишете, свѣтътъ, бурното море у васъ ще заличи всичко. Вие трѣбва да намѣрите въ себе си този Севадинъ, който пише всѣки денъ по нѣщо ново на морския брѣгъ и послѣ го прѣписва въ чиста тетрадка. Този Севадинъ се намира въ всѣки човѣкъ. Севадинъ не е богатъ, не е силенъ, не е знатенъ човѣкъ за свѣта, но той разбира живота и за всѣки гаденъ случай може да ви помогне.

Казвамъ: условията, при които живѣете, ще опрѣдѣлятъ вашия характеръ. Всѣки човѣкъ, който не иска да се състезава съ мжчно-тиитѣ въ живота; който не иска да разрѣшава проблемата на грѣха, на злобата, на умразата, на съмнението въ себе си, той е първокласенъ охлювъ, съ два рога. Животътъ на такъвъ човѣкъ е въздухообразенъ. Онзи човѣкъ, който не иска да страда, той е въ положението на охлювъ. Станешъ ли като охлюва, никакво страдание нѣма да имашъ. Искашъ ли човѣкъ да станешъ, ще напуснешъ своя охлювообразенъ животъ. Човѣшкиятъ животъ е придруженъ, ако не съ най-великитѣ задачи, поне съ по-високи задачи отъ тия на охлюва. Вие казвате: чудно нѣщо! Едно време живѣхъ чистъ и светъ животъ, всички мжчно-тии въ живота си разрѣшавахъ лесно. Какво стана сега съ мене, че не мога вече лесно да разрѣшавамъ задачитѣ си, не мога да живѣя такъвъ чистъ животъ? Казвамъ: едно време, като охлювъ, ти разрѣшаваше лесно задачитѣ си, но сега си човѣкъ. И като човѣкъ твоитѣ задачи сега сж по-трудни, отъ тебе изискватъ повече. Какво лошо има въ това, че мжчно рѣшавашъ задачитѣ си? Радвай се, ти сега си човѣкъ! Нѣкой пита: какво да правя тогава? - Ще се мжчишъ, ще страдашъ и ще се радвашъ, ще разрѣшавашъ задачитѣ си - Ако не мога? - Охлювъ ще станешъ. Като охлювъ нѣма да имашъ голѣми страдания и щастливъ ще бъдешъ. Понѣкога може да те турятъ въ тенджерата, да те сварятъ. И тогава ще минешъ отъ едно състояние въ друго.

И тъй, всеки сам ще избере положението, въ което трябва да работи и да ръшава задачите си. Такъв е Божественият свят - свят на свобода. Всеки сам постъпва въ училището. Когато дѣтето отива на училище да учи, учителят ли го застава да направи това? Не, то само отива. Въ дѣтето има силно желание да учи, ученикът да бже. По сжщия начинъ и вие сами сте постъпили въ училището да учите. Щомъ е така, ще изучавате прѣдметитъ, които сж турени въ програмата на училището. Нѣкой казва: защо влѣзохъ въ училището? - Да учиш! - Ама не мога да уча. - Тогава ще излѣзешъ отъ училището. - Но искамъ да уча! - Щомъ искашъ да учишъ, ще разрѣшавашъ всички задачи, ще приемешъ всички страдания и радости, които ще те слѣдватъ въ живота. Приемете ли тия нѣща, нѣма да се оплаквате, че Господъ е несправедливъ къмъ васъ, че учителитъ не ви разбиратъ и цѣнятъ правилно, че хората не ви обичатъ, че вашиятъ животъ е малко по другояче поставенъ отъ този на другитъ и т. н. Това сж второстепенни въпроси. Трѣбва да знаете, че къмъ способния ученикъ всички учители се отнасятъ благосклонно. Той разрѣшава всички задачи, които му се даватъ, колкото и трудни да сж тѣ.

Казвамъ: когато хората съзнаватъ, че положението, въ което се намиратъ, е доброволно поето отъ тѣхъ, тѣ ще избегнатъ голѣма частъ отъ нещастията и страданията, въ които сега изпадатъ. Нѣкой човѣкъ страда, като гледа себе си нещастенъ и простъ, а другъ живѣе чистъ и святъ животъ и минава за ученъ. Прѣди всичко, всеки самъ е причина за своето положение. Питамъ: коя е нормата ви, чрѣзъ която опрѣдѣляте светостта на човѣка? Коя е вашата норма, чрѣзъ която опрѣдѣляте учеността на човѣка? Коя е вашата норма, чрѣзъ която опрѣдѣляте, че нѣкой човѣкъ е добъръ? - Ама така мисля. - Това не е наука. Въ природата има една положителна, установена мѣрка, съ която се опрѣдѣля, кой човѣкъ е лошъ и кой добъръ, кой човѣкъ е простъ, кой ученъ и т. н. Не може да се разчита на онзи човѣкъ, който нѣма мѣрката на природата, съ която да различава злото отъ доброто, грозното отъ красивото.

Днесъ много отъ съврѣменнитъ хора си служатъ съ несвършенъ езикъ. Говори се за нѣща, които нѣматъ начало. Не може да се опрѣдѣли дължината на рѣка, която още не е започнала да тече. Не може да се опрѣдѣли смисъла на живота, ако той още не е проявенъ. Не може да се опрѣдѣлятъ качествата на съмето, което още не е посто въ земята. Мнозина питатъ: какъ ще познаемъ новото учение? - По дѣлата на хората. Христосъ казва: "По дѣлата ви ще познаятъ, че сте мои ученици". Посѣли ли сте новото учение въ сърцето или

ума си? Някои казватъ: чели сме нещо по новото учение. - Това още нищо не значи. Ако видите единъ малъкъ портретъ на царската гръщера, това означава ли, че сте видели действителния и образъ? Можете ли да опредѣлите характера и по нейния малъкъ портретъ? - За да опредѣлите точно характера и, трѣбва да имате най-малко 400,000 портрети отъ нея, вадени отъ деня на рождението и до послѣдния часъ. Днесъ има физиогномисти, които, щомъ погледнатъ лицето на нѣкой човѣкъ, могатъ да говорятъ, какъвъ е той. За такива случаи турцитъ казватъ: "И да видишь, не вървай!" Фактъ е, обаче, че лицето на човѣка е огледало на душата. Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е честенъ, способенъ, добъръ. Питамъ: докъде се простира неговата честность? Единъ виденъ инженеръ прѣди нѣколко години ме запита: "Господине, кажи ми нѣкоя чръта отъ моя характеръ." Азъ му казахъ: "Ти си честенъ човѣкъ, но твоята честность може да издържи до единъ милионъ лева. Отъ единъ милионъ нагорѣ не може да отиде. Съ единъ милионъ лева могатъ да те подкупятъ. Съ 100,000 лева, съ 200,000 лева, съ 500,000 лева не могатъ да те подкупятъ, но дойде ли единъ милионъ, ти отстъпвашъ." - "Правъ си. Съ единъ милионъ лева могатъ да ме подкупятъ: ще замина за странство, тамъ ще живѣя." Казвамъ: да познавашъ хората по този начинъ, това е наука. Всѣки трѣбва да знае, докъде се простиратъ неговитъ добродѣтели и колко може да издържа.

Нѣкой казва: азъ съмъ търпѣливъ човѣкъ. - Колко си търпѣливъ? Като ти ударятъ една-двѣ пръчки, издържашъ, но ударятъ ли ти 25 пръчки, викашъ вече: ох, убиха ме! - Това не е търпѣние. Като ти ударятъ 25 тояги, всичкото ти търпѣние се изчерпва. Азъ наричамъ търпѣливъ човѣкъ онзи философъ, при когото дошло едно малко дѣте и започнало да го удря съ пръчка по главата. Той разрѣшавалъ единъ много важенъ философски въпросъ и тъй дълбоко билъ концентриранъ въ мисълта си, че не усѣтилъ нито единъ отъ ударитъ на това дѣте. По едно врѣме вдигналъ главата си нагорѣ и вижда, че дѣтето седи съ пръчка въ ржка и го запитва: "Дѣтенце, какво правишъ тукъ?" - Ти нищо ли не усѣти? - Не. - Чудно нещо! Азъ те удряхъ досега съ тази пръчка по главата. - Не съмъ усѣтилъ нищо. - Не брой ли, колко пжти те ударихъ? - Не. Колко пжти ме удари? - 1,000 пжти. Казвамъ: това наричамъ азъ търпѣние. Нетърпѣливиятъ човѣкъ, когато разрѣшава нѣкоя важна задача, още отъ първия ударъ на това дѣте ще каже: "Слушай, ти нѣмашъ ли друга работа, ами се занимавашъ съ мене? Хайде, иди при баща си и майка си! Не знаешъ ли, че азъ се занимавамъ съ рѣшението на единъ много важенъ въпросъ? Ако те

ударя единъ пжтъ, ще се търколишъ на земята.” Питамъ: какво може да се направи на земята при такива разбирания за живота? Който върши човѣшки работи, това е лесно, то всѣкога може да стане, но що се отнася до Божественото, другъ е въпросътъ. Тамъ се изискватъ нови разбирания, нови хора.

Сега, азъ не говоря за човѣшкия животъ - За него всички хора сж майстори. Азъ говоря за Божествения животъ, за Божественото у насъ. Когато Божественото начало живѣе у хората, тѣ нѣма да се запитватъ, дали сж родени, или не, но веднага ще се разбератъ. Двама души, родени отъ Бога, могатъ да говорятъ помежду си за Божествения животъ и ще се разбиратъ. Двама души, който не сж родени отъ Бога, могатъ да си говорятъ за човѣшкия животъ и ще се разбиратъ. Обаче единъ човѣкъ, роденъ отъ Бога, и другъ, който не е роденъ отъ Бога, не могатъ да се разбиратъ.

Ще ви приведа единъ примѣръ за обяснение на мисълта си. Едно младо момче срѣща на пжтя си старецъ, възседналъ едно магаре и му казва: “Дѣдо, хайде да си поговоримъ за онова, което не може да бжде!” - А, синко, азъ съмъ философъ човѣкъ, съ опитностъ въ живота, всичко може да бжде. - Не, дѣдо, има нѣща, които не могатъ да бждатъ. Старецътъ отговаря: “Не е така, дѣдовото, всичко може да бжде.” - Добръ, тогаба, слѣзъ отъ магарето, за да се кача азъ! - А, това не може да бжде! Както виждате, дѣдото веднага опровергава своята философия. При вторъ случай дѣдото срѣща момчето на пжтя си, възседнало едно магаре и му казва: “Синко, хайде да си поговоримъ за онова, което може да бжде. - Да си поговоримъ дѣдо! - Слѣзъ отъ магарето, за да се кача азъ на него! - Може, дѣдо”. Момчето веднага слиза отъ магарето, и дѣдото се качва на него.

Питамъ: защо дѣдото не можа да слѣзе отъ магарето, а момчето слѣзе? Всичкиятъ споръ въ живота седи въ това, че ние не слизаемъ отъ магарето. Нѣкой казва: азъ не слизамъ отъ магарето. - Правъ си, но зависи, дѣ си отишълъ съ това магаре. Ако отивашъ на гости при своя приятель, нѣма ли да слѣзешъ отъ магарето? - Ще слѣзешъ, защото е непочтително да влѣзешъ съ магарето въ дома на своя приятель. Магарето ще отиде на едно мѣсто, а ти - на друго. Ако искашъ да се отгаде на магарето ти сжщата честъ, каквато и на тебе, ти ще обидишъ своя приятель. Ако отиваме въ Божествения свѣтъ съ нашето магаре и желаемъ и на него да се отгаде сжщата почестъ, каквато на насъ, ние сме на кривъ пжтъ. Когато хората не сполучватъ въ живота си, когато страдатъ, причината за това е, че тѣ искатъ да наложатъ своитѣ възгледи на Бога, както и на другитѣ

хора. Обаче, всеки, който иска да поучи другите хора, трябва да е направил опита на Севадина, да пише велики мисли на морския бръгъ и да може да заинтересува Карнаци с тях. Чудакъ е билъ Севадинъ, но успялъ да заинтересува Карнаци, който казва: "Великъ човѣкъ е този, който пише тия изречения на морския бръгъ. Щомъ той пише на марския бръгъ, дѣто вълнитъ всичко заличаватъ, значи Господь го е пратилъ. Въ такъвтъ случай азъ мога да приложя тия изречения въ живота си."

И тъй, младите ученици да пишатъ, а старите - да прилагатъ. Наблюдавайте новороденото дѣте. Нали то учи майка си? Тази майка, която, като мома била малко мързеливичка, това не могла да направи, онова не могла да направи, рано не могла да става, като дойде първото и дѣтенце, става вече виденъ професоръ, лекции чете. Дѣтето, като младъ ученикъ, изправя се прѣдъ нея почтително и казва: "Добъръ день, господинъ професоре!" - И майката започва своите лекции. Като прѣподаде лекцията си, тя излиза навънъ и казва: "Ти ще учишъ тукъ урока си, азъ скоро ще се върна." Този младъ професоръ има вече и търпѣние, може да изтърпява своя прѣвъ ученикъ. Той пише, дразка всѣки день, а тя търпеливо чака, надъва се, че ще дойде день, когато този младъ ученикъ ще стане виденъ, знаменитъ човѣкъ и нѣкои отъ нейните идеи ще се реализиратъ чрезъ него. Ако майката знаеше, че отъ това дѣте нищо нѣма да излезе, тя не би се интересувала отъ него. Следователно, и учителътъ, който прѣподава на своите ученици, работи по сжщия законъ - по закона на Любовта. И майката, и учителътъ, и Богъ работятъ съ една и сжща опрѣдѣлена цѣль. Разликата е въ степенята на проявленията.

Нѣкои отъ младите ученици казватъ: какво да правимъ при тия мжчни условия на живота, като виждаме, какъ хората се разколебаватъ въ своите убѣждения? Казвамъ: тия хора никога не сж имали убѣждения. - Защо сж охладнѣли въ любовта си? - Тѣ не сж имали силна любовъ. Истинската, правилната любовъ никога не охлажда. - Ама тѣ мислятъ криво. - Право никога не сж мислили. - Лоши хора сж станали. - Добри никога не сж били. И обратното положение ще срещнете. Ще ви кажатъ за нѣкого: този човѣкъ е добъръ. - Лошъ никога не е билъ. - Ама той е истинолюбивъ. - Този човѣкъ никога не е лъгалъ. - Той е много справедливъ. - Неправда той не познава. Рѣзки и положителни трябва да бждете! Казвате: ние можемъ да грѣшимъ. - Можемъ и да не грѣшимъ. Ако въ даденъ случай нѣкой човѣкъ прави добро, той не може да грѣши. Доброто изключва всѣкаква погрѣшка, всѣкакво зло. Щомъ вашиятъ умъ е заетъ съ каква и да е добра мисль,

злото не може да се вмъкне въ него. Слбдователно, въ даденъ моментъ, всъки човѣкъ може да направи нѣкакво зло или добро - зависи отъ неговитѣ мисли, чувства и настроения прѣзъ това врѣме. Както мисли, както чувствува и както дѣйствиува, такива ще бждатъ и резултатитѣ. Каквито сж причинитѣ, такива ще бждатъ и дѣйствията. Каквито сж схващанията, такива ще бждатъ и заключенията. Прави схващания, прави заключения!

Младитѣ ученици сж дошли до едно крайно заключение и казватъ: какво трѣбва да правимъ по нататѣкъ? Казвамъ: най-първо трѣбва да се родите. Това ще приемете като аксиома. Обаче, раждането не е еднократенъ, а многократенъ процесъ: постоянно ще се раждаме и възраждаме. Тази теория, която наричатъ "законъ за прѣраждане", подразбира сжщото раждане, за което се говори въ Евангелието. Раждане, прѣраждане, вселяване е едно и сжщо нѣщо. Когато човѣкъ се прѣражда, той не разбира дълбокия смисълъ на живота, но когато се ражда, той разбира своето Божествено произхождение. Само родениятъ отъ Бога разбира дълбокия смисълъ на живота. И тогава, приятно е да бжде човѣкъ роденъ. Приятно е човѣкъ и да умре. Приятно е да страда, приятно е да се радва. За кого е приятно това? - Само за родениятъ отъ Бога. За добрия човѣкъ е еднакво приятно и когато му се дава, и когато му се взима нѣщо. Нѣкои казватъ, че по-приятно е да се дава на човѣка, отколкото да му се взима. Така е за човѣка, който живѣе съ обикновенитѣ изисквания и разбираня на живота. За съвършения, за Божествения човѣкъ процеситѣ и на взимането и на даването сж еднакви. При това, важно е какво се дава и какво се взима. Еднакво приятно ли ще бжде, ако нѣкой ви дава своитѣ дългове, своитѣ прѣстѣпления, или ако ви дава скжпоцѣнни камъни, или своето голѣмо наследство? - Не е еднакво приятно, разбира се. За съвършения човѣкъ, обаче, и мжчнотията, и благомо, което му се дава, сж отъ еднаква цѣна и важностъ, защото въ тѣхъ той вижда сериозни задачи за разрѣшение.

Роденъ отъ Бога! - Това е първиятъ контактъ, чрѣзъ който човѣкъ може да влѣзе въ съгласие съ Първичната Причина, отъ която е излѣзълъ. Така той ще обнови живота на своята душа. Каквото е началото, такъвъ ще бжде и краятъ. Въ човѣшкия животъ началото е чисто, а краятъ постепенно става по-мжтенъ и по-мжтенъ. Въ Божествения животъ и началото, и краятъ сж чисти. Въ сжщностъ, водата на края става по-чиста, отколкото е била въ началото. Животътъ въ края има по голѣмъ изразъ.

Сега ще ви дамъ още единъ примѣръ, съ който ще си изясните

нѣкои отъ противорѣчията, които срѣщате въ живота си. Запримѣрь, често вие казвате, че водата тече между два брѣга. Това твърдение е наполовина вѣрно. Защо? - Водата може да тече и безъ брѣгове. Ако подгъ думата "брѣгове" вие разбирате твърда, суха почва, питамъ: какъ можете да си обясните образуването на топлото течение Голфшромъ въ Атлантическия океанъ, което заема пространство около 150 км. ? Какъ може да се образува това топло течение всрѣдъ водата, безъ да има брѣгове отъ твърда почва? Слѣдователно, по-слабото движение на водата въ морето или въ океана може да образува брѣгове на по-силно течение. Значи, слабото течение образува брѣговетъ на силното течение. Тѣй щото, отпукъ извлічаеме слѣдния законъ: силнитъ хора сж рѣки, които текатъ, а слабитъ хора сж брѣгове, между които тия рѣки текатъ. Въ това отношение човѣкъ може да бжде или брѣгъ, или рѣка - нѣма друго положение. Ако си силенъ, рѣка ще бждешъ и ще се движишъ въ морето; ако си слабъ, брѣгъ ще бждешъ, и много бавно ще се движишъ въ морето.

Казвамъ: човѣкъ може да заема двѣ положения въ живота. Когато животътъ ти се проявява и бързо тече, рѣка ще бждешъ; когато животътъ ти бавно тече, брѣгъ ще бждешъ, отъ който постоянно ще се отниматъ частици и ще се отнасятъ въ морето. Ако питате, защо едѣ-коя си рѣка постоянно завлича своитъ брѣгове, ние отговаряме: тази рѣка завлича брѣговетъ си, защото е силна въ своето движение, животъ има въ нея. Кажатъ ли за нѣкого, че този човѣкъ завлича всичко, това показва, че той се движи силно, бързо. Ако се противопоставяте на живота, който движи свѣта, той всичко ще завлѣче. Страданията въ свѣта произтичатъ отъ факта, че тѣлото, сърдцето или умътъ на човѣка сж нечисти. И погава Божественитъ сили, като влѣзатъ въ човѣка, срѣщатъ извѣстно съпротивление; но понеже тѣ се движатъ бързо, завличатъ всички тия прѣпятствия, вслѣдствие на което се явяватъ страданията. Ако човѣкъ е чистъ, ако неговитъ тѣло, сърдце и умъ сж чисти, свободни отъ всѣкакви нечистотици, върху него могатъ да падатъ хиляди електрически искри, безъ да го умъртвятъ. Електричеството ще мине и замине прѣзъ него, безъ да му направи нѣкаква пакостъ. Ако вашитъ тѣло, сърдце и умъ сж чисти, страданието, както и електричеството ще мине покрай васъ безъ да ви докосне. Когато въ Писанието се казва, че трѣбва да бждемъ чисти, това е по отношение изявленията въ живота. Чистотата не е само физиологическа потрѣба на организма, но тя е необходимостъ за истинското проявление на живота. Ако искашъ да бждешъ здравъ, тѣлото ти трѣбва да бжде чисто; ако искашъ да бж-

дешъ щастливъ, сърцето ти трѣбва да бжде чисто; ако искашъ да бждешъ поетъ, да имашъ свѣтли идеи, умътъ ти трѣбва да бжде чистъ. Нѣкои казватъ, че едни хора сж надарени богато отъ Бога, а други сж по-малко надарени. - Първоначално всички хора сж били еднакво надарени, но всички не сж обработвали еднакво дарбитъ си.

Сега казвамъ на младитъ ученици: понеже всички вие сте призвани да се учите, правете съзнателни усилия - отъ васъ зависи всичко. Започнете съ най-малкото добро, което до сега не сте направили. Всѣки, който започва съ най-големьото добро, се заема съ много трудна задача.

Писанието казва: "Рогениятъ отъ Бога грѣхъ не прави". Рогениятъ отъ Бога започва съ Любовта. Както Богъ прѣподава на хората любовта, така и майката я прѣподава на своитъ дѣца, така и учителтъ - на своитъ ученици. Христосъ, който бѣше роденъ отъ Бога, казваше: "Както ме Отецъ ми възлюби, така и азъ ви възлюбихъ. Прѣбждете въ моята Любовь, както и азъ прѣбждвамъ въ Любовьта на Отца си". Само рогениятъ отъ Бога може да прѣбждва въ Любовьта. Добръ е, всѣка сутринъ, като ставате, да се запитвате, не само веднѣжъ, но много пѣти прѣзъ деня, родени ли сте отъ Бога, или ще се раждате и прѣраждате.

Нѣкои казватъ: дотегна ми вече да се раждамъ и прѣраждамъ. Казвамъ: тия хора още не сж започнали процеса на истинското раждане. Щастливъ е моментътъ, когато човѣкъ почувствува онзи великъ актъ на своето раждане отъ Бога. Въ този моментъ Богъ усилено работи върху човѣшката душа. Може ли нѣкой да се оплаква при това положение? Нима камъкътъ, който склупторътъ вае съ своя чукъ, трѣбва да се оплаква, да казва, че му дотегнало това положение? Щомъ този склупторъ работи върху камъка, той все ще изкара нѣщо отъ него. Обаче, ако камъкътъ е оставенъ вънъ, на произвола на природата, тя ще го разсипе на малки парченца, на пѣсъкъ ще го направи. Когато Богъ работи върху васъ, Той все ще извае нѣщо; когато хората и механическата природа работятъ върху васъ, на пѣсъкъ ще станете. Сега ще ви запитамъ: Богъ ли трѣбва да работи върху васъ, или хората? Ако хората работятъ върху васъ, на пѣсъкъ ще станете; ако кажете "да бжде волята Божия", отъ васъ, макаръ и камъкъ, хубава статуя ще се извае. Вие трѣбва да разглеждате нѣщата въ техния оптимистически смисълъ. За Бога всичко е възможно. Тогава, и за човѣка на правата мисълъ всичко е възможно. Въ този смисълъ Христосъ казва: "Ако думитъ ми не прѣбждватъ въ васъ, нѣмате животъ въ себе си". То значи: ако Любовта, Мждростьта и Истината не прѣбждватъ

въ васъ, и вие не прѣбжвате въ мене, нѣмате животъ въ себе си. Понапатъкъ Христосъ казва: “Ако словото ми прѣбждва въ васъ, и вие въ мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище въ васъ ще направимъ.” Това сж дълбоки философски въпроси, които за въ бждеще ще разрешаватъ и младитѣ, и старитѣ ученици.

Прочетете шеста глава отъ Евангелието на Иоана, за да придобиете по широки разбирания за живота. Всѣки, който е роденъ отъ Бога, да започне да пише велики мисли върху морския брѣгъ. Красиво е да срещне човѣкъ нѣкой младъ ученикъ идеалистъ, съ велики мисли и съ широки разбирания! Жалко е да срѣщне нѣкой младъ ученикъ, който едва що влиза въ училището, започва да мисли, какъ да се прѣпнутава, каква работа да започне, като свърши училището. Не мислете, каква работа ще започнете и какво ще ядете. Този въпросъ е разрешенъ. Христосъ казва: “Погледнете кривоветѣ на полето, нито сѣятъ, ни оратъ.” Ако вие сте родени отъ Бога, този въпросъ за васъ е разрешенъ; и ако не сте родени отъ Бога, въпросътъ е пакъ разрешенъ. Всѣко дѣте, което е родено, има кой да се грижи за него - майка му се грижи. На основание на този Божественъ законъ, човѣкъ трѣбва да размишлява върху нѣщата.

Нѣкоу казватъ: изгубихме вече смисълъ на живота, не знаемъ, какво ще стане по-нататъкъ. Остарѣхме вече и не постигнахме своитѣ идеали. Какъ ще ги постигнете? По този пжтъ, по който сега вървите, и хиляди години да живѣете, пакъ нѣма да постигнете своитѣ идеали. Като дойдатъ съмнѣнията въ живота, тѣ така го обезсмислятъ, както морските вълни заличаватъ всичко, което вие пишете на морския брѣгъ. Какво можете да постигнете съ такова писане? Ако приложите въ живота си всичко това, което е написано на морския брѣгъ, животътъ ви ще се разреши другояче. Много отъ съврѣменнитѣ хора очакватъ щастие то да дойде отъвнѣ. Щастие то е въпросъ на дълбоко разбиране на живота.

Азъ говоря на младитѣ ученици. Тѣ често казватъ: идеализъмъ, идеализъмъ, но като дойде грубиятъ животъ, той изисква друго нѣщо. Кой е грубиятъ животъ? - Неразбраниятъ животъ. Ние не можемъ да изпълнимъ всичко, което се говори. - Майсторътъ шивачъ, който разбира своя занаятъ, лесно крои, лесно шие. Онзи майсторъ, който не разбира добръ от занаята си, мжчно крои, мжчно шие. Поетътъ, който добръ разбира своето изкуство, лесно пише стихове. Онзи поетъ, който не разбира своето изкуство, той само пише и задрасква. Поетътъ, комуто се удава стихотворството, е придобилъ съ усилие това изкуство. Той, като пише, се прѣнася въ свѣта на поезията и

така твори.

Роденъ отъ Бога! Младитѣ трѣбва да поставятъ тази мисль като мото на своя животъ. Съ него трѣбва да започне философията на вашия животъ. Казва: какъвъ е смисълътъ, каква е задачата на родения отъ Бога? Онзи, който е роденъ отъ Бога, намира смисль въ живота и лесно рѣшава задачитѣ си. И той има мъжнотию, но ги рѣшава безъ голѣми затруднения. Ако мислите, че можете да прѣкарате живота си безъ мъжнотию и страдания, безъ да ви засегне нѣщо, вие сте на кривъ пѣтъ. Такъвъ животъ сжществува въ приказкитѣ отъ 1001 нощъ. Питамъ: какъ сж били посрещнати на земята най-виднитѣ учени, велики хора и философи? Какъ сж посрещнали Христа и апостолитѣ на своето врѣме? Цѣли три години отъ своя животъ Христось бѣше подлаганъ на голѣми изпитания и поругания, а отъ 2,000 години насамъ Го посрѣщатъ съ финикови вѣйки. Днесъ всѣки говори за Него, всѣки цитира Неговитѣ думи. Какви ли не паметници, какви ли не храмове се правятъ въ Негово име? Всички се обличатъ за Христа. Кой не мечтае да бжде посетенъ отъ Христа, да изпрати Духа си върху него? Питамъ: по кой начинъ дойде Христось? Казвате: Христось е роденъ отъ Бога.

Роденъ отъ Бога! - Това е философия, отъ която, ще се спънете, ако не я разбирате. Христось казва на ученицитѣ си: "Както азъ не съмъ отъ моя свѣтъ, така и вие не сте отъ този свѣтъ." Дѣйствително, родениятъ отъ Бога не е отъ този свѣтъ. Ако вие искате едновременно да бждете граждани и на този свѣтъ, и на онзи свѣтъ, нѣма да успѣете. Вие ще бждете граждани на земята, а ще работите за онзи свѣтъ, та като отидете тамъ, веднага да станете граждани на Царството Божие горѣ на небето. Въ сжщностъ, Царството Божие е и долу на земята, и горѣ на небето - зависи, какъ живѣе човѣкъ. Турете тази мисль въ ума си. Тя сжществува отдавна, но сега ви давамъ правилото, какъ да разрѣшавате правилно мъжнотиитѣ, които срѣщате въ живота си. Каквито задачи и да ви се даватъ, ако нѣмате въ ума си основната мисль - да бждете родени отъ Бога, вие не ще можете да разрѣшите правилно задачитѣ на своя животъ. Сиромашията е изключена за родения отъ Бога. Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави. Като не прави грѣхъ, той не може да умре. Значи, животътъ е съ него. Родениятъ отъ Бога не може да бжде нещастенъ, понеже щастиеето е съ него. Родениятъ отъ Бога не познава оскѣдностъ и лишения, понеже е богатъ. Богатството на човѣка седе въ опитноститѣ на неговата душа. За да бжде богатъ, човѣкъ трѣбва да се ползува отъ опитноститѣ на миналото. Опитноститѣ на миналитѣ векове

трѣбва да бждатъ и ваша опитность.

Като говоря за миналото, мнозина запитватъ, дали сж сжществували въ миналото. - Ако си роденъ, сжществувалъ си; ако не си роденъ, не си сжществувалъ. Само родениятъ човѣкъ може да разрѣшава въпроса за раждането. Съ свѣтлината, която има, той прониква навсѣкждѣ. На онзи, който не е роденъ отъ Бога, ще отговоримъ, както единъ американски френологъ отговорилъ на единъ голѣмъ богаташъ. Този богаташъ отива при американския френологъ и му казва: "Господине, ако ми кажете нѣщо отъ характера, добръ ще ви заплатя." Френологътъ започва да пипа главата му, дано прочете нѣщо, да каже на богаташа нѣкои негови характерни чѣрти. Слѣдъ дълго изслѣждане, той му казва: "Господине, нито паритъ ви искамъ, нищо не искамъ. Така сигно е писано върху главата ви, че нищо не мога да прочета." Има много хора, на главата на които е писано толкова сигно, че нищо не може да се чете. Какво означава това? Питамъ: каква глава искате да имате - глава, по която може да се чете, или такава, по която нищо не може да се чете? Нѣкой казва: азъ не искамъ хората да четатъ по главата ми, да ме познаятъ, какъвъ съмъ. Казвамъ: прѣимущество е да може да се чете една книга! Ако хората не могатъ да четатъ по моята глава, защо ми е тя? Ако и азъ не мога да чета по своята глава, защо ми е тя? Всѣки трѣбва да знае да чете по своята глава, както и по главата на другитъ. Казвате: ами ако хората узнаятъ характера ми? - Какво лошо има въ това, че ще узнаятъ характера ви? - Може да откриятъ нѣкои лоши чѣрти. - Какво лошо има въ това? Така поне ще можете да изправите грѣшкитъ си.

Казвамъ: когато човѣкъ чете по главата на нѣкого, той трѣбва да е просветенъ човѣкъ, да разбира смисъла на нѣщата. Нѣкои хора, които не разбиратъ смисъла на нѣщата, казватъ: въ Библията има лоши работи. - Не, вие не разбирате дълбокия смисълъ на това, което четете. Другъ нѣкой казва: хубави работи има въ Библията. Това показва, че си започналъ да разбирашъ смисъла на нѣщата. Въ този смисълъ, всѣка написана книга е отворена книга, която всички трѣбва да четатъ. Когато човѣкъ се натъкне на извѣстни противорѣчия, не трѣбва да казва, Господъ го е създалъ така, но трѣбва да търси смисъла на тия противорѣчия.

Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави. Родениятъ отъ Бога не мисли криво. Родениятъ отъ Бога зло не прави. Родениятъ отъ Бога ученикъ може да бжде, а който не е роденъ отъ Бога, никакъвъ ученикъ не може да бжде. Въ старитъ врѣмена само княжескитъ, само царскитъ синове отивали на училище. Днесъ, понеже има много царски синове,

отворили сж се много училища, дѣто царскитѣ синове се учатъ. Ако нѣкој човѣкъ не е роденъ отъ Бога, за него цѣлата природа ще бжде една затворена книга, отъ която той не ще може да чете. За него тя ще бжде силно написана книга. За родения отъ Бога природата ще бжде отворена книга, по която той ще чете и ще се учи. Въ всѣки листъ на тази свещена книга той ще намира хиляди интересни загадки, които ще го рагватъ. Ето защо, всѣки трѣбва да се стреми къмъ основното и дълбокото разбирање смисъла на нѣщата. Нѣкои хора мислятъ, че знаятъ много и не искатъ да учатъ. Единъ 90-годишенъ американецъ прочелъ Библията 90 пжти прѣзъ живота си. Питамъ: какво е научилъ този човѣкъ отъ Библията? - Все е научилъ нѣщо. Ако ние четемъ и прѣпрочитаме своя животъ 90 пжти, ще научимъ ли нѣщо? - Ще научимъ нѣщо, разбира се. Какво може да се очаква отъ човѣка, който нито веднѣжъ не е прочелъ своя животъ? Нѣкој казва: азъ искамъ да ми се разправи нѣщо за свещената книга. - Първо ще я прочетешъ, и послѣ ще ти се разправя. Съврѣменнитѣ хора питатъ: защо сме дошли на земята. Каква е задачата на живота? - Ние сме дошли на земята да четемъ живата свещената книга на природата, която стои разтворена прѣдъ насъ. Първо трѣбва да се прочете докрай, а слѣдъ това ще се започне нейното основно проучаване. Така разбираме ние смисъла на живота, затова нѣма да се спираме върху гребनावоститѣ, кой какъ живѣе, кой какво върши и т. н. За човѣка, който е роденъ отъ Бога, животътъ е красивъ въ всички свои чѣрти и проявления. Всички постѣпки на добрия човѣкъ сж красиви. Ако отрѣжете една малка частъ отъ нѣкоя картина, или отчупите една малка частъ отъ нѣкоя статуя, можете ли отъ тази малка частъ да сждите за красотата на цѣлата картина или статуя? - Не може. По сжщия начинъ и ние нѣкога анализираме една малка частъ отъ нѣкој човѣкъ и се произнасяме, а съ това се изгубва красотата на цѣлото. Красотата седи въ цѣлокупността на нѣщата. Гениаленъ трѣбва да бжде човѣкъ, за да постави на своето мѣсто една малка частъ, отчупена отъ нѣкоя статуя. Понѣкога азъ употребявамъ цѣла година, за да поставя на своето мѣсто нѣкој малкъ камъкъ, намѣренъ нѣкждѣ изъ Витоша. Поставя ли го на своето мѣсто, започвамъ вече да чета. Нѣкој казва: азъ не мога да употребя толкова врѣме, за да търся мѣстото на това малко камъче. Врѣме нѣмамъ за това. - Ще намѣришъ врѣме. Ами, ако това камъче те е спянало въ живота ти, не е ли интересно да знаешъ, кои сж причинитѣ за това спяване? По сжщия начинъ и вие не трѣбва да отдѣляте своитѣ постѣпки отъ цѣлия ви животъ. Всѣка ваша погрѣшка има свой произходъ. Тя е частъ отъ

цѣлото, и вие трѣбва да я поставите на своето мѣсто. Поставите ли я на мѣстото ѝ, вие ще извадите поука отъ нея и ще разберете смисъла, който тя крие. Всѣки угъ, взетъ въ съотношение съ цѣлото, е красивъ и смисленъ. Отдѣлно разгледанъ, той нѣма вече никаква красота, никакъвъ смисълъ.

Допуснете, че азъ нахранвамъ единъ човѣкъ, като му занасямъ най-хубавата храна. Този човѣкъ прѣяжда и се разстройва. Питамъ: кой отъ двамата е виновенъ за това нещастие: азъ, който занесохъ яденето ли съмъ виновенъ, или той, който нѣмаше мърка въ яденето и прѣяде? И азъ имамъ извѣстна вина, и той има извѣстна вина. У мене имаше желание да изяде всичкото ядене, защото бѣше хубаво. И у него имаше желание да изяде всичко, понеже му се харесваше. Обаче, този човѣкъ бѣше боленъ. Азъ знаехъ, че той е боленъ и трѣбваше да го прѣдупрѣдя да не изяжда всичко, за да не се поврѣди повече. Пѣкъ и той, като знае, че е боленъ, трѣбваше да изяде най-много десетина лъжици, да не се прѣсилва, а останалото да задържи за втори пѣтъ. Правилното разрѣшение на въпроса седи въ слѣдното: азъ трѣбва да оставя човѣка свободенъ да постѣпва, както намира за добръ. А той, отъ своя страна трѣбва да знае своето положение и да се въздържа. Речете ли да морализирате човѣка, вие ще мязате на онази жена, която имала обичай да бode мжжа си съ игла, понеже той обичалъ да яде много и не могълъ да се въздържа. Като отивали заедно на гости, тя носила съ себе си игла, та като се увличалъ мжжа и въ яденето, бодвала го отъ врѣме на врѣме съ иглата. Като се връщали дома си, той и казвалъ: “Много ти благодаря за подстѣпането, но не трѣбваше да забивашъ иглата така дълбоко. Достатъчно бѣше само да допрешъ иглата, азъ щѣхъ да се сътя, какво искамъ да ми кажешъ.” Сега и на васъ казвамъ: носете иглитѣ си, но не ги забивайте тъй дълбоко. Хората лесно разбиратъ, какво искате да имъ кажете. Достатъчно е да кажешъ на мжжа си слѣднитѣ думи: “Мжжо, знаешъ ли дѣ е иглата ми? Искамъ да шия.” Символично ще си говорите. Мжжътъ ви ще разбере, че не трѣбва да прѣяжда.

Единъ православенъ свещеникъ ми разправяше слѣдната своя опитностъ: “Единъ день ми сложиха на обѣдъ хубаво опечено прасенце. Понеже ми се вкуси, азъ не се задоволихъ съ малко, но изядохъ цѣлъ кебапъ. Слѣдъ това, обаче, лежахъ на легло цѣли двѣ седмици. И дълго врѣме помнихъ този кебапъ.” Казвамъ: малко яжте, но добръ яжте! Този законъ се отнася до много случаи изъ живота. Казва се: малко разбирайте, но добръ разбирайте; малко четете, но добръ четете! Не разрѣшавайте всички задачи изведнѣжъ. Казвате: ние трѣбва да

знаемъ всичко, което става на небето и подъ небето. Какво става на небето? Това сж велики задачи, достъпни само за Бога. Само Богъ знае дълбокия смисъл на живота. Нашата задача е да се радваме на живота, да използваме добръ богатата, които Богъ ни е далъ. Ние трѣбва да се радваме, като гледаме, какъ Богъ разрешава задачите. За всѣки денъ Богъ има опрѣдѣлена задача, която трѣбва да изпълни. Христосъ казва: "Отецъ ми работи непрѣстанно. И както Той работи, така и азъ работя." Така и всички ние трѣбва разумно да работимъ и правилно да разбираме живота.

Сега, азъ вѣрвамъ, че роденитѣ отъ Бога ще започнатъ да работятъ. Работятъ ли за Бога, животътъ имъ ще се оформи, ще стане по-красивъ. Умоветѣ имъ ще станатъ по-свѣтли, а сърдцата - по чисти. Само така тѣ ще получатъ благоволенieto на Онзи, Който ги е родилъ. Нѣма по-голяма радостъ за майката отъ тази, да вижда, че дѣтето и се развива правилно! Нѣма по-голяма радостъ за Бога отъ тази да вижда, че роденитѣ отъ Него дѣца вѣрвятъ по Неговитѣ пѣтици и славятъ името Му! Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, когато ние вѣршимъ волята Божия на земята! Не е въпросътъ за грандиозни работи. Малки работи се изискватъ отъ насъ! Малко добро е, ако азъ мога да отворя кепенцитѣ на своитѣ прозорци. Ако мога да отворя кепенцитѣ на прозорцитѣ си, всичко ще мога да направя. Ако мога да изпълня гамата, както трѣбва, ще мога да изпълня и композициитѣ, на Бетховена. Това показва, че съмъ великъ музикантъ. Тази гама влиза и въ произведенията на Бетховена. Не мога ли да изпълня гамата, както трѣбва, нищо не мога да направя. Вие трѣбва да започнете съ елементарни работи. Ако мога да напиша числата отъ 1 до 10, както трѣбва, съ най-голямо разбиране, азъ съмъ великъ математикъ. Разбирамъ ли смисъла на тия числа, ще мога да рѣшавамъ всички задачи въ математиката. Това е само въпросъ на вѣрмето. Не може ли човѣкъ да напише, както трѣбва, числата отъ 1 до 10, отъ него нищо не може да стане.

"Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави". Двама примѣра, които ви дадохъ, за Карнаци и за Севадинъ, както и за ангела и царската дъщеря, постоянно ще държите въ ума си, като елементи, необходими за разрешаване задачата на вашия животъ. Който не държи въ ума си мисълта, че родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави, отъ него нищо не може да излѣзе. Който не държи въ ума си образитѣ на Карнаци, Севадина, ангела и царската дъщеря, отъ него нищо не може да излѣзе. Вѣкътъ, въ който живѣете, изисква герои. Сегашиятъ животъ не иска слабохарактерни хора; той не иска листа, откъснати отъ

дърветата, които вътърят навсякъде може да отнася. Сегашият живот иска хора съопредѣлени убѣждения и разбираня за Божествената Истина; той иска хора, които могат разумно да носят страданията. Който носи страданията разумно, като го биятъ, не страда. Изкуство е като богатъ да носиш сиромашията, като ученъ да носиш невежеството, като праведенъ да носиш неправдата. Да си неправеденъ и да носиш неправдата, това е тежъкъ товаръ.

“Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави”. Сега, азъ ще поздравя по официаленъ редъ младитѣ съ тѣхната срѣца. Азъ считамъ млади ученици само тия, които сж родени отъ Бога. Ако сте родени отъ Бога, вие сте ученици, и тогава ще имате разумна срѣца. Поставете този въпросъ идейно въ ума си. Сега се изискватъ разумни събирания! Неразумнитѣ хора се трупатъ, а разумнитѣ се събиратъ. Ако сте родени отъ Бога, ако сте ученици, тогава цѣлиятъ невидимъ свѣтъ - Богъ, ангелитѣ, светиитѣ, праведнитѣ и добритѣ хора ще взематъ участие въ вашата работа. Тогава ще се проникнете отъ хубави и възвишени мисли и идеи. Който върви по стария пѣтъ, нищо не може да изкара, и въ края на краищата казва: “Празна Мара тжпанъ била”. - Не трѣбва да се бие тжпана напрасно. Кога биятъ тжпанъ? - Когато се удари тжпантъ, всички войници трѣгатъ на походъ. Тжпантъ за войницитѣ е важенъ, надалечъ се чува гласътъ му.

Сега вие ще се натъкнете на едно противорѣчие съ досегашиитѣ си разбираня. Ще кажете: какво мислихме, а какво излезе! Не разрѣшавайте сами мъжнитѣ въпроси! Ще ви дамъ обяснения въ общъ смисълъ на слѣдното правило: “Не кжсай най-тънкия конецъ! Не кжсай и най-дебелото вжже!” Най-тънкиятъ конецъ прѣдставлява обикновения животъ на човѣка. Каквото и да ви се случи въ живота, не кжсайте този конецъ! Най-дебелото вжже прѣдставлява идейния животъ на човѣка. Християнството е това дебело вжже, което минава прѣзъ твоя говоръ. Тури грехитѣ си на него, но не го кжсай! Кжсате ли тънкия конецъ и дебелото вжже, ще изгубите връмето си. Сега се образува третия конецъ, отъ срѣдна величина. Дайте мѣсто и на този конецъ въ себе си! Вие сами трѣбва да намѣрите вжтрѣшния смисълъ на третия конецъ. Не кжсайте тия три конци, т. е. не разваляйте условията за тѣхното развитие. Най-тънкиятъ конецъ и най-дебелото вжже ще бждатъ въ услуга на новия конецъ, който сега се създава. По него ще разбирате дълбокия смисълъ на живота. Той е коментарътъ на всички прояви въ живота. Досега най-тънкиятъ конецъ и най-дебелото вжже сж били безъ коментаръ. Третиятъ конецъ, който сега се проектира, е новата свѣтлина, която иде въ свѣта, за да обясни

всички противоръчия и страдания, които смуцават човъчеството. Тази свътлина ще ви обясни, че всички, което сте считали за зло, за лошо въ свътта, е добро, смисъла на което не сте разбирали. Разберете ли това нъщо, вие ще се зарадвате и щастливи ще бъдете.

И тъй, третиятъ конецъ е Божественото благовѣстие, което сега слиза на земята. То слиза периодически. На човъшки езикъ прѣведено, то прѣдставлява Духа Божий, Който отива при царската гръщера да и каже, че Богъ продължава живота и съ още 20 години. Обаче, какъвъ смисълъ ще има вашиятъ животъ, ако вие се влюбите въ този ангелъ, когото Богъ изпраща до васъ? Това е ваша лична погрѣшка, която вие сами трѣбва да разрѣшите. Този ангелъ, Духътъ Божий, ще слезе до всъки едного, който е роденъ отъ Бога. Когато Христосъ се роди, не само единъ, но много ангели слѣзоха отъ небето да извѣстятъ, че Христосъ се роди.

Желая на всинца ви тази опитностъ - да слѣзе при васъ поне единъ ангелъ. Може да дойдатъ двама, трима, четирма, петима, дори и цѣла дружина ангели при васъ, но задръжете тази опитностъ за себе си. Когато дойдатъ ангелитъ бждете радостни. На вашето небе ще се роди една звѣзда, която ще означава, че сте се родили отъ Бога. Който се роди отъ Бога, звѣзда на небето ще се яви, и ангелътъ ще слѣзе върху него.

Желая на всички да бждете родени отъ Бога, съ чисти сърца и умове, духовно добръ облѣчени, за да бждете приятни на Бога!

“Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави”. Той на всичко се радва - въ всичко намира смисълъ. За него Богъ прониква навсѣкждѣ и въ всичко. Той не кжса най-тънкия конецъ, не кжса и най-дебелото вжже и създава условия за новата свътлина, която слиза отъ Бога.

Безъ окови!

¹И Агрипа рече Павлу: Имашъ дозволение да говоришъ самъ за себе си. Тогазъ Павелъ прострѣ рѣка и начна да говори за оправданието си: (2) Честитъ считамъ себе си, царю Агрипо, като имамъ прѣдъ тебе днесъ да се оправдая за всичко за което ме Юдеитъ обвиняватъ, (3) а най-вече понеже зная че си вѣждѣ въ всичкитъ обичаи и разисквания Юдейски; за това моля ти се да ме послушаешъ търпѣливо. (4) Моя още отъ младостта ми животъ, който прѣминахъ отъ начало между народа си въ Ерусалимъ, всичкитъ Юдеи го знаятъ. (5) Понеже ме знаятъ отъ начало, (ако би щѣли да засвидѣтелствуватъ,) че споредъ най-точното учение на нашата вѣра живѣхъ Фарисей. (6) И сега прѣдстоя на сждѣ за надеждата на обѣщанието което е Богъ обѣщаль на отцитѣ ни; (7) въ което обѣщание всичкитъ дванадесетъ наши племена, които служатъ Богу день и нощъ непрѣстанно, надѣятъ се да достигнатъ; за тази надежда, царю Агрипо, ме обвиняватъ Юдеитъ. (8) Що? мислите ли за невѣрване че Богъ възкрѣсява мъртвитъ? (9) Тѣй и азъ помислихъ въ себе си че трѣбваше да сторя много противности върхъ името на Исуса Назаря; (10) което и сторихъ въ Ерусалимъ; и мнозина отъ светитѣ азъ запрѣхъ въ тъмници, като взехъ власть отъ първосвещеницитѣ; и на убиването имъ азъ дадохъ гласъ върхъ тѣхъ. (11) И въ всичкитъ съборища много пжти като ги мжчехъ принуждавахъ ги да хулятъ; и безъ мѣра като имахъ яростъ противъ тѣхъ гонѣхъ ги даже и по външнитѣ градища. (12) А между това, когато отхождахъ въ Дамаскъ съ власть и поржчване отъ първосвещеницитѣ, (13) по пладне видѣхъ на пжтя, царю, свѣтлина отъ небето която надминаваше слънчевото сияние, която осия мене и тѣзи които пжтуваха съ мене. (14) И като паднахме всинца на земята, чухъ гласъ който ми говорѣше и казваше ми на Еврейски езикъ: Савле, Савле, защо ме гонишъ? Жестоко ти е да риташъ срѣцу остни. (15) И азъ рекохъ: Кой си ти, Господи? А той рече: Азъ съмъ Исусъ когото ти гонишъ. (16) Но стани и се изправи на нозѣтъ си; понеже за това ти се явихъ, да те назнача служителъ и свидѣтель на това що си видѣлъ и на това което ще ти открия, (17) като те изваждамъ отъ народа Юдейски и отъ езичницитѣ въ които сега те проваждамъ, (18) да имъ отворишъ очитѣ, да се обърнатъ отъ тъмното въ видѣлото и отъ властта на Сатана къмъ Бога, и чрѣзъ вѣрата въ мене да взематъ прощение на грѣховетѣ си и наслѣдие между осветенитѣ. (19) За това, царю Агрипо, не бѣхъ непокоренъ на небесното видѣние; (20) но пропо-
вѣдвахъ първомъ на Юдеитъ, да се покайватъ, и да се обръщатъ къмъ

Бога, и да правят дѣла достойни на покаянието. (21) За това, Юдеитѣ като ме уловиха въ храма туриха се да ме убиятъ. (22) Но съ помощта която получихъ отъ Бога стоя до този день та свидѣтелствувамъ и прѣдъ малѣкъ и прѣдъ голѣмъ, безъ да говоря нищо друго освѣнъ това което сж пророцитѣ и Моисей говорили че то имаше да бжде, (23) сирѣчь, че Христосъ имаше да пострада, и че той първъ като възкрѣс-не отъ мъртвитѣ щѣше да проповѣда видѣлина на народа Юдейски и на езичницитѣ.

(24) И когато той така отговаряше, Фестъ съ голѣмъ гласъ рече: Полудѣлъ си, Павле: многото учение те докарва въ лудостъ. (25) А той рече: Не съмъ полудѣлъ, честити Фесте, но изговарямъ думи отъ истина и отъ здравъ умъ; (26) защото знае за това царѣтъ, кому-то и съ дързновение говоря; понеже не вѣрвамъ да има нѣщо отъ това да не знае той, защото то не е станало въ нѣкой жгълъ. (27) Вѣрвашъ ли, царю Агрипо, пророцитѣ? Зная че ги вѣрвашъ. (28) И Агрипа рече на Павла: Безъ малко ме убѣждавашъ да стана Християнинъ. (29) А Павелъ рече: Молимъ се бихъ Богу щото не току безъ малко но напълно, и не само ти но и всички които ме днесъ слушатъ да станатъ таквизи какъвто съмъ и азъ, освѣнъ тѣзи окови.

(30) И това като рече той, стана царѣтъ и управителѣтъ и Верникия и седещитѣ съ тѣхъ. (31) И като отидоха настрана говорѣха помежду си и казваха: Този челоуѣкъ не прави нищо достойно за смъртъ или за окови. (32) И Агрипа рече Фесту: Този челоуѣкъ можеше да се пусне ако не бѣше се отнесълъ за сждба прѣдъ Кесаря.

Когато се даватъ малки упжтвания въ нѣкоя часть или глава отъ Свещената книга, не мислите, че въ тѣхъ се заключава цѣлата Истина, или че отъ тия упжтвания ще дойде спасението на човѣчеството. Четенето на нѣщо азъ уподобявамъ на това, когато нѣкой вашъ приятель ви даде единъ обѣдъ или една малка закуска. Ще ви нахрани ли той съ тази закуска или съ този обядъ? - Не, ще ви залѣже само. То е равносильно на това, че ви се дава единъ орѣхъ, или една ябълка, или лѣжичка сладко. Умняитѣ човѣкъ ще бжде благодаренъ и на това, но онзи, който не разбира, ще каже: защо не ми дадоха да се наямъ, както трѣбва? Обаче, смисълѣтъ на живота не е въ яденето.

Сега могатъ да се родятъ редъ въпроси, трѣбва ли да се яде, или не трѣбва да се яде? - Яденето е условие, процесъ, който става въ организма на човѣка. Много процеси се извършватъ въ човѣшкия организмъ, но яденето е единъ отъ необходимитѣ процеси, безъ които човѣкъ не може да продължава живота си. Този процесъ изпжква като голѣмъ клонъ на нѣкое дърво, и като дойдемъ до този клонъ, щемъ не

щемъ, ще се облежнемъ на него. Това е тъй необходимо, както, когато влизате въ нѣкоя кѣща, непременно ще минете надъ и подъ прага на вратата. И царьтъ, и простиятъ човѣкъ, като дойдатъ до вратата, ще минатъ подъ горния и прагъ. Казвате: да махнемъ този прагъ, който е надъ главитъ ни! - Ако махнете този прагъ, другъ ще дойде на неговото мѣсто, и пакъ нѣма да бждете свободни. По този начинъ, и въ всѣка прочетена глава все има нѣколко зрънца, които трѣбва да сдѣвчете и да асимилирате. Яденето има смисълъ само тогава, когато храната, която ви се дава, за да подкрѣпи живота, може да се смели. Ако човѣкъ асимилира храната добръ, ще може да извлѣче отъ нея сила, която ще му даде микроскопическа радостъ за деня.

Въ прочетената глава има важни въпроси, като този, какво значи да бжде човѣкъ роденъ отъ Бога. За да се разбере този въпросъ въ своята пълнота, трѣбва да се говори по него съ години. Той съдържа въ себе си Божията Любовъ, Мждростъ, Истина - всичко велико и красиво въ живота се заключава въ този въпросъ.

“Що? мислите ли за невѣрване, че Богъ възкрѣсява мъртвитъ?”
- 8 стихъ.

Питамъ: кой възкрѣсва? - Който се е родилъ отъ Бога. Онзи, който не се е родилъ отъ Бога, може ли да възкрѣсне? - Не може. Значи, всѣки, който веднѣжъ се е родилъ и умрѣлъ, може да се роди изново и да възкрѣсне.

Ако прослѣдите съврѣмения животъ въ неговата пълнота, ще видите, че сжществуватъ редъ теоретически познания, които ще иматъ приложение и въ бждещето. Обаче, има редъ познания, които сж нужни само за настоящия денъ. Има обикновени, работнически грехи, съ които се работи всѣки денъ; има и празнични, великденски грехи, съ които човѣкъ се облича само въ велики, свѣтли дни, или когато очаква нѣкой свой добъръ приятель. И дѣлничнитъ грехи сж хубави, и празничнитъ грехи сж хубави. Понѣкога дѣлничнитъ грехи сж по-хубави, защото съ тѣхъ се извършва повече работа. Но за дѣлничнитъ грехи никой не говори така, както за празничнитъ. Обикновенитъ грехи, които носите, постепенно ставатъ работнически; като започнете да носите празничнитъ грехи по-често, и тѣ ставатъ дѣлнични, а послѣ - работнически. Щомъ празничнитъ ви грехи станатъ дѣлнични, вие започвате да мислите вече за нови грехи. Това което виждаме да става вѣнъ съ човѣка, става и вжтрѣ съ него. Тѣй че всѣки процесъ, всѣко явление въ живота, има свой вѣншенъ и свой вжтрѣшенъ изразъ.

Казвамъ: първиятъ актъ, когато човѣкъ дойде на земята, е

да се роди. Дѣ е билъ човѣкъ прѣди да се роди? - У Бога. Значи, Богъ е първиятъ, Който извадилъ човѣкъ вѣнъ отъ себе си и го направилъ жива душа. Слѣдъ това Богъ започналъ да работи върху тази душа: да я създава и прѣсздава, да и прѣдава редъ качества, да я надарява съ редъ дарби и способности. Така Богъ работилъ и продължава да работи епоха слѣдъ епоха, вѣнъ и вжтрѣ въ човѣка. Ето защо, вие трѣбва добрѣ да разбирате, какво прѣдставлява човѣкъ самъ по себе си, какъвъ е неговия стремежъ, какви сж неговитѣ мисли, чувства и дѣйствия, какви сж неговитѣ задължения на първо мѣсто спрѣмо Този, Който му е далъ животъ и импулсъ за работа въ живота. Всѣки човѣкъ, който съзнава своето положение така, и който има ясна прѣдстава за себе си, ще мисли правилно, ще чувствува правилно и ще дѣйствува правилно. Азъ нѣма да обяснявамъ сега, какво означава права мисълъ, право чувство и право дѣйствиe. Защо? - Има отношения, които врѣмето, само по себе си, ще обясни; обаче, има и врѣме, когато съзнанието на хората ще се пробуди и тѣ ще бждатъ готови да разбиратъ Истината. Ако сега на съврѣмненото човѣчество не се откриватъ извѣстни истини, то е по единствената причина, че още не сж готови да ги възприематъ. Ако извѣстни истини се посадятъ сега въ съзнанието на хората, тѣ ще израснатъ, но скоро ще увехнатъ, безъ да дадатъ плодъ. Ако нѣкой човѣкъ възприеме едно верую, но нѣма стимулъ въ себе си да го слѣдва, то скоро ще изсъхне. Всѣка работа въ живота, която се започва, трѣбва да се завърши. Ако единъ ученикъ влѣзе въ отдѣленията и не свърши този основенъ курсъ, той не може да влѣзе въ гимназията; ако влѣзе въ гимназията и не я завърши, той не може да влѣзе въ университета. Върѣки това, ние виждаме много ученици, които се записватъ въ училището, но не свършватъ. Всѣка започната работа трѣбва да се завърши! Всѣко свършване на една работа подразбира започване на нова - новъ развой, нова стплка въ живота на човѣка.

Мнозина казватъ: отъ толкова години насамъ ние върваме, но какво придобихме съ тази вѣра? Казвамъ: и въ вѣрата трѣбва да става вжтрѣшно обновяване. Какъвъ смисълъ има вашата вѣра, ако вървашъ, че първо си дѣте, послѣ ставашъ голѣмъ човѣкъ, слѣдъ това - възрастенъ, докато стигнешъ до 120 години и най-послѣ вървашъ, че ще умрешъ, ще отидешъ на сждъ при Бога и оттамъ ще те изпратятъ или въ ада, или въ рая при светиитѣ, праведнитѣ и добритѣ хора? Питамъ: слѣдъ като умрете и отидете на онзи свѣтъ, ще можете ли да прѣдадете оттамъ нѣкоя своя опитность на хората, които сж останали слѣдъ васъ на земята? - Ге можете. Вашиятъ баща, който

е заминал за онзи свѣтъ, дошъл ли е нѣкога, да ви каже, какво има тамъ? Ще кажете, че много отъ заминалите за онзи свѣтъ сж се проявили чръзъ нѣкои медууми тукъ на земята. Казвамъ: тогава и азъ мога да ви кажа много нѣща за онзи свѣтъ, но вие ще вѣрвате ли? Досега никои отъ обикновенитъ заминали хора не сж се явили да кажатъ, какво има на онзи свѣтъ. За да могатъ нѣкои отъ заминалитъ за онзи свѣтъ да гойдатъ тукъ и да разправятъ, какво има на онзи свѣтъ, тѣхното съзнание трѣбва да е будно. Тия хора не трѣбва да сж умрѣли. Подъ “умрѣли хора” ние погразбираме тѣзи хора, които слѣдъ смъртъта изгубватъ часть отъ съзнанието си, което сж имали, тукъ на земята. Тия хора не виждатъ пжтя, прѣзъ който минаватъ. При това положение и тѣ сами не знаятъ, дѣ сж, какво е станало съ тѣхъ и т. н. Слѣдователно, само този човѣкъ може да разправа, какво има на онзи свѣтъ, който вижда нѣщата, понеже и въ онзи свѣтъ той запазва свѣтлината на своето съзнание. И тогава, смъртъта за него не е нищо друго, освѣнъ събличане на старата греха и обличане на нова. Само онзи човѣкъ вижда, на когото съзнанието е будно да разбира отношенията, които съществуватъ между този и онзи животъ.

Когато нѣкой казва, че разбира хората, това значи, че той възприема тѣхнитъ мисли и чувства. Каже ли нѣкой човѣкъ, че едн кой си го обича, това показва, че той не само чувствува неговата любовь, но вижда още въ лицето му образа на Любовъта. Любовъта има свой образъ. Мждростъта има свой образъ. Истината има свой образъ. Правдата, Добродѣтельта сжщо така иматъ свои образи. Всѣки, който има очи, той може да вижда и да разбира тѣзи образи. Прѣдставете си, че нарисувамъ на гърката само чело на човѣкъ. Какво означава това нѣщо? - Човѣкъ, който мисли. Слѣдъ това долу на челото нарисувамъ вѣжди, а подъ тѣхъ - очи и носъ. Какво означаватъ сега тия нѣща? - Че на този човѣкъ се даватъ условия да вижда и да помири сва нѣщата. Послѣ, нарисувамъ на този образъ и уста. Какво показва тя? - Че този човѣкъ може вече да говори, да яде, а съ езика си - да вкусва. Най-послѣ нарисувамъ и ушитъ. Какво показватъ тѣ? - Че този човѣкъ започва да чува и да слуша. Значи, най-важнитъ нѣща на главата на човѣка сж: челото, очите, носа, устата, езика, и ушитъ. Слѣдъ това нарисувамъ тѣлото съ краката и ржцѣтъ и получаваме цѣлата фигура на човѣка. Какво показватъ краката? - Че този човѣкъ може да ходи. Какво показватъ ржцѣтъ? - Че този човѣкъ може да работи, да хваща нѣщата.

Та казвамъ: когато говоримъ за човѣка, за великата Истина, която той включва въ себе си, трѣбва да го нарисуваме такъвъ, какъвъ-

то е. Нѣкои отъ васъ рисуваатъ човѣка много изопачено - такъвъ, какъвто не е. Поставямъ го въ положение профилъ и нарисувамъ половинъ чело, изкривенъ носъ, едно око, едно ухо и казвамъ: красивъ е този образъ! - Не, въ този образъ нѣма никаква красота. Може би хората въ духовния свѣтъ да иматъ по едно око, но тукъ, въ физическия свѣтъ, хората иматъ двѣ очи и двѣ уши.

Какъ ще разберете тия нѣща? - По човѣшки не можете да ги разберете. Затова, пазете се отъ бърза прѣцѣнка на нѣщата. Всѣко нѣщо има двѣ страни: човѣшка и Божествена. Запримеръ, има човѣшки движения, има и Божествени движения; има човѣшко знание, има и Божествено знание; има човѣшко служене, има и Божествено служене. Не смѣсвайте тия двѣ положения, защото всичкитъ ви понятия ще се объркатъ, каша ще се получи. Най-първо разберете човѣшкото, а послѣ Божественото. Ако разберете човѣшкото, и Божественото ще разберете. И обратниятъ процесъ е вѣренъ: ако разберете Божественото, и човѣшкото ще разберете.

Та казвамъ: когато дойдете до вжтрѣшното разбиране на ония истини, които лежатъ дълбоко у васъ, вие ще разберете и вашата сжщина, като човѣкъ. Най-първо човѣкъ трѣбва да изправи своя умъ, за да могатъ да се развиватъ правилно неговитъ умствени способности. Слѣдъ това той трѣбва да изправи своето сърдце, за да регулира чувствата си. Колкото чувства има човѣкъ, толкова сж и способноститъ му. Ако чувствата на нѣкой човѣкъ не сж правилно оформени, и умственитъ му изводи и заключения ще бждатъ неправилни. Нѣкой казва: азъ не обичамъ еди-кой си прѣдметъ. - Щомъ не обичашъ този прѣдметъ, ти не можешъ да го изучавашъ. Ако не обичашъ Правдата, никога не ще можешъ да я изучавашъ. Ако не обичашъ Истината, не ще можешъ да я разберешъ. Човѣкъ може да изучава само това, което обича.

Често хората третираатъ въпроса за Истината. Нѣкой казва: азъ говоря абсолютната Истина. Другъ говори за относителната истина. Трети говори за спасителната истина. Да говоришъ Истината, това не подразбира да вѣрвашъ въ нея. Питатъ нѣкого: ти ли направи това нѣщо? - Азъ го направихъ. - Истината ли говори? - Да, Истината говоря. То значи: тѣй ли направи това нѣщо, както си го мислишъ, или си вложилъ нѣкакъвъ примѣсъ въ него? Когато се говори за спасителна, за относителна, както и за абсолютна истина, това подразбира, че понятието Истина е широко и постоянно може да се разширява - зависи отъ самия човѣкъ. Колкото по-голяма е широтата на човѣка, толкова по-близко е той до самата Истина.

Какъ може да се познае широтата на човѣка? - По неговото чело. Носѣтъ на човѣка паказва, каква е неговата наблюдателност, неговата интелигентност и разумност. По устата на човѣка се сжди, каква е неговата любовь: човешка, ангелска или Божествена. Любовьта не изтича отъ устата, но чрѣзъ устата се проявява. Уши- тѣ сждо тѣй показватъ разумностьта на човѣка. Изобщо, човѣкъ се познава по формата на своето чело, на своитѣ очи, уши, вѣжди, носъ, уста. Всички тия удоуе у човѣка, както и цѣлото тѣло, сж подложени на постоянни промѣни. Човѣкъ не може да измѣни външнитѣ си форми, докато не измѣни своитѣ вжтрѣшни състояния. Какъвъ е човѣкъ, всичко е написано на него, но вие още не можете да си служите напълно съ тази наука. Само просвѣтлениятъ, разумниятъ човѣкъ може да си служи съ нея. Неразумниятъ човѣкъ ще я използва да търси недостатъцитѣ на хората. Непосредствѣниятъ човѣкъ, като види нѣкого съ типиченъ бѣлѣзъ на носа, ще му каже: “Азъ зная, какъвъ човѣкъ си ти; ти си отъ бѣлѣзанитѣ”. Казвамъ: Богъ е бѣлѣзалъ всички хора, но едни сж бѣлѣзани за добро, други сж бѣлѣзани за зло. Нѣкои хора сж бѣлѣзани отъ Бога като поети, други - като писатели, трети - като музиканти, четвърти - като художници и т. н. Добръ е човѣкъ да е бѣлѣзанъ отъ Бога! По какво ще познаете единъ ангелъ? И той е бѣлѣзанъ отъ Бога. Ангелътъ се отличава съ голѣма разумностъ и свѣтлина, съ голѣма пластичностъ и подвижностъ; той може да бжде видимъ и невидимъ. Всички неговии удоуе сж напълно подгъ контрола на волята му. Той влиза и излиза въ вашата стая при затворена врата. Уплашите ли се отъ него, втори пжтъ не идва при васъ. Страхътъ показва, че съзнанието ви не е готово. Влѣзе ли нѣкой ангелъ въ стаята ви, зарадвайте се, той е изпратенъ отъ Бога. Съзнанието на всички хора трѣбва да бжде готово, защото все ще гойде день, когато нѣкой ангелъ ще ви посѣти.

Допуснете, че днесъ гойде при васъ Учителътъ на вашата душа, Когото очаквате съ години. Какво ще Го запитате най-първо? Вие ще Го запитате: “Учителю, ще бжда ли спасенъ, или не? Добръ ли вървя въ пжтя, или не”? Това сж обикновени работи, за които и свѣтътъ се интересува и запитва. Кое е най-сжщественото нѣщо, което ученикътъ трѣбва да каже на своя Учителъ? Той трѣбва да му каже: “Учителю, научи ме да вървя правилно по Твоя пжтъ, да позная Бога, както Ти Го познавашъ! Научи Ме да Му служа така, както Ти Му служишь! Покажи ми, какъ да придобия Любовьта, която Ти имашъ къмъ Бога, къмъ своята душа и къмъ своитѣ ближнии!” Пожелае ли ученикътъ тия качества, той нѣма да ги придобие изведнѣжъ, но ще

прави усилия за постигането имъ, ще работи съзнателно върху тѣхъ. Всѣки ученикъ, който знае какво иска, той бързо напръдва.

Мнозина мислятъ, че като дойде Учителътъ имъ, Той ще влѣе изведнѣжъ всичко въ главата имъ. Вливането не става изведнѣжъ. Ако водата на нѣкоя рѣка започне да се влива въ една голѣма празнина, ще може ли за една година да я прѣвѣрне въ езеро? Питамъ: колко милиона години сж били нужни, докато се създаде Великиятъ океанъ? Колко години текоха небеснитъ рѣки, за да се образува този океанъ? Това е задача за ученитъ хора, а не за васъ. Вие не се интересувате отъ този въпросъ. Въ гадения моментъ за васъ има нѣщо по-важно отъ това, какъ и за колко врѣме се е образувалъ Великиятъ океанъ. За всички съврѣмenni хора е важенъ въпросътъ за обновяването.

Често на извѣстни мѣста въ природата се събира вода, въ която, ако не става непрѣкъснато вливане на ново количество чиста, прѣсна вода, се развиватъ отровни, миризливи газове. Тия мѣста съ застояла вода се наричатъ блаата, локви. Водата на тия блаата се отличава по това, че въ нея се образуватъ жабуняци, а отъ гниенето на попадналитъ растителни и животински части започва да се развиватъ отровнитъ газове. Ако не пагнатъ гѣждове, или ако не дойдатъ бури и вѣтрове, които раздвижватъ тази вода, тя не може да се обнови и става разсадникъ на най-лошитъ болести за човѣка. Подобно нѣщо прѣдставляватъ и застоялитъ мисли и чувства у човѣка. Тѣ го правятъ недоволенъ отъ себе си. Какъ ще се помогне на човѣка при това негово положение? Кой ще му дойде на помощъ? - Висшето съзнание, което дѣйствиува въ великата разумна природа, въ тѣзи случаи, изпраща на човѣчеството нѣкое голѣмо нещастие, за да го освободи, както отъ жабуняцитъ, натрупани върху него, тѣй и отъ отровнитъ миризливи газове, които се развили въ него. Постоянно трѣбва да се работи върху хората! По какъвъ начинъ? - Чрѣзъ страданията. Тѣ сж онѣзи спасителни за тѣхъ вѣтрове и бури, които раздвижватъ застоялитъ води въ тѣхния организъмъ и по този начинъ ги обновява. Върху кои хора работи висшето съзнание? - Върху тия, които сж опрѣдѣлени да възкрѣснатъ и да наслѣдятъ Вѣчния Животъ. Писанието казва: “Който Богъ обича, тѣхъ обработва.” Христосъ изказва тази мисль въ слѣдната форма: “Азъ съмъ лозата, вие - пржчкитъ, а Отецъ ми е земледѣлецътъ.” Значи, Богъ обработва лозовитъ пржчки, за да гадатъ добъръ плодъ.

Когато се говори, че човѣкъ трѣбва да бжде роденъ отъ Бога, това раждане не е еднократенъ, но - многократенъ процесъ. Роденитъ отъ Бога трѣбва постоянно да расте, да се развива. Много отъ

неговитѣ убѣждения и разбирания за нѣщата ще се измѣнятѣ. Ще бжде жалко, ако идеитѣ, вѣрванията и възгледитѣ на този човѣкъ оставатѣ такива, каквито сж били въ миналото. Всѣки день той трѣбва да има една малка придобивка къмъ своето съзнание. Задачата на човѣка е да развива и разширява своята душа, защото въ нея сж складирани опитноститѣ на миналото, а сега се складиратѣ тия на настоящето. Колкото повече се разширява съзнанието, толкова повече се обогатява и душата съ опитности. Човешкиятѣ умъ съ своитѣ мисли и човѣшкото сърдце съ своитѣ чувства идватѣ като помощници на човѣшкото съзнание, да го разширятѣ и развиятѣ.

Слѣдователно, ако чувствата на човѣка не се подобрятѣ, и съзнанието му не може да се подобри. Затова, пазете чувствата си да не огрубѣватѣ. Нѣкои хора се влюбватѣ въ прѣдметъ, който прѣзъ цѣлия имъ животъ се явява като спѣнка на тѣхното развитие. Напримеръ, тѣ се влюбватѣ въ паритѣ и цѣлъ животъ имъ служатѣ. Паритѣ могатѣ да служатѣ като срѣдство, като условие за постигане на повисши цѣли и идеали, но тѣ сами не могатѣ да бждатѣ нито цѣль, нито идеаль. Да се влюбишъ въ паритѣ, значи да огрубишъ чувствата си. Понѣкога може да обикнете нѣкого така, че тази обичъ да бжде спѣнка въ вашия животъ. Онзи, когото обичате, трѣбва да внася всѣки день по нѣщо ново въ живота ви. Нѣкой казва: "Азъ искамъ едн-кой си човѣкъ да ме обича." Добрѣ, но днесъ, при условията, въ които се намира този човѣкъ, той не може да ви обича. Защо? - Днесъ този човѣкъ не може да внесе нищо ново въ васъ. Тогава, за какво ви е неговата обичъ? Тя нѣма да ви ползува въ нищо. Ето защо, за да гоиде Любовта у насъ, да могатѣ хората да ни обичатѣ, и ние да обичаме, трѣбва да се пристъпимъ къмъ единъ подготвителенъ процесъ.

И тѣй, за да гоиде Божествената Любовь у насъ, ние трѣбва да бждемъ абсолютно чисти, за да не срѣща тя никакво съпротивление. Само така тя ще може да прѣдаде своитѣ качества, своитѣ елементи на лицето, което ние любимъ. Човѣкъ, въ когото е дошла Божията Любовь, трѣбва да има точно опрѣдѣлени отношения къмъ мжжа, къмъ жената, къмъ приятелитѣ, къмъ господаритѣ, къмъ слугитѣ и къмъ всички живи сжщества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ. Ако обикнете нѣкого и внесете въ ума или въ сърдцето му една непотрѣбна мисль или едно непотрѣбно чувство, вие го спѣвате въ живота. Ако нѣкой пияница обикне една жена, която никога въ живота си не е пала, и той успѣе да събуди въ нея желание да пие, питамъ: какво ново е внесълъ този човѣкъ въ душата на своята любима? Той внесе въ душата и едно отрицателно качество, съ което я

осакати, но не я повдигна. Този човѣкъ не можа да внесе въ душата и любовъ къмъ Истината, или желание да се пожертвува за великото, за красивото въ свѣта.

Казвамъ: новитѣ разбирания на живота изискватъ отъ всинца ни, когато обичаме нѣкого, да имаме силното желание да внесемъ въ душата му нѣщо хубаво, красиво. И тогава, всѣки ще благодари на Бога, че е срещналъ човѣкъ, който съ своята любовъ е могълъ да внесе въ ума му една свѣтла мисль и въ сърдцето му едно красиво чувство и желание. Такива хора сжществуватъ въ свѣта. Само чиститѣ хора могатъ да обичатъ. Хора, които не сж чисти по сърдце, всѣкога ще губятъ въ любовьта си. Въ Писанието е казано: "Само чиститѣ по сърдце ще видятъ Бога". Когато хората страдатъ, че никой не ги обича, това се дължи на Божественя гласъ въ тѣхъ, който имъ казва: "Докато вие не сте чисти, докато не се отречете отъ низшето "азъ", не можете да използвате моята Любовъ." Има нѣщо въ човѣка, което трѣбва да умре! Павелъ казва: "Сега вече не живѣя азъ, но Христосъ живѣе въ мене." Това подразбира, че онзи Павелъ, който гонилъ, прѣслѣдвалъ Христа, и слѣдъ това се обърналъ къмъ Бога, сега вече Христосъ живѣе въ него. Питамъ: когато нѣкой човѣкъ влезе въ Царството Божие, като Иванъ, като Стоянъ, или като Драганъ ще влѣзе? - Не, Иванъ ще отиде при ивановци, Стоянъ - при стояновци, Драгатъ - при драгановци, а душата ще отиде при Бога. Иванъ, Стоянъ, Драганъ, това сж нѣща, дадени отъ хората, затова и при тѣхъ ще останатъ. Това, което е Божествено въ човѣка, ще отиде при Бога. Човѣшкитѣ разбирания и човѣшкото съзнание ще останатъ при хората, а Божественото съзнание ще отиде при своя Първоизточникъ.

Нѣкои хора се плашатъ отъ смъртьта и казватъ: "Какъ тѣй да умра!" Чудни сж тия хора! Кое е по-хубаво: да лежи човѣкъ на легло и да се прѣвива отъ болки, или да умре това съзнание за болката въ него и да се замести съ ново съзнание за здраве, на което човѣкъ да уповава въ живота си и да се радва? Нѣкой се оплаква отъ живота си и казва: "Голѣмъ грѣшникъ съмъ азъ, мислитѣ ми сж нечисти, чувства-та ми сж нечисти, дѣйствиата - сжщо, не знамъ, какво да правя". Питамъ: не е ли по-добрѣ, това състояние да се смѣни съ оново здраво-словно състояние, да се усъщашъ мощенъ, здравъ, да гледашъ съ открито лице на свѣта? Често хората се смущаватъ отъ своитѣ неджзи. Казвамъ: радвайте се, ако имате неджзи. Тѣ ви създаватъ условия за работа. Чръзъ тѣхъ вие ще създадете характеръ въ себе си, като работите неуморно и постоянно за тѣхното изправяне. Нѣкой човѣкъ не обича да говори Истинана, обича да ползва малко. Ако този човѣкъ

погледне малкия си пръстъ, ще забълъжи на него едно малко изкривяване. Причината за този недъгъ не се крие въ кривината на малкия пръстъ, но нѣдѣ въ ума или сърдцето на този човѣкъ, има нѣщо анормално. Тази анормалностъ е изкривила малкия пръстъ. За да се изправи пръстътъ, този човѣкъ трѣбва да се върне къмъ първичните причини на това изкривяване, да обикне Истината, да изправи своите мисли и чувства.

Питамъ: кои сж причините, дѣто нѣкой човѣкъ обича да полъгва? Той казва, напримѣръ, че е ученъ човѣкъ, свършилъ гва факултета, когато въ сжщностъ не е свършилъ гаже и гимназия. Другъ нѣкой казва за себе си, че е много добъръ човѣкъ, подобенъ на него нѣма, а въ дѣйствителностъ той не е добъръ човѣкъ. Благословение за хората е, когато тѣ говорятъ Истината. Защо човѣкъ не казва това, което е въ дѣйствителностъ, а изнася фактите друго-яче? Ако ти си ученъ или добъръ човѣкъ, това е благо и за тебе, и за околните хора. Ако ти не си такъвъ, за какъвто се прѣпоръчвашъ, ще се намѣришъ въ безизходно положение. Хората ще те поставятъ на работа и ще разбератъ, какво можешъ да направишъ. Ако не можешъ, да свършишъ работата си, за която се прѣпоръчвашъ, ти ще се намѣришъ въ положението на онзи българинъ отъ южна България, който се хвалить, че може да крои и шие хубави български потури. Той се условилъ на едно мѣсто на работа, дѣто му дали да изработи едни такива потури. Започналъ да мѣри и крои, но потурите се указвали все още широки. Мѣрилъ, кроилъ, но по едно време вижда, че платътъ не стига за потурите. - "Е, нищо", казалъ си този майсторъ кроячъ. "Ще изкарамъ отъ този платъ поне една салтамарка." Крои салтамарката, рѣже плата, но и салтамарка не излиза. - Поне една пюмюнена кесия ще изкарамъ. Питамъ: ако отъ вашето вѣрюю не можете да изкарате поне една пюмюнена кесия, какво е това вѣрюю; какви хора сте вие? Можете ли отъ вашето веруюю да изкарате поне една пюмюнена кесия?

Нѣкой казва: Азъ вѣрвамъ. - Въ какво? - Въ Бога. Разговаряли ли сте се поне съ Неговите посланици? - Не, азъ вѣрвамъ въ Бога на своя баща, отъ когото ми е оставенъ като прѣдание. Казвамъ: не се осланяйте на старите прѣдания отъ миналото! Не се осланяйте на водата въ блатата, въ локвите! Осланяйте се на това вѣрюю, което винаги е ново и отъ което животътъ произлиза! Осланяйте се на онази прѣсна, чиста вода отъ извора, която подържа живота и винаги свѣжа остава! За васъ е важно да проучавате Великото Начало въ свѣта тѣй, както днесъ се проявява то, а не както се е проявявало въ

миналото. Азъ често повтарямъ слѣднитѣ формули: “Вървамъ въ Господа, Който е говорилъ въ миналото; вървамъ въ Господа, който ми говори сега, вървамъ и въ Великия и Вѣченъ Духъ на Истината, Който ми показва пътя и изработва велики и славни гѣла на бждещето”.

Онѣзи, които не разбиратъ дълбокия смисълъ на тия формули, ще кажатъ: “Каква полза имамъ отъ това, да вървамъ въ онзи Господъ, Който е говорилъ въ миналото? Каква полза имамъ отъ това, да вървамъ въ Неговия Вѣченъ Духъ, Който ще ми говори за въ бждеще? Ние върваме само въ този Господъ, Който сега ни говори.” Казвамъ: тия формули сж разбрани и смислени само за онзи човѣкъ, на когото висшето съзнание е пробудено. За този човѣкъ миналото, настоящето и бждещето сж страници отъ великата книга на живота. За да разбира цѣлкупността на живота, той трѣбва да чете и проучава всичкитѣ страници на тази книга.

Питамъ: какво значи да върва човѣкъ въ Бога? - Да вървашъ въ Бога на миналото, на настоящето и на бждещето значи да поставишъ здрава, солидна основа на живота си. Слѣдователно, Богъ на миналото съставлява основата на живота; Богъ на настоящето е строителътъ на новия животъ. Вѣчниятъ Духъ, Който ще говори за въ бждеще, гоставя материалитѣ за този животъ. И тѣй, животътъ се нуждае отъ здрава, солидна основа, отъ строителъ и отъ материали за неговия строежъ. Сжщото отношение сжществува и въ живота на отгѣлния човѣкъ: той трѣбва да има разумно сърце - основа на живота; свѣтълъ умъ - строителъ; и устойчива воля - гоставчица на материали за новия строежъ. Понѣкога хората правятъ погрѣшки, но Великиятъ Духъ отвжтрѣ имъ казва: “Това, което сте направили, не е добро, развалете го!” - Добрѣ, ще го развалимъ. Архитектътъ замине, погрѣшката се замазва отгорѣ-отгорѣ, като се самозаблуждаватъ, че всичко е поправено. Дохожда архитектътъ втори пжтъ, поразчопля постройката тукъ-тамъ и запитва рабатицитѣ: “Поправихте ли погрѣшката?” - Поправихме. - Не, не сте я поправили, както трѣбва. Ще развалитѣ стѣнитѣ на зданието до основа и ще ги съградитѣ отново, както трѣбва.

Казвате: това сж материални положения, кошто нѣматъ нищо общо съ нашия духовенъ животъ. Казвамъ: има връзка, съотношение между материалнитѣ и духовнитѣ работи на човѣка. Каквито сж материалнитѣ, такива ще бждатъ и духовнитѣ му работи. Физическитѣ работи на човѣка сж редъ опитности, които го ползватъ и въ духовния му животъ. Запримѣрь, често вашитѣ състояния се смѣнятъ: ту сте скърбни, ту весели; ту вървате въ Бога, ту се съмнѣвате;

нкога мислите, че сте спасени; нкога, че не сте спасени. Съ една дума, животът ви прѣдставлява непрѣкъсната връзка отъ радости и скърби, отъ падания и ставания и т. н. Това сж илюзии на вашето съзнание. На какво се дължатъ тѣ? - На връзката ви сж различни сжщества. Ако се свържете съ човѣкъ, на когото съзнанието е пробудено, той ще ви повдигне до своя уровень, и вие ще имате добро разположение. Който върва въ Първичната причина, той има пробудено съзнание. Започне ли този човѣкъ да се съмнява, той се връща назадъ, и съзнанието му се замъглява.

Мнозина отъ съврѣменнитѣ хора се връщатъ назадъ, къмъ своето минало, и по този начинъ губятъ свѣтлината на съзнанието си. Всички трѣбва да се пазятъ отъ тази погрѣшка! Не е достатъчно само човѣкъ да казва, че е спасенъ, но спасението трѣбва да съставлява положителенъ фактъ въ неговия животъ. Спасението не е завършенъ процесъ. Да бждешъ спасенъ, това не значи царятъ да отмѣни твоята присяга, и съ това да се изчерпи въпросътъ. Спасението подразбира ново направление въ живота на човѣка - да върви паралелно съ Божия Духъ, Който работи въ него. Въ всички тежки случаи на неговия животъ, Духътъ Божий тихо му нашепва: "Не се обезсърдвай, напрѣдъ върви! Учи, люби, Истината обикни!" Проговори ли ви този гласъ, борбитѣ, изпитанията непрѣменно ще дойдатъ, но вие ще имате сила да ги понесете. Гласътъ на Бога е толкова силенъ, че всѣкога произвежда пертурбации вънъ и вътрѣ въ човѣка. Обаче, тия пертурбации не сж нищо друго, освенъ намѣстване на всички измѣстени, отклонени части отъ своя пжть.

Мнозина се обезсърдчаватъ, оплакватъ, че откакъ тръзнали въ пжтя на Истината, оголѣли, станали по-нещастни. Питамъ: какъ обличате новата си греха? Нали първо събличате старата греха, а послѣ обличате новата? Който не оголѣе, не може да разбере Истината. Когато Богъ създаде първитѣ човѣци, Той имъ направи хубави, свещени грехи, но тѣ ги изцапаха, окаляха. Като съблѣкоха окалянитѣ си грехи, тѣ вече сами се облѣкоха съ грехи отъ кожа. Като ги видѣ така облѣчени, Богъ имъ каза: "Вървете сега така облѣчени въ широкия свѣтъ да работите!" И досега ние виждаме всички хора, като блудния синъ, облѣченъ въ тия кожени грехи, окжсани, немилу-недраги. За тия два вида грехи говори Павелъ въ Писанието: "Има тѣло естествено, има и тѣло духовно".

Днесъ всички хора се стремятъ къмъ придобиване на онѣзи свѣтли първоначални грехи, които Богъ на върмето бѣ приготвилъ. За да ни се дадатъ отново тѣзи грехи, ние трѣбва да имаме такова

обширно върую, което да включва въ себе си цялия свѣтъ и такава велика Любовь, която да ни свързва съ всички живи същества въ свѣта.

Често запитвате: “Какъ трѣбва да си прѣдставяме Бога?” Казвамъ: когато мислите за Бога, вие трѣбва да си Го прѣдставяте като велика, всеобемаща същина, която обгрѣща и прониква цялия свѣтъ съ всички свои създания. Въ всѣко най-малко и най-големо същество вие трѣбва да виждате Божественото проявление. Въ всичко и навсѣкъждѣ трѣбва да виждате Божественото съзнание, което ви обгрѣща. Въ това отношение, каквото и да ви се случи въ свѣта, вие трѣбва да живѣете съ свѣщениа образъ на Бога. Не допущайте никакво съмнение въ душата си, защото то е низшето начало въ човѣка, което може да донесе страдания, падания, смъртъ, изгубване смисъла на живота.

Когато низшето съзнание у човѣка отстъпни на висшето, тогава той ще бѣде свободенъ, способен за великата наука на живота, да разбере неговия дълбокъ смисълъ и да намѣри това, което търси. Само по този начинъ човѣкъ ще може да добие истинското щастие. Кога е щастливъ дължникътъ? - Когато дългътъ му се прости. Кога е щастливъ болниятъ? - Когато болестта го напусне. Изобщо, кога е щастливъ човѣкъ : когато изгубва, или когато придобива живота? - Разбира се, когато го придобива. Казано е въ Писанието: “Това е животъ Вѣченъ да позная Тебе Единнаго, истиннаго Бога!”

И тъй, познаването на Бога трѣбва да бѣде първата и най-важна задача на всѣки човѣкъ. Питамъ: какъ ще познаете Бога? Какъ ще познаете вашия Учителъ? Учителътъ не може да се яви на физическия свѣтъ като завършенъ актъ. Той не може да се яви и като нѣкакво явление вътрѣ или вънъ отъ хората. Учителътъ се явява само като вътрѣшна разумна проява на човѣка. Често, много хора приематъ по внушение нѣкои мисли и считатъ, че това е тѣхниятъ Учителъ, който имъ говори отвѣтрѣ. Не, това сж мисли, приети по внушение. Има разлика между говоренето на Учителя и внушението. Внушението е физически актъ на насиліе. Когато Учителътъ говори, ученикътъ се вдъхновява. Въ това говорене има винаги свобода: ученикътъ може да приеме или да не приеме съвѣтитъ на Учителя, той не насилва никого. Всѣки човѣкъ, който иска да се наложи, той си служи съ насиліе.

Казватъ за нѣкого: този човѣкъ не е културенъ, не е просвѣтенъ, нѣма дипломъ, че е свършилъ нѣкаква наука. Казвамъ: единъ дипломъ има важенъ за човѣка! Това е неговиятъ умъ, чрѣзъ който той може да пробврява истинността на нѣщата, а не само да говори,

че това знае, онова знае. Истинско знание наричамъ това, което е абсолютно пробврено въ живота. Затова, пазете се отъ външнитъ заблуджения въ свѣта, че този човѣкъ е ученъ, или онзи човѣкъ е ученъ. Знаещъ, ученъ човѣкъ е този, който има не само теоретически знания, но който владѣе изкуството да живѣе.

Нѣкои питатъ: “Какъ трѣбва да се считаме, като Синове Божи, или ангели служители?” - По същина човѣкъ е Синъ Божий, произлѣзълъ отъ Бога, а по служене той е ангелъ служитель. Нѣкои души сж останали при Бога и се радватъ на хубоститъ и красотитъ около Него, а други души сж слѣзли на земята да работятъ. Много отъ послѣднитъ сж въ постоянень споръ помежду си, кой получава по-малко, кой повече и т. н. Тѣзи души се намиратъ въ положението на блудния синъ, който, слѣдъ като живѣлъ съ своитъ фантастични идеи, напусналъ баща си и отишълъ въ широкия свѣтъ, дѣто напълно пропадналъ.

И тѣй, ако държите въ ума си свещения образъ на Първичната Причина, вие ще бждете въ връзка и съ вашия Учителъ, който ви говори отвѣтрѣ всѣки день и часъ.

Учителъ въ свѣта може да бжде само Богъ, само Първичната Причина. Вие трѣбва да знаете, че всѣки, който е натоварень съ мисията да прѣдаде на свѣта Божията Истина, той не говори отъ свое име. Затова и Христосъ казва: “Азъ не дойдохъ въ свѣта да сторя своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводилъ.” И до днесъ хората тѣкуватъ Христовото учение, разглеждатъ стихове единъ слѣдъ другъ, пишатъ трактати върху тѣхъ и т. н. Казвамъ: добръ е да се разглеждатъ стиховетъ, както е казалъ Христосъ, но важно е да се знае, приложимо ли е всичко, което Той е казалъ, или не. Значи, опити трѣбва да се правятъ. Христовото учение не е само теория, но то е живо учение на опита. Мнозина казватъ: “Щомъ е така, нека се направи опитъ да възкрѣсятъ нѣкой мъртавъ човѣкъ.” Казвамъ: може да възкрѣсне само този човѣкъ, който е родень отъ Бога. Може да се роди само този човѣкъ, който е заченатъ. Коренно може да се излѣкува единъ човѣкъ и отъ физическитъ, и отъ психическитъ му недъзи, само ако е заживѣлъ духовень животъ. Да се лѣкува човѣкъ физически, това е лесно нѣщо, но за да се лѣкува психически, иска се духовна обнова. Физическитъ работи ставатъ лесно, но духовнитъ работи ставатъ мжно. Съврѣмненото християнство се е спънало, именно, въ духовния животъ. Голѣма опасностъ очаква човѣка ако той се опита да влѣзе въ духовния свѣтъ съ своитъ стари разбирания, съ своитъ стари вѣрвания.

Съвременните хора имат много желания. Тъ искатъ богатство, имане, кѣщи, ниви, лозя и т. н. Обаче, религиозните хора се противопоставятъ на тия желания у свѣтските хора и казватъ: Не ни трѣбватъ кѣщи, не ни трѣбватъ богатства и имоти. Самъ Христосъ е казалъ: “Азъ отивамъ при Отца си, жилище да ви приготвя и ще дойда да ви взема.” Питамъ: ами ако Христосъ не ви направи жилища, какво ще кажете тогава? Не взимайте гумитъ на Христа въ букваленъ смисълъ. Докато сте на земята, разумно използвайте условията, при които се намирате и благодарете на Бога за добрите условия, които сж ви дадени. И да имате кѣща на земята, тя е една врѣмenna колибка. Не се свързвайте съ нея, но я използвайте като условие за вашето развитие. Нѣкой пита: “Позволено ли е на религиозния човѣкъ да мисли за нови грехи?” - Ако имате срѣдства, направете си нови грехи, но ако нѣмате, не ходете да правите заеми отпукъ-оттамъ; и вие да изпадате въ изкушения, и другитъ да изкушавате. Казвамъ: истински религиозниятъ човѣкъ е напълно свободенъ въ своитѣ дѣйствия. Той има мѣрка въ всичко и доброволно се ограничава въ своитѣ желания. Казано е въ Писанието: “Всѣко добро желание е отъ Бога.” Имате ли нѣкое добро желание, изпълнете го. Казвате: “Какво ще кажатъ хората за това?” - Ако вашето желание е Божествено, изпълнете го и не се интересувайте за мнѣнието на хората. Не туряйте Божественъ характеръ на човѣшкитѣ си желания, защото сами ще си създадете нещастие. Нѣкой казва: “Азъ съмъ роденъ отъ Бога”. - Нѣма защо да казвате, че сте родени отъ Бога. Отъ плодоветѣ ще ви познаятъ. Каламфиртътъ казва: “Помириши ме и вижъ, какъвъ миризъ имамъ.” Черешата казва: “Вкуси ме, и самъ ще се произнесешъ за моя вкусъ.” Който иска да знае, добъръ ли съмъ, или не, нека ме опита.

Мнозина отъ съвременните хора мислятъ, че добриятъ човѣкъ трѣбва да бжде кроткъ, любещъ. Казвамъ: Богъ е Любовь, но по-справедливъ и по-строгъ отъ Него нѣма. По-добъръ отъ Бога нѣма, но и по-строгъ отъ Него нѣма. Казано е: Земята ще изгори прѣдъ лицето на Бога”. Той може въ единъ моментъ да унищожи хиляди и милиони хора и отново да ги създаде. Кой може да го сжди за дѣлата Му? Щомъ Богъ види, че нѣкоя форма, въ движението си изъ свѣта, се е изкривила, Той я унищожава и отново създава. Само Богъ е въ сила да отнеме живота и да създаде живота на всички същества. Ако проникнемъ въ Божията Любовь, ще видимъ, че цѣлиятъ свѣтъ е създаденъ, именно, върху тази Любовь. Добъръ човѣкъ ние наричаме не само кроткия, но всѣки човѣкъ, който въ постѣпкитѣ си спрѣмо

другите хора е такъв, какъвто е спъмо себе си. Ако човекът в постъпките си спъмо другите хора не е такъв, какъвто е спъмо себе си, той не може да се нарече нито добър, нито правдив, нито лобещ човек. Такъв човек има дъ различни мърки, съ които опръдъля отношенията си.

Сега, азъ ви желая, като ученици, да изучавате себе си, да придобиеите нова свътлина въ съзнанието си. Тия, които прагагат новите разбираия въ живота си, сж пръдъ прага на Царството Божие. На тѣхъ вече майка имъ може да говори. Кога говори майката на своите дъца? - Когато я разбиратъ. Кои дъца я разбиратъ повече? - По възрастните, по-разумните. На тия свои дъца майката говори направо, защото тѣ я разбиратъ добръ. Желая всинца вие да пиете отъ чистата изворна вода, и то направо отъ самия изворъ, а не отъ водата, която е далечъ отъ него съ километри. Които пие веднъжъ отъ тази вода, той нѣма да казва, че не се нуждае отъ никого. Които опита и разбере Божията Истина, ще се слѣе съ всички и ще види, че отъ всички има нужда, защото тѣ сж части отъ голъмата Единица. Всички хора, всички сщщества сж части на обция Божественъ организъмъ. Тогава Богъ ще живѣе въ васъ, и вие въ Него - ще се влѣете въ Бога и ще разполагате съ Неговата сила. Само така може да се разбере пълнотата на вжтръшния животъ. Мнозина се чувствуватъ далечъ отъ Бога и се нуждаятъ други хора да се молятъ заради тѣхъ. Тѣ казватъ: "Вие се молете заради насъ, понеже Богъ не иска да чуе молитвите ни." - Не, всъки човекъ самъ поставя пръграда между себе си и Великото Начало въ живота.

Когато хората се сблъскватъ съ извѣстни противорѣчия въ живота, това се дължи на тѣхното съзнание за нѣщата. Колкото съзнанието на човека е по-пробудено, толкова и противорѣчията за него сж по-малко. Запримѣръ, нѣкои хора не разбиратъ дълбокия смисълъ на плътта въ човека и казватъ: "Добръ щѣше да е, ако не сщществуваше плътта въ свѣта." Питамъ: наистина, какво щѣше да бжде, ако всичко бѣше само духъ? - Не, нито плътта може безъ духъ, нито духътъ може безъ плътъ. Великиятъ Създателъ знае това нѣщо. Ако нѣмаше нужда отъ плътта, Той не би я създалъ. Както не може безъ духовното, така не може и безъ плътското. Тѣ сж дъ начала въ човѣшкото естество, неразривно свързани. Плътътъ и духътъ сж въ постоянна борба. Въ тази борба, именно, се ражда Божественото, което ги примирява. Ще знаете, че плътта и духътъ ще се примирятъ само тогава, когато Божествениятъ елементъ влѣзе между тѣхъ. Ще дойде денъ, когато плътта и духътъ ще живѣятъ заедно въ

Божественото. Тогава всички хора ще имат ново съзнание, съ нова свѣтлина, различна отъ досегашната, и ще бждѣтъ подобни на ангелитѣ. Казано е въ Писанието: "Ще бждете подобни на Христа".

И тѣй, докато реализирате вашия животъ разумно, много вода щѣ изтече, защото вие ще имате редъ мъчнотии и страдания, които трѣбва да надделѣете. Сега, като слушате да ви се говори, вие се влияете, съгласявате се съ това, което слушате. Като влѣзете въ свѣта - и тамъ ще ви влияятъ. Четете съчиненията на единъ авторъ, на втори авторъ тѣ ви влияятъ. Отивате въ нѣкоя църква, слушате единъ, втори, трети проповѣдникъ - и тѣ ви влияятъ. Най-послѣ се запитвате: наистина, правъ ли е този пжтъ, въ който сега вървимъ? Питамъ: кой е правиятъ пжтъ? Пжтътъ, по който майка ви и баща ви вървятъ, правъ ли е? Пжтътъ, по който вашитѣ дѣди и прадѣди вървѣха, правъ ли бѣше? Откакъ е излѣзълъ човѣкъ отъ рая и досега пжтътъ му е билъ все кривъ. Обаче, слѣдъ идването на Христа на земята, пжтътъ на мнозина вече е изправенъ. Тия хора вече се връщатъ по обратния пжтъ къмъ онова първично състояние, въ което сж били нѣкога. Тѣ сж на пжтъ вече да влѣзатъ въ рая.

Христось е границата, при която човѣшкото съзнание минава отъ едно състояние въ друго. Този процесъ на съзнанието, ние наричаме "Просвѣтление на душата". Христось е пжтътъ на душитѣ къмъ Бога. Въ свѣтлината, която Христось донесе на свѣта, може да се разграничи обикновеното отъ просветеното съзнание на хората. Слѣдователно, новиятъ пжтъ, който се очѣртава отъ Христовата свѣтлина, се отличава съ слѣдното качество: въ всѣка душа, която влѣзе въ този пжтъ, се заражда непрѣодолимо желание да върви напредъ. И тогава, никоя сила не е въ състояние да спре тази душа отъ нейния пжтъ. Това желание е толкова силно, колкото е силно течението на водата, която слиза по наклонъ. Каквото прѣпятствие да турите на тази вода, тя продължава безспирно да тече. Нѣма прѣпятствие въ свѣта, което може да спре душата въ нейния стремежъ да върви къмъ Първоизточника на живота. Защо? - Понеже стремежътъ и е силенъ.

Казвамъ: не се плашете отъ прѣпятствията въ живота си! Вървете къмъ великата цѣль, къмъ новитѣ велики разбирания, чрѣзъ които ще влѣзете въ новата наука на живота. Придобиеете ли новото съзнание, ще знаете, какъ да наредите живота си на земята: ще знаете, какъ да се обличате, какъ да се храните, какви жилища да си правитѣ, какъ да възпитавате дѣцата си; ще знаете новитѣ начини и методи за възпитание на цѣлото общество. Нѣкой пита: "Трѣбва ли

да се откажемъ отъ живота?” Не е въпросътъ за отказване. Животътъ е необходимостъ за всички. Той е вътрѣшно проявяване на Първичната Причина. Обаче, животътъ трѣбва да се разбира отъ гледището на новата свѣтлина. Пътътъ, въ който Богъ прониква, не трѣбва да се изкривява; служенето, като задача на всѣка душа, не трѣбва да се избѣзва. Никой не трѣбва да се мѣси въ работитѣ на другия. Онѣзи, които се мѣсятъ въ работитѣ на другитѣ, не могатъ да бждатъ ученици; онѣзи, които не могатъ да пожертвуватъ всичко заради Бога, и тѣ не могатъ да бждатъ ученици. Азъ не говоря за жертва, каквато вие разбирате, но за такава, каквато Богъ разбира. При това, не правете жертва за този или онзи човѣкъ, но за себе си, съ съзнание за вашия дългъ къмъ Великото Начало въ живота. Жертвата, която правите, трѣбва да внесе подобрене, подемъ въ живота ви, въ дома ви и въ всички, които сж около васъ.

Мнозина мислятъ, че като се самопожертвуватъ, ще изгубятъ живота си. Да се самопожертвува човѣкъ, това не значи да изгуби живота си. Човѣкътъ на жертвата е силенъ човѣкъ, истински служител на Бога. Отъ гледището на новото учение, Първичната Причина се схваща като вътрѣшенъ потокъ на душата да върви напредъ и все напредъ. Разколебае ли се човѣкъ само за моментъ и спре движението си, въ него настѣпва единъ свещенъ, Божественъ бунтъ, и той чува въ себе си тихъ гласъ, който му говори: “Нѣма да спиращъ, нито ще се отклонявашъ налѣво или надѣсно; всичко си опиталъ. Сега ще вървишъ въ красивия животъ!” Не е ли смешно за младия човѣкъ да търси изъ стаитъ на своя дѣдо и на своята баба вехторици, потънали въ прахъ? Този прахъ ще го отрови. Казвамъ: запалете всичкитѣ вехторици на вашитѣ дѣди и прагѣди да изгорятъ и влѣзте въ склада съ нови дрехи! Тамъ ще ви посрещнатъ вашитѣ добри приятели и ще ви прѣдложатъ да си изберете костюмъ, какъвто искате. Изберете ли веднѣжъ новия си костюмъ, нѣма вече да го събличате. Колкото и да ритате въ този костюмъ, той повече се закрѣпва. Това значи: служите ли съзнателно на Бога, вие ще придобиете Новия Животъ; откажете ли се да служите на Бога, ще изгубите този животъ, и отново ще облѣчете старитѣ си дрехи.

Ще ви приведа приказката за “Рибаря и златната рибка.” Живѣли край морето една баба и единъ дѣдо. Бабата била лоша, сърдита жена, постоянно се карала съ дѣдото, че работилъ малко, и цѣлъ животъ се разправяли за сиромашията. Праца го тя единъ день на морето, да налови много риба - да ядатъ и да остане за проданъ. Отива дѣдото тжженъ на морето, хвърля мръжата, нищо не може

да хване. Въ това време една златна рибка излиза отъ морето и запитва дѣдото: “Защо си тжженъ, дѣдо?” - Имамъ една лоша баба, изпрати ме да ловя риба, но ето, нищо не мога да хвана. - Върви си, дѣдо, въ кжщи, и не се безпокой. Ще имашъ риба, колкото искашъ. Връща се дѣдото дома си и намира много риба. Пита го бабата: “Дѣдо, отгѣ дойдоха тия риби?” - Като хвърляхъ мръжата, една златна рибка излзе отъ водата и като ме запита, за какво съмъ дошълъ, каза ми да се върна дома си, тя ще ми изпрати много риба. - Ехъ ти, старъ глупецо, риба ли трѣбваше да и искашъ? Не виждашъ ли, че коритото ни е счупено, нѣмаме въ какво да перемъ? Хайде, пакъ иди, да и поискашъ ново, хубаво корито. Отива дѣдото на морето, ходи, обикаля, покрай брѣга нажаленъ. Рибката пакъ излиза отъ морето и го запитва: “Дѣдо, какво искашъ, защо си нажаленъ?” - Сърди се моята баба, че съмъ поискалъ риба. Сега ми каза, че имала нужда отъ корито. - Върни се дома си, и корито ще има. Отива си дѣдото, вижда прѣдъ бабата седи ново, хубаво корито. - Глупецъ, защо поиска корито? Не знаешъ ли, че нѣмаме кжща? Малко ли студове прѣкарахме толкова години въ тази срутена колибка! Иди да и поискашъ нова кжща, нови дрехи и покжщнина. Отива дѣдото, по-тжженъ отъ по-рано, обикаля край морето. Рибката го вижда, излиза отъ водата и го запитва: “Какво искашъ, дѣдо, защо си тжженъ?” - Моята баба пакъ е недоволна, сега иска кжща, нови дрехи и покжщнина. - Иди си спокоенъ въ кжщи, и това ще ви се даде. Отива дѣдото дома си: вижда, вмѣсто старата съборена колибка, нова кжща, бабата облѣчена въ нови дрехи, но още по-недоволна и сърдита. - Старъ гъртако, защо не поиска отъ рибката, да те направи царь, а мене царица? Връща се отново дѣдото, оплаква се на рибката отъ своята баба. - И това ще бжде, дѣдо, ти само не тжжи. Връща се дѣдото въ кжщи и намира бабата вече царица, но и този пжтъ недоволна. - Защо не поиска отъ рибката да ни направи като Бога? Отива дѣдото покрай морето, тжженъ и наскърбенъ, чака, но рибката вече не излиза. Тя се разгнѣвила на старата баба. Връща се дѣдото въ кжщи и какво да види! - Пакъ старата колибка и бабата насрѣща му съ сжщитѣ стари дрехи, съ счупено корито, безъ хлѣбъ и безъ риба - пакъ при сжщитѣ условия на стария животъ.

Казвамъ: всѣки, който не придобие свѣтлината на новия животъ въ себе си и не разшири своето съзнание, даже и да се домогне до Божественото благо, той ще го изгуби. Ние наричаме това благо “Любовь къмъ Първичната Причина на нѣщата.” Като ви говоря тия идеи, азъ не искамъ ученицитѣ на новото, на Божественото учение само да прѣповтарятъ нѣщата, но да бждатъ истински носители на

Великото, което се включва във това учение. Всички трябва да работимте съзнателно, за да развиете във себе си добродетелите и дарбите, които сж вложени във васъ. Въ Писанието е казано: "Всички трябва да бъдете подобни на Бога." Какъ ще се постигне това? - Чръзъ усиленна съзнателна дѣйностъ върху себе си.

Това е великата задача за разрѣшение, дадена за всѣки човѣкъ, не само за една година, нито за единъ животъ, но прѣзъ всичките врѣмена на вѣковете. Христосъ казва: "Азъ ще бъда съ васъ до скончанието на вѣка". Това подразбира, че прѣзъ всичкото врѣме, докато сте на земята, Той ще ви помага да постигнете вашите възвишени желаня, да разработите всички свои сили и способности. Но кога ще имате помощта на Христа? - Когато вие сте готови да направите всичко заради Бога. Ако можете да направите за Бога всичко, което се изисква отъ васъ, и Богъ ще направи всичко за васъ. Нѣма нѣщо, което да не може да ви се даде и да не се направи за васъ. Не направите ли за Бога това, което се иска отъ васъ, и вие нѣма да получите нищо.

Това е една вътрѣшна задача, която всѣки ще разрѣши по своему. Разсждавайте споредъ това, което Богъ ви е говорилъ въ миналото, както ви говори във настоящето и както Неговиятъ Духъ ще ви говори във бъдещето. Възрастните ученици ще слѣдятъ, годъ е стигнало пробуждането на съзнанието у младите. Както по плодове-те познаватъ, какво е дървото, така и работата на младите е резултатъ отъ работата на възрастните. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ училищата съ учителите и учениците. Когато нѣкой е назначенъ за първа година учитель, резултатътъ отъ работата му е по-слабъ въ сравнение съ този, който е учителствувалъ вече 4-5 години. Освѣнъ това и положението на първите ученици, постъпили въ училището е при по-трудни условия, отколкото на тия, които постъпватъ по-послѣ. За тѣхъ има повече пособия, повече удобства и затова иматъ по-добри резултати. Сега и вие, които вървите въ духовния пжтъ, се намирате при по-леки условия. Васъ посрѣщатъ наврѣдъ съ финикови вѣйки. Обаче, ония, които минаха прѣди васъ, прѣкараха голѣми мъчения и страдания. Тѣ дадоха такива жертви, каквито вие не можете да си прѣдставите. Отъ васъ не се изискватъ сжщите жертви, но нови жертви, съ които да дадете примѣръ на подрастващото поколение.

Сега, азъ ви желая да имате абсолютно, положително вѣрюю за нѣщата и да не се критикувате. Ако сте недоволни, и отъ васъ ще бъдатъ недоволни; ако обичате, и васъ ще обичатъ; ако вървате във Великото начало на живота, и във васъ ще върватъ; ако сте справедливи къмъ другите, и къмъ васъ ще бъдатъ справедливи. Такъвъ е

Божественият законъ. Спрѣмо всички хора Богъ постъпва така както и тѣ постъпватъ къмъ Него. Съмнѣвате ли се въ Него, и другитѣ хора ще се съмнѣватъ въ васъ; обичате ли Го, и хората ще ви обичатъ; считате ли Го за съвършенъ, вие ще можете самъ да си поправите погрѣшкитѣ. Ако Богъ бутне нѣкоя ваша погрѣшка, тя веднага изчезва и вмѣсто нея се явява нѣщо хубаво и красиво.

Отъ разположението ни къмъ Великия принципъ въ живота зависи и подобрението на нашия животъ. Това е мѣрилото за нѣщата. Младитѣ трѣбва да приложатъ тази мѣрка въ живота си, а старитѣ да вървятъ слѣдъ тѣхъ. Отъ младитѣ се изисква смѣлость, а отъ старитѣ - смирение. Въ какво седи това смирение? - Понеже младиятъ обича повече да говори, стариятъ трѣбва да се смири, внимателно да го изслушва. Изкуство е да можешъ да изслушвашъ човѣка. За всичко е нужно прѣчистване на съзнанието, да дойдете до възкресението, да възстановите вжтрѣшната връзка съ Първичната Причина, за да разбирате, въ какво седи Нейната воля и да я изпълнявате. Много хора казватъ, че вършатъ волята Божия, но дълго врѣме ще мине, докато разбератъ Истината по този въпросъ. Казвалъ съмъ ви, че Божественото учение е учение на живия опитъ. Затова, не е достатъчно само говорене, но главно приложение се изисква. Когато човѣкъ се земе съ приложението на това учение, ще дойдатъ редъ противорѣчия въ живота му, но тѣ сж въ реда на нѣщата. Не е лесно за юнака да подигне тежъкъ товаръ. И той трѣбва да направи усилие, но нѣма да отстъпи на товара.

Казвамъ: не туряйте правилата, които ви давамъ, като спѣнка въ вашия животъ. Казвате: "Ние знаемъ тия работи". - Не, човѣкъ знае само това, което е опиталъ и отъ което има плодъ. Напримѣръ, едва сега ние вкусваме отъ плодоветѣ на всичко това, което Христосъ е проповѣдвалъ прѣди 2,000 години. Колко малко е направило християнството отъ 2,000 години насамъ! Какво ще постигне съврѣменното християнство? Казвате: че християнството още не е идеалъ на цѣлото човѣчество. - Така е. Между хората още не е събудено силното желание за самопожертвуване. Ако рече нѣкой да се самопожертвува, веднага слѣдъ това ще се роди и човѣшкото, че далъ повече, отколкото трѣбва. Приложи ли се Божественото учение, всички хора трѣбва да работятъ заедно, доброволно, всѣки спорѣдъ силитѣ си, и всичко, което се придобие отъ общата работа, да се разпрѣдели равномерно въ живота. Тогава, всѣки, който работи за Бога, ще има общото съдѣйствие. Каквото направи той, всички ще му се сърадватъ. Ако си направи кжща, другитѣ ще се радватъ; ако напише нѣщо, всички ще го

харесатъ; ако говори нѣщо, ще го изслушватъ съ внимание, безъ да го критикуватъ. Това трѣбва да бжде идеалъ за всички!

Ние говоримъ за вжтрѣшнитѣ придобивки. Приятно е да срещнешъ душа чиста, откровена, която говори безъ прѣувеличение или намаление на фактитѣ! Приятно е да срещнешъ душа, постжпкитѣ на която се диктуватъ отъ Любовта! Който дойде при таквѣ човѣкъ, той ще го приеме съ радостъ, като го покани въ специална за него удобна, чиста стаичка. Ще му даде ключа отъ тази стаичка и ще го покани да влѣзе вжтрѣ. Да имашъ за всѣки човѣкъ специално мѣсто въ своята душа - това трѣбва да бжде идеалъ за всички, които учатъ и прилагатъ Христовото учение! Така постжпва само онзи човѣкъ, на когото съзнанието е пробудено. Всѣки човѣкъ трѣбва да има силно желание да приготви въ себе си специална стаичка за своя Учитель и специални стаички за приятелитѣ си. При това положение нѣма да изпжкватъ никакви противорѣчия.

Мнозина казватъ: “Ние се молимъ на Бога, горещи молитви отправяме за нѣкои работи, но молитвата ни не се приема”. По колко пжти се молите за едно и сжщо нѣщо? - По много пжти. - Значи, не знаете да се молите. Когато отидете при нѣкой великъ хирургъ, има ли нужда да се молите по нѣколко пжти, за да ви излѣкува? Кажете му само веднѣжъ: “Господинъ докторе, азъ ще ти платя, колкото искашъ, направи заради мене това, което ти считаешъ, че е най-добро!” Кажете ли така, платите ли, колкото иска, молбата ви ще бжде изпълнена. Това показва, че този боленъ има довѣрие въ лѣкаря и затова не го моли по нѣколко пжти. Дойде ли нѣкой боленъ при лѣкаря и настойчиво го моли по нѣколко пжти да му помогне, безъ да му заплати, той нѣма да получи никаква помощъ. Това показва, че този боленъ се съмнява въ лѣкаря. По сжщия начинъ и Богъ не обича да Му се налагаме. Искайте, молете се, но не се налагайте. Ако вашитѣ желания не сж сжгласни съ Божията воля, Богъ никога нѣма да ви отговори.

Да допуснемъ, че нѣкой баща има синъ, за когото е опрѣдѣлено на едн-каква си възраст да замине за грузия свѣтъ. Този синъ причинява голѣми неприятности на своитѣ родители, но въпреки това, бащата плаче, моли се да остане синътъ му живъ. Молбата му се чува, и синътъ остава да живѣе на земята. Нѣкога става и обратното. Нѣкой баща има добъръ синъ, който тежко заболява и прѣдстои да замине за грузия свѣтъ. Бащата не се моли за оздравяването на сина си, не вѣрва въ молитвата, и синътъ му заминава за грузия свѣтъ. Слѣдъ заминаването на сина, голѣми нещастия сполетяватъ бащата.

Значи, онзи, който тръбва да замине, остава да живее; онзи пък, който тръбва да остане живъ, заминава.

И сега, азъ желая на онъзи отъ васъ, които тръбва да останатъ - подразбирамъ вашата душа, вашето съзнание - да останатъ на земята като носители на новото учение. За да бъдете носители на Божественото учение, въ пълния смисълъ на думата, вие тръбва да бъдете здраво въоръжени съ новитъ разбирания, съ методитъ на Любовта и съ законитъ на Мъдростта. Висока е мисията на ученицитъ!

По какъвъ начинъ можемъ да изпълнимъ своята мисия, своето прѣдзначение на земята? - Въ новия пѣтъ, по който вървите, има много начини и методи за постигане на вашитъ желаня и за разрѣшение на задачитъ въ живота ви. Всѣки ще разрѣшава задачитъ си самъ за себе си. Никой нѣма право да се меси въ работата на другитъ. Запримѣрь, нѣкой човѣкъ е учителъ, или чиновникъ нѣкъдѣ, обаче, иска да служи на Бога. Срѣща го единъ неговъ приятелъ и му казва: "Щомъ искашъ да служишъ на Бога, напусни службата си, напусни дома си и иди да проповѣдавашъ". Казвамъ: всѣки да остане на своя постъ, и при това положение да служи на Бога. Разнитъ служби, които заемате, сж условия, елементи, необходими за рѣшение на задачитъ ви. Когато се говори за напущане на дома, това е идея, която може да се разгледа въ тѣсенъ и широкъ смисълъ на думата. Въ тѣсенъ смисълъ напущане на дома подразбира отгѣляне на бащата или майката отъ своитъ близки. Въ такъвъ случай, бащата или майката иматъ право да сторятъ това, само слѣдъ като осигурятъ напълно близкиитъ си. Въ широкъ смисълъ напущане на дома подразбира отиване отъ едно мѣсто на друго.

Мнозина питатъ: "Какъ може човѣкъ да придобие свободата си?" - За да гадешъ свобода на човѣка, ти тръбва да му върнешъ всичко, което си му взелъ. Ако този човѣкъ е вложилъ чувства въ тебе, своята любовъ, ти тръбва да му я върнешъ. Ще кажешъ: "Приятелю, когато дойде при мене, ти вложи въ моята банка едн-колко си капиталъ. Сега, понеже ние тръбва да бъдемъ свободни, ще се раздѣлимъ, като братя, по любовъ, за което азъ ще върна вложения отъ тебе капиталъ, заедно съ лихвитъ по 10% . И послѣ, каквото съмъ вложилъ въ тебе, по сжщия начинъ ще ми го върнешъ." Каквото правите, да бжде угодно отъ Господа, а не отъ хората.

Съврѣменнитъ хора се стремятъ къмъ богатство, като казватъ: свободенъ може да бжде само богатиятъ човѣкъ. Кой е богатъ човѣкъ? Ако натоварятъ единъ оселъ съ скъпоценни камъни,

богат ли е той? - Богат е само онзи човъкът, който разумно използва Божиите блага. Въ това отношение, истински богати сж великитъ хора, светиитъ, праведнитъ хора, ангелитъ, арахангелитъ. Ако изпратите едно писмо до ангелитъ или арахангелитъ съ молба да ви изпратятъ нѣкаква парична помощъ, тѣ нѣма да ви отговорятъ. Защо? - Понеже нѣматъ прѣми общения съ васъ. Ангелитъ иматъ отношения съ хората чрѣзъ растенията, които сж тѣхни дѣца. Арахангелитъ иматъ отношения съ хората чрѣзъ млѣкопитающитъ, които сж тѣхни дѣца. Слѣдователно, каквито сж отношенията на хората къмъ растенията и животнитъ, такива сж отношенията на ангелитъ и арахангелитъ къмъ тѣхъ.

Какво ще каже свѣрвменния човъкъ по този въпросъ? Той ще се очуди на това, и ще отрече тази връзка между растенията и ангелитъ, както и между животнитъ и арахангелитъ. Питамъ: на какво основание тогава човъкъ се счита Синъ Божий? Ако човъкътъ, облѣченъ въ тази плътъ, който умира, може да се нарече Синъ Божий, защо на сжщото основание и растенията да не сж синове на ангелитъ? Значи, както въ човѣка има единъ вжтрѣшенъ образъ, въ който се вклучва Божествената проява, така и въ растенията и животнитъ има такъвъ вжтрѣшенъ, по-високъ произходъ отъ този, който виждаме въ външната имъ форма. Тази чѣрта у растенията на самопожертвуване е Божественото начало въ тѣхъ. Тѣ се жертвуватъ за храна на по-високо стоещитъ сжщества отъ тѣхъ - хора и животни. Когато растенията се жертвуватъ за по-високо стоещи отъ тѣхъ сжщества, тѣ сжщеврѣменно се ползватъ, понеже висшитъ сжщества трансформиратъ тѣхнитъ енергии. Хората пъкъ, отъ своя страна, когато умиратъ, оставятъ тѣлата си, като пособия на други, по-низко стоящи сжщества отъ тѣхъ, за да напрѣдватъ въ своя пжтъ.

И тѣй, идеалътъ на всички хора трѣбва да бжде любовъ къмъ Бога, не прѣсилена, но естествена, по добра воля и по вжтрѣшенъ потикъ. Вие търсите Бога, само когато сте въ нужда. Това всѣки е провѣрилъ. Докато сте здрави, силни, богати, учени, не Го търсите. Изгубитъ ли всичко това, вие започвате да Го търсите, и Той ви проговаря. Когато не чувате Божия гласъ, причината седи въ това, че сте облѣчени въ много грехи, които се явяватъ като прѣпятствия въ живота ви. Прѣмахнете ли тия грѣхи, прѣпятствията, веднага ще се свѣржете съ Божественото съзнание.

Казвамъ: когато нѣкой страда, нека не се отчайва, но да знае, че това е благоприятенъ моментъ въ неговия животъ да се свѣрже съ Великото Начало въ свѣта, да чуе гласа Му. Богъ е въ сила да прѣвѣр-

не всѣко зло въ добро за онѣзи, които Го любятъ. Той е въ сила и мъртвия да възкрѣси. Докато човѣкъ се освободи отъ материалнитѣ връзки, отъ връзкитѣ си въ свѣта, той много пжти трѣбва да умира и да възкрѣсва, много пжти трѣбва да се ражда и прѣражда. Онова което може да освободи човѣка отъ неговата сѣдба, това е любовта му къмъ Бога, чрѣзъ която ще научи закона на служенето. Когато човѣкъ рѣши и започне да служи на Бога, тогава той се освобождава отъ своята тежка сѣдба, отъ тѣмното робство, въ което е изпадналъ. Този день ще паднатъ оковитѣ, които свързватъ нозѣтъ му.

Сега, приложете всички ваши хубави желания и свѣтли мисли! Бждете смѣли и рѣшителни, и Божието благословение ще дойде върху васъ! Помощта ще ви дойде първо чрѣзъ добритѣ хора на земята, които Павелъ нарича светии. Свържете се съ всички добри хора, които работятъ съ любовъ за Божието дѣло, безъ разлика на тѣхната народност, или на тѣхното религиозно вѣрую. Само така ще разбере човѣкъ, защо е дошълъ на земята. Единъ е идеалътъ на всички хора - любовъ къмъ Бога и изпълнение на Неговата воля. Проникне ли се отъ този идеалъ, човѣкъ ще намери и своето мѣсто.

Желая на всички да бждете родени отъ Бога! Казвате: “Още не сме родени отъ Бога.” - Ще се родите! - Не сме възкрѣснали. - Ще възкрѣснете! - Не сме силни. - Ще станете силни! - Нѣмаме знания. - И знания ще имате! Всичко старо въ васъ трѣбва да изчезне. Само една Божествена искра трѣбва, за да изгори! Казано е въ Писанието: “Богъ ще създаде нова земя и ново небе, а старата ще изчезне, ще изгори.” Това, което Богъ прави, и ние трѣбва да направимъ. Богъ ще изгори старата земя, и ние трѣбва да изгоримъ старата земя въ себе си. Богъ създава нова земя, и ние трѣбва да създадемъ нова земя.

Христосъ казва: “Както Отецъ ми работи, така и азъ работя”. Каквото синътъ вижда отъ баща си, това и той прави. И ние, като Синове Божи, ще правимъ точно това, което нашиятъ Баща прави. Само така можемъ да бждемъ силни, мощни, не само за единъ день, но прѣзъ всичкитѣ вѣремена и епохи.

Къмъ свобода!

“Истината ще ви направи свободни.”

Степенъта, до която е достигнало съзнанието на съвременното човѣчество, се отбѣлзва съ силенъ стремежъ къмъ свобода. Въ такъвъ случай, недоволството, което се ражда въ човѣшката душа, произтича отъ външнитѣ и вътрѣшнитѣ ограничения на човѣка. Всѣки човѣкъ трѣбва да се справи съ ограниченията, на които се натѣква. Въ това се заключава философията на живота. Една отъ задачитѣ на човѣка е да си обясни причинитѣ за външнитѣ и вътрѣшнитѣ ограничения въ живота.

Азъ нѣма да се спирамъ върху причинитѣ на ограниченията, но ги разглеждамъ като величини, които трѣбва да се разрѣшатъ. Дали тия величини сж реални или нереални, това е второстепенъ въпросъ. Важното е, че и въ единия, и въ другия случай тѣ ограничаватъ човѣка. Запримѣрь, дохожда при тебе единъ човѣкъ и ти казва, че вънъ те слѣдятъ трима души, искатъ да те убиятъ. Това може да е истина, може и да не е истина, обаче, веднѣжъ влѣзла тази мисль въ твоя умъ, ти вече се безпокоишь, страхувашъ се, цѣла нощъ треперишь, не смѣешъ да излѣзешъ вънъ отъ кѣщи. Кое те е накарало да треперишь цѣла нощъ? - Лѣжата.

Другото положение е слѣдното. Ти си бѣденъ човѣкъ, нѣмашъ петъ пари въ джоба си, но дохождатъ трима твои познати при тебе и казватъ: “Знаешъ ли, че единъ богаташь, наскоро дошълъ отъ странство, иска да ти помогне, да ти даде една голѣма сума”! Ти веднага се зарадвашь, цѣла нощъ не можешъ да спишь, все очаквашъ момента, когато този човѣкъ ще влѣзе въ стаята ти. И това нѣщо не е вѣрно. Значи, нереалността има двѣ страни: красива и некрасива. Ето защо, всички ще се стремятъ да се освободите и отъ красивитѣ, и отъ некрасивитѣ нѣща въ живота.

“Истината ще ви направи свободни”.

Да придобиешь Истината, това подразбира вътрѣшно знание, вътрѣшно разбиране на живота. Свободата е потребна за проявяването на живота, но въ това проявяване има редъ противорѣчия. Прѣдставете си, напримѣрь, че вие срѣщате на улицата единъ човѣкъ красивъ, снаженъ, силенъ. Дѣто и да се яви всрѣдъ обществото, на всички обръща внимание. Той се радва, мисли си, че като него други нѣма. Докато неговата красота не е засѣнена отъ другъ, той е щастливъ. Дойде ли, обаче, другъ, по-красивъ отъ него, щастие то го напуца, той вече остава на вторъ планъ. Красотата и силата на по-

хубавия човѣкъ хвърлят тъмно петно, сѣнка върху съзнанието на първия, и той остава недоволенъ. Отъ философско гледище, коя е причината за недоволството въ дадения случай?

Сега ще ви изнеса друго противорѣчие, което се срѣща въ живота. Вървите по улицата и виждате единъ грозенъ, слабъ човѣкъ. Дѣто мине, на всички обръща внимание; всички му се смѣятъ, подиграватъ го. Този човѣкъ разбира това и страда, скърби. По едно врѣме, отнѣкъдѣ се задава другъ човѣкъ, още по-грозенъ отъ първия, и всички спиратъ погледа си върху него. Тази голѣма грозота произвежда радостъ въ душата на по-малко грозния човѣкъ, и той си казва: “Азъ мислѣхъ, че съмъ най-грозниятъ човѣкъ въ свѣта, а то, имало и отъ мене по-грозни”. Питамъ: защо красотата и силата на човѣкъ, по-красивъ отъ васъ, ви произвежда скърбъ? И защо грозотата и безсмислицето на човѣкъ, по-грозенъ отъ васъ, ви произвежда радостъ, вмѣсто съжаление? Това сж въпроси, съ които вие трѣбва да се справите. Това сж положения, които съществуватъ въ свѣтъ, дѣто отсъствува свободата.

Казвамъ: когато намѣрите, че нѣкой човѣкъ е по-красивъ отъ васъ и страдате, или когато намѣрите, че нѣкой е по-грозенъ отъ васъ и се радвате, това показва, че разглеждате нѣщата разединено, безъ нѣкаква връзка между тѣхъ. Схващате ли прѣдметитъ и явленията въ живота природа разединено, тѣ не водятъ къмъ една обща цѣль. Едно трѣбва да знаете: Истината става понятна само тогава, когато между всички нѣща съществува единство. Истината е само една!

Ще ви приведа единъ примѣръ за изяснение на тази мисль. Прѣдставете си, че хиляди хора, жадни, съ засѣхнали гърла, вървятъ по единъ общъ пѣтъ и пристигатъ до голѣмъ изворъ съ чиста, кристална вода. Всички тия хора едноврѣменно се зарадватъ на извора. Защо? - Понеже всички могатъ свободно да се настаятъ около извора и да умаложатъ жаждата си. Всички могатъ да участвуватъ едноврѣменно въ тази обща радостъ. Та когато говоримъ за Истината, ние погръбваме, именно, цѣлокупността въ схващане на нѣщата и идеитъ. Истината означава такова нѣщо, отъ което всички могатъ да се ползуватъ и прѣдъ която всички се чувствуватъ свободни. Отъ какво? - Отъ жаждата, която до този моментъ ги мжчеше. Още отъ какво се освобождаватъ? - Отъ вътрѣшното безсилие, което жаждата имъ причиняваше.

Мнозина си правятъ заклочения, като казватъ: “Не струва да се говори Истината!” Питамъ: трѣбва ли жадниятъ да каже, че не

струва да се ходи при извора? Не, жадният човък, като намъри извора, тръбва да се напие отъ неговата чиста, нектарна вода и да благодари че го е намърилъ. И затова, когато нъкой казва, че не тръбва да се говори Истината, той не разбира сжщността на Истината. Тъй както жадният, като отиде при извора и пие отъ неговата вода, се чувствува свободенъ отъ жаждата и безсилието, така и Истината прави човъка свободенъ. Да разбираме Истината, това значи да разбираме своето положение като красиви и като грозни, като силни и безсилни. Ако не разбирате, дълбокия смисълъ на красотата и на грозотата, какво благо ще допринесе нъкому вашата красота, или какво нещастие ще допринесе нъкому вашата грозота?

За изяснение на мисълта ще ви приведа слѣдното сравнение. Допуснете, че нъкой човъкъ има хубава копринена дреха, красиво ушита, но той я облеча, когато температурата вънъ е 32 градуса погъ нулата. Другъ човъкъ има вълнена дреха, отъ простъ платъ, лошо ушита, и той я облеча сжщия день, когато е 32 градуса погъ нулата. Значи, първиятъ човъкъ въ дадения случай прѣдставлява красотата, а вториятъ - грозотата. Кои отъ тия двамата е за прѣдпочитане прѣдъ тази низка температура: красивиятъ или грозниятъ? Сега ще поставя въпроса въ друга форма: ако единиятъ е красивъ, но нма добродѣтели въ себе си, а другиятъ е грозенъ, но добродѣтеленъ човъкъ, кои отъ двамата е за прѣдпочитане? Та когато разглеждаме външната страна на красотата и на грозотата, ние си съставяме криви, лъжливи понятия за нщцата. Красотата у насъ тръбва да бжде като свѣтлината. Тя тръбва да бжде образъ на вътрѣшния животъ въ човъка, а не само като външна форма.

Питамъ: какво заключение ще извадите отъ тѣзи двѣ положения, които ви се изтъкнаха? Нъкои ще кажатъ: "Човъкъ не тръбва да бжде нито грозенъ, нито красивъ." Не, човъкъ тръбва да бжде красивъ! Човъкъ тръбва да бжде и грозенъ! Чудни сж хората! Човъкъ тръбва едновременно да бжде и красивъ, и грозенъ! Красотата и грозотата сж двѣ положения за човъка. Тъ сж толкова необходими смѣни въ живота, колкото сж необходими деньтъ и ноцъта.

Нъкои учени казватъ, че растенията се развиватъ и растатъ главно при дневната свѣтлина. Не, при дневната свѣтлина растенията само събиратъ енергия, безъ да растатъ, а вечеръ, при ноцна тъмнина, тѣ обработватъ събраната енергия и тогава растатъ. Значи, дневната свѣтлина служи на растенията като условие за възприемане на енергията, а ноцната тъмнина имъ служи за обработване на тази енергия.

Казвамъ: като се намъримъ въ тъмнина, при неблагоприятни условия на живота, ще има какво да обработваме. Тогава ще обработваме енергията, която сме възприели при свѣтлината, при благоприятните условия. Значи, всѣки човѣкъ, който попадне при процеса на неблагоприятните условия въ живота, ще има, какво да работи. Запримѣръ, богатиятъ хора сж при условия да работятъ, но не работятъ. Богатиятъ човѣкъ може да се уподоби на онзи турчинъ, който седи облѣченъ въ своята източна роба, съ чалма на глава, прѣдъ него наргилето - водата клоkochи въ шишето, димътъ излиза отъ устата му, а той само клати глава и казва: "Всичко, което Богъ е направилъ, е добро!" Защо? - Наргилето седи прѣдъ него. Сиромашътъ пъкъ може да се уподоби на онзи турчинъ, който нѣма наргиле и казва: "Господи, какво ще се прави безъ наргиле на този свѣтъ? Този, който има прѣдъ себе си наргиле да му дими, той разрѣшава добръ въпроситъ, ами азъ, какво да правя?"

Чудни сж съврѣменнитъ хора, като мислятъ, че безъ наргиле животътъ нѣма смисълъ. Ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, кое е наргилето за майката. Нѣкоя мома се оженила, но нѣма дѣца. Тя седи тжжна, замислена, казва си: "Нѣмамъ наргиле да ми дими!" Друга мома, като се ожени, роди 4-5 дѣца, на които се радва, благодари на Бога за тѣхъ, смучи наргиле и казва: "Всичко, което Богъ е направилъ, е добро! Хубаво е, като имамъ това дѣтенце! Малко е днесъ, но то ще порасне, голѣмо ще стане, ще се изучи, ще ме гледа на старини." Мисли, разсжждава тя, и наргилето прѣдъ нея дими. Това сж специфични схващания за живота. Ако мислите, че дѣтето, въ тази форма, ще ви освободи, вие се лъжете. Нѣма единство между вашите разсжждения и фактитъ въ дѣйствителния животъ. Дѣтето расте и пораства, изучава се и нито ви гледа, нито може да ви освободи отъ ограниченитъ условия на живота. Всѣки самъ може да се освободи отъ тия условия. Какъ? - Като възприеме и възлюби Истината. Истината ще ви направи свободни.

Богатиятъ турчинъ седи прѣдъ наргилето, водата клоkochи въ шишето, той смучи, димъ излиза отъ устата му, и си размишлява. Слѣдъ това си пиине едно кафенце и казва: "Аллахъ"! Вие се смѣете на този турчинъ, но казвамъ: понѣкога и съврѣменнитъ хора сж така смѣшни въ схващанията си за идейния животъ. Тѣ мязатъ на тѣзи източни народи. И тия нѣща сж хубави, но не сж сжществени. Тѣ сж врѣменни, прѣходни положения въ живота на човѣка. Както бѣднитъ може безъ наргиле, така и богатиятъ може безъ него. Истински идеенъ животъ е този, безъ който не могатъ нито богатиятъ, нито

бѣднѣятъ. Правилни разбирация за живота сж тѣзи, които сж еднакви и за бѣдния, и за богатия. И бѣднѣятъ и богатиятъ, при каквито условия на живота и да се намиратъ, едноврѣменно трѣбва да кажатъ: “Животътъ има смисълъ! Всичко, което Богъ е направилъ, е добро.”

Сега ще ви приведа сжщото положение въ друга форма. Сега нѣкой желѣзаръ прѣдъ огнището съ своя мѣхъ и съ чука си; духа мѣха, желѣзото се нагорещява и вмѣсто да го хваща съ рѣжка, хваща го съ клѣщи и го удря съ чука. Отъ това желѣзо излизатъ искри. Това е наргилето на турчина, което въ рѣцете на ковача се е видоизмѣнило въ желѣзо. Бѣднѣятъ човѣкъ, който по-рано съжаляваше, че нѣма наргиле да му дими, сега се радва, че има пособия: огнище, мѣхъ, чукъ и желѣзо, което туря на наковалнята и чука. Отдалечъ се чува: трака-трака! Чукайтъ работи върху желѣзото. Значи, когато съединимъ противорѣчията въ едно цѣло, ние намираме, че всички нѣща иматъ свое опрѣдѣлено прѣдназначение. Когато наргилето се прѣвѣрне въ фабрика, или въ работилница, или въ ковачница, или въ житница, тогава и противорѣчията сами по себе си ще се осмислятъ. Казвате: “Какво трѣбва да правимъ съ противорѣчията въ живота?” - Да се осмислятъ. Ако нѣкой човѣкъ е грозенъ, той трѣбва да осмисли своята грозота. Въ какво отношение грозотата на човѣка може да бѣде полезна?

Въ простия народъ сжществува убѣждението, че красивитъ хора сж приятни на всички, че говорятъ добръ, увлѣкателно. Тогава какви сж грознитъ хора? - Тѣ сж работливи, способни. Грозотата е само външенъ процесъ, външна обстановка на нѣщата. Работата е направила хората грозни. Хора, които работятъ съ години, иматъ черни лица, кораби, мазолести рѣци. Тия хора пѣкъ, които сж красиви, още не сж започнали своята работа. Като видя нѣкой красивъ човѣкъ, отъ мое гледище, азъ вадя заключение, че на този човѣкъ прѣдстои велика работа въ свѣта, която той още не е започналъ. Като видя нѣкой грозенъ човѣкъ, казвамъ: той работи вече, но има още много да работи. Грозотата у него е привидна, дължи се на външнитъ условия на живота, които сж хвърляли извѣстна сѣнка върху него. Прѣмахнатъ ли се външнитъ условия, и грозотата изчезва.

Понѣкога азъ изяснявамъ доброто и лошото, красотата и грозотата и по другъ начинъ. Казвамъ за нѣкого: този човѣкъ е грѣшенъ, т. е. грозенъ. Не, той е отличенъ човѣкъ, но животътъ е хвърлил извѣстна сѣнка върху него. За другъ нѣкой казвамъ: този човѣкъ е праведенъ, т. е. красивъ. Споредъ мене, праведенъ човѣкъ е този, който още не е грѣшилъ, не е влѣзълъ въ живота да работи. Той е още при баща си, при майка си, при братята си, при сестритъ си, но като

влъзе въ общия животъ, и върху неговиятъ животъ ще се хвърлятъ сѣнки. Казвамъ: това е едно схващане, което ще ви освободи отъ обезсърчения въ живота ви.

Азъ виждамъ сега и млади, и стари, които казватъ: едно врѣме бѣхме красиви, а сега погрознѣхме. Едно врѣме бѣхме добродѣтелни, а сега се огрѣшихме. Прѣдставете си домъ, въ който и бащата, и майката, и дѣцата, и слугитъ сж красиви, но нѣматъ хлѣбъ да ядатъ. Питамъ: като се гледатъ всички помежду си и намиратъ, че сж красиви, какво ще излъзе отъ тази красота? Бащата ще дойде при сина си и ще му каже: “Погледни лицето ми!” Синътъ ще го погледне веднѣжъ, два, три и повече пжти, но ще може ли да се задоволи отъ красивото лице на баща си? Той ще иска хлѣбъ. Красотата нѣма да го задоволи. Една турска поговорка казва: “Добро е да гледашъ красивъ човѣкъ.” Обаче, въ дадения случай, между тѣзи красиви хора най-послѣ ще се появи недоволство. Сжиятъ законъ се отнася и до учителъ, до добритъ хора. Въ това отношение и тѣ прѣдставяватъ красивитъ хора въ свѣта, но ако нѣкой не работи, между тѣхъ ще се рогу недоволство. Защо? - Хлѣбець нѣма. Нѣкой казва: “Азъ съмъ добъръ човѣкъ.” - Хлѣбець имашъ ли? - Нѣмамъ. Тогава и азъ ще му кажа, че съмъ добъръ човѣкъ. И той веднага пита: “Хлѣбець имашъ ли?” - Нѣмамъ. Въ дадения случай нась не ни интересува добротата, нито красотата на човѣка. Ние търсимъ въ него друго качество, което той е придобилъ. Добротата и красотата сж външната страна на живота. Ние го питаме: “Имашъ ли малко хлѣбець?” - Нѣмамъ. - Ама азъ съмъ ученъ човѣкъ! - Значи, красивъ човѣкъ си. - Ама азъ съмъ боленъ! - Значи, грозенъ си. Питамъ: какво е това знание, това учение, което не може да ви помогне въ живота? Трѣбва да се пазите отъ тѣзи положения.

Нѣкои казватъ: “Ние сме добри хора, но не можемъ да живѣемъ добръ.” Казвамъ: вие сте разрѣшили половината отъ живота. - Какво трѣбва да правимъ? - Да станете грозни. - Какво означава това? - Да отидете на работа. Въ дадения случай грозотата разрѣшава важния въпросъ въ живота - въпросътъ за хлѣба. Други казватъ: “Ние сме красиви хора”. - Имате ли какво да ядете? - Нѣмаме. Въ този случай най-малкиятъ синъ иде отвънъ одѣрганъ, прахенъ, грозенъ на видъ, ходилъ нѣкъдѣ на работа, но той носи пълна торба на гърба си. Всички тичатъ при него, обикалятъ го, казватъ му: “Грозенъ си, наистина, но пълна ли е торбата ти?” - Пълна е. Въ дадения случай този грозенъ човѣкъ разрѣшава въпроса за всички ония сжществени нужди, които се явяватъ въ душата на човѣка. Този грозенъ човѣкъ разрѣшава всички

противоръчия, отъ които се ражда свободата.

Казвамъ: грозниятъ хора трѣбва да носятъ пълни торби на гърба си! Защо? - Нѣма по-лошо нѣщо отъ това, да носи човѣкъ празна торба на гърба си! Нѣма по-лошо нѣщо за грозния човѣкъ отъ това, да носи празна торба! Значи, красивиятъ трѣбва да работи, да стане грозенъ, ако иска торбата му винаги да е пълна. И грозниятъ трѣбва да работи, ако иска торбата му да не се изпразва. Азъ взимамъ тия противоръчия като типични образи въ живота на човѣка. Красивиятъ човѣкъ трѣбва да включва въ себе си и контрастното положение, т. е. той трѣбва да стане грозенъ. Това не подразбира, че той трѣбва да се роди грозенъ, но той трѣбва да работи въ свѣта! Когато човѣкъ работи на физическая свѣтъ, той погрознѣва. Изобщо, физическата работа не дава покойствие на човѣка. Напротивъ, тя му създава извѣстно безпокойство. Питамъ: какво придобива онази шивачка, която цѣлъ день шие, изкарва съ иглата си бодъ слѣдъ бодъ и се разправя съ разни хора? Или, какво придобива онзи писарь, който по нѣколко години наредъ пише по осемъ часа на день? Слѣдъ като е прѣпусалъ хиляди рѣшения на разни свѣти, какво е придобилъ въ края на краищата? Какво ще придобие онзи хлѣбарь, който мѣси хлѣба съ ржцетъ си или съ нѣкакви парни машини? Въ края на краищата еднообразната работа убива хората.

Обаче, едно трѣбва да се знае: човѣкъ ще дойде до сжщественото въ живота само по пжтя на тѣзи вжншни механически положения. Онова, което облагородява човѣка, това сж малкитѣ добродѣтели, които Богъ е вложилъ въ него. Той трѣбва да се стреми да реализира малкитѣ желанія въ себе си. Едновременно въ всички хора трѣбва да има желание за работа! Това е красивото въ живота. Когато ние знаемъ, че сме удове единъ на другъ, въ всѣки случай доброто ще бжде обща цѣль въ живота на всички. Желанието къмъ доброто трѣбва да живѣе спонтанно въ всички и да се проявява навѣнъ въ всѣки гаденъ случай. На основание на сжщия законъ и Любовта, и Мждростта, и Истината трѣбва да живѣятъ спонтанно въ душата на всѣки едного, и при всѣки подходящъ случай да се изявятъ навѣнъ, като обща цѣль въ живота на всички разумни сжщества. Ако любовта на другитѣ хора ни радва, и нашата лобовь ще ни радва; ако красотата на другитѣ хора ни радва, и нашата красота ще ни радва; ако добротата на другитѣ хора ни радва, и нашето добро ще ни радва. Само по този начинъ ние можемъ да бждемъ любещи, красиви, добри хора. Другояче ние ще имаме частични схващания за нѣщата, които ще внесатъ въ насъ вжтрѣшното разединение, което ще обезсмисли живота.

Често въ умоветъ на съврѣменнитъ хора сесятъ извѣстни противорѣчия, които се дължатъ на неразбиране живота, както и прѣд-назначението на всѣко нѣщо въ живота. За да се избавятъ хората отъ тия противорѣчия, трѣбва да се изяснятъ нѣкои положения. Напримеръ, хората не знаятъ, за какво сж създадени очитъ имъ. Тъ не знаятъ тѣхното специално прѣдназначение, за което сж били създадени първоначално. Ще кажете: очитъ сж създадени да гледаме съ тѣхъ. Какво да се гледа? - Първоначално очитъ сж били създадени да се гледа съ тѣхъ славата Божия. Значи, обектъ на човѣшкото зрѣние е Богъ. Обаче, този обектъ днесъ е измѣненъ. И откакъ хората изгубиха този обектъ, тѣ обезсмислиха своето зрѣние. Ти гледашъ единъ, втори, трети прѣдметъ, търсишъ нѣщо. Какво търсишъ? - Своята слава търсишъ. Искашъ да намѣришъ онзи, когото обичашъ. Ако го намѣришъ, ти се радвашъ, казвашъ: "Колко се радвамъ!" Твоеето зрѣние вече се осмисля. Ако не го намѣришъ, недоволенъ си и казвашъ: "Изгубихъ си врѣмето!" Следователно, зрѣнието ви е необходимо, като станете сутринъ, да потърсите Истината, да я намѣрите, да я пригърнете вжтрѣшно и съ нея да ходите, съ нея да се разговаряте, да бждете съ нея въ всичкитъ си мисли и желания. И когато се запитате, какъ да свършите едн-каква си работа, Истината ще ви отговори на този въпросъ. Нали сте виждали, какъ работи даровитиятъ ученикъ-художникъ? Учителътъ му седе при него и наблюдава, като му казва само: "Това е така, онова не е така." И ученикътъ рисува, мжчи се, корегира. Понѣкога и този ученикъ се намѣри въ противорѣчие - рисува, но работата му не излиза добръ.

Казвамъ: като намѣримъ Истината, тя ще ни направи свободни въ живота. Затова, именно, сж създадени очитъ - да намѣримъ Истината. По сжщия начинъ, запитайте се, защо е създаденъ умътъ на човѣка? Защо е създадено сърдцето на човѣка? Ние трѣбва да знаемъ, кой е обектътъ на човѣшкия умъ, както и този на човѣшкото сърдце. Тъ трѣбва да иматъ обектъ! Азъ говоря за идеенъ обектъ на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърдце. Ние не подразбираме такъвъ обектъ, който днесъ имашъ, а утрѣ изчезналъ. Подъ идеенъ обектъ разбирамъ онѣзи първични основни идеи и чувства, които никога не изчезватъ отъ живота.

Сега ще разгледаме нѣкои важни положения въ живота. Понѣкога хората сж недоволни. Защо? - Недоволството не се дължи на това, че хората сж лоши. Редъ причини има, поради които хората сж лоши. Казвамъ, обаче: човѣкъ трѣбва да се роду! Раждането е необходимо и важна фаза въ живота на човѣка. Нѣкой казва: "Азъ съмъ роденъ."

Питамъ: какъ си роденъ, като заека ли? Какъ се ражда заекътъ? Той цѣль день тича изъ гората, вслушва се. Шумне нѣщо изъ шубрацитѣ, и сърцето му веднага трепва. Какво струва това, че си се родилъ като заекъ? Цѣль день тичашъ изъ гората, тупка ти сърцето, бѣгашъ отъ хрътката. Като се освободишъ отъ нея, казвашъ: “Слава Богу, че се освободихъ”! Но утрѣ ловджията пакъ излиза съ хрътката си на ловъ, и ти пакъ си на щрекъ, тупка ти сърцето.

Другъ нѣкой казва: “Азъ съмъ роденъ.” Като какъвъ си роденъ? - Роденъ си като нѣкой волъ. Утрѣ ще дойде господарьтъ ти, ще те впрегне, ще ти тури юларъ и ще каже: “Дий, синко!” Цѣль день ще работишъ и вечерьта ще се приберешъ въ дама си, ще въздъхнешъ и ще си кажешъ: “Слава Богу, освободихъ се!” Питамъ: такова раждане има ли смисълъ? Хиляди такива сжществуваня има, но тѣ не носятъ свобода. Ще се раждашъ и прѣраждашъ, докато най-послѣ дойдешъ до сжщинското раждане - да се родишъ като царски синъ. Истинското раждане подразбира такова раждане, при което човѣкъ придобива свободата си. Значи, тогава човѣкъ ще прѣстане да се ражда при условия на страданията, които ограничаватъ свободата. Човѣкъ трѣбва да стане уменъ! Разбирайте процеса на раждането въ широкъ смисълъ.

“Истината ще ви направи свободни.”

Сега ще ви прѣдставя въ образъ Истината, за която ви говоря. Прѣдставете си, че вие сте ангелъ, който живѣе на небето, облѣченъ въ своитѣ красиви ангелски грехи, украсенъ съ своитѣ леки, ефирни крилца и обиколень съ слава и величие. Въ това положение ви поставятъ на изпитъ и слѣдятъ, какъ ще го издържите. Прѣдъ васъ нареждатъ около стотина души, все красиви, хубаво облечени и ви казватъ: “Изберете си отъ тия хора двама, които искате да ви бждатъ майка и баща.” Питамъ: кого ще изберете за вашъ баща и за ваша майка? Кой ще бжде истинскиятъ ви баща? Или коя ще бжде истинската ви майка? Между тези 100 души ще срещнете майката и бащата на вола, на заека, на вълка, на лъва, на птицитѣ, на брѣмбаритѣ, на всички растения, и вие трѣбва да изберете, да познаете вашитѣ истински баща и майка. Обаче, като не можете да ги познаете, затваряте очитѣ си, посочвате къмъ кого и да е отъ тѣхъ, и казвате: “Този е моятъ баща, и тази е моята майка.” Като слѣзете на земята, виждате, че вашиятъ баща, когото избрахте, не е толкова великъ, не е толкова красивъ, какъвто си го прѣдставяхте. Той е единъ обикновенъ глогъ, облѣченъ само въ бодли. Като неговъ синъ, и вие сте подобень на него. Мине нѣкой човѣкъ край васъ, закачите го съ бодлитѣ си и му скжсате грехата. Щомъ постъпвате така, и съ васъ ще постъж-

пять по сжция начинъ. Намъри се нъкой човѣкъ недоволенъ отъ вастъ и си казва: “До кога този трънъ ще прави тия пакости? Я да взема една брадва да го отсѣка!” Взима брадвата и ви отсича. Вие се чудите, защо ви прѣслѣдватъ толкова много и казвате: “Азъ съмъ толкова добъръ човѣкъ. Никому пакости не правя. Какво искатъ хората отъ мене?” Казвамъ: бащата, когото вие сами избрахте, той ви създаде всички тия нещастия. Вие направихте кривъ изборъ.

Оттукъ ние правимъ слѣдното заключение: кривитъ избори, които ние сами си правимъ въ живота, ни създаватъ хиляди нещастия. Въ Писанието се казва: “Роденъ отъ вода и Духъ.” Когато на родениятъ отъ вода и Духъ кажатъ да си избере баща и майка отъ тия 100 души, той не прави никакъвъ изборъ. Така е. Прѣдставятъ ли ви 100 души да направите отъ тѣхъ изборъ, казвамъ: не правете никакъвъ изборъ! Христосъ изнася слѣдното положение: “Роденъ отъ вода и Духъ”. Родениятъ отъ вода и Духъ познава своя баща и затова не прави изборъ. Въ това отношение, водата прѣдставлява Божествения животъ. Всѣки човѣкъ, който има въ себе си началото на Божествения животъ, на Божествения Духъ, т. е. разумното начало, той намира, че между всички нѣща въ свѣта сжществува велико единство. И ако отсѣкатъ този човѣкъ съ брадва, той ще каже: “Азъ избрахъ глога за мой баща въ този животъ, защото имахъ нужда отъ тази опитностъ. Когато нъкой човѣкъ мине покрай мене, азъ нарочно ще го закача съ бодлитъ си”. Той ще ме попита: “Защо ме закачашъ?” - Искамъ да те опитамъ, какъвъ човѣкъ си. И като го видя, че иде съ брадва да ме отсѣче, казвамъ: признавамъ, че ти си силенъ човѣкъ, защото можешъ да отсѣчешъ тръна. Такъвъ човѣкъ е въ състояние да изправи и своитъ погрѣшки.

Отъ този примѣръ ние вадимъ заключение за себе си и казваме: въ всѣки човѣкъ, който може да отсѣче единъ трънъ или единъ глогъ, има една добродѣтелна чѣрта, че той може да изправи своитъ погрѣшки. Когато ме отсича като трънъ, или като глогъ, съ това той ми прави голъмо добро, защото ме учи, какъ да изправлямъ погрѣшкитъ, които правя. И азъ трѣбва да имамъ брадва, че както този човѣкъ постѣпва спрѣмо мене, тръна, който закачамъ грехитъ на хората и ги кжсамъ, така и азъ трѣбва да постѣпвамъ спрѣмо своитъ възпрѣшни погрѣшки. Само така могатъ да се разрѣшатъ въпроситъ. Мислимъ ли по другъ начинъ, никакво разрѣшение на въпроситъ не може да се постигне.

“Истината ще ви направи свободни.”

Вие, и като млади, и като стари, трѣбва да разрѣшавате въпро-

ситъ на вашия животъ отъ новото гледище, но нѣма да ги разрѣшавате извѣднѣжъ. Има редъ физически, материални въпроси, които трѣбва да разрѣшите; и най-послѣ, има редъ Божествени проблеми, които трѣбва да разрѣшите. Сега се срѣщатъ много хора обезсърчени, отчаяни, които казватъ: “Боленъ съмъ, не ще мога да постигна своитѣ желанія, не мога да уча, не мога да се подвизавамъ духовно.” Нужно е тия хора да направятъ прѣзъ лѣтото най-малко 60-70 водни бани, да се изпотятъ, да се прѣчисти тѣлото имъ, за да добиятъ необходимото за тѣхъ здраве и сила. Нѣкой казва: “Азъ съмъ бѣденъ човѣкъ, нѣмамъ грехи за прѣобличане, нѣмамъ достатъчно врѣме за тия упражнения. Казвамъ: ако вие не използвате топлото врѣме и не употрѣбите малко усилие за тия бани, за да изхвърлите изъ организма си всички утайки, които сж наслоени въ него, природата сама ще ви застави да направите тѣзи упражнения. По какъвъ начинъ ще ви застави природата? - Тя ще ви тури на легло, да лежите най-малко 5 - 6 мѣсеца, и тогава ще се принудите и отпускъ да си вземете, ако сте чиновникъ, и срѣдства да си доставите, ако сте бѣденъ.

Казвамъ: прѣди да сте се разболели, погрижете се за вашето здраве! Вие чакате конца ви да се опне, да изтѣне, да се скжса и тогава търсите начинъ, какъ да го свързвате. Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: не кжсайте най-тънкия конецъ! Не кжсайте и не вързвайте! Всички трѣбва да бждете умни, правилно да разрѣшавате вжтрѣшнитѣ противорѣчия, които изпжкватъ въ васъ. Ставате сумринъ, но сте недоволни нѣщо. Защо? - Не можемъ да се молимъ на Бога. - Рагвайте се, че сега, именно, като сте недоволни, имате най-добри условия да се молите на Бога. Жената е недоволна отъ живота си; мжжътъ е недоволенъ отъ живота; дѣцата сж недоволни отъ живота. Нека всички се обърнатъ къмъ Бога и кажатъ: “Господи, ние сме недоволни отъ живота, но затова идваме при Тебе, да ни научишъ, какъ да се освободимъ отъ недоволството. Прости ни че сме недоволни. Направихме кривъ изборъ въ живота си, но втори пжтъ нѣма да правимъ никакъвъ изборъ. Тогава ще бждемъ родени отъ вода и Духъ”. Слѣдъ това отивате при Бога и Му казвате: “Господи, прости ни! Никому добро не направихме, но и на себе си добро не направихме, ние сме голѣми безвѣрници”. Питамъ: какъ познавате, че сте безвѣрници? Значи, вие имате дѣвѣ мѣрки, дѣвѣ идеи, дѣвѣ съзнания съ себе си. Едното съзнание ти казва: ти не вървашъ, както трѣбва. Другото съзнание ти казва: ти вървашъ, както трѣбва. Направишъ нѣкакво добро. Едното съзнание ти казва: “Добро е това, което направи.” Другото съзнание казва: “Не трѣбваше да направишъ това нѣщо!” Ти

седиш, размишляваш и си казваш: "Цѣли 20 години вече, какъ вода духовенъ животъ, но светия не мога да стана". Да станешъ светия, това значи да станешъ красивъ човѣкъ. Не можешъ ли да станешъ красивъ, ти не си разрѣшилъ въпроса.

"Истината ще ви направи свободни." Разумниятъ човѣкъ, който е намѣрилъ Истината, при каквото положение и да изпадне, каквито условия и да му се дадатъ, той ще може да разрѣши всички мъжнотици въ своя животъ. Това значи човѣкъ съ характеръ. Нѣкой се разнѣвилъ, казалъ нѣколко думи повече, отколкото трѣбва - нищо отъ това. Нека този човѣкъ вземе поука отъ себе си и да започне да работи. Такъвъ човѣкъ ще има по-големо уважение и почитание въ невидимия свѣтъ отъ онзи, който никога не е работилъ, а е красивъ. Грѣшникътъ, който е падалъ и ставалъ, има по-голема цѣна въ невидимия свѣтъ отъ онзи, който никога не е падалъ, не е грѣшилъ. И ангелътъ, който е падалъ и ставалъ, и послѣ се връща при Баща си, е за прѣдпочитане прѣдъ онзи, който никога не е грѣшилъ. Азъ говоря за земния животъ, за ония, които сж обезсърчени и казватъ: "Ние не сме постигнали нищо въ този свѣтъ." - Не, много нѣщо сж постигнали. Казвате: "Какво ни струва горчивата опитностъ?" Казвамъ: трѣбва да се учите отъ вашата горчива опитностъ, отъ вашата жлъчка! Какво прѣдставлява жлъчката? Ако жлъчката не беше горчива, сърдцето не би туптѣло. Жлъчката взема всички противорѣчия, които се зараждатъ въ сърдцето и ги прѣработва въ себе си, вслѣдствие на което става горчива. Тя прѣдпазва сърдцето отъ всички горчивини, които се набиратъ въ него.

Ако попитате стомаха и червата, защо трѣбва постоянно да работятъ, тѣ ще ви кажатъ: Ние трѣбва да работимъ, за да освободимъ жлъчката отъ отровитѣ, които и причиняватъ страдания." Ако сте жлъчка, стомахъ, червата ще ви кажатъ: "Прати ни малко отъ твоята отрова, та като смиламе храната, ще те освободимъ отъ страданията ти." Всички хора иматъ нужда отъ сърдце, но иматъ нужда и отъ жлъчка. Сърдцето безъ жлъчката не би могло да тупти. Ако нѣкой моментъ въ живота ви се роди едно противорѣчие, то е тѣй необходимо, както жлъчката е необходима за сърдцето. Черниятъ гробъ е тѣй необходимъ за белия гробъ, както симпатичната нервна система е необходима за мозъка.

Казвамъ: съврѣменнитъ хора трѣбва да знаятъ, че между всички нѣща има извѣстни съотношения, извѣстна корелация. Обаче, който не разбира тия нѣща, иска изведнѣжъ да стане ангелъ, безъ изпитания, безъ мъжнотици, безъ страдания. Ако човѣкъ не мине прѣзъ изпитания

и страдания, най-малкитѣ противорѣчия въ живота му ще го спънатѣ. Напримѣръ, нѣкој твој приятел ти далѣ грѣбѣ, не те поздравилѣ, ти веднага се наскѣрбявашѣ и усъмнявашѣ въ него. Слѣдѣ малко този твој приятел ти даде лицето си, поздрави те любезно, и ти веднага се зарадавашѣ. Питамѣ ви: ако срѣщнете едного, който има да взема пари отѣ васѣ, нѣма ли да се зарадвате, като видите гърба му? - Ще се зарадвате. Радвайте се, когато нѣкој вашѣ приятелѣ ви даде гърба си. Това е философия! Кога се радватѣ хората? - Когато онзи, който има да имѣ дава, обърне лицето си къмѣ тѣхѣ и каже: “Азѣ нося пълна кесия. Отѣ кога ви тѣрся!” Значи, хората се радватѣ, когато иматѣ да взематѣ.

Питамѣ: кога се радва дѣтето? - Когато отиде при крушата. То погледне нагорѣ къмѣ плодотѣ и казва: “Колко се радвамѣ, че те намѣрихѣ!” Крушата казва: “Отѣ колко врѣме те чакамѣ, пълна кесия нося!” Дѣтето хване крушата, поразтѣрси я малко, взима си нѣколко плодове отѣ нея, изяжда ги и казва: “Много хубава е тази круша!” Отива това дѣте зимно врѣме при крушата и какво вижда? - Тя му обърнала грѣбѣ, кесията и е празна. Това сѣ положениа, на които се натѣкваме въ живота. Азѣ ви давамѣ тия примѣри, за да гледате разумно на живота. Ако гледате така, всичкитѣ ви работи ще вървятѣ добрѣ, отѣ нищо нѣма да се спъвате. Ако разбирате нѣщата въ тѣхния дълбокѣ смисълѣ, макарѣ и да имате противорѣчия при условията, въ които сега живѣете, Божествения Духѣ, Истината, която е въ васѣ, ще ви направи свободни. Само по този начинѣ вие ще можете да растете. Ако не можете да гледате така на нѣщата, никакво растение не може да има. Само така може да се разбере и новото учение.

Всички съврѣмenni хора трѣбва да държатѣ въ ума си слѣдната мисълѣ: въ Бога нѣма противорѣчия. Всичко, което Той върши, е добро. Това не значи, че зло не сществува въ свѣта. И доброто, и злото сществуваатѣ въ свѣта, дѣто иматѣ свое дълбоко прѣдзначение. Обаче, Богѣ изпользува и злото за добро. Въ Писанието е казано: “Ако нѣкој човѣкъ каже, че не е грѣшилѣ, той не говори Истината; и ако нѣкој каже, че не е правилѣ добро, пакѣ не говори Истината”. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е правилѣ добро или зло. Защо? - Понеже въ свѣта, въ който живѣете, доброто и злото, като дѣвѣ противоположни сили, сѣ въ постоянно състезание. Ето защо, злото понѣкога идва у васѣ, вѣнѣ отѣ вашитѣ желаниа, вѣнѣ отѣ вашата воля. И доброто понѣкога се налага, безѣ да го желаете.

И тѣй, като говоря за млади и за стари ученици, азѣ имамѣ

особено разбиране отъ това, което сжществува въ обикновения животъ. Като раздѣлямъ ученицитъ на млади и на стари, азъ ги разглеждамъ по отношение степенъта на тѣхното развитие. Младъ ученикъ е този, който се намира още въ началото на своето развитие. Старъ ученикъ е този, който е завършилъ своето развитие, своята еволюция на земята. Между васъ нѣма нито единъ, който да е завършилъ своето развитие. Младиятъ ученикъ всѣкога има възможность да се срещне съ единъ отъ ученицитъ, които сж завършили своето развитие. Както дѣтето, което ще се роди, ще срещне своята майка на земята, така и младиятъ ученикъ, който има да се развива и да учи, ще срещне по-опитенъ отъ себе си, който да го ръководи. Значи, младитъ ученици ще се срещнатъ съ старитъ ученици, които сж завършили своето развитие и помежду имъ ще се образува вжтрѣшна връзка. Както между майката и дѣтето сжществува вжтрѣшна връзка, така сжществува връзка и между младитъ и старитъ ученици.

Въ Писанието е казано: “Ще изпратя Духа си върху васъ”. Духътъ прѣдставлява, именно, тия стари ученици, които сж завършили своето развитие на земята. Тѣ познаватъ пжтя, по който вървятъ сегашнитъ ученици, и като дойде нѣкой отъ тѣхъ при единъ младъ ученикъ, той ще му каже: “Азъ виждамъ, че ти си скърбенъ, обезсърченъ; едно врѣме и азъ бѣхъ като тебе, но ето, сега зная вече, кой е центрътъ на това състояние”. Единъ го утѣшава, другъ го утѣшава, докато му помогнатъ въ това затруднено положение, въ което е изпадналъ. Тия стари братя отварятъ книгата на живота, четатъ отъ нея и помагатъ на по-малкитъ си братя. На какъвто въпросъ и да се напъкне младиятъ ученикъ, по-стариятъ ученикъ знае, какъ да го разрѣши. Той ще му каже: “Прѣди толкова и толкова години, ето, какъ азъ разрѣшихъ този въпросъ.” Като го изслуша младиятъ, ще му олеене на душата.

Като ви говоря за старитъ ученици, не мислете, че старостъта имъ се изразява въ бѣла брада и мустаци, както и въ бѣли коси. Не, старитъ ученикъ наричамъ този, който се отличава съ голѣма разумность, съ голѣма опитность и е проникнатъ отъ дълбокото желание да помага на своитъ по-малки братя. Тия по-голѣми братя се радватъ на по-малкитъ братя и безъ да се спиратъ прѣдъ въпроса, дали сж праведни или грѣшни хора, тѣ веднага сж готови на услуга, щомъ се обърнатъ къмъ тѣхъ. Въ какъвто положение да видятъ малкитъ си братя, тѣ не имъ се сърдятъ, но казватъ: “Ето, какъ може да се направи тази работа!” Ако се обърне къмъ тѣхъ нѣкой праведенъ човекъ, тѣ ще му кажатъ: “За да запазишъ и занаяпрѣдъ чистотата на

своиѣ грѣшки, ето, какво трѣбва да направишъ: ще си купишъ единъ хубавъ гардеробъ, и щомъ си свършишъ работата, ще ги приберешъ”. Ако пъкъ се обърне къмъ тѣхъ нѣкой грѣшенъ човѣкъ, на когото грѣхитѣ сж окжсани, изцапани, тѣ ще му покажатъ начинъ, какъ да се изчисти и обнови.

Сега вече е ясенъ стихътъ: “Ще изпрати Богъ Духа си да ви ржководи”. Този Духъ ще влѣзе въ сърцата на всички хора и ще ги ржководи. Всѣки, който може да ржководи другитѣ хора, той е миналъ вече по пжтя, по който тѣ сега минаватъ. И Христосъ, Който сега ржководи цѣлото човѣчество, е миналъ по пжтя на всички страдания, затова, именно, може да помага на ония, които страдатъ.

Често младитѣ ученици питатъ: “Какво трѣбва да направимъ, за да постигнемъ идеалитѣ на своята душа?” - Тѣ трѣбва да примяратъ своята красота съ своята грозота, своето добро съ своето зло, споредъ тѣхнитѣ схващания. Слѣдъ това, тѣ трѣбва да се проникнатъ отъ мисълта, че Истината ще ги направи свободни. Тази Истина, взета въ широкъ смисълъ, може да се приложи въ живота на всички хора. Не допускайте въ себе си мисълта, че това учение, че тази Истина не е за васъ и може да се приложи само при благоприятни условия на живота ви. Не мислете така. Знайте, че когато и да е, вие ще се натъкнете на този въпросъ. Мнозина казватъ: за насъ още не е дошло врѣмето. Казвамъ: дошло е врѣмето за всички млади ученици. Не чакайте да ви изкаратъ насила навънъ и тогава да видите, че слънцето е изрѣло вече. Когато човѣкъ не излѣзе доброволно вънъ на свѣтлината, условията ще го заставятъ насила да излѣзе. Волѣтъ е впрегнатъ насила да оре на нивата, понеже не е разрѣшилъ правилно въпроситѣ на своя животъ. Хрѣтката на ловджията гони заека въ гората, и той бѣга, понеже не е разрѣшилъ правилно въпроситѣ на своя животъ. Ако човѣкъ слуша своя вжтрѣшенъ гласъ и се подчинява на великия законъ, който работи въ него, страданията му ще се прѣвѣрнатъ на радостъ. Ако той не слуша своя вжтрѣшенъ гласъ и не се подчинява на този великъ законъ, страданията му нѣма да се прѣмахнатъ.

Днесъ има благоприятни условия за развитието на всички хора. Кои сж тия условия? - Страданията и мжчноститѣ. Тѣ сж необходимо условия за вашето развитие. Казвате: “Какво ще стане съ насъ, ако свѣтътъ се развали?” Да се прѣдполага, че свѣтътъ ще се развали, това сж човѣшки схващания. Ако свѣтътъ се развали въ едно отношение, Богъ ще го прѣсъздаде отново въ друго отношение, и то по-хубаво отъ първия, който се развалилъ.

Сега, за да не се обезсърчавате във живота, тръбва да разбирате, че Истината ще ви направи свободни. Помнете, че при великият изворъ на живота има място за всички, и може да отидете при него, да уталожите жаждата си. Нѣкой запитва: "Защо тръбва да вървамъ въ Бога?" - Ако нѣмашъ вѣра въ Бога, твоятъ животъ не може да се изрази напълно и не ще можешъ да постигнешъ нищо. Какво може да се ползува болниятъ отъ най-хубавата храна, ако тя не се смिला добръ въ стомаха му? Това ядене повече ще развали стомаха му и ще му причини голѣми страдания. Да имашъ страдания, безъ да разбирашъ, защо страдашъ, това значи да се обезсмили животътъ ти; да имашъ страдания и да разбирашъ, защо страдашъ, това е осмисляне на живота ти.

Сега всички тръбва да знаете, защо сте родени, защо сте дошли на земята, какво тръбва да постигнете и какво сте постигнали. Ако знаете, защо сте дошли и ако сте постигнали, каквото тръбва, това е добро за васъ; и ако не знаете, защо сте дошли и нищо не сте постигнали, и това е добро. Ако страдате е добро, и ако се радвате, пакъ е добро; ако имате знания е добро; и ако нѣмате знания, пакъ е добро - ще дадете възможность на други да работятъ за васъ. Въ каквото положение и да се намирате, не съжалявайте, благодарете на Онзи, Който ви е пратилъ на земята, че ви е създалъ тѣкмо такива, каквито сте. Казвате: "Защо не съмъ се родилъ царъ, да ми служатъ другитъ хора?" Питамъ: въ дадения случай, колко царе може да има на земята? - Ама защо не съмъ богатъ? - Въ дадения случай, колко богати хора може да има на земята? Какво може да желаете при условията, въ които сега се намирате? - Да бждете добри и разумни. За това нѣщо има възможность и условия за всички. Всѣки може да люби; всѣки може да обича Истината; всѣки може да бжде правдивъ; всѣки може да бжде разуменъ; всѣки може да бжде добродѣтеленъ. Това е изворътъ, при който има по малко мѣстенце за всички, да седнатъ и да уталожатъ жаждата си. Тия нѣща желайте, а оставете другитъ, които сж достъпни само за малцина. Непостижимитъ желаня сж само за ония, които сж достигнали високитъ върхове.

Казвамъ: засега гледайте да постигнете въ живота си само достъпнитъ нѣща за всички, а именно: да бждете добри и разумни. Въ тази доброта и разумность ще се осмисли вашиятъ бждещъ животъ, върху тѣхъ Богъ ще гради живота. Тѣ ще бждатъ условия за постигане на чистия животъ, къмъ който всички се стремятъ. Значи, всички хора, безъ изключение, могатъ да бждатъ добри и разумни, и тръбва да бждатъ добри и разумни - това отъ тѣхъ зависи. При

Великия изворъ на живота има мѣсто за всички. Достатъчно е вие да направите малко усилие само, за да отидете до извора. Съ какво канче ще черпите вода отъ извора, това не е важно; нѣкои могатъ да си послужатъ съ ржката направо, други - съ дървено канче, трети - съ стъклено, четвърти - съ сребърно, пети - съ златно - безразлично е това. Важно е тази вода да влѣзе въ вашето тѣло и да придобие свой изразъ. Не казвайте, че нѣма смисълъ да отивате при извора, щомъ нѣмате сребърно или златно канче. Смисълътъ на нѣщата не се заключава въ външната форма. По едно врѣме въ Варненската гимназия, между ученицитъ, се бѣше явила манията да носятъ очила съ златна верижка, да минаватъ за учени хора. Тѣ имали единъ ученъ учителъ, който носилъ очила съ златна верижка, и повечето отъ ученицитъ рѣшили да му подражаватъ. Като туряли очила, тѣ се мислѣли за професори, за учени хора. Казвамъ: учението не се постига съ носене на очила. Напуснете модата. По-добрѣ е безъ очила.

Сега, вие, младитѣ ученици, ще погемете тази задача и ще я приложите въ живота си. Всѣки ще работи тѣй, както разбира. Нѣма ученикъ, който да не знае своята програма. Ученикътъ, който е влѣзълъ въ първи класъ на гимназията, не знае ли програмата си? - Знае я. Ученикътъ отъ втори класъ, не знае ли програмата си? - Знае я. Ученикътъ знае програмата си за всѣки денъ и часъ.

Днесъ ще ви поздравя съ влизането ви въ училището и съ започване учението, споредъ опрѣдѣлената за всѣки класъ програма. И професоритѣ ще започнатъ работата си единъ слѣдъ другъ, нѣкои съ очила, други безъ очила. На ученицитѣ казвамъ да не подражаватъ на професоритѣ си съ очила, а да учатъ това, което тѣ имъ прѣпо-даватъ.

“Истината ще ви направи свободни”. Кой ще ви доведе до тази Истина? - Професоритѣ на това велико училище. Тѣ ще ви доведатъ до вътрѣшното разбиране на Божествената красота, на Божествената доброта и разумностъ, които ще ви направятъ свободни. Тогава вие ще кажете: сега нашиятъ животъ добива смисълъ.

И сега, азъ желая Божието благословение, Божията благостъ, Божията милостъ, които сж ви слѣдвали досега, да ви слѣдватъ и за въ бждеще въ пжтя на това велико учение. Никой отъ васъ да не се обезсърдвава! За всинца има мѣсто въ училището. Всички нѣма да бждете еднакво облѣчени, но бждете доволни отъ своитѣ грешки.

Нѣкои казватъ: “Това е послѣдниятъ денъ на нашата срѣща въ училището”. Казвамъ: послѣдниятъ денъ подрабзира приложение на учението. Послѣдниятъ денъ въ училището е послѣдниятъ срокъ,

когато ученицитѣ могатъ да приложатъ това, което сж учили прѣзъ годината. Сега, именно, ще започнете работата. Този денъ ще задигнете рала и мотики, ще впрегнете воловетѣ, и всички на работа! Като започнете работа, и музика ще ви свири. Съ музика ще тръгнете, както военнитѣ тръгватъ на бойното поле: музиката върви напредъ, а войницитѣ слѣдъ нея.

И тъй, азъ ви поздравявамъ съ работата ви, съ музиката, съ пѣснитѣ, съ всичкитѣ ви пособия: книги, раници, рала, мотики и т. н. Вложете Истината дълбоко въ душитъ си! Тя ще ви направи свободни за далечни врѣмена. Съ нея ще постигнете далечни мечти и копнежи на вашия умъ и на вашето сърце.

СЕДМИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР.

ПЪРВИТЪ СЪЖПКИ

Бъсега отъ Учителѣтъ
7 Юлий 1929 год.

София - 1929

ПЕЧАТНИЦА "ИЗГРЪВЪ"
София - ул. "ВЕСЕЛЕЦЪ" N 8
ТЕЛЕФОНЪ N 50-19

Първѣтъ стѣпки.

¹А Исусъ отиде на гората Елеонска. (2) И на заранѣта дойде пакъ въ храма; и всѣчкѣятъ народъ идѣше при него; и седна та ги учеше. (3) И доведоха книжницѣтъ и Фарисеитѣ при него една жена хваната въ прѣлободѣйство, и, като я поставиха насрѣдъ, (4) казватъ му: Учителю, тая жена биде хваната въ самото дѣло като прѣлободѣйствувахе. (5) А въ закона Моисей повелѣ намъ, които сж таквизъ съ камене да ги убиваме; а ти що казвашъ? (6) И това казваха да го изкушаватъ, за да иматъ да го обвиняватъ. А Исусъ се наведе долу и пишеше съ прѣстъ на земята. (7) И като постоянноуваха да го питатъ, изправи се и рече имъ: Които отъ васъ е безгрѣшенъ, той първъ да хвърли камикъ на нея. (8) И пакъ се наведе долу и пишеше на земята. (9) А тѣ като чуа това, и отъ свѣсть изобличавани, излѣзваха си единъ по единъ, като начнаха отъ старитѣ до най-сетнитѣ; и остана Исусъ самъ си и жената стоеща насрѣдъ. (10) И когато се изправи Исусъ и не видѣ никого освѣнъ жената, рече и: Жено, дѣ сж онѣзи които те обвиняваха? Не те ли осжди никой? (11) И тя рече: Никой, Господи. И Исусъ и рече: Нито азъ те осждамъ: иди си, и отъ сега не съгрѣшавай вече.

Въ Божественя свѣтъ сжществува слѣдня законъ: това, което човѣкъ не може изведнѣжъ да разбере, остава неразбрано за всѣкога; и това, което човѣкъ може изведнѣжъ да разбере, остава разбрано за всѣкога. Нѣкой казва: "Азъ трѣбва да разбира това нѣщо!" - Да, изведнѣжъ трѣбва да го разберешъ. Не го ли разберешъ изведнѣжъ, не можешъ и да го приложишъ въ живота си. Човѣкъ, които не може да разбере нѣкое учение изведнѣжъ, той не ще може да го приложи. Разбрането, като послѣдователенъ, продължителенъ процесъ, не подразбира още приложение. Приложение има само тамъ, дѣто нѣщата сж изведнѣжъ разбрани. Които не може да направи първата стѣпка въ живота, той не може да направи втората, третата и т. н. Разбрането означава първата стѣпка. Направши ли първата стѣпка, слѣдъ нея иде втората, третата, четвъртата, петата и редъ други стѣпки. Разбрането е първоначаленъ потикъ, импулсъ, събуждане на съзнанието. Не разберешъ ли нѣщо изведнѣжъ, никакъвъ потикъ нѣма да имашъ; разберешъ ли го изведнѣжъ, ти си направилъ първата стѣпка, която рѣшава сждбата на цѣлия ти животъ.

Слѣдъ разбрането иде приложението. Пърди да разбере човѣкъ нѣщо, въ него сжществува дѣлгъ, задѣлжение да го разбере. Кое е първото задѣлжение въ свѣта? Казвате: "Първото задѣлжение е да

видимъ нѣщата.” Обаче, виждането на нѣщата често спѣва човѣка. Да видишъ нѣщо, това още не значи, че си разрѣшилъ нѣкой въпросъ. Запримѣрь, да видишъ хлѣба, това не подразбира, че си се нахранилъ; да видишъ хубави, красиви грехи по витринитѣ на магазинитѣ, това не подразбира още, че си облѣченъ съ тѣхъ. Да вижда човѣкъ нѣщата, безъ да ги опитва, безъ да ги притежава, това значи да бже изложенъ на изкушения, които могатъ да го спѣнатъ въ живота му. Слѣдователно, виждането е достояние само на любещия човѣкъ. Може и трѣбва да вижда само човѣкътъ, който люби. Който не люби, трѣбва да остане слѣпъ. Който казва, че вижда, а не люби, той лъже себе си, лъже ближнитѣ си, лъже и Бога - той е слѣпъ човѣкъ. Нѣкой казва: “Азъ искамъ да зная, какво нѣщо е виждането”. - Виждането е свързано съ Любовта. Безъ Любовь нѣма виждане. И когато казваме, че свѣтътъ е шлозия, измама, подразбираме виждане безъ Любовь. Който иска да вижда, той трѣбва да люби. Нѣма ли Любовь, той е слѣпъ. Затова и Писанието казва: “Само чиститѣ по сърдце ще видятъ Бога”. Чистотата е първиятъ признакъ на Любовта. Любовь безъ чистота не съществува. Това сж максими, закони, положения.

Нѣкой казва: “Азъ не разбрахъ това нѣщо, не ми е ясно”. - Щомъ не си го разбралъ, ти не си направилъ още първата стѣпка. Щомъ не ти е ясно, нѣмашъ Любовь. - Ама азъ видѣхъ това нѣщо. - Какъ можешъ да го видишъ, безъ да го разберешъ? Значи, нѣмашъ Любовь. Искате ли да се развивате правилно, трѣбва да знаете тия максими, тия закони и да ги прилагате въ живота си. Всѣко друго схващане на нѣщата включва въ себе си гжста, тежка материя, която обрѣменява сърдцето, и човѣкъ не може да постигне нищо. Съ други думи казано: човѣкъ, който нѣма правилни схващания за живота, нищо не може да постигне. Колкото и да работи той, въ нищо нѣма да намира смисълъ. Да трошишъ камъни прѣзъ цѣлия си животъ - това не е наука; само да ядешъ прѣзъ цѣлия си животъ - това не е наука; само да четешъ прѣзъ цѣлия си животъ - това не е наука; да чоплишъ и прѣобръщашъ книги прѣзъ цѣлия си животъ - и отъ това не се придобива нищо. Наука е само това, въ което има постижения. Науката е вѣчния стремежъ къмъ познаване Първичната Причина или Първичната Сжщина на нѣщата, т. е. познаване на Божествената Любовь, Която се проявява въ живота.

Мнозина запитватъ: “Отъ какво произлизатъ противорѣчията, страданията и мжчношитѣ въ живота?” - Всичко това се дължи на обстоятелството, че хората искатъ да опитатъ Любовта въ нейната пълнота. Знаете ли, какво прѣдставлява Любовта въ

нейната пълнота? Любовта не се мърси със оканица, нито със половинна оканица. Нъма физическа мърка за измърване на Любовта. Тя и във своите микроскопически, и във своите велики проявления е една и съща по сила. Загъ една капка Любов се крие толкова сила, колкото и загъ цъло море или загъ цълъ океанъ. Силата на Любовта седи във схващането, във непръривния контактъ, който имаме съ нея. Любовта не се проявява само за единъ моментъ; тя е непръривно съединение отъ такива моменти. Който люби, пръзъ неговото сърдце ще мине Любовта на цълото Битие: и на минералитъ и на растенията, и на животнитъ, и на хората, и на ангелитъ. При това положение човъкъ нъма да разбере всички прояви на Любовта, но ще ги почувствува. Запримър, когато пръзъ него мине любовта на нъкое животно, той ще я почувствува; когато пръзъ него мине любовта на нъкое божество, той ще почувствува и тази любовъ. Само по този начинъ човъкъ ще разбере, какво нъщо е Битието, какво нъщо е животътъ.

Сега, като погледнете на нъкое животно, казвате: “Това е котка, това е конь, това е свиня и т. н.” Докато не обикнете животнитъ, тъ оставатъ за васъ такива, каквито ги виждате външно. Обикнете ли, обаче, нъкое животно, напримър, една свиня, тя вече пръстава да бже за васъ свиня. Тя ви е приятна, макаръ и да грухти, обичате я и казвате: “Моето свинче!” Не я ли обичате, казвате: “Махнете оттука тази свиня! Много шумъ дига”. Значи, във силата на обичьта се крие идеята за братството и сестринството. Обикнете ли нъщата, тъ добиватъ по-другъ смисълъ отъ този, който сж имали по-рано. Слъдователно, като обикнете сжществата, споръдъ закона на формитъ, тъ ще добиятъ свой истински смисълъ и своя цъна. Това значи да видимъ сжществата във тъхната първична форма, във която сж били създадени.

И тъй, когато човъкъ влезе във новия животъ, той тръбва да гаде пръдмство на Божественото във себе си. Това погразбира, че той тръбва да се пръобрази, не частично, но изцъло, съвършено. Промъни ли се човъкъ съвършено, той ще измъни своите схващания, възгледи и разбираня за живота. Хората на новия животъ ще иматъ любовъ къмъ всички сжщества. Тогава прасето, като знае, че го обичате, нъма да рови във градинитъ ви. Сега то рови, защото не го обичате, а по този начинъ, съ ровенето, иска да създаде нъщо. Съвръменнитъ хора очакватъ да се прояви Господъ, да Го видятъ ясно, да не се съмняватъ. Питамъ: ако Богъ гоиде на земята, и хората не възприематъ Любовта Му, какво ще придобиятъ отъ неговото идване? Ако Богъ гоиде на земята, и хората не могатъ да направятъ първата стъпка,

какво сж разбрали отъ Неговото идване? Нъкой казва: “Азъ направихъ първата стъпка.” - Ами ако вземешъ една стъпка напръдъ и дѣлъ назадъ, какво си спечелилъ? Ако днешъ рѣшишъ да живѣешъ добръ, а на другия денъ се откажешъ отъ това рѣшение, понеже го намирашъ за глупаво, и желаешъ да поживѣешъ като другитѣ хора, това не е ли сжщото нъщо - стъпка напръдъ, дѣлъ назадъ? Може ли да се оправи така свѣтътъ? Какво сж придобили хората, които сж живѣли само за удоволствия? Много отъ богатитѣ хора поне църкви направиха. Светиитѣ пъкъ живѣеха по горитѣ, дѣто прѣкарваха въ постъ и молитви. Ако светиитѣ не прѣкарваха по горитѣ въ постъ и молитва, богатитѣ не биха направили толкова църкви. Молитвитѣ на светиитѣ подтикваха богатитѣ къмъ добри дѣла. Светиитѣ копаятъ материалъ за градежъ, а богатитѣ градятъ.

Ще ви прѣдставя единъ образъ за изяснение на мисълта си. Прѣдставете си, че прѣдъ васъ тече дълга, широка рѣка. Всички виждате рѣката, но изворѣтъ и не виждате. Той е нѣкъждѣ високо въ планината. Тази рѣка прѣдставлява свѣта. Вие казвате: “Рѣката е важна сега”. Питамъ: ако не сжществува изворѣтъ, отъ който рѣката извира, какво ще струва тя сама? Въ този смисълъ светиитѣ сж изворѣтъ, а богатитѣ хора, свѣтътъ, това е рѣката, която извира нѣйде отъ планината. Значи, изворѣтъ е важенъ. Има ли изворъ, има и рѣка; нѣма ли изворъ, нѣма и рѣка. Светиитѣ могатъ да създадатъ свѣта, но свѣтътъ не може да създаде светиитѣ. Богъ създава хората, но хората не могатъ да създадатъ Бога. - Що е Богъ? - Това, което ние не можемъ да създадемъ. - Що е човѣкъ? - Това, което Богъ може да създаде. Що съмъ азъ? - Това, което Богъ е създалъ. - Що е Богъ? - Това, което азъ не мога да създамъ. Това е една нова философия.

Нъкой казва: “Богъ е вѣченъ, безконеченъ.” - Това сж празни думи. Що е безконечность? Опитвали ли сте безконечностьта? Вие вземате единъ дълъгъ конецъ, скъсвате го нѣкъждѣ и казвате: “Безконеченъ е този конецъ”. - Не, конецѣтъ не може да бжде безконеченъ. При това, съ конечното вие не можете да мѣрите безконечното. То е само механическо опрѣдѣление, на думи. Когато казваме, че вѣчностьта е безконечна, това е неопрѣдѣлена идея. Сама по себе си, вѣчностьта нито може да се опрѣдѣли, нито може да се обхване - тя се разбира. - Що е вѣчностьта? - Първата стъпка въ живота. Щомъ направя първата стъпка, азъ съмъ въ вѣчностьта. Това показва, че азъ имамъ вече всички възможности въ живота, не мога и не трѣбва да мисля за края на нъщата. За какъвъ край ще говори човѣкъ, ако той нѣма началото? Всѣки човѣкъ, който нѣма начало, той не познава Бога.

Нѣкой пита: “Що е вѣчностъ?” - Какво ще говориш за вѣчността, като не си направил още първата стъпка? Направи първата стъпка, и тогава ще разбереш, че си въ вѣчността. Вѣчността крие въ себе си всички възможности, при които човѣшката душа може да расте и да се развива. Тия възможности сж скрити въ човѣшката душа.

Ще ви дамъ още едно опрѣделение за вѣчността. Всички прояви, всички нѣща, които Богъ е създалъ, съставляватъ вѣчността. Богъ се проявява въ вѣчността, а ние, разумнитѣ сщества отъ всички категории, се проявяваме въ врѣме и пространство. Това не сж понятия за този свѣтъ, но за Божественя свѣтъ. Значи, човѣкъ се проявява въ врѣме и пространство. Обаче, за да се прояви, за да работи въ свѣта, той трѣбва да има потикъ, тилъ задъ себе си. Затова всѣки човѣкъ трѣбва да знае, че има такъвъ тилъ, такава връзка задъ себе си. За да познава този тилъ, тази връзка, той трѣбва да живѣе въ Божественото съзнание.

Казвамъ: дѣтъ съзнания сществуваатъ - човѣшко и Божествено. Въ сегашното си проявление човѣкъ живѣе повече въ своето обикновено, човѣшко съзнание, което непрѣкъснато му носи скърби и радости, противорѣчия и мжчноти. Всички тия нѣща се наслаждаватъ въ неговото съзнание и самосъзнание, като смѣсъ, като сплавъ или амалгама, и му причиняватъ страдания. Често подсъзнанието и сврѣхсъзнанието му се прѣплитатъ съ съзнанието и самосъзнанието му, и ние казваме, че този човѣкъ е въ борба. Божественото съзнание, въ което влизатъ сврѣхсъзнанието и подсъзнанието, искатъ да се освободятъ отъ обикновеното съзнание. Въ това състояние човѣкъ не познава себе си. Той се бори, докато се свърже съ Божественото съзнание, и тогава скърбѣта му се прѣвърща въ радостъ. Ако човѣкъ не се свърже съ Божественото съзнание, той не може да реализира своитѣ благородни желаня, и цѣлятъ му животъ е пѣленъ само съ разочарования.

Слѣдователно, когато нѣкой човѣкъ каже, че живѣе, това показва, че въ този човѣкъ сществува връзка между обикновеното и Божественото съзнание. Съединятъ ли се тѣзи дѣтъ съзнания, човѣкъ може да постигне всички свои възвишени и благородни желаня. Ще кажете: “Да, въ далечно бждеще всичко можемъ да постигнемъ”. - Не въпросъте за далечното бждеще. Който има връзка съ Божественото съзнание, още въ момента може да постигне своитѣ добри и красиви желаня и мисли. Мнозина, като слушатъ това, ще кажатъ: “Тогава ние искаме да станемъ царе, да се ползуваме съ всички почести и блага отъ това положение.” - И това може да постигнете. Какъ ще

го постигнете? Ако някой човек е свързан с Божественото съзнание и изпадне всрѣдъ пустинята, той моментално може да стане царь, въ пълния смисъл на думата. Той ще се съсредоточи, ще извади магическата си тояжка, ще удари съ нея въ земята, и веднага прѣдъ него ще се яви палатъ, съ всичкия му блѣсъкъ и великолѣпие. Следъ това ще удари още веднѣжъ съ магическата си тояжка, и прѣдъ него ще излѣзатъ безброй войници, които ще започнатъ да дифелиратъ, да му отдаватъ почести и внимание. Щомъ се насити на тази слава, пакъ ще удари съ прѣчицата си, и палатъ, и войници ще изчѣзватъ; той ще остане пакъ самъ, но съ нова опитностъ, ще знае, какво нѣщо е да бждеш царь. Всичко това ще прѣмине прѣзъ съзнанието му. По този начинъ, въ единъ моментъ човекъ може да бжде царь, обиколень съ слава и почести и въ единъ моментъ да изгуби всичкия блѣсъкъ наоколо си, да остане самъ, но съ съзнанието на царь. Сега той ще бжде свободень царь, отъ никого независещъ и обезпокоень. Не е ли царь този човекъ? Отъ неговата прѣчица зависи всичко. Съ нея той създава палати, войници, и пакъ съ нея изпраща войницитъ си на почивка, а остава самъ въ размисленіе. По-добро ли е положението на сегашнитъ царе? Сегашнитъ царе сж роби на условията. Някой богатъ човекъ има много слуги, но той е тѣхень робъ. Дойде ли края на мѣсеца, тѣ казватъ: "Плати ни! Ако не ни платишъ, ще те дадемъ подъ сждъ." Този господарь храни слугитъ си, плаща имъ, но тѣ пакъ оставатъ недоволни отъ него, говорятъ задъ гърба на господаря си много лоши работи. Питамъ: какъвъ господарь е този, слугитъ на когото могатъ да говорятъ лоши, непристойни работи за него? Истински царь е този, за когото никои отъ поданицитъ му не може да каже нито една лоша дума. На мѣстото ли си е този господарь, слугитъ на когото говорятъ лошо за него? Ако някой слуга зачита и уважава своя господарь, той не може да каже една лоша дума за него. Той носи въ съзнанието си свещень образъ за своя господарь. Достатъчно е господарьтъ да махне съ прѣчицата си, и слугата му е вече прѣдъ него. Той се разговаря съ слугата си и му заповѣдва. Послѣ пакъ махне съ прѣчицата си, и слугата изчезва. Слугата остава пакъ самъ, безъ господаря си. При такъвъ случай, когато господарьтъ може всеки моментъ да се яви на слугата си неочаквано, може ли слугата да говори лошо задъ гърба му? Наука е това!

Някой казва: "Какъ е възможно господарьтъ да разполага съ такава прѣчица?" - Възможно е това. Тия възможности сж достояние на истинския царь, на истинския господарь. Махне ли съ прѣчицата си, слугата му е прѣдъ него; махне ли втори пжтъ съ прѣчицата си,

слугата изчезва. Печели ли нѣщо слугата отъ такъвъ господарь? - Печели. При всѣко явяване прѣдъ господаря си, той получава неговото благословение, което му служи като свѣтлина за изясняване на нѣщата. Само по този начинъ слугата влиза отъ обикновеното въ Божественото съзнание, съ помощта на което той разбира, защо е дошълъ на земята, защо сжществува, каква работа трѣбва да свърши и т. н. Всѣко живо сжщество, всѣки човѣкъ сжществува по единствената причина, че има вѣчно, Божествено начало, което подържа живота. Нѣкой казва: “Докажи сжществуването на Вѣчното Начало, на Първичната Причина.” - Сжществуването на Първичната Причина не се доказва, нито пъкъ могатъ да се пишатъ философски трактати по този въпросъ. Много философи иматъ смжтни понятия за Бога. Тогава, какво могатъ да напишатъ тѣ сами по този тѣй дълбокъ и отвлѣченъ въпросъ? Какъ могатъ тѣ да освѣтляватъ другитъ хора, когато на самитъ тѣхъ е смжтна идеята за Бога? Тѣ казватъ: “Богъ е абсолютно, безконечно начало”. Обаче, какво означава думата “абсолютно”, и тѣ сами не се замислятъ. Казватъ за нѣкого: “Този човѣкъ е абсолютно безпомощенъ”. Какво значи това? - Човѣкъ, който не може да се мръдне отъ мѣстото си. За другъ нѣкой казватъ: “Този човѣкъ е абсолютно бѣденъ”. Какво значи това? - Човѣкъ, който нѣма отъ никждѣ нищо, който е останалъ послѣденъ бѣднякъ.

Мнозина запитватъ: “Кое е сжщественото, кое е важното въ свѣта?” Ако е въпросъ за сжщественно, азъ по-скоро бихъ желалъ да имамъ единъ живъ хлѣбъ, отколкото сто хамбари съ жито. Каква е разликата между единъ живъ хлѣбъ и сто хамбари пълни съ жито? - Житото отъ хамбаритъ ви всѣки може да вземе; или пъкъ хлѣбътъ, направенъ отъ това жито, може да причини нѣкакво разстройство на стомаха ви, или другадѣ нѣкждѣ. Обаче, имате ли живъ хлѣбъ, съ който се храните, той винаги ще върви слѣдъ васъ, и никой не ще може да ви го вземе. Помисли ли нѣкой да вземе този хлѣбъ, той веднага изчезва. Посегнете ли вие къмъ него, той веднага ви се поддава. Защо? - Защото ви познава. Като ядете такъвъ хлѣбъ, вие усещате хубавъ, приятенъ аромат, който излиза отъ него. Той носи живота. Когато Христосъ е казалъ: “Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ”, Той е подразбиралъ, именно, вжтрѣшния смисълъ на тази идея. Казвамъ: имате ли само единъ живъ хлѣбъ, той ви е достатъченъ прѣзъ цѣлия животъ. Този хлѣбъ има свойството да расте, безъ да се свършва: вие го ядете, а той все цѣлъ си остава. Въ него се крие една основна идея. Ще кажете: “Какъ да разберемъ това, буквално или въ прѣносенъ смисълъ?” - Тази

идея може да се разбере и буквално, и въ прѣносенъ смисълъ. Всѣки човѣкъ, който има живия хлѣбъ, т. е. който има абсолютна вѣра, никакво съмнение не може да влѣзе въ ума му по отношение на това, дали нѣщата могатъ да бждатъ, или да не бждатъ при извѣстни условия. Това сж човѣшки разсуждения. Когато говоримъ за силата на живия хлѣбъ, за Божественото съзнание, погразбираме, че въ това съзнание се криятъ всички възможности. За човѣка, който живѣе въ Божественото съзнание, всичко е възможно. Не живѣе ли той въ Божественото съзнание, нѣщата могатъ да ставатъ, или да не ставатъ. Когато живиятъ хлѣбъ дойде при нѣкой човѣкъ, който е боленъ, тжжентъ, обезсърченъ, достатъчно е само да се загаде, и болестъта или обезсърчението веднага изчезва. Нѣма сила въ свѣта, която може да се противопостави на живия хлѣбъ. Всичко отрицателно, което срѣща той по пжтя си, прѣвръща го въ прахъ и пепель. Ще кажете: “Може ли хлѣбътъ да се движи, да се търкаля по пжтя?” Питамъ: ако човѣкъ може да се търкаля, защо хлѣбътъ да не се търкаля? Съврѣменнитѣ хора мислятъ, че когато човѣкъ се търкаля, съ това уронва своето достойнство. Чудни сж хората, когато говорятъ за запазване на достойнството си, а на всѣка крачка го губятъ.

Разправяше ми единъ познатъ слѣдния случай: “Една вечеръ се приготвихъ да отида съ жена си на балъ. Облѣкохме се официално, за случая: тя въ особенъ баленъ тоалетъ, азъ пѣкъ въ фракъ. Въ врѣме на приготвянето единственото ми дѣтенце си играеше съ топка, която се търколи на земята и се скри подъ кревата. То започна да плаче и да ми казва: “Тате, дай ми топката! Тя отиде подъ кревата.” Азъ, макаръ и облѣченъ съ фракъ, се наведохъ подъ кревата, отгдето извадихъ топката и я подадохъ на дѣтенцето си. Както виждате, дѣтето заповѣдва на баща си. Дали той е облѣченъ въ фракъ, или не, дѣтето казва: “Татко дай ми топката!” И бащата веднага се пѣха подъ кревата, изважда оттамъ топката и я подава на дѣтето си. Питамъ: защо прави това бащата? - Защото обича дѣтето си. Каква щеше да бжде любовта на бащата, ако той не бѣше готовъ да се пѣхне подъ кревата, да извади топката на дѣтето си? Дѣ щеше да бжде вашата любовъ, ако и вие не сте готови да направите това нѣщо за вашето дѣте? Ако нѣкоя Божествена идея падне подъ кревата, и вие не се пѣхнете подъ него да я извадите, тъй както сте облечени въ фракъ, каква е вашата философия, каква е вашата любовъ? Колцина отъ васъ сте готови да влѣзете подъ леглото и оттамъ да извадите топката на вашето дѣте? Ще кажете на дѣтето: “Не мога да се търкалямъ съ фрака си подъ кревата. Наведи се ти, да си вземешъ

тонката.” Въ този случай дѣтето прѣдставлява Любовта, а бащата - слугата. Много бащи сж слуги, а дѣцата имъ - господари. Тѣ сж свободни отъ задължения.

И тъй, ще знаете: има бащи на робството, има бащи на свободата; има бащи на Любовта, има бащи на безлюбието; има бащи на разума, има бащи на глупостта. Нѣкой казва: “Азъ имамъ баща.” - Колко бащи имашъ? - Само единъ. - Не, не говори така. Ти можешъ да имашъ всѣки денъ по единъ баща. Ако, наистина, имашъ само единъ баща, питамъ: можешъ ли да хвърлишъ твоята тонка подъ кревата и да заставишъ баща си да се наведе подъ кревата, да извади тонката оттамъ и да ти я подаде? Ако пѣкъ този баща е, наистина, твоятъ единственъ баща, ще се наведе ли той подъ кревата да извади тонката оттамъ? - Ще се наведе.

Сега, като изнасямъ тѣзи понятия, вие ще кажете: “Всичко се обърка у насъ. Едно врѣме ние имаме прѣдстава за Бога, че Той седи нѣкъдѣ високо на тронъ, а около Него седятъ множество ангели, които пѣятъ и свирятъ. Днес тази наша прѣдстава за Бога отиде, разруши се”, т. е. ако изворътъ на нашия животъ не трѣгне напредъ и образува рѣка, какви ще бждатъ нашитѣ идеи? Ако азъ, който съмъ облеченъ въ фракъ, не мога да се наведа подъ кревата, да извадя тонката на своето дѣте, каква е моята любовъ? Тази постъпка въ гадения случай показва, каква и колко е нашата любовъ. Всѣки денъ човѣкъ може да прави маневри въ себе си, да се изпитва, каква е неговата любовъ. Той трѣбва да си зададе въпроса: готовъ ли съмъ заради Великото, заради Любовта да се откажа отъ всичко, което имамъ? И слѣдъ това, като дойде Любовта, готовъ ли съмъ заради нея да приема всичко, което тя ми дава? Като дойде Любовта, човѣкъ трѣбва да е готовъ всичко свое да даде и да приеме всичко, което му се дава, безъ да казва: “Това-онова нѣмамъ”; или, “това не ми трѣбва, онова не ми трѣбва”. Дойде ли Любовта и ми каже “всичко дай!” - Трѣбва да съмъ готовъ да дамъ. Каже ли ми: “Взemi всичко това!” - Трѣбва да съмъ готовъ да взема. Когато тя взема всичко, което ми е дала, азъ се радвамъ. Така постъпва всѣки, който ви обича. Въ това седи истинската Любовъ. Всѣки, който нищо не ви дава и нищо не взема, той не ви обича. Този, който само дава, безъ да взема, и той не ви обича. Този, който само взема, безъ да дава, както и този, който само дава, безъ да взема, и двамата еднакво не ви обичатъ. Вие казвате: “Богъ постоянно дава”. - Да, но Той и взема. Като ти даде едно дѣте, послѣ ти дава второ, но едва израсло второто, и Той ти взема първото. Ти казвашъ: “Това не е истинска любовъ, да ми взема

мето". Когато Богъ взема първото ти дѣте, съ това Той казва: "Първото дѣте ще изпратишъ при мене, а второто ще загържишъ за себе си". Разбирайте малко по-другояче въпроса! Какво лошо има въ това, че едното ви дѣте е отишло въ невидимия свѣтъ? Ако нѣкое дѣте има дѣт тонки и играе съ баща си, като му подхвърля едната, а бащата, отъ своя страна, подхвърля другата тонка на дѣтето, и по този начинъ ги размѣнятъ помежду си, какво лошо има въ тази размѣна на тонките? На сжщото основание става размѣна и съ дѣцата на нѣкой родители: Богъ взема първото дѣте въ невидимия свѣтъ, а второто остава въ видимия свѣтъ. Обаче, споредъ сегашнитъ разбираня на хората, вие ще кажете: "По-добръ е човѣкъ да не умира". Казвамъ: смъртъ въ свѣта не сжществува. Само хората на безлюбието умираатъ. Дѣто има любовь, смъртъ нѣма. Когато се говори за смъртъ, подразбира се безлюбие. Подгъ думитъ "вѣчна смъртъ" се разбира вѣчно трѣсене на нещо, което не сжществува. Въ момента, когато човѣкъ се съедини съ Божественото съзнание, за него настава вѣченъ животъ, познание и разбиране на дълбокия смисълъ на живота. Това е единъ непрѣривенъ процесъ. Нѣкой казва: "Азъ имамъ особено разбиране за Бога - друго разбиране не ми е нужно. Не, познанието на Великото не е само миналъ, еднократенъ процесъ. Всѣки день човѣкъ ще има все по-нови и по-нови познания за Него. Всѣки моментъ ще Го разбирате и познавате, нѣма само единъ пжтъ да Го познаете и да спрете. Защото въ вѣчността всѣка стжпка е нова стжпка къмъ разбирането. Когато направите първата стжпка, ще дойде втората, третата, четвъртата и т. н. Ще кажете: "До кога ще се продължава това нѣщо?" Въ това, именно, седи хубавото: всѣки день да имате по една нова стжпка, по едно ново разбиране. Човѣкъ трѣбва да благодари, че всѣки день влиза въ нова фаза на разбиране на онова, което Първичната Сжщина е създала. Мнозина, като направятъ първата стжпка въ живота си, веднага се спиратъ и казватъ: "Азъ разбрахъ, какво нѣщо е Тя. Нѣма какво повече да Я разбирамъ. Еди-кой си философъ е казалъ така и така за Нея". - Така може да говори само човѣкътъ на заблужденията, но онзи, който иска сърдцето му да не прѣсѣхва, умътъ му да не загасва и силата му да не отслабва, той трѣбва да има съвсѣмъ друго понятие за Великата сжщина.

Казвамъ: сега всички хора трѣбва да се радватъ. Защо трѣбва да се радватъ? Защото казано е въ Писанието: "Богъ оттегля старото, и създава всичко ново". Нѣкой казва: "Ако всичко това е вѣрно, защо Господъ трѣбва да прѣмахне стария свѣтъ и да създава новъ?" - Защото въ Бога всичко се мени, всичко постоянно се обновява. Казано

е: “Старото небе и старата земя ще прѣминатъ, и ще се създаде ново небе и нова земя”. Това значи: всички човѣшки разбирания и възгледи, всички обиди ще се прѣмахнатъ и ще дойде новото въ свѣта. Новото, съ своитѣ хубави, красиви форми, ще замѣсти напълно старото. Какво по-хубаво отъ това, всички наши стари грѣхове, разбирания, всички недоразумѣния да заминатъ заедно съ стария свѣтъ? Споредъ старитѣ разбирания, като срещнете нѣкоя сестра или братъ, които не обичате, казвате: “Цѣлъ дръвникъ е тозъ братъ”, или “цѣла свиня е тази сестра, говорѣтъ и - грухтене, а погледѣтъ и - по-далечъ отъ нея стой!” - Така е, като не обичашъ човѣка. Обичашъ ли го, обаче, ти нѣма да виждашъ неговитѣ недостатѣци и ще кажешъ: “Колко е приятенъ този човѣкъ! Погледѣтъ му е красивъ, гласѣтъ му е като на малко, нѣжно прасенце”. Когато не харесвашъ погледа или говора на нѣкой човѣкъ, то е, защото нито ти го обичашъ, нито той те обича. Когато прасето грухти, съ това то иска да каже: “Обикни ме ти, за да те обичамъ и азъ”. Прасето не може първо да обича. Кой трѣбва прѣвъ да обича? - Първо силниятъ обича, а послѣ слабиятъ. И въ Писанието е казано: “Вие, силнитѣ, носете теготитѣ на слабитѣ”. Дѣто и да отиде силниятъ, той ще направи първата стѣпка.

Тия сж новитѣ схващания за живота. Мнозина, които слѣдватъ духовния пѣтъ, сами се спиратъ, замислятъ се и казватъ: “Трѣбва да се осигуримъ, да си изработимъ пенсия!” Питамъ: има ли по-добра пенсия отъ Любовта въ живота? - Нѣма. Да си пенсионеръ, значи да придобиешъ такова нѣщо въ живота си, което напълно да те осигури. Най-голямата пенсия въ свѣта е да придобиешъ Любовта. Какво правеше Христосъ прѣзъ своя животъ? - Всѣка сутринъ Той отиваше първо при Бога, въ гората, да се помоли и слѣдъ това слизаше долу, между хората, на работа. Сжщото трѣбва да правите и вие: първо ще отивате горѣ, при Бога, а послѣ ще слизате долу. Станете ли сутринъ, първата ви работа е да отидете при Него. Нѣкой ще каже: “Азъ съмъ жененъ човѣкъ, имамъ жена и дѣца”. - Това да не те смущава. Ти ще отидешъ при този Източникъ, ще се забавишъ тамъ най-много единъ часъ, азъ опрѣдѣлямъ това време отъ петъ минути, до единъ часъ, ще се помолишъ и ще се върнешъ при жена си и дѣцата си. - Какво ще каже жена ми? - Жената не трѣбва да пита, дѣ е мжжѣтъ и, какво ли прави сега? Сжщото нѣщо трѣбва да направи и тя, и дѣцата и. Всѣки човѣкъ трѣбва да отива на Високото мѣсто. Като се върнете отъ това мѣсто, ще доведатъ при васъ една жена-блудница и ще ви запитатъ: “Какъ трѣбва да се постѣжи съ тази жена?” Христосъ разрѣши този въпросъ правилно. Той каза: “Всѣки, който се счита по-

чистъ отъ нея, нека пръвъ хвърли камъкъ върху и!”

Казано е: “Само чиститѣ по сърдце ще видятъ Бога”. То значи: “Само чиститѣ по сърдце ще видятъ, ще познаятъ и ще разбератъ Любовта”. Сега, като ви говоря за Любовта, само чиститѣ по сърдце ще ме разбератъ. Днесъ подъ думата “любовъ, обичъ”, хората разбиратъ изключително даването. Любя ли те, трѣбва да ти давамъ. Обичамъ ли те, трѣбва да ти давамъ. Какво трѣбва да ти давамъ? - Хлѣбъ, пари, грехи. - Не, даването на тия нѣща не подразбира любовъ. Нѣкой казва: “Този човѣкъ ужъ ме обича, пъкъ до сега нито единъ пътъ не ме е погледналъ мило, не ме е помилвалъ, нито цѣлуналъ”. - Милването, цѣлуванитѣ не прѣдставляватъ още Любовта. Тѣ сж само прибори за косметически срѣдства, съ каквито женитѣ си служатъ. Често женитѣ употрѣбаватъ разни кутийки, въ които си турятъ помадитѣ и разни гжбички, съ които се пудрятъ и т. н. Художници сж женитѣ! Какво струва художникътъ безъ акварели? Когато нѣкоя жена или мжжъ отиватъ на балъ, тѣ се докарватъ по всички правила на модата. Мжжътъ ще се облече въ фракъ, ще обуе лачени обувки и така ще отиде. Не се докарва само жената. И двамата се докарватъ. Колкото сж важни акварелитѣ, четкиитѣ и сандъчетата за художника, когато се рисува, толкова е важенъ и фрака за модерния съврѣмененъ мжжъ, когато отива на балъ. Фракътъ е единъ отъ приборитѣ, необходимъ за бала. Когато видя нѣкоя жена, напудрена и намазана съ разни помади и бои, азъ си мисля: “Колко е красива сега тази дама!” Обаче, тя трѣбва да се измие малко, да види, дали ще запази своята красота. Ако се опита нѣкой да я измие, тя ще каже: “Колко некултуренъ, грубъ човѣкъ е този господинъ, отне ми всичката красота, и азъ станахъ грозна!” Казвамъ: ако въ това седи всичката красота на жената, тя отново може да се намаже, нищо не и коштува това. Да, но не е красота това, което човѣкъ може да ти отнеме. Никой не може да ти отнеме истинската красота. Споредъ съврѣменния моралъ вие казвате: “Прѣстѣпление, безобразие е мжжътъ да пипа лицето на жената”. Питамъ: ако това е прѣстѣпление, не е ли прѣстѣпление да критикувашъ брата си, да му приписвашъ грѣхове, които той никога не е правилъ? Не е ли прѣстѣпление да пипашъ джоба на нѣкого? Тия постѣпки сжздаватъ форми, образи, отъ които висшитѣ сжщества се отвращаватъ. Какво е виновенъ човѣкътъ, за когото говоришъ непротѣрени, недоказани нѣща? Казвашъ: “Тѣй го чувствувамъ въ себе си”. - Защото не го обичашъ. Отъ невидимия свѣтъ ти казватъ: “Обикни този човѣкъ, остави Богъ да се прояви въ тебе”. Като го обикнешъ, ти ще прѣвърнешъ грѣховетѣ му въ добро. Не му

казвай грѣховетѣ, но го обикни. Обикнешъ ли го веднѣжъ, той ще почувствува, че ти си помогналъ за неговото издигане. Лесно е да изтъкнешъ грѣховетѣ на хората, но мжно е да ги изправишъ.

Съврѣменнитѣ хора се нуждаятъ отъ чисти, искрени отношения помежду си, които да сж проникнати отъ Божествената Любовь. Нѣкой човѣкъ задлъжнялъ много, и веднага длѣжниците му го хващатъ и водятъ въ затвора. Какъ трѣбва да постѣпите въ дадения случай? Кое е по-правилно: да отидете при този човѣкъ и да започнете да го сждитѣ, че е голѣмъ нехранимайко, дѣто е задлъжнялъ толкова много, че билъ толкова глупавъ, или трѣбва да платите заради него? Най-правилно е да отидете при неговия кредиторъ и да кажете: “Колко ви дължи моя братъ?” - 20,000 английски лири. Вие веднага бръквате въ джоба си, наброявате сумата на кредитора и казвате: “Освободете този човѣкъ, пуснете го на свобода, защото той има жена, дѣца, за които трѣбва да се грижи.” Така постѣпва Любовьта. Слѣдъ това давате банкетъ на този братъ и му казвате: “Братко, какъ се чувствуваше досега?” - Този човѣкъ, прѣди да влѣзе въ затвора, ходѣше свободенъ, махаше ногѣсно-налѣво ржцѣ, но послѣ, като попадна въ затвора, веднага се чувствува ограниченъ, поробенъ: ржцетѣ и краката му вързани, нѣма възможность да се дѣвижи свободно. Той се поусмихва малко и казва: “Втори пжтъ нѣма да правя така”. Тѣй е. Всѣки човѣкъ, който веднѣжъ е ялъ попарата на дявола, втори пжтъ не влиза въ неговата мрѣжа. Сжщото се отнася и за Божественото. Когато човѣкъ веднѣжъ опита Божественото, той никога не може да Го забрави. Той има постояненъ стремежъ къмъ Него.

Сега вие ще кажете, че не ме разбирате. За изяснение на мисълта ще приведа единъ примѣръ. Разхождамъ се единъ день изъ полянката на Изгрѣва. Въ това врѣме покрай менъ минава една сестра, която носи въ кошница дѣт малки котенца - едното сиво, другото черно. Изведнѣжъ черното коленце скача отъ кошницата и хуква къмъ гората. Сестрата се опитва да го хване. Приближава се къмъ него, извиква го, но то бѣга. Тя не може да го улови. Тогава азъ се приближихъ къмъ коленцето, започнахъ да му говоря на неговъ езикъ и го хванахъ. Слѣдъ това го турихъ въ кошницата при сивото коленце, което погладихъ малко отгорѣ и имъ казахъ: ще кротувате тукъ и ще останете на това мѣсто, дѣто ви занесатъ. Надвечеръ сега самъ въ стаята си. По едно врѣме гледамъ - прѣдъ мене седи едно сиво катенце. Казвамъ му: добръ дошло! Взимамъ малко хлѣбъ, намазвамъ го отгорѣ съ масло и му го давамъ. То си хапва добръ и се пооблизва доволно. Азъ не знаехъ даже, чие е това сиво коленце. Слѣдъ малко

виждамъ сжщата сестра тръгнала да търси сивото коленце. Като ме видѣ, тя каза: “Сега пъкъ сивото коленце се е изгубило”. Поглеждамъ коленцето, което влѣзе въ стаята ми, то се указа сжщото онова, което прѣзъ деня погалихъ по гърба.

Питамъ: какъ и защо дойде това коленце при мене? - То дойде само за това, защото съ помилването между мене и него се създаде връзка. Коленцето казва: “Азъ ще намѣря този човѣкъ, който ме помилва.” И наистина, то ме намѣри. Слѣдъ това, то започна да влиза често въ стаята ми. Казвамъ: ако това коленце можа да намѣри пжтя до лицето, което го е помилвало веднѣжъ, колко повече хората могатъ да намѣрятъ пжтя, който ги води къмъ Бога. Слѣдователно, има една мощна сила въ свѣта, която посочва пжтя на хората. Тази мощна сила е Божественото начало въ човѣка. Когато То дойде въ насъ, ние ставаме мощни, виждаме ясно нѣщата и лесно си намираме пжтя. Съвременниятъ хора казватъ: “За насъ още е непонятна идеята за Божественото”. Не, тази идея е най-понятната, най-опредѣлената идея въ свѣта, но разбиранията на хората за Бога сж съвсѣмъ други. Старитъ разбирания трѣбва да се напуснатъ, за да дойде човѣкъ до положение да вижда Божественото въ всички хора. Като погледна кой и да е човѣкъ, азъ си го прѣдставямъ въ съзнанието като плодна градина, насадена съ най-доброкачествени плодни гръвчета, обкичени съ зрѣли, сладки плодове. Между тѣзи гръвчета виждамъ едно свѣтло сжщество да се разхожда, обиколено съ животни, както едно врѣме Адамъ и Ева се разхождали изъ райската градина. Дѣто мине това свѣтло сжщество, всички му отварятъ пжтъ. Това сжщество, именно, е Божественото начало у хората.

Нѣкой казва: “Какъ се познаватъ проявитѣ на Божественото у човѣка?” Когато хората разсжждаватъ върху нѣкой въпросъ, Божествената мисль постоянно се движи около тѣхъ, и слѣдъ дълги разисквания по въпроса, тѣ или я възприематъ, или я отблъскватъ. Ако човѣкъ отблъсне Божествената мисль, слѣдъ това изпитва една тежестъ, едно забъркване въ себе си и казва: “Дойде ми една свѣтла, възвишена идея, но си замина”. Като се намѣри въ това положение, той започва да се моли, апелира къмъ Бога за помощъ, докато Божествената мисль отново го посети. Той казва: “Дойде ми друга нова идея”. Всѣка нова идея е Божественото, което се проявява въ човѣка и послѣ пакъ си заминава. Една минута е нужна на Бога, за да уреди всичкитѣ работи на хората. Слѣдъ това Той продължава работата си въ вселената. Значи, Богъ посвещава само една минута за цѣлото човѣчество, но понеже Божествената минута е дълга, има достатъч-

но време за всички. Като мине Богъ покрай нѣкой човѣкъ, който не разбира Божественото, Той разтѣга времето, докато този човѣкъ Го разбере. Между Божественото и човѣшкото трѣбва да сществува постоянна връзка. Докосне ли се веднѣжъ Божественото до човѣка, погали ли го веднѣжъ само, тази връзка трѣбва за винаги да остане постоянна и неразривна. Ако едно коленце можа да ме намѣри въ моята стая, не можете ли вие по сщия начинъ да намѣрите Бога? Всѣки день Той минава покрай васъ, а вие не отивате при Него, отношенията ви не сж правилни. Търсите ли Го всѣки день, въ това сеги смисъла на живота, въ това сеги Мждростъта.

Ще кажете: “Домегна ни да живѣемъ на земята, гѣто нищо не научихме.” Искате ли да осмислите живота си на земята, пожелавайте всѣки день да отивате при Великото, поне за една минута. Отидете ли при Него, и То ще дойде при васъ. Радвайте се, че Богъ живѣе и на земята. Щомъ сте свързани съ Първичната Причина, земята е рай; щомъ не сте съ Нея, земята е адъ. Щомъ сте на небето съ Великото, вие живѣете въ блаженство; щомъ сте на небето безъ Него, вие сте въ пустиня. Безъ Великото небето прѣдставлява безконечно пространство, пусто, лишено отъ животъ. Като поседите тамъ извѣстно време, ще кажете: “Не струва да се живѣе на небето.” Животътъ на земята е животъ на вѣчни промѣни. Щастливъ ли си, Богъ е въ тебе. Блаженъ ли си, ти си на небето. Или, съ други думи казано: щастливъ ли си, Богъ е на земята при тебе; блаженъ ли си, ти си на небето при Бога. Значи, Богъ всѣки день ни посѣщава, да види, какъ работимъ. Щомъ е така, ние трѣбва да се радваме, че сме изпратени на земята да работимъ, и Богъ ни посѣщава. Когато си замине Той отъ земята, ние пакъ трѣбва да се радваме, че като дойде втори пътъ, ще ни намѣри на работа. Богъ работи, и ние трѣбва да работимъ!

Казвамъ: такива трѣбва да бждатъ новитѣ схващания за живота. Всички трѣбва да работятъ постоянно, сърдцата имъ да сж пълни съ любовъ и всѣкога да чувствуватъ Божественото въ себе си. Нѣкои казватъ: “Домегна ми животътъ на земята, искаме вече да заминемъ за онзи свѣтъ”. Човѣкъ може да отива по десетъ пъти на день на небето и пакъ да се връща на земята. Пожелае ли да остане на небето, този човѣкъ не разбира живота. Пожелае ли нѣкой да остане за постоянно на земята, и той не разбира живота. Небесниятъ животъ е разбранъ само тогава, когато слизашъ на земята и отново се връщашъ на небето; земниятъ животъ сжщо е разбранъ само тогава, когато се качвашъ на небето и отново се връщашъ на земята.

Всѣки, който иска да остане или само на небето, или само на земята, той е човѣкъ безъ стремежъ. Мнозина казватъ: “Защо трѣбва да живѣемъ на земята, дѣто има само страдания и мъжнотии?” Що е страданието? - Страдание има само тамъ, дѣто е станало прѣкъсване между човѣшкото и Божественото съзнание. Радостъ има тамъ, дѣто връзката между обикновеното и Божественото съзнание е възстановена. Когато виждаме това, ние се радваме; когато Божественото ни напуца, ние скърбимъ. Тогава ние отиваме на телефона и казваме: “Господи, прости ни, че като дойде послѣдния пжтъ не Те видяхме, понеже бѣхме заети съ свои работи”. Животъ вѣченъ е да видишъ и познаешъ Единнаго, Истиннаго Бога. А това, да четете разни философски трактати, да разисквате върху живота на ангелитъ, безъ да живѣете като тѣхъ, туй сж залъгалки, забавления въ свѣта. Всичко, което сега ви говоря сега, е реалностъ. Азъ говоря това, което зная положително, което съмъ опиталъ, което съмъ прѣживялъ. Не е въпросъ за умувания, а за реални, положителни нѣща, които почиватъ на опитъ.

Сега ще ви прѣдставя още една форма, още единъ образъ за Любовта. Срѣщатъ се двама приятели, които се обичатъ. Единиятъ казва на другия: “Азъ те обичамъ много. Безъ тебе не мога да живѣя. Ти си за мене божество.” Не се минаватъ 5-6 деня, тия приятели трѣзватъ на пжтъ и слѣдъ извѣстно врѣме изпадатъ въ една пустиня, дѣто нѣма капка вода, да задоволятъ жаждата си. Тѣ вървятъ уморени, измжчени, съ засъхнали гърла и за нищо друго не мислятъ, освѣнъ за вода. Този, който говорѣше на приятеля си за любовъ, прѣстава да му говори вече; той вижда, че не може да му достави това, отъ което и двамата се нуждаятъ - вода нѣма. Въ този случай неговитъ думи за Любовъ нѣматъ смисълъ. Казвамъ: този, който истински ви обича, той нѣма да ви говори за любовъ, но ще ви хване за ржка, ще ви заведе при политъ на планината, дѣто цвѣтя цвѣтятъ, като въ рай, дѣто чиста кристална вода блика и ще ви каже: “Пиѣ отъ водата на този чистъ планински изворъ, измий лицето си, освѣжи главата си и благодаря за благата, които ти сж дадени”. Вашиятъ приятель се измива, освѣжава и казва: “Благодаря ти, че ме доведе до този изворъ”. Сега вече вие можете да му говорите за Любовта. Докато сте въ пустинята, съ засъхнали отъ жажда гърла, не се говори за Любовъ. Да заведешъ своя приятель при извора да се напие съ вода и да се освѣжи, това е Любовта. Заведи своя приятель при Великия изворъ на живота - при Вѣчното Начало - сегни ти отъ едната Му страна, приятельтъ ти отъ другата Му страна, пиѣте и двамата. Само тогава

ти ще можеш да се разваш на приятеля си, и той на тебе. Той ще скача наоколо ти, а ти ще му се разваш. Това изисква новият живот. Тази нова идея за извора трѣбва да седе въ ума ви, постоянно да блика отъ извора вода. А тъй, както е било до сега, да говориш само на приятеля си, че го обичаш много, че безсънни ноци прѣкарваш за него и т. н., това не е любов. Това сж празни думи, безъ форма, съдържание и смисъл, за които Павелъ е казалъ: “Ако говоря съ челоувѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, ще съмъ мѣдъ, що звѣнти и кимвалъ, що грѣнка.” Не, заведи приятеля си при Извора. Не си ти, който можеш да говориш за любовта - Изворътъ ще говори.

Нѣкой казва: “Ти виждалъ ли си Господа”? - Всѣки день Го виждамъ най-малко по единъ пжтъ на день, а нѣкога и повече пжти. Ще извините, но азъ не виждамъ Бога такъвъ, какъвто философитъ Го описватъ, нито такъвъ, какъвто богословитъ Го познаватъ. Когато видя Бога, цѣлия день съмъ радостенъ. Не Го ли видя, скърбенъ съмъ. Ще кажете: “Да говори човѣкъ така, това е голѣмо заблуждение”. Дали е заблуждение това, или не, не зная, но когато виждамъ Бога, азъ мога всичко да направя. Не Го ли виждамъ, нищо не мога да направя. Това е една идея, която всички хора трѣбва еднакво да схващатъ. Има извѣстни идеи и нѣща въ живота, които сж еднакви за всички хора, и безъ които тѣ не могатъ да живѣятъ. Напримѣръ, водата е нужна за всички хора, както и за всички живи същества; въздухътъ сжщо така е необходимъ за всички живи същества. Когато хората иматъ вода, въздухъ и хлѣбъ, тѣхниятъ животъ на земята е осигуренъ. Тѣзи три елемента сж реални и необходими за тѣхъ. Нѣмамъ ли ги, тѣ умиратъ. По сжщия начинъ идеята за Великото, за Красивото въ свѣта е насжщна храна за всички хора. Не сте ли свързани съ Него, вие не можете и да Го виждате; щомъ не Го виждате, вие непременно ще страдате. Веднѣжъ вие живѣете, този животъ ви е гаденъ отъ Великия Принципъ. Затова, именно, всѣка сутринъ, като ставате, трѣбва да възстановявате връзката между човѣшкото и Божественото съзнание и да благодарите, че живѣете. Постжпвате ли така, вие всѣки день ще се подмладявате, докато станете като малки дѣца. Казано е: “Ако не станете като малки дѣца, нѣма да влѣзете въ Царството Божие”. Небето не се нуждае отъ възрастни хора, а още повече отъ стари. Никждѣ въ Писанието не е казано: “блажени старитъ”.

Старъ човѣкъ погрязбира вързанъ човѣкъ, а младъ човѣкъ - развързанъ. Когато стариятъ човѣкъ се стреми къмъ младия, той постоянно се развива и подмладява - той става уменъ. Когато

младиятъ човѣкъ се стреми къмъ стария, той става силенъ. Стане ли човѣкъ силенъ, слѣдъ извѣстно врѣме той трѣбва да направи обратно движение; не направи ли това, той ще отслабне. И когато стариятъ човѣкъ трѣбва да стане уменъ, разбираме пакъ обратно движение. Силниятъ трѣбва да върви отъ старостъ къмъ младостъ, за да стане уменъ; умниятъ пакъ трѣбва да върви отъ младостъ къмъ старостъ, за да стане силенъ. Това сж особени тълкувания на живота. Ако човѣкъ не може да влѣзе отъ Любовъта въ закона на Мждростъта, и ако отъ Мждростъта не може да влѣзе въ закона на Любовъта, той ще се намъри въ крайно противорѣчие, въ едно вжтрѣшно неразбиране на живота.

Въ тия идеи, които сега ви изнасямъ, вие трѣбва да вървате, като дѣцата. Нѣкои ще кажатъ: “Тѣзи работи не ни интересуватъ, кажете ни по-добръ нѣкоя философия”. Ако е въпросъ за философии, свѣтътъ е пълень съ философии, съ философски трактати, но тѣ сж залъгалки за човѣчеството. Повечето философски трактати сж написани на единъ страненъ, непонятенъ за всички хора езикъ. Нѣкой философъ говори за вѣчното, за абсолютното, но то е непонятно, както за хората, така сжцо и за него. Много философи казватъ, че всѣка идея, която се изнася прѣдъ човѣчеството, трѣбва да бжде разбрана и ясна. Да бжде разбрана, това значи да се направи първата стѣпка къмъ нея. Щомъ се направи първата стѣпка, тя става вече ясна, т. е. тя е вече опитана и провѣрена. Всѣко нѣщо, което е разбрано, може да се опита. Стане ли ясно, това показва, че то е вече опитано. Затова ние често казваме: “Разбрано ми е вече”. Ясноста зависи отъ опита. Нѣкой казва: “Любовъта ми е ясна.” Значи, ти си я опиталъ. Първо си я разбралъ и си направилъ първата стѣпка къмъ нея. Слѣдъ това тя ти става ясна, защото имашъ опитностъ отъ нея.

Питамъ: какво разбирате подъ думата “абсолютно”? Казва се “абсолютна Любовь.” Това значи любовь безъ дефекти. Кажете ли, наприкладъ, “абсолютно невѣжество”, това подразбира човѣшки работи, въ които нѣма абсолютно никаква свѣтлина. Знаете ли каква тъмнина е тази? Нѣкой казва: “Азъ трѣбва да обичамъ абсолютното”. Това значи: така да обичамъ, че каквото и да стане, каквото и да ми направятъ, въ никой случай да не сждя. Така да обичамъ, че да съмъ готовъ всичко да направя. Това е най-ясната идея за мене. Единъ запитва своя приятель: “Ти абсолютно ли ме обичашъ?” - Не съмъ дошълъ още до тамъ. Често ние употрѣбяваме думата “свършено” вмѣсто “абсолютно”, обаче тѣзи двѣ думи нѣмаатъ еднакво значене. Първата буква “с” на думата свършенство означава законъ на промѣ-

ни. Да бждемъ съвършени, значи да живѣемъ въ закона на вѣчнитѣ промѣни. И така е въ дѣйствителностъ. Съвършениятъ човѣкъ не седи на едно и сжщо мѣсто. Думата “абсолютно” означава брѣменностъ. “Абсолютенъ” означава човѣкъ брѣмененъ съ една Божествена идея. Съвършениятъ човѣкъ е роденъ вече, той живѣе въ вѣншния свѣтъ, дѣто непрѣкъснато расте и се развива. Въ този смисълъ, мнозина казватъ: “Кога ще се стигне краятъ на живота? Докога човѣкъ ще расте и ще се развива?” - Не знаемъ. Ние не можемъ да кажемъ, какъвъ ще бжде краятъ на живота слѣдъ хиляди или милиони години. Нѣкои казватъ, че когато и да е ние ще станемъ подобни на Бога. - Ами послѣ? - Нѣма да има нужда вече да растемъ и да се развиваме. - Ако е така, че съвършениятъ, абсолютниятъ нѣма нужда да се развива, питамъ: Богъ, Който е съвършенъ и абсолютенъ въ своитѣ прояви, защо постоянно създава свѣтове? Каква нужда има той отъ тѣхъ? Азъ нѣма да ви обяснявамъ тѣзи нѣща, но казвамъ: атрибутътъ на Бога, като съвършено, като абсолютно сжщество е това, че Той никога празенъ не седи. Невъзможно е за Него дъ бжде празенъ! Той постоянно твори. Великиятъ Принципъ на живота се отличава съ вѣчно творчество. Ако Богъ, споредъ схващанията на съврѣменнитѣ хора, би спрѣлъ само за минута своето творчество, и всичкиятъ прогресъ на Битието би спрѣлъ. Всичко ще стане обикновено, докато най-послѣ се обезсмисли напълно. Веднъжъ поставени прѣдъ творческия процесъ на Великото Начало, ние постоянно отиваме при Него и се връщаме оттамъ, като се ползуваме отъ благоприятнитѣ условия за нашето растене и развитие. Само по този начинъ ние можемъ постоянно да чувствуваме присжтствието Му.

Съврѣменнитѣ хора искатъ да бждатъ силни, богати и щастливи. Право е това искане, но то не може да се постигне при старитѣ разбирания на живота. При новитѣ схващания и разбирания това може да се постигне само тогава, когато вие постоянно и навсѣкждѣ чувствувате присжтствието на Божественото въ себе си. Понѣкога се чувствувате, като че сте сами, оставени на произвола на сждбата. Това да не ви обезсърдчава. То е илюзия на вашето обикновено съзнание. Божественото присжтствува навсѣкждѣ, но вие не Го виждате, не съзнавате връзката си съ Него. Богъ всѣкога ви вижда и слѣди за васъ, но понеже сте долу нѣкждѣ, въ гжстата материя, вие не може да Го видите. Заблуждение е да казвате, че Богъ не е между васъ. Пазете се да не подхранвате това заблуждение въ себе си. Нѣкой казва: “Азъ съмъ изоставенъ отъ всичко велико и добро въ свѣта.” - Ако дѣйствително сте изоставени, отъ васъ поменъ нѣмаше да оста-

не досега. Христос казва: “Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го е призовал.” Господь призовава всички, но всички не се отзовават. Които сж се отзовали отъ Неговия зовъ, тѣ сж близо до Него. Когато нѣкой казва, че не е призованъ, то е защото той самъ се е отдалечилъ толкова много отъ Бога, че не чува гласа Му. Не се плашете! Отибайте всѣки день при Бога и отново се връщайте на земята да работите.

И тѣй, каквато опитностъ и да имате, издържайте страданията, които ви дохождатъ. Изпаднете ли въ нѣкое тежко състояние, въ голѣмо отчаяние, направете връзка съ Божественото съзнание. Направете ли тази връзка, вашето тежко състояние или вашето отчаяние моментално ще изчезне. Въ Писанието е казано: “Призовете ме въ день скърбенъ! Търсете ме, докато съмъ близо до васъ.” Търсете ме докато съмъ близо! Това подразбира: докато между моята душа и Бога влизатъ много хора, всички тия хора ме отдалечаватъ отъ Него и ме спъватъ въ моя пжть. Тѣ прѣчатъ на прямата ми връзка съ Божественото. Между Бога и нашата душа не трѣбва да има никаква група връзка! Пространството между Бога и нашата душа трѣбва да бжде абсолютно свободно! Хората могатъ да ви зальзватъ, да ви разправятъ, че не е вѣрно това, но знайте, че между Бога и вашата душа не трѣбва да има нито едно сжщество, колкото малко и да е то, защото непрѣменно ще ви прѣпятствува. Често вие напушате нѣкои Божествени идеи, отказвате се отъ тѣхъ, но страдате, чувствувате се нащастни, изоставени въ живота. Нѣкой, напримѣръ, много обича баща си, като мисли, че отъ баща си може да получи любовта, която е необходима за душата му. Други пъкъ обичатъ много майка си, нѣкои свои приятели и ги поставятъ между Бога и себе си, но послѣ се чувствуватъ нещастни. Казвамъ: никой никому не може да даде Любовта, която е необходима за душата му.

“Да любимъ ближния си, като себе си!” - е казано въ Писанието. Питамъ: кой човѣкъ, като е любилъ ближния си толкова много, че го е поставилъ между Бога и своята душа, е станалъ щастливъ? Казвамъ: срещнешъ ли ближния си всрѣдъ пжтя, боленъ и изоставенъ отъ всички, качи го на магарето си, заведи го до най-близката и добра гостилница и заплати за него, да го гледатъ и хранятъ, докато напълно оздравѣе. Слѣдъ това си продължавай работата. Така направи добриятъ самарянинъ съ своя ближень. Ако го срещнешъ втори пжть, ти не трѣбва да слизашъ отъ магарето си. Ти ще възседнешъ магарето си, той ще върви пѣшъ и ще му кажешъ: “Първиятъ пжть те качихъ на магарето си, защото бѣше боленъ, но ти вече си здравъ и можешъ да ходишъ по-

дирь магарето. Сега ще те опитамъ, да се увѣря, че наистина си здравъ. Ако не можешъ да вървишъ, това показва, че още си боленъ. Затова, ще те кача отново на магарето и ще те оставя въ гостилницата, докато оздравѣешъ. Какво означава да ходишъ подирь магарето? - Това подразбира да направишъ опитъ, отъ който да се увѣришъ, че си здравъ. Ако нѣкой човѣкъ не може да издържи страданията, които му се даватъ, това показва, че той е боленъ. Боленъ ли е, заведи го при гостилничаря. Издържа ли страданията, той е здравъ човѣкъ - остави го да върви подирь магарето. Магарето прѣдставлява низшия човѣшки интелектъ; то прѣдставлява още упоритостъ - качество на човѣшкия умъ. Когато нѣкой упоритъ човѣкъ намисли нѣщо, той веднага го изпънява. Нѣкой баща иска да направи сина си музикантъ и го изпраща въ странство да слѣдва музика, обаче синътъ иска да стане актѣоръ. Получава той паритъ на баща си, но учи актѣорство, не го интересува музиката. Това е резултатъ на упорития характеръ на сина. Казвамъ: кой за каквото е роденъ, такъвъ да стане, а като оздравѣе, да върви подирь магарето. Не върви ли подирь магарето, той е боленъ. Когато човѣкъ залови само една професия или единъ занаятъ въ живота си и не може по никой начинъ да го смѣни съ другъ, той е боленъ; когато нѣкой човѣкъ състави мнѣние за себе си, че е светия и съ това иска да се наложи на хората, всички да го признаятъ за такъвъ, той е боленъ човѣкъ. Ще кажете: “Не е ли възможно този човѣкъ да е светия?” - Възможно е, но нека другитъ хора да го признаятъ за такъвъ, а не само той да имъ се налага. По естество нѣкой човѣкъ е добъръ, той може да стане подобенъ на Бога - отъ него зависи това. Въ момента, когато прѣкъсне връзката си съ Великото Начало, той става грѣшенъ човѣкъ; въ момента, когато се свърже съ това Начало, той става добъръ човѣкъ. Въ това отношение грѣхътъ прѣдставлява прѣкъсване на връзката съ Божественото съзнание: доброто прѣдставлява възстановяване на тази връзка. Нѣкой казва: “Азъ съмъ грѣшенъ човѣкъ”. Казвамъ: свържи се съ доброто въ свѣта, и грѣхътъ ти веднага ще изчезне.

Казвате: “Какъ да си прѣдставимъ Любовьта?” Азъ ще ви дамъ една картина, да имате ясна прѣдстава за Любовьта и за това, което тя върши. Любовьта е красива мома, облѣчена съ свѣтли, хубави дрехи, прѣпасана съ златенъ поясъ, и дѣто мине, все добро прави. Тя срѣща на пѣтя си единъ човѣкъ, цѣлъ изцапанъ, потъналъ въ прахъ и пепель, отъ главата до краката, и веднага се спира прѣдъ него. Тя не го пригрѣща, нито милва, но го завежда при нѣкоя чиста и дълбока рѣка и тамъ го попяя: измива добръ ржцетъ, краката и главата му -

цѣлъ го измива. Послѣ го изважда отъ водата и го прѣлежда. Види ли, че тукъ-тамъ по него има още прахъ, тя отново го потапя въ водата. Като го потопи така нѣколко пѣти и види, че не е останала по него никаква прашина, тя го изважда отъ водата, поуштрива го малко и го облуча въ чисти, нови дрехи, като му казва: “Като те видя втори пѣтъ, пакъ ще си поуиграемъ.” Той се уплашва отъ нейнитѣ думи, защото отново ще дойде прозата въ живота. Обаче, явленията въ живота не се повтарятъ. Когато Любовта дойде втори пѣтъ, тя срѣща този човѣкъ вече хубаво облѣченъ и чистъ. Сега тя го завежда въ една отъ своитѣ градини и му откъсва единъ плодъ, втори, трѣти, докато го задоволи. Той и благодарилъ и се разделя съ нея. Когато го срѣщне трети пѣтъ, пакъ така чистъ и добре облѣченъ, тя го завежда на училище, да учи, дѣто му дава една, втора, трета книга - каквито той пожелае. Голѣмо изобилие и разнообразие има въ Любовта!

Казано е: “Неизсљдими сж Божиитѣ пѣтища.” Павелъ казва: “Нито око е виждало, нито ухо е чувало това, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ”. Днесъ всички хора могатъ да иматъ тази опитностъ. Не трѣбва да бждете фанатици въ вашитѣ вѣрвания и убѣждения, но да имате нѣщо опрѣдѣлено въ ума си. Бждете мощни и силни, но съ вжтрѣшно смирение, като дѣца. Дойде нѣкой при васъ и ви казва: “Ти нищо не разбирашъ отъ философия.” - Да, правъ си, нищо не разбирамъ. Сега азъ не се занимавамъ съ философия, но уча другъ важенъ въпросъ - какъ да живѣя правилно. Като се науча, какъ трѣбва да живѣя правилно и ми остане свободно врѣме, ще го употрѣбя за изучаване всички съврѣмenni философски учения. Когато придобия нужната свѣтлина за живота, отъ гледището на тази свѣтлина ще изучавамъ всички философии и ще ги разбирамъ правилно. Обаче, ако ги изучавамъ днесъ, при тази малка свѣтлина, която имамъ, тѣ поскоро ще ме спънатъ, отколкото да ми бждатъ полезни.

“И отиде Христосъ въ Елеонската гора да се помоли”. И вие, като сте скърбни, качвайте се на Елеонската гора да се молите. За въ бждеще, когато срещна нѣкой отъ васъ наскърбенъ, нѣма да го питамъ, какъ е, защо е скърбенъ, но ще му кажа: днесъ ти прѣдстои да направишъ единъ вжзелъ - вѣржи го. Колкото мжчно е да направишъ единъ вжзелъ, толкова мжчно е да се освободишъ отъ скърбта си. Направи единъ вжзелъ! То значи: дръжъ връзката си съ Истината! Когато нѣкоя сестра плете нѣщо, отъ врѣме на врѣме конецътъ и се къса, тя трѣбва да прави вжзли, да го завързва. Това я прави скърбна. Срѣщамъ друга сестра радостна, весела. Полеждамъ работата и, конецътъ навсѣкъждѣ здравъ, нѣма вжзли. Казвамъ: сестра, ти си плела

добрѣ, нишката на работата ти е съвсѣмъ здрава. Когато видя нѣкоя работа съ много вжзли, казвамъ на тази сестра да започне нова работа, която да нѣма вжзли. И съ вжзли е добрѣ, но безъ вжзли още по-добрѣ. Нѣкой казва: "Съсипа се душата ми отъ скърбъ." - Не говорете така. Работете усърдно, но гледайте краецътъ ви да бжде безъ вжзли. Не е все едно, дали ще работишъ съ вжзли, или безъ вжзли. Да работишъ безъ вжзли, значи, да имашъ непрѣривна връзка съ Любовта, постоянно да чувствувашъ Нейното присъствие. Всѣки човѣкъ е изпратенъ съ извѣстна мисия на земята, да свърши една благородна работа. Той може да свърши своята работа само тогава, когато е свързанъ съ Любовта, съ Божественото и когато се намира подъ Неговото ръководство. Ние можемъ да бждемъ силни, мощни само когато сме свързани съ Великото Начало. Въ това седи тайната на живота. Искаме ли да бждемъ тихи и спокойни при всички бури и страдания, трѣбва да сме въ непрѣривна връзка съ Него. Само по този начинъ можемъ да бждемъ весели и радостни. Тогава този Великъ принципъ ще изпрати върху насъ Любовта си. Имаме ли Божията Любовъ, всички хора ще ни приематъ добрѣ, защото знаятъ, че имъ носимъ нѣщо отъ Господа.

И тъй, сега ви поздравявамъ по новия начинъ: "Безъ вжзли сестри! Безъ вжзли, братя!" То значи: да ходишъ безъ тъмнина въ свѣтлината! Стремете се всички да носите въ себе си непрѣривно тази свѣтлина. Тази е една отъ великитѣ идеи. Като знаете това, изправяйте погрѣшкитѣ си. Въ какво сегаятъ вашитѣ погрѣшки? - Въ скжсанитѣ конци. Затова, колкото скжсани конци имате, свържете ги, направете вжзли. Ако сте спжнали нѣкой човѣкъ въ пжтия му, идете при него, извинете му се и изправете погрѣшката си. Направете това въ душата си, съ дълбоко съзнание за вашата грѣшка. Ако не можете да направите това отъ любовъ къмъ вашия Учителъ, гѣ е тогава вашата Любовъ? Ако заради вашия възлюбленъ не можете да се молите единъ за другъ, гѣ е вашата любовъ? Да се молишъ, значи да изправяшъ погрѣшкитѣ си. Да се молишъ за нѣкого, значи да му помогнешъ да се свърже той съ Божественото съзнание. Писанието казва: "Молете се единъ за другъ." Наша длъжностъ е да се молимъ единъ за другъ. Така правятъ и отъ невидимия свѣтъ за васъ. Знаете ли, какво би станало, ако небето не се молѣше за васъ.

Казвамъ: вашиятъ добрѣ животъ, вашата интелигентностъ се дължатъ на тия възвишени същества отъ невидимия свѣтъ, които ви обичатъ. Ако Богъ, ангелитѣ, светиитѣ и всички добри хора не мислятъ за васъ, знаете ли, какво щѣше да стане съ васъ? Вашиятъ

животът е резултатът на съвкупна дъятелност, каквато вие не можете да си представите. Вашият живот се развива правилно, благодарение на това, че Великата Сжщина мисли за вас. Паднахте си, обезсъдчилите се, Тя казва: "Стани, напредъ върви!" Затова, именно, непрестанно се молете! Така се молете, че свѣтътъ да не вижда и да не знае, че се молите. Когато при молитвата чувствувате връзка съ Великото Начало, всѣка мисъл у вас ще бжде ясна, а всѣко чувство - силно и мощно. Дойдете ли до нѣкое чувство, което се колебае, или до нѣкоя мрачна мисъл, веднага направете връзка съ Божественото съзнание. Срещнете ли нѣкой неприятенъ за васъ човѣкъ, направете връзка! За повдигането и на този човѣкъ работятъ хиляди разумни сжщества. Трѣбва ли да казвате за този човѣкъ, че отъ него нищо нѣма да излезе, само за това, защото го мразите? Когато правя бѣлѣжки нѣкому, съ това азъ искамъ да му кажа слѣдното: "Слушай, ти не постъпвашъ добръ. Знаешъ ли, че хиляди разумни сжщества работятъ за тебе, а ти разпилявашъ готовото? Ти още живѣешъ на чуждъ гърбъ, нищо свое не си изработилъ. Врѣме е вече да започнешъ ти самъ да работишъ и да изнесешъ нѣщо отъ своето. Трѣбва да съзнаешъ вече това, което другитъ сж направили за тебе и да имъ благодаришъ". - Ами гали Висшето, Великото въ свѣта ще приеме моята молитва? - Не се съмнявай, моли се. Ако така мислѣха сжществата отъ невидимия свѣтъ, тѣ не биха се молили нито за тебе, нито за другитъ. Нѣкой казва: "Азъ се моля". - Не, това е криво разбирање. Не сме ние, които се молимъ. Павелъ казва: "Ние не знаемъ, какъ трѣбва да се молимъ. Духътъ въ насъ се възвишава. Той е множество, въ Него всички се молятъ, помагатъ, работятъ". По сжщия начинъ и вие се молете за всѣки, когото не обичате, или не можете да търпите. Помагайте чрѣзъ молитвата си да се подигне духа на този човѣкъ.

Нѣкои казватъ: "И духовнитъ хора сж като свѣтскитъ." - Не е така. - Но и въ свѣта има чисти и святи хора. - Да, свѣтскитъ хора сж диаманти, а духовнитъ - сѣменца. Обаче, посѣсишъ ли диаманта, той не изниква; посѣсишъ ли сѣменцето, то изниква. Диамантътъ нестѣ струва много нѣщо, а посѣтъ - нищо не струва; сѣменцето нестѣ нищо не струва, посѣто - милиони струва. Единъ грамъ радий струва около 8-10 милиона лева. Сила е това! Мощното, силното се крие въ живота. Ако единъ грамъ радий струва толкова много, питамъ тогава: колко ще струва вашиятъ животъ? За това малкото, което имате въ живота си, и цѣлата земя да се продаде, не бихте могли да го откупите. То е мощното въ човѣка. Трѣбва ли слѣдъ всичко това да казвате, че не искате този животъ, че не сте доволни отъ него?

Ако бихте продали цѣлата земя, съ всичкитѣ и жители, пакъ не бихте могли да откупите това малкото, което се съдържа въ вашия животъ. Мощно нѣщо е човѣкътъ! Той струва повече отъ цѣлата земя. Щомъ знаете това, ще гледате на живота съ благоговѣние и ще благодарите, че има кой да мисли за васъ, има кой да се моли за васъ. Като дойде Учителътъ при васъ, послѣ вие ще отидете при Него. Тия сж новитѣ схващания, които трѣбва да станатъ за васъ плътъ и кръвъ. Каквито други схващания и да имате, дръжте Божественото въ себе си, като запалена свѣщъ! Щомъ имате тази запалена свѣщъ, трѣбва ли да ви се доказва, че свѣщъта гори? Когато свѣщъта гори, и азъ, който искамъ да ти доказвамъ, че тя гори, и ти, който носишъ тази запалена свѣщъ, ще можемъ да четемъ на нейната свѣтлина. Не можешъ ли да четешъ, това показва, че свѣщъта не гори. Обучае ли Първоизточника на Живота - Истината - свѣтлината е при насъ; не Я ли обучае, свѣтлината не е при насъ. Щомъ ние сме скърбни, Истината не е при насъ; щомъ сме радостни, Истината е при насъ. Дали Я виждаме, или не, то е другъ въпросъ. Всѣка радостъ, всѣко благословение иде отъ Великото Начало на Живота.

“Ти цѣлуване ми не даде; а тя, откакъ съмъ влѣзълъ, не е прѣстанала да цѣлува нозѣтъ ми”.

Сега ще ви дамъ слѣдното правило. Този човѣкъ трѣбва да цѣлува, който седи на по-низко стѣпало въ своето развитие. Грѣшницата жена цѣлуваше краката на Христа, мажеше ги съ миро и изтриваше ги съ космитѣ на главата си. Фарисеятъ, който Го бѣше призовавалъ у дома си, виждаше това нѣщо и се запитваше: “Какъ позволява Христосъ на тази жена да цѣлува краката Му? Ако Той бѣше пророкъ, щѣше да знае, коя и каква е жената, която се допиратъ до Него”. Христосъ отговори: “Влѣзохъ въ къщата ти, и ти вода за нозѣтъ ми не даде, а тя съ сълзи облѣ нозѣтъ ми и съ коситѣ си ги изтри.” Значи, низшето ще цѣлува, а висшето ще благославя. Двама души едновременно не могатъ да цѣлуватъ. Когато единиятъ цѣлува, другиятъ ще благославя. Това е правилното положение на нѣщата. Цѣлува този, който има Любовта, а благославя този, който има благостта. Когато Любовта дойде въ тебе, тя ще те научи да цѣлувашъ краката на съвършения човѣкъ. Да цѣлувашъ краката на грѣшния, това не е никаква философия. Когато дойде Мъдростта, тя ще те научи да благославяшъ. Кого ще благославяшъ? - Дѣцата на съвършенитѣ. Благославя се само праведниятъ човѣкъ. Праведенъ ли си, Господъ ще те благослави. Нѣкой казва: “Ти трѣбва да ме цѣлунешъ”. - Мога да те цѣлуна, но когато станешъ съвършенъ. - Трѣбва

да ме благословиш! - Ще те благословя, когато цѣлунеш краката на съвършения. Вие трѣбва да разберете, какво нѣщо е цѣлувката въ нейната първична чистота. Когато чистиятъ цѣлува, той носи благословение. Тия сж новитѣ схващания, които трѣбва да имате.

И тѣй, азъ желая всички да бждете млади: млади въ Любовьта, стари въ Мждростьта; свободни въ Любовьта, вързани въ Мждростьта. Павелъ бѣше вързанъ съ вериги, но въ проявитѣ на Любовьта той бѣше свободенъ, понеже отиваше да проповѣдва. Това значи: когато сърдцето е свободно, умътъ трѣбва да бжде вързанъ; когато умътъ е свободенъ, сърдцето трѣбва да бжде вързано. Когато корабътъ спре на пристанището, все трѣбва да има една котва, за която да се закрѣпи. Сжщото се отнася и за човѣка. Всѣки човѣкъ трѣбва да има една котва, която да го държи вързанъ за почвата. Той трѣбва да има една идея, за която да бжде свързанъ: или съ ума си, или съ сърдцето си. Когато умътъ му се развърже, сърдцето му трѣбва да се свърже; когато сърдцето му се развърже, умътъ му трѣбва да се свърже. Дали умътъ или сърдцето ще бжде свързано, безразлично е, но човѣкъ трѣбва да има непрѣривна връзка съ Вѣчната Свѣтлина на живота. Прѣкъсне ли тази връзка, мракъ и тъмнина настава въ съзнанието му, което го довежда до отчаяние, до обезнадеждане.

Нѣкоу питатъ: “Какъ можемъ да се освободимъ отъ отчаянието, отъ безнадеждието?” За да се освободите отъ тѣхъ, ще ви дамъ слѣдната рецепта: надеждата лѣкува отчаянието; вѣрата лѣкува безнадеждието; Любовьта лѣкува безвѣрието. Съ други думи казано: Любовьта крѣпи Вѣрата; Вѣрата крѣпи Надеждата, а Надеждата крѣпи Живота. Имашъ ли надежда, крѣпишъ живота си; имашъ ли вѣра, крѣпишъ надеждата си; имашъ ли Любовь, крѣпишъ вѣрата си. Тази е вжтрѣшната връзка на живота. Обаче, всички тия добродѣтели трѣбва взаимно да се подкрѣпватъ.

Сега азъ ще ви говоря нѣща постижими още днесъ, а не въ далечното бждеще. Този день подразбира отъ изгрѣвъ до залезъ на слънцето. Това слънце е свидѣтель на моитѣ думи. Щомъ изгрѣ слънцето, то носи своитѣ блага. Щомъ залзе слънцето, вие изпадате въ противорѣчие; изгрѣ ли отново, то пакъ започва да ви говори за сжщитѣ блага.

Казвамъ: за да се увѣрите, че това, което ви говоря, е постижимо, вие може да направите опитъ. Христосъ казва: “Първо вие ще възридаете, ще заплачете, ще стане прѣкъсване на връзката съ Божественото Начало, но послѣ пакъ ще ви видя, и вие ще се зарадвате, и радостьта ви никой нѣма да отнеме.” Божията Любовь носи тази

радостъ. Когато Божественото се прояви въ човѣка, всички скърби прѣставатъ.

Днесъ азъ желая да прѣстанатъ скърбитѣ ви! Какъ? - Като живѣете безъ вжзли. Този день може да наречемъ день безъ вжзли. Отъ изгрѣвъ до залезъ на слънцето да нѣма нито единъ вжзелъ. Вжзелтъ показва, че конецътъ е скжсанъ нѣкжждъ. Нѣма по-хубавъ день отъ този, когато нишката на живота върви безъ прѣкжсване. Това значи да живѣешъ съ радостъ, въ сила и мощъ. Който търси вжзли, да отиде въ свѣта. Който се стреми къмъ чистъ животъ, вжзли да не прави.

Днесъ младитѣ ученици ще разискватъ върху темата "Слънцето." Слънцето е виновно за всичко: за заразата въ свѣта, за крушенията, за знанието, за сиромашията и за богатството, за болеститѣ, за здравето и т. н. Който разбира слънцето, ще види, че въ него се криятъ всички блага и благословения. Който не разбира слънцето, ще се ползува отъ неговата свѣтлина, да намѣри онзи, който има да му дава и ще го даде подъ сждъ. Залѣзе ли слънцето, настане ли ноцъ, той не може да намѣри своя дължникъ. Слънцето, значи, носи страдание, нещастие за този, който има да дава.

Новото учение, обаче, казва: "Когато слънцето изгрѣе, търси този, на когото имашъ да давашъ. Изплати дълговетѣ си и започни новъ животъ - безъ вжзли, безъ прѣкжсване връзката между човѣшкото и Божественото съзнание."

Сега и на васъ желая този день да продължава непрѣкжснато - день безъ вжзли!

Бесѣда, държана отъ Учителтъ, на 7 юли, 1929 г.
София - Изгрѣвъ.

ПРАВО СИ ОТСЖДИЛЪ

ОСМИ
МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ.

НА УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ
ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО

12-14 Юлий, 1930 г.

София - Изгръвъ.

СОФИЯ - 1930.

Право си отсждилъ.

Отговори Симонъ и рече: “Мисля, че онзи, комуто е оставилъ повечето.” А Той му рече: “Право си отсждилъ¹.”

Всѣко начинание въ човѣшкия животъ, въ каквато областъ и да е, трѣбва да се тури на здрава основа. Като говоря за човѣшкия животъ, разбирамъ разумния животъ. При това, азъ имамъ прѣдъ видъ не само живота на хората, но живота и на ангелитъ, и на всички съвършени същества. Тѣй щото, когато говоря за човѣшкия животъ, азъ подразбирамъ цѣлокупността на живота, т. е. разумното начало, което и горѣ на небето, и долу на земята, е едно също. Дѣто се проявява този животъ, тамъ е Царството Божие, тамъ е Богъ. Съ други думи казано: дѣто е Богъ, тамъ разумниятъ животъ се проявява; дѣто отсжествува Богъ, тамъ разумниятъ животъ не се проявява. Оттукъ видимъ слѣдния природенъ законъ: майката се радва, когато дѣтето е при нея; майката скърби, когато дѣтето отсжествува.

Казвамъ: въ това отношение смисълътъ и цѣльта за човѣшката душа е Божественото начало. Както майката е необходимостъ за дѣтето, безъ която то не може да се прояви, не може да се организира, не може да придобие онова, къмъ което се стреми, така и човѣкътъ, останалъ безъ Божественото начало въ себе си, е изложенъ на сжщитѣ нещастия и неуспехи. Когато Божественото отсжествува, човѣкъ се излага на редъ противорѣчия и се запитва: защо съществуватъ противорѣчията въ свѣта? Прѣдъ голѣмо противорѣчие се намѣри единъ отъ фарисеитъ, Симонъ, въ дома на когото влѣзе Христосъ, като видѣ, че жена грѣшница дойде въ неговия домъ и започна да облива нозѣтъ Христови съ сълзи, като ги изтриваше съ космитъ на главата си, цѣлуваше ги и ги мажеше съ миро. Като видѣ това, Симонъ, рече въ себе си: “Този, ако бѣше пророкъ, щѣше да знае, коя и каква е жената, която се допирала до Него, че е грѣшница.” (-39 ст.). Отговори Исусъ и рече му: “Симоне, имамъ нѣщо да ти река.” А той казва: “Учителю, кажи!” (- 40 ст.). И разказа му тогава Христосъ притчата за заемодавеца, който имаше двама длѣжници: единиятъ бѣ длѣженъ 500 динарии, а другиятъ - 50. И понеже нѣмаха да му платятъ, прости имъ и на двамата. И тѣй, кажи ми, кой отъ тѣхъ ще го възлюби повече? Отговори Симонъ: “Мисля, че онзи, комуто е оставилъ повечето.” Исусъ му рече: “Право си отсждилъ.” (-41, 42, 43 ст.).

Този законъ съществува и въ природата. Какво става съ нѣкое

¹ Лука 7:43

цвѣте, което е поливано повече? Това всички знаят. Всѣко цвѣте, което е поливано много и на врѣме, расте повече и се развива по-добрѣ отъ онова, което е поливано малко и не наврѣме. Този законъ е вѣренъ и по отношение на човѣшкитѣ мисли и чувства. Всѣка мисълъ, на която се обрѣща по-голъмо внимание и се храни повече, тя израства и укрѣпва повече отъ онази, на която не се обрѣща много внимание. Всѣко чувство, на което се обрѣща по-голъмо внимание, което се полива и храни повече, израства и укрѣпва по-добрѣ и дава повече плодъ отъ онова, на което малко внимание се обрѣща.

Казвамъ: на първо мѣсто ние трѣбва да обрѣнемъ внимание на новия животъ, който иде сега. Този животъ, именно, трѣбва да поливаме, да отхранваме, а не стария животъ. Какво прѣдставлява стариятъ животъ, и какво може да ни даде, ние знаемъ това. Той има вече безброй брѣчки. Умразата, завистьта, съмнѣнието, подозрѣнието и онази цѣла плеада отъ неджзи, която ние познаваме, тѣ прѣдставляватъ брѣчки на стария животъ. И слѣдъ всичко това мнозина казватъ: да живѣемъ по старому! Какъ? Съ брѣчкитѣ на стария животъ? Кой отъ васъ, като се погледне въ огледалото и види брѣчки на лицето си, е доволенъ отъ себе си? Коя мома, като се погледне въ огледалото и види брѣчки на лицето си, е доволна отъ себе си? Неджитѣ, това сж брѣчки по лицата на хората, отъ които тѣ заприличватъ на стари баби. Съврѣменнитѣ хора, съ своитѣ неджзи, не сж нищо друго, освѣнъ стари баби, съ брѣчки на лицата си. Върѣки това, тѣ казватъ: ние трѣбва да си държимъ старото. Благодаримъ за старото! То отживѣе вече своето врѣме. Ние казваме: всѣки, който люби, той е човѣкъ отъ новото покольние; който не може да люби, той е старъ дѣдо, или стара баба. Тѣй поставяме въпроса за новото.

Нѣкой казва: азъ не мога да обичамъ. - Старъ си. - Обичамъ. - Младъ си. - Нищо не мога да постигна. - Ти не можешъ да постигнешъ нищо, защото нѣмашъ любовъ, нѣмашъ знание, нѣмашъ мждрость, нѣмашъ истина. - Не мога да уча. - Какъ ще учишъ? Ти си оставилъ своята свещена книга на дѣцата; тѣ сж играли съ нея, изтъркали, зацапали сж буквитѣ и. Дѣцата, съ своитѣ моливи, сж драмкали върху твоята книга, и днесъ ти не можешъ да четешъ отъ нея. Ти трѣбваше свещено да пазишъ тази книга!

Казвате: ние искаме да станемъ велики хора. Кое е великото въ свѣта? - Човѣшката душа. Животътъ пѣкъ е изразъ на човѣшката душа. Дѣто има душа, тамъ има животъ. Дѣто има животъ, тамъ има и радостъ, и знание, и мждрость. Дѣто животътъ не тече нормално, тамъ има и радости, и страдания. Сега вие знаете, че даже

и праведните хора сж изложени на страдания. Въ първичния животъ не е имало страдания. Страданията дойдоха отпослъ. Ако нѣкой човѣкъ направи единъ абцесъ на вашата здрава ржка, вие ще изпитате страдания. Ако нѣкой направи единъ абцесъ на чувствата ви, вие пакъ ще изпитате страдания. Изобщо, дѣто и да ви направятъ абцесъ, вие все ще изпитвате страдания. Когато се спиратъ поривитѣ на човѣшката душа, или стремежитѣ на човѣшкитѣ мисли и чувства, всѣкога се произвеждатъ страдания. Когато пѣкъ се дава потикъ на поривитѣ въ човѣшката душа, или когато се даватъ, условия за растене на човѣшкитѣ мисли, всѣкога има радости. Това сж елементарни работи.

Вие сте запознати съ великата Истина въ живота, която се разбира по два начина. Първиятъ начинъ е много лесенъ. Той е законътъ на Любовта. Да люби човѣкъ - нѣма по-лесна работа отъ това. Човѣкъ може да обича, когото иска, и както иска. Никой не може да му заповѣдва, нито да му налага, какъ да люби и кого да люби. Нѣма другъ господарь въ любовта, освѣнъ самиятъ човѣкъ, който люби. Той не се запитва, какъ да люби. Трѣбва ли нѣкой да запитва другитѣ, какъ да люби? Люби когото искашъ и по който начинъ искашъ! Никой нѣма право да се мѣси въ твоята любовъ, да казва, че тази любовъ е права, или крива. Вие искате никой да не се мѣси въ вашата любовъ, а се мѣсите въ чуждата любовъ. Не позволявайте да се мѣсятъ въ вашата любовъ, но и вие не се мѣсете въ чуждата. Щомъ искате свобода за васъ, тогава дайте свобода и на другитѣ. Дойде едно кученце при васъ, обикне ви и започва да скача около васъ, да туря краката си отгорѣ ви, но съ това ви окаля. Вие веднага го ритнете сѣрдито, отстраните го отъ себе си. Защо правите така? Оставете го да ви се порадва малко, то ви обича. Наистина ще ви окаля малко, но другояче то не може да постѣпнѣ. Кученцето не може да изяви любовта си къмъ васъ, както хората я извяватъ. Послъ, нѣкой брѣмбарь, или нѣкаква мушица ще кацне на лицето ви, ще ви помилва по своему. Защо? - Обикнали сж ви. Тѣ казватъ: искаме да ви помилваме малко. Такива сж тѣхнитѣ разбираня за любовта.

Ние често говоримъ за мораленъ животъ, за морални постѣпки и казваме: еди-кой си мжжъ хваналъ една жена за ржката, а послъ я помилвалъ по лицето. Слѣдъ това се произнасяме, че той направилъ прѣстѣпление. Защо? - Съ тази постѣпка той опетнилъ жената. Питамъ: когато мухата кацне на лицето на нѣкоя жена, или когато едно куче скача върху нея, тѣ не сж ли я опетнили? Тѣ по-чисти ли сж отъ мжжа? Щомъ дойдете до морала, вие намирате, че постѣпката на този мжжъ по отношение на жената не е морална. Защо? - Защото

той ималъ нѣкакво лошо намѣрене. Ако пъкъ нѣкоя жена хване ржката на единъ мжжъ, споредъ съврѣмения моралъ, и нейната постѣпка не била морална. Навѣрно тази жена има нѣкакво лошо намѣрене. Такива сж разбиранията за морала на много отъ съврѣмнитѣ хора.

Слѣдователно, споредъ съврѣмения моралъ, много хора разсжждаватъ като фарисея Симона, който казваше за Христа: този човѣкъ е пророкъ, ученъ, не знае ли, че тази жена, която цѣлува краката му и ги маже съ миро, е грѣшница? Ако знае, какъ и позволява да прави това? Или и той, като другитѣ мжже, обича женитѣ и затова я оставя да цѣлува краката му. Казвамъ: жената, която се доближи до Христа, бѣше много благородна; тя имаше нѣкаква тежестъ въ душата си. Животътъ и се бѣше обезсмислилъ, тя искаше да го осмисли.

Питамъ: по кой начинъ човѣкъ може да изкаже любовта си? Когато младата мома обикне нѣкой момѣкъ, тя откъсва едно цвете и му го подарява. Съ това тя си изказва любовта. Всички хора кжсатъ цветя, и си ги подаряватъ. Когато нѣкой любимъ човѣкъ ви дойде на гости, вие веднага заколите кокошка, или агне, искате добръ да го нагостите. Съ това изказвате любовта си къмъ него. Сега можете да изпаднете въ гребнавости, да питате: имаме ли право да кжсаме цвѣтя? Имамъ ли право да колимъ животни? Азъ не съмъ противъ даването на цвѣтя, но казвамъ: не кжсайте цвѣтята! Искате ли да дадете нѣкому цвѣте, извадете го съ корена му заедно, турете го въ една малка саксийка, и така го подарете на човѣка, когато обичате. Ако той ви обича, нека го закачи на прехата си съ саксийката заедно. Ако ти откъснешъ едно цвѣте и го дадешъ на своя възлюбленъ, то казва: както азъ безъ корена си ще увѣхна, така и твоята любовъ ще увѣхне. Тѣй щото прѣстѣплението не седи въ това, че сме откъснали едно цвѣтенце, но въ начина, по който ние изказваме нашитѣ мисли и чувства. Повечето отъ мислитѣ и чувства на съврѣмнитѣ хора сж все отъ характера на откъснатитѣ цвѣтя, чиято сжжба, въ края на краищата, е увѣхване. Като наблюдавамъ тия нѣща, азъ виждамъ степенята на развитието, до която сж стигнали хората. Разбиранията имъ, моралътъ имъ, пъкъ и Словото Божие, всичко това за тѣхъ прѣдставлява откъснати цвѣтя. Нѣкой направи нѣщо и казва: моята постѣпка е морална. Да, морална е, но отъ морала на откъснатитѣ цвѣтя. Тя не е отъ морала на цвѣтя съ своитѣ корени. Който носи откъснато цвѣте, той живѣе по стария моралъ. Когато нѣкой младъ момѣкъ се влюби въ една мома и и дава откъснато цвѣте, съ това той казва: ето, такава ще те направя. Когато говори за щастие, а и подарява откъснати цвѣтя, които тя туря на главата си, тѣзи цвѣтя

и казватъ: ти ще бждешъ толкова щастлива, колкото сме щастливи и ние на твоята глава. Принципно разгледанъ въпроса, това означава откъснатото цвѣте. Азъ не ви упрѣквамъ съ това. Нѣма нищо лошо въ късането на цвѣтията. Добро е желанието на младата мома да си откъсне цвѣте и да се закичи съ него. Добро е желанието на младия момъкъ да откъсне цвѣте и да го подари на своята възлюблена. Обаче, съ късането на цвѣтията хората се научаватъ да умъртвяватъ нѣщата.

Казвамъ: обновление на нещата се изисква, а не умъртвяване. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ се облича хубаво. Едни одобряватъ това, други го сждятъ, че обичалъ да се облича хубаво. Азъ бихъ желалъ за въ бждеще хората да се облечатъ всѣки день съ новъ костюмъ. Защо? - Защото, ако човѣкъ отъ сутринъ до вечеръ носи единъ костюмъ, той го опетнява съ своитѣ мисли и желания, които е ималъ прѣзъ деня. Слѣдователно, не е добро да носи човѣкъ грехи отъ болни хора. Не се прѣпорѣчва на човѣка да носи стари грехи. Ние трѣбва постоянно да се обновяваме, както и природата постоянно се обновява. И Писанието казва: "Постоянно обновявайте своитѣ мисли и чувства!" Процесътъ на обновяване се изразява и външно и вътрѣшно. Питамъ: защо се обличаме ние? Да се харесваме на хората ли? Нѣкой се облѣче съ нови грехи и казва: какъ ми седятъ новитѣ грехи? Харесвате ли ме? Чувството у човѣка да се хареса и на другитѣ хора не е лошо, но нашитѣ нови грехи трѣбва да иматъ корени, да не сж само откъснати цвѣтя. Когато човѣкъ се облече съ нови грехи, прѣди всичко той трѣбва да бжде благодаренъ на Бога, че му е далъ животъ, че му е далъ хубави мисли и чувства, че му е далъ възможность да се облича добръ и да оцѣнява хубавото и красивото въ свѣта. Ако носишъ хубави, нови грехи, но се провалишъ въ свѣта, все едно, че носишъ скжсани грехи; тѣ скоро ще увѣхнатъ. Лошитѣ мисли и чувства у човѣка развалятъ новитѣ, хубавитѣ му грехи.

Сега, да се върнемъ къмъ правата мисль, която трѣбва да имаме въ живота си. Богъ, Който е създалъ свѣта, има желание, всички сжщества, въ които е внесълъ съзнателенъ животъ, да се проявяватъ добръ, да мислятъ и да чувствуваатъ право. Обаче, поради неразбиране на Божиитѣ желания и закони, хората понѣкога изпадатъ въ грѣшки. Погрѣшкитѣ не сж изключение за човѣка, тѣ сж неизбѣжни за него. Погрѣшки прави и писателътъ, и учениятъ, и шивачътъ, и готвачътъ. Погрѣшкитѣ вървятъ подиръ насъ така, както снката слѣдъ човѣка. Ние не трѣбва да се спираме върху тѣхъ. За насъ е важна работата, която трѣбва да свършимъ.

Питамъ: единъ день, слѣдъ като заминемъ отъ земята, какво ще вземемъ съ себе си отъ сегашния животъ? Да допуснемъ, че нѣкой човѣкъ е живялъ на земята 120 години, слѣдъ което я напуца и заминава за онзи свѣтъ. Съ какъвъ капиталъ ще замине той? Ако прѣзъ тия 120 години, прѣкарани на земята, този човѣкъ е работилъ съзнателно върху себе си, той ще има капиталъ и за небесния животъ. Обаче, ако този човѣкъ е прѣкаралъ безсъзнателно своя животъ, ялъ, пилъ и за нищо друго не мислилъ, слѣдъ като замине отъ земята, той ще се намѣри въ положение на послѣдень бѣднякъ. Какво е придобилъ той отъ земния си животъ? - Нищо. Какъвъ е билъ смисълътъ на неговия животъ? - Не знае. Дали ще има човѣкъ капиталъ за онзи свѣтъ, или нѣма да има, това зависи отъ неговитѣ разбираня. Да заминемъ за онзи свѣтъ, безъ никакъвъ капиталъ, това означава цвѣтъ, откъснатъ отъ неговия коренъ. Ето защо казвамъ: не късайте цвѣтията! Късате ли ги, съ това вие спирате тѣхната еволюция. Да откъснете единъ цвѣтъ отъ нѣкоя череша, това значи да я спънете въ нейния прогресъ. Всѣки цвѣтъ трѣбва да цвѣне, да завърже плодъ и плодътъ да узрѣе.

Сега, по аналогия на този законъ, да дойдемъ до мислитѣ. Ако у васъ цвѣне една мисль, и вие прибръзате да я откъснете и дадете другиму, какво сте придобили? Не бѣше ли по-добре тази мисль да остане на дървото, да завърже плодъ и плодътъ и да има костилка? Слѣдователно, всѣка мисль, всѣко чувство и всѣка постѣпка трѣбва да цвѣнатъ, да завържатъ плодъ, плодоветѣ имъ да узрѣятъ и да општаме тѣхния вкусъ. Въ това сега смисълътъ на живота. Всѣка мисль, всѣко чувство и всѣко дѣйствиe трѣбва да иматъ костилка! Това е сжщественото за тѣхъ. Подъ костилка ние разбираме безсмъртието. Въ безсмъртието пѣкъ се крие Божественото. Всички нѣща, които иматъ костилка, сѣмка въ себе си, тѣ не могатъ да гадатъ никакъвъ животъ, тѣ умиратъ.

Сега, Христосъ иска да обърне внимание на Симона върху безлюбуето, което носи смъртъ въ живота. Той му казва: "Всѣко нѣщо, което се върши безъ любовь, внася безлюбуето, което е равносилно на откъсване на нѣкой цвѣтъ". При това, всѣки откъснатъ цвѣтъ неизбѣжно е осжденъ на смъртъ. Съврѣменнитѣ хора се учатъ отъ своитѣ опитности, и много отъ тѣхъ, едва слѣдъ като убиятъ нѣкой човѣкъ, тѣхната сжвѣсть се пробужда, и тѣ съзнаватъ, че сж направили прѣстѣпление. Засега хората се успокояватъ съ думитѣ: нищо не съмъ открадналъ, никого не съмъ убилъ. Така е, но за праведния, у когото зрѣнието е събудено, грѣхътъ иде и отъ малкото прѣстѣпление, както и отъ голѣмото. Грѣхътъ се образува отъ малки нишки, отъ които

правятъ гемиджийското вжже. Множество тънки нишки трѣбва да се сплетатъ, за да образуватъ гемиджийското вжже. Всички нещастия, които ни сполетяватъ въ живота, се дължатъ на това, че нашите умъ не функционира правилно. Понѣкога тежестта на сърцето се дължи на извѣстни недъзи отъ редъ поколения, прѣзъ което време вашитѣ дѣди и прадеди не сж живѣли правилно. И ако вие днесъ не живѣете добръ, вашитѣ грѣхове ще се отразятъ върху бждещето поколение. Ако вие днесъ не живѣете добръ, защо се сърдите на вашитѣ дѣди и прадеди? Нѣкой казва: тежка, лоша е моята съдба! Не е достатъчно само да констатираме това.

Питамъ: какво ще правите, ако ви заставятъ да сжживите всички откъснати цвѣтя? Когато Христосъ видѣ, че носятъ мъртвецъ, единственъ синъ на бѣдна вдовица, той спрѣ носилото, прострѣ ржката си върху момчето, което веднага се съживи. И гаде го Христосъ на майка му. По сжщия начинъ и вие трѣбва да съживявате откъснатитѣ цвѣтя, а не да ги хвърляте. Съживите ли ги, дайте ги на майка имъ, както Христосъ направи съ умрѣлото момче. И у васъ има благородни желаня, мисли и чувства, които сж въ положение на откъснати, захвърлени и умрѣли цвѣтя. Всичко това хубаво и красиво у васъ трѣбва да възкръсне. Другояче казано: онова, което Богъ е вложилъ въ нашия умъ и сърце, ние не трѣбва да разваляме. Ние трѣбва само да подържаме онова, което Богъ е съградилъ у насъ. Какъ? - Като го поливаме, разораваме. Добрата домакиня всѣка сутринъ полива цвѣтята си. Не ги ли полива, тѣ увѣхаватъ. Отъ неразбиране на живота вие очаквате всичко да дойде по механически начинъ, наготово. Вие очаквате Богъ да дойде, изведнѣжъ да поправи живота ви и да внесе въ него новото. Мнозина иматъ криви схващания, тѣ мислятъ, че ако иматъ много парци, много кжщи, ще бждатъ щастливи. Това не е право. За да бжде човѣкъ щастливъ, той има нужда отъ слѣднитѣ нѣща прѣзъ деня: единъ килограмъ хлѣбъ, една чиния варенъ бобъ и малко плодъ, било праскови, ябълки, грозде и др.

И тѣй, щастие то зависи отъ съвсѣмъ други причини въ свѣта, а не отъ тѣзи, които хората намиратъ. То почива на особенъ законъ, а именно: пълноводие то или животътъ на рѣката се подържа отъ извора. Слѣдователно, доколкото изворътъ се влива въ рѣката, дотолкова и самата рѣка ще живѣе. Богъ е великиятъ изворъ на живота. Значи, доколкото Божественото съзнание или Божествениятъ животъ се влива у насъ, дотолкова и ние ще живѣемъ. Оттукъ вадимъ слѣдното заключение: радостта, мирътъ, спокойствието, хубавитѣ мисли и чувства се дължатъ на вливането на Божествения животъ у

насъ. Ако човѣкъ се отдѣли отъ Божественото въ себе си, той ще мяза на суха рѣка, или на прѣсъхнала чешма, или на празно корито, безъ никакво съдържание. Затова, дръжте се въ слѣдното правило: всѣки день трѣбва да имате приливъ на Божественъ животъ въ себе си. При прилива на Божествения животъ човѣкъ не трѣбва да се страхува. Нѣкои се страхуватъ отъ Божествения животъ и казватъ: ако речемъ да живѣемъ по Бога, ние нѣма да имаме добъръ животъ. Вие сега нѣмате добъръ животъ, но дойдете ли до Божественото, ще имате пълна свобода, ще разбирате живота правилно. И тогава, отдѣто и да мине рѣката, т. е. Божествения животъ, всички растения, трѣвици, дървета ще и се радватъ. Защо? - Любовъ е тя. Рѣката навсѣкжде проявява своята любовъ, и затова е добръ дошла: и за коренитъ на дърветата, и за листата имъ, и за цвѣтията, и за всички бубулечици. Нѣма сжщество въ свѣта, малко или голѣмо, което да не се възхищава отъ Божественото. Слѣдователно, ако Божественото у васъ се влива, вие нѣма да срещнете сжщество, което да не се възхищава отъ него. Ако Божественото се проявява у васъ, като пригърнете и цѣлунете нѣкого, съ това вие му придавате нѣщо; обаче, пригърнете ли нѣкого, както огньтъ пригрѣща, вие взимате отъ него нѣщо. Всички имате огнь въ кжци, знаете, какво прави той. Туряте дърва на огнището, запалите огнь, и слѣдъ малко дървата изчезватъ. Казвате: огньтъ гори. Въ сжщностъ огньтъ ли гори? Дървата горятъ, а не огньтъ.

Сега, прѣвждайте правилно нѣщата. Отъ всинца ви се изисква да не ограничавате съ нищо вашата свобода, нито тази на другитъ хора. Изобщо, не ограничавайте хората въ себе си. Не се бъркайте въ Божиитъ мисли, въ онава, което Богъ е създалъ. Не критикувайте Бога въ себе си, като казвате, че еди-кой си човѣкъ е по-талантливъ, по-богатъ отъ васъ. Критикувате ли Го, вие си създавате голѣмо зло. Когато критикувате Бога, това показва, че имате крива прѣдстава за щастиеото. Ако, наистина, паритъ могатъ да направятъ човѣка щастливъ, още сега мога да дамъ на когото и да е отъ васъ 100 клгр. злато, да го носи на гърба си, да видимъ, колко може да бжде щастливъ. Всѣки ще бжде готовъ да вземе 100 клгр. злато на гърба си, но азъ го давамъ само на този, който се наеме да го занесъ наведнѣжъ, безъ кола, на далечно разстояние, безъ да се отекчи и умори изъ пжтя. Колцина отъ васъ ще искатъ това злато? Казвамъ: животътъ, който Богъ ни е далъ, струва повече отъ всѣкакво богатство, но ние не го оцѣняваме. Животътъ, който сега имаме, е неоцѣнимъ; той може да издържи на всички земни богатства. На живота принадле-

жатъ всички богатства, всички свѣтове. Куклитъ, зальгалкитъ, грехитъ сж създадени за човѣка, а не човѣкъ за тѣхъ.

Това е новото схващане за вжтрѣшната свобода. Стремете се да бждете свободни, да не се измжчвате. Като направите нѣщо, вие казвате: това което извършихъ днесъ, не бѣше право. Щомъ намирате, че постжпката ви не е била права, изправете я. На другия день пакъ казвате: не постжпихъ право. Тогава, вземете мѣрката, съ която опрѣдѣляте, кои нѣща сж прави, и кои криви, турете я на постжпката ви и измѣрете, да видите, съ колко сантиметра постжпката ви не е права. Като измѣрите, прибавете къмъ дадената мѣрка това, което не е право, и по този начинъ го изправете. Сега, правата мисль, правитѣ схващания за живота сж новото, което иде въ свѣта. Невидимиятъ свѣтъ, както и всички напрѣднали души, желаятъ всички събудени хора да мислятъ и да чувствуватъ правилно. Защо? - Защото, ако нашиятъ животъ е чистъ, ние можемъ да направимъ окржжаващитъ хора щастливи. Ако нашиятъ животъ е нечистъ, и окржжаващитъ ще бждатъ нещастни. Разумниятъ, добриятъ синъ носи щастие за баща си и за майка си; неразумниятъ, разпасаниятъ синъ никои не го обича; и бащата, и майката, и братята, и сестритъ му го считатъ за безпорядъченъ човѣкъ и не му се радватъ. Ако имате единъ добъръ, даровитъ братъ, вие се радвате и казвате: много е добъръ и даровитъ нашиятъ братъ.

Сега азъ желая на всинца ви да бждете даровити, да бждете добри. Вие нѣма отсега нататкъ да ставате даровити и добри, защото сте такива, но трѣбва само да проявите своята даровитостъ и доброта. Ако искате сега да станете добри или даровити, това е механическо схващане на въпроса. Божествениятъ животъ постоянно се влива у насъ, и ние трѣбва само да благодаримъ и на малкото, което Богъ ни дава всѣки день. Не гледайте на това, което хората иматъ. Водата, която Богъ е влѣлъ въ вашитъ корита, тя опрѣдѣля вашия животъ. Ако разбирате нѣщата по този начинъ, вие ще можете полесно да се справите съ мжчнотиитъ на физическия животъ, и ще можете правилно да уредите своитъ сѣмейни, социални и духовни отношения. Много пжти съмъ ви казвалъ и пакъ ви казвамъ, че Христость нѣма да дойде на земята така, както Го очаквате - съ мантия, съ корона на главата, да сжди хората. По този начинъ Христость, нѣма да дойде, защото въ такова цѣване нѣма нищо сжщественно. Панделкитъ и украшенията не опрѣдѣлятъ човѣка. Когато младиятъ момъкъ дойде въ дома на своята възлюблена и я намѣри накичена съ панделки и цѣвтя на главата, съ златни прѣстени на ржцетъ, по това

ли ще я познае? Той ще я познае по нейната доброта и разумност. Дѣ ще останатъ нейнитѣ накити, ако тя, още на третия месецъ слѣдъ женитбата, започне да върше харманъ въ кѣщата на своя възлюбленъ?

Ако върше харманъ въ дома му, тя ще мяза на онзи попски синъ отъ варненско нѣкждѣ, който единъ день, въ отсъствие на майка си, направилъ една голѣма пакостъ. Било по Великъ-день, когато майка му изчистила, замазала цѣлата кѣща, измѣла двора, прѣгледала 12-тѣ здрави и добрѣ изхранени пуйки, и като дошълъ празника, тя отишла на църква. Въ това време синѣтъ и влѣзълъ въ курника, извадилъ оттамъ пуйкитѣ и ги вкаралъ въ кѣщата. Взелъ камшикъ и започналъ да марширува съ тѣхъ изъ цѣлата кѣща. Тѣ започнали да крѣкатъ, да се хвърлятъ по стениитѣ, по прозорциитѣ, повечето отъ които изпочупили, а стѣнитѣ изцапали и изпограскали. Отъ това маршируване се дигнала такава голѣма врява, че една отъ съседкитѣ имъ се принудила да отиде на църква, да съобщи на попадията, че голѣма врява се дига въ кѣщата и. Майката се върнала въ кѣщи, и се почудила на всичко това, което видѣла. Скоро тя поправила всички пакости, като казала на сина си: втори пѣтъ да не си позволявашъ подобни нѣща, защото ще те обагря на баща ти.

Питамъ: каква е била мисълта на този младъ попски синъ, да вкара пуйкитѣ въ кѣщи и да върше харманъ съ тѣхъ? Понѣкога не постѣпваме ли и ние по сѣщия начинъ, както това момче, съ нашитѣ мисли и чувства? Казваме: пари нѣмаме, това не е на мѣсто, онова не е на мѣсто. Това показва, че пуйкитѣ, които сж у насъ, вършеятъ около кѣщата ни и ровятъ съ краката си. Всичко онова, което днесъ ни смуцава, азъ уподобявамъ на вкараниитѣ пуйки въ дома на попадията.

Христосъ се обръща къмъ Симона и му казва: "Право си отсѣдилъ. Комуто повече се прощава, повече лоби." Слѣдователно, отъ насъ, които искаме да вършимъ волята Божия, въ сравнение съ животнитѣ и птициитѣ, повече се изисква. За мухитѣ, за животнитѣ е извинение да правятъ погрѣшки, понеже малко имъ се дава, но за хората отъ 20 вѣкъ, съ голѣмитѣ благословения, не е простено да правятъ погрѣшки. Още днесъ трѣбва да напуснемъ фарисейския животъ и да не казваме, че Господъ не ни е създалъ, както трѣбва. Това не е права мисълъ. Ние сме се отклонили отъ правия пѣтъ, отъ своето прямо прѣдзначение, затова намъ се струва, че не сме създадени, както трѣбва. Богъ е съвършенъ, и ние трѣбва да бждемъ съвършени. Той е прѣдвидилъ за всѣки отъ насъ една работа, която само ние можемъ да извършимъ. Божественото у насъ, което ни учи, което ни рѣководи, какъ да грядимъ, това е истинскиятъ човѣкъ. Всѣки

човѣкъ чувствува Божественото у себе си. Когато мислишъ, че всичко можешъ да направишъ, това е Божественото, което работи у тебе. Щомъ мислишъ, че нищо не можешъ да направишъ, това е човѣкътъ у тебе, който е слабъ. Това сж два принципа, които живѣятъ заедно въ човѣка и непрѣкъснато се смѣнятъ. Малкото дѣте, когато огладне, трѣбва да отиде при майка си, да каже: мамо, гладенъ съмъ. Майката ще го нахрани, защото дѣтето е слабо, немошно; то само не може да си изкара прѣхраната.

Въ това отношение молитвата, съзерцанието едноврѣменно изразяватъ мислитъ, чувствата и желанията на човѣка. Тѣ прѣдставляватъ връзка между Божественото и човѣшкото. Значи, молитвата и съзерцанието свързватъ човѣшкото и Божественото, двата противоположни полюса, въ едно цѣло. Да правишъ добро, да мислишъ добро, това е човѣшка постъпка, която се намира подъ зоркото наблюдение на Божията мисль и Любовь, вслѣдствие на което тази човѣшка мисль по алхимически начинъ се прѣвръща въ Божествена. Даже и най-неблагодарнитѣ желаня подъ Божествения импулъс се прѣвръщатъ въ благородни. Писанието казва: “Богъ дѣйствиува у насъ, и прѣвръща нашитѣ мисли и желаня въ добри”.

Сега, всички млади и стари, които сте се събрали днесъ на размишление, трѣбва да опрѣделите, какво да правите. Старитѣ ще кажатъ: ние остарѣхме, младитѣ да му мислятъ! Младитѣ ще кажатъ: старитѣ да се махнатъ, тѣ сж вече стари. Ако мислитъ така, това е неразбиране на живота. Въ живота на земята има стари и млади, но въ Божествения животъ нѣма стари и млади. Въ Божествения животъ има само отношения между любещи души, братя и сестри. Сега ще направя едно уподобление: сестритѣ сж старитѣ, братята сж младитѣ хора. Слѣдователно, всѣка сестра прѣдставлява старецъ. Защо хората обичатъ младитѣ момѣ? Понеже сж стари, мждрѣ, иматъ повече знания. Женитѣ сж по-умни отъ мжжете, защото сж по-стари; затова, именно, провидението имъ е повѣрило отглеждането на дѣцата. На мжжете, като на млади, не е повѣрена тази работа. Старитѣ трѣбва да знаятъ, какъ да възпитаватъ, а младитѣ трѣбва да се учатъ.

Сега, да приведа тѣзи два символа - братъ и сестра. Сестрата, въ ума на всички, трѣбва да седи, като мждрецъ, който е дошълъ на земята да слугува. Въ който домъ влѣзе сестрата, тя влиза като мждрецъ, който носи миръ и разположение. Тя носи съ себе си мекъ елементъ, тѣй необходимъ при труднитѣ условия на живота. Братътъ пъкъ, това е ангелъ, който слиза на земята да върши волята

Божия. Той е кръпъкъ, мощенъ. Въ който домъ влѣзе братътъ, всички се радватъ, той носи ядене. Тѣй щото, когато дойдатъ и братътъ, и сестрата, всички се радватъ. Това сж два принципа въ живота, два ангела, които взаимно си помагатъ, за да извършатъ възложената имъ работа. Така трѣбва да разбирате живота.

И тѣй, оставамъ ви сега Христовитѣ думи, които Той е казалъ на Симона: “Право си отсждилъ.” Моемо желание прѣзъ тази година е всичко право да отсждите. Сега ще ви запитамъ: кой отъ двамата ще люби повече? - Комуто е повече простено. И затова, понеже на васъ е много дадено, вие трѣбва много да любите.

1. Бесѣда отъ Учителѣтъ,
държана на 12 юли, 1930 г. - Изгрѣвъ.

Вързване и развързване.

Истина ви казвамъ: Каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето¹.

Всички, които сте поканени тукъ, не сте дошли за ядене и пиене, нито за забавление, но сте дошли да учите. Затова трѣбва да внесете въ ума си идеята, че сте ученици. Вие не трѣбва да се спирате само върху това, какво азъ ще ви кажа, но сами трѣбва да мислитѣ. Не е въпросътъ, какъ азъ ще кажа нѣщата, но какво вие можете да разберете, да възприемете и да приложите, като ученици. Това ще ви ползува. По какъвъ начинъ ще кажа нѣщата, какво ще кажа за яденето, дали е сладко, или не, това не е важно. Ако научите това, което е нужно, яденето ще бжде сладко; ако не го научите, яденето ще бжде горчиво. Вие можете да си зададете въпроса: каква е цѣльта, какъвъ е смисълътъ на живота? Цѣльта на живота е учението. Когато човѣкъ научи това, което днесъ му е прѣдано, да благодари на Бога. Той трѣбва цѣлия день да учи, и вечерята да благодари, че е научилъ урока си. На втория, на третия, на четвъртия день пакъ ще учи. И слѣдъ като прѣкара цѣлия животъ въ учение, ще замине за другия свѣтъ, гдѣто ще прѣдължи учението си. Само чрѣзъ учението човѣкъ разбира смисъла на живота.

Сега, като ученици, азъ искамъ да бждете свободни, защото ще ви дамъ нови обяснения за нѣщата, за които даже и на умъ не ви е дохождало. Върху много нѣща трѣбва да ви се обърне внимание. Забѣляжете, морякътъ, който пжтува по морето, навредъ е обиколенъ отъ вода, но тази вода не може да се пие. Ако ожаднѣе и пожелае да пие отъ тази вода, той прѣдварително трѣбва да я дестилира, за да извади онѣзи солено-горчиви соли отъ нея, които правятъ водата негодна за пиене. Тѣй щото, когато въ Писанието се казва да не любите свѣта, то е защото го разглеждатъ като море. И ако вие влѣзете въ това море, свѣта, и пиете отъ неговата вода, такава жажда ще се възбуди у васъ, че нийдѣ нѣма да си намѣритѣ мѣсто. Солена, горчива е водата на свѣта. Тази е простата философия, съ която се обяснява, защо човѣкъ не трѣбва да люби свѣта. Искате ли да пиете отъ водата на свѣта, непременно трѣбва да я дестилирате. Това всички трѣбва да знаете. И тогава, отъ дестилираната вода на свѣта можете да пиете, колкото искате. Обаче, както сега свѣтътъ е построенъ, водата му е солено-горчива. И вие, искате не искате, корабътъ ви ще пжтува по

¹ Матея 18:18

това море, но трѣбва да имате въ себе си особени реторти, въ които да дестилirate по малко отъ водата на свѣта и да я пиете чиста, свободна отъ всѣкакви примѣси.

Азъ искамъ да бждете добри ученици. Вие имате една слаба страна, че бързате. Всички искате въ кратко врѣме да свършите курса на учението, затова гледате да взимате два класа наведнѣжъ. За васъ е важно да свършите единъ класъ на годината, но да го завършите, както трѣбва. Смыслътъ на учението не е въ бързото минаване на класоветъ. Можете да минете единъ класъ, а можете да минете и 20 класа, но важно е, какво ще научите. Щомъ разберете смисъла на това, което учите, ще минете въ по-горенъ класъ, ще минете прѣзъ посвѣщеніе, което наричатъ “разцвѣтяване на човѣшкото съзнание.” Това значи да минава човѣкъ съзнателно отъ класъ въ класъ, отъ по-низкото съзнание въ по-високо. Не учите ли съзнателно, вие ще останете въ едно поле, въ една мъртва сфера, дѣто нѣма свобода, нѣма прогресъ и движение напредъ. Вие ще се намѣрите въ положението на впрегнатъ конь, който тупа само на едно мѣсто, чака момента да тръгне напредъ. И при това положение вие казвате: тежкъ е животътъ! Не, животътъ не е тежкъ. Животътъ е тежкъ само тогава, когато не любите и не учите. Прѣкрасенъ е животътъ, когато любите и учите. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да любите и да учите!

Сега ще ви прочета 18 глава отъ Евангелието на Матей, която никога до сега не сте чели. Впрочемъ, вие сте чели тази глава, но при извѣстни условия, при извѣстно състояние на съзнанието си; при сегашното си състояние никога не сте я чели. Тѣй както сега ще ви прочета тази глава, тя е съвършено нова за васъ, нѣщо ново е вложено въ нея. Значи, сега ще ви прочета една нова глава, отъ ненаписаното още Евангелие, за която нито сте чували нѣщо, нито на умъ ви е дохождало.

Въ онова врѣме, въ врѣмето на Христа, както и въ наше врѣме сега, дойдоха ученицитъ Христови, както и сегашнитъ ученици; и запитаха Исуса, както и сегашнитъ Го запитватъ: “Кой е най-голямъ въ царството небесно? (-1 ст.).

“А Исусъ повика едно дѣте, та го постави посрѣдъ тѣхъ.” (-2 ст.). - Колко голѣмо може да бжде това дѣте? Това дѣте бѣше на петь години.

И рече: “Истина ви казвамъ, ако се не обърнете и бждете, като дѣцата, нѣма да влзете въ царството небесно.” (-3 ст.). - Ако се не посѣте въ земята, като житното зърно, и ако не се печете на слънце, никога нѣма да узрѣете.

И тѣй, който смири себе си, като това гѣте, той е най-голямъ въ царството небесно.” (-4 ст.). - И тѣй, който донесе вода на баща си, когато е жаденъ, баща му ще го благослови. И който помогне на майка си да сготви яденето, тя ще го нагости.

“И който приеме едно таквози гѣте въ мое име, мене приема”. (-5 ст.). “А който съблазни едного отъ тѣзи малкитѣ, които вѣрватъ въ мене, за него по-добръ би било да се окачеше на врата му камикъ водениченъ, и да потънѣше въ дълбинитѣ на морето.” (-6 ст.). - Това сж иносказателни думи. Тѣ подразбиратъ: вѣржи злото за воденичния камѣкъ и го пусни въ морето! Когато гѣцата отиватъ на училище, не ги съблазнявай, не взимай торбичкитѣ имъ, но ги остави да отидатъ при своя учителъ, да се учатъ. Кажешъ ли нѣкому да не ходи на училище да учи, ти го съблазнявашъ. Казвашъ: не учи, поиграй си още малко, поживѣй докато си младъ, нека учатъ проститѣ невѣжитѣ хора. Кажешъ ли нѣкому това, ти го съблазнявашъ.

“Горко на свѣта отъ съблазнитѣ! Защото неизбѣжно съблазнитѣ ще дойдатъ; но горко на оногозъ чловѣка, чрѣзъ когото съблазньта дохожда!” (-7 ст.). - Горко ономува, който става гарантъ за човѣкъ, който прави прѣстѣпления!

“И ако те съблазнява ржката ти или ногата ти, отсѣчи ги и хвърли ги отъ себе си: по-добръ ти е да влѣзешъ въ живота хромъ или клосенъ, а не съ двѣ рѣци и съ двѣ нозѣ да бждешъ хвърленъ въ вѣчния огънь.” (-8 ст.). - Ако имашъ ножъ, съ който можешъ да убивашъ хората, хвърли този ножъ отъ себе си. Ако носишъ въ джоба си единъ съврѣмененъ кобуръ, хвърли го сто крачки далечъ отъ себе си, да не съблазнявашъ хората.

“И ако те съблазнява окомото ти, извади го и хвърли го отъ себе си: по-добръ ти е съ едно око да влѣзешъ въ живота, а не да имашъ двѣ очи и да бждешъ хвърленъ въ пѣкъла огненъ.” (-9 ст.). - Ако имашъ двѣ врати на кжщата си, и прѣзъ едната влизатъ разбойници, а прѣзъ другата влизатъ приятели, затвори вратата, прѣзъ която влизатъ разбойницитѣ а остави само тази, прѣзъ която влизатъ приятелитѣ.

“Гледайте да не прѣзрете едного отъ тѣзи малкитѣ, защото ви казвамъ, че ангелитѣ имъ на небеса винаги гледатъ лицето на Отца моего, който е на небеса.” (-10 ст.). “Защото Синъ Человѣчески дойде да спаси погиналото.” (-11 ст.). “Какъ ви се вижда? Ако нѣкой си чловѣкъ има сто овци, и се изгуби една отъ тѣхъ, не оставя ли деветдесетътѣ и деветъ на горитѣ, и отхожда да търси изгубената?” (-12 ст.). “И ако се случи да я намѣри, истина ви казвамъ че се радва за нея повече нежели за деветдесетътѣ и деветъ неизгубени.” (-13 ст.). “Така

не е по волята на Отца вашето, който е на небеса, да погине единът отъ тѣзи малкитѣ.” (-14 ст.).

Истина ви казвамъ: “Каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето.”(-18 ст.).

Сегашниятъ животъ е животъ на вързване и развързване. Ти не можешъ да развържешъ това, което не е вързано; и не можешъ да вържешъ това, което не е развързано. Това, което не е вързано, ще вържешъ, а вързаното ще развържешъ. Ако знаешъ да вързвашъ това, което не е вързано, и ако знаешъ да развързвашъ вързаното, ти можешъ да разберешъ великия законъ на живота. Ако не знаешъ да завързвашъ вжжето на кофата, съ която ще вадишъ вода отъ кладенеца, ти не можешъ да извадишъ вода. Ако не можешъ да вържешъ кофата, както трѣбва, ти ще я спуснешъ долу, но тя ще остане въ кладенеца и нѣма да извадишъ вода. Кофата трѣбва да се върже добръ, съ три вжзела, за да се извади съ нея вода отъ кладенеца. Че вжжето щѣло да страда, да дига шумъ, това е негова работа. То може да дига шумъ, колкото иска, важното е да се извади вода отъ кладенеца. Всѣко вжже съжбява, когато изгуби кофата си и се радва, когато кофата му е на мѣсто.

Слѣдователно, ако вие не можете да вържете, както трѣбва, нѣкоя ваша мисль за дрѣжката на кофата и я спуснете въ кладенеца, дѣто вашиятъ умъ и духъ работятъ, какво можете да направите? - Нищо не можете да направите. И тогава, вие можете да имате хиляди кофи, но смисълътъ на учението не е въ многото кофи. Една кофа имайте, но вадете съ нея вода! Какво ще ви ползуватъ хилядата кофи, съ които не можете да вадите вода? Започвате да четете: една, дѣтъ, петъ, сто, хиляда различни кофи по-голъмина и по форма, но всички сж празни. Какво ще ви ползува много знание безъ вжже? Ако имате много знание, но не можете да го използвате, то е ненуженъ баластъ за васъ. Вие се нуждаете отъ здраво вжже и отъ здрава кофа, съ която да можете, когато искате, да вадите вода отъ кладенеца. Имате ли много кофи, ще бждете тѣй добри, дѣто минавате, да оставяте на този, на онзи по една кофа, като задържите и за себе си една. Излишнитѣ кофи раздайте на тѣзи, които нѣматъ.

И тѣй, прѣвеждайте сега. Доколкото ние разбираме великия принципъ на живота - Бога - Който работи въ свѣта, и доколкото сме съгласни да изпълнимъ Неговата воля още днесъ, готовкова и ние можемъ да бждемъ въ Негова услуга. Прѣтъ Бога сеги цѣлата вѣчностъ, на Него се подчиняватъ и богове, и мждреци, и философи,

които сж завършили своето развитие на земята; на Бога се подчиняват и малките хора на земята, на мнозина отъ които още трѣбва да се доказва, защо е нужно да се изпълнява волята Божия; на Бога се подчиняват и бубулечките, и рибите, и птиците, и мълкопитаещите. Когато майката изпраца дѣтето си на училище, тя все ще му тури нѣщо въ торбата за ядене. Дѣтето има право да яде, само когато научи урока си. Човѣкъ има право да яде, само когато се събуди.

И тъй, ако знаете да вързвате, трѣбва да знаете да развързвате. Една българска пословица казва: “Вържи попа, да е мирно селото!” Азъ казвамъ: вържи дявола, да е миренъ животътъ. Вие вързвали ли сте дявола, да знаете, какъ се вързва? Ако не сте го вързвали и не знаете, какъ се вързва, казвамъ: не развързвай дявола у тебе, който е вързанъ. Ако не можешъ да го вържешъ, поне не го развързвай! Такъвъ е законътъ. Щомъ не знаешъ да го завързвашъ, поне не го развързвай, защото послѣ нѣма да знаешъ, какъ да го завържешъ. Нѣкой казва: защо да не го развържа? Ако можешъ да го завържешъ, развържи го; пъкъ ако не можешъ да го завържешъ, не го развързвай. Ако не можешъ да разлюбишъ единъ човѣкъ, не го залюбвай; пъкъ ако не можешъ да го залюбишъ, не го разлюбвай. Защото, ако го разлюбишъ, ти ще развържешъ дявола, а щомъ развържешъ дявола и не можешъ да го завържешъ, той ще създаде хиляди нещастия въ живота ти. Всички нещастия въ живота произтичатъ отъ разлюбването. Който може да разлюбва, той може и да развързва. Казвате: азъ не обичамъ вече еди-кой си човѣкъ. Щомъ не го обичашъ, ти го развързвашъ. Казано е въ Писанието: “Любете враговете си!” Това значи: свържете враговетъ си! Ако не обичашъ врага си, ти си го развързалъ, и по този начинъ самъ си създавашъ неприятель. Така сега този въпросъ въ живота. Всѣки човѣкъ, когото си разлюбилъ, той ти е вече врагъ. Той постоянно върви слѣдъ тебе, носи си ножа, дебне да те мушне. Залюбишъ ли го, той хвърля ножа настрана, върви подиръ тебе, но вече е като отворенъ цѣптъ.

Казвамъ: азъ ви говоря за онѣзи закони, които работятъ въ човѣшката душа; азъ ви говоря за единъ свѣтъ, съ който вътрѣшно вие още не сте запознати, и се занимавате само съ външните прояви на този свѣтъ и съ неговите сили, които дѣйствуватъ, като барута, съ който малките дѣца се забавляватъ. Прѣдставете си, какво може да стане, ако пуснете нѣкое малко дѣте въ единъ магазинъ, пълненъ съ барутъ! То ще запали барута, но какво ще стане слѣдъ това, нищо не мисли. Казва: ще цѣкна, ще запалъ барута! Лесно е да се цѣкне една клечка кибритъ, но слѣдъ това ще настане цѣла катастрофа наоколо.

Не се опитвайте, не си играйте със силите на природата! Когато някоя кокошка срещне един воль, тя се напери и му казва: ти знаеш ли коя съм аз? И вольта я пита: ами ти знаеш ли, кой съм аз? Кокошката пак му казва: виж, това сж моите дъца! Гледай да не ги тжпчеш! - Аз отдавна зная, че тж сж твои дъца, и никога не съм ги тжпкал. Тя го клъвне и му казва: знай, че аз съм кокошка! Вольта не се занимава със кокошката. Той е благороден, занимава се със разрешението на свои важни задачи. Вольта казва на кокошката: днес имам да разора една нива на своя господарь. Той скоро ще ме впрегне на работа. Не ми тежи работата, но откак служи на господаря си, никога не съм го задоволил. Аз търся начин, как да ме залюби моя господарь. Той ме е разлюбил, и затова ме впряга и бодее със остень. Искам да ме залюби, да не тегля толкова много. Щом ме залюби, той ще ме освободи от юляря. Не ме ли залюби, ще тегля пръз цълия си живот. Днес всички хора казват, че животът е тежък. И вольта казва, че животът е тежък. Казвам: вие теглите, защото господарьт ви е разлюбил. Значи, господарьт ви е вързал.

Вие тръбва да правите пръводи на сегашния си живот, за да го използвате разумно. Мнозина, като не разбират живота, чакат да гоиде някой от небето, да ги спаси. Дъйствително, може да гоиде някой ангел на спасението, но той няма постоянно да седи при тжх. Може да поседи ден, два, три, месец, два, най-много година, и слъд това ще си замине. И ангелът има свое пръдзначение, свои цъли, свои мисли и желания, които тръбва да постигне. Той слиза на земята от обич към някого и остава тжк, докато свърши работата си. Дойде ли някой ангел на земята, вие искате той да остане постоянно при вас, както майкит искат дъцата им, тжхнит ангелчета, да бждат постоянно около тжх. Тж цълуват своит ангелчета, радват им се, но щом изникнат крила на тия ангелчета, тж оставят старата си дреха и хвъркват вьн от дома си. Майкит плачат, скърбят, казват: отидоха си нашит ангелчета! Всъки ангел носи със себе си своята написана книга, листата на която виждате в тжхнит очи, вьжди, уста, нос, косми по главата и т. н. Знае ли майката, какво се крие в главата на нейното ангелче? Прочела ли е тя писмата на главата му? Всъки косъм по главата на нейното ангелче е писмо, което тя тръбва да прочете. Тя даже не знае, колко косми имаше дътето и на главата си, какви бъха вьждит му, колко кржга имаше на очит си, каква бъше голъмината на устата, на носа, на пръстит му, каква форма имаха ноктит му и т. н. Написана

книга бѣше то, но непрочетена остана. Какво направи майката за това ангелче? Тя го кжпѣше, хранеше, обличаше го и си поуграваше съ него - нищо повече. Питамъ: какво можете да научите при такива разбирания на живота? Правилни разбирания сж нужни на хората! Дойде нѣкой, задигне тази книга, а вие плачете, страдате и казвате: отиде книгата ми!

Ще прочета нѣколко стиха отъ книгата на Амосъ, глава 7, отъ 14 стихъ надолу.

И отговори Амосъ та рече на Амасия: “Не бѣхъ азъ пророкъ, нито пророчески синъ, но бѣхъ говедаръ и берѣхъ черници.” (-14 ст.).

И Господъ ме взе отъ подиръ стадото, и рече ми Господъ: “Иди пророчествувай на логетъ ми Израуля.” (-15 ст.).

Сега, прочее, слушай Словото Господне. Ти казвашъ: Не пророчествувай противъ Израуля и да не капе отъ тебе дума противъ Исааковия домъ.” (-16 ст.).

“За то така говори Господъ: Жена ти е блудница въ града. И синоветъ ти и дѣщеритъ ти ще паднатъ отъ мечъ.” Това значи: мислитъ и желанията ти ще бждатъ посѣти.

“И земята ти ще се раздѣли съ вжже; И ти ще умрешъ въ скверната земя, а Израуль непрѣмѣнно ще бжде закаранъ плѣнникъ отъ земята си.” (-17 ст.).

Сега, като на ученици, обръщамъ ви внимание на слѣдното положение. Всички трѣбва да знаете правилно да вързвате и да развързвате, т. е. правилно да любите и да разлюбвате. Не е важно, какъ сте били вързани. Не е важно, какъ сте разлюбили хората. За васъ е важно, какъ днесъ вързвате и развързвате. Нѣкой казва: защо ме развързва? Питамъ: ако ти дойдешъ при мене вързанъ и не си ялъ цѣли три дена, и азъ те нахраня, развържа и пусна да си вървишъ, какво лошо има въ това развързване? Добръ е гладниятъ да бжде вързанъ, а ситиятъ - развързанъ. Когато ситиятъ се развързва, на мѣсто е развързването, но когато гладиятъ се развързва, това развързване не е на мѣсто. Вържи гладния на едно мѣсто! - Нищо повече. Развържи сития да си върви по пжтя, защото е ситъ.

Много отъ ученицитъ се спиратъ върху обикновенитъ отношения между хората и ги сравняватъ съ по-високитъ, духовни отношения, които трѣбва да сществуваатъ. Прѣдставете си, че нѣкой учителъ влиза въ класъ и започва да милва, да гали ту единъ, ту другъ отъ ученицитъ и слѣдъ това имъ казва: хайде, сега, вървете си по домоветъ! На втория день той пакъ повтори сщщото: този помилва, онзи помилва и ги изпрати по домоветъ имъ. Питамъ: какво ще придоб-

биятъ тѣзи ученици? Въ тѣхъ ще се развие щестлавие и редъ още отрицателни чѣрти, каквито и въ свѣта се срѣщатъ. Какво ще бжде, ако учителятъ не гали ученицитѣ си, но работи сж тѣхъ? Тѣ ще научатъ много нѣща, ще се развиватъ. Учителятъ дига единъ ученикъ и го запитва: колко правятъ петъ боба и единъ бобъ още? - Шестъ боба, господинъ учителю! - Като посѣете тѣзи шестъ боба на нивата, колко още ще родятъ? - Не зная, господинъ учителю. - Ако годината е суха, колко боба ще родятъ? - Не зная. - Ако е дѣждовна, плодородна, колко ще родятъ? - И това не зная, господинъ учителю. Има извѣстни математически отношения, по които точно може да се опрѣдѣли, колко боба ще се родятъ. Христосъ говори за житнитѣ зрънца, които попаднали въ добра почва, и едното гало 30, другото - 60, а третото - 100 зрънца. Като съберете числата $30+60+100$, ще получите 190. Като раздѣлите числото 190 на 3, ще получите срѣдно число 63.(3). Остатѣкътъ показва, че този плодъ не е могълъ да се развие, нѣмало е благоприятни условия за него. Ако приемемъ сжичитѣ отношения и за шесттъ боба, т. е. всѣки бобъ да даде по 63 зрънца, ще получимъ отъ тѣхъ 378 боба. Сборътъ на цифритѣ въ числото 378 дава 18. Това е 18 глава отъ Евангелието на Матей, която четохъ днесъ.

Сега ще ви прочета 18 стихъ на 378 страница отъ Библията: "И не стана пасха като нея въ Израиль отъ днитѣ на пророкъ Самуила; нито направиха всичкитѣ Израилеви царе като пасхата, която направи Иосия и свещеницитѣ, и Левититѣ, и всичкиятъ Юда и Израиль, които се намѣриха, и Ерусалимскитѣ жители." (II кн. на лѣтовн. 35:18). Пасхата е възпоменание за освобождение отъ епоха на робство. Съ пасхата еврейтъ ознаменуваха своето освобождение отъ робството си въ Египетъ. Когато човѣкъ люби, той трѣбва да направи пасха. Тя е възпоменание за освобождение отъ робство. Когато човѣкъ иска да се освободи отъ какво и да е робство, той трѣбва да направи пасха. Пасхата може да се направи само по закона на Любовта. Ако ти не любишъ, никога не можешъ да направишъ пасха. Защо? - Защото въ Любовта всѣкога има жертва. Кого ще жертвувашъ? - Себе си. Които люби, той най-първо ще пожертвува себе си. Ако вие не знаете, какъ да направите пасхата въ себе си, ако не знаете, какъ да се пожертвувате, вие не сте разбрали закона на Любовта. Значи, първо човѣкъ трѣбва да знае, какъ да направи своята пасха, а послѣ, да знае какъ да се пожертвува. Всички говоримъ за самопожертвуване, но трѣбва да знаемъ, какъ да става това самопожертвуване. Жертвата е общъ законъ за всички. Когато нѣкой се жертвува за мене, азъ гледамъ, какъ той изпълнява закона на жертвата, уча се отъ него. Слѣдъ това

пък азъ ще се пожертвувамъ за него. Първо се жертвува единъ, послѣ втори и т. н. Законътъ на жертвата е неизбъженъ. Нѣма да остане човѣкъ въ свѣта, който да не се жертвува. Когато дойдемъ до закона на жертвата, ние трѣбва да знаемъ, какъ да направимъ тази жертва. Не я ли направимъ, както трѣбва, тя е безполезна. Ако ти ходишъ на училище и не разбирашъ основнитѣ принципи на учението, или ако не разбирашъ дълбокия смисълъ на геометрията, на астрономията и на всички науки, които се прѣподаватъ, какъвъ смисълъ има твоео учение? Всички небесни тѣла иматъ своето дълбоко прѣдзначение “за врѣмена и за години.” Всѣка звѣзда, напримѣръ, прѣдставлява единъ листъ отъ свещената книга. Свещената книга пъкъ е небето, което виждаме надъ насъ. Слънцето прѣдставлява една отъ отворенитѣ вече страници на тази свещена книга. Единъ день този листъ ще се затвори, и на негово мѣсто ще дойде друго слънце, още по-свѣтло, съ съвсемъ другъ цвѣтъ отъ този, който сегашното слънце има.

Казвамъ: въ този смисълъ човѣкъ трѣбва да цѣни тази свещена книга, която му е дадена. Ако вие не разбирате сегашния си животъ, както сте създадени, какъ ще разберете живота, който е надъ васъ? Тѣй както сте събрани тука, не е важно само, какви сж отношенията ви едни къмъ други, но всѣка сутринъ, като ставате, всичкитѣ удове на организма трѣбва да иматъ правилни отношения къмъ човѣка, къмъ своя господарь: краката трѣбва да иматъ правилни отношения къмъ господаря си: очитѣ, ушитѣ, стомахътъ, дробоветѣ, мозъкътъ сжщо така трѣбва да иматъ правилни отношения къмъ своя господарь. Ако отношенията на нѣкой отъ тѣзи удове не сж правилни, тогава въ организма на неговия господарь се зараждатъ извѣстни болезнени състояния. Въз основа на този законъ, и господарьтъ на тѣзи удове, човѣкътъ, трѣбва да има правилни отношения къмъ тѣхъ. Щомъ е така, и нашитѣ отношения къмъ Божественото трѣбва да бждатъ правилни. Правилни ли сж отношенията ни къмъ Божественото, тогава всѣка сутринъ То ни посѣщава, слѣдъ което ние започваме работата си. Щомъ Божественото те посѣти, тогава ще дойде твоята майка, твоятъ баща, твоитѣ братя и сестри, които сж слуги на този великъ Божественъ човѣкъ, или тѣй наречения истински баща. Ти нѣма да видишъ Божествения човѣкъ, но ще видишъ Неговитѣ слуги, на които ще станешъ на кракъ, както ученицитѣ ставатъ на кракъ, когато учителътъ имъ влиза въ класъ. Когато слънцето изгрѣва, птичкитѣ ставатъ на кракъ и обръщатъ погледа си къмъ него. Когато слънцето изгрѣва, въ сърдцата, въ душитѣ на всички живи сжщества настава свещенъ трепетъ: всички растения, риби, птици, животни,

хора, даже и великитѣ духове затаяватѣ дишането си. И когато човѣкъ спи, той пакѣ усѣща изгрѣването на слѣнцето. И затова, правилно е, прѣди да е изгрѣло слѣнцето, ти трѣбва да бждеш на крака! Подѣ думата “слѣнце” се разбира онова вѣчно будно съзнание въ човѣка. Когато Богѣ иде въ свѣта, всички трѣбва да бждемѣ будни, на кракъ, за да възприемемѣ Неговитѣ свещени мисли. Той има желание да ни прѣдаде своето знание и да ни остави свободни, да реализираме Неговото знание въ живота си.

Казвате: защо трѣбва да лѣубимѣ, защо трѣбва да обичаме, защо трѣбва да учимѣ? На тѣзи въпроси не може да се даде никакѣвъ отговорѣ. Защо трѣбва да се раждате и да умираете? Защо трѣбва да спите и да ядете? Нѣма отговорѣ на тѣзи палеци въпроси, които днесѣ ви занимаватѣ. Ако се занимавате така, както до сега сте се занимавали, вие никога нѣма да дойдете до правилно разрѣшение на тѣзи въпроси. Питамѣ: когато плетете или шшете нѣщо, отѣ коя страна започвате - отдѣсно къмѣ лѣво, или отлѣво къмѣ дѣсно? Освѣнѣ това, защо платѣтъ, който толкова врѣме сте тѣкали, трѣбва да го разрѣзвате и послѣ отново да го зашивате? Защо кацарѣтъ трѣбва да нарѣзва цѣли дѣски на парчета и послѣ да прави отѣ тѣхѣ каци? Питамѣ: трѣбва ли всички хора да станатѣ бѣчвари, или грѣнчари? Прѣдставете си, че всички хора произвеждатѣ само бѣчви, или само грѣнци, дѣ ще изнасятѣ стоката си за проданѣ? Хората и безѣ това сж грѣнчари, защото мислитѣ, чувствата и желанията, които всѣки день формуватѣ, тѣ ги изнасятѣ на пазарѣ. Има ли кой да купи стоката ви? Въ това отношение вие мязате на фабриканти, които произвеждатѣ много стока, но стоката имѣ нѣма пазарѣ. Какво ще ви послѣдѣва тогава ? - Крахѣ. Ще дойдатѣ страдания, недоволства, болести и смѣртѣ въ живота ви. Като се намѣрите прѣдѣ такива изпитания, вие казвате: не разбираме смисѣла на живота.

Казвамѣ: докато живѣете по земному, вие не разбирате смисѣла на живота, и той не ви задоволява. Когато станете духовни, започвате да разбирате смисѣла на живота, и той вече ви задоволява. Когато единѣ български цигуларѣ тури цигулката на колѣното си и започне да свири, вие доволни ли сте отѣ неговото свирене? Не сте доволни. Самото поставяне на цигулката на колѣното, придава на музиката повече земенѣ характерѣ. Доиде ли нѣкой знаменитѣ европейски цигуларѣ, той туря цигулката подѣ шията си и започва да свири. Неговото свирене ви задоволява, защото самото гѣржане на цигулката, облезната на гѣрдитѣ, придава на свиренето духовенѣ характерѣ. Всички инструменти, които се подпиратѣ на гѣрдитѣ, сж отѣ благо-

родно произхождение.

Сега ние ще се приближимъ къмъ великата Истина въ живота, да си обяснимъ чръзъ нея всички прояви и явления въ цѣлокупния животъ. Напримѣръ, вие искате да свирите. Защо трѣбва да свирите? - За да влѣзете въ връзка съ всички сщщества. Музиката трѣбва да мине прѣзъ нѣколко фази, прѣзъ нѣколко съзнания, докато дойде до васъ. Вземете, напримеръ, цигулката. Тя е съставена отъ дърво, отъ струни - кожени и металически. Първата ви работа е да заставите мъртвото дърво, отъ което цигулката е направена, да пѣе. Майсторътъ, който е направилъ цигулката, той възкръсява дървото, отъ което тя е направена. Слѣдователно, когато започнете да свирите, първо вие имате отзвукъ на растението, отъ което е взето дървото за цигулката. Послѣ имате отзвукъ на животното, отъ чървата на което сж направени струнитѣ. Значи, първо пѣятъ растенията и животнитѣ, които сж дали отъ себе си материалъ за направата на цигулката.

Ето защо, когато нѣкой свири, вие чувате музиката, на която не знаете съдържанието. Тя е музика на растенията и на животнитѣ, но не и на човѣка. Първо се минава прѣзъ тѣхната музика, и когато дойдете до вжтрѣшния смисълъ, който е вложенъ въ музикалното произведение, тогава ще схванете музиката на човѣка. Значи, растенията и животнитѣ сж отлични музиканти. Първитѣ музиканти въ свѣта сж растенията. Тѣ свирятъ на флейта, флейтисти сж. Животнитѣ пѣкъ свирятъ на цигулка. Тѣ сж цигулари. Ако човѣкъ не разбира живота на растенията и животнитѣ, той не може да свири. Който иска да се запознае съ музиката, той трѣбва да изучава живота на растенията и на животнитѣ. Разбере ли човѣкъ живота на животнитѣ и растенията, щомъ започне да свири, тѣхнитѣ елементи ще влѣзатъ въ него, а слѣдъ това и Духътъ ще влѣзе въ него, като тълкувателъ на тоноветѣ. Духътъ ще въздействува на човѣка чръзъ ушитѣ му. Духътъ ще прѣдава, човѣкъ ще възприема. Разумниятъ човѣкъ пѣкъ ще прѣвежда езика на музиката. Когато слушате нѣкой цигуларъ вие трѣбва да тълкувате това, което той иска да изрази чръзъ цигулката си. Цигуларътъ прѣдава своята мисълъ въ образи, и ако човѣкъ не може да прѣведе тѣзи образи, той не разбира музиката. Слѣдователно, ако човѣкъ не започне съ музиката на растенията и на животнитѣ, на мѣлкопитаещитѣ, той не може да дойде до живота на духовнитѣ хора. Разбере ли живота на духовнитѣ хора, той ще дойде най-послѣ и до вокалната музика. Засага въ човѣшкия гортанъ се проявява само музиката на животното, но когато той се добере до възвишената

мисълъ, неговиятъ гортанъ ще започне да говори чрѣзъ музиката.

Сега, за да се доберете до възвишения животъ, всички трѣбва да свирите и да пѣте. Ако не можете сега, поне за въ бждеще трѣбва да се научите. Всѣки трѣбва да мине прѣзъ дисциплината на пѣнието и свиренето. Ако нѣкой има силно желание да свири, а нѣма условия, той може мислено да си вземе нѣкоя китара или гругъ нѣкакъвъ инструментъ и да си прѣдставлява, че свири, че дърпа струнитѣ. Ще кажете, че това е залъгалка. Не, това е приготовление за нѣщо велико. Великитѣ работи въ свѣта започватъ отъ малкитѣ нѣща. Запримѣръ, докато нѣкой писателъ напише нѣщо хубаво, той трѣбва прѣдварително да направи нѣколко опита, които изглеждатъ, като играчки, като забавления. По сжщия начинъ, искате ли да напишете нѣкоя дума красиво, вие трѣбва прѣдварително да се упражнявате върху нейнитѣ елементи, буквитѣ и, и тогава да я напишете, както искате. Въ първо време вие ще пишете, както малкитѣ дѣца. По-хубаво отъ тѣхъ не можете да пишете. За да пишете хубаво, вие трѣбва да знаете правилата на красивото писане. Запримѣръ, ако азъ напиша думата “мждрость” по всички правила на краснописането, който разбира тѣзи знаци, той ще прочете думата и ще каже: вие написахте думата “мждрость”. Който не разбира тѣзи знаци, ще каже: глупость е това! Обаче, не е достатъчно само да познаешъ написаната дума, но трѣбва да разгадаешъ, какво нѣщо е мждростта.

Питамъ: що е Мждростта? Мждростта е цѣль, смисълъ на човѣшкия животъ, който сега се създава. Когато животътъ произведе всички свои плодове, т. е. завърши своето развитие, тогава човѣкъ ще разбере, какво нѣщо е Мждростта, въ пълния смисълъ на думата. За сега ние пушаме листа, цѣвтимъ, завързваме плодове, и единъ день, когато напълно узрѣемъ, тогава ще разберемъ всички противорѣчия, които сжществуватъ въ живота. Значи, Мждростта е смисълътъ на живота. Любовта пѣкъ е законъ, който помага за реализиране великитѣ задачи на Мждростта. Истината сжщо така иде като велика помощница въ този пжтъ. Тя чъртае пжтя, по който могатъ да се достигнатъ цѣлитѣ на Мждростта. Слѣдователно, Любовта и Истината помагатъ за реализиране великитѣ цѣли на Божествената Мждрость, която цари навсѣкждѣ въ вселената. И затова всички трѣбва да обичате Мждростта съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила. Такъвъ е законътъ. Смисълътъ на живота сега, именно, въ това - да възлюбите Мждростта.

Мнозина схващатъ този въпросъ по другъ начинъ. И тѣ иматъ

право, но казвамъ: Мждростъта е свещениятъ пжтъ, по който трѣбва да вървите, и въ който Богъ призовава своитѣ дѣца. Нѣкой казва: азъ не мога да разбирамъ. Ако искате да разбирате, недѣйте ходи далечъ. Вие не разбирате много нѣща, защото се стремите да обхванете всичко изведнѣжъ. Когато дойдете до музиката, до поезията, напримеръ, стремете се да разберете близкитѣ нѣща, които срѣщате отлѣво и отдѣсно на пжтя си. Оставете настрана онѣзи тънки, фини нѣща, които сж още невидими за васъ. Радвайте се, че срѣщате нѣща, които не разбирате, или които не виждате и не сж ясни за васъ. Нека бждещето ви радва. Казвате: какво е нашето бждеще? Бждещето е светло. Нѣма по-велико, по-хубаво нѣщо отъ бждещето. Богъ царува въ бждещето. Тогава, има ли смисълъ да се плашите отъ него? Всички условия за вашето повдигане, всички условия за вашето развитие, всички условия за вашето щастие и сила, всички условия за вашето знание, всички условия за вашето безсмъртие и свобода, всички условия за реализиране копнежитѣ на вашата душа, се криятъ въ бждещето, въ което Богъ живѣе.

И тѣй, бждещето ви чака. Когато дойдете до него, вие трѣбва да бждете готови. Не сте ли готови, вие ще останете, като натоварени камили прѣдъ вратитѣ на града. Натоварената камила не може да мине прѣзъ Божествената врата. Дойде ли натоварената камила прѣдъ Божествената врата, тя непрѣменно трѣбва да се разтовари. На сжщото основание и вие трѣбва да се разтоварите. Когато имате тежестъ, неразбирания, всичко това показва, че вие сте натоварени хора. Натоваренитѣ хора дигатъ врява, шумъ, правятъ скандали. Кой търговецъ, кой адвокатъ не дига врява, шумъ? Търговецътъ купува - продава стока, пазари се, дига шумъ. Двама адвокати дигатъ шумъ, врява въ сжда. Защо? Който не разбира въпроса, ще каже, че тѣ се каратъ помежду си. Не се каратъ тѣзи адвокати, но разглеждатъ дѣло на нѣкой човѣкъ. Единиятъ адвокатъ го защищава и казва: този човѣкъ има право. Другиятъ казва: той нѣма право. Една американка, женена за богатъ търговецъ, помолила единъ день мжжа си да я заведе въ американската борса, да види, какво правятъ тамъ. - Нѣма защо да те водя на борсата, нищо особено нѣма тамъ, което да те интересува. - Не, искамъ поне единъ пжтъ да отида на борсата. Най-послъ мжжътъ и се съгласява и я завежда въ една отъ горнитѣ ложи на борсата. Едва седнала на единъ столъ, тя чула такава врява, такива викове и крѣсъци, каквито никога въ живота си не е слушала. - Слушай, не мисли, че съмъ толкова глупава. Азъ те помолихъ да ме заведешъ въ борсата, а ти ме заведе въ лудницата. - Слушай, жена, това е борса-

та. Азъ ти казахъ, че нѣма нищо интересно за тебе въ борсата. Това сж ученитѣ хора, които отъ въодушевление викатъ. - Чудно нѣщо! Какъ не ги е срамъ да викатъ толкова много. - Ще викатъ, разбира се. Слѣдъ една минута, или слѣдъ една секунда всѣки отъ тѣхъ може да бжде просякъ или милионеръ. Ако вика, той може да спечели и десетъ милиона; ако не вика, всичко ще изгуби. Тогава ще го хванатъ за краката и ще го изнесатъ навънъ. Питамъ: при таково положение на нѣщата, може ли човѣкъ да не вика? Които вика, той остава членъ въ борсата; който не вика, изнасятъ го навънъ.

Докато викате въ свѣта, вие сте въ борсата. Ама щѣлъ нѣкой вашъ братъ да се разсърди - вие не искате да знаете. Трѣбба да печелите! Щѣлъ нѣкой вашъ братъ да се съблазни отъ нѣщо. И за това не искате да знаете. Вие трѣбба да печелите! Или пъкъ нѣкой вашъ братъ изгубилъ вѣрата си. Нищо отъ това, случватъ се такива работи въ свѣта. Този човѣкъ си е изгубилъ вѣрата, защото вѣрата му, е била слаба малко кредитъ е ималъ той. Казвамъ: въ каквото положение и да се намира човѣкъ, животътъ, който има той, съ всички свои противорѣчия, струва повече, отколкото, ако е въ гроба. И най-лошиятъ животъ, който срѣщаме, струва милионъ пжти повече, отколкото живота въ гроба. Слѣдъ всичко това, трѣбба ли да се оплаквате, че вашиятъ животъ е неносенъ? Какво искате да направите въ живота си?

Нѣкой казва: азъ съмъ недоволенъ отъ живота си, искамъ да умра. Когато искате да умрете, това показва, че искате да се развържете. Така прѣвеждамъ желанието ви да умрете. Азъ съмъ готовъ да освободя кого и да е отъ васъ, но при слѣдното условие: цѣлъ день той ще оре подъ остена ми на нивата; и вечерята, като се върне, ще го освободя по всички правила: ще снема хомота му, ще го нахраня и ще го оставя да си почине. Въ това се заключава животътъ. Ние сме впрезгнати, и трѣбба да свършимъ работата, която ни е дадена за деня. Свършимъ ли работата си, вечерята господарятъ ни ще ни освободи, и свободата, която търсимъ, ще дойде. Онзи, който не е билъ впряганъ, и който не е извършилъ работата, която е трѣбвало да извърши прѣзъ деня, той не може да бжде свободенъ. Защо? - Защото на другия день ще бжде впрезгнатъ. Ако пъкъ днесъ извърши работата си, на другия день ще бжде свободенъ.

Това е великъ законъ, който наричаме законъ на разумнитѣ хора. Ние говоримъ за разумнитѣ хора, а не за голѣмитѣ. Не сж голѣмитѣ хора, които ще завладатъ свѣта; нито пъкъ малкитѣ хора ще завладатъ свѣта. Обаче, разумнитѣ хора ще завладатъ свѣта. Тѣ ще

бждатъ негови господари. Ако голѣмото може да завлада свѣта, тогава мамонтиѣ, тѣзи голѣми, прѣдпотопни животни, досега щѣха да го завладатъ. Ако голѣмото може да завлада свѣта, прѣди потопа имаше голѣми, гигантски дървета, на височина 500-600 м., които трѣбваше да завладатъ свѣта, но и тѣ не го завладаха. Слѣдъ тѣхъ дойдоха голѣмитъ млѣкопитающи, но и тѣ не го завладаха. Послѣ дойдоха хората исполнини, които сжщо не завладаха свѣта. Значи, силата не седи въ вѣншната голѣмина. И малкитъ сжщества не можаха да завладатъ свѣта. Това показва, че силата не седи и въ малкитъ нѣща. Най-послѣ дойдоха новитѣ, разумнитѣ хора, които разбраха, че силата седи въ мисълта. Силата на човѣка не е колебанието, че отъ него нищо не може да излѣзе. Напротивъ, въ тази мисълъ се крие човѣшкото безсилие. Казвамъ: ако си мамонтъ, нищо нѣма да излѣзе отъ тебе; ако си комаръ, нищо нѣма да излѣзе отъ тебе; ако си разуменъ човѣкъ, всичко може да излѣзе отъ тебе.

Значи, минауѣ и минауѣ при умножението и дѣлението даватъ плюсъ. Плюсъѣтъ е разумното начало въ свѣта. Слѣдователно, вие можете да имате грандиозни планове, но тѣ не могатъ да спасятъ свѣта. Тѣзи грандиозни планове нѣма да се реализиратъ. Вие може да имате микроскопични планове, като тѣзи на комаритѣ, но и тѣ не могатъ да спасятъ свѣта. Обаче, вашитѣ различни желанія и мисли могатъ да служатъ като тухли и циментъ за съграждане на Царството Божие. Тѣй щото разумното, което ние реализираме на земята, Богъ го взима и съ него съгражда бждещия животъ, въ който сега всички трѣбва да работимъ. Нѣкой казва: защо трѣбва да живѣемъ? Ние трѣбва да живѣемъ, за да събираме материалъ за съграждане на Царството Божие.

Казвамъ: върху това, именно, трѣбва да работятъ и ученицитѣ. Нѣкои казватъ: ние не сме голѣми хора въ свѣта, не сме силни. - Вие не се нуждаете отъ сила. - Ние нѣмаме пари. - И отъ пари не се нуждаете. - Ние не сме извѣстни хора. - И това не ви трѣбва. Вие се нуждаете отъ разумностъ. Имате ли разумностъ, бждещето е съ васъ. Щомъ сте разумни, всичко можете да направите. Слѣдователно, нашата сила не седи въ богатството, нито въ властьта, която имаме, нито въ знанието, което можемъ да придобиемъ, но въ служенето, което можемъ да извършимъ. Да служишъ на Бога, да чувствувашъ връзка съ Него и всѣкога да си готовъ на работа за Божието дѣло, въ това седи и силата, и богатството, и властьта, и знанието на човѣка. Нѣкой казва: азъ искамъ да стана проповѣдникъ. - Ако всички станете проповѣдници, кому ще проповѣдвате? - Азъ искамъ да стана

учителъ. - Ако всички станете учители, кого ще учите? - Азъ искамъ да стана пѣвецъ. - Ако всички станете пѣвци, на кого ще пѣте? - На себе си. - Щомъ можете да пѣте на себе си, тогава ще можете да проповѣдвате на себе си, ще можете и да учите себе си. На себе си всичко можете да станете, но искате ли да станете всичко това за хората, вие ще чакате вашия редъ. Въ вѣчността има мѣсто и време за всичко: и царъ ще бждешъ, и простъ човѣкъ ще бждешъ; и философъ ще бждешъ, и глупецъ ще бждешъ - всичко, каквото пожелаешъ, може да ти се даде. Що е вѣчността? - Вѣчността реализира всички противорѣчия, които съществуваатъ въ свѣта. Тя примирява, т. е. тя съгласува плюса и минуса въ свѣта.

Казвамъ: въ сегашния си животъ вие трѣбва да разбирате закона на бждещето. Нѣкой страда, защото е вързанъ. Щомъ е вързанъ въ тѣлото си, той не трѣбва да страда. Тѣлото е на Бога, и Той самъ ще го развърже. За какво сж дадени ржцете на човѣка? - Да пише. За какво му е дадена главата? - Да мисли, да съчинява поезия. Ако трѣбва да пишешъ, пиши; ако трѣбва да пѣешъ, пѣй; ако, трѣбва да свиришъ, свири; ако трѣбва да копаешъ, копай; ако трѣбва да работишъ, работи; ако трѣбва да ходишъ, ходи! Всѣка работа, сама за себе си, е важна споредъ закона на Божията Мждростъ, на която Любовта и Истината сж служители. Всѣка работа, колкото и микроскопическа да е тя, е свещена. Ако завържешъ връзките на обущата нѣкому, ти си извършилъ велика работа; ако си далъ нѣкому чаша вода, ти си извършилъ велика работа. Ти можешъ да кажешъ нѣкому само една блага дума, но тази дума има толкова тежестъ, колкото милионитѣ думи въ сто тома, написани отъ нѣкой ученъ или философъ. Всѣка дума трѣбва да се каже на своето мѣсто. Ако нѣкой човѣкъ напише сто тома, които не сж на мѣсто, единъ день Богъ ще го натовари да носи тази своя тежестъ. Ще видите, какъ единъ день Богъ ще натовари всички писатели, които не сж писали на мѣсто, да носятъ своитѣ книги на гърба си - своя собственъ товаръ. Който е много натоваренъ, много е писалъ; който малко е натоваренъ, малко е писалъ. Нѣкой ще каже: слава Богу, че нищо не съмъ писалъ. Питамъ: знаете ли, какъвъ товаръ прѣдставляватъ всички ваши мисли и желания, които сте реализирали и на които се дължи нещастиеото въ свѣта? Какво ще правите съ този товаръ? Знаете ли, каква отговорностъ носите върху себе си?

Време е вече да се ликвидира съ миналото. Вие създадохте голъма катастрофа въ свѣта. Слѣдователно, както създадохте тази катастрофа, както вързахте свѣта, така трѣбва да го развържете. Кои ще развържете? Кои ще освободите? Затворитѣ трѣбва да се

отворятъ, и праведните да се пуснатъ на свобода. Добрите хора раз-
вързвайте! Добрите хора събуждайте! Онѣзи пъкъ, които сега влизатъ
въ затворите, тяхното време послѣ ще дойде.

И тъй, важно е сега да схващате основната мисълъ на живота.
- Мждростта. Какво правите вие? Искате да се осигурите, да се
спасите. Оставете вашето спасение настрана. Казано е: “Когато
Духътъ на Истината дойде, Той ще ви научи на всичко.” И понеже
този Духъ ще учи хората, и вие трѣбва да се учите. Това значи, когато
Божественото дойде у насъ, то ще ни научи на всичко. Тамъ е силата
на човѣка. Ако Богъ е съ насъ, кой ще бжде противъ насъ? Казваме:
какво можемъ да направимъ ние? Нищо не можемъ да направимъ ние
сами, но съ Бога, който е у насъ, всичко можемъ да направимъ. Казвате:
кои сме ние? Ние, като хора, сме нѣщо подобно на животните; обаче,
ние сме съработници на Бога, които ще завършимъ Неговата работа.
Христосъ казва на учениците си: “Идете и проповѣдвайте моето
учение, и азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка.” “Даде ми се
всѣка властъ на небето и на земята”. По-нататкъ Христосъ казва:
“Идете и проповѣдвайте! Ако ви затворятъ, азъ ще ви освободя. Ако
ви биятъ, азъ ще се разправа съ тѣзи, които ви биятъ.” Казвате:
бѣдни сме, никой не ни дава пари. - Това зависи отъ васъ. Защо? -
Защото всички банкери служатъ на Христа. Ако сте съ Христа, вие
ще отидете при нѣкой банкеръ, и той веднага ще стане и ще каже:
заповѣдайте, има единъ записъ за васъ. Ако Христосъ не е съ васъ,
този банкеръ ще ви каже: господине, нѣмамъ пари на разположение.
Щомъ имате подписа на живия Господъ, на Христа, навсѣкждѣ ще ви
приематъ; щомъ не ви приематъ навсѣкждѣ, помнете, че Христосъ
не е съ васъ. Ако се карате и не се разбирате, Христосъ не е съ васъ.
Ако се карате и биете, но се разбирате, Христосъ е съ васъ. Той
казва: карайте се, бийте се, масажирайте се, налагайте се по всички
правила, но трѣбва да разбирате, защо се биете.

Нѣкой страда, че има ревматизъмъ, главоболие или друго нѣщо.
Казвамъ: това е една трудна задача, която трѣбва да разрѣшите. И
затова казвамъ: блажени страдащите; блажени, които иматъ боленъ
стомахъ; блажени, които страдатъ отъ главоболие; блажени, които
нѣматъ пари; блажени, които сж бездомници; блажени, които гладу-
ватъ. Въ това седе смисъла на живота. По-нататкъ казвамъ: щаст-
ливи сж онѣзи, които иматъ кжца; щастливи сж онѣзи, които ядатъ;
щастливи сж онѣзи, които учатъ. Значи, онѣзи, които нищо нѣматъ,
сж блажени; онѣзи, които иматъ, сж щастливи. По-това, именно, се
отличаватъ блажените отъ щастливите. Щастливиятъ може да ста-

не нещастенъ; блажениятъ е винаги блаженъ. Защо? - Понеже нѣма какво да му се вземе. Щастливиятъ, понеже има много нѣща, като изгуби това, което има, той става нещастенъ. Затова, именно, блаженитѣ седатъ по-горѣ отъ щастливитѣ.

Сега, като слушате тѣзи блаженства, вие се смѣете. Азъ наричамъ този смѣхъ свещенъ. Свещениятъ смѣхъ се прѣдизвиква отъ това, когато ние искаме да се освободимъ отъ нѣщо неестествено въ себе си, отъ нѣкаква несгода въ свѣта. Свещениятъ смѣхъ показва, че човѣкъ се освобождава отъ нѣщо неприятно. Човѣкъ, като се посмѣе малко, олеква му, състоянието му се променя, както на прашния барабанъ олеква отъ праха, като го удари барабанчикътъ. Дойде ли ти нѣкаква скърбъ или страдание, посмѣй се малко.

“Каквото вържете на земята, вързано ще бжде и на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бжде и на небето.” Законътъ е слѣдниятъ: каквото вържете въ себе си, ще бжде вързано и горѣ; каквото развържете въ себе си, ще бжде развързано и горѣ. Затова, вържете нѣщо въ себе си, а друго развържете. Каквото направите въ себе си, ще бжде направено и горѣ. Въ това седи вашата сила. Всѣки день трѣбва да вържете нѣщо и да развържете нѣщо. Скарайте си се съ нѣкого. Значи, свързали си се. Какво трѣбва да направите? Срецини този човѣкъ, пригърни го, ълуни го, раздрусай го, кажи му: не ми се сърди! Въ това седи силата на човѣка. Тѣй щото, разсърдишъ ли се съ нѣкого, не ходи да му искашъ извинение, но хвани го, пригърни го, ълуни го отъ едната, отъ другата страна. Речете ли да се извинявате, това сж официалности, това сж фарисейщини. Направилъ си грѣшка. Вземи четката, като художникъ, и поправи погрѣшката си. Кажи: не зная, какъ направихъ погрѣшката, но трѣбва да я поправамъ. Като поправишъ погрѣшката си, направи едно угощение, покани всичкитѣ си приятели и кажи: много съмъ радостенъ, ще ви дамъ банкетъ. Защо? - Защото изправихъ една своя погрѣшка. Ако искате да бждете ученици на новото учение, така трѣбва да постъпвате. Казвате: хайде да се примиримъ! Какъ ще се примирите? Дадохте ли банкетъ? Вие още банкетъ не сте дали, а казвате, че ще се помирите. До края на тази година всѣки отъ васъ ще даде банкетъ, че сте се помирили съ единъ отъ вашитѣ неприятели. Опитайте се да се помирите съ този, когото не можете да търпите, когото не искате да видите. Само по този начинъ ще опитате вашата сила.

Когато нѣкой иска да извърши една работа, но не успѣва, той казва: нѣмамъ условия. Какви условия искашъ? Казвамъ: и при вързването, и при развързването се изискватъ Божествени условия. Затова

се изискват знания. Напримѣръ, когато нѣкой човѣкъ не може да прощава, той трѣбва да знае, кои сж причинитѣ за това. Причината, дѣто този човѣкъ не може да прощава, се дължи на това, че у него не е развитъ съответниятъ центъръ, който се намира горѣ на главата. Този центъръ е свързанъ съ извѣстни козмически сили. Ако този центъръ не е добръ развитъ у човѣка, той не може да прощава. Когато този центъръ е въ хармония съ други сили, съ други центрове и способности, които дѣйствуватъ въ човѣшката душа, тогава и човѣкъ е готовъ да прощава. Ако този центъръ не е въ хармония съ другитѣ сили и способности въ човѣка, той и да иска да прощава не може. Това мѣсто на главата, отъ което зависи, дали човѣкъ прощава, или не, може да се събуди.

Прѣдставете си единъ мжжъ, който не може да прощава. Нека нѣкоя хубава жена, у която способността да прощава е силно развита, се докосне леко до главата на този мжжъ, дѣто е мѣстото на този центъръ, вие ще забѣлжите, че този човѣкъ моментално се променя. Той е готовъ вече да прости, даже да даде пари, или да направи нѣкаква голѣма жертва. Значи, тази хубава жена има противоположни чувства и енергии въ себе си въ сравнение съ тѣзи на дадения мжжъ, затова тя му подѣйствува въ благоприятенъ смисълъ. На сжщото основание, по обратенъ пжтъ, вие можете да заставите нѣкой човѣкъ да не прощава. Какъ? Пратете при него нѣкоя грозна жена, въ която способността да прощава не е развита, и я накарайте да пипне този центъръ на главата на мжжа. Този човѣкъ моментално се измѣня, той вече не е готовъ да прощава. Това сж закони, които дѣйствуватъ въ живота. На тѣзи закони ние всѣки день ставаме жертва. Наблюдавайте, да видите, какъ се проявяватъ тѣзи закони въ самитѣ васъ. Ставате сутринъ бодри, весели, добръ разположени. Не се минава единъ часъ, вие вече не сте разположени, сърдите се за нѣщо. Дайте си отчетъ, отговорете си философски, коя е причината за това нѣщо. Богъ е сжщъ по отношение васъ, съ нищо не се е измѣнилъ. Ангелитѣ сж сжщи, а само вие сте недоволни. Коя е причината за вашето недоволство? Причината не е нито въ Бога, нито въ ангелитѣ, но вие сте въ дисхармония съ Божественитѣ сили. Вие си давате единъ, другъ отчетъ, но все ви мжчи нѣщо. Най-послѣ, по-нѣкакъвъ начинъ успѣвате да възстановите отношенията си къмъ Бога, и веднага това, което ви мжчи, пада, а въ съзнанието ви се явява свѣтлина. У хора, които не могатъ да прощаватъ, очитѣ потъмняватъ; тѣ сж винаги недоволни. Тѣзи пѣкъ, които лесно прощаватъ, иматъ свѣтълъ погледъ; тѣ сж винаги доволни.

И сега, ако вие не се запознаете съ вътрешната психология на живота, ще останете въ голѣмо невѣжество. Когато слънцето изгрѣва, прѣдъ насъ се разкрива нова областъ. То ни дава възможность да видимъ всичко, което въ тъмнината, въ невѣжеството не можемъ да разберемъ и научимъ. Върху тѣзи въпроси, които разглеждаме сега, ние можемъ да разискваме само днесъ, при днешната слънчева енергия. Утрѣ ще се разглеждатъ съвсѣмъ други въпроси. Свѣтлината, която ни се изпраца отгорѣ, мислитѣ, които възприемаме отъ невидимия свѣтъ и желанията, които имаме въ себе си днесъ, всичко това се дължи на участието, което висшите същества взиматъ, за да ни повдигнатъ. И ако ние не работимъ съ тѣхъ заедно, нѣма да имаме дълъ въ извършената отъ тѣхъ работа. Ако ги слушате, тѣ ще ви научатъ, какво да правите, какво да говорите. Невъзможнитѣ нѣща за човѣка сж възможни за Бога. Съзнание се изисква отъ всички! Вие трѣбва да разбирате живота разумно, понеже той не може да се измѣни заради васъ. Като казвамъ, че животътъ не може да се измѣни, разбирамъ, че споредъ законитѣ, които Богъ е създалъ, животътъ, наистина, е неизмѣненъ. Щомъ е така, ние трѣбва да изучаваме тѣзи закони и да се приспособяваме къмъ тѣхъ, а не законитѣ да се нагаждатъ къмъ насъ. По този начинъ ние ще се приближимъ до опитната страна на живота.

“Каквото вържете на земята, вързано ще бжде и на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бжде и на небето.” Сега, онѣзи отъ васъ, които могатъ да помагатъ, трѣбва да помагатъ; които могатъ да учатъ, трѣбва да учатъ. Отъ всинца ви се изисква ново знание: не какво е казалъ нѣкога Моисей, нито какво сж казали прѣди нѣколко хиляди години пророцитѣ, нито какво е казалъ прѣди 2,000 години Христосъ. За насъ е важно това, което сегашниятъ животъ ни носи; за насъ е важно това, което сега Моисей говори; за насъ е важно това, което сега пророцитѣ говорятъ; за насъ е важно това, което сега Христосъ говори; за насъ е важно това, което Богъ сега ни изявява. Условиата прѣди 2,000 години сж били едни, а сега сж други. Съглователно, ние трѣбва да съгласуваме нашето минало съ настоящето, понеже миналитѣ погрѣшки се изправятъ само въ настоящето. Ние не трѣбва да съгласуваме сегашното си вѣрюю съ вѣрююто на миналото. Напротивъ, ние трѣбва да съгласуваме миналото си съ сегашното, т. е. нашиятъ дълбински животъ трѣбва да съгласуваме съ живота, който сега имаме, когато сме станали по-възрастни. Затова, именно, всички трѣбва да имате широта, просторъ въ душитѣ си, да прощавате. Нѣма по-велико нѣщо отъ това, човѣкъ да прощава,

както Богъ изисква. Това е великъ законъ.

Човѣкъ трѣбва да учи, както Богъ изисква; той трѣбва да обича Истината, както Богъ изисква, както небето изисква. Подъ думата “небе” азъ разбирамъ всички съвършени сжщества, които сж завършили своето развитие. Тѣ иматъ силно желание да помогнатъ на всички, които искатъ да минатъ по тѣхния пжть. Тѣ идватъ да ви посрещнатъ на пристанището, както онѣзи, които ви обичатъ, идватъ да ви посрещнатъ, когато чуватъ, че паракодътъ пристига на пристанището. Въ този случай Любовьта прави връзка между васъ и висшитѣ сжщества. За кого ви посрѣщатъ? Тѣ ви посрещатъ за онова Велико Общо Начало, което живѣе, както у тѣхъ, така и у васъ. Тѣ посрѣщатъ Бога, който живѣе у васъ; и вие посрѣщате Бога, който живѣе у тѣхъ. Когато посрѣщашъ нѣкой човѣкъ, ще го посрѣщнешъ заради Бога, който живѣе у него. Когато прощавашъ на нѣкой човѣкъ, ще му простишъ заради Бога, който живѣе у него; когато залюбишъ нѣкой човѣкъ, ще го залюбишъ заради Бога, който живѣе у него. Нѣмашъ ли тѣзи разбираия, нищо не можешъ да постигнешъ.

Казвамъ: вие трѣбва да дойдете до истинското знание. За тази цѣль трѣбва да имате единъ ключъ. Ако нѣмате елементарнитѣ познания, ако нѣмате необходимия за тази цѣль ключъ, вие ще изпагнете въ вжтрѣшно противорѣчие, въ вжтрѣшни погрѣшки. Ако дамъ всѣкому отъ васъ по единъ милионъ стерлинги, какво ще направите? Тукъ ще останатъ най-много десетъ души, а всички останали ще трѣгнатъ по свѣта: нѣкои ще ударятъ на ядене и пиене; други ще отворятъ фабрики; трети ще купуватъ и продаватъ и т. н. И ако ви повикатъ да дойдете на клась, вие ще кажете: сега сме много заети, нѣмаме врѣме. Когато бждемъ по-свободни, тогава ще дойдемъ. Досега вие сте били търговци, но сте изяли всичкото си богатство, и затова сте дошли да учите. Като свършите този курсъ, пакъ ще ви кредитиратъ, пакъ ще отидете въ свѣта, да видятъ тамъ, какво сте усвоили отъ Божественото. Това, което учите, трѣбва да го приложите.

И тѣй, не се спирайте върху личния животъ. Не е важно, дали вашата личностъ е съ нѣщо засегната. Важно е, дали хората почитатъ Любовьта, Мждростьта и Истината. Освѣнъ това, важно е още, дали името Божие царува въ свѣта, и дали хората се подчиняватъ на Божия законъ. Ако човѣкъ се подчинява на Божия законъ, неговата личностъ ще бжде свещена; не се ли подчинява, и личността му нѣма да бжде свещена. Като зачитаме този законъ и му се подчиняваме, ние ще внесемъ въ съзнанието си мисльта, че трѣбва да станемъ проводници на великата Божия мисль. Всички трѣбва да станемъ

фарове, да светимъ. Ние трѣбва да бждемъ като съврѣмненитѣ топове, въ които, като турятъ граната и запалка, да стане силно избухване, вслѣдствие на което гранатата, т. е. мисълта да отлети далечъ, да раздруска въздуха наоколо, и всички да познаятъ, че тази мисълъ е Божествена, а не човѣшка.

Сега, вашитѣ разбирания трѣбва да бждатъ широки, въ хармония съ общия законъ. Запримѣрь, като влѣзете въ нѣкой университетъ, вие трѣбва да зачитате неговитѣ закони; като влѣзете въ нѣкоя гимназия, вие трѣбва да зачитате нейнитѣ закони; като влѣзете въ нѣкоя държава, сжщо тѣй трѣбва да зачитате установенитѣ отъ нея закони. На сжщото основание, като влѣзете въ духовния свѣтъ, и тамъ трѣбва да зачитате законитѣ. Ако вие не зачитате законитѣ на държавата, и ако тя отъ своя страна не зачита законитѣ на друга държава, какво може да се постигне? - Нищо. Разбирания сж това!

Казвате: какъ да завързваме и да развързваме? Христосъ казва: "Дѣто сж двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ." Значи, ако Христосъ е между васъ, и вие ще знаете, какъ да вързвате и развързвате. Сега прѣвеждамъ: ако между вашитѣ мисли и желанія се наредятъ и Христовитѣ мисли и желанія, вие всичко можете да направите; ако между вашата любовъ дойде Христовата Любовъ, вие всичко можете да направите; ако между вашето знание дойде Христовото знание, вие всичко можете да направите.

Слѣдователно, каквото вързвате, вързвайте разумно, а не глупаво. Вързвайте разумно, развързвайте разумно! Учете разумно! Обичайте се разумно! Ходете разумно! Всичко правете разумно! Това е задачата на ученика, който е призванъ въ сегашния вѣкъ да служи на новата епоха, на новата ера, която настава. Само по този начинъ и вие ще можете да реализирате всичкитѣ си желанія. Нѣма да остане нито едно ваше желание, което да не се реализира, но при условие, щото това желание да бжде въ съгласие съ желанята на всички съврѣшени сжщества.

Сега, като на ученици, азъ ви пожелавамъ да вързвате и да развързвате разумно. Пожелавамъ ви още да бждете свободни, да учите добръ, да ходите въ пжтя на Истината. И втори пжтъ, като ви срещна, всички да бждете запалени свѣщи!

II. Бесѣда отъ Учителитѣ,
държана на 13 юли, 1930 г. Изгрѣвъ.

Чръзъ него стана.

“Всичко чръзъ Него стана: и което е станало, нищо безъ Него не стана¹.”

Въ живота на човѣка е потрѣбна поне една опорна точка. Човѣшкото съзнание се събужда, когато има опорна точка. Когато човѣкъ изгуби своята опорна точка, тогава всички негови прояви - мисли, желаня, дѣйствиа, сж разпокъсани, безсъзнателни, или тѣй наречени свободни, безволеви. Вие си загавате въпроса: тогава, какъ трѣбва да постъпимъ практически, отгдѣ да започнемъ?

“Всичко чръзъ Него стана.” Има нѣщо у човѣка, чръзъ което всичко е станало. То е прѣдпоставка, аксиома, която не може да се доказва, но се приема наготово. Човѣкъ трѣбва да приема тази аксиома на основание на законитѣ въ науката. Ти започвашъ нѣкаква работа, но непрѣменно трѣбва да прѣдпоставишъ нѣщо, което да приемешъ абсолютно, безъ никакви съмнѣния. Ако не приемешъ тази прѣдпоставка, нищо нѣма да направишъ. Казвашъ: какво трѣбва да правя?

“Всичко чръзъ Него стана.” Щомъ всичко чръзъ Него е станало, Той казва, какво трѣбва да направишъ днесъ. Въ Неговия планъ всичко е прѣдвидено. Щомъ не знаешъ, какво да правишъ, ти си въ безсъзнателния животъ. Щомъ знаешъ какво да правишъ, ти си въ съзнателния животъ. Подъ самосъзнателенъ животъ ние разбираме етапъ на животнитѣ; подъ съзнателенъ животъ разбираме етапъ на хората, а като се говори за свръхсъзнателенъ животъ, разбира се етапъ на ангелитѣ. Слѣдователно, съзнанието на животнитѣ е на по-низко стъпало отъ нашето. Вслѣдствие на това мислитѣ на животнитѣ сж въ зависимостъ отъ нашитѣ мисли. Животнитѣ правятъ всичко, каквото ние помислимъ. Ти намислишъ да откраднешъ нѣколко черешки отъ нѣкое дърво и току-вижъ - нѣкоя птичка възприеме твоята мисль: кацне на една череша и си открадне нѣколко черешки. Кои може да хване тази птичка на черешата? По кой законъ ще я сждятъ? Кои стражаръ ще тръгне да я гони?

Казвамъ: всички наши мисли се проектиратъ въ съзнанието на по-низкостоящи отъ насъ същества. Единъ день, когато нашитѣ мисли се реализиратъ, тѣ ще се върнатъ по обратенъ пжтъ къмъ насъ, и ние ще разберемъ, каква пакостъ сами сме си направили. Отъ насъ зависи и положението на животнитѣ. Ако ние мислимъ разумно, и тѣ ще постъпватъ разумно. Въ този смисль казвамъ: хората сж свободни да крадатъ, но единъ день, когато животнитѣ започнатъ да крадатъ и да ядатъ тѣхния трудъ, тѣхната работа, както скакал-

¹ Иоана 1:3

цитъ изяждатъ нивитъ, само тогава тѣ ще разбератъ, какво сж направили.

И тѣй, първото положение: грѣйте въ ума си мисълта, че “всичко чрѣзъ Него стана.” Приемете тази мисълъ като аксиома, защото има нѣщо разумно въ живота, на което човѣкъ трѣбва абсолютно да се подчинява. Искашъ да направишъ нѣщо - не бързай! Допитай се до разумното начало въ себе си, трѣбва ли да направишъ това нѣщо, или не. Казвашъ: искамъ да се проявя. Попитай разумното начало въ себе си, да се проявишъ ли, и по какъвъ начинъ да се проявишъ. Въ какво сеги проявлението на човѣка? Да допуснемъ, че нѣкоя мома иска да се прояви. Азъ взимамъ формитъ такива, каквито сж, безъ да турямъ друго нѣкакво съдържание въ тѣхъ. Когато нѣкоя мома иска да се прояви, това подразбира, че тя иска да се облѣче хубаво, и дѣто мине, на всички да обърне внимание. Трѣгне по улицитъ - никого не срѣща. Отиде на хорото, и тамъ нѣма хора. Всички сж отишли на работа. Тя ходи тукъ-тамъ, разхожда се, но онзи, за когото се е облѣкла, не е тамъ, нийде не го срѣща. И съврѣменнитъ хора понѣкога мязатъ на тази мома, която се е облѣкла хубаво, но не срѣща своя лобимъ. Облѣкатъ се съ най-новата си идея и трѣватъ на хорището. Като не срещнатъ това, което търсятъ, тѣ казватъ: не стана тази работа! Защо? - Защото гайдарджията го нѣмаше. Тѣзи, които трѣбваше да играятъ на хорото, сж отишли по своята работа.

Общата работа въ свѣта е Божествена. Това, върху което всички хора едновременно се съгласяватъ, е Божествено. Човѣшката работа съставлява срѣдоточие въ живота, въ което всички органи се събиратъ. Докато всички органи се събиратъ въ това срѣдоточие, дотогава всички работи вървятъ добре. Единъ день, обаче, когато или ржката, или прѣститъ само, или ушитъ, или очитъ, или другъ нѣкакъвъ удъ кажатъ, че иматъ особено мнѣние върху живота, и се отдѣлятъ отъ общия организъмъ, ние усещаме, че у насъ настава нѣкаква вътрѣшна дисхармония. Сжщото нѣщо става и въ различнитъ общества. Нѣкой отъ членоветъ на дадено общество казва: азъ съмъ на особено мнѣние. Добрѣ, бжди на особено мнение, но запитай се първо, дали твоето особено мнѣние е въ хармония съ Божественото у тебе. Ако е въ хармония, въ природата ще се заблѣжи единъ малкъ придаткъ. Когато врѣмето се подобрява, въ термометъра, както и въ барометъра, се заблѣзва извѣстно повдигане на живака, което показва, че има малка придобивка. За да се придобие нѣщо ново въ живота, непрѣменно извѣстна енергия трѣбва да се влѣе, да се придаде къмъ това, което първоначално е било. Напримѣръ, ако въ термоме-

търа се вложи известно количество енергия, която повдига живака, непременно и въ барометъра става сжщото повдигане на живака. Слѣдователно, щомъ нѣкоя мисль е Божествена, тя винаги прѣдизвиква повдигане на живака въ термометъра на вашето сърдце и въ барометъра на вашя умъ. Щомъ въ вашитѣ термометри не става никакво повдигане, а напротивъ, забѣлзва се спадане на живака у тѣхъ, това показва, че имате отрицателни мисли. Прѣдставете си, че вие туряте на огъня бобъ, искате да го сварите много добре. Обаче, забѣлзвате, че вашиятъ термометъръ спада на 10 градуса подъ нулата. При това положение, колко врѣме трѣбва да гържите боба на огнището, за да заври? Колкото и да седи бобътъ на огнището, той нѣма да заври, защото при тази температура огънятъ не може да гори. Обаче, повдигне ли се температурата на водата до 100 градуса, вие ще знаете, че при тази температура и при съотвѣтно неи налзгане, слѣдъ единъ часъ най-много, ще имате добръ сваренъ бобъ.

И тѣй, животътъ придобива смисль само въ Божественитѣ прояви. Когато изпаднешь въ безизходно положение, нѣмашъ опорна точка, не знаешъ вече, какво да правишь, ти започвашъ да мислишь едно, второ, трето, искашь по своему да създадешъ своя свѣтъ. За да създадешъ свой свѣтъ, ти непременно трѣбва да имашъ образци. Имате ли образци? Нѣмате. Понѣкога малкитѣ хора сж много смѣшни, когато искатъ да станатъ по-умни отъ Бога и отъ природата. И затова, слушате нѣкой да казва: азъ ще създамъ нѣщо. - Какво ще създадешъ? - Ще нарисувамъ единъ образъ. Питамъ: ако единъ художникъ се роди самъ въ свѣта, безъ никакви образци, какво ще може да нарисува той? Ако нѣма образци, той нищо не може да нарисува. Всѣки художникъ трѣбва да има модели, отъ които да рисува. Нѣкой казва: азъ трѣбва да обичамъ! И когато проявявате любовта си, пакъ трѣбва да имате модель. За да обичашъ, ти трѣбва да имашъ модель прѣдъ себе си. Казвате: ние можемъ и безъ модели да обичаме, т. е. безъ обекти. Азъ искамъ да ви обърна внимание на това, че Любовта не е отъ материаленъ характеръ. Тя не спада къмъ врѣмѣнитѣ прояви на живота. Любовта е извѣнъ врѣмето. Тя е най-реалното нѣщо въ живота - нито се губи, нито се създава. Любовта не може да се хване. Тя е непрѣривно течение. Всѣки, който има любовь въ себе си, все може да направи нѣщо. Нѣкой казва: азъ не чувствувамъ никаква любовь. Ако нагласишь съзнанието си въ хармония съ Божественото, ти можешъ веднага да почувствувашь любовта на цѣлото Битие. Казано е: "Богъ е Любовь." Значи, ангелитѣ горѣ иматъ любовь, и сжществата на земята сжщо иматъ любовь. Щомъ нѣкой човѣкъ каже,

че той не познава Любовта, това показва, че неговото съзнание не е въ хармония съ Божественото, вслѣдствие на което той се чувствува нещастенъ. Нещастieto на хората произтича отъ факта, че тѣхното съзнание не е въ хармония съ Божественото. На какво се дължи това? - Нѣкакъвъ бръмбаръ е влѣзълъ въ ума имъ.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, да видете, какво прѣдставляватъ бръмбаритѣ, които хората сами създаватъ. Единъ день ученицитѣ отъ единъ американски колежъ рѣшили да изпитатъ своя професоръ по зоология, доколко той познава тѣнкостиитѣ на своя прѣдметъ. За тази цѣль тѣ рѣшили да комбиниратъ единъ особенъ видъ бръмбаръ, съставенъ отъ части, взети отъ разни видове бръмбари. Така, тѣ взели главата отъ единъ бръмбаръ, краката отъ другъ, крилицата отъ трѣти, трупчето отъ четвърти, и отъ тѣзи отдѣлни части съставили цѣль бръмбаръ, който поднесли на своя професоръ съ думитѣ: господа професоре, намѣрихме особенъ екземпляръ бръмбаръ, но не знаемъ, какъ да го класифицираме. Професоритѣ имъ отговорилъ: това е хъмбъкъ, т. е. вашъ бръмбаръ, вие сами сте го създали. Той не се отнася къмъ никоя категория на бръмбаритѣ. И вие сега ще създадете подобенъ бръмбаръ въ ума си и ще кажете: защо Господъ тури този бръмбаръ въ ума ни? Господи, какво да правимъ сега съ този бръмбаръ? Къмъ коя категория на бръмбаритѣ да го причислимъ? Господъ ще ви запита: защо отрѣзахте главата на живия бръмбаръ, за да създадете този хъмбъкъ?

Казвамъ: това е противорѣчие, наистина, но цѣлиятъ животъ е пълненъ съ редъ противорѣчия, на които вие трѣбва да правите правилни преводи. Напримѣръ, често дохождатъ при мене сестри и братя да се оплакватъ, че еди-кой си билъ невнимателенъ, студентъ къмъ тѣхъ. Като дойдатъ при мене, тѣ сами седатъ по 2-3 часа, разказватъ, каквото трѣбва и не трѣбва, безъ да бждатъ поне малко внимателни въ това, че азъ имамъ нѣкаква важна работа и нѣмамъ свободно врѣме да изслушвамъ тѣхнитѣ оплаквания. Тѣ не разбиратъ, че изпадатъ въ сжщото положение, както онѣзи, отъ които се оплакватъ. Щомъ нѣкой човѣкъ е студентъ къмъ васъ, придайте му малко топлина. Какъ? - Като накладете подъ него малко огънь. Еди-кой си нѣмалъ добри обръщения къмъ васъ. Дайте му една кесия съ златни звонкови монети, и ще видете, какви хубави отношения ще има той къмъ васъ. Оплаквате се още, че еди-кой си сестра не ви посѣщавала. Казвамъ: направете една хубава баница, нагответе най-хубавото и вкусно ядене, изпратете и единъ автомобилъ и я поканете, да видете, нѣма ли да ви посети.

Азъ забълъзвамъ, че нѣкои отъ новитѣ хора мязатъ на царски синове, иматъ високо мнѣние за себе си. Срѣщамъ една сутринь едно куче, което върви съ увиснала наголу опашка и си казва: не знамъ, какво да правя. Тази работа нѣма да я бжде! Като ме видѣ, то погледна къмъ мене, възприе мисълта ми, вирна опашка нагорѣ, тръгна напръдъ и си каза: ехъ, и азъ мога да мисля, като тебе. Въ това врѣме срѣщу кучето излъзоха 4-5 дѣца, взеха камъни отъ улицата и започнаха да го замърватъ. То почна да квичи и избѣга, съ увиснала наголу опашка. Докато вървеше съ мене, кучето искаше да ми покаже, че и то може да направи нѣщо, но като го познаха дѣцата, излъзе, че то не може да направи това, което искаше. Защо? - Защото дѣцата го биятъ. Като отминаха дѣцата, кучето дойде при мене и ми каза: тѣзи дѣца не сж тѣй благородни, като тебе. Какво има? - Го попитахъ азъ. То кротко се приближи къмъ мене и започна да се умилква. Азъ го погалихъ малко и му казахъ: ти трѣбва да бждешъ умно куче, защото, като тебе, има много дѣца съ вирнати опашки. Съ вирната опашка работа не става. Съ този умъ ти нищо не можешъ да направишъ. Докато носишъ този умъ, дѣцата могатъ да ти пукнатъ главата. Сжщото нѣщо се отнася и до хората. Често условията въ живота могатъ лошо да ви изненадатъ. Разумнитѣ хора, като разбератъ това, избѣгватъ условията, които могатъ да ги изненадатъ. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ седи на пжтия, дѣто минава натоварена кола. Какво трѣбва да направи той? Ако е разуменъ, той трѣбва да се отбие настрана. Не е ли разуменъ и не се отбие, колата ще го прѣгази. Това сж положения, съ които се обяснява истинскиятъ животъ.

Истинскиятъ животъ започва съ движения. Има съзнателни и несъзнателни движения. Ако движенията на човѣка не сж въ зависимостъ отъ съзнанието му, той нищо не може да направи. Неволнитѣ, несъзнателнитѣ движения сж извънъ човѣшкото съзнание. Нѣкой човѣкъ има обичай да се почесва по носа, задъ ухото, нѣкъждѣ по главата, безъ да разбира смисъла на тѣзи движения. Щомъ не разбира тѣзи движения, той напразно иждивява енергията си. Ако ги разбира и върши съзнателно, тѣзи движения ще му помогнатъ при много трудни моменти на живота.

Казвамъ: като ученици, вие трѣбва да разбирате съзнателнитѣ движения въ себе си; послѣ трѣбва да разбирате съзнателнитѣ движения на животнитѣ, докато дойдете до положение да разбирате съзнателнитѣ движения на човѣка, изобщо. Най-първо трѣбва да бждете господари на своето тѣло. Човѣкъ, който не е господарь на своето тѣло, не може да бжде господарь и на външнитѣ условия. Защо?

- Защото външните условия се подчиняват на господаря на организъм. Вие можете да срещнете някакво прѣпятствие на пътя си, но ако заповѣдате на ржцѣтъ си, тѣ ще бждатъ силни да дигнатъ това прѣпятствие. Ако не заповѣдате на ржцѣтъ си, тѣ ще бждатъ слаби, не ще могатъ да прѣмахнатъ прѣпятствието отъ пътя ви, и вие ще чакате да мине този или онзи човѣкъ, да го дигне. Съ това вие ще изгубите много време. Движенията, които ние правимъ, иматъ външна, видима или материална страна, а сжщеврѣменно иматъ и невидима, духовна страна. Запримѣръ, движенията на ржцѣтъ и на краката си ние наричаме материални, но сжщеврѣменно тѣ прѣдставляватъ съзнателни актове на ангелитѣ. Ако знаете сжщинскитѣ причини за движението на ржцѣтъ и на краката си, само съ едно гласване на перото вие бихте разрѣшили всички мжчности въ живота, както и самия животъ. Напримѣръ, като дигнешъ ржката си нагорѣ, въ това движение вече е опрѣдѣлено, каква работа трѣбва да свършишъ и какъ да я свършишъ. Щомъ дигнешъ ржката си съзнателно, ако трѣбва да учишъ, ти ще знаешъ, отгѣ да започнешъ; ако трѣбва да рисувашъ, ще знаешъ, отгѣ да започнешъ; ако си сиромашъ, ще знаешъ, гѣ трѣбва да отидешъ. Ти дигашъ ржката си и не знаешъ, какво да правишъ и гѣ да отидешъ. Ученъ човѣкъ си, носишъ подъ мишницата си свещената книга, въ която е вложено щастие на твоя животъ, но не можешъ да четешъ по нея, не я разбирашъ.

Сега, срѣдне ви нѣкой човѣкъ въ гората и казва: горѣ ржцѣтъ! Вие не знаете значението на тѣзи думи. Когато каже “горѣ ржцѣтъ,” този човѣкъ иска да бжде свободенъ, да ви обере. Така прави и дяволътъ. Той дойде при васъ, каже ви “горѣ ржцѣтъ,” обере ви и си замине. Когато нѣкой разбойникъ или апашъ те обере и те остави живъ, ти казвашъ: обра ме, но слава Богу, че останахъ живъ. При това положение никой не те гържи отговоренъ. Обаче, когато дяволътъ те обере, той ще те постави въ положение да направишъ някакъвъ грѣхъ. Въ този случай вече ти си отговоренъ за своитѣ гѣйствиа. Когато обиратъ единъ човѣкъ, сжществуваатъ гѣ различни положения: ако те обиратъ, т. е. ако ти си обраниятъ, самъ ще понесешъ отговорността. Обаче, ако си слуга при нѣкой богатъ господарь, който ти е далъ да носишъ паритѣ му и изъ пътя те обиратъ разбойници, тогава господарьтъ ти ще те гържи отговоренъ. Ти трѣбва да върнешъ паритѣ, които си изгубилъ. Сжщото нѣщо става и въ духовния свѣтъ. Дойде дяволътъ при тебе и ти казва: горѣ ржцѣтъ! Ти дигнешъ ржцѣтъ си, и дяволътъ те обере, но въ психическия свѣтъ тебе гържатъ отговоренъ, а не дявола. Значи, дяволътъ прави грѣхове, а тебе гър-

жати отговоренъ. Казвашъ: какво трѣбва да правя? Ти не трѣбва да минавашъ прѣзъ този пжтъ, дѣто има засада противъ тебе.

Единъ американски лѣкаръ ми разправяше една отъ своитѣ опитности въ Нью-Йоркъ. “Разхождамъ се изъ улицитѣ на Нью-Йоркъ, и, по едно врѣме, единъ апашъ ме спира и ми казва: моля, господине, имате ли да ми размѣните една сума? Имамъ нужда отъ дребни пари. - Извинете, нѣмамъ, господине. - Какъ тѣй? Човѣшко е да услужите, когато Ви молятъ. Като взе да настоява, азъ схванахъ мисълъта му. Той имаше намѣрение да ме обере. И въ това врѣме, докато азъ бъркамъ въ кесията да търся дребни пари, той ще я грабне отъ ржцѣтъ ми и ще избѣга. И слѣдъ това, иди го търси изъ Нью-Йоркъ!” Понѣкога и дяволътъ постѣпва така съ васъ. Той дойде при васъ и казва: моля ви се, можете ли да ми размѣните една банкнота? Имамъ нужда отъ дребни пари. Вие казвате: чакай да направя едно добро! Бръквате въ кесията си да търсите дребни пари, но дяволътъ я грабва отъ ржцѣтъ ви и уфейква. Казвамъ: много отъ спороветѣ между васъ се дължатъ на това, че вие вадите кеситѣ си, за да размѣните пари на дявола, но той грабва кесията ви и бѣга.

Въ окултната школа не се позволяватъ безсъзнателни движения. Тамъ всѣка мисль трѣбва да бжде строго опрѣдѣлена. Влѣзете ли въ нѣкое свето мѣсто, вашиятъ умъ трѣбва да бжде заетъ изключително съ велики, съ свѣтли мисли. Тѣй щото, каквото става, кажете: “Всичко чрѣзъ Него стана!” Въ човѣка има Божествено Начало, чрѣзъ което всичко става. Той може да не знае, кое е Божественото, но това нищо не значи. Нима ученикътъ, който отива на училище да учи, знае, какво ще прѣподава учительтъ му? Той не знае, какво ще прѣподава неговиятъ учитель, но трѣбва да влѣзе въ класа, да седне на мѣстото си и съ всичкото си търпѣние да чака, учительтъ да прѣподаде урока. Учительтъ има свои начини, методи на прѣподаване, които ученикътъ не знае. Работата на ученика е само да учи. Като усвои първо отдѣление, той минава въ второ, послѣ въ трето и най-послѣ въ четвърто отдѣление. Ученикътъ минава отъ отдѣление въ отдѣление, отъ класъ въ класъ, както тоноветѣ въ музиката вървятъ послѣдователно, единъ слѣдъ другъ, или, както художникътъ туря една боя слѣдъ друга, докато нарисува цѣлата картина.

Казвате: ние знаемъ всички тия нѣща. Щомъ ги знаете, нарисувайте единъ човѣшки образъ! Вие нарисувате какъвъ и да е образъ и мислите, че това е голѣмо изкуство. За да може единъ образъ да прѣдставлява нѣкакво изкуство, въ него трѣбва да изпжкватъ тѣзи отличителни чърти, съ които природата го е създала. Ако не можешъ

да схванешъ отличителнитѣ чѣрти на едно лице и не можешъ да ги нарисувашъ, ти не си художникъ. Напримѣръ, очитѣ у нѣкои хора сж много изпжкнали, у други - много вдлъбнати, у трети - много отворени и т. н. Когато прѣкарате една хоризонтална линия прѣзь очитѣ, отъ голѣмината на жлтитѣ, които се образуватъ подъ и надъ тази линия, се опрѣдѣля характерътъ на човѣка. Ако жгълтътъ, който се образува, е остъръ, този човѣкъ не може да бжде нито кроткъ, нито спокоенъ. Ако имате отношения съ този човѣкъ, той цѣлъ день ще ви вари, ще ви пече на огъня, както вие варите и печете яденето. Ако главата на нѣкой човѣкъ е тѣсна при ушитѣ и на темето горѣ, на този човѣкъ вие не можете да разчитате. Той и да иска да свѣрши нѣкаква работа, не може, нѣма сили да устои на нея. Ще видите, че той остава работата на половина. Главата на това мѣсто трѣбва да бжде най-малко 15 см. широка. Ако пѣкъ главата на нѣкой човѣкъ задъ ушитѣ е несъразмѣрно развита въ сравнение съ другитѣ и центрове, у такѣвъ човѣкъ е силно развито чувството на страха, както у животнитѣ. Вслѣдствие на това чувство, краката на много животни се силно продѣлжаватъ. Страхътъ е най-високото чувство, до което животнитѣ сж се домогнали. Човѣкъ, у когото чувството страхъ е силно развито, той мисли само за себе си, за своя животъ; той не е човѣкъ на новитѣ идеи. Ако между линиитѣ на главата, на лицето и на ржката у човѣка нѣма правилни съотношения, такѣвъ човѣкъ не може да устоява на новитѣ идеи. Още при пѣрвитѣ мжчнотиши, които срещне, той ще каже: това не е за мене. Мжчнотишитѣ могатъ да произтичатъ, както отъ самитѣ обстоятелства, така и отъ неразбиране законитѣ на природата.

Често мнозина се спиратъ да обмислятъ въпроса, дали пжтътъ, по който вървятъ, е правъ, или трѣбва да взематъ друга нѣкаква посока. Това сж обикновени разсжждения. За васъ е важно да знаете, какъ да прѣкарате днешния день. Този день е важенъ за васъ. Ако знаете, какъ да го прѣкарате, той ще опрѣдѣли останалитѣ дни прѣзь годината. Има извѣстни съотношения, извѣстни вжзли въ природата, които ние наричаме съзнателни вжзли. Когато дойдете до единъ отъ тѣзи вжзли, вие трѣбва правилно да го разрѣшите, защото това опрѣдѣля вашето положение за дълъгъ периодъ отъ врѣмена и години.

За изяснение на тази мисль ще ви приведа слѣдния примѣръ. При единъ богатъ американецъ отиватъ нѣколко млади момчета за работа, всѣко отъ тѣхъ съ прѣпоржчително писмо. Американецътъ взима писмата на всички просители, прочита ги и намира, че всички сж много хубаво написани, но нито едно отъ тия момчета не го задово-

лява. Той ги погледва въ лицето и имъ казва: ще ви имамъ прѣдъ видъ. Най-послѣ влиза единъ младъ момъкъ, покланя се вежливо и още съ влизането си, хвърля погледъ изъ стаята, послѣ къмъ пода, дѣто вижда единъ листъ. Навежда се, дига листа отъ земята и се отправя къмъ господаря съ думитѣ: господине, азъ уда при васъ за работа, но нѣмамъ никакво прѣпоржчително писмо. Този младъ момъкъ не знаеше, че прѣпоржчителното му писмо бѣше той самъ. Той се прѣпоржча още съ повдигането листа отъ земята. Американецътъ си казва: този младъ човѣкъ е за мене. Той обича чистотата, той може да въведе редъ и порядъкъ.

Казвамъ: ако способността въ областта на мозъка, дѣто се намира разумността, съзнанието на човѣка, не сж развити, той всѣкога ще се натѣква на противорѣчия въ живота, и каквато работа започне, нѣма да я свърши. Прѣди всичко у васъ трѣбва дъ бжде развита способността да схващате формитѣ на нѣщата. Не можете ли да схващате формитѣ, вие не може да имате и правилни разбираня. Щомъ знаете формитѣ на тѣлата, вие трѣбва да знаете и тѣхната тежестъ, да знаете, съ какво разполагате въ всѣки даденъ случай. И най-послѣ, вие трѣбва да знаете и обема на тѣлата. Ако единъ зидаръ нѣма понятие отъ формата, отъ тежестта и отъ обема на камънитѣ, съ които ще си служи, той нѣма да знае, дѣ и какъ да ги постави въ постройката. Затова, именно, когато отдѣлнитѣ камъни се спояватъ, трѣбва да се знае, въ какъвъ редъ и порядъкъ да се поставятъ. Който не знае да ги поставя, той ще създаде голѣма неправилностъ въ градежа. Слѣдъ като съградите една кжща, вие трѣбва да я боядисате. За боядисването и вие трѣбва да разбирате цвѣтоветѣ, да имате въ себе си чувството на художникъ. Ако това чувство у васъ не е развито и се заемете съ боядисването на нѣкоя кжща, втори пжтъ никоѣ нѣма да ви потърси. Ако сте художникъ, и това чувство у васъ не е добръ развито, каквато картина и да нарисувате, никоѣ нѣма да я хареса. Освѣнъ това, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да съпоставя нѣщата. Всѣко нѣщо трѣбва да се постави на своето мѣсто, както числата въ математиката се поставятъ на своето мѣсто. Въ това отношение математиката спада къмъ тѣй нареченитѣ спомагателни способности у човѣка. Много отъ вашитѣ неприятности се дължатъ на това, че у мнозина тѣзи спомагателни способности не сж развити. Освѣнъ тѣзи, има и тѣй нареченитѣ литературни способности у човѣка. Литературнитѣ способности спадатъ къмъ музикалитѣ. Между музиката и литературата има нѣщо общо. Всѣко нѣщо има опрѣдѣленъ тонъ, опрѣдѣленъ звукъ, който вие трѣбва да схващате.

Въ този смисъл всѣко живо сщичество има опрѣдѣленъ начинъ на ходене, на движение. Ако не разбирашъ тона, ритмуса на неговото движение, не може да има съединителна нишка между тебе и него, и тогава ти нито ще възприемашъ, нито ще давашъ.

Слѣдователно, когато почнемъ да боравимъ въ висшия свѣтъ, ще видимъ, че тамъ тонътъ е още по-добрѣ проявенъ. Ако не разбираме тона на Божествения свѣтъ и ритмуса на духовния свѣтъ, ние не можемъ да се молимъ, не можемъ да имаме съобщения съ възвишения свѣтъ. Отъ това глѣдище, молитвата е нагласяване съ съзнанията на висшите свѣтове. Това нагласяване е подобно на нагласяване струнитъ на цигулката. Цигуларътъ първо настройва цигулката си и слѣдъ това вече започва да свири, споредъ правилата и законитъ на музиката. Когато нѣкой пита, защо трѣбва да се моли, то е все едно да пита, защо трѣбва да свири. Човѣкъ трѣбва да свири, за да дойде въ връзка съ съзнанието на природата, въ връзка съ висшия свѣтъ. Прѣди всичко, човѣкъ трѣбва да свири за себе си. По този начинъ той възприема музиката отъ висшите свѣтове, а сжщо така я прѣдава. Ето защо, необходимо е всички религиозни общества да започватъ своята работа съ музика и пѣсень. Съ това тѣ обръщатъ внимание на възвишенитъ сщичество отъ духовния свѣтъ, че искатъ да служатъ на Бога. Тѣзи сщичество се заинтересуватъ отъ тѣхъ и казватъ: нека слѣземъ, да видимъ, какво правятъ тия хора тамъ. Тѣзи сщичество, като по-умни отъ насъ, щомъ слѣзатъ на земята, винаги ни оставятъ по нѣщо: този остави нѣщо, онзи остави нѣщо, и работата трѣбва напредъ.

Казвате: живата религия не се нуждае отъ наука, нито отъ молитва, но само отъ мисълъ. Какъ можете да мислите безъ знания, безъ молитва? Ако разсжждавате по този начинъ, вие ще се намърите въ положението на евреитъ, които, прѣди явяването на Моисея, сж правили тухли въ Египетъ. Опрѣдѣлено имъ било тогава, по колко тухли на день трѣбва всѣки отъ тѣхъ да изработи. За тази цѣль, за изработване на тухлитъ, Фараонътъ имъ давалъ и слама, и глина, и всички необходими пособия. Но впоследствие, когато тѣ започнали да изискватъ своето освобождение, Фараонътъ имъ отнелъ материалъ, както и всички останали пособия, при което имъ изисквалъ пакъ сжщото число тухли на день. То е все едно да ви заповѣда нѣкой да направите хлѣбъ, безъ да ви даде брашно, мая, вода и соль. Отукъ видимъ слѣдното заключение: да мислишъ, трѣбва да имашъ брашно, вода, соль, мая и най-послѣ запаленъ огънь, на който да туришъ всички тия елементи. По този начинъ само може да се свърши известна

работа.

Казвамъ: ако вървите по стария път, макаръ и да сте въ нова обстановка, вие пакъ ще гледате, дано баща ви остави нѣкакво наследство, да прѣкарате по-лесно живота си. Така разсѣждаватъ и хората отъ старото учение. Нѣкой отъ тѣхъ, като забатачи много, казва: като се помоля на свети Никола, той все ще ми помогне, ще ми остави нѣщо за прѣживяване. Ти не разчитай на свети Никола, но разчитай на себе си. Ти трѣбва да знаешъ, че свети Никола, за да стане такъвъ, най-първо той е разчиталъ на себе си. И руснацитѣ разчитаха на свети Никола, но отидоха. Като дойдоха болшевицитѣ въ Русия, повече отъ три милиона народъ трѣбваше да излѣзе вѣнъ отъ прѣдѣлитѣ на своето отечество. И ти, ако не мислишъ правилно, ще дойдатъ болшевицитѣ да турятъ редъ и порядъкъ въ твоитѣ мисли. Какво трѣбва да правишъ? Ще мислишъ, прѣди още да сж дошли болшевицитѣ у тебе. Казвате: това е рускиятъ болшевикъ. - Оставете настрана руския болшевикъ. Питамъ: какво ще правишъ ти, ако рускиятъ болшевикъ дойде у тебе? Подъ “болшевикъ” азъ разбирамъ всѣки, който дохожда въ дома ти, разрушава старото и поставя новъ редъ и порядъкъ въ всичко. Когато дойдатъ разбойници въ нѣкоя къща, мислите ли, че слѣдъ като си заминатъ тѣ, всичко ще бжде въ редъ и порядъкъ? Обаче, това е само отрицателната страна на болшевизма. Той има и положителна страна.

Сжщото се отнася и до Бога. Често ние говоримъ, че Богъ е Любовь, благость, милосърдие, и т. н. Богъ е Любовь само за онѣзи, които Го любятъ. За онѣзи, които не Го любятъ, Той има друго лице. Когато обичашъ нѣкого, и когато той тѣ обича, работата върви добръ. Дѣто не сжществува любовь, работата не върви добръ. Любовьта е ключъ на съзнателнитѣ движения. Любовьта е сила, която събужда човѣшкото съзнание. Когато не обичашъ нѣкого, ти казвашъ: петъ пари не давамъ за този човѣкъ. Щомъ го обикнешъ, ти вече се събуждашъ и си готовъ да направишъ нѣкаква услуга или жертва за него. Щомъ не обичашъ нѣкого, веднага отношенията помежду ви се измѣнятъ. Слѣдователно, Любовьта е законъ, който опрѣдѣля отношенията между хората. Любовьта не е само приятно чувство, нито приятно разположение, но тя прѣдставлява правилни отношения на сжщества съ висша интелигентностъ. Съ нея ние трѣбва да разрешимъ най-труднитѣ задачи въ живота. Ти искашъ да бждешъ щастливъ и казвашъ: да се ожения ли, или да не се женя. Ако се ожения, ще имамъ ли къща, ще имамъ ли дѣца, ще бждатъ ли живички, ще бждатъ ли умнички, ще имамъ ли свекърва или тѣща и т. н. Казвамъ: ако ти

си разуменъ човѣкъ, ако имашъ отличенъ ум и добръ развито сърдце, и ако твоитѣ природни способности сж разработени, тогава всичко, каквото започнешъ, ще успеешъ. Ако имашъ разумно сърдце, съ хармонично развити чувства, ти ще прѣдизвикашъ въ себе си и хармонични мисли. Сърдцето обикновено управлява задната част на мозъка, задната част на главата, а умътъ - прѣдната част на мозъка, челото отпрѣдъ. Слѣдователно, ако твоето сърдце е добро, то ще прѣдизвика добри, хубави мисли у хората; ако пъкъ сърдцето ти е лошо, то ще прѣдизвика лоши мисли у хората, вслѣствие на което ти самъ ще създадешъ нещастieto си. Понеже сърдцето управлява задната част на главата, то държи кормилото; умътъ пъкъ е капитанътъ, който дава разпорежданията си, опрѣдѣля насоката на движенията. Значи, сърдцето изпълнява заповѣдитѣ на капитана, и, като кормило, обръща парахода на една, или на друга страна. Съ ума си ние даваме директива на движенията, къмъ които се стремимъ. Само капитанътъ знае, къмъ кое пристанище трѣбва да върви, а сърдцето, т. е. кормилото само изменя задната част на парахода.

Нѣкой пита: защо сърдцето ми трѣбва да бжде развито? - Здраво кормило е нужно на парахода. - Защо умътъ ми трѣбва да бжде развитъ? - Защото капитанътъ трѣбва да бжде на своето мѣсто, на своя корабъ. Ако капитанътъ не е на своето мѣсто, и ако кормилото не е на своето мѣсто, тогава гдѣ ще отиде корабътъ? Той ще отиде, гдѣто не трѣбва. Въ такъвъ случай тѣлото е корабътъ, а умътъ и сърдцето сж капитанътъ и кормилото на този корабъ, които ни движатъ къмъ пристанището на онзи свѣтъ, гдѣто ни е опрѣдѣлено да стигнемъ. Сега ние отиваме къмъ пристанището на щастieto. Ако ви запитатъ нѣкои, накждѣ отиватѣ, вие ще имъ кажете, че отивате къмъ пристанището на щастieto. Като стигнемъ тамъ, ще разтоваримъ частъ отъ стоката си, ще натоваримъ нова стока и ще тръгнемъ къмъ пристанището на блаженитѣ. Казано е: "Блажени ницитѣ духомъ." Какво значи това? - Блажени онѣзи, които сж стигнали до пристанището на щастieto. Ти не можешъ да бждешъ блаженъ, докато не си щастливъ. Въ всички постѣпки на природата има голѣма послѣдователность. Ти не можешъ да бждешъ добъръ, докато не си уменъ; ти не можешъ да бждешъ уменъ, докато не си добъръ.

"Всичко чрѣзъ Него стана." Божественото у васъ едновременно е и добро, и разумно. То е съвършено. Щомъ всичко стана чрѣзъ Него, когато се обръщаме къмъ Божественото у насъ, ние трѣбва да имаме търпѣние да чакаме, докато получимъ Неговия отговоръ. Ние

трѣбва да слушаме добръ, съ внимание, безъ да запитваме, дали Господь ще ни приеме, или не. У Бога има слѣдната отличителна чѣрта: Той никога не отказва на желанията на хората. Каквото му поискате, Той никога не отказва. Богъ може само да забави реализирането на вашитѣ желания, но никога нѣма да ви откаже. Каквото поискате, Той ще ви го даде, обаче, вие носите послѣдствията на вашитѣ желания. Ако тѣ сж на мѣсто, добръ ще бжде и за васъ; ако не сж на мѣсто, толкова по-злѣ за васъ. Щомъ пожелаешъ нѣщо, Богъ само те запитва: това, което искашъ, обмисли ли го добръ? Може нѣкому да дойде на умъ да направи нѣщо зло. Богъ го пита: ти обмисли ли добръ това, което искашъ да направишъ? Изобщо, вие трѣбва да бждете внимателни къмъ това, което искате. Защо? - Защото, каквото помислите, каквото пожелаете, ще ви се даде. Ако днесъ пожелаешъ нѣщо, то може да ви се даде слѣдъ 20 години. Затова човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ въ своитѣ желания. Запримѣрь, нѣкоя млада мома желае да срещне единъ младъ, хубавъ момѣкъ, въ когото да се влюби. Обаче, Богъ сега, именно, не и праца такъвъ момѣкъ. Тогава тя се оженва за другъ, когото не обича, нито харесва и е недоволна отъ своя животъ. Когато стане 40 годишна жена, тя среща 25 годишенъ младъ, хубавъ момѣкъ, въ когото се влюбва и се чуви, какво да прави. По този начинъ идатъ изкушенията въ живота. Или пѣкъ нѣкоя момѣкъ мечтае за красива, хубава мома, а Богъ му изпраца грозотия. Обаче, нѣма да мине дълго врѣме, и той ще срещне нѣкоя красива жена. Не е лошо човѣкъ да се стреми къмъ красотата. Тя е толкова потрѣбна за живота, колкото сж потрѣбни хлѣбътъ, чувствата и мислитъ за човѣка.

Сега, като се говори за Любовьта, много отъ съврѣменнитѣ хора иматъ извратени понятия за нея, считатъ я нѣщо подобно на чувството, което човѣкъ изпитва, когато пие. Това не е любовъ, това е чистене. Всичко онова, което Любoвьта дава и всичко онова, което Любoвьта взима, е свещено. Всички прояви на Любoвьта сж свещени. Ако въ ума на човѣка влиза образъ, който не е свещенъ, той вече не спада къмъ свещенитѣ образи на Любoвьта. И ако такъвъ човѣкъ ви обича, вие никога не можете да бждете доволни отъ него. Той казва: азъ обичамъ еди-кого си, но вие не сте доволни отъ него. Тогава едно отъ двѣтъ е вѣрно: или ти не го разбирашъ, или той не те разбира. Въ душата на онзи, който истински обича, има благородство: той не допуша въ ума си абсолютно никакви задни мисли. Той е честенъ, прямолинеенъ, и всичко, каквото върши, е за негово добро и за доброто на този, когото обича. Ако дойде у дома ви, той ще ви донесе щастие;

ако дойде на нивата ви, всичко ще тръгне по медъ и масло. Намърите ли се въ трудно положение, пакъ той ще ви даде нѣкакъвъ съветъ, ще ви дойде на помощъ. Дойдете ли до закона на Любовта, чръзъ Него, именно, свѣтътъ ще се поправи.

“Всичко чръзъ Него стана.” Ако любовта ти не може да събуди твоя умъ, това не е любовъ; ако твоята любовъ не може да те направи герой, това не е любовъ. Любовта прави хората смѣли, разумни. Чръзъ нея всичко се постига. Писанието казва: “Всичко чръзъ Него стана, нищо безъ Него не стана.” Кое е това Него? - Божественото въ човѣка. Щомъ е така, не търсете помощъ отвънъ. Първо търсете Божественото, а външната помощъ ще дойде сама по себе си. Казвате: ние не сме Го намърели още. Не, всички сте Го намърели, а сега трѣбва да минете въ втората фаза. Щомъ сте намърели Божественото, пазете отношенията си къмъ Него. Прѣдставете си, че нѣкой отъ васъ е цигуларъ, иска да си купи хубава цигулка. Той има приготвени пари за нея, но цигулка търси. Тръзва по дюкянитѣ: отива въ единъ, въ втори, въ трети дюкянъ, докато най-послъ намира цигулка, каквато търси. Щомъ намѣри цигулката, той трѣбва да се научи да я пази. Сжщото може да се каже и за васъ: намърите ли Божественото, трѣбва да се научите да го пазите. Изгубите ли Божественото, всѣки день ще губите най-красивитѣ нѣща, които имате. Вие губите най-хубавитѣ и свѣтли мисли, както и най-хубавитѣ си чувства, за нищо и никакво. Нѣкога имате велики мисли, можете да станете гениални хора, но срещне ви нѣкой, посочи ви една малка погрѣшка, и вие веднага се спирате въ пжтя си. По този начинъ изгубвате случай да влѣзете въ Царството Божие, да постигнете своитѣ идеали.

И тъй, запишете въ ума си мисльта: “Всичко чръзъ Него стана.” Намърите ли се въ нѣкакво затруднение, обърнете ума, сърдцето си къмъ Бога, да събудите всичко красиво у васъ и кажете: “Всичко чръзъ Него стана.” Така ще се събуди вѣрата, а вѣрата ще събуди у васъ Любовъ къмъ Бога. Обичате ли Бога, Той ще започне да мисли за васъ, и по единъ или другъ начинъ ще изправи живота ви. Не се ли изправи живота ви, погрѣшката е ваша. Това показва, че любовта ви е малка.

Мнозина казватъ: Учительтъ може да направи всичко. Какво мога да направя, това само азъ зная. Вие не знаете, какво азъ мога, и какво не мога. Въпросътъ е, какво вие можете и знаете. Има нѣща, които азъ по никои начинъ не мога и не искамъ да направя. Запримѣрь, азъ пушки не искамъ да правя; кеситѣ на хората не искамъ да взимамъ; главитѣ на хората не искамъ да чупя; да лѣжа хората, не искамъ. Тъй

щото, колкото съмъ слабъ въ едно отношение и не подържамъ никакви желания въ тази областъ, толкова съмъ силенъ въ друго отношение. Сжщото желая и на васъ: за нѣкои нѣща да бждете слаби, а за други - силни, да нѣма подобни на васъ. Често се забѣлъзва обратното: вие сте силни въ това, което азъ не мога и не искамъ да правя, а сте слаби въ това, въ което азъ съмъ силенъ. Казвамъ: бждете слаби въ това, което и азъ не правя, и силни въ това, въ което и азъ съмъ силенъ. Този е правиятъ пжтъ въ живота.

Сега, прѣведете мисльта ми. Да бждешъ силенъ въ злото, това е качество на дявола. Въ нѣкои отношения той е много силенъ. За това той заслужава похвала. Напримѣръ, никой не е въ състояние да уплаши дявола въ тъмнината. Тамъ е неговото царство. Въ тъмнината той е смѣль, рѣшителенъ, всичко може да направи. Обаче, запалили ли една малка свѣтица, слѣда не остава отъ него. Молете се да не правите като дявола и да не изпадате въ неговитѣ ржцѣ. Попагнете ли въ ноктитѣ му, граснете една кибритена клечка и ще се освободите отъ него. Тази мисль прѣведена означава: мжчноштитѣ въ свѣта се прѣмахватъ само чрѣзъ свѣтлината на човѣшката мисль. Мисльта е Божественото у насъ. Когато нашата мисль светне, когато почнемъ да мислимъ, ние знаемъ, че всичко чрѣзъ Него стана. Щомъ умътъ ни работи, ние казваме: "Всичко чрѣзъ Него стана." Щомъ сърдцето ни дѣйствиува, ние казваме: "Всичко чрѣзъ Него стана." Оттукъ виждаме, че Божественото заповѣдва и управлява свѣта. И когато ние мислимъ, Божественото работи у насъ; когато ние обичеме, сжщо Божественото работи у насъ. Каквото става, чрѣзъ Него става. Това, което Богъ мисли, това, което Той съ ржцете си върши, всичко е на своето мѣсто. Азъ искамъ да схванете тази мисль и да я приложите въ живота си, да стане практична. Азъ не искамъ да ви неславямъ, непременно да приемете всичко изведнѣжъ. Това, което е хубаво отъ стария животъ, дръжете го, оставете го въ кжщи, а всички стари, окжсани грехи изхвърлете навънъ, изчистете кжщитѣ си отъ тѣхъ. Тѣ не сж потрѣбни. Направете вжтрѣшенъ прѣводъ на тѣзи думи, какво, именно, прѣдставляватъ старитѣ, окжсани групи.

Философията на живота седи въ слѣдното: въ каквито отношения или връзки ви е поставилъ Богъ съ хората, вие все ще придобиеите нѣкаква полза отъ тѣзи хора. Всѣки човѣкъ, който ви е обърналъ внимание съ нѣщо, той ще внесе доброто въ вашия животъ; и коумто вие обърнете внимание, по сжщия начинъ ще внесете нѣщо добро въ неговия животъ. Тѣй щото всички ваши срѣщи, всички познанства, връзки и отношения, които имате, било съ нѣкое растение, животно,

човѣкъ, или съ ангелъ, всички тия сжщества все ще оставятъ у васъ извѣстни мисли или чувства, извѣстни блага отъ това, което Богъ имъ е далъ. Всичко това ще мине прѣзъ вашитѣ души. И тогава, ако искате да бждете богати, мислете върху благоприятнитѣ условия, които Богъ ви е далъ. Рагвайте се на тѣлата, които Богъ ви е далъ; рагвайте се на сърцата, на умоветѣ си; рагвайте се на своитѣ нови разбирания!

Нѣкоя казва: азъ не съмъ като другитѣ хора. Защо искате да бждете като другитѣ хора? Защо трѣбва да правите сравнение? Казватъ нѣкои: ние не даваме петъ пари за свѣта. Не, хората на новото учение не трѣбва да говорятъ така. Свѣтътъ е на мѣстото си, обаче новитѣ хора не трѣбва да се забавляватъ съ свѣта. Въ единъ стихъ Христось казва: “Азъ победихъ свѣта.” Значи, свѣтътъ, е побѣденъ отъ Божественото. Щомъ е победенъ, той е вече въ властѣта на Христа. Има нѣщо, съ което вие трѣбва да се борите. Това, съ което трѣбва да поведете разумна борба, е вашата плътъ. Както Христось побѣди свѣта, така и вие трѣбва да побѣдите вашата плътъ. Богъ казва: “Ако вие побѣдите вашата плътъ, азъ пъкъ ще смиря сатаната прѣдъ мене.” Вие сега искате да побѣдитѣ дявола, безъ да се замисляте върху това, че той е голъмъ пехливанинъ. Всѣки, които се е опитвалъ да побѣди дявола, все е билъ тѣпканъ. Да се борите съ дявола и да искате да го побѣдите, то е все едно, да играете ролята на нѣкоя си Симеонъ, отъ еленскитѣ села, който се борилъ съ една буга, т. е. съ единъ бикъ и пожелалъ да го побѣди. Като срещналъ този бикъ, той го хваналъ за рогата и казалъ: въ името на Господа Исуса Христа! - И започналъ да се бори съ него. Бикътъ го повалилъ на земята и започналъ да го тѣпче. Той викалъ, молилъ се за помощъ; дошли хора, които едва го спасили. “Чудно нѣщо!” - Казалъ Симеонъ: “Нито Исусъ Христось, нито азъ можахме да побѣдимъ този бикъ.” Каква нужда имаше да ходи и да хваща бика за рогата? Бикътъ не се побѣждава лесно. Борбата е у самитѣ насъ. Ние трѣбва да се изучаваме, а не да се терзаемъ, че това нѣмаме, онова нѣмаме. Всѣки отъ васъ е способенъ за нѣщо, но той трѣбва да започне отъ това, за което е способенъ. Нѣкоя отъ васъ може да не е роденъ за музикантъ, но може да пѣе, да разбира музиката. Другъ нѣкоя не може да бжде художникъ, напримѣръ, но може да разбира художеството. Коя жена не знае да боядисва? Ако не може да бжде художникъ, тя може да измаже кжщата си. И това е изкуство. Ще боядиса кжщата си отвѣнъ и отвѣтрѣ съ нѣколко различни бои.

Основната мисълъ отъ цѣлата бесѣда е слѣдната: “Всичко

чрѣзъ Него стана”. Ако ви се прѣподава тази обективна наука, вие ще се уморите. Доjde ли човѣкъ до положението да се проучва, да се анализира, той пада духомъ. Мнозина иматъ неправилни възгледи за живота, но като се поставятъ на научна база, тѣ виждатъ, че работитѣ имъ не сж така съвършени, както сж си мислили. Това не трѣбва да ви обезсърчава. Прѣдъ васъ сега велика задача: да работите за създаването на новия човѣкъ. У човѣка има нови способности, нови мисли, нови чувства, нови методи, нови условия, при които той трѣбва да развива гениалността у себе си. Вие прѣминахте фазата на обикновенитѣ хора; сега сте въ фазата на талантливитѣ, но цѣльта въ живота ви е да влѣзете въ фазата на гениалнитѣ. Гениалността се придобива по строго наученъ начинъ. Въ сегашния животъ на хората не се изисква само набожностъ. Когато човѣкъ се моли, той трѣбва да знае, защо се моли; той трѣбва да знае, защо прави добро. Всѣко нѣщо, което човѣкъ върши, трѣбва да бже строго опрѣдѣлено.

Казвамъ: всѣки трѣбва да се стреми да стане гениаленъ. Гениалниятъ човѣкъ има една хубава чѣрта въ своя характеръ; той никога не дава обявления. Той работи за себе си. Дали ще го знаятъ, или не, той не се интересува затова. Талантливиятъ човѣкъ е като американцитѣ: каквото открие, съобщава го по всички вѣстници. Той съобщава не само своитѣ изобрѣтения, но и тѣзи на гениалнитѣ хора. Който иска да стане виденъ човѣкъ въ свѣта, той трѣбва да знае, че това не е качество на гениалния човѣкъ. Гениятъ е доволенъ отъ себе си. Той иска, каквото изнамѣри и създаде, да го прѣдаде и на другитѣ хора даромъ.

“Всичко чрѣзъ Него стана”. Нѣкои отъ васъ разбиратъ този въпросъ добрѣ, а други могатъ и да го приложатъ, но въ приложението ще срещнатъ голѣми мжчнотиш. Трудно е да се дойде извѣднѣжъ до този възвишенъ животъ, но въ труднитѣ работи има вжтрѣшна красота. Най-лесниятъ начинъ за постигане на този животъ е, когато човѣкъ се ржководи отъ мисълта “Всичко чрѣзъ Него стана”. Иначе, ако човѣкъ мисли, че самъ трѣбва да уреди живота си и нѣма кой да му помогне, той ще се намѣри въ тежко положение. Да мислимъ, че ние сами трѣбва да създадемъ и уредимъ живота си, то е все едно да мислимъ, че можемъ сами да сжградимъ кжщата си: да забъркаме калъта, да опечемъ тухлитѣ, да прѣнесемъ камъни и дърва за строене и т. н. Ако вървимъ по този начинъ, ние ще се натѣкнемъ на нескончаема работа. Никой човѣкъ до сега не си е сжградилъ самъ кжщата. Все трѣбва поне двама-трима души да му помогнатъ. Дѣто работятъ много хора, въпроситѣ лесно се разрѣшаватъ. Дѣто е множеството,

тамъ е Богъ. Единството е въ множеството. Вие трѣбва да изучавате закона за единството. Дойдемъ ли до този законъ, ние ще имаме на страната си всички добри хора, както и сжществата отъ Божественія свѣтъ.

“Всичко чрѣзь Него сана”. Прѣдставете си, че нѣкой отъ васъ заболяе. Какво трѣбва да направи? Ще каже на болестъта: “Всичко чрѣзь Него стана”. Ако тя не си отиде, той ще и каже сжщото втори, трети, пети, десети пжтъ, докато най-послъ болестъта си отиде. Едноврѣменно съ това ще запитате болестъта: Ти съ Него ли работишъ, или безъ Него? Ако работишъ съ Него, добре дошла; ако работишъ безъ Него, излъзъ навънъ, на законно основание. Щомъ болестъта работи безъ Бога, вие ще я принудите да излъзе навънъ.

Искате ли да създадете добри отношения помежду си, откривайте единъ другъ въ характера си по една добра чърта, която никога не се мѣни. И при това, тази чърта да е такава, че и самъ човѣкъ да не си я познава. Днесъ хората търсятъ само отрицателнитѣ си чърти. Това човѣкъ самъ знае за себе си. Изкуството е да намърите въ човѣка една добра чърта, на която винаги да разчитате. Че днесъ не се е проявявалъ добръ, това нищо не значи. Това е прѣходното у човѣка; това сж проявитѣ на неговото тѣло. Тѣлото му е конятъ, а конникътъ е Божественото у човѣка.

И тѣй, това, което чухте днесъ, приложете го прѣзь годината. То ще дойде само по себе си. За него сж прѣдвидени множество работници. Христосъ казва: “Не сте вие, които говорите. Каквото трѣбва да говорите, ще ви се даде”. Задръжете сега мисльта: “Всичко чрѣзь Него стана. Нищо безъ Него не стана”.

III. Бесѣда отъ Учителътъ,
гържана на 14 юли, 1930 г. Изгрѣвъ.

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВИ МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ	4
Разцъвтвяване на човъшката гуша.	5
Ученичество.	11
Братско общежитие.	15
Разисквания върху рефератитъ.	16
Анархизмътъ и новото учение.	17
Теософията и Толстой, прѣдвѣстници на новото учение.	19
Разисквания върху рефератитъ.	21
Двѣ гуми!	23
Окултизмътъ и наука.	29
Окултни науки.	31
Новото учение или великата лаборатория на живата природа.	33
Свободни училища, основани на окултната педагогика.	35
Общи въпроси.	36
Първото правило.	38
Общи въпроси.	47
ВТОРИ МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ	49
Да възлюбишъ.	50
Правилно разбиране на природнитъ дѣйствия.	64
Любовъ и мисль.	75
Топлината на живота.	77
Новото възпитание.	83
ТРЕТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ	91
И обхождаше Исусъ всичка Галилея.	92
Вжтрѣшна връзка.	115
Основни въпроси на учениството.	122
Мисли за ученика.	125
Окултното ученичество въ нашето врѣме.	127
Двадесетъ правила отъ Учителитъ къмъ ученика.	133
Методътъ на свѣтлината.	134
Дванадесетъ положения - съпоставяния върху разбиранията и живота на ученика.	137
Общи въпроси.	138
ЧЕТВЪРТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ	141
Вжтрѣшни и външни връзки.	142
Идеалътъ на ученика.	159

Идеалът на окултния ученикъ.	161
Будностъ.	167
Особеното мѣсто.	169
Идеалът на ученика.	175
Общение на дѣтето съ живата природа.	176
Сжщностъ и задача на новото училище и учителъ.	181
За свободата на учителитѣ.	182
Педагогически правила.	183
Слѣдъ бестѣдата на Учителитѣ.	200
ПЕТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ.	202
Мислещиятъ човѣкъ.	203
Ние, Учението и животътъ.	223
Правата мисълъ.	229
Новото учение и свърѣменнитѣ задачи на живота.	248
Ние, учението и животътъ.	249
Едно кратко изяснение за понятието “ние”.	250
ШЕСТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ.	251
Роденъ отъ Бога.	252
Безъ окови!	277
Къмъ свобода!	303
СЕДМИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР.	321
Първитѣ стѣпки.	322
ОСМИ МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ.	349
Право си отсждилъ.	350
Вързване и развързване.	362
Чрѣзъ него стана.	384

Петъръ Константиновъ Джновъ
МЛАДЕЖКИ СЪБОРИ
на ученицитѣ от Всемирното Бѣло Братство, I-VIII
2 Юлий 1923 год. - 14 Юлий 1930 год.

© ИК "Жануа-98"
(тел. 9 893 897)

Второ издание, Стара Загора, 2001
ISBN 954-9589-56-0